virtual-project.eu

Dolores Redondo

PARTEA DE NORD A INIMII

Dolores Redondo

PARTEA DE NORD A INIMII

Original: *La cara norte del corazón* (2019)

Traducere din limba spaniolă de:
MARIN MĂLAICU-HONDRARI

virtual-project.eu

LITERA®

2021

PARTEA DE NORD

Această carte face parte dintr-un ciclu de romane inspirate din nord. În unele, Amaia Salazar e personajul principal; în altele, personajele și subiectele se întrepătrund creând un univers comun în care nordul nu e mereu doar un punct cardinal, ci firul roșu care le leagă.

Pentru că locul cel mai dezolant din lume este partea de nord a inimii omenești.

PROLOG

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani s-a pierdut în pădure timp de șaisprezece ore. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri în direcția nord, de poteca de la care se abătuse. Pierdută în ploaia deasă, cu hainele înnegrite de fum și pârlite pe alocuri, ca ale unei vrăjitoare medievale scoase dintre flăcările rugului, contrastând cu pielea albă, curată și rece de parcă ar fi ieșit dintre ghețuri.

Amaia a susținut mereu că nu-și amintește mai nimic din acea întâmplare. Părăsise poteca, apoi filmul din memoria ei dura abia câteva secunde în care se repetau niște imagini. Derularea vertiginoasă a amintirilor îi crea senzația praxinoscopului lui Reynaud, unde succesiunea acelorași imagini în mișcare sfârșea prin a crea efectul imobilității. Uneori se întreba dacă umblase prin pădure, ori poate nu făcuse altceva decât să se așeze acolo și să stea nemișcată, fixând cu privirea un singur copac, până când creierul ei a suferit un soi de hipnoză, întipărindu-i pentru totdeauna în minte silueta lui primitivă și maternă. Fusese o dimineață de duminică obișnuită, ieșise la plimbare cu câinele ei, Ipar, și cu grupul de amatori de drumeții din Aranza, în care se înscrisese în primăvara trecută. Îi plăcea pădurea, dar se înscrisese mai ales pentru a o mulțumi pe mătușa Engrasi, care de luni de zile o tot bătea la cap că trebuie să iasă mai mult. Amândouă știau foarte bine că nu putea să iasă prin sat. În ultimul an, drumurile lor se restrânseseră până la mersul și venitul de la școală și la însoțirea mătușii la biserică în fiecare duminică. În restul timpului, stătea în casă, așezată în fața focului, citind sau făcându-și lecțiile, ajutându-și mătușa la curățenie sau la gătit. Orice scuză era bună pentru a nu păși dincolo de pragul ușii. Orice motiv era bun pentru a nu trebui să se confrunte cu

ceea ce se petrecea în sat.

Mereu a zis că-și amintește doar că a stat cu privirea pierdută pe un copac, că nu-și amintește nimic altceva… chiar dacă asta nu era foarte sigur. Continua să-și amintească de copac, dar și de furtună… și de casa din mijlocul pădurii.

Când și-a revenit în simțiri, l-a văzut pe tatăl ei lângă patul de spital. Chipul palid, părul lipit de frunte, udat de ploaie. Cuta roșie de pe pleoape de la atâta plâns. Când ea a deschis ochii, s-a aplecat protector asupra ei, cu fața răvășită de îngrijorare, dar și cu o ușoară expresie de ușurare. Gestul lui i-a provocat un val de tandrețe și a fost cât pe ce să se înece de emoție. Îl iubea, așa cum îl iubise mereu. A vrut să-i spună asta, dar exact atunci a simțit atingerea ușoară a buzelor lui calde care-i șoptea la ureche:

— Amaia, să nu spui nimănui. Fă-o pentru mine, dacă ții la mine. Nu spune nimic.

Toată iubirea pe care o simțea și o simțise mereu pentru el i-a încleștat pieptul, aproape dureros. Cuvintele destinate a-i spune cât de mult îl iubea au murit înăuntrul ei și au rămas ca o amintire dureroasă, lipite de corzile sale vocale. A încuviințat, incapabilă să scoată vreun sunet, și tăcerea ei s-a transformat în ultimul secret pe care avea să-l păstreze pentru tatăl ei și în motivul pentru care a încetat să-l mai iubească.

PARTEA ÎNTÂI

„Compozitorul se gândește tot timpul la piesa lui neîncepută”.

Stravinski

„Morții fac și ei ce pot”.

Engrasi Salazar

1.

ALBERT ȘI MARTIN

Brooksville, Oklahoma

ALBERT

Albert avea unsprezece ani și nu era un copil rău, dar în ziua crimelor nu a ascultat de părinții săi. Nu a făcut-o pentru că îi plăcea să iasă din vorba lor, ci pur și simplu pentru că se gândise că nu se va întâmpla nimic, așa cum fusese în cazul celorlalte avertizări. De ore bune, previziunile meteorologice anunțau apropierea unei furtuni puternice, vânturile calde și reci care se ciocneau în înalt aveau să coboare pe pământ sub forma unei tornade. Maică-sa ținea televizorul din bucătărie cu volumul la maximum, chiar dacă aceleași știri se repetau în buclă, și vai de cel căruia i-ar fi dat prin cap să dea sonorul mai încet sau să schimbe canalul. Părinții săi luau foarte în serios tema tornadelor, iar Albert nu înțelegea de ce. Până la urmă, casa lor nu fusese niciodată afectată de vreo tornadă.

Așa că, în dimineața în care le spusese că se înțelesese cu Tim, copilul familiei Jones, să meargă să se joace la acesta acasă, au refuzat categoric să îl lase. În urmă cu trei ani, ferma familiei Jones fusese devastată de o furtună și nu exista niciun motiv să creadă că așa ceva nu se putea repeta. Subiect închis. Vor sta cu toții acasă și vor coborî în refugiu, imediat ce vor suna alarmele.

Albert nu a protestat. A mâncat micul-dejun, și-a lăsat cana în chiuvetă și a șters-o pe ușa din spate. Făcuse deja jumătate din drumul dintre casa lui și cea a familiei Jones, când și-a dat seama că se întâmplă ceva ciudat. Norii care acoperiseră cerul încă de la primele ore ale dimineții se deplasau acum în mare viteză; soarele se strecura printre ei, proiectând pe pământ siluete de lumină și umbră. Nimic nu mișca la nivelul solului, liniștea stăpânea câmpurile, utilajele agricole zăceau în hambare, păsările amuțiseră. A ciulit urechile și a auzit doar un câine urlând în depărtare; ori poate că nu era un câine? Zărise deja ferma familiei Jones când au început primele rafale de vânt. Speriat, a luat-o la fugă, a urcat treptele verandei și a bătut la ușă cu toate puterile. Nu a răspuns nimeni. A dat ocol casei, până la ușa din spate, care era mereu descuiată, dar nu și astăzi. Apărându-și ochii de soare cu palmele, a scrutat cu privirea prin fereastra bucătăriei. Nu era nimeni. Atunci a început să o audă. A făcut doi pași în spate și a aruncat o privire în partea laterală a casei. Tornada înainta șuierând peste câmpurile pustii ca un monolit de întuneric sinistru, aducând cu sine praf, negură și distrugere. Pentru o clipă, Albert a încremenit, admirând-o, hipnotizat de înaintarea ei hotărâtă în direcția fermei și uluit de forța magnetică, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi de la panică și de la nisipul din aer. A privit în jur, căutând un loc unde să fugă, unde să se adăpostească.

Familia Jones avea un adăpost, parcă în partea din față a casei, dar nu era sigur, și oricum era prea târziu să se mai întoarcă acolo. A luat-o la fugă spre cotețul găinilor, s-a mai uitat o dată în urmă și a văzut cum monstrul înainta tot mai mult, apoi a continuat să alerge până la micul acaret, în timp

ce se ruga să nu fie încuiat. A tras de zăvorul rudimentar – o bucată de lemn ce oscila prinsă într-un cui și se fixa într-o scobitură din tocul ușii. A închis zăvorul după el. Pentru o clipă, l-a învăluit un întuneric absolut, până când a început să vadă lumina slabă ce se strecura printre scânduri, în timp ce continua să gâfâie, aproape sufocat de la alergare și de mirosul de pene și găinaț. Și-a pipăit buzunarul în căutarea inhalatorului, în timp ce cu ochii minții îl vedea pe masă, lângă televizor. Chinuindu-se să-și stăpânească plânsul, auzea bestia urlând afară. O fi trecut momentul ei culminant? Se îndepărta deja? S-a întins pe jos, fără să țină cont de găinațurile moi și albicioase care i-au îmbibat pânza pantalonilor și a scrutat printre scânduri. Dacă furtuna își schimbase direcția pentru un timp, o făcuse doar pentru a reveni cu și mai multă forță. A văzut-o cum se apropia străbătând pajiștea ca o creatură vie, compusă din tot ceea ce târa cu ea din locurile pe unde trecuse. Și-a întors privirea spre interiorul cotețului și abia atunci, cu ochii obișnuiți deja cu semiîntunericul, a văzut păsările. Găinile stăteau claie peste grămadă, formând un grup tăcut și compact într-unul dintre colțurile cotețului. Știau că urmau să moară și în clipa aceea a știut și el. Tremurând din cap până în picioare, s-a târât spre găini, s-a ghemuit cât de tare a putut și s-a îngropat printre ele, doar un moment, exact înainte ca furtuna să lovească ferma. Supunerea tăcută cu care găinile își acceptaseră destinul a explodat într-o văicăreală de cotcodăceli lungi și profunde, asemănătoare țipetelor omenești de panică adâncă. Albert a țipat și el, chemându-și mama, simțind aerul care-i țâșnea din plămâni și având în minte micile alveole pe care medicul i le arătase într-un desen, strânse în ele însele, incapabile de a primi oxigen. Dar chiar și așa, a urlat, golindu-se pe dinăuntru, concentrându-se să audă acel țipăt ce-i părea al unui copil foarte mic. Și-a dat seama că venise sfârșitul, atunci când, o clipă mai târziu, nu a reușit să se mai audă, căci răgetul bestiei de afară acoperea totul. Tot ce a mai simțit înainte ca cotețul să se prăbușească peste el, a fost căldura urinei ce i se scurgea de-a lungul picioarelor.

MARTIN

Soarele strălucea în înaltul cerului senin și albastru, niciun nor nu-i tulbura perfecțiunea, ca într-o parodie postapocaliptică. Martin s-a oprit când a simțit o picătură de transpirație alunecându-i prin părul scurt, pieptănat cu grijă. Cu degete tremurătoare a simțit îngrijorat umezeala de pe gulerul cămășii. Cu vârful pantofului lustruit a îndepărtat așchii și moloz până a curățat o porțiune în care să-și lase valijoara. A scos din buzunar o batistă albă de bumbac și și-a șters ceafa. A împăturit-o și a pus-o la loc în buzunar, în timp ce-și verifica ținuta. Pantalonii, bine călcați; pantofii, impecabili. Totuși, geaca de blugi imitație fusese o greșeală. Ar fi trebuit să aleagă o jachetă mai subțire, mai potrivită cu căldura de după trecerea furtunii. Cât cuprindea cu privirea, totul era devastat, cu excepția micului hambar roșu de lângă treptele care coborau la adăpostul în care se aciuise familia Jones. Și-a luat valijoara și s-a îndreptat într-acolo. Porțile larg deschise și un lanț gros care atârna de mânerele din interior trădau graba cu care fusese părăsit adăpostul. A stat o clipă locului și a inspirat mirosul care venea din pământul negru al pivniței; mirosea a ciuperci și a turbă și, ușor, a urină.

A simțit cum inima începe să-i bată mai repede. Nu era nimeni acolo. Martin s-a îndreptat spre casă, sau spre ce mai rămăsese din ea.

ALBERT

Albert se trezi. Și-a dat seama, încă înainte de a deschide ochii, că nu putea să se miște, simțea o apăsare imensă asupra pieptului. A auzit, îndepărtate, vocile familiei Jones și a început să-i strige disperat. Plămânii săi, apăsați de greutate, abia au suportat trei răsuflări, înainte să leșine.

S-a trezit din nou, în bătaia luminii dureroase și orbitoare. Nu știa cât timp zăcuse inconștient, dar de data aceasta și-a

propus să nu-și mai iasă din minți, așa cum făcuse prima dată. A recapitulat starea în care se afla: nu putea să se miște. O scândură, cu siguranță de la acoperișul cotețului, îl acoperea în întregime, dar și-a zis că peste scândură trebuia să mai fie ceva, ceva foarte greu. Cu mâna stângă a reușit să atingă marginea scândurii și și-a dat seama că nu este foarte groasă, așa că peste ea căzuse, probabil, una dintre grinzile groase care susțineau cotețul. A gâfâit, respirând pe gură. Fruntea îl ustura acolo unde așchiile de lemn îl zgâriaseră și își simțea nasul înfundat de muci și sânge, ceea ce făcea să nu mai simtă duhoarea sufocantă a găinilor. Grinda îi apăsa pieptul și cu siguranță îi rupsese piciorul stâng. Chiar așa nemișcat cum stătea, își dădea seama că piciorul îi era strivit și străbătut de o durere ascuțită, ca și cum ar fi avut cioburi de sticlă prin el. Lângă mâna dreaptă simțea cadavrul cald al unei găini. A început să plângă, dar știa că nu era bine să se lase purtat de spaimă, așa că s-a chinuit să-și amintească cum încerca să se calmeze atunci când avea crizele de astm. A tras aer în piept cu mare greutate, cât de adânc și de mult îi permitea scândura grea care-i apăsa pieptul. „Foarte bine, Albert, faci foarte bine, dragul meu”, a auzit vocea mamei, care-l ajuta în timpul crizelor. Gândul la ea l-a adus din nou în pragul plânsului, a simțit cum ochii i se umplu de lacrimi și s-a simțit mic și prostuț. Încercând să se adune, a făcut o mișcare involuntară, care a ajuns până la piciorul strivit, ceea ce l-a făcut să gâfâie de durere și să piardă fragilul control pe care-l dobândise asupra respirației. Așa că, în următoarele minute, nu a făcut altceva decât să numere în minte inspirațiile și expirațiile, ținând-o pe maică-sa la distanță de gândurile lui, până când a reușit să se liniștească puțin. Și-a întors capul spre umărul drept, zgâriindu-și fruntea din nou, în încercarea de a vedea ceva prin deschizătura lăsată de scândurile prăbușite.

Era un om al câmpului și chiar dacă din poziția lui nu putea zări cerul, a știut după intensitatea luminii că era trecut de amiază și că tornada măturase orice urmă a norilor care-l acoperiseră dimineață. S-a mai gândit și că era un noroc faptul că domnul Jones tunsese iarba cu două zile în urmă, altfel nu

ar fi avut cum să-l vadă pe bărbatul care se apropia dinspre pajiște. Și-a dat seama pe loc că nu era domnul Jones. O insignă îi strălucea la piept și ducea o valijoară. Albert a inspirat cât de mult aer a putut și a strigat, dar de pe buze a ieșit doar un mârâit răgușit și înecat. Pentru o clipă, bărbatul și-a îndreptat privirea spre ruinele din curtea casei. Albert a fost convins că bărbatul avea să vină spre coteț, numai că exact atunci găina pe care o crezuse moartă s-a mișcat spre deschizătura dintre scânduri și a ieșit în curte. Bărbatul s-a uitat în altă parte și și-a văzut de drum spre casă. Albert a izbucnit în plâns, fără să-i mai pese că s-ar putea sufoca; oricum avea să moară, era sigur de asta.

MARTIN

Pe măsură ce se apropia, auzea tot mai bine văicărelile. Le auzise de zeci de ori. Cuvintele nu prea aveau vreo relevanță. Toți cei care supraviețuiau unei tragedii vorbeau la fel, fără excepție. Vocea gâtuită încerca să transmită niște încurajări jalnice, să dea speranțe care mureau în față, cu sângele scurgându-se din ele, și își pierdeau puținele forțe, în vreme ce proprietarii scotoceau printre dărâmături căutând ceva, orice de care să se agațe, care să le redea cât de cât speranța cu care să-și hrănească presupusul noroc de a fi supraviețuit.

O fată de vreo șaisprezece ani scotea dintre dărâmături niște fulare colorate și le scutura ca pe niște panglici de gimnastică ritmică, lăsând în aer o dâră de praf înainte de a și le înfășură în jurul gâtului. A fost prima care l-a văzut. Și-a avertizat familia în timp ce arăta spre el cu degetele ei lungi, cu unghii scurte, date cu negru. L-au privit prin spărtura a ceea ce fusese o fereastră; pajiștea părea semănată cu așchii și bărbatul o străbătea înaintând spre casă. Vederea lor l-a mulțumit pe Martin. Mai erau doi copii: un adolescent, cam de vârsta fetei, mai mult sau mai puțin, și încă un băiat care nu avea mai mult de doisprezece ani. Cel mare purta un tricou cu o trupă rock, iar cel mic avea părul prea lung pentru un băiat.

Domnul Jones nu l-a dezamăgit. Se văicărea așezat pe o treaptă din ceea ce mai rămăsese din verandă. Martin a observat că pe o altă treaptă, lângă domnul Jones, zăceau abandonate o sticlă de apă, câteva batoane de ciocolată și un pistol. Își sprijinea capul în palme într-un gest de neputință absolută, în timp ce bătrâna lui mamă, așezată lângă el, îl consola legănându-l ca pe un bebeluș. Stând în picioare, la mică depărtare de ei, o femeie de vreo patruzeci și cinci de ani l-a privit întrebătoare și insolentă. Tânăra doamnă Jones, a presupus Martin. Slabă și frumoasă, avea părul vopsit într-un roșu artificial, care nu o avantaja, și ținea în brațe unul dintre acei câini mici și stupizi care nu se opresc din lătrat. Martin s-a asigurat încă o dată că ecusonul de la piept i se vedea foarte bine. Când l-au văzut, toți cei din grup au părut să se însuflețească, au lăsat jos ce aveau în mâini și, din reflex, s-a îndreptat către ceea ce fusese ușa casei, chiar dacă dispăruse o mare porțiune din peretele de pe acea parte. Doamna Jones a reacționat prima. Fără să lase cățelul din brațe, și-a aranjat decolteul bluzei și și-a trecut scurt degetele prin păr, înainte de a coborî treptele și de a-l întâmpina pe Martin cu cel mai frumos zâmbet al ei. A zâmbit și el, urând-o din tot sufletul pentru că era în stare să facă atâta rău, să corupă atâta lume, să facă atâtea grozăvii, să-l supere pe însuși Dumnezeu. I-a întins mâna și, înainte de a o atinge pe a ei, decisese deja că, deși normal ar fi fost să înceapă cu bătrâna, totuși pe ea avea să o omoare prima.

ALBERT

Albert a auzit țipetele și împușcăturile. A deschis ochii larg și a încetat să mai plângă. Până la urmă, poate că aceea era ziua lui norocoasă.

2.

FIRE DE MUNTEAN

Academia FBI, Quantico, Virginia
Miercuri, 24 august 2005

Amaia Salazar s-a foit pe scaunul ei din rândul al doilea. Ajunsese printre primii în marea sală unde urma să aibă loc conferința, sală care, din cauza publicului numeros, risca să devină neîncăpătoare. Spre deosebire de cursurile din zilele trecute, ținute exclusiv pentru polițiști europeni, acesta se anunța ca unul magistral, deschis tuturor agenților și cadeților FBI care voiau să participe. A fost suficient să arunce câteva dintre cele mai înghețate priviri ale ei pentru a-i ține la distanță de scaunele de lângă ea pe doi agenți în costum și pe câțiva cădeți ce zâmbeau până la urechi în hanoracele lor albastre specifice. Nu-și dorea companie. Dintre toate domeniile cuprinse în programul de schimb de experiență, conferința agentului special Dupree era cea mai interesantă. Și nu doar pentru Amaia, ținând cont de ritmul în care se umplea sala. Gertha, inspector din poliția germană, a salutat-o zâmbind și s-a așezat lângă ea. Ele două erau singurele femei din grupul de polițiști europeni. Dacă stătea să se gândească la cât de rece fuseseră primite amândouă de către colegii lor bărbați, nu era de mirare că femeia nu se mai dezlipise de ea de când ajunseseră. La început fusese destul de rezervată în privința ei. Îi cădea bine, era simpatică și amabilă, însă îi păruse prea vorbăreață pentru gustul său. Nu de genul celor care îți fac capul calendar sau te exasperează cu întrebări. Totuși, a fost nevoie doar de două mic dejunuri, două prânzuri și o călătorie cu autobuzul de la aeroport, pentru ca Gertha să-i povestească întreaga ei viață.

— Fire de muntean, îi spusese Gertha.

— Ce?

— Fac pariu că ești de la munte, soțul meu este și el tot de la munte și îi scot vorbele din gură cu cleștele.

— De fapt, sunt dintr-o vale.

Amândouă izbucniseră în râs. În acele patru zile, Gertha scosese de la ea mult mai mult decât niște cuvinte. Poate datorită gândului liniștitor că te confesezi cuiva pe care nu o să-l mai vezi niciodată, sau poate pentru că inspectorul Gertha Schneider nu știa doar să dea din gură, ci și să asculte. Devenise recipientul unor confidențe și mărturisiri pe care nu le mai făcuse niciodată în fața cuiva. În mai multe nopți, discuțiile lor se prelungiseră până în zori. Gertha conducea un grup de la omucideri format din patruzeci și cinci de persoane, dintre care treizeci și opt erau bărbați. Avusese mult de furcă până să aibă parte de respectul cuvenit, dar chiar și așa nu avea nici urmă de resentimente pentru nimeni.

Înainte ca Gertha să apuce să spună ceva, un bărbat în costum s-a așezat lângă Amaia.

— Doamnă subinspector, v-am căutat peste tot. Credeam că veți fi în sala comună, împreună cu toți ceilalți…

Tonul său era jucăuș, de fals reproș, dublat de un zâmbet poate puțin prea lung. Amaia și-a lăsat privirea în jos pentru a nu-l mai vedea.

Emerson era agentul ei de ajutor pe durata cursului; misiunea lui era să-i explice instalațiile, să o învețe să le utilizeze, să o însoțească și să-i prezinte diverși instructori și să-i ofere acces, de pe computerul său și utilizând parola lui, la datele de care cursanții aveau nevoie pentru cursurile tehnice. Din când în când, se băga în seamă cam prea mult…

— Da, scuze, m-am grăbit puțin, am vrut să prind un loc bun, conferința asta mă interesează în mod deosebit.

— Nu doar pe tine, a constatat Emerson răsucindu-se pentru a îmbrățișa cu privirea sala aproape plină deja. Puteți observa că agentul nostru Dupree stârnește pe aici adevărate pasiuni. L-ați mai auzit vreodată? Îl cunoașteți?

— Am asistat la o conferință pe care a ținut-o în urmă cu trei ani la Universitatea Loyola, din Boston, unde studiam pe atunci. Am stat la coadă ca să-mi dea un autograf pe program și am dat mâna cu el; cam atât. Conform orarului, agentul Dupree va ține următorul nostru seminar, așa că vreau să fiu pregătită.

Emerson a zâmbit ridicând o sprânceană în semn de îndoială.

— Știți ceva ce eu nu știu? a întrebat ea, convinsă că el abia aștepta să-i spună.

— Agentul special Dupree are propriile metode; a ține cursuri nu înseamnă neapărat ceea ce înseamnă pentru toți ceilalți. E șeful unei unități de intervenție, nu un instructor. Din când în când, ține câte o conferință sau publică un articol în regim intern. E o excepție că a acceptat să facă parte din grupul Europol.

— Lucrați cu el, nu-i așa?

— Nu chiar… Se vedea că-i era greu să admită. Îl însoțesc uneori în călătoriile sale. Mi-ar plăcea să fac asta tot timpul și recunosc că sper să fie așa și pe viitor… Aparțin echipei de suport din domeniul comunicațiilor, împreună cu agenta Stella Tucker, care și ea face parte din echipa lui Dupree. Deci am putea spune că lucrez indirect pentru el. Domeniul analizei comportamentale cuprinde multe zone. Unitățile de intervenție sunt formate din agenți din cadrul criminalisticii, dar există multe puncte ale investigației care trebuie făcute de aici, pentru a le da ajutorul necesar celor care sunt pe teren, în căutarea băieților răi. A spus „băieți răi” de parcă ar fi vorbit cu o fetiță, apelând din nou la unul dintre acele zâmbete exagerate. Văzând că nu obținuse efectul dorit, a revenit la tonul profesional. Noi, investigatorii care rămânem aici, la bază, lucrăm pentru toate cele trei grupuri de intervenție. Firește că sunt și eu criminalist, specializat în analiza bazelor de date. Poate că nu îți ia ochii, dar e de-o importanță capitală în cursul unei investigații.

Luminile din sală și murmurul publicului au început să scadă deodată, până s-au stins cu totul, de parcă ar fi fost controlate de același dispozitiv, în timp ce un reflector puternic a început să arunce o lumină tot mai intensă asupra pupitrului solitar din mijlocul scenei.

Agentul Dupree și-a făcut apariția din dreapta avanscenei și a înaintat până în cercul de lumină. Era un bărbat slab și elegant; părul negru, scurt și pieptănat cu grijă, i-a amintit că

atunci când îl văzuse pentru prima dată se gândise că era vorba de un fost militar. Paloarea feței îi scotea în evidență ochii întunecați, conferindu-i un anumit aer de insomniac înnăscut. Purta un costum bleumarin impecabil, cămașă albă și o cravată asortată, iar fața îi era bărbierită cu grijă. S-a oprit la pupitru și i-a corectat poziția la milimetru, chiar dacă nu-l văzuse să fi așezat vreo hârtie pe el. Amaia s-a întrebat dacă nu cumva lăsase dinainte discursul pe pupitru; această informație ar fi ajutat-o să-și facă o idee și mai limpede asupra caracterului și capacității de previziune ale agentului. Și-a promis să observe dacă la final agentul avea să strângă hârtiile.

Conform scurtei biografii din program, avea patruzeci și patru de ani, se născuse în statul Louisiana, făcuse studii de specialitate în drept, economie, istoria artelor, psihologie și criminologie. De un an conducea una dintre cele trei echipe de intervenție din Unitatea de Științe Comportamentale a FBI, din care făcea parte de cinci ani.

Dupree și-a înălțat bărbia, și-a mutat un picior în față lăsându-și greutatea pe celălalt și, stând cu brațele în mod cât mai natural pe lângă corp, și a trecut cu privirea peste toți cei adunați în sală. Două rânduri mai în spate, unul dintre participanți a izbucnit în aplauze, dar apoi s-a oprit imediat. Amaia a continuat să se uite fix la scenă, dar a auzit foșnetul mătăsos al costumelor agenților care s-au întors pentru a-i arunca priviri dezaprobatoare celui care gafase. Nu le plăceau stridențele; strigătele, fluierăturile și aplauzele erau pentru sport.

Dupree a întins o mână și a lovit microfonul provocând un adevărat tunet în sală. S-a aplecat puțin asupra pupitrului, a înălțat privirea și s-a adresat cuiva invizibil, din fundul sălii.

— Ați putea, vă rog, să luminați puțin publicul? Dacă nu pot vedea pe nimeni, am senzația că vorbesc singur. A zâmbit resemnat. Și am foarte des această senzație.

Cuvintele agentului i-au atras pe loc simpatia publicului din sală, un public care a părut mult mai relaxat imediat ce lumina a crescut suficient încât Dupree să-i poată distinge pe

cei prezenți.

Și-a plimbat privirea asupra participanților, de parcă ar fi căutat pe cineva. Când a ajuns la Amaia, a fixat-o cu privirea câteva secunde, apoi s-a uitat din nou la pupitru. Fuseseră doar câteva clipe. Tocmai își spunea că probabil privise pe cineva așezat în spatele ei, când a observat că agentul Emerson se uita la ea. Și el observase. Dupree a început să se adreseze publicului.

— Cu toții cunoaștem importanța stabilirii unui profil victimologic care să ne permită, cu ajutorul analizei victimelor propriu-zise, să ne atingem obiectivul. Însă astăzi am să vă vorbesc despre importanța de a stabili coordonate ale posibilelor victime pentru a detecta prezența unui asasin în serie. Să ne concentrăm atenția mai întâi asupra tipului de victimă pe care-l alege, chiar înainte de a se manifesta sau de a se ști de existența lui.

Un murmur, pe jumătate reținut, a cuprins sala. Dupree s-a uitat iarăși la Amaia. A continuat să vorbească, adresându-i ei fiecare cuvânt.

— E ceva obișnuit să presupunem că crima este modalitatea prin care asasinul scapă de propria durere, dat fiind că de cele mai multe ori a fost el însuși agresat înainte de a fi agresor. Și dintre toate supozițiile, cea mai periculoasă este aceea că, de fapt, toți vor să fie prinși, toți vor să fie arestați și că crimele lor nu sunt altceva decât niște încercări cumplite de a atrage atenția asupra propriei suferințe, excluzându-i, firește, pe cei suferind de boli psihice.

Amaia l-a auzit pe Emerson șoptind surprins:

— Dar ce naiba…?

Agentul special Dupree a făcut o pauză, apoi s-a adresat din nou întregului auditoriu.

— Ipoteze care susțin că violența și sălbăticia sunt folosite numai pentru a atrage atenția. Că nu se vor opri, pentru că au găsit, în sfârșit, modalitatea de a fi ceva, de a fi cineva, de a fi importanți, iar acest ego îi face adesea să-și piardă capul, căci în dorința lor de a se face cunoscuți, se expun până când sunt prinși. Dar, atenție, supoziția este cel mai mare dușman al

investigatorului, iar evidența demonstrează că nu toți asasinii în serie sunt compulsivi și dezorganizați. De fapt, unii chiar ajung să fie destul de conștienți de „particularitățile” lor și se folosesc adeseori de sofisme și de capcane cu scopul de a induce în eroare, intrând în mintea investigatorului care-i urmărește, manipulând scenele sau lăsând urme false, care să ne facă să credem că avem înaintea ochilor ceva diferit de ce e în realitate. Acest tip de ucigaș e în stare să-și continue munca lui macabră ani de zile, cu discreție, ascunzându-și urmele sau cadavrele victimelor, făcându-le să pară dispariții, fugi, accidente sau sinucideri, alegându-și victime cu un grad mare de risc, persoane a căror dispariție poate să treacă neobservată sau să atragă prea puțin atenția din cauza excluderii sociale: dependenți de droguri, prostituate, boschetari, oameni fără adăpost, imigranți ilegali sau rămași fără acte. Genul acesta de atacator își selectează atent victimele, știind foarte bine că cei care fac parte din grupurile de mai sus se mută des. E o trăsătură specifică țării noastre și asta complică destul de mult investigațiile în Statele Unite, dar și pentru dumneavoastră, polițiștii europeni, lucrurile au ajuns să nu mai fie atât de diferite, odată cu deschiderea granițelor între statele membre ale Uniunii Europene, a spus uitându-se în partea stângă a sălii, acolo unde se aflau Amaia și ceilalți colegi ai ei. Acest tip de ucigaș nu are nicio intenție de a fi prins, este capabil să joace toată viața rolul cetățeanului onest, nu visează la notorietate, pentru că și-a găsit locul său în lume.

A făcut o pauză și s-a uitat în ochii Amaiei, în timp ce a spus:

— Satisfacția și puterea lui provin, ca în cazul diavolului, din a ne face să credem că nu există.

A zâmbit și publicul a făcut la fel. Amaia s-a prefăcut că nu observă căutătura piezișă a agentului Emerson, însă i-a fost imposibil să nu o audă pe Gertha, care s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— A spus-o pentru tine.

Dupree a continuat să se adreseze sălii:

— Expertul în omucideri are știința de a detecta elemente

discordante și de a explora direcțiile obișnuite ale investigației: beneficiari, gelozie, sex, droguri, bani, moșteniri, șantaje. Dar în cazul ucigașilor în serie, motivațiile ies din sfera celor obișnuite, pentru că satisfacția e de ordin psihologic. De aceea este important să dăm atenție felului în care subiectul nostru se recompensează, pentru că astfel putem înțelege ce nevoi își satisface. Obiectivul acestei conferințe și al simulărilor din cadrul cursului dumneavoastră de formare vor fi îndreptate spre detectarea elementelor comune și discordante ale victimei, spre caracteristicile dispariției sau ale locului în care apare cadavrul, elemente care ne pot conduce la bănuiala că în spatele unei aparente sinucideri sau al unui accident, s-ar putea ascunde, de fapt, o crimă. Cum îi studiem pe ucigașii pe care încă nu am fost în stare să îi prindem? Cum putem crea o bază de date fără să avem date? Cum să stabilim comportamentul unei fantome, al unui vânător ascuns care reușește să-și îndeplinească obiectivul de a ne face să nu ne dăm seama de existența lui?

A făcut o pauză.

— Victimologia, a șoptit Amaia.

— Victimologia, a spus Dupree, aproape în același timp cu ea, știința care se ocupă cu studierea profilului victimelor, dar și al posibilelor victime, dispăruții, fugiții, cei care dispar fără urmă. În acest caz, victimologia se transformă într-o știință abstractă, în care intuiția investigatorului va fi fundamentală pentru a stabili dacă într-adevăr este vorba despre o victimă. Pentru asta se va ține cont de câteva aspecte: profilul fizic, psihologic, poziția socială, trăsături caracteristice, ajungându-se până la semne particulare ale aspectului victimei. Apoi din ce familie provin, sau, dacă nu au familie, se apelează la boli și patologii, la tratamentele medicale pe care le-au urmat, precum și la orice altă informație pe care o putem obține despre comportamentul și personalitatea victimelor, despre gusturile și afinitățile lor. Fără îndoială că munca pe care trebuie să o facă investigatorul în cazul în care există cea mai mică bănuială că ar fi vorba de o victimă, indiferent dacă avem sau nu cadavrul, este ingrată, mai ales știind că

memoria noastră ne poate trăda oricând, ne poate face să înțelegem greșit. De aceea, este de o importanță vitală să ne documentăm așa cum trebuie asupra acestor elemente, pentru a putea crea o bază de date la care să putem apela atunci când în creierul nostru se face un declic la gândul apariției sau dispariției unei alte posibile victime având trăsături comune cu cele pe care deja le cunoaștem.

Agentul Dupree a apăsat un buton de pe pupitru și pe ecranul din spatele său a apărut chipul unui bărbat tânăr, în costum, chipeș, chiar dacă foarte slab. Imaginea alb-negru părea luată dintr-un ziar vechi.

— În anii ’80, investigatorul englez Noah Scott Sherrington, de la Scotland Yard, a început să creeze o bază de date cu posibile victime, bazându-se pe profilul femeilor dispărute sau fugite de acasă. Cel mai important lucru este că inspectorul Scott Sherrington nu a putut apela la niciun cadavru, sau resturi umane, care să-i permită să presupună că erau moarte, sau la indicii care să ducă la concluzia că fuseseră sechestrate sau că dispariția lor nu fusese voluntară. Când veți citi dosarul pe care-l veți primi la sfârșitul acestei conferințe, veți vedea că era vorba despre o zonă de coastă, devastată de șomaj și cu o climă oribilă. Promisiunea pop din anii ’80 din Londra era foarte atractivă în comparație cu un loc de muncă într-o fabrică de conserve, și asta dacă aveai noroc; de aceea, mulți tineri plecau de acasă. Sosirea periodică a muncitorilor calificați și șederea lor de scurtă durată făceau ca tinerele din zonă să spere că-și vor găsi un iubit care să le scoată de acolo. Dezvoltarea bazei de date cu profilurile fetelor i-a permis lui Scott Sherrington să stabilească ceea ce puteau fi zonele de acțiune a unui atacator. Ani întregi a urmărit acea listă specială cu dispărutele, de pe care unele nume cădeau pe măsură ce inspectorul avea dovezi că apăruseră într-o altă parte a țării. Încetul cu încetul, s-au conturat zonele de acțiune, iar profilul concret al victimei a fost tot mai precis, până într-acolo încât a devenit alarmant. Când vorbim despre victimologie, inspectorul Scott Sherrington este un model pentru toți investigatorii din lume, pentru că a dedus prezența

unui asasin bazându-se pe profilul potențialelor lui victime. Începând din acel moment, a început o investigație care a inclus elementele pe care le știm cu toții: căutarea martorilor, reconstituirea ultimelor ore în care fuseseră văzute și șlefuirea profilurilor atât de mult încât să poată stabili, aproape fără posibilitate de eroare, care dintre toate acele fete, ce aveau în comun dorința de a pleca de acasă, plecaseră de bunăvoie sau fuseseră victimele atacatorului. La vremea lor, teoriile inspectorului Sherrington nu s-au bucurat de susținerea de care au parte în prezent.

Dupree a făcut o pauză, s-a uitat la Amaia, făcându-i și pe alți agenți să o privească.

— Urmându-și instinctul și ajungând la punctul culminant al acelei investigații impecabile, Scott Sherrington a redus lista suspecților la doi, chiar dacă inspectorul însuși a numit asta „o nebunie”, a subliniat Dupree.

— O nebunie, a șoptit Amaia, făcând o conexiune în mintea ei.

Cu șase luni în urmă, imediat după ce fusese înaintată la gradul de subinspector în cadrul poliției, i-a fost încredințat cazul încă nerezolvat al dispariției unei tinere asistente, care își începuse practica la un spital. Cei care lucraseră la caz până atunci investigaseră deja cercul cunoștințelor mai apropiate ale fetei și se gândeau să-l claseze ca dispariție voluntară, însă maică-sa a continuat să le stea pe cap polițiștilor, ba chiar să facă valuri în mass-media, prin apariții pline de tristețe în presă și la televiziune. Cazul nu a fost deloc un cadou, mai degrabă o modalitate de a scăpa de el a celor care-l începuseră, însă Amaia l-a primit plină de entuziasm. A reluat toate datele investigației de până atunci și și-a concentrat atenția imediat pe unul dintre medicii spitalului. În timpul anchetei inițiale nu fusese considerat nici măcar suspect, chiar dacă i s-a luat o declarație în calitate de martor, pentru că mai mulți colegi de-ai lui își aminteau că-l văzuseră stând de vorbă cu fata. A fost eliminat de pe lista suspecților pentru că nu se putuse stabili nicio legătură clară, dar, mai ales, pentru comportamentul său ireproșabil. Un chirurg

promițător, provenind dintr-o familie cu tradiție în medicină, una dintre cele mai reputate familii din Pamplona. Și-a amintit de cuvintele comisarului atunci când ea și-a exprimat îndoiala: „Cunosc foarte bine familia asta. Așa ceva e inimaginabil”. A vorbit cu o atitudine plină de gravitate și respect, făcând ca argumentele ei să pară stupide. Amaia nu a mai adus vorba despre bănuielile ei, dar, după ce l-a urmărit săptămâni la rând, inclusiv în timpul liber, pe chirurgul promițător, a găsit locul unde o ținea sechestrată pe tânăra pe care o obliga să fie sclava lui sexuală. Nu era prima. Arestarea lui a dus la descoperirea a încă cel puțin două femei dispărute. Când a trebuit să explice în raportul oficial cum ajunsese să-și concentreze atenția asupra chirurgului, nu a găsit o formulă mai potrivită decât că fusese „o nebunie”.

Dupree a continuat, adresându-se din nou întregii săli.

— Ideea lui Scott Sherrington a fost cu adevărat o nebunie. Săptămâni în șir i-a pândit pe rând pe cei doi indivizi pe care-i bănuia. Într-o noapte, în timpul unei furtuni teribile, pe când se întorcea acasă după ce-l supraveghease pe unul dintre cei doi, a oprit la semafor în dreptul mașinii celuilalt suspect și s-a decis să-l urmărească, fără să știe că tocmai îl găsise pe cel pe care-l căuta și că în noaptea aceea avea să vadă cum acesta scăpa de victimele sale. Tot ceea ce încă nu reușise să facă Sherrington fusese să deducă ce făcea criminalul cu victimele după ce le ucidea, deși însemnările inspectorului ne surprind, retrospectiv, prin acuitatea deducțiilor sale. Din nefericire, după cum am mai spus, inspectorului Scott Sherrington nimeni nu îi dădea o mână de ajutor sau atenția cuvenită. Zona în care asasinul ascundea cadavrele era imensă, peisajul asemănător amplifica dificultatea de a găsi locurile unde le ascundea, așa că se dovedise aproape imposibil de a găsi cadavrele. Singur, în crucea nopții, în timpul unei furtuni, inspectorul a încercat să-l aresteze pe criminal, în vreme ce acesta încerca să scape de cadavrul ultimei lui victime, o fată care se potrivea cu profilul trasat de Scott Sherrington. Surpriza că-l găsise pe ucigaș, plus superioritatea fizică a acestuia și o cardiopatie a inspectorului de care el habar nu

avea, i-au provocat acestuia un infarct în timp ce se lupta cu ucigașul. În dimineața următoare, Scott Sherrington a fost găsit de niște vânători din zonă, care l-au dus la spital. Viața i-a fost salvată după o complicată operație pe inimă. Până când și-a recuperat starea de conștiență, ucigașul deja dispăruse. Cu toate acestea, investigațiile sale au fost suficiente pentru a dovedi parcursul criminal al individului și a localiza cadavrele a noua dintre victimele sale. Baza de date creată de Scott Sherrington continuă să fie de referință și este o lecție magistrală despre cum să aplicăm victimologia, indiferent dacă crima este evidentă sau nu, ori dacă, apelând la anumite circumstanțe, asasinul a făcut-o să pară o sinucidere sau un accident. Inspectorul, din cauza gravei sale boli cardiace, s-a văzut nevoit să se pensioneze.

•

Dupree și-a rotit privirea asupra întregii săli.

— Mulțumesc agenților și cadeților academiei pentru atenția pe care mi-ați acordat-o. Polițiștii invitați vor primi din partea agenților care au grijă de ei un dosar complet cu investigațiile inspectorului Scott Sherrington și ale metodologiei victimologiei stabilite de el, atât în ceea ce privește modelul comportamental, cât și geografic. Studiați-l, va face subiectul următorului seminar. Consider conferința încheiată.

Agentul special Dupree a părăsit scena prin același loc pe unde venise. Participanții la conferință au rămas tăcuți câteva clipe, până când lumina slabă cerută de Dupree a crescut în intensitate, făcându-i să-și mijească ochii.

Amaia s-a ridicat în picioare și a rămas așa, fixând cu privirea locul pe unde Dupree ieșise de pe scenă, tânjind în sinea ei după atenția aceea inexplicabilă, care o făcuse să se simtă stingherită și inexplicabil de flatată. Atunci și-a dat seama că nu observase dacă Dupree se folosise sau nu de vreun document scris.

Investigatoarea germană a bătut-o cu palma pe umăr în timp ce i-a zis:

— Asta numesc eu să captezi atenția!

Gânditoare, l-a auzit pe Emerson:

— Hei, doamnă subinspector Salazar, se pare că l-ați impresionat pe șef.

Tonul lui trăda o notă de rivalitate nesănătoasă.

Amaia, ca și cum ar fi ieșit din transă, l-a privit cu atenție pe Emerson. Ceva era schimbat la el. Formal în fiecare clipă, își îndeplinise cu asupra de măsură rolul; când a fost desemnat agentul ei de legătură, în ziua în care a ajuns, a simțit din partea lui o anumită lehamite, pe care a pus-o pe seama faptului că dintre atâția polițiști tocmai lui i-a picat pe cap o polițistă. Dar mai apoi a părut mulțumit de faptul că ea obținea cel mai mare punctaj la toate secțiunile, ceea ce l-a făcut să-și recapete buna dispoziție, făcând-o pe Amaia să își spună că era, de fapt, unul dintre acei indivizi super competitivi, cărora nu le place deloc să piardă. De câteva ori observase cum încercase să o farmece, combinând zâmbetul său, mult prea larg, cu priviri intense, direct în ochi. Dar acum gura lui afișa un rictus drept, ca tăietura unui bisturiu. Pieptul umflat, bărbia ușor înălțată. Un cocoș. Amaia a ridicat mâna, l-a atins ușor pe umăr și l-a îndepărtat din drumul ei. A trecut de el, lăsându-l uluit și ofensat, de parcă în locul arătătorului ea ar fi folosit țeava unei arme. Făcând slalom printre agenții care stăteau de vorbă pe culoarul dintre șirurile de scaune, a părăsit sala și a căutat ușa din lateralul scenei.

În spatele ei l-a auzit pe Emerson, care-i spunea:

— Salazar, nu puteți pleca acum! Seminarul începe peste cincisprezece minute, în sala trei, care se află în cealaltă parte a clădirii, abia avem timp să ajungem.

Emerson a ajuns-o exact în momentul când ușa care dădea pe scenă s-a deschis. Dupree a apărut însoțit de o agentă. Mai mulți bărbați care stăteau pe coridor l-au salutat, plini de atenție, în timp ce înaintau spre capătul coridorului.

Amaia a ridicat o mână, atrăgându-i atenția.

— Domnule agent Dupree, o clipă, vă rog.

Dupree s-a întors, a privit-o cu indiferență, și-a înclinat ușor capul și l-a salutat pe Emerson, care se oprise în spatele ei.

— Agent Emerson, a spus, după care și-a văzut de drum,

înconjurat de colegii săi.

Amaia a înmărmurit văzându-l cum se îndepărta. Și nu i-a păsat că Emerson ar fi putut-o auzi spunând:

— Măgar îngâmfat!

3.

TIPARUL VÂNTULUI

Academia FBI, Quantico, Florida

Când au ajuns în aulă, luminile erau stinse deja. Agentul Emerson s-a oprit în ușă și, fără să-și ia la revedere, s-a întors pe unde veniseră. Înăuntrul sălii părea să fi izbucnit o furtună. Pe ecranul din fundal rula un film în care se vedea cum ploaia și vântul lăsau în urma lor acoperișuri care zburau prin aer, stâlpi și fire de curent trântite la pământ și valuri revărsându-se din mare. Aplecându-se cât de mult putea, ca să nu atragă atenția, Amaia a intrat în sală și a căutat prin semiîntuneric un loc unde să se așeze cât mai repede. Filmul a fost urmat de un altul, apoi de o serie de fotografii cu calamități naturale, cicloane, taifunuri, uragane. Unele fotografii erau făcute de la mare înălțime și păreau să provină de la emisiunile de știri sau de pe coperta unor reviste.

— Calamități naturale, a spus o femeie din capătul sălii.

Amaia a recunoscut vocea ușor nazală a agentei Tucker. Chiar dacă nu o vedea, înfățișarea ei i-a apărut limpede în minte. Tucker era afroamericană, avea în jur de cincizeci de ani și un chip extraordinar de frumos. Purta părul tuns la fel de scurt ca un pușcaș marin, poate pentru a domoli exuberanța trupului ei, care o făcea să pară mai scundă decât era în realitate. Ea chiar făcea parte din echipa de lucru a agentului Dupree. Răspundea de comunicarea cu mass-media, cu familiile și cu victimele și avea cea mai mare vechime în muncă, după Dupree. Cu trei zile în urmă ținuse o conferință

despre crimele de pe internet și, auzindu-i din nou vocea, Amaia s-a gândit că la așa ceva trebuie să se fi referit Emerson atunci când spusese că Dupree avea maniera lui proprie de a face lucrurile. Era evident că superagentul nu avea de gând să dea pe acolo. A oftat, impunându-și să fie atentă la agenta Tucker, care continua să vorbească, învăluită în întuneric.

— Lasă în urmă zeci de victime, cadavre cu leziuni multiple și, după trecerea lor, se pune în aplicare un protocol de acțiune care are drept scop salvarea cât mai rapidă a supraviețuitorilor și evitarea propagării bolilor cauzate de descompunerea corpurilor. Toate astea îi obligă pe toți cei implicați în salvare și investigare să acționeze cât de repede pot. Vorbim despre zone unde totul e haos, despre locuri unde e ușor ca un anchetator să se lase cuprins de confuzie și să nu observe semnele care indică o crimă. Cadavre ciopârțite, atârnate de copaci sau parțial eviscerate, zgâriate și mutilate, pentru că de cele mai multe ori furia elementelor naturii le-a smuls toate hainele. Aveți pe masa din fața dumneavoastră un dosar care va face subiectul următorului antrenament. Dosarul conține toate detaliile, pe care acum am să le rezum doar, pentru că aveți totul acolo. În această primăvară, în timpul celei mai calde luni martie din cât se cunoaște, tornadele și furtunile de mare intensitate s-au năpustit asupra multor zone din țara noastră. Una dintre aceste furtuni devastatoare s-a abătut asupra unei mici localități, aproape de Keillen, Texas, provocând numeroase daune asupra animalelor domestice și a culturilor agricole, precum și multe victime omenești, printre care membrii familiei Mason. Toată familia: tată, mamă, trei copii adolescenți și bunica lor care locuia cu ei.

Pe ecran s-au derulat fotografiile cu *înainte* și *după* furtună ale unei ferme texane tipice și o familie zâmbitoare pozând pe verandă. Fotografiile cu dezastrul erau de proastă calitate, făcute, fără îndoială, de un asistent lipsit de experiență. Lipseau zonele marcate și referințele. Rănile nu fuseseră fotografiate suficient de aproape, sau, cele care fuseseră, nu erau bine focalizate. Existau câteva planuri generale irelevante. Cadavrele zăceau foarte aproape unele de altele,

ceea ce te făcea să presupui că atunci când acoperișul și o parte din zid s-au prăbușit, toată familia era adunată la un loc. Amaia și i-a imaginat îmbrățișându-se, încercând să se încurajeze unii pe alții pentru a-și alunga frica. Peste cadavre căzuseră bucăți de lemn, moloz și câteva piese de mobilier specifice unei ferme.

Tucker a continuat.

— Graba obișnuită de a-i îngropa, așa cum prevede protocolul în caz de calamitate naturală, plus faptul că, din start, cauza morții nu stârnea niciun fel de suspiciuni, a dus la întocmirea rapidă a certificatelor de deces, fără să se mai facă autopsie. O lună mai târziu, aerul rece adus de vântul dinspre Canada și plasele de aer cald din golful Mexic au dus la formarea mai multor furtuni de tipul supercelular, caracteristice pentru capacitatea lor de a genera mai multe furtuni mai mici. Furtuna supercelulară a explodat cu toată forța pe coridorul Oklahoma, iar una dintre furtuni a distrus ferma familiei Jones, de la periferia localității Brooksville.

Pe ecran a apărut din nou o fermă frumoasă, de data aceasta fotografiată de sus. A urmat o altă fotografie în care totul era moloz și tristețe.

— Membrii familiei Jones au fost găsiți morți pe teritoriul fermei lor. Tatăl, bătrâna lui mamă, soția și cei trei copii, toți de sex și vârstă similare cu cei ai familiei Mason.

Pe ecran, cele două fotografii prezentând un cadru general al fiecărei scene ar fi putut fi oricând suprapuse, coincidența era uluitoare: cadavrele apropiate unul de celelalte, praf, moloz și piese de mobilier prăbușite peste ele. Chiar dacă Amaia nu cunoștea amplasarea celor două ferme, ca primă observație s-ar fi putut spune că erau poziționate identic. Și-a notat asta în minte.

Agenta Tucker a făcut o pauză, ascultând mulțumită murmurul care se extindea printre polițiștii europeni. De data aceasta, fotografiile erau foarte bune; până și pentru o privire neexperimentată era evident că în spatele aparatului foto se aflase mâna experimentată a unui fotograf judiciar.

— Dacă s-ar fi procedat ca în cazul anterior, a continuat

agenta Tucker, ar fi fost foarte posibil ca și aceste morți să fie trecute cu vederea de către investigatori. Toți membrii familiei se aflau în ceea ce fusese salonul, nu prezentau leziuni corporale, în afară de contuzii grave la cap, cauzate, fără îndoială, de căderea peste ei a grinzilor și mobilelor.

Agentul francez din vechea Surete, așezat chiar lângă Amaia, a intervenit:

— Cazurile sunt foarte asemănătoare. Dacă ați recunoscut că primul nu a stârnit bănuielile autorităților locale sau statale – și văzând fotografiile, pariez că primul nu a fost condus de FBI –, ce v-a făcut să tratați diferit al doilea caz?

Agenta Tucker a așteptat câteva secunde, până când a fost sigură că se bucură de atenția întregii audiențe.

— Un martor, a șoptit ea și totuși s-a auzit până ultimul ungher întunecat al sălii.

Amaia a zâmbit. Era limpede că agenta stăpânea la perfecție tehnica de a capta atenția și de a stârni interesul.

— Un copil de unsprezece ani, prieten cu fiul proprietarilor fermei, a explicat agenta, vorbind din nou pe tonul ei obișnuit. În ciuda alertelor meteo și a faptului că părinții îi interziseseră să iasă din casă, a ieșit pe furiș pentru a merge să se întâlnească cu prietenul său. Furtuna s-a dezlănțuit cu toată intensitatea înainte ca el să ajungă la adăpost, așa că s-a refugiat în cotețul găinilor. Băiatul nu a suferit răni grave, dar a rămas înțepenit ore în șir sub o scândură lată, care i-a salvat viața, pentru că l-a apărat de o grindă care a căzut mai apoi. Apăsarea asupra pieptului l-a făcut să nu poată striga. A spus că după trecerea furtunii i-a auzit pe membrii familiei ieșind din adăpostul de sub hambar. Chiar dacă de unde se afla el nu-i putea vedea, e sigur că a recunoscut mai multe voci. Atunci a văzut un om venind pe pășune și apropiindu-se de casă, iar după puțin timp a auzit împușcături, țipete și din nou împușcături, până când strigătele au încetat. Înspăimântat, a auzit cum cineva scormonea prin dărâmături; zgomotele au încetat și atunci l-a văzut din nou. L-a descris ca fiind un bărbat înalt, slab, cu un mers de om tânăr, ducea o valijoară și avea o insignă prinsă de rever. A mai spus că după ce bărbatul

a ieșit din nou pe pășunea din fața casei, și-a lăsat valijoara jos, a stat foarte drept în fața ruinelor casei, și-a ridicat ambele brațe și, într-o liniște absolută, a început să le miște lent și ritmic, de parcă ar fi dirijat o orchestră. „Compozitorul”, așa l-a numit martorul și tot așa se referă la el și echipa care investighează cazul.

Toți polițiștii au rămas tăcuți, dar aproape că li s-au auzit mușchii încordându-li-se sub piele, că ai unui câine de vânătoare care și-a amușinat prada.

Amaia s-a uitat la agenta Tucker. Chiar dacă abia putea să-i vadă fața în întuneric, și-a dat seama că dădea din cap mulțumită de efectul cuvintelor ei.

— În ciuda tuturor așteptărilor, asasinul nu și-a luat arma, am găsit-o în apropierea cadavrelor. Un revolver Smith & Wesson 617, calibru 22, care s-a dovedit că-i aparținea tatălui. Autopsia a dezvăluit că sub rănile de la cap ale tuturor membrilor familiei, despre care s-a presupus că au fost provocate de dărâmături și piese de mobilier, se ascundeau gloanțe trase cu acel revolver și că, de fapt, împușcăturile fuseseră cauza morții. Așa după cum declarase și puștiul, am găsit suficiente indicii pentru a proba că familia se ascunsese de furtună în adăpostul de sub hambar, că toți membrii ei au murit din cauza împușcăturilor în cap și că întreaga scenă a crimei, plină de ruine, a fost realizată pentru a simula că membrii familiei muriseră din cauza rănilor provocate de dărâmături, atunci când casa s-a prăbușit peste ei. Scena l-a făcut pe unul dintre membrii echipei noastre să-și amintească de fotografia apărută cu o lună în urmă pe coperta unei reviste: fotografia cu membrii familiei Mason, morți în Texas, după trecerea furtunii, cu cadavrele pe jumătate îngropate sub dărâmăturile propriei case. Vă amintiți că au fost îngropați fără autopsie. L-am interogat pe șeriful care condusese cazul. Și acolo fusese găsită o armă, în apropierea cadavrelor, una de același calibru, 22, care s-a dovedit a fi a tatălui, doar că atunci nu i s-a dat nicio importanță. Am obținut permisul de exhumare și examinarea cadavrelor a revelat faptul că pe lângă rănile de la cap provocate de dărâmături, mai erau și

altele cauzate de gloanțe, care, la fel ca în celălalt caz, fuseseră trase cu pistolul găsit la fața locului și aparținând tatălui.

Pe ecran se succedau prim-planuri cu traumatisme și excoriații, făcute în timpul autopsiei.

Tucker și-a părăsit locul din capătul sălii, s-a dus la intrare și a aprins luminile în sală. Imaginea cadavrelor de pe ecran s-a diluat aproape până la dispariție, în timp ce polițiștii clipeau des, în încercarea de a-și obișnui ochii cu lumina puternică.

Agenta a continuat:

— Înaintarea violentă dezlănțuită de vântul de peste 250 de kilometri pe oră transformă orice așchie într-un proiectil mortal. Asasinul știa asta, fără îndoială. În două dintre cazuri a acoperit găurile gloanțelor cu moloz, dar în celelalte s-a folosit de bucăți de lemn, pe care practic le-a înfipt în țestele lor.

Tucker a făcut o pauză teatrală și i-a privit pe toți cei prezenți. Amaia a știut că urma o dezvăluire importantă, de la care agenta Tucker se aștepta la reacții: așa era ea.

— Toate rănile cauzate de dărâmături sunt post-mortem. Asasinul a aranjat locul crimei pentru a inversa ordinea în care faptele au avut loc.

Amaia se așezase la una dintre mesele cele mai apropiate de ușă, așa că acum se afla foarte aproape de agenta Tucker. A observat cum îi creștea zâmbetul pe față în timp ce asculta rumoarea care se extinsese iarăși printre polițiști, dintre care unii începuseră să discute între ei, făcând tot soiul de interpretări. Când a ajuns cu privirea asupra ei și și-a dat seama că era observată, zâmbetul a crescut și mai mult pe fața agentei.

Tucker a arătat spre dosarul de pe masa Amaiei.

— În dosarul de pe masa fiecăruia sunt datele de care dispun, informațiile culese de la vecini, declarația martorului, fotografiile de la scena crimelor, scurte biografii ale membrilor celor două familii și, ca să nu bâjbâiți ca orbii, toți pașii făcuți până acum; încercările de a găsi un punct comun între cele două locuri, sau între cele două familii, fără ca până

în acest moment să se fi găsit alte similitudini în afară de sex, vârstă și numărul membrilor fiecărei familii, așa cum v-am spus deja. Este vorba despre un caz deschis de care se ocupă în prezent FBI. Datele la care aveți acces sunt confidențiale. Nu s-au făcut dezvăluiri pentru presă. Credem că intenția individului cu care avem de-a face este să treacă neobservat și că se numără printre cei care nu vor faimă, s-ar părea că își îndeplinește țelul imediat ce comite faptele. El nu are nevoie de publicitate și noi nici atât. Cea mai bună bază a noastră este ca el să continue să creadă că nu știm că există.

Gertha a negat și a spus cu voce tare:

— Nu e inuman să aștepți să acționeze din nou și să nu informezi presa, numai pentru a te asigura că nu se va opri?

— Nu credem că se va opri, dar dacă am face cazul public, atunci s-ar putea să-și schimbe modul de operare și, ținând cont de zona imensă în care acționează asasinul, asta l-ar face imposibil de prins. Singura noastră șansă este să i-o luăm înainte. Pentru a duce la bun sfârșit acest exercițiu vă veți putea baza pe agentul dumneavoastră de legătură, dar care nu va contribui în niciun caz cu sugestii sau păreri la concluziile dumneavoastră. Cu ajutorul propriului sistem informatic, vă va pune la dispoziție toate datele de care dispunem. Veți realiza trei profiluri: unul de comportament, altul geografic și al treilea, victimologic. Trebuie să predați concluziile mâine, înainte de ora douăsprezece.

Barbagallo, inspectorul italian de la Carabinieri, a ridicat dosarul deasupra capului.

— Scuze, agentă Tucker, să nu credeți că mă plâng de neatenția dumneavoastră, dar conform programului, agentul special Dupree va ține acest curs…

Amaia a zâmbit și a dat din cap negativ, în tăcere, în timp ce se gândea la gestul lui Dupree de a o evita fățiș, înainte de a se îndrepta spre hol.

Agenta Tucker, care ajunsese la ușă deja, s-a oprit cu mâna pe clanță și a spus, savurând fiecare cuvânt:

— Și l-a ținut. Ce credeți că a fost această conferință?

4.

POMPE FUNEBRE WARD

Cape May, New Jersey

Cadavrul era într-o stare lamentabilă. Mary Ward a ciupit cu două degete neînmănușate pielea de pe obraz. Primul strat de piele s-a desprins, lăsând pe pomete o pată asemănătoare cu cele ale arsurilor solare. A strâns epiderma între degete. Era gumoasă, ca resturile de clei de lipit. A oftat. Cadavrele congelate erau întotdeauna cele mai complicate, iar acela nu avea să fie o excepție. Și-a șters resturile cu o bucată de tifon umedă și s-a aplecat ca să verifice nivelul în rezervorul umidificatorului, pe care-l lăsase pornit lângă masă toată noaptea. L-a golit în chiuvetă și s-a gândit că, în ciuda zgomotului deranjant, o să-l lase în funcțiune cât timp va încerca să o înfrumusețeze pe sărmana doamnă Miller. Mai întâi, a aplicat un strat gros de praf absorbant, lăsându-l să acționeze în timp ce s-a ocupat de păr. A privit cuprinsă de milă bogatul păr castaniu pe care defuncta îl avea în fotografia primită drept model. Zâmbea spre camera foto, lipită de unul dintre fiii săi, „cu siguranță cel mare”, s-a gândit Mary. Își amintea: murise împreună cu soțul, soacra și cei trei fii, cu șase luni în urmă, în timpul uraganului.

Conform protocolului, familia fusese îngropată după numai câteva ore, însă mama doamnei Miller, care trăia în Spania, a fost cât pe ce să moară de inimă când a aflat vestea și a răsturnat cerul și pământul pentru ca fiica ei să nu fie îngropată înainte de a o vedea. Acum ea s-a trezit cu un cadavru care stătuse congelat șase luni și cu o fotografie și cereau de la ea să facă minuni. Cu un uscător de păr a îndepărtat resturile de praf absorbant și, după ce a încercat mai mulți pigmenți, s-a apucat să amestece într-un bol o masă păstoasă de culoarea cărnii, pe care a început să o întindă,

folosindu-se de o spatulă, pe fața doamnei Miller. A zâmbit mulțumită în timp ce întindea amestecul cu un burete și o pensulă, nu foarte diferite de cele pe care orice femeie le folosește pentru a se machia. A masat cu degetele pomeții și obrajii. Când a întins amestecul pe mandibulă a simțit o umflătură mică. Un dinte rupt, fără îndoială. Se întâmpla des. A oftat necăjită și a lăsat bolul și pensulele pe masă. Cu ajutorul unui forceps și al unei lanterne, a cercetat cavitatea bucală, descoperind surprinsă că totul părea să fie în regulă. A palpat din nou mandibula, de-a lungul părții de jos. Era ceva acolo, îl simțea între degete ca pe un corp aparte. A împins micul obiect de-a lungul mandibulei, apăsându-l pe dinții din spate. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva acel ceva, orice ar fi fost el, să alunece în gâtul doamnei Miller. Cu mare atenție, a introdus penseta și a condus-o de-a lungul dinților până a dat de obiect. A împins obiectul până a fost sigură că îl ținea bine. Apoi a scos penseta și a mutat-o în bătaia luminii. Nu era pentru prima dată când Mary Ward vedea un glonț, dar Doamne-Dumnezeule, niciodată nu-și imaginase că avea să găsească unul în gura doamnei Miller.

5.

INSOLENT

Academia FBI, Quantico, Virginia
Joi, 25 august 2005

Amaia străbătea coridoarele FBI-ului cu privirea la spatele agentului Emerson. După ce schimbaseră câteva cuvinte, i-a făcut semn să-l urmeze, fără alte detalii. Știa deja că nu avea să-i ofere nicio informație. Evitase să o privească și mergea la un metru în fața ei. Relația lor părea definitiv compromisă din ziua trecută, așa că nu s-a mai chinuit să întrebe și a încercat să memoreze hățișul pe care-l străbăteau, gândindu-se chiar că ghidul ei făcea ocoluri inutile tocmai cu scopul de a o zăpăci.

A fost aproape convinsă atunci când, la capătul unui coridor îngust, au luat liftul până la subsol. Ușile ascensorului s-au deschis dinaintea unei săli mari, împărțite de panouri joase în dosul cărora se aflau multe birouri și agenți prinși cu munca. S-au oprit în fața uneia dintre multele uși care dădea în încăpere, iar Emerson, arătându-i două scaune înguste, lipite de perete, i-a făcut semn să aștepte. Agentul a bătut ușor la ușă și a intrat, lăsând-o în hol. Rămasă singură, Amaia a observat cum mai mulți dintre cei de la birouri se întorceau ca să o privească și și-a dat seama că privirea unuia dintre ei aluneca până într-un punct aflat deasupra capului ei. Și-a ridicat privirea și a văzut lumina roșie, pâlpâitoare, a camerei de supraveghere. A tras aer adânc în piept. O țineau sub observație.

•

Agentul Emerson a intrat în birou, i-a salutat pe cei prezenți și a ocupat un loc discret, lângă perete. Se așteptase să se afle acolo Dupree, agenta Tucker și agentul Johnson, dar l-a surprins prezența a încă doi bărbați, care împreună cu Dupree se uitau pe un ecran la fata de pe hol. Subinspectoarea Amaia Salazar era o tânără cu aspect îngrijit, avea părul blond și lung prins în coadă, cercei micuți, pantofi curați, ecusonul la vedere, spatele drept și capul sus. Lui Dupree nu i-a scăpat scurta privire pe care fata a aruncat-o spre cameră. Știa că era observată, dar asta nu părea să o incomodeze. Atitudinea ei era dovada unei autentice și legitime suficiențe.

Stând în picioare într-o parte a mesei, agentul Johnson a deschis un dosar și a început să citească. Avea o voce gravă, iar tonul era liniștit și didactic, ca al unui profesor, chiar dacă aspectul său amintea mai mult de un doctor de țară victorian, mai ales datorită mustății și bărbii, tunse impecabil și încărunțite prematur. Din ziua în care a intrat în academie, în urmă cu treizeci de ani, nu pusese pe el niciun gram de grăsime, dimpotrivă, poate chiar slăbise puțin. Se mândrea cu faptul că încă putea să poarte aceleași haine, iar unii chiar susțineau că așa este, ținând cont de cum atârnau dezordonate de umerașul care era trupul său.

— Amaia Salazar, douăzeci și cinci de ani, studii la Universitatea Catolică Loyola din Boston, a urmat Dreptul și Științe Sociale și Comportamentale, s-a specializat în comunicare nonverbală științifică și în criminologie și a fost șefă de promoție. Și-a completat studiile universitare după ce s-a întors în țara natală, apoi a intrat în poliție.

Unul dintre bărbații care se uitau la ecran alături de Dupree a încuviințat, fără să fie prea impresionat. Jim Wilson era pe atunci directorul Centrului Național de Criminalistică și unul dintre cei care-i puseseră bazele. Arhivele Centrului conțineau informații nu doar despre asasinate, violuri și jafuri, ci și despre violatori aflați în liberare condiționată, infractori organizați, teroriști, persoane dispărute, furturi de identitate… Reușise ca agenții din toată lumea să contribuie la baza lui de date cu antecedente penale ale unor mii de delincvenți și arhiva conținea în jur de cincisprezece milioane de dosare. Celălalt bărbat era Michael Verdon, șeful Serviciului de Investigații Criminale. Toată lumea știa că Wilson și cu el erau prieteni vechi. Fiecare avea în jur de șaizeci de ani, intraseră în FBI în același an și amândoi păreau să fie obsedați să-și aranjeze puținele fire de păr peste craniul tot mai strălucitor. Dar asemănările încetau aici. Michael Verdon avea o înfățișare atletică, o piele tăbăcită de soare și ploi, ca a unui marinar, și părea să fie capabil să treacă fără probleme probele de educație fizică, așa cum ar fi făcut-o un cadet. Wilson era genul de bărbat care arată bine văzut din spate. Din față, o burtă impresionantă, nu mai mică decât a unei femei gravide în luna a șasea, nu lăsa loc de îndoială. Wilson și Verdon concepuseră un *Index descriptiv latent de identificare,* un program inovator din anii ’80, care permitea compararea caracteristicilor unei crime cu tendințele criminalilor studiați și aflați deja în sistem. Programul detecta analogii și sugera suspecți. Pe vremea aceea, programul era capabil doar să compare amprente, dacă suspectul fusese în pușcărie, sau dacă încă mai era, și, în plus, prezenta o listă cu colegii de celulă și posibili colaboratori. Raportat la tehnologia din prezent, *Indexul descriptiv latent de identificare* ține de preistorie, dar a

fost strămoșul bazelor de date care se utilizează acum peste tot în lume. Wilson a răsfoit copia lui după dosarul Amaiei Salazar și a fost total de acord cu Michael Verdon, care a rostit întrebarea ce plutea în aer.

— De ce nu am recrutat-o pe când era încă studentă? Universitatea Loyola a dat unii dintre cei mai buni agenți de-ai noștri.

Johnson a încuviințat.

— Da, șeful a remarcat-o, a spus arătând cu bărbia spre Dupree, care continua s-o observe cu atenție pe femeie de pe ecran. Și chiar s-a încercat. Se potriveau toate: fără antecedente, studia aici de la doisprezece ani, mereu în cele mai bune internate. A avut câteva relații romantice fără importanță cu colegi nordamericani neconflictuali. Relațiile s-au încheiat fără certuri. Nici vorbă de droguri, nici arme, niciun scandal. Am primit o recomandare specială din partea rectorului Universității Loyola. Salazar a prezentat o lucrare de diplomă strălucită despre… Johnson a căutat în raport titlul complet. Ăsta e: „Comunicare nonverbală științifică aplicată minorilor cu risc de excludere socială”, dar atunci când am abordat-o, și-a manifestat dorința de a se întoarce în Europa.

— În Spania, a precizat Dupree, care rămăsese tăcut până atunci.

— Da, în nord, în Pamplona, a explicat Johnson. Chiar dacă corpuri de poliție mult mai importante, cum ar fi Policí Nacional sau Guardia Civil ar fi primit-o fără probleme, a ales să intre într-un mic corp de poliție, numit Policía Foral de Navarra.

— Iar acum o avem din nou aici, a spus Verdon, gânditor, fără să se adreseze nimănui, în timp ce pleca de lângă Dupree pentru a se așeza pe unul dintre scaunele de primire de lângă ușă.

— Mă rog, a spus zâmbind Johnson, cert este că niciodată nu i-am pierdut urma: așa cum era de așteptat, chiar și numai formația ei universitară a făcut-o să avanseze vertiginos: e subinspector, a fost cea mai tânără din țara ei, și ar fi trebuit

deja să o avanseze din nou, are o carieră ireproșabilă și…

— Nu știu ce să facă cu ea, a spus agenta Tucker, aruncând pe masă, supărată, copia ei după raport. Nu poți să faci ceva bun fără să ai parte de ceva rău, mai ales când e vorba de o femeie, a adăugat, clătinând din cap cu o resemnare simulată.

Johnson a ridicat din sprâncene. Tucker nu pierdea nicio ocazie de a-și preciza poziția combativă contra sexismului. Johnson bănuia că, asemenea tuturor, Tucker avusese parte de porția ei de ultraj, din cauză că era femeie, că era afroamericană… Dar mai știa și că era o cățărătoare profesionistă, care-și dorea postul lui Dupree și că în drumul ei spre culme călcase în picioare fără milă bărbați și femei. În ultimii doi ani, făcuse praf trei criminaliști, desemnați drept ajutoarele ei, un bărbat și două femei. Îl suporta lângă ea pe Emerson numai pentru că acesta era un lingău profesionist căruia trebuia să-i recunoști măcar meritul de a ști la care masă să cânte.

Emerson a dat din umeri.

— În orice caz, rata criminalității în zona aceea este minimă. Nu cred că ea să fi văzut vreun cadavru în tot acest timp, în afară de sinucideri și violență macistă. Probabil că a început să ruginească.

Dupree l-a privit ca și cum ar fi fost mirat de prezența lui acolo. Din atitudinea lui, Emerson a înțeles că vorbele sale nu-i făcuseră nicio plăcere. Dar Tucker a fost cea care i-a dat replica:

— Greșiți. Ea, singură-singurică, a reușit să prindă un sechestrator în serie, care e cel mai rău și greu de prins dintre răpitori. A reușit să o elibereze pe ultima femeie răpită și a reușit să adune probe că bărbatul mai răpise cel puțin două femei, înainte de a le asasina.

Emerson și-a strâns toți mușchii mandibulei, de parcă și-ar fi mestecat dinții.

Verdon a aruncat întrebarea:

— De ce o polițistă cu formația ei ar vrea să se întoarcă acolo? Pentru ce s-a întors în Spania?

— Ca să aștepte, a spus Dupree.

— Să aștepte ce?

Dupree a preferat să nu răspundă. A zâmbit ușor și și-a coborât privirea, fără să-și ia ochii de la tânăra de pe ecran.

Johnson a continuat:

— Când trimitem invitațiile pentru polițiștii europeni, întotdeauna lăsăm alegerea la latitudinea superiorilor lor. În cazul subinspectoarei Amaia Salazar, invitația a fost nominală, a spus Johnson zâmbind. Imediat ce au primit-o, ne-au împachetat-o și ne-au trimis-o prin curierat rapid.

— Ignoranța lor este norocul nostru, a adăugat Dupree.

Directorul Wilson, care urmărise conversația fără să intervină, s-a dus la ușa laterală care dădea în biroul de alături. A rămas o clipă cu mâna pe clanță, uitându-se la Dupree.

— Știi deja părerea mea. Ne-a refuzat o dată, iar inteligența strălucitoare nu justifică insolența. Dacă e în stare să susțină asta… a spus, arătând cu un deget palid către semnele colorate care se ițeau dintr-un dosar de pe masă. Dacă e vorba, așa cum susții tu, de genialitate și nu de aroganță, am să te susțin, oricare ar fi decizia ta.

— Mulțumesc, Jim, mulțumesc mult, a răspuns Dupree.

— O să-mi mulțumești dacă are o explicație coerentă. Voi urmări din biroul meu interviul.

Dupree a încuviințat și a așteptat până când Wilson a închis ușa.

— Johnson, spune-i să intre.

•

Așezată pe unul dintre scaunele de primire, în fața agentului Dupree, reușea să-i vadă pe agenții Johnson și Tucker, în stânga ei, și pe Emerson în dreapta. Numai bărbatul așezat lângă ușă, căruia nu-i știa numele și nici nu-i fusese prezentat, rămânea în afara razei privirii ei. Dupree nu a dat mâna cu ea și nici nu a salutat-o. A continuat să răsfoiască un dosar aflat pe masă, pe care ea l-a recunoscut imediat după notițele post-it colorate.

Dupree a început să vorbească atât de neașteptat încât vocea lui a făcut-o să tresară.

— Ieri, agenta Tucker v-a dat datele pentru realizarea unui exercițiu pe un caz real. Trebuia să faceți trei profiluri: unul, de comportament, altul, geografic și al treilea, victimologic.

Dupree a arătat în spatele său spre un ceas care marca nouă și patruzeci și cinci de minute.

— Și chiar dacă instructorul v-a dat termen-limită până astăzi, la ora douăsprezece, dumneavoastră ați fost prima care ați predat lucrarea, după numai trei ore, a spus și a ridicat dosarul în dreptul ochilor. Ar putea fi considerat un adevărat record, numai că ne-ați dat înapoi același dosar pe care l-ați primit, cu singura diferență că i-ați pus ceva mai mult de o jumătate de duzină de notițe post-it colorate și ați făcut cam același număr de scurte însemnări.

— Domnule… a dat să spună Amaia.

Dupree a întrerupt-o, ridicând o mână.

— Prima dumneavoastră însemnare sună așa: „Lipsesc datele celui de-al treilea caz”. Spuneți-mi, subinspectoare Salazar, ce vă face să credeți că există un al treilea caz? a întrebat-o Dupree inchizitorial.

Ea a înghițit în sec înainte de a continua.

— Asta a spus agenta Tucker în timpul conferinței.

Dupree a ridicat o sprânceană, întrebător. Amaia a observat cum agenta Tucker, auzindu-și numele, s-a îndreptat de spate.

— În timpul conferinței, a spus Amaia, agenta Tucker a spus: „Ținând cont de imensa zonă de acțiune prin care se mișcă asasinul”. Domnule, poate că pentru un grec sau un italian cele patru ore de mers cu mașina între Texas și Oklahoma poate însemna o distanță mare, dar nu și pentru un american. Afirmația agentei Tucker m-a făcut să mă gândesc că probabil există încă un caz despre care nu ni s-au dat date.

— Dar instructoarea v-a spus că aveți toate datele de care dispunem, a insistat Dupree.

— Ține de bunul-simț să nu se dea toate detaliile unui caz deschis, numai pentru a realiza un exercițiu practic, a precizat Amaia.

Agenta Tucker a făcut un pas în față pentru a-i putea vedea chipul cât mai bine.

— Dacă se pleacă de la premisa că nu există mai multe date, atunci cele pe care vi le-am pus la dispoziție erau suficiente pentru a completa exercițiul.

Dupree a observat scurta expresie de scepticism apărută pe fața Amaiei la auzul vorbelor agentei Tucker.

— Dar dumneavoastră nu plecați de la premisa asta, a îndemnat-o Dupree să continue.

— Plec de la premisa că totul conduce la ideea că s-ar putea să existe cel puțin încă un caz.

Dupree s-a lăsat pe spate în fotoliu și timp de câteva secunde, eterne pentru ea, a fixat-o cu privirea, apoi a spus:

— E adevărat că totul a plecat de la declarația puștiului care s-a trezit blocat în cotețul familiei Jones. Pentru el, nu există mari diferențe între un compozitor și un dirijor, însă ne-a dat un model de ritual, care ne-a făcut să bănuim că poate nu era prima dată când ucidea. Am obținut permisiunea de a-i exhuma și de a le face autopsia membrilor familiei Mason, care muriseră la ferma lor, cu o lună înainte, iar unul dintre agenți a remarcat cât de asemănătoare erau cele două scene ale crimei. Atunci am descoperit ceva ce nu v-am dezvăluit pentru exercițiu. Nu știu dacă sunteți familiarizată cu efectul îmbălsămării asupra cadavrelor. Eliminarea rapidă a sângelui și înlocuirea lui cu lichidul de îmbălsămare poate îngreuna, la început, observarea, la o simplă privire, a unor urme, dar după o lună, vânătăile reapar și sunt vizibile cât se poate de limpede în lumină ultravioletă. Toate corpurile aveau urme care demonstrau că fuseseră legate, inclusiv cel al tatălui.

Amaia nu a îndrăznit să facă nicio mișcare. Dupree s-a aplecat înainte, de data aceasta, și-a lăsat privirea pe dosar și l-a frunzărit.

— În a doua însemnare, a spus ridicând în dreptul ochilor notița lipită de arătător, ați scris: „Îi salvează de la distrugere”, „El este Salvatorul lor”, „Ajunge exact când au cea mai mare nevoie de el”.

Amaia a respirat zgomotos și adânc, înainte de a vorbi. Era agitată.

— Datorită martorului…

Vocea i-a ieșit subțire și gâtuită, ca a unei fetițe care se sufocă la capătul unei curse de atletism. Și-a dres vocea, a înghițit salivă și a încercat din nou:

— Datorită martorului știm că ajunge la casă imediat după catastrofă, apare primul, înaintea echipelor de salvare, a polițiștilor sau pompierilor. Familia a supraviețuit, dar, dându-și seama că a pierdut totul, e în stare de șoc. Individul se dă drept cineva care vine să-i ajute, drept cineva care le aduce salvarea, în toate sensurile posibile. Numai așa se poate justifica faptul că o familie compusă din trei adulți și trei adolescenți nu e în stare să opună rezistență la atacul bărbatului. Da, așa cum a explicat agenta Tucker, probabil că ajunge dezarmat și știm că folosește arma tatălui pentru a-i ucide. Trebuie să fie sociabil, amabil, cineva în care se încred atât de mult încât să îi dezarmeze.

Emerson a intervenit:

— Nu aduce nimic nou. Dacă ați citit raportul, știți că am luat în calcul posibilitatea de a fi unul dintre membrii forțelor de salvare. Conform martorului, compozitorul avea o valijoară și o insignă, specific pompierilor, paramedicilor…

Dupree a arătat spre o notiță post-it galbenă, lipit între filele dosarului.

— În a treia însemnare, cu privire la modul în care au fost găsite corpurile, chiar dacă nu ați știut că au fost legate și așezate cu capul spre nord, ați scris: „După ce îi ucide, are grijă de ei. E misiunea lui și continuarea ei este strâns legată de faptul de a nu se lăsa prins, de a-și disimula crimele, dar nu atât din nevoia lui de a continua să acționeze din umbră, cât pentru a le conferi morților o anume demnitate”.

În timp ce Dupree citea, Amaia simțea cum Emerson dădea încontinuu din cap, negând fiecare dintre cuvintele ei. Totuși, cel care i-a respins ideile a fost Johnson. Vocea îi era calmă și, ca de fiecare dată când vorbea, a folosit un ton educat, amintind de un profesor care încearcă să-l facă pe un elev să gândească.

— Cu asta nu sunt de acord, individul pe care-l căutăm se ascunde, vrea să rămână în umbră numai pentru a continua să

atace în liniște. Nu credem că disimularea crimelor are ceva de-a face cu victimele, o face pentru el însuși, pentru a trece neobservat. I-a reușit în cazul familiei Mason și i-ar fi reușit și cu familia Jones, dacă nu ar fi fost martorul.

Dupree și-a ridicat privirea din dosar și i-a făcut Amaiei un semn scurt cu bărbia, invitând-o să-i răspundă lui Johnson.

— În cazul acesta, disimularea modului în care au murit, executați prin împușcare, corespunde unei alte dorințe. Cred că i se pare, într-un fel, meschin. Printr-o modalitate ciudată, încearcă să le dea sens, ordine și o moarte demnă. Nu vrea să-i batjocorească, nici să-i umple de rușine, de aceea le disimulează rănile astfel încât moartea lor să pară accidentală, din voința Domnului, sau face el munca pe care Dumnezeu nu a dus-o până la capăt cu ajutorul furtunii. Nu sunt puține persoanele care încă mai cred că dezastrele naturale sunt pedepse divine, modul prin care Creatorul își manifestă puterea, amintindu-i omului cât de neînsemnat este în ordinea universului, cât de fragilă îi este viața și, nu în ultimul rând, că are puteri superioare. Cred că faptul că individul profită de calamitățile naturale pentru a-și îndeplini țelul nu ține doar de nevoia de a-și ascunde crimele, ci de a le alătura mâniei Domnului.

Tucker și Johnson au făcut un schimb rapid de priviri cu Dupree. Agentul special, așezat la biroul său, a inspirat adânc.

— Încă nu știu dacă pot fi de acord cu dumneavoastră. Au urmat o direcție limpede de investigație, bazată pe comportamentul ritualic al asasinilor de familii, anihilatorii. Dar trebuie să recunosc că ideea dumneavoastră este la fel de originală precum modalitatea de a face un raport.

Amaia a oftat. Și-a strâns cu mâna genunchiul care începuse să-i tremure. Trebuia să se calmeze. Știuse foarte bine la ce se expunea atunci când se hotărâse să-și prezinte concluziile în acel fel, că va stârni reacții, iar acum trebuia să facă față atacurilor.

— Mi-a atras atenția mai ales asta, a spus Dupree, arătând spre o însemnare galbenă, plasată sub declarația puștiului care-l văzuse pe compozitor. A citit cu voce tare: „Băiatul ăsta

merge în mod regulat la biserică? A asistat vreodată la vreo înmormântare? Ar putea recunoaște ritualul unei liturghii?”

Amaia și-a ținut respirația cât timp el a vorbit; apoi a tras zgomotos aer în piept, a clipit și a dat să vorbească, însă Dupree a ridicat o mână, întrerupând-o din nou, în timp ce lua de pe birou un document cu antetul FBI.

— Ieri, după ce am citit scurta dumneavoastră însemnare, a spus, subliniind „scurta”, agenții Johnson și Tucker au zburat la Oklahoma pentru a-l întreba pe martor. Au vorbit cu el și cu părinții săi. S-au întors azi-dimineață, devreme. Domnilor agenți…

A făcut un gest prin care le-a dat cuvântul.

— Familia nu merge la biserică, a spus Tucker. Tatăl martorului nu vede de ce ar face-o, mai mult, a dat explicații amănunțite, a spus agenta citind din documentul pe care-l ținea în mână, de ce familia lui nu merge la biserică. Nu vrea ca preoții să-i împuie copilului capul. Și, ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, copilul nu a luat parte niciodată la o înmormântare sau la o slujbă religioasă.

— I-am arătat, a intervenit Johnson, un film cu slujbe ținute de preoți, pastori și predicatori. Puștiul a recunoscut imediat gesturile. Ne-a spus că exact asta făcuse și compozitorul.

Amaia a dat afară tot aerul din plămâni, copleșită de dezvăluirile agenților, însă cel care a vorbit a fost Dupree.

— Asasinul nu dirija o orchestră, nu compunea o simfonie a morții… Se ruga pentru ei, ținea o slujbă de înmormântare.

Amaia a șoptit:

— Un *Dies irae,* o predică de adio.

Dupree a schimbat o privire scurtă cu Verdon, care a încuviințat din cealaltă parte a încăperii. Și-a fixat din nou privirea pe chipul fetei, conștient că aceasta începea să se simtă stingherită.

Amaia i-a susținut privirea până când nu a mai rezistat. Bărbatul din fața ei îi scormonea sufletul cu privirea, căuta ceva ce ea nu era dispusă să arate. Cu riscul de a greși și de a părea slabă, a lăsat privirea în jos. Și-a ridicat-o numai după

ce el a continuat să citească.

— Următoarea însemnare sună așa: „Îi împușcă cu arma tatălui, nu e întâmplător, știe că arma există în casă”.

Emerson s-a fâțâit pe scaun.

— Dar cum o găsește în mijlocul acelui haos? E simplu de presupus că la o fermă există arme, o carabină sau o pușcă de vânătoare, dar în ambele cazuri este vorba despre o armă de calibru mic; chiar dacă ar fi știut cumva că există acele arme, cum le-a găsit după trecerea uraganului?

Amaia nu a răspuns. A continuat să se uite la Dupree, până când acesta i-a făcut semn că poate vorbi.

— Când se apropie un uragan, un cataclism, în cazul în speță un cataclism anunțat, e normal ca familiile să-și ia măsuri de siguranță adunând la un loc mâncare, lanterne, apă, arme… Probabil că le-a ținut pe toate într-un sac și, așa cum am spus la început, individul nu le-a părut suspect, sau periculos, doar așa se poate explica neatenția lor, sau – a făcut o scurtă pauză, conștientă că urma să o contrazică pe Tucker – poate că a avut chiar el o armă cu care i-a amenințat ca să i-o dea pe-a lor.

Mirat, Dupree a ridicat din sprâncene. În timp ce a pus întrebarea, a scris o notă în josul paginii.

— Dacă are arma lui, de ce o folosește pe cea a tatălui?

— Ca parte din ritual. Pentru el, din cine știe ce motiv, este important să procedeze așa.

Nereușind să se stăpânească, Emerson s-a ridicat în picioare.

— Ceea ce ne conduce din nou la un anihilator, la un ucigaș de familii, care trebuie să-și săvârșească crimele cu arma tatălui pentru a obține ceea ce caută ucigașii de familii: putere și control. Principalul lui obiectiv este tatăl. De aceea folosește arma lui.

— Și de ce pedepsește restul familiei? a întrebat Tucker.

— Probabil că reprezintă propria familie, îi pedepsește pentru că au asistat la chinul său fără să facă nimic, a explicat Emerson.

Amaia s-a gândit îndelung înainte de a vorbi.

— Ar putea fi un anihilator, dar de cele mai multe ori ucigașii de familii care ucid pentru putere și control au suferit în copilărie abuzuri fizice, emoționale și, în majoritatea cazurilor, sexuale. Când comit astfel de crime, de obicei își torturează victimele, provocându-le aceleași suferințe prin care au trecut ei. Dacă aleg o familie pentru că-i amintește de familia lui, atunci trebuie să se identifice cu unul dintre membrii ei. În cele mai multe cazuri documentate, au grijă de cel cu care se identifică, și chiar dacă uneori își pierd controlul, îl ucid numai dacă nu au de ales și în niciun caz nu-i torturează, așa cum fac cu ceilalți membri, fără să-i intereseze să disimuleze rănile, chinurile, umilințele. Mai mult, fac ca scena crimelor să fie cât se poate de evidentă. Ucigașii vor ca lumea să vadă ceea ce le-au făcut și să afle de durerea lor.

Johnson a fost de acord.

— Cred că ideea e interesantă, poate că avem de-a face cu ceva deosebit. Toți membrii familiei au fost împușcați, rănile le-au fost disimulate și niciunul dintre ei nu a fost batjocorit, i-a tratat egal pe toți.

Înainte de a continua, Amaia a dat din cap că e de acord.

— Dacă există vreo diferență, atunci este față de tată, pentru că se folosește de arma lui, dar nimic altceva. Nu cred că este vorba de un anihilator, chiar dacă așa pare la prima vedere. E un ucigaș apostolic, îi caută pentru păcatele lor, îi eliberează prin moarte și acum știm și că se roagă pentru ei.

— Cred că asta nu are nicio legătură, poate regretă, în rest, se potrivește perfect cu profilul unui anihilator. Suntem cu toții de acord cu asta, a conchis Emerson.

Amaia a observat că Tucker a clătinat ușor din cap. Nu erau chiar toți de acord, așa cum credea Emerson.

— Consens fals, a murmurat Amaia iritată.

— Ce insinuați? a întrebat Emerson, fără să-și ascundă supărarea.

Amaia a inspirat adânc și a așteptat câteva secunde, înainte de a răspunde. Situația începea să fie ridicolă. Era firesc să nu-i facă viața ușoară, dar nu-și imaginase că vor avea pretenția

să fie de acord cu ei, numai pentru că erau agenți străluciți ai FBI. Și-a ales cuvintele cu grijă, înainte de a vorbi.

— Vreau să spun că atunci când se realizează profilul unui ucigaș, trebuie să fim atenți la riscul de confirmare, este simplu să găsim teorii și probe care să confirme ceea ce credem, evitând încontinuu tot ceea ce le contrazice. La fel se întâmplă și în cazul consensului și cu tendința de a crede că teoria pe care o apărăm este cu atât mai veridică cu cât e mai vehiculată, sau cu cât e mai prizată de cei din jurul nostru, fără să știm cu exactitate cine sunt „toți cei care sunt de aceeași părere". E o eroare indusă de creier, atunci când nu ne deranjăm să gândim mai departe. Uneori, faptul că mulți oameni gândesc la fel despre ceva nu înseamnă altceva decât că mulți oameni gândesc greșit.

Emerson și-a coborât privirea, mutându-și ura spre podea. Oftatul iritat al lui Johnson s-a auzit clar.

Dupree, cu fruntea încruntată și cu buzele strânse, continua să o fixeze cu privirea. Era evident că discursul ei nu-i plăcuse nici lui. Amaia a înțeles că pentru ei nu era decât o polițistă de duzină care nu le arăta respectul cuvenit, însă ea nu era unul dintre cadeții lor, era un polițist ca oricare altul, într-un corp de poliție mic, de acord, dar merita același respect, iar Amaia Salazar știa cum să se facă respectată. Încercase să facă exercițiul, știind prea bine că era incomplet, dar în acele momente nu-i mai păsa de nimic. A sesizat o ușoară mișcare în spate și a observat că Dupree a dat din cap la semnul făcut de bărbatul din spatele ei.

— Continuă, i-a cerut el.

Ea a dat din cap, în semn de supunere. Dacă tot aveau să o asculte până la capăt, atunci nu era cazul să fie impertinentă.

— Faptul că se roagă pentru ei îl face deosebit, și această deosebire schimbă lucrurile. Încă nu știm ce importanță are și dacă este determinantă, dar nu avem cum să nu ținem cont de ea și să nu cercetăm mai profund numai din motivul că nu se potrivește cu profilul unui anihilator. Și bănuiesc că și dumneavoastră credeți la fel, a spus către Dupree.

El a ridicat din sprâncene, dar și-a schimbat imediat

atitudinea, trecând de la scepticism la amuzament.

— A, da? Văd că faceți presupuneri asupra a ceea ce cred eu… De unde aveți asemenea bănuieli?

— Nu cred că a fost întâmplător faptul că ieri v-ați axat conferința pe asasinii care-și ascund crimele făcându-le să pară altceva.

Dupree a rămas tăcut, dând înainte și înapoi paginile dosarului subțire, cu însemnările colorate. Până la urmă l-a închis și a privit-o pe Amaia.

— Mai sunt două însemnări. Cea despre profilul victimologic, unde dumneavoastră scrieți: „Distribuție identică”. Asta nu cadrează cu unitatea? Dacă e vorba de un ucigaș de familii, are nevoie tocmai de această distribuție actoricească, despre care vorbiți dumneavoastră. Vrea ca fiecare dintre membrii familiei să reprezinte pe cineva pe care el l-a cunoscut, din propria lui familie, pentru a avea ocazia de a se răzbuna pe ei.

Amaia a negat dând din cap.

— Nu caută răzbunare, caută expiație. Nu-l interesează distribuția actoricească, ci întreaga echipă. E vorba despre familia în sine, conceptul *per se*. E un asasin apostolic care nu a omorât câinele pentru că nu se potrivea cu fapta sa. Sunt convinsă că în niciunul dintre cazuri nu s-a atins de mascote.

A simțit stingherealа celor prezenți în încăpere. Oftaturi, schimbări de poziții. Jucase pe totul sau nimic. Reușise, prin îndrăzneala ei, să capteze atenția, dar era conștientă de risc: diferența între a fi curajos și a fi temerar era dată numai de gradul de considerație față de oponent. Începeau să se sature de a se mai juca de-a șoarecele și pisica. Amaia s-a îndreptat de spate. Se apropia de final; ori vorbea acum, ori nu va mai avea niciodată ocazia să o facă.

— Domnule, nu aș fi avut cum să prezint profilurile, fără ca mai întâi să am confirmarea tuturor acestor chestiuni. Lipsesc date, domnule…

Tucker a intervenit.

— Puteați să faceți exercițiul numai cu informațiile la care ați avut acces.

— Certitudinea că lipsesc informații este în sine o informație care determină o realitate, a răspuns ea ferm. Dacă aș fi făcut exercițiul cunoscând acest fapt, ar fi însemnat să-l fac bazându-mă pe o minciună sau pe o eroare. În raportul pe care ni l-ați dat nu se pomenește nimic despre urmele de legare, nici că puștiul a văzut o insignă la reverul suspectului.

Imediat ce a terminat de vorbit, i-a părut rău că spusese toate acele cuvinte. S-a auzit o ușă închizându-se în spatele ei. Bărbatul care ascultase tăcut tot timpul tocmai plecase și intuiția ei îi spunea că odată cu acea ușă se închisese și orice posibilitate de a mai fi luată în serios.

A mijit ochii și a expirat lent, înainte de a îndrăzni să se uite din nou la Dupree. El ținea în fața ei singura notiță de culoare diferită. Albastru. Cel care corespundea profilului geografic.

— Variabile latente? a întrebat-o Dupree, arătându-i însemnarea.

A încercat să se liniștească pentru a putea răspunde.

— Variabile latente sau oculte, domnule. Variabile care nu se observă direct, ci sunt deduse plecând de la alte variabile, care chiar se văd. Variabilele latente arată că a mai comis-o și înainte, sistemul său este rafinat și sunt convinsă că mai există cel puțin încă un caz.

Emerson a zâmbit cu răutate.

— Pe ce vă bazați?

Amaia s-a întors spre el și chiar și-a permis să zâmbească ușor, înainte de a răspunde.

— Pe un model matematic, așa se calculează variabilele latente. Ar trebui să știți ce sunt, dacă tot vă ocupați cu analiza de date.

— Știu ce sunt… a mormăit el.

— În cazul în speță, l-a întrerupt ea, dedusă din afirmația agentei Tucker cum că asasinul se mișca pe un teritoriu vast.

Amaia și-a menținut poziția timp de câteva secunde pentru a vedea cum fața lui Emerson se descompunea, în timp ce ochii, poate în încercarea de a găsi un răspuns, îi mișcau în gol dintr-o parte într-alta.

— Nu vă puteți înșela mai tare… a spus Emerson.

— Are dreptate, a intervenit Dupree. Mai este un caz. În februarie trecut, o furtună a lovit o localitate de coastă, aproape de Cape May, New Jersey. Familia Miller, având același număr de membri ca și celelalte două, a fost găsită moartă în casă. La fel ca în cazul familiei Mason, membrii familiei au fost îngropați fără să li se facă autopsia. Familia doamnei Miller locuiește în străinătate. Când au aflat vestea îngrozitoare, mama ei a făcut un infarct și nu a putut călători în Statele Unite până săptămâna trecută. În tot acest timp, cadavrul Doamnei Miller a fost păstrat congelat, la dorința expresă a familiei sale. Mary Ward, moștenitoarea firmei de pompe funebre din Cape May, ajunsă la a patra generație, a decongelat cadavrul pentru a-l face cât mai prezentabil posibil pentru familie. În timp ce-l cosmetiza, a simțit o umflătură în mandibulă, umflătură care s-a dovedit a fi un glonț de calibru 22. Din nefericire, opoziția familiei, timpul îndelungat care trecuse și un judecător extrem de conservator, au făcut ca până în prezent să nu putem exhuma cadavrele pentru a li se face autopsia. Judecătorul consideră că fotografiile de la fața locului conțin informații suficiente.

Dupree a deschis un sertar de la biroul său, a scos un dosar cu coperte maro și l-a așezat deschis în fața Amaiei. În jur de douăzeci de fotografii reflectau interiorul unei locuințe de coastă distruse de apă și vânt. Cadavrele membrilor familiei apăreau grupate în camera principală a locuinței și se mai vedea și restul dintr-o perdea sfâșiată care atârna de ceea ce mai rămăsese dintr-o fereastră imensă. Fotografia captase momentul în care aerul o umfla, producând efectul unei prezențe fantasmagorice plutind pe deasupra cadavrelor. Craniile distruse de lovituri contrastau cu puținele răni de pe restul trupului.

Amaia s-a uitat cu mare atenție la fiecare fotografie, aproape cu evlavie, încercând pe cât posibil să le atingă numai marginile. Vocea lui Dupree a readus-o la realitate.

— Doamnă subinspectoare Salazar, știu că ați trăit mai mulți ani în țara noastră. Cu siguranță sunteți familiarizată cu

particularitățile meteorologice. Ne aflăm în plină perioadă de uragane. Azi-dimineață, o furtună a devastat o zonă întinsă din Texas. Am aflat că familia Allen, compusă din cei doi părinți și cei trei copii adolescenți, doi băieți și o fată, a murit sub dărâmăturile casei. Am verificat, nu există bunici. Părinții celor doi soți au murit când ei erau copii și ambii au crescut în centre de plasament. La prima vedere, nu seamănă cu profilul familiei de care este interesat asasinul. Vom pleca imediat într-acolo, vrem să veniți cu noi.

Amaia a lăsat ochii în jos și a făcut semn că este de acord. A auzit oftaturile neliniștite ale restului echipei.

6.

ITXUSURIA[{1}]. CĂRAREA SUFLETELOR

Alvord, Texas

Pajiștea din fața casei familiei Allen abia dacă trăda urmele trecerii uraganului. Ferma, văzută de cineva care s-ar fi uitat din față la ea, putea oferi, în primele clipe, senzația de deplină normalitate. La nivelul solului, ferestrele pivniței erau intacte, la fel și treptele care duceau spre verandă, acolo unde încă se mai aflau câteva ghivece cu flori vinețiii, așezate în dreptul intrării principale. Doar atunci când și-ar fi ridicat ochii spre ferestrele de sus, privitorul și-ar fi dat seama că o casă cu un singur etaj nu avea acoperiș. Toată structura din partea de sus fusese smulsă ca o carapace de țestoasă.

O mulțime de mașini împânzeau drumul de acces, dovedind numărul mare de agenți locali și statali, de pompieri și paramedici, chiar și de angajați ai pompelor funebre, aflați cu toții în interiorul casei. Amaia i-a urmat înăuntru pe membrii echipei, urmând cărarea îngustă pe care polițiștii o deschideau pas cu pas, până când nu a mai putut înainta. Agentul Emerson, care mergea în fața ei, s-a întors pentru o clipă, a văzut-o și s-a grăbit să dispară în salon, fără să o aștepte.

Amaiei nu i-a păsat, era convinsă că nu putea vedea mare lucru acolo, până când nu avea să plece toată acea mulțime, așa că restul casei i s-a părut la fel de bun ca oricare alt loc pentru a începe. Purta o geacă prea mare pentru ea, dar măcar avea scrise pe spate celebrele litere galbene FBI. Și-a căutat prin numeroasele buzunare ascunse, a scos o pereche de mănuși și a înaintat spre fundul casei în timp ce-și trăgea mănușile. În ciuda absenței acoperișului, în interiorul casei nu se vedeau prea multe stricăciuni, încă se putea trece dintr-o încăpere în alta pe sub tocul ușii. Se vedeau tablouri strâmbe, bucăți de lemn rupte, atârnând din pereți, dărâmături pline de praf de la acoperiș și resturile instalației electrice, acum inutile. Amaia a observat că ferestrele se spărseseră și erau cioburi peste tot. În bucătărie, resturi de mâncare pe masă și o legătură de morcovi cu urme de pământ pe ea se ițea din frigider. Până și scaunele răsturnate pe o parte dădeau impresia unei plecări precipitate și că stăpânii casei ar putea reveni în orice clipă, pentru a continua ceea ce făceau înainte de sosirea furtunii.

Când ajunsese la fermă, scrutase cu privirea acareturile micii ferme în căutarea adăpostului în care se refugiase familia pe durata furtunii. Dupree îi spusese deja că familia Allen nu se potrivea, în principiu, cu profilul victimologic preferat de suspectul pe care-l urmăreau. Dar Amaia nu credea în întâmplare. Soțul, soția și trei copii, doi băieți și o fată, având vârsta copiilor familiilor Mason și Jones. Toți adunați în salonul unei case care suferise multe stricăciuni, dar în care ar fi putut supraviețui îngropați sub piese de mobilier. Mai trebuia verificată direcția în care stăteau cu capetele și apoi găsită arma tatălui; și dacă membrii familiei Allen fuseseră victimele compozitorului, așa cum ea credea, înseamnă că se refugiaseră în adăpost pe durata furtunii. Lângă ușa de la bucătărie, mai exista una, identică. Imediat ce a deschis-o și-a dat seama că ducea în pivniță. Și-a pipăit din nou buzunarele în căutarea micuței lanterne din dotare. A coborât treptele fără să atingă balustrada și a încercat să calce cât mai pe margine pentru a nu contamina posibilele urme. Lumina era

tăiată în fâșii de praful din aer. Un strat gros acoperea ferestruicile de la nivelul solului, pe care le văzuse de afară, care în interior erau plasate chiar sub tavan. Uitându-se mai atent, a observat că fuseseră întărite cu bandă adezivă și hârtie de ambalat. Aranjate în cutii de plastic perfect etichetate, a găsit lanterne, un radio și baterii, bidoane cu apă, conserve și chiar și un micuț cuptor așezat pe un aragaz de camping. Într-un dulap de bucătărie rudimentar, pe care trecerea timpului îl exilase în pivniță, erau înghesuite doze de sucuri și tablete de ciocolată, două doze de bere, două de suc fără zahăr, o jumătate de duzină de cutii de coca-cola și câteva sticle cu apă. Evitând să le atingă, s-a aplecat și a reușit să audă forfota lichidului acidulat din interiorul unor doze. Un lacăt micuț atârna de ușile dulapului de bucătărie. Fără să atingă mânerele, a întredeschis ușile și a simțit imediat mirosul familiar al uleiului de curățat armele. Nu exista niciuna în dulap, însă în spate de tot a văzut stivuite mai multe cutii cu muniție calibru 22. Îngrămădite pe jos, lângă peretele cel mai îndepărtat de ferestre, a observat mai multe perne și saci de dormit. S-a aplecat pentru a cerceta o geantă aurie, asemănătoare cu o trusă de machiaj. Era plină cu medicamente. A închis-o și a lăsat-o la locul ei.

A urcat și a încercat să înainteze spre salon, dar a rămas blocată pur și simplu între doi polițiști statali. L-a auzit pe Dupree cum îi spunea șerifului că e obligatoriu ca toată acea mulțime să fie îndepărtată de acolo, apoi a trebuit să se facă una cu peretele ca să poată ieși polițiștii care, cu pălăriile pe cap, ocupau aproape toată lățimea holului. Atunci a reușit să vadă interiorul salonului. În încăperea unde se afla familia, dezordinea era mult mai mare. Mai mulți agenți, înveliți din cap până în picioare în costumele albe specifice laboratorului criminalistic, fotografiau fiecare element aflat pe cadavre, înainte de a-l lua. Capetele lor, o masă informă de păr lipicios și sânge cenușiu din cauza prafului căzut peste ele, erau îndreptate spre nord și se aflau dispuse în aceeași ordine ca în celelalte cazuri: soția, cei trei copii, de la cel mai mare spre cel mai mic, și soțul. Agenții așteptau în liniște, formând un

grup tăcut în jurul corpurilor. Dupree a observat-o pe Amaia lângă ușă și s-a uitat enervat la ea. Chiar și așa, a așteptat să ajungă lângă el până să-i spună:

— Unde naiba ați dispărut?

Ea a șovăit.

— Am fost…

Dupree a luat-o de braț și a scos-o afară din casă.

Ea a început să se explice.

— Nu am putut să intru. Agentul Emerson m-a lăsat în urmă, holul era înțesat de lume, așa că am profitat ca să…

— Nu vreau scuze, i-a tăiat-o el scurt. Emerson e un tâmpit, dar am riscat enorm aducându-vă aici și nu am făcut-o pentru ca să fiți o simplă observatoare, ci pentru ca să fiți cu ochii în patru și să stați cu toate simțurile în alertă. Intrați acolo, simțiți frica acelei familii. Vreau să știu cum gândește compozitorul și vreau să-mi spuneți ce-i trece prin cap. Și nu vă lăsați intimidată, fiți sigură pe dumneavoastră.

Fără să aștepte răspunsul ei, s-a întors pe călcâie și a intrat din nou în casă.

Amaia a strâns din buze, a dat afară aerul pe nas și l-a urmat.

Specialiștii terminaseră de îndepărtat obiectele de pe cadavre, iar acum agenții stăteau pe vine, observând corpurile, în timp ce medicul legist spunea primele impresii. Amaia s-a aplecat spre el.

— Sunt morți de mai puțin de cinci ore. Paloarea încă nu s-a instalat, dar în zonele de contact cu podeaua încep să fie vizibile urme de legături. Au pierdut destul de puțin sânge, ținând cont de importanța rănilor pe care toți le au la cap.

— Ar putea fi din cauză că erau deja morți înainte de a primi loviturile la cap? a sugerat agenta Tucker.

— Încă nu pot răspunde la asta, va trebui să așteptați autopsia; însă ceea ce vă pot spune cu toată siguranța este că fiecare rană este mortală, a zis îndepărtând cu degetele părul celui mai mic dintre copii, pentru ca toți să poată observa cât de deformat îi era craniul.

— Credeți că ar fi posibil ca toți să fi fost răniți mortal la

cap în această încăpere? a întrebat Tucker.

— Mă rog, ați văzut cât de multe obiecte au căzut peste ei, unele bucăți de lemn sau de zugrăveală le-au pătruns adânc în os. În plus, faptul că sunt cu toții aici nu înseamnă că nu ar fi putut fi răniți în altă parte a casei. Am văzut asta de multe ori în caz de incendiu, în situații de panică, e firesc ca membrii familiei să se caute unii pe alții și să moară împreună.

— Cu capetele îndreptate spre nord, a precizat Dupree.

Medicul legist a ridicat din umeri.

— Mă rog… E ciudat, dar…

Amaia a negat dând din cap.

— Nu există urme de sânge în restul casei, am verificat, a spus uitându-se la Dupree, nici măcar o singură picătură care să trădeze faptul că ar fi fost răniți la cap înainte de a ajunge în salon. Dacă s-ar fi mutat dintr-o cameră în alta având leziuni atât de grave la cap, s-ar fi produs o hemoragie puternică și drumul parcurs ar fi fost plin de picături de sânge.

— Nu se văd nici pete sau stropi de sânge pe haine, nici dâre pe față, care ar fi trebuit să existe, dacă ar fi fost în picioare atunci când obiectele s-au prăbușit peste ei, a evidențiat Johnson.

Amaia a mai înaintat puțin și s-a aplecat asupra cadavrului.

— Și dacă vă uitați bine, a spus arătând cheagul de sânge care forma rana de pe craniul copilului, la câțiva centimetri mai jos de locul loviturii a apărut o bășică.

Medicul legist a îndepărtat părul de pe locul indicat.

— Ar putea fi un cheag de sânge…

— Nu, nu este, a spus ea. E o bășică de la arsura provocată de gazul împușcăturii. Dacă vă uitați bine la capătul rănii, veți vedea că există două mici puncte negre, forma caracteristică de stea a arsurii de pe piele, care apare atunci când gazul împușcăturii intră în contact direct cu pielea; pielea de pe cap este foarte fină, spre deosebire de craniu, care fiind atât de rezistent, a împiedicat gazul împușcăturii să se împrăștie în interior și atunci a apărut această bășică.

Dupree a încuviințat mulțumit.

— Poate că aveți dreptate, a admis, cu jumătate de gură,

medicul legist.

— Toți au murit împușcați în cap, o împușcătură disimulată mai apoi prin toate aceste lovituri puternice, a spus Amaia.

— Adevărul este că sunt multe asemănări cu cazurile deja știute, dar încă nu am găsit nicio armă și, după cum ni s-a spus deja, în acest caz nu există nicio bunică, a obiectat Johnson.

— Pe durata uraganului, familia s-a retras în pivniță, la care ai acces din bucătărie, a spus Amaia, privindu-l cu subînțeles pe Dupree. Se pregătiseră foarte bine: aveau apă, mâncare, baterii, radio, lanterne. Totul în cutii închise etanș. E o vitrină pentru arme deschisă, înăuntru nu e nicio armă, dar există o cârpă unsă cu ulei și o perie de curățat, plus mai multe cutii cu muniție de calibru 22. Nu cred că dormeau, dar cu siguranță și-au petrecut noaptea acolo, în pivniță; e drept că în toate dormitoarele domnește haosul, dar chiar și așa se poate observa că paturile sunt făcute. Jos sunt șase saci de dormit și lichide pentru șase persoane: bere pentru tată, desigur, suc fără zahăr pentru mamă, coca-cola pentru copii și apă pentru a șasea persoană.

Emerson s-a uitat la ceilalți, căutând sprijinul lor:

— Cred că e foarte riscant să presupunem că ar exista o a șasea persoană numai pe baza unui sac de dormit și a unei sticle cu apă; au putut foarte bine să pună pe jos toți sacii de dormit pe care-i aveau și oricare dintre ei a mai băut și o sticlă de apă, pe lângă suc.

Dupree a privit-o, așteptând să audă ce va răspunde.

— Lângă sacii de dormit mai există și o trusă cu medicamente specifice vârstei a treia. Pentru circulația sângelui, tensiune, artrită, somnifere. Oamenii în vârstă nu pleacă nicăieri fără medicamentele lor, pe care le iau întotdeauna cu apă. Mai mult, sticla de apă are urme clare de ruj roz. Nu există ruj pe buzele mamei sau ale fiicei.

— O singură problemă, a obiectat Tucker ridicându-se în picioare. Nu există nicio urmă a acelei persoane. Conform datelor pe care le deținem, cei doi soți nu aveau părinți. Familiile celor doi au murit când ei erau foarte mici. S-au

cunoscut în adolescență, într-un centru de plasament. Dar amândoi erau orfani și nu aveau alte rude. Poate că tocmai asta i-a făcut să stea împreună până la capăt, a adăugat uitându-se tristă la cadavre.

Amaia a ieșit din casă și, strecurându-se printre automobile, s-a îndepărtat suficient încât să aibă o perspectivă nouă asupra proprietății. Drumeagul care ducea la casă se unea, după două sute de metri, cu șoseaua națională. S-a uitat, de la marginea drumului, la partea de câmpie care forma ferma familiei Allen. Recolta, probabil de leguminoase, fusese deja adunată, așa că nu a mirat-o absența utilajelor agricole. Și-a amintit că văzuse pe ușa frigiderului un abțibild mare cu Cooperativa Agricultorilor din Alvord. În afară de casă, nicio altă construcție nu se mai înălța în bătaia privirii și, conform datelor deținute, ferma cea mai apropiată se afla la peste trei kilometri distanță. Gardul alb care împrejmuia proprietatea și duzina de copăcei sfrijiți care mărginiseră drumeagul erau acum înclinați spre nord, în direcția în care bătuse vântul. Și-a ridicat privirea la cerul care începuse să se înnoreze, apoi s-a îndreptat din nou spre casă.

Stând sprijinită de o mașină a poliției statale, o femeie de vreo patruzeci de ani, în uniformă, i-a zâmbit, în timp ce se uita spre casă și zicea:

— E incredibil, nu-i așa? Pare o țestoasă căreia i-a fost smulsă carapacea.

Amaia a schițat un zâmbet.

— Credeți-mă, m-am gândit exact la același lucru când am văzut-o. Partea proastă este că s-ar părea că va ploua în curând.

— A, nu vă faceți griji pentru asta, o firmă din statul vecin este deja pe drum, aduce o prelată industrială pentru acoperirea casei peste noapte. După ce vor lua cadavrele, se va trece la verificarea întregii scene, întreaga casă va fi demontată încăpere după încăpere, se va face un inventar al tuturor bunurilor, care vor ajunge la un depozit al statului, unde vor rămâne până la finalizarea anchetei. Abia apoi vor fi puse la dispoziția moștenitorilor, dacă există.

— Câtă eficacitate! a zis Amaia, zâmbind.

Femeia i-a întins mâna prietenoasă.

— Sunt Alana Harris, de la poliția statală.

— Subinspectoarea Amaia Salazar, colaborez cu FBI, a spus, atingându-și insigna care atârna la gulerul larg al gecii.

Femeia a observat cât de mare îi venea geaca și a spus zâmbind:

— Nu și-au bătut capul cu măsura, nu-i așa?

Amaia a zâmbit și ea, în timp ce arăta cu un deget spre casa în ruină. A văzut că Dupree o urmărea de pe verandă.

— Nu știți cumva unde a aruncat furtuna acoperișul?

— Firește că știu, a răspuns polițista cu același zâmbet, la vreo două sute cincizeci de metri, în spatele casei. Asta e nimic, în urmă cu trei ani uraganul Helen a smuls o parte din acoperișul bisericii și l-a aruncat peste un hambar, la mai mult de trei kilometri distanță.

Amaia a început să meargă spre una dintre laturile casei, încuviințând la vorbele femeii. În contrast cu partea de câmpie din fața casei, cea din spate era plină cu bucăți de lemn, haine și alte bunuri de la fermă, rupte și sfâșiate. A zărit la depărtare un candelabru cu șase brațe, cu becurile intacte. Nu se vedea nici urmă de acoperiș.

— Trebuie să mergeți acolo ca să-l vedeți, a rămas înțepenit într-o adâncitură, i-a strigat femeia.

Amaia s-a întors, i-a mulțumit printr-un semn făcut cu mâna și a văzut că Dupree coborâse de pe verandă și venea în urma ei.

În acea zonă, iarba crescuse în voie și chiar dacă uraganul o făcuse una cu pământul, ușoara adiere de vânt care sufla acum începea deja să o ridice. A continuat să înainteze pe câmp, conștientă că Dupree o urma. Nu era nici urmă de acoperiș, însă când și-a întors privirea a văzut-o la depărtare pe Alana, care-i făcea semne largi cu mâna, îndemnând-o să continue să înainteze. Adâncitura despre care îi vorbise polițista cobora vreo doi metri și avea vreo douăzeci și cinci în lungime; într-adevăr, așa cum i se spusese, acoperișul se afla acolo. Era, practic, întreg, prins încă de grinzile care-l ținuseră

ancorat de casă. Îți dădea senzația că e vorba despre o clădire îngropată în pământ, care se hotărâse să iasă la suprafață în cotlonul acela. Câmpia trăda pașii cuiva care călcase iarba, niște urme la fel de clare precum cele lăsate pe zăpadă. A privit înapoi și a observat că și ea lăsase urme la fel de vizibile în drumul ei până acolo. Dupree a ajuns-o și a rămas tăcut lângă ea. Atunci și-a dat seama că restul echipei îl urmase pe Dupree.

Amaia a coborât în adâncitură, s-a întins pe jos și s-a uitat pe sub streașină. S-a ridicat imediat, i-a făcut un semn lui Dupree și celorlalți membri ai echipei și a spus:

— În locul meu de baștină există o veche credință populară, adânc înrădăcinată, care spune că locuința unei familii ajunge până unde i se întinde acoperișul. *Itxusuria.* În acel perimetru măsurat în funcție de acoperiș erau îngropați morții din clan care, din diverse motive, nu puteau fi înmormântați în cimitir.

A așteptat până când s-au aplecat cu toții, apoi a pus raza lanternei pe fața însângerată a bătrânei, care zăcea moartă sub acoperiș.

— Iat-o și pe bunică.

7.

A TE ÎNDOI

Academia FBI, Quantico, Virginia

Așezată în fața computerului, Amaia a încercat din nou să-și concentreze atenția la vocea instructorului care explica cum trebuiau completate fișele cazurilor suspecte de crimă pentru a fi în pas cu programul internațional de registru victimologic. Era obosită. Își petrecuse noaptea redactând un nou raport cu concluziile ei și, chiar dacă încerca, era conștientă că nu reușea să fie atentă. Gândurile îi zburau iarăși și iarăși la opiniile sale, cele mai multe contrare celor ale agenților din echipă; iar altele erau destul de hazardate, bazate pe intuiție,

pur și simplu, dar, până la urmă, asta era ceea ce îi ceruse agentul special Dupree, înainte de a se despărți.

— Acum aveți toate datele. Completați cele trei profiluri. Vreau să am raportul dumneavoastră pe masă mâine-dimineață, la ora opt.

La șapte dimineața, Amaia lăsase raportul pe masa lui Dupree. S-a uitat din nou la ceas. Era trecut de douăsprezece și nu-și putea lua gândul de la profilul pe care-l realizase.

Bărbat alb, peste patruzeci și cinci de ani, care a mai ucis și înainte, în același mod, în interiorul grupului său rasial. Organizat și răbdător, capabil să aștepte momentul oportun. Credincios, deși s-ar putea ca poziția bisericii în privința păcatului să i se pară prea laxă.

Cursul s-a încheiat și, fără să aibă timp de nimic, începuse deja altul.

Se simțea slăbită, știa că este prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că avea dreptate, pentru privilegiul, întotdeauna misterios, de a găsi piesa care completa puzzle-ul. Necuviința cunoașterii, a adevărului, pe care îl revela prea violent la momentul potrivit, fără formalități, fără să mai țină cont de nimic, o făcea mereu să suporte consecințele.

Din momentul în care o găsise sub acoperiș pe femeia moartă, nu se mai putuse controla. Confruntarea cu echipa lui Dupree nu mai era doar teoretică. Îndreptând raza lanternei spre chipul desfigurat al femeii ghemuite în mormântul acela nedorit, a simțit cum în mintea ei se angrenau piesele care formau întunecata zonă pe unde dădea târcoale compozitorul. Spre deosebire de interiorul casei, plin de polițiști, zona aceea rămânea intactă. Dacă se concentra, putea percepe urma acelei prezențe urmărind-o pe bătrână și silind-o să-și ocupe locul. Nu, nu era un anihilator: așa erau numiți, de către cei care realizează profiluri, ucigașii de familii. Acum era absolut sigură că nu era. Obiectivul său nu era să distrugă o familie, ci să compună una. O familie perfectă, perfectă în moarte. Descoperirea bătrânei, urmată de afirmația ei fermă, făcuse să

explodeze iritarea care mocnea încă de dimineață, când se întâlniseră în biroul lui Dupree, și care fusese cu greu stăpânită.

— Nu au bunici. Părinții amândurora au murit, după cum a spus deja agenta Tucker, i-a respins Johnson afirmația, postându-se în fața ei, vizibil nervos, chiar dacă se purta manierat în continuare.

— E bunica, verificați, a insistat ea, apoi a luat-o înapoi spre casă, îndepărtându-se de echipă.

— Am verificat, i-a răspuns enervată Tucker, urmând-o pe câmp. Nu aș face o asemenea afirmație, dacă nu aș avea toate datele.

— Păi mai verificați o dată.

— Cred că nu știți cu cine vorbiți, i-a trântit Tucker. Cine vă credeți ca să-mi dați mie ordine?!

Amaia s-a oprit. A oftat și și-a lăsat ochii în pământ, încercând să se calmeze. Simțea în ea o dorință irepresibilă de a o apuca pe Tucker de guler și de a o scutura până când avea să o facă să raționeze. Nu a făcut nimic din toate astea. Fără să dea înapoi niciun pas, și-a coborât vocea atât de mult încât abia i se mai auzea, ceea ce i-a obligat pe membrii echipei să o înconjoare pentru a înțelege ce spunea.

— Uitați de registrele oficiale, întrebați-i pe vecini dacă femeia asta locuia aici. Nici copiii care erau îngropați sub streașină, nu făceau parte, oficial, din aceeași familie creștină.

Agentul Johnson a dat din umeri, rămânând mut de uimire la spusele ei. Cu gura deschisă, a strecurat o privire spre Dupree, așteptându-i reacția. Emerson i-a privit pe ceilalți, agasat.

— Ce prostie mai e și asta? a exclamat, ridicând mâinile. Membri ai familiei îngropați sub acoperiș? Chiar trebuie să suportăm tâmpeniile astea din partea unei începătoare?

— Mai verificați o dată, le-a cerut calm Dupree.

— Dar… Dupree, avem toate datele… a protestat Johnson.

Dupree l-a țintuit cu privirea.

— Am spus să verificați.

Apoi, Dupree îi ceruse să se retragă, voia să vorbească cu

ceilalți. Așteptase în mașină, simțindu-se ca o fetiță pedepsită, respinsă și condamnată să stea separată de restul grupului. Din locul în care se afla, îi vedea pe Dupree, Tucker și Emerson, toți cu spatele la mașină. Din gesturile lor reieșea că discutau aprins, chiar dacă fără să înalțe vocea. Umerii încordați, capul lăsat în jos, mâinile sprijinite pe șolduri. Tucker a privit o dată spre mașină și Emerson a făcut cu bărbia un semn spre ea. Vorbeau despre ea, fără nicio îndoială. L-a văzut revenind pe Johnson, care fusese să stea de vorbă cu vecinii ce se adunaseră lângă casă pentru a afla ce se întâmplase cu familia Allen. L-a informat scurt pe Dupree, apoi toți din echipă s-au întors spre ea, privind-o cu o expresie pe jumătate de uimire, pe jumătate de suspiciune.

Amaia a ieșit din mașină și i-a așteptat să se apropie. Dupree a făcut un gest către Johnson, care mai degrabă a admis, decât a informat-o:

— Bătrâna moartă sub acoperiș este Belinda Wright. Prietenă din copilărie cu mama lui Hugh Allen. Când Hugh a devenit major, l-a luat în grija ei. Hugh a locuit cu ea și cu soțul ei la o fermă mică, până când s-a căsătorit și s-a instalat în casa asta. Mulți ani mai târziu, după ce Belinda a rămas văduvă, s-a mutat aici și i-a ajutat să-și crească copiii. Chiar dacă nu era cu adevărat mama lui, el mereu a tratat-o ca și cum ar fi fost.

Dupree a intervenit:

— Cumva, bătrâna a reușit să fugă din casă, ori poate că era afară când a sosit el. Asasinul a prins-o pe câmp, a doborât-o și a târât-o până sub acoperiș, ca pe un membru al familiei, a spus și a privit-o cu respect pe Amaia.

Tucker i s-a adresat și ea pe un ton mult mai moderat:

— Acum înțeleg ce voiați să spuneți prin „distribuție de grup”. Nu caută neapărat familii identice, ci mai degrabă familii reprezentative. Dar trebuie să recunoaștem că e greu de crezut că le-ar putea alege în locurile unde se petrec catastrofe naturale…

— Nu, a obiectat Amaia, recăpătându-și vehemența, nu e chiar atât de simplu. Trebuie să ținem cont de faptul că nu

doar noi știm cu tot mai multă precizie, ci și el, când urmează o furtună, un ciclon sau un uragan. Uraganul îi spune unde trebuie să meargă, îi spune Dumnezeu însuși. Dumnezeu și institutele de meteorologie, a adăugat, zâmbind ușor. Cred că exact așa reușește să ne-o ia înainte. Se află deja în zonă înainte ca uraganul să vină, așteptând ca Dumnezeu să-i dea coordonatele exacte.

Emerson a plescăit din limbă, scârbit.

— Ia să vedem dacă v-am înțeles bine, a spus el cu falsă politețe: presupuneți că asasinul nu alege o familie, ci un loc, acea zonă care va fi lovită de o furtună sau de un uragan, ori unde vor avea loc inundații. Admit că e simplu de prevăzut, până la un punct. Așa după cum ați spus chiar dumneavoastră, cu fiecare zi agențiile meteorologice funcționează tot mai bine și prevăd cu tot mai multă acuratețe unde va avea loc o furtună. Dar, dacă își alege astfel locul, cum reușește compozitorul să găsească exact familii care să se potrivească perfect cu profilul de care are nevoie pentru a-și îndeplini misiunea, din moment ce furtuna e cea care îi spune unde trebuie să acționeze? Îi spune Dumnezeu din timp, înaintea institutelor meteorologice, unde va lovi furtuna, pentru ca astfel să poată găsi familiile ce-i vor cădea victime? Sau credeți că e vorba de ceva mistic, precum faza cu îngropatul sub streașină? a încheiat Emerson, cu unul dintre rânjetele sale insuportabile.

— Nu mi-ar trece prin minte atâtea tâmpenii, nici dacă aș vrea să taxez o ipoteză greșită, a răspuns ea. Și nu e vorba de o presupunere, e un fundament constituit din datele pe care le deținem.

Lui Emerson i-a pierit zâmbetul, repede înlocuit de o strângere a buzelor, ca o tăietură de bisturiu, semn că se simțea frustrat.

Amaia a continuat cu fermitate:

— Nu contează ce cred eu, important este dacă așa crede el. Tocmai în asta stă puterea credinței. Dacă avem de-a face cu un asasin care-și justifică crimele punându-le pe seama voinței Domnului, sau, cel puțin, are convingerea că nu e

văzut de Dumnezeu ca un asasin, ci ca un Lot, un om drept, atunci multe fapte pe care noi nici măcar nu le remarcăm, el le va interpreta drept semne și își va fi dezvoltat deja un mecanism personal pentru a-și alege victimele. Să nu uităm nicio clipă capacitatea lui ilicită de a ajusta voința providenței la dorințele sale.

— Suntem încă într-o fază preliminară și nu avem toate datele, dar asasinii apostolici consideră că eliberează societatea de persoane nedemne, de perverși și de mizerabili. Victimele lor sunt de obicei prostituate, cerșetori, traficanți și dependenți de droguri. Oricine pe care ei îl consideră imoral… încă mai investigăm familia Allen, dar avem deja de săptămâni bune dosarele altor familii și vă asigur că nu cadrează cu profilul. Sunt familii obișnuite, cu părțile lor bune și rele, dar nu se potrivesc profilului victimelor pe care un asasin apostolic să le poată considera imorale. Nimic la ele nu e obligatoriu condamnabil, a spus Tucker.

Johnson a obiectat:

— În cazul Wuornos, asasina îi ucidea pe clienții prostituatelor, îi pedepsea pe ei, nu pe ele. Păcatul căutat de acest apostol poate trece neobservat la prima vedere.

Tucker s-a gândit câteva clipe.

— Sugerați că unul sau mai mulți membri ai acestor familii aveau o latură a vieții lor condamnabilă? a întrebat-o Tucker pe Amaia.

— Condamnabilă pentru asasin, a precizat Amaia. Trebuie să ținem cont că criteriile sale nu se pliază pe cele ale lumii. Pentru el ajunge un singur aspect al familiilor ca să i se pară un motiv suficient. Însă cred că acest caz merge mai departe, pentru că nu se concentrează doar pe individul corupt din familie: îi pedepsește pe toți membrii familiei pentru că îi consideră pe toți vinovați de acel rău.

A observat privirea lui Dupree. Își lăsase capul ușor într-o parte și o cerceta cu privirea. Nu, o iscodea, exact așa cum făcuse de dimineață, pentru o clipă, în biroul său.

Emerson s-a aplecat puțin în față, spunând:

— Cred că teoria dumneavoastră continuă să aibă goluri.

Trebuie să recunosc că e foarte tare faza că întotdeauna acționează în locuri unde se petrec cataclisme, plus „schema psihică” pentru a explica descoperirea bătrânei, dar nu e suficient pentru a ne lămuri cum își alege familiile.

— Încă nu știu cum găsește familiile, a admis Amaia uitându-se în ochii lui Emerson, mai ales pentru a scăpa de insistența privirii lui Dupree. Cred că încă nu a sosit momentul pentru a răspunde la această întrebare, dar vom avea răspunsul atunci când vom ști cu ce frecvență acționează. Deocamdată, întrebarea este aceasta: de cât timp ucide?

— Putem să mergem retrospectiv până în februarie… a început să explice Emerson.

— Deocamdată, l-a întrerupt Amaia, putem să mergem înapoi până în februarie, la familia din Cape May…, dar sunt sigură că a început mult mai devreme. Metoda lui e extrem de rafinată, până într-acolo încât a știut că Belinda Wright juca rol de bunică, fără să fie, pentru familia Allen. Un asemenea nivel de măiestrie presupune experiență, îndemânare și practică, iar în practică se comit greșeli, la început…

Dupree a încuviințat lent.

— Dezvoltați asta, a spus.

— În februarie a fost familia Miller; în martie, familia Mason; în aprilie, familia Jones; acum suntem în august și avem familia Allen. Se observă un gol temporal și mai e și imposibil să-i fi ieșit mereu totul bine. Ar trebui să căutăm atacuri incomplete, ratate.

Agenta Tucker a dat din cap că e de acord și a făcut un pas înainte, pentru a ajunge în fața Amaiei.

— Familii formate din același număr de membri, de același sex și având aceeași vârstă, dar din care nu au murit toți membrii pentru că nu se aflau acasă când a izbucnit furtuna.

Amaia a zâmbit mulțumită, aproape fericită la gândul că fusese capabilă să-i înțeleagă pe deplin raționamentul. A continuat și mai vehementă:

— Trebuie să fie complicat să constrângi atâția indivizi: trebuie să-i faci să-ți dea arma lor, să-i imobilizezi pe toți în aceeași încăpere, după care să-i împușți unul câte unul. Exact

așa cum a reușit să scape Belinda Wright, s-a mai putut întâmpla și în alte ocazii. Sunt sigură că la un moment dat a fost obligat să comită o eroare; a ataca o familie după un cataclism natural presupune multe zone nesigure, prea multe ițe care se pot încâlci și mereu pot apărea chestii neprevăzute.

Dupree a încuviințat, apoi s-a adresat echipei:

— Căutați denunțuri făcute de familii cu același număr de membri, care au avut parte de vizite suspecte după o catastrofă naturală. Încercări eșuate, momente în care individul a trebuit să renunțe din cauza anumitor circumstanțe: un vecin care a sărit în ajutorul familiei, prezența neașteptată în casă a altor persoane, invitați, rude, sau absența unuia sau mai multor membri, absență care i-ar fi ruinat planul.

Amaia i-a încuviințat fiecare cuvânt. Dupree s-a întors spre ea.

— Altceva?

— Eu… Mă rog, dacă aș avea de făcut o astfel de anchetă… aș vrea să cunosc până la cele mai mici detalii viața acestor familii. Sunt sigură că profilul lor se potrivește, fără a fi evident, cu cerințele ucigașului. Motivul poate fi atât de mic, de neînsemnat, încât ne scapă. Indivizii de felul lui își găsesc motivația în aspecte care nu țin de simțul comun, dar care pentru el înseamnă totul. Dacă reușim să cunoaștem foarte bine aceste familii, vom fi mai aproape de a ști cum ajunge asasinul la ele, cum de reușește să găsească un profil atât de potrivit al unei familii dintr-o zonă atât de vastă, înaintând după capriciile furtunii. Trebuie să îmbunătățim profilul victimologic.

— Dacă dumneavoastră ați face o astfel de anchetă… a șoptit Emerson, aplecându-se, astfel încât numai ea să-i audă vorbele.

A fost o grosolănie, dar suficientă pentru a o face să-și piardă o clipă controlul.

— Și mai ce, Salazar? i-a cerut Dupree.

— Profilul geografic, a spus, încercând să se concentreze. Eu aș căuta într-o zonă mai vastă.

— Cât de vastă? a întrebat Johnson.

— Oriunde s-a petrecut un dezastru natural în ultimii doi ani, să zicem, și care a afectat o familie ce întrunește caracteristicile. Dacă găsim urme, s-ar putea să fim nevoiți să mergem și mai mult înapoi.

— E o nebunie! a exclamat Johnson.

— Bănuiesc că nu ați auzit despre aria lui Canter, a spus Emerson, adresându-i-se lui Johnson și făcând abstracție de Amaia.

— Nu se poate aplica teoria ariei geografice de acțiune a asasinilor în serie fără a verifica dacă mai există și alte cazuri: e primul pas al teoriei.

— Cred că Emerson vrea să spună, a intervenit Tucker, că e greu de demonstrat că pe un teritoriu atât de vast asasinul a reușit să-i supravegheze, să fie destul de aproape de ei încât să știe detalii, cum ar fi calibrul armei pe care o au în casă, sau că o femeie care nu e bunică joacă totuși rolul bunicii în sânul familiei. Trebuie să fie mult mai aproape. Trebuie să-i vadă pentru a-i putea alege, trebuie să-i vadă pentru a-i putea urî.

Amaia a negat dând din cap, apoi a continuat:

— Nu-i urăște, sau cel puțin nu-i urăște pentru ceea ce sunt, ci mai degrabă pentru ceea ce reprezintă. Se roagă pentru sufletele lor, să se odihnească în pace. Șterge orice urmă de violență evidentă, îi dezleagă, evită să-i acopere de rușine. Într-un fel, faptul că se roagă pentru ei demonstrează că trebuie să fie o legătură și un motiv, dar nu cred că e vorba despre ură. Nici nu vrea nimic de la ei, nu fură nimic, nu le ia nimic; ce să le ia celor care deja au pierdut totul? Trăim în epoca informației și exhibiționismului. Așa cum centrul meteorologic ne atenționează, cu o precizie milimetrică, asupra faptului că urmează să aibă loc furtuni, tornade, uragane și ne trimite avertizările direct pe dispozitivele noastre mobile, tot așa internetul îi permite oricui să intre în intimitatea noastră. Pe internet, oamenii își dezvăluie viața intimă, fără să se gândească cine poate să-i urmărească. Nu vreau să spun că se întâmplă exact așa, dar există mult mai multe modalități de a avea acces la viața privată a unei

persoane, sau a unei familii, în afară de aceea de a o supraveghea de pe câmpul din fața casei.

— Pe de altă parte, trebuie să fie vorba despre cineva care nu sare în ochi prea tare, după o catastrofă, tocmai pentru că este așteptată, a punctat Dupree.

Tucker a deschis micul laptop pe care-l avea în mână, l-a așezat pe capota mașinii și le-a arătat mai multe grafice.

— La început, am luat în calcul posibilitatea cuiva care ține sub observație din apropiere. Verificăm companiile telefonice, de electricitate, de internet, posibili tehnicieni, instalatori… Orice legătură ar fi putut avea familiile în comun. Știm, din declarația martorului, că aspectul său nu trezește suspiciuni, nici neîncredere. Acum i-am luat în colimator și pe polițiști, pompieri, echipe de salvare, medici și paramedici, personal de pe ambulanțe… Deși e adevărat că în mijlocul haosului orice individ ar putea să se strecoare printre cei din astfel de grupuri și să se dea drept unul de-ai lor.

— Unii pompieri sunt voluntari, se duc să dea o mână de ajutor când e vorba de catastrofe naturale. Din câte știu, patrulele mobile umblă prin toată țara, ba chiar merg și în străinătate când e vorba de misiuni de salvare de pe culmi muntoase sau în caz de cutremur, a spus Johnson.

Amaia a încuviințat.

— Ar trebui incluși și prezentatorii de știri, ziariștii, reporterii, echipele de televiziune, cei care apar când toată lumea fuge.

Johnson a luat notițe într-o agendă electronică, apoi a adăugat:

— Cred că ar trebui să cuprindem și grupurile de voluntari formate cu ajutorul rețelelor sociale, bunii samariteni care sar în ajutor după o catastrofă…

— Biserici, asociații municipale, grupuri de binefacere, organizații de caritate… a adăugat Tucker.

— Fără a-i uita pe vânătorii de furtuni, pe pseudoinvestigatori și tot soiul de descreierați care vor să pună un filmuleț pe YouTube, a spus Amaia.

— Numărul proștilor e infinit, a zis Johnson, zâmbind.

— Precum al diavolilor, a conchis Dupree, privind-o în ochi pe Amaia.

De data aceasta, l-a privit și ea la fel. Amaia știa că bărbații o plăceau, jocul privirilor nu-i era străin. În ultimele zile, trebuise să ignore, de mai multe ori, lascivitatea lui Emerson. Dar privirea lui Dupree era diferită. Iscoditoare, scruta în interiorul ei cu pasiunea unui egiptolog în fața unei hieroglife. Umbrele din ochii lui întunecați pendulau între curiozitate și suspiciune, admirație și îngrijorare. Nu se aștepta la simplitate din partea unui bărbat care conducea una dintre cele mai bune echipe operative din Departamentul Științelor Comportamentale; în plus, își dădea seama imediat când cineva avea intenții ascunse, așa cum ghicea ușor ce intenții aveau ceilalți în privința ei, dar în cazul lui Dupree era ca și cum ar fi ascultat zgomotul alb. Îi analizase toate reacțiile, privirile, cuvintele, dar încă nu putea spune dacă îi era prieten sau dușman. Și totuși, știa ceva: o asculta și aportul ei era suficient de important pentru el încât să-l facă să nu mai țină cont de disconfortul inițial al restului echipei sale. „Fii mai sigură pe tine”, îi spusese în fața casei. Siguranța ei și cum se vedea pe sine nu aveau nimic de a face cu toate acelea; Amaia Salazar se descurcase întotdeauna singură, era obișnuită cu asta. Dar în urmă cu câteva momente, acolo, lângă mașină, simțise că face parte din echipă, a simțit conexiunea și respectul colegilor ei.

— Noi încă mai avem treabă, a spus Dupree. Legistul mi-a dat cuvântul că va începe autopsia imediat. Echipa va rămâne aici peste noapte. Dumneavoastră întoarceți-vă la Quantico. Peste o oră e un avion spre Virginia. Agenta Harris o să vă ducă la aeroport.

Deci despre asta era vorba. Noi, da; tu, nu. Ce ți-ai închipuit?

Despărțirea de ceilalți a fost rapidă și lipsită de efuziuni. Amaia s-a dus la mașina agentei Harris, care a salutat-o dinăuntru. Atunci și-a dat seama că Dupree venea după ea. S-a întors și l-a privit.

— De ce nu m-ați salutat?

Dupree s-a uitat la ea surprins. Chiar a făcut cu mâna un gest de surprindere, însă și-a venit în fire suficient încât să nu răspundă.

Dar ea era pornită și nu avea de gând să dea înapoi.

— În timpul conferinței, v-ați adresat mie de mai multe ori, dar apoi, la ieșirea de pe scenă, când m-am apropiat și v-am salutat, dumneavoastră m-ați lăsat cu ochii în soare. De ce ați făcut asta?

Dupree a inspirat adânc, și-a desfăcut nasturii de la geacă și și-a pus mâinile în șolduri. S-a uitat peste umăr ca să vadă unde se afla echipa, apoi s-a aplecat ușor spre ea înainte de a spune:

— Nu voiam să vă distrag prin atenția mea. Sunt conștient de răul pe care îl poate face interesul unui instructor față de un investigator.

Ea l-a privit categorică.

— Nu, nu e de asta. Dacă ați fi vrut să evitați așa ceva, ați fi făcut-o încă de la început. Mi-am dat seama că v-am atras atenția, până și Emerson a simțit, dar apoi m-ați ținut la distanță. Ați vrut cu tot dinadinsul să mă enervați, tratându-mă ca pe o încrezută.

Dupree a privit-o în tăcere și Amaia a fost sigură că făcuse o greșeală și că nu avea să-i răspundă, dar chiar atunci el a zis:

— Nu am greșit deloc. În timpul conferinței, am vrut să vă captez atenția și apoi să vă stârnesc o furie pe care să o revărsați în raport; și am reușit. Aveți dreptate în privința unui aspect: nu întâmplător mi-am centrat conferința pe inspectorul Scott Sherrington și pe victimele neștiute. Săptămâni în șir am bănuit că s-ar putea să ne aflăm în fața unui astfel de caz; dezvăluirile din ultimele ore ne permit să ne îndreptăm atenția în altă direcție. O să mergem pe această ipoteză.

— De ce eu?

Bărbatul a luat o atitudine mult mai dură.

— Nu mă înțelegeți greșit. Pe primul loc este cazul, iar dacă astăzi sunteți aici, este pentru că am crezut că aportul

dumneavoastră ne va putea fi folositor.

— Știu foarte bine unde îmi este locul, sunt subinspectoare la departamentul omucideri, știu care sunt prioritățile. Dumneavoastră sunteți cel care pare să se înșele. Înainte, la scena crimei, v-ați purtat cu mine ca și cum aș fi fost un cadet din academia voastră. E drept că nu m-am format la Academia FBI, dar știu care sunt procedurile și știu ce conduită trebuie să am la locul unei crime. Și oricum, explicația pe care mi-ați dat-o nu răspunde întrebării mele.

Dupree s-a simțit din nou stingherit, a dat impresia că vrea să plece, dar s-a întors din nou spre ea și i-a spus zâmbind, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă:

— Vorbiți serios? Ați predat un raport scris pe niște notițe post-it. Ați reușit să-l scoateți din minți până și pe Johnson, care probabil că e cel mai liniștit om din lume. N-am să vă răspund la întrebare, poate am să o fac cândva, dar nu astăzi. Astăzi ați fost un element esențial, dar nu trebuia să știți asta. Sunt sigur că lucrurile nu ar mai fi funcționat la fel dacă ați fi știut. Cred că am fi pierdut insolența dumneavoastră în fața medicului legist și animozitatea de la faza cu acoperișul.

— Dumneavoastră nu mă cunoașteți, a obiectat ea.

— Aici aveți dreptate. Și de asta am fost aici astăzi, voiam să știu cât e poză la dumneavoastră și cât e talent, abilitate și, mai ales, inteligență, a spus zâmbind malițios. În plus, voiam să verific țâfna asta care vă cuprinde atunci când știți că aveți dreptate.

Amaia s-a încruntat.

— Exact ca acum, i-a aruncat Dupree.

— Țâfnă? a întrebat clătinând din cap decepționată; acum înțelegea totul. Înseamnă că Emerson v-a spus… a șoptit înfrântă.

Dupree s-a întors și s-a îndreptat spre echipa de investigatori care aștepta lângă intrarea în casă.

— Emerson nu contează. Nu uitați să-mi prezentați raportul înainte de opt. Trei profiluri, Salazar.

8.

INSTRUMENT

Academia FBI, Quantico, Virginia
Vineri, 26 august 2005

Orele treceau cu o lentoare extraordinară. Revizuise raportul în minte până la extenuare. Când a venit pauza de masă, și-a spus că nu-i este foame, dar, chiar și așa, a mers la masă cu grupul de polițiști europeni. La intrarea în cafenea s-a intersectat cu agentul Emerson, care tocmai ieșea. Amaia l-a salutat, dar Emerson a întors capul, disprețuitor, fără ca măcar să simuleze că nu o văzuse. După-amiaza a trecut cu două cursuri, unul despre mafia internațională, altul despre infracțiuni comise pe cale maritimă, transporturi internaționale și controlul portuar al containerelor. Atenția nu îi sporise, dar ceea ce o făcea să se simtă cu adevărat rău era faptul că, pe măsură ce trecuseră orele, se simțea tot mai deprimată, pentru că auzea încontinuu o voce care îi spunea că făcuse o greșeală. Cum concepuse raportul, concluziile asupra profilului. Refuzase să-l ia în seamă pe Dupree când acesta îi reproșase atitudinea încrezută și era sigură că-și semnase propria sentință atunci când îndrăznise să-i spună ce gândea. Abia acum își dădea seama că se jucaseră cu ea, așa cum o pisică se joacă cu șoarecele. La fel ca pisica, se distraseră pe seama impetuozității ei, poftei ei de muncă, iar acum o părăseau cu toții, lăsând-o obosită, caraghioasă, cu mintea plină de imagini, crime, autopsii, fotografii, date… Dupree fusese clar: „Pe primul loc este cazul”. „Astăzi ați fost un instrument”. S-a simțit epuizată, nedormită, ca un copil supradotat căruia părinții îi îngăduie să se culce târziu, dar îl obligă să cânte la pian pentru invitați.

În timpul cinei, a amestecat la nesfârșit mâncarea în farfurie și a zâmbit forțat la glumele celor care stăteau cu ea la masă. S-a retras devreme și s-a dus direct în dormitorul pe care-l împărțea cu inspectoarea germană. Se simțea istovită, avea nevoie de somn, dar gândurile îi zburau mereu la caz. S-

a uitat la Gertha, adormise cu fața în sus și sforăia ușor. A lăsat cartea din mâini și a acoperit veioza cu un șervețel, spunându-și că nici în noaptea aceea nu avea să doarmă vreo clipă. După un minut, dormea dusă.

Prin somn a auzit bătăi în ușă, s-au dovedit reale și au trezit-o, dimpreună cu vocea unui bărbat care o chema pe nume. Veioza rămăsese aprinsă. S-a săltat în capul oaselor, încercând să-și alunge somnul. S-a ridicat în picioare și s-a îndreptat spre ușă, nu înainte de a se întoarce pentru o clipă, ca să o liniștească pe Gertha, care întredeschisese ochii.

— Dormi liniștită, pe mine mă caută.

Ascultătoare, Gertha s-a întors pe o parte și și-a văzut de somn. Amaia a deschis ușa, dându-și brusc seama că avea pe ea doar un tricou și chiloții. S-a ascuns după ușă și și-a scos doar capul prin deschizătură.

— Veniți cu mine, a spus bărbatul, fără să dea vreo clipă de înțeles că tocmai o văzuse în lenjerie intimă. Agentul special Dupree vrea să vă vorbească.

S-a îmbrăcat în grabă.

Drumul întortocheat până la biroul lui Dupree i s-a părut și mai încâlcit în liniștea nopții. O liniște aparentă care s-a risipit imediat ce ușile liftului s-au deschis la subsol. Activitatea la birourile Departamentului de Științe Comportamentale era redusă. S-a uitat cu coada ochiului la scaunul pe care stătuse la ultima ei vizită aici. Agentul a condus-o direct în birou.

Agentul Johnson, proaspăt de parcă ar fi dormit opt ore, s-a ridicat din fotoliul așezat la biroul lui Dupree și s-a aplecat în față, întinzându-i mâna. S-a așezat din nou, fără să-i adreseze vreun cuvânt, chiar dacă a continuat s-o privească direct. Dupree, într-o cămașă cu mâneci scurte, stătea în picioare în fața unei hărți. S-a întors spre ea, a salutat-o, apoi, fără alte formalități, a întrebat-o:

— Salazar, sunteți la curent cu buletinele meteorologice din ultimele zile?

Amaia s-a gândit că ar fi fost imposibil să nu fie la curent, nu doar din cauza conotațiilor cazului. În ultimele ore, toate emisiunile de știri din țară vorbeau despre același lucru.

— Da, am văzut știrile.

— Pe 23 august, deasupra Bahamasului s-a format o mare depresiune, în 24 s-a transformat în furtună tropicală și a primit numele Katrina, iar ieri a ajuns în Florida, ca un uragan de categoria întâi, adică moderat. Deocamdată, a provocat șase morți și a lăsat în izolare o vastă zonă cu șosele surpate, fără linii telefonice… Am primit informații cum că ar exista mai multe familii despre care nu se mai știe nimic de mai bine de douăzeci și patru de ore… Unele se potrivesc cu profilul victimologic.

Amaia a tras aer în piept și și-a înăbușit un oftat, odată cu speranțele ei de a interveni.

Dupree se comporta prudent.

— S-ar putea ca asta să nu însemne nimic, poate au fost evacuate după primele atenționări, ori s-au mutat în casa unor rude sau prieteni.

— Dar… a spus ea, incapabilă să se abțină.

— Dar s-ar putea să fie vorba despre omul nostru.

— Ar trebui să mergeți acolo, a îndrăznit ea să îl sfătuiască.

— Da, și eu cred la fel, tocmai de asta i-am trimis în Florida pe agenții Tucker și Emerson. Știm deja care este protocolul de intervenție al autorităților în astfel de cazuri și nu putem risca să le scape ceva. Ne așteptăm ca peste câteva ore să primim informații de la ei.

Amaia și-a lăsat privirea în jos și a încuviințat. Acum era cât se poate de clar că o lăsaseră pe dinafară. Dar atunci, de ce o mai chemase Dupree? Doar pentru a-i spune că nu aveau nevoie de ea?

— După ce a ajuns în Florida, furtuna s-a mai domolit, dar în ultimele ore Katrina s-a întors spre golful Mexic, acolo unde temperaturile ridicate i-au dat putere, transformând-o din nou în uragan, un uragan care continuă să crească. Centrul de control al uraganelor ne-a informat că în prezent este de categoria trei. Prognoza inițială spunea că uraganul Katrina urma să se îndrepte spre nord, între Florida și Georgia. Dar iată că avansează spre vest, în direcția Louisiana.

Amaia a simțit un fior pe șira spinării. Știa, buletinele de

știri nu făceau altceva toată ziua decât să arate imagini cu evoluția uraganului și marele său ochi rotindu-se deasupra mării. Mușchii i s-au încordat pe sub haine, ceea ce a făcut-o să aibă un tic nervos. Simțea contracțiile ca pe un puls străin în umărul drept.

— Primăria din New Orleans tocmai ne-a comunicat că primarul Ray Nagin a făcut public faptul că ia în calcul evacuarea obligatorie a orașului.

După ce Dupree a tăcut, greutatea și gravitatea cuvintelor sale au părut să plutească o vreme în aer.

— Va merge acolo, a spus ea cu convingere, simțind că tremurul din umăr a încetat.

— Și eu cred la fel, doar că de data asta îl voi aștepta.

— Îl veți?

— Îl vom, dacă vreți să veniți cu noi.

Amaia a zâmbit.

— Da, bineînțeles că vreau.

Dupree a dat mâna cu ea și a felicitat-o.

— Johnson o să vă însoțească. Pentru a putea să ne însoțiți, trebuie să parcurgeți protocolul de siguranță, apoi veți primi acreditarea temporară și o armă. Nu aveți prea mult timp, peste două ore plecăm la New Orleans.

•

Johnson, bine dispus, a condus-o să depună jurământul. I-au dat echipament, o vestă antiglonț, o acreditare temporară și o armă. S-a întors în dormitor și, încercând să nu facă zgomot, a deschis dulăpiorul unde își ținea puținele sale bunuri. A zâmbit la gândul că avea să ia cu ea unul dintre lucrurile personale și să-l ducă spre uragan. A pus o sacoșă pe pat și alături de ea a început să-și aranjeze echipamentul. După ce a pregătit totul, s-a uitat la ceas și a văzut că mai era abia o jumătate de oră. Gertha dormea liniștită. Dacă o auzise în vreun moment, nu lăsase să se vadă. S-a uitat la ea cu duioșie, întrebându-se dacă să o trezească sau nu. Nu a fost nevoie.

— Sau îmi spui, sau o să explodezi, a spus nemțoaica, ținându-și în continuare ochii închiși.

— Plec la New Orleans cu ei.

Zâmbitoare și somnoroasă, a îmbrățișat-o cu afecțiune și a felicitat-o.

— Cum te simți?

— Foarte bine, a răspuns, poate puțin prea repede, Amaia.

— Normal, a spus colega ei, dându-și ochii peste cap. Iar acum, micuță Amaia dintre văi, spune-i Gerthei adevărul.

Amaia și-a mușcat buza de jos și a închis ochii pentru o clipă.

— Sunt speriată, Gertha. Dau pe dinafară de caracter de om de la munte, dar de data aceasta e pe bune, draga mea prietenă, nu e un exercițiu. Dacă greșesc, pot muri oameni adevărați. Nu-mi iese asta din cap. Îmi place să dezbat teorii într-un birou, dar ieri, când am văzut plaga împușcată din capul acelui copil… Ei cred că mă înșel… Dacă au dreptate?

Gertha i-a luat palmele și i le-a acoperit cu ale ei.

— Ascultă-mă, Amaia. Ne știm de puțină vreme și, totuși, știu despre tine lucruri pe care ei nici măcar nu și le pot imagina. Ce te-a făcut să fii puternică, ce te face vulnerabilă și cât de multe întrebări îți pui despre tine; și chiar sper să trăiești ziua în care să-ți răspunzi. Ești bună, Amaia Salazar, ești puternică și ești una dintre cele mai curajoase persoane dintre câte cunosc. Dar mai ales ești un polițist de excepție. Înainte de a veni aici, am citit biografia ta și am rămas impresionată. Ai instinct de detectiv din naștere, iar acest Dupree, care nu e prost, și-a dat seama.

— Da, dar dacă… a replicat Amaia.

— Dacă nimic. Fă-ți treaba cu onestitate. Nu-ți fie teamă și apără-ți cu fermitate convingerile. Asta așteaptă Dupree de la tine, ți-a spus ieri, la casa fără acoperiș, nu? Nu așteaptă altceva, iar tu nu uita că oricât ar fi ei de agenți FBI, tu nu ești unul dintre cadeții lor. Ai fost cea mai tânără subinspectoare din țara ta, ai prins un răpitor în serie, ce naiba! Și ai făcut-o fără ei și fără toată știința lor. Așadar, capul sus și du-te, Amaia dintre văi.

•

O bătaie în ușă le-a întrerupt discuția. Amaia și-a privit

ceasul. Mai erau încă douăzeci de minute. A deschis ușa și a văzut o femeie în uniformă.

— Doamnă subinspectoare Salazar, sunteți căutată la telefon din Spania.

Un fior i-a străbătut tot corpul. Putea fi vorba despre o singură persoană și dacă o suna acolo, înseamnă că se întâmplase ceva rău.

În tot perimetrul academiei, folosirea telefoanelor mobile personale era interzisă. S-a întors o clipă spre cameră și s-a uitat la telefonul deconectat care zăcea pe raftul de sus de lângă dulap. Atitudinea ei trebuie să fi fost mai transparentă decât ar fi vrut. Gertha o privea îngrijorată. A încercat să o liniștească printr-un zâmbet chinuit, apoi a urmat-o pe femeie până într-o sală unde se aflau șase cabine telefonice. A intrat în cea care i-a fost indicată și și-a pus căștile.

— Mătușă, ești bine?

Vocea iubită și dulce i-a ajuns de la celălalt capăt al liniei.

— Sunt bine, draga mea, n-am vrut să te sperii. Tu cum ești? Cum merge treaba?

— Sunt bine, mătușă, totul merge bine, foarte bine, Dar ce s-a întâmplat? De ce mă suni?

În loc de răspuns, a auzit un suspin plin de neliniște și apoi o tăcere apăsătoare. Amaia mai că o vedea pe mătușa Engrasi așezată în fotoliu, lângă măsuța cu telefonul. Părul prins într-un cochet coc franțuzesc, fereastra deschisă ca să intre briza dinspre râul Baztán, pentru a mai răcori noaptea caldă din acel august în Elizondo.

— Amaia, este vorba despre tatăl tău. E foarte bolnav. Duminica trecută a avut un nou atac și e în spital de trei zile. Nu te-am sunat mai repede ca să nu-ți faci griji, m-am gândit că va fi ca în alte dăți, dar în ultimele ore situația lui s-a înrăutățit mult.

„Nu, nu. Nu, te rog”.

— Mătușă…

— Cardiologul a spus că e foarte slăbit și că inima lui nu va mai rezista mult. Îmi pare foarte rău, Amaia.

„Îți promit, nu voi spune nimic”.

Nu știa ce să spună. S-a uitat în jos la tăblia care juca și rol de masă. Era plină cu zeci, sute de însemnări scrise cu tot felul de pixuri. În mijlocul acelui păienjeniș, cineva schițase o inimă și insistase atât de mult încât conturul ei se evidenția între toate mâzgăliturile. Cu vârful arătătorului a parcurs marginile desenului până când a ajuns la apex.

— Amaia, când aveai doisprezece ani ți-am jurat că o să-ți spun mereu adevărul. Astăzi mi-ar plăcea să te mint, dar o să-mi țin promisiunea.

Vocea fermă a mătușii Engrasi a devenit brusc mai spartă.

— Amaia, tatăl tău este pe moarte. Dacă vrei să-ți iei rămas-bun de la el, va trebui să te întorci imediat.

9.

APEX

Elizondo

Amaiei i s-a părut ciudat că mătușa Engrasi a trimis-o la culcare atât de devreme. După cină și după spălarea vaselor, o lăsa să se uite la televizor, chiar dacă nu prea mult, pentru că lui Engrasi îi plăcea să citească noaptea, așa că se băga și ea în pat atunci când venea ora de culcare pentru fetiță. De aceea, Amaia s-a prefăcut că doarme și după un timp a auzit podeaua scârțâind pe hol, în dreptul ușii ei. Ușa era întredeschisă destul de mult încât să contureze o fâșie de lumină albicioasă pe dușumeaua întunecată din dormitor. Atunci a auzit bătăile în ușa de la intrarea principală. A ieșit tiptil din dormitor, a sărit peste podeaua care scârțâia și s-a apropiat de scară. Prietenele mătușii Engrasi veneau seara ca să joace cărți, dar nimeni nu mai venise niciodată la o oră atât de târzie. Engrasi a deschis ușa și a salutat. Amaia a simțit că-i sare inima din piept când a recunoscut vocea tatălui ei. Era gata să țâșnească în jos pe trepte pentru a-l îmbrățișa, dar a încremenit.

— Am venit cât de repede am putut, adevărul este că m-ai speriat la telefon.

— Au apărut probleme, Juan. Cu Amaia, a spus mătușa pe un ton grav.

Fetița și-a ținut respirația, în timp ce cuvintele o loveau ca niște înțepături de viespe. Probleme cu ea? Nu înțelegea. Făcea tot ce putea pentru a se purta frumos, dar părea că nu mai scăpa de conflicte. A așteptat până când tatăl ei și mătușa au intrat în salon și abia apoi a coborât prima jumătate a scării. S-a așezat în partea mai întunecată și a ciulit urechile, în timp ce-și trecea arătătorul peste motivele capricioase ale balustradei. Aduceau cu o inimă.

Tatăl ei vorbea cu voce fermă.

— Dacă vei continua să insiști să meargă la școală la Pamplona, am să-ți repet că nu. Mi-e destul că fetița nu poate locui cu mine. Știi cât muncesc la laborator, dacă se mută la Pamplona mi-ar fi foarte greu să o văd. Atât timp cât stă aici, în sat, o văd măcar atunci când se duce la școală și se întoarce.

Amaia urma să împlinească doisprezece ani, dar nivelul ei școlar era superior. Fusese deja înscrisă într-o clasă de elevi cu doi ani mai mari și în luna iunie avea să termine gimnaziul. Nu voia să meargă la școala din sat. Deja se uitau la ea ca la o ciudățenie pentru că era în clasa a opta când ar fi trebuit să fie într-a șasea. Unul dintre profesori îi vorbise despre un internat din Pamplona. Un loc unde copii și mai mici decât ea urmau cursuri cu clase mai mari, fără că așa ceva să fie o ciudățenie pentru cineva. Un loc unde nu ar distona. Se întorsese acasă, mulțumită și plină de iluzii, ținând în mână pliantul centrului școlar. La început, posibilitatea aceea o descumpănise puțin pe mătușa ei, dar, ca întotdeauna, sfârșise prin a fi de partea ei, conștientă de cât de răutăcioși puteau fi ceilalți copii cu deșteaptă clasei. Juan știa și el, era tare mândru de fiica lui, dar nici nu voia să audă de posibilitatea ca Amaia să meargă la școală altundeva decât în sat.

— Nu are nimic de a face cu asta, a spus Engrasi pe un ton grav, plin de îngrijorare. E ceva mult mai delicat.

Juan a așteptat, învăluit într-o tăcere mormântală.

— În urmă cu două săptămâni, după ce și-a spălat părul, am ajutat-o să se pieptene. I-am atins cicatricea, fără să vreau.

Tatăl și-a ținut respirația. Așezată pe o treaptă a scării, Amaia a ridicat mâna dreaptă și și-a atins prin păr scobitura și marginea ei rugoasă.

— Fetița și-a dus mâna la cap și m-a întrebat: „Ce am aici, mătușă?" Iar eu i-am răspuns: „E o cicatrice, draga mea". Atunci ea m-a întrebat: „Ce cicatrice?" Am lăsat pieptenele și am privit-o în ochi, ca să-mi dau seama dacă mă lua peste picior sau nu. I-am răspuns foarte serioasă: „E cicatricea de când te-ai lovit la cap". Amaia a zâmbit și mi-a spus pe tonul cel mai firesc din lume: „Trebuie să fi fost foarte mică, pentru că nu-mi amintesc". I-am mai pus câteva întrebări, având grijă să nu-i dezvălui nimic, ci lăsând-o pe ea să-mi spună. Chiar am riscat și i-am zis: „S-a întâmplat în laborator, nu-ți amintești?" Ea a zâmbit și mi-a răspuns: „Probabil că făceam vreo boacănă, eram o adevărată diavoliță încă de mică". Nu-și amintește nimic, Juan. A uitat complet.

Oftatul lui Juan a fost de ușurare.

— Ce să mai zic, surioară, poate că e mai bine așa. Dacă ai ști cât m-am rugat, dorindu-mi să nu se fi întâmplat așa ceva.

Engrasi a vorbit din nou, de data aceasta pe un ton mult mai dur:

— Ești ca un struț, îți ascunzi capul în nisip și te prefaci că nu se întâmplă nimic. Păi află că Dumnezeu nu șterge lucrurile care s-au întâmplat deja, oricât de mult te-ai ruga pentru asta. Și nu, nu e mai bine așa. Mi se pare că nu înțelegi gravitatea lucrurilor pe care ți le spun. În noaptea aceea, Amaia a suferit un traumatism grav la cap. N-ai de unde să știi cât de grav, pentru că nu ai dus-o la spital, ai crezut în ce a spus doctorașul ăla, prieten cu tine, și ai luat de bun diagnosticul său, fără să mai întrebi și pe altcineva.

Juan nu a spus nimic. Așa reacționa când era depășit de situație. Amaia aproape că a putut să-l vadă: mâinile în buzunare, ochii în pământ.

— După un traumatism atât de grav, pot apărea leziuni

neurologice, chiar și la ani distanță de la lovitură.

— Dar ea e atât de deșteaptă…

— Leziunile de genul ăsta nu au nimic de-a face cu inteligența. Se dezvoltă pe nesimțite, pot să stea la pândă mult timp până să acționeze, dar apoi totul se petrece cu repeziciune.

Câteva clipe nu a mai auzit nimic. Apoi un suspin ușor. Amaia și-a ținut respirația, mâhnită. Tatăl ei plângea.

— Trebuie să o ducem la doctor, a îngăimat el, printre suspine.

— Deja am dus-o. Doctorul Munguia este unul dintre cei mai buni neurologi din țară și face consultații la Pamplona, la clinica universitară. Am fost colegi de școală și e un om bun.

Amaia a recunoscut numele. Îi plăcuse de doctorul acela.

— Nu a găsit nicio leziune neurologică și mi-a zis că Amaia are o inteligență mult peste medie, dar eu știu foarte bine asta, nu trebuie să mi-o spună niciun specialist.

— E o veste bună, a spus circumspect tatăl ei. Nu?

— Juan, uneori persoanele care au suferit traume grave dezvoltă un soi de mecanism de apărare împotriva suferinței. Cred că asta se întâmplă cu Amaia. De fapt, suferă foarte mult.

L-a auzit pe tatăl ei vorbind gâtuit, înăbușit, ca și cum ar fi avut fața acoperită cu palmele.

— Toți am suferit.

Engrasi a ridicat din nou tonul.

— Nu mai spune! a exclamat, plină de furie reținută.

Amaia a tresărit. Era pentru prima dată când o auzea pe mătușa Engrasi vorbind așa.

— Amaia suferă și responsabilul ești tu, de asta te-am chemat. Trebuie să termini odată cu toate astea.

— Ce vrei să spui?

— Amaia a fost mereu o fetiță liniștită, îi place să citească și să stea aici, cu mine. Învață mult, își face temele, chiar dacă nu o obligă nimeni. Dar de luni întregi nu mai iese să se joace, nici să se întâlnească cu prietenele ei. Merge de acasă la școală și de la școală acasă și atât; și oricât aș insista eu, refuză să iasă. Săptămâna trecută am trimis-o la farmacie ca

să-mi cumpere ceva. Seara, când am dus-o la culcare, m-a întrebat dacă stătea aici pentru că era pedepsită. Îți dai seama cât de uimită am fost! „Bineînțeles că nu, draga mea, de unde ai mai scos-o și pe asta?" Mi-a răspuns că niște femei o recunoscuseră și o întrebaseră dacă acum se poartă mai frumos. Biata de ea le-a răspuns că da. Femeile au continuat să vorbească și una dintre ele i-a explicat celeilalte că Amaia locuia cu mine pentru că era o fetiță neascultătoare, care fura și le întorcea vorba părinților, le bătea pe surorile ei și ajunsese să ridice mâna asupra propriei mame. Trebuia pedepsită. Mai întâi, v-ați gândit să o trimiteți la o școală cu internat, dar lui Rosario i se făcuse milă, așa că ați trimis-o să locuiască cu mine.

Juan, copleșit, nu a găsit nimic de răspuns.

Engrasi a continuat:

— Prietenele mele cu care joc cărți nu au vrut să-mi spună nimic, ca să nu mă supăr, dar toate știau de ceva timp ce se vorbește pe la colț despre Amaia. Bănuiesc că din cauza asta Amaia preferă să se închidă în casă și, probabil, nu e pentru prima dată când cineva o ia la rost. Juan, spune-mi că nu știai nimic din toate astea.

Nu a reușit să audă limpede primele cuvinte ale tatălui ei.

— Am ieșit de la laborator și am auzit-o pe Rosario dându-le cam aceleași explicații unor cliente.

— Când s-a întâmplat asta?

— A trecut ceva vreme, poate acum două luni…

Vocea lui Engrasi a răsunat plină de furie și indignare.

— Și mai zici că suferi! Cum îi permiți soției tale să spună peste tot că fetița e rea? În tonul lui Engrasi, compasiunea a luat locul furiei. Știi ce m-a întrebat ieri? „Mătușă, dacă mă port foarte bine, crezi că o să mă lase să mă întorc acasă?"

Tatăl ei plângea.

— Sărmana fetiță și-a construit un zid în jurul durerii ei, un zid puternic și înalt, care nu o lasă să-și amintească ce i-ați făcut, ea nu vrea altceva decât să fie iubită, să fie o fată obișnuită. Și fetița asta extraordinară are parte de rușinea de a fi arătată cu degetul pe stradă, a spus Engrasi pe un ton

disprețuitor. Pentru tine, amnezia ei este o alinare. Dar e un mormânt, un mormânt deschis la picioarele ei și care va sfârși prin a o înghiți, mai devreme sau mai târziu.

— Nu spune asta, Engrasi, știi cum e la sat: nimeni nu spune nimic, dar toată lumea știe. Îți jur că am certat-o pe Rosario când am auzit-o spunând chestiile alea, dar ce vrei să fac? E foarte bolnavă, Engrasi. E o mamă bună pentru Flora și Rosaura. Doctorul spune că nu e conștientă de răul pe care i-l face Amaiei.

— Dar tu ești. Trebuie să oprești asta.

— Cum? a țipat el disperat.

— Spunând că nu e adevărat. Interzicându-le să mai spună asta. Cum de le permiți? a întrebat Engrasi dezgustată.

El s-a ridicat în picioare, a apucat-o de umeri și a început să o scuture.

— Și ce vrei să le spun? Că a trebuit să-mi dau afară fata din casă pentru că altfel ar fi fost moartă deja?

•

Într-o cabină telefonică din Quantico, Amaia și-a dat seama că, inconștient, urmărise cu degetul conturul unui desen făcut de un cadet pe tăblie, un desen pe care sute de mâini l-au îngroșat treptat. A rămas cu vârful arătătorului pe apexul acelei inimi artistice, atât de asemănătoare cu cea pe care, atunci când avea unsprezece ani, a ghicit-o în motivele balustradei. A auzit, de la mare depărtare, vocea iubită a mătușii.

— Amaia…

— Nu vin, mătușă.

10.

SENZAȚIE TERMICĂ

New Orleans, Louisiana
Sâmbătă, 27 august 2005, zorii zilei

Sediul FBI din New Orleans era în capătul parcului Pontchartrain, lângă baza navală și aeroportul ei. Planul inițial fusese să aterizeze pe aerodromul militar din Lakefront, dar evacuarea familiilor pușcașilor marini și a personalului civil al bazei, plus sosirea unităților de intervenție care veneau ca întăriri la amenințarea uraganului, au făcut imposibilă aterizarea pe aeroport. După ce avionul a dat mai multe ture pe deasupra lacului Pontchartrain, s-a luat decizia, de ultim moment, de a ateriza pe aeroportul civil Louis Armstrong, din Kenner, o posibilitate care fusese respinsă la început, tocmai pentru a se evita intensul trafic aerian civil care transporta mii de oameni ce părăseau în grabă orașul New Orleans. Era o nebunie, pentru că aeroportul se afla foarte aproape de baza navală și era ușor de prevăzut că și șoselele vor fi la fel de aglomerate ca aeroportul Louis Armstrong. Înainte de aterizare, au fost informați că erau așteptați de doi agenți FBI, fiecare cu câte o mașină, care aveau să îi ducă la sediul central. Asta avea să le oferea posibilitatea de a se întâlni cu directorul aeroportului, care avea să-i aștepte pentru a le da toate informațiile.

Când a coborât din avion la New Orleans, prima senzație a fost termică. Încă nu se luminase de ziuă, chiar dacă lumina argintie a zorilor începea să apară la orizont, și totuși, Amaia a simțit încă de pe scara avionului umezeala caldă care i-a perlat pielea cu un strat fin de transpirație. Doi agenți, îmbrăcați în costumele bine știute, așteptau lângă pistă, cu manșetele murdare ale cămășilor albe ițindu-se de sub mânecile gecilor. Amaia a observat cum s-au întors ușor într-o parte pentru a-și aranja cravatele, pe care le purtaseră până atunci cu nodul lărgit. Stăpânindu-și cu greu impulsul de a-și face vânt cu dosarul din mână, s-a întrebat cum rezistau la costum pe o asemenea temperatură. Agenții le-au venit în întâmpinare, s-au salutat și i-au dat informații lui Dupree.

— Domnule, am făcut lista, așa cum ne-ați cerut, cu toate persoanele care au intrat în oraș, atât prin aeroportul acesta, cât și prin cele din apropiere, dând atenție specială pasagerilor care au închiriat mașini imediat ce au ajuns, în ideea că

suspectul ar putea să se fi deplasat cu mașina dintr-un oraș apropiat până aici.

— Aveți datele recensământului, așa cum v-am rugat? a întrebat Dupree.

Agentul a răspuns făcând un gest ambiguu:

— Primăria ne-a ajutat cât de mult a putut într-un moment ca acesta. Cea mai mare parte a personalului primăriei e în curs de mutare, dar chiar și așa ne-au pus la dispoziție datele recensământului, iar acum avem o echipă care adună, compară și extrage lista pe care ați cerut-o. Va mai dura câteva ore și chiar și așa, trebuie să vă previn că nu va fi completă.

Amaia a fost impresionată de mulțimea de oameni de la zona sosiri, însă a înțeles repede că terminalul micului aeroport era insuficient pentru a face față călătorilor care plecau, adunați în zgomotoase grupuri familiale, cu ochii mereu la ecranele care anunțau îmbarcarea.

Au străbătut terminalul cărându-și bagajele și strecurându-se printre copiii care, plictisiți de lunga așteptare, se întinseseră pe jos. Unii dormeau.

— Uitați ce e aici; și suntem abia în zori, a comentat unul dintre agenți. Previziunile sunt că mii de oameni vor sosi de-a lungul zilei. Bănuiesc că știți deja, dar aceasta este prima dată, de când există New Orleans, că se decretează evacuarea totală.

În timp ce erau încă în aeroport, s-a luminat de ziuă. Soarele s-a înălțat repede și, chiar dacă era încă foarte devreme, a încălzit cu putere tabla închisă la culoare a mașinilor oficiale. Dupree s-a oprit în dreptul portierei uneia dintre mașini și li s-a adresat agenților din New Orleans.

— Vă puteți întoarce la sediu, dați o mână de ajutor la lista pe baza recensământului. Nu uitați să fiți atenți la vârstele pe care vi le-am indicat, pe omul nostru nu-l interesează foarte mult dacă sunt sau nu rude de sânge, ci dacă pot juca rolul de membri de familie. Trimiteți-mi lista, imediat ce e gata. Agentul Johnson și subinspectoarea Salazar vin cu mine.

— Domnule… Avem ordin să vă însoțim la sediu, directorul Peterson vă așteaptă…

— Spuneți-i lui Peterson că o să mă întâlnesc cu el mai târziu. Acum, a spus privindu-și ceasul, am o întâlnire cu căpitanul Forneret, de la poliția din New Orleans. Îmi închipui că nu e prea bine dispus cu vânzoleala de azi, așa că e mai bine să nu-l fac să aștepte, a încheiat Dupree deschizând palma în care agentul, cu chiu, cu vai, a pus cheile mașinii de teren.

•

Spre surpriza ei, autostrada Interstate 10 pe sensul spre oraș era pustie. În schimb, celălalt sens era înțesat de mașini care abia înaintau, îndreptându-se spre sud-est. Coloana de mașini se deplasa ca un șarpe rănit în mijlocul unei confuzii generale, unde vocile și claxoanele acopereau sunetul motoarelor. Tot la câțiva kilometri se vedeau mașini de poliție. Agenții se chinuiau să-i liniștească pe călătorii care se învârteau în jurul lor, cerându-le să deschidă noi rute.

Totuși, pe măsură ce se apropiau de centru, senzația de normalitate era tot mai pregnantă, iar atunci când au virat spre French Quarter, pulsul orașului și-a recuperat definitiv ritmul obișnuit, în contrast total cu ceea ce părea să se întâmple la sediul poliției din Districtul 8. Toți polițiștii din New Orleans păreau să fie de serviciu în același timp. Trecând prin dreptul mai multor birouri, au observat că aveau loc mai multe ședințe cu patrulele de poliție, conduse de Centrul de Control al Uraganelor și de către Agenția Federală de Gestionare a Situațiilor de Urgență. Cu toate astea, s-au bucurat când și-au dat seama că Dupree se înșelase cu privire la dispoziția din acea dimineață a șefului poliției. Stând în Picioare, lângă masa de lucru, vorbea la telefon, ușor aplecat și își nota ceva. Văzându-i intrând, căpitanul Forneret a lăsat receptorul, a dat ocol mesei și l-a îmbrățișat pe Dupree ca pe un vechi prieten, dar unul pe care nu l-ai văzut de mult timp și bănuiești că a fost la închisoare. După ce s-au desprins din îmbrățișare, polițistul a continuat să-l studieze pe agentul FBI, cu o privire plină de interes.

— N-am crezut că o să te mai văd pe aici, sau, mai bine zis, nu credeam că îți vor da voie să revii, a spus polițistul pe un

ton care trăda o uimire reală și o ușoară urmă de neîncredere.

— N-am venit în vacanță.

— Și a trebuit să fie exact acum, când uraganul bate la porțile orașului, a spus, păstrând în voce nota de uimire.

— Omului nostru îi pică bine dezastrele naturale.

— Deci nu ai nimic de-a face cu Samedi…, i-a trântit-o șeful poliției.

Dupree a luat o atitudine gravă și l-a țintuit cu privirea.

Șeful a încercat să-i susțină privirea, dar a reușit doar câteva secunde. A oftat, în timp ce se prefăcea că aranjează niște documente de pe masă.

— Nu te supăra, e de datoria mea să te întreb.

Amaia l-a privit pe Johnson, dar agentul își coborâse ochii și se uita în pământ. Își ținea buzele strânse, un gest care trăda o tăcere respectuoasă. Fără îndoială, el știa despre ce era vorba.

Dupree și-a dat seama că Amaia îi observa și asta a părut să-l incomodeze și mai mult.

— Mi-ar face mare plăcere să continuăm discuția noastră mai târziu, pentru că acum avem de lucru. Bănuiesc că tu ai foarte mult de muncă. Ai ceea ce ți-am cerut?

Șeful poliției a părut ușurat de apariția unei posibilități de a scăpa de stingherealа care se instalase.

— Da, din câte mi-a spus șeful cel mare, de data aceasta căutați un tip cu adevărat rău. Am ceea ce mi-ai cerut și trebuie să-ți spun că nu-mi vine deloc bine să nu mă pot baza în momentele astea pe un tip ca Jason Bull, a spus, după care a continuat pe un ton de avertizare: Dupree, oricum te-aș fi ajutat, chiar dacă nu m-ar fi sunat șeful tău, dar dacă tot ești aici, mă aștept ca atunci când astea se vor sfârși să treci în raportul tău o explicație detaliată, prin care să evidențiezi cât de importantă pentru rezolvarea cazului a fost colaborarea cu noi.

Dupree l-a privit cu seriozitate.

— Fii sigur de asta.

Căpitanul s-a dus la birou și a ridicat receptorul, șoptind:

— Da, da, da, vă știu eu pe voi, ăștia din Washington.

După, te faci că nu mă mai cunoști, a spus zâmbind pe jumătate.

Doi bărbați și-au făcut apariția în ușa biroului. Niciunul nu părea să aibă peste treizeci de ani; unul era alb, celălalt afroamerican; atletici, musculoși, în blugi strâmți și cămăși negre, cu pantofi sport de marcă. Fiecare avea pistolul la centura de la pantaloni. Dacă nu ar fi avut vesta antiglonț și însemnele poliției din New Orleans, Amaia i-ar fi confundat cu doi protagoniști de la Hollywood, dintr-un serial polițist la modă.

— Intrați, băieți, le-a spus căpitanul Forneret. Vi-i prezint pe agentul Dupree și echipa lui. Ei sunt cei despre care v-am vorbit, de la FBI, veți colabora cu ei în următoarele zile. Domnule agent Dupree, domnilor agenți… Vi-i prezint pe cei mai buni polițiști de asalt de-ai noștri. Detectivii Bill Charbou și Jason Bull. Bill și Bull. Fac parte din Departamentul de Investigații și Delicte contra persoanelor. Perechea asta a arestat mai mulți delincvenți decât toată secția noastră la un loc. Cunosc toate străzile și străduțele. Îi cunosc pe traficanți și pe clienții lor, pe prostituate și pe peștii lor și, firește, pe informatori. Dacă aș avea un băiat, i-aș încredința viața în mâinile lor; dacă aș avea o fată, aș ține-o departe de ăștia doi, a spus zâmbind.

— Polițiști de asalt? s-a mirat Amaia, în timp ce dădea mâna cu ei.

Charbou i-a salutat pe toți zâmbind.

— Așa se numesc în New Orleans detectivii care se mișcă prin zonele complicate. De asalt, pentru că suntem mereu gata să intervenim. Avem în telefon, la apelare rapidă, numerele tuturor judecătorilor din stat, ca să putem obține mandate în cea mai mare viteză. Nu purtăm niciodată uniformă și niciodată nu ne dăm jos vesta antiglonț. În locurile pe unde ne mișcăm noi, a o purta sau nu face diferența între a te întoarce acasă de la muncă sau nu.

Amaia a ridicat din sprâncene, reticentă la atâta testosteron, uitându-se complice la Johnson, care a zâmbit, s-a scuzat și a ieșit din birou ca să răspundă la telefon.

— Căpitanul ne-a spus că aveți de gând să umblați prin oraș, după trecerea furtunii, a trecut Bull la subiect, stând lângă Dupree.

— Așa este, a confirmat agentul, fără să se uite direct la el.

— Va fi o plăcere să colaborăm cu dumneavoastră, a spus Charbou. Numai că orașul acesta este complicat și în mod obișnuit, așa că e simplu de imaginat că după furtună lucrurile se vor înrăutăți. Suntem la ordinele dumneavoastră în tot ceea ce ține de anchetă, o să vă fim ghizi și o să vă păzim fundurile, însă acolo, în stradă, noi dăm ordine. Noi intrăm primii, noi hotărâm când intrăm. Noi hotărâm dacă intrăm. Strada e a noastră, a conchis Charbou.

Amaia se uita la Dupree, pe jumătate amuzată, pe jumătate nevenindu-i să creadă. Dupree se întorsese spre Jason Bull. Detectivul a rămas calm și a făcut un schimb de priviri cu Dupree, o privire care conținea un mesaj inconfundabil: „Totul e sub control”.

Johnson a revenit în birou și le-a spus:

— M-au sunat Emerson și Tucker, din Tampa. Au reușit să se instaleze într-un sediu, dar lucrurile se complică pentru ei: internetul a căzut, majoritatea dosarelor pe hârtie cu recensământul sunt distruse sau ilizibile și, în plus, au mari îndoieli că ar fi actualizate. Fac și ei ce pot. În aceste momente, încearcă să găsească un elicopter care să-i ducă în zonele izolate, chiar dacă, deocamdată, nu există date că ar exista familii întregi decedate. În schimb, băieții noștri de aici au avansat destul de mult, a spus arătând spre ecranul laptopului său. Avem o listă aproape definitivă cu familii care se potrivesc profilului, chiar dacă mai au de verificat încă o listă de rezidenți, care, așa cum ne-a explicat agentul azi-dimineață, nu apare în lista mare. Lista asta este mult mai lungă decât credeam, iar familiile sunt risipite prin tot orașul.

Detectivul Bill Charbou s-a dus lângă Johnson ca să se uite la ecran.

— Da, numărul mare de familii numeroase este caracteristic pentru statul nostru. Casa părintească se transformă într-un loc unde membrii familiei vin și pleacă în

diferite momente ale vieții, în funcție de oferta de muncă sau de circumstanțe personale. Uneori, pleacă unul și vin trei, pentru că tocmai a apărut un bebeluș. De cele mai multe ori, nu se sinchisesc să-i anunțe pe cei de la evidența populației. Însă lista asta nu o să vă fie de mare folos, a spus, arătând cu degetul spre ecran. Dacă vreți să localizați o familie care rămâne acasă pe durata uraganului, atunci trebuie să uitați de cartierele de bogătași; ăștia deja au șters-o, au mai rămas numai agenții de la firmele de pază. Dacă asasinul caută o familie rămasă în oraș, atunci nu va merge în French Quarter, nici în Garden District, ci într-un cartier mai sărăcăcios.

Amaia a fost de acord și și-a spus că, până la urmă, aportul lui Bill și Bull va conta în investigație.

— Ați putea să ne arătați zonele unde credeți că vor rămâne mai mulți oameni?

— Bineînțeles, a spus Bill Charbou, îndreptându-se spre o hartă a orașului. Nu e pentru prima dată când un uragan se abate peste New Orleans, am mai trecut prin asta. Și chiar dacă de data aceasta s-a decretat evacuarea totală, știm că există oameni care nu vor pleca, riscându-și viața: cei care sunt prea săraci, a spus arătând pe hartă, cei care sunt în vârstă și nu mai au pe nimeni care să-i ajute, invalizii, cei care nu au nici măcar o mașină, și dintr-ăștia sunt mulți în New Orleans, plus delincvenții obișnuiți, care așteaptă să treacă furtuna pentru a da spargeri. De când primarul a decretat evacuarea orașului, sunt mulți care-și freacă palmele de bucurie. Atât timp cât veți umbla cu noi, trebuie să aveți vesta antiglonț… și asta ce mai e?! Pentru Dumnezeu! Kevlar? Spectra? a spus privind vesta prinsă de rucsacul Amaiei, lăsat la intrare, chiar lângă ușa biroului. Trebuie să purtați o vestă tip IV, ca a noastră, Spectra și Aramida, de cincisprezece ori mai rezistentă decât oțelul, plutește pe apă și e rezistentă la umezeală, reduce impactul gloanțelor oblice, a focului automat, inclusiv focurile de pușcă.

— Sunt vestele oficiale, conform normelor… a protestat Johnson.

— Nu știu ce arme folosește FBI la antrenamente cu foc

real, dar vă asigur că orice traficant de mâna a șaptea are o armă destul de puternică încât glonțul ei să treacă prin vesta voastră ca prin unt. Și credeți că traficanții își vor lăsa prada la îndemâna concurenței din cauza unei amărâte de avertizări meteo? Dacă vreți să mergeți prin cartierele alea după trecerea uraganului și să bateți la uși purtând însemnele FBI, atunci va trebui să faceți cum spunem noi, sau o lăsăm baltă, a conchis Charbou.

Dupree a intervenit ferm.

— Sunt de acord, domnule Bill, domnule Bull. Sunt sigur că vom colabora perfect, a spus și le-a întins mâna pentru a consfinți înțelegerea.

Jason Bull a strâns scurt mâna lui Dupree, făcând același gest de asentiment pe care Amaia îl mai observase și înainte, și care, de data aceasta, s-a văzut limpede că e un semn clar de susținere și colaborare. Jason Bull și Dupree se cunoșteau dinainte. Se întreba de ce mai jucaseră farsa cu prezentările și saluturile.

Bill Charbou l-a privit pe colegul său, căutând sprijin la el, apoi a afișat o expresie de dezamăgire profundă, înainte de a-i întinde mâna lui Dupree.

— Bill și Bull, lăsați faza cu „domnul cutare” și „domnul cutare”, a spus Charbou supărat. Bill și Bull. Așa ni se spune aici, așa ni se spune în stradă.

Jason Bull a făcut din nou un gest prin care cerea înțelegere din partea lui Dupree. „E clar”, s-a gândit Amaia.

— Cum vreți, Bill și Bull, a fost de acord Dupree.

Mulțumiți, polițiștii au bătut palma și au revenit la hartă.

— Bill și cu mine am ajuns la concluzia că locul cel mai potrivit pentru a sta până când trece furtuna este sediul pompierilor din Lake Marina Tower. În partea de sus a clădirii se află serviciul de urgențe 911; fiind atât de important să aflăm imediat orice posibilă reclamație despre focuri de armă, cred că e cel mai bun loc. Am vorbit cu cel care coordonează situațiile de urgență și cu șeful parcului auto. Avem la dispoziție o mașină de teren, iar unitatea de salvare portuară ne-a dat o barcă cu motor. Dar dacă lucrurile se complică – și

se vor complica –, ei ne mai pot pune la dispoziție camioane și vehicule speciale, cele mai adecvate dispozitive, chiar și un elicopter. Chiar în aceste momente, mai multe patrule ale acestui comisariat merg din cartier în cartier, informându-i și avertizându-i asupra uraganului pe cei care nu vor să-și părăsească locuințele. Asta ne ajută ca să ne facem o idee destul de clară despre zona în care vor rămâne cei mai mulți oameni.

Dupree a citit un mesaj de pe telefonul său, apoi a intervenit, adresându-se lui Johnson și Amaiei.

— Mi-au spus de la Quantico că ne trimit un compendiu cu cazurile care întrunesc caracteristicile sugerate de Salazar, tentative sau asemănări care pot să fie încercări ratate sau atacuri care au ieșit prost, comise împotriva familiilor asemănătoare cu cele căutate de individul nostru. Johnson, căpitanul Forneret o să vă pună la dispoziție un birou unde veți putea scoate la imprimantă tot materialul pe care-l vom primi. Sunt șase cazuri, iar pe lângă documentație, există și destul de multe fotografii. Ar fi bine să le tipăriți la o calitate cât mai mare. După ce terminați cu asta, agenții Charbou și Bull o să vă conducă la hotelul unde suntem cazați. Începeți cu aceste cazuri. Eu o să mă alătur dumneavoastră ceva mai târziu. Domnilor, a spus către Bill și Bull, nu-i lăsați nicio clipă singuri în stradă.

Dupree a ieșit din birou, urmat de șeful secției. După ce s-au îndepărtat puțin de birou, căpitanul Forneret s-a oprit, s-a întors puțin pentru a-l privi în față pe Dupree și a zis:

— Acum, pe bune, prietene, ce faci pe aici?

— Ți-am spus când am vorbit la telefon: urmărim un ucigaș de familii. A ucis de mai multe ori, în toată țara, și are un apetit special pentru catastrofe naturale, așa că…

— Deci nu are nimic de-a face cu uraganul?

— N-ai înțeles. Are totul de-a face cu uraganul.

— Uite, Dupree, o să fiu sincer. Când șeful tău m-a sunat ca să-mi spună că vii încoace, nu mi-a făcut așa o mare plăcere. Uraganul bate la porțile orașului; aici, la sediu, s-au adunat într-o sală cei de la Agenția de Combatere a Catastrofelor, care

au gândit un plan prin care o parte din oamenii mei trebuie să se ocupe cu închiderea străzilor, iar cealaltă parte, cu intervenția rapidă; în altă sală sunt cei de la Crucea Roșie, care pregătesc adăposturi; noi trebuie să coordonăm toată desfășurarea de forțe și, brusc, apari tu. Sper că înțelegi că după cele petrecute ultima dată, nu prea te am la inimă. După trecerea uraganului, vom avea două sau trei zile cumplite. Toată lumea e agitată, au apărut, ca de obicei, profeți anunțând sfârșitul lumii, oamenii devin superstițioși în astfel de cazuri, și sper să nu se dezlănțuie panica, așa cum s-a întâmplat ultima dată. Așa că, dacă ai de gând să reînvii stafiile trecutului…

— Au trecut zece ani, a șoptit sec Dupree.

— Ai dreptate, au trecut zece ani și niciunul dintre cei implicați atunci nu am uitat.

— Acesta e un caz cu totul diferit, nu mai intru în detalii, știu că șeful ți-a explicat că ordinele vin direct de la Washington, a spus Dupree pe un ton tăios.

Căpitanul și-a pus mâinile în șolduri și a lăsat privirea în pământ. A scos un oftat.

— Bine, o să am încredere în tine, vreau să cred că nu are legătură cu Samedi, dar pentru asta vreau să-mi promiți că nu o să te apropii de Terrebonne Parish.

Dupree a strâns din buze și a preferat să nu răspundă. A apucat palma căpitanului, iar cu cealaltă mână l-a bătut pe braț, considerând discuția încheiată, după care s-a îndreptat spre ieșire.

Forneret l-a urmărit cu privirea pe Dupree, până când acesta a ieșit pe ușa comisariatului. Și-a scos telefonul și a format un număr din memorie, unul care nu apărea în lista de contacte.

— S-ar putea să avem o problemă, i-a spus persoanei care a răspuns apelului.

11.

GIULGIU

New Orleans, Louisiana

Agentul Dupree a mers pe jos o vreme, spre sud, dar când a văzut tramvaiul roșu și-a schimbat ideea și, din pură plăcere, a urcat în el, deși se afla la numai două stații de locul spre care se îndrepta, iar vatmanul îi repetase că e ultimul. Toate tramvaiele se retrăgeau la depou. A văzut câteva camioane transportând bunuri personale și mobilier de la firmele care își suspendau afacerile. Soarele amiezii strălucea în înaltul cerului și părea să-și râdă de vitrinele acoperite cu scânduri la unele magazine de pe Canal Street. Bezna din interiorul magazinelor transforma în oglinzi geamurile neacoperite. Vitrinele întunecate ca niște băltoace reflectau arcuit tramvaiul ce trecea pe una dintre principalele artere ale orașului, care, fără să fie pustie, trăda totuși un soi de delăsare, de înmormântare de oameni săraci sau de după-amiază de duminică. A coborât din tramvai lângă Bourbon și a înaintat pe stradă strivit de apăsarea soarelui. A văzut în depărtare o patrulă de poliție și în fața câtorva magazine erau parcate mașini în care proprietarii înghesuiau în portbagaj mărfurile cele mai valoroase. Restaurantele și barurile erau închise, dar, când a trecut prin fața localurilor de striptease, muzica dinăuntru, revărsându-se prin ușile întredeschise, i-a ajuns la urechi. La fiecare zece pași, temperatura părea să mai urce cu un grad. S-a gândit o clipă să-și dea jos geaca, dar asta ar fi lăsat la vedere curelele de care erau prinse tocurile armelor pe care le purta. Singurele prezențe umane vizibile formau un grup în fața unui bar, la câteva blocuri distanță. Un nou val de aer fierbinte l-a făcut să se decidă. Și-a dat jos geaca și, îndoind-o cu grijă, și-a pus-o peste braț. Izul pestilențial ce urca dinspre caldarâm era rânced și stătut, ca și cum ar fi zăcut de multă vreme acolo, între pavaj și asfalt. Încercând să respire, și-a ridicat privirea și a văzut o bătrână care, ajutată de o fetiță ce nu avea mai mult de zece ani, lua

ghivecele care-i împodobeau balconul și le așeza în rând la picioarele ei. Soarele a făcut să-i strălucească lacrimile care-i brăzdau fața. Dupree a avut o presimțire rea, a cărei intensitate l-a luat prin surprindere. În acea clipă, privirea bătrânei s-a intersectat cu a lui. Ea l-a privit lung, clătinând din cap. A murmurat un cuvânt vechi, uitat. El i-a citit pe buzele subțiri și palide și, în ciuda distanței, cuvântul a răsunat în mintea lui ca și cum i l-ar fi șoptit la ureche: „Bazagrá”[{2}]. A simțit un fior rece pe șira spinării. A încercat să scape de influența ei, dar simțea în ceafă privirea apoasă a bătrânei. A grăbit pasul și când a ajuns la primul colț de stradă, înainte de a face stânga pentru a intra pe strada Ursulines, Dupree a cedat tentației și s-a uitat o clipă înapoi peste umăr. Bătrâna a ridicat o mână mică și uscată, ca o mănușă veche de piele zbârcită și l-a salutat zâmbitoare. Buzele sale subțiri au mimat același cuvânt. Dupree a văzut-o legănându-se înainte și înapoi, gata să iasă prin pielea subțire a feței, ca o creatură vie care ar fi devorat-o pe dinăuntru. A simțit o înțepătură puternică în umăr, acolo unde, cu mult timp în urmă, avusese o rană, iar acum i s-a tăiat respirația sub apăsarea amintirii, făcându-l să-și ducă o mână la locul cu pricina, la o jumătate de palmă deasupra inimii.

A ajuns la capătul străzii și s-a întors, convins că trecuse de locul unde trebuia să ajungă. Nu-și amintea numărul și indicatoarele de lemn, care în mod normal ieșeau din fațadă și ajungeau cu aproape un metru deasupra străzii, dar acum fuseseră retrase ca să nu fie smulse de vânt. Golul familiar al vitrinei era acoperit cu scânduri de pin tăiate recent, încă mirosind a rășină. A recunoscut magazinul după poarta de culoare bordo și după obloanele vechi. Și-a luat din nou geaca pe el. A învârtit mânerul de porțelan alb, care i s-a părut de gheață când l-a atins, și a împins ușa mare. Un băiat și o fată, amândoi minori, goleau rafturile de obiecte, pe care le înveleau în hârtie albă, apoi, cu multă grijă, le așezau în cutii de fructe. Dupree a observat că ambii aveau aceeași tunsoare. Părul aproape până la umăr și bretonul drept, despărțit în șuvițe, căzând peste ochii căprui.

— E închis, au spus aproape la unison, fără să se oprească din ce făceau.

Dupree a închis ușa în urma lui și a răspuns:

— Am venit să-l văd pe Antoine.

Fata a încremenit și l-a privit alertată, nu pentru ce spusese, ci pentru că închisese ușa.

— Domnul Meire nu e acasă, a spus cu o voce dulce, dar atentă la reacția lui.

— Pentru mine este, cu siguranță, a spus Dupree și și-a dus mâna înăuntrul buzunarului gecii, aproape deodată cu băiatul care și-a dus mâna sub tejghea, în căutarea unei arme, desigur. Dupree a zâmbit și cu multă grijă, folosind numai două degete, a scos o folie de plastic în care se afla o bancnotă și s-a asigurat că imaginea președintelui imprimată pe ea se vedea bine. Spuneți-i că Grover Cleveland vrea să-l vadă.

Amândoi au zâmbit, în timp ce au făcut un schimb de priviri. Fata a venit spre el, a luat folia, a deschis-o și a atins bancnota, încuviințând, apoi i-a dat folia înapoi. Băiatul a fost cel care i-a blocat, cu un gest, accesul în spatele magazinului.

— Bine ați venit, domnule Cleveland. Domnul Meire o să vă primească imediat.

Băiatul l-a condus printre duzini de cutii stivuite la pereți; din unele ieșeau brelocuri de lemn, cranii cu orbitele goale, jerpelite păpuși de cârpe cu ochii cusuți, iar din altele se revărsa mirosul puternic de ceară de albine.

— Voodoo de caterincă, a șoptit băiatul.

— Ce?

— Gablonțuri pentru turiști, i-a explicat, ridicând ușor din umeri, ca pentru a se scuza, în timp ce-l ghida spre partea din spate a magazinului.

L-a lăsat dinaintea unei scări abrupte și înguste, care, după lungimea ei, probabil că se înălța cât două etaje, cel puțin. Nu exista nicio lumină, doar la capătul ei se vedea o lumină portocalie și prăfoasă, ca și cum etajul de sus ar fi fost cuprins de flăcări. A tropăit pe treptele inegale, făcându-le să răsune sub pașii lui, în timp ce se gândea că, așa cum se procedează pe un vapor, firesc ar fi fost să cobori treptele exact în ritmul

în care le urci.

Încăperea ocupa tot etajul. Și în afară de ușa de la capătul scării, nu se mai vedea altă ușă și nici vreo fereastră. Aerul era împrospătat cu greu de cele câteva geamlâcuri, doar puțin mai mari decât o aerisire, prin care nu s-ar fi putut furișa niciun copil. Toate erau deschise, lăsând să pătrundă lumina soarelui care, departe de a lumina locul, scotea doar în evidență praful gros care plutea prin aer. Lumina portocalie venea de la câteva lămpi cu gaz, atârnate strategic de tavan la înălțimea unui om. În capătul încăperii, doi indivizi, unul alb și celălalt negru, purtând halat, mănuși și măști, duceau pe fâșii de tifon ceva ce de la depărtare părea a fi coajă de copac sau rizomi uscați. Un miros de pământ, de talc și de flori veștede i-a inundat nările, aducându-i în minte duhoarea de pe strada Bourbon. Convins că nu-și dăduseră seama de prezența lui, i-a observat de la distanță. Bărbatul negru era Jacques. Dupree îl știa dintotdeauna ca pe ajutorul lui Meire. Bărbatul alb era însuși Meire. Bronzul de pe față i se întindea până la nările mari, făcând și mai puternic contrastul cu părul alb și des, pieptănat pe spate în stilul lui Christopher Lee. Meire era orb de ochiul stâng. Când avea trei ani, jucându-se pe un câmp de unde tocmai fusese tăiat porumbul, a căzut pe brânci și un rest din tulpina plantei i-a înțepat ochiul. Nu și l-a pierdut, dar pupila și irisul au fost distruse, revărsându-și și amestecându-și culorile, ca niște biluțe colorate pe care copiii le numesc „cubaneze”. Nana spunea că unele persoane văd prea multe, așa că, uneori, destinul le vine în ajutor și le ia un ochi. Nana credea că Meire începuse să vadă mai bine după ce și-a pierdut ochiul. Antoine purta mereu o pereche de ochelari cu rame de baga, cu lentilă pentru ochiul bun și cu sticlă pentru ochiul orb.

Meire și Jacques au dus încărcătura lor prăfoasă până la o masă metalică pe care se afla un sac deschis. Fâșiile de tifon au luat forma unui giulgiu când au înfășat cu ele conținutul nisipos, dar mai ales după ce au închis fermoarul sacului pentru cadavre. Dupree a lăsat ochii în jos și, chiar dacă simțea nevoia, a evitat să inspire adânc.

— Mereu îmi vine să te întreb cum reușești…

Vocea lui Meire a sunat la fel de uscată precum resturile maronii lipite de masca medicală, pe care și-a scos-o cu mâinile încă înmănușate. Ochiul său orb părea altfel decât și-l amintea, poate ceva mai verde, iar Meire, conștient de fascinația pe care o trezea, i-a susținut privirea vreo cinci secunde, înainte de a-i face cu ochiul.

— Arată-mi.

Dupree i-a întins bancnota de o mie de dolari.

— Mă rog… a început Dupree să explice.

— Nici să nu te gândești, i-a tăiat-o Meire, am zis că de multe ori sunt cuprins de tentație, dar asta nu înseamnă că și cad pradă ei. A scos bancnota din folia de plastic și cu cealaltă mână a înclinat lampa de gaz pentru a o vedea în contralumină. Grover Cleveland, al douăzeci și doilea și al douăzeci și patrulea președinte al nostru, singurul care a stat la Casa Albă în două mandate neconsecutive.

— Garantez că e originală, a spus Dupree.

— Știu că e originală, chiar dacă bancnotele astea nu au niciun element de siguranță, nici dungi, nici filigrane. Nu se foloseau în vremea aia. Dar dumneata ai știut că trebuie să o aduci, nu există chiar atâtea încât să-mi plasezi una falsă și, în plus, copiii mei nu te-ar fi lăsat niciodată să urci, dacă nu ar fi fost în regulă. Mă refer la dumneata, nu la bancnotă, a spus zâmbind.

— Sunt copiii dumneavoastră? s-a mirat Dupree. Ăștia sunt Caleb și Emma? Dumnezeule, cum trece timpul! Mi-i aminteam mult mai mici…

Comentariul său l-a făcut pe Meire să-și piardă interesul față de bancnotă. S-a mai apropiat cu un pas de Dupree și chiar și-a scos ochelarii în timp ce-i cerceta chipul.

— Andrew Aloisius Dupree, a șoptit, de parcă ar fi văzut o stafie. A mai făcut un pas, dând senzația că are de gând să-l îmbrățișeze, dar în loc de asta și-a pus ochelarii, i-a apucat mâna și a strâns-o cu forță. Acum știu că este vorba despre ceva serios; dacă nu ar fi așa, tu nu ai fi aici.

Dupree și-a strâns buzele și și-a lăsat capul într-o parte,

prefăcându-se că admiră încăperea aceea, care era un adevărat bazar de ciudățenii. Nu voia să-i vadă ochiul. S-a uitat la smocurile de păr uman, de diferite culori, care atârnau ca o perdea de un război de țesut prins de tavan. Pe o masă, un castron cu capac de plută plin cu măsele. Borcane cu creaturi ca niște bulbi albi, nemișcate în formol. Cutii de carton burdușite cu bucăți uscate de animale, de pământ, de praf alb și praf negru. Giulgiuri de mătase, care păstrau urmele roșietice și maronii ale trupurilor pe care le înveliseră ani în șir, atârnau de cârlige prinse de tavan, ca și cum ar fi fost încă locuite de sufletele morților.

— Cu ce te pot ajuta?

Din același buzunar din care scosese bancnota, a extras acum o listă scrisă cu creionul și i-a întins-o lui Meire. Acesta a înclinat ușor capul pentru a citi, apoi a cercetat cu privirea fața lui Dupree.

— Asta nu poate fi pentru tine.

— Nici nu este. E pentru Nana.

— Nana… a murmurat Meire, întorcându-se spre interiorul încăperii. Jacques! a ridicat el vocea și lista pentru ca bărbatul să vadă din capătul sălii, acolo unde continuase să lucreze. Sper că nu l-ai terminat de împachetat pe *petit enfant,* domnul Cleveland are un comision de făcut și e nevoie de o bucățică.

12.

FERESTRE

New Orleans, Louisiana

Johnson i-a dat lui Charbou cheile mașinii negre, de teren, parcate în fața comisariatului din Districtul 8. Charbou a fluierat admirativ văzând vehiculul de la FBI.

— E departe hotelul? a întrebat Johnson, așezându-se pe bancheta din spate, lângă Amaia.

Bill și Bull ocupaseră locurile din față, fără să le dea posibilitatea de a alege.

— Cinci minute cu mașina, zece sau douăsprezece pe jos, a răspuns Bull.

În ciuda aerului condiționat dat la maximum, Amaia simțea căldura din interiorul mașinii ca pe amenințarea unei nopți cu febră sau declanșarea unei intense dureri de cap. Și-a sprijinit fruntea de geamul rece și s-a uitat afară. Case colorate și cochete alternau cu altele nu chiar atât de bine îngrijite. Celebrele *shot gun* tradiționale conviețuiau cu cele cu arhitectură franceză sau în stil colonial spaniol. Scândurile de pin bătute în cuie peste ferestre, pentru a le proteja, ieșeau în evidență pe zugrăveala impecabilă la unele locuințe sau scorojită, la altele. Și-a dat seama că nu existau mașini parcate pe stradă. Și nu văzuseră pe nimeni, în afară de cei din apropierea comisariatului. Ridicându-și puțin privirea, a văzut fața unei femei care stătea în dreptul unei ferestre, ținând perdeaua adunată ca pe un evantai strâns, și se uita pe furiș în stradă. Mintea i-a zburat la Elizondo, pe strada Santiago și la nenumăratele dăți când văzuse gestul acela făcut în spatele ferestrei. Știa că geamurile fumurii ale mașinii o împiedicau pe femeie să o vadă, dar, chiar și așa, respectând o normă valabilă în toată lumea, a dat drumul perdelei, rămânând ascunsă în spatele ei.

— S-ar spune că evacuarea a fost un succes, a observat Johnson, scoțând-o pe Amaia din gândurile ei. Nu e nici țipenie, foarte puține mașini, cei mai mulți locuitori au luat măsuri pentru a-și proteja casele…

Charbou s-a întors spre Johnson și a părut că ar vrea să spună ceva, dar a renunțat; l-a privit atât de mult timp încât, chiar dacă treceau printr-o zonă rezidențială și mașina nu mergea cu mai mult de treizeci de kilometri pe oră, Amaia s-a temut că se vor izbi de fațada vreunei case. Și-a concentrat din nou atenția la condus, fără să fi scos un cuvânt. Jason Bull a fost cel care a început să vorbească.

— Se poate spune că Districtul 8 este printre cele mai bune, dacă nu cel mai bun din New Orleans. Foarte aproape de zona

pe unde se plimbă turiștii, la doar două străzi mai încolo, în Frenchmen, barurile și restaurantele alternează cu cluburi de jazz, poate nu la fel de elegante precum cele din French Quarter, dar destul încât să le creeze vizitatorilor senzația că se află în autenticul New Orleans. Asta e gargară. Știm că trebuie să ajungeți la hotel, că mai aveți multă treabă și că e importantă, dar nu putem să vă însoțim mâine pe străzi, dacă vă veți duce la culcare crezând că ceea ce vedeți acum e New Orleans. Cum vreți să urmăriți un asasin dacă nu cunoașteți locurile pe unde se mișcă, iar dacă nu o să vedeți ceva mai mult din oraș, nu o să vă puteți face nici măcar o idee. V-au mai și cazat în French Quarter, la naiba!

Johnson s-a uitat la ceasul de la mână și Amaia a fost sigură că nu va fi de acord să piardă timpul. Îi promiseseră lui Dupree că vor verifica toate acele cazuri înainte ca el să se întoarcă și, de când îl cunoștea, Johnson mereu se arătase a fi un om metodic și ordonat. Să încalce ordinele lui Dupree, chiar și numai pentru câteva minute, probabil că i se părea neconvențional și extravagant. Însă a privit-o scurt, a dat din cap că e de acord și și-a concentrat toată atenția la ce vedea prin geamul mașinii.

Odată ieșiți de pe bulevardul Simón Bolívar și după ce au mai mers vreo cinci minute, panorama s-a schimbat total față de Districtul 8. Charbou a redus viteza. Erau mult mai mulți oameni pe străzi. Unii locuitori, în încercarea de a-și înfrumusețea locuința, o vopsiseră în culori, numai că acum majoritatea erau șterse sau scorojite de la ani de ploaie și de soare. La alte case, culorile se amestecaseră, ca și cum nu ar fi avut suficientă cantitate dintr-una singură și continuaseră cu altă culoare. Aici, cele mai multe case nu erau deloc protejate împotriva uraganului, iar cele care erau, aveau o protecție rudimentară. Amaia a văzut ferestre acoperite cu bandă adezivă sau cu ziare. Precauțiile se reduceau la punerea la adăpost a mobilierului de pe verandă, dar nici asta la fiecare casă, pentru că pe unele verande se vedeau bătrâni stând pe scaune, chiar și copii. În loc de scânduri de pin lăcuit, locuitorii din zonă folosiseră mai tot ce aveau la îndemână

pentru a-și proteja ferestrele: bucăți de plastic, prelate colorate, bucăți de lemn din care se ițeau cuie ruginite. Locuințele, semănând cu niște șuri mai lungi, erau tot mai mici și mai dărăpănate pe măsură ce mașina înainta. Grădinile erau înlocuite de curți betonate; jardinierele, cu bucăți de sticle de plastic, care jucau și rolul de ghivece, în care creșteau plante cu flori albe de o exuberanță patetică. Între locuințe se întindeau terenuri virane pe care se înălțau grămezi de gunoi, carcase de mașini ruginite, cu toate portierele deschise și cu umplutura de spumă a scaunelor ițindu-se ca mațele unui animal lovit de o mașină. Când au trecut prin dreptul unei curți, au văzut un grup de tineri înghesuiți în jurul unui Buick cu capota deschisă. Cel care se afla cel mai aproape de stradă i-a atenționat pe ceilalți. Băieții s-au întors imediat, manifestând o ostilitate instinctivă. La trecerea mașinii, câțiva dintre ei au ridicat degetul mijlociu, un gest cu mesaj vădit, iar ceilalți le țineau isonul. Bull s-a întors spre Johnson și Amaia.

— Am o soție și doi copii mici, sunt în Atlanta, la casa socrilor mei, care probabil că sunt foarte mulțumiți să-i aibă acolo și încântați de ocazia de a-i reaminti soției mele cât de nașpa e să trăiești în New Orleans. Mama mea e și ea cu ei. Am reușit să-mi evacuez toată familia.

— Eu nu, a spus Bill Charbou. Am o mătușă, sora mai mică a mamei mele. E un soi de activistă în cartierul ei și s-a hotărât să nu plece. Stă în Districtul 9 și nimeni nu o va putea convinge să-și părăsească locuința. Trebuie să înțelegeți că există mulți oameni ca mătușa mea, persoane care ar fi putut pleca, dar s-au decis să nu o facă. Apoi mai sunt și alții, ca băieții ăștia de pe stradă. Locuiesc aici. Aici este casa lor, strada lor, aici sunt prietenii lor și asta e tot ce au. Toată viața lor e un chin, dar asta nu e nimic nou. Ideea nu e să stai pe dinafară, ci să stai deoparte, ignorând sistemul. Ei rămân aici și credeți-mă că sunt dispuși să-și apere strada, casa și familia chiar cu prețul vieții, inclusiv față de cei care spun că vor să-i ajute.

— Dar e un uragan de nivelul cinci, poate atinge chiar

nivelul șase. Cred că nu sunt conștienți de pericolul la care se expun. Poate că nu le-a explicat nimeni că pot muri, a comentat Johnson.

— Da, da, își pot pierde viața, a fost de acord Bull. Nu le pasă. Johnson, cu tot respectul, frate, dumneata îi privești din exterior, treci pe strada lor și vezi cât de amărâșteni sunt și te întrebi: pentru așa ceva sunt gata să moară? Și nu vă dați seama că alea trei rahaturi pe care le au sunt tot ce au adunat de-a lungul vieții. Am învățat demult că oricine vine aici îi tratează cu dispreț.

Johnson a tras aer adânc în piept. Părea pregătit să răspundă, dar Amaia i-a luat-o înainte, în încercarea de a mai relaxa atmosfera.

— Dar dumneavoastră, domnule Charbou, sunteți căsătorit?

Polițistul a râs în hohote înainte de a răspunde:

— Domnule Charbou? Să nu-mi mai spuneți așa niciodată. Bill, atât, Bill, sau Charbou, dar nu domnul Charbou!

— Bill Charbou nu are familie aici, a răspuns Bull, văzând că colegul său nu avea de gând. Părinții și frații săi locuiesc în Baton Rouge. Nu mai are nicio rudă aici, în afară de mătușă-sa. Are o duzină de gagici în oraș, dar niciuna nu-l iubește atât de mult încât să stea cu el pe durata uraganului, a spus, văicărindu-se în joacă de pumnul pe care colegul său i l-a dat în umăr. La cum stă treaba, bănuiesc că deja s-au împrăștiat prin statele vecine și acum dorm la căldurică în casa vreunui prieten.

— Bine, măh… a zis Bill, clătinând din cap, în timp ce colegul său râdea.

Au intrat din nou pe Simón Bolívar, au traversat Marigni și, după ce au trecut prin Esplanade, au dat în strada Dauphine.

Hotelul Dauphine își extindea fațada portocalie de-a lungul străzii care îi dădea numele. Ușile verzi de la balcoane se asortau cu obloanele albe și cu arcadele de la parter. Bill a oprit mașina sub o arcadă de lângă intrarea în hotel și a putut observa că, în ciuda obligativității de a părăsi orașul, parcarea hotelului era plină. Trei negrese grase mișunau la recepție. Le-au verificat repede rezervările și le-au spus lui Bill și Bull că

pot să aștepte în elegantul bar de lângă recepție, în timp ce una dintre femei a părăsit recepția pentru a-i arăta Amaiei camera. Bill insistase să care el rucsacul Amaiei, așa că le-a urmat la lift și a refuzat să lase din mână bagajul pe care femeia i l-a luat fermă și zâmbitoare, amintindu-i în același timp că el trebuia să aștepte la bar. Imediat ce ușile liftului s-au închis, s-a întors spre Amaia.

— E foarte frumos prietenul dumneavoastră. Știți cumva dacă e liber? a întrebat-o.

Amaia a zâmbit.

— Da, cred că da…

Femeia a privit-o cu interes.

— Păi, aș zice că îi place de dumneavoastră.

— Sunt convinsă că-i așa, îi place de mine, îi place de dumneavoastră, îi plac femeile de pe stradă… a spus zâmbitoare.

— Am înțeles, iubitul tuturor… dar să nu vă faceți griji, înseamnă că au nimerit bine la May Bailey's. Acum e barul hotelului, dar înainte a fost unul dintre principalele bordeluri din New Orleans și primul care a obținut licență de funcționare. E unul dintre locurile cele mai „fermecate" din Big Easy, a spus făcându-i cu ochiul.

Amaia a zâmbit din nou.

— Vreți să spuneți că există stafii de prostituate?

— Femei de moravuri ușoare, așa se numeau… Avem o stafie, dar nu e chiar a unei prostituate. Sora fondatoarei hotelului, domnișoara May Bailey, nu-și dorea o astfel de viață, visa să scape de aici. A cunoscut un soldat tânăr care nu a stat mult pe gânduri și a cerut-o de nevastă, promițându-i să o ducă cu el, dar în ziua nunții a murit într-un schimb de focuri, ceva la ordinea zilei pe atunci. Se spune că a înnebunit de durere și nu a mai ieșit niciodată de aici. Unii oaspeți susțin că au văzut-o în rochia albă de mireasă plângând în grădină sau pe terase.

Ușile liftului s-au deschis, femeia a înlăturat un afiș neavenit ce zăcea pe mochetă și avertiza asupra pericolului reprezentat de podeaua umedă, apoi s-a îndreptat spre

cameră, imediat la dreapta. Surâzând, Amaia o privea întrebându-se de câte ori le-o fi spus povestea aceea oaspeților hotelului. Femeia s-a întors spre ea și a vorbit din nou:

— Dar ăsta nu trebuie să fie un motiv de îngrijorare pentru dumneavoastră, ea li se arată numai bărbaților, poate că încă-și mai așteaptă logodnicul, a spus ridicând din umeri.

A deschis ușa și s-a dat la o parte ca să-i facă loc. Camera era mare și „cremoasă". Mobilierul, patul, pereții, tavanul, mocheta, totul era de un crem satinat, în cel mai pur stil franțuzesc. Baia cu cadă era într-o parte și în mijlocul peretelui exterior se etala o fereastră imensă, tip ghilotină, specifică sudului, cu jaluzele pe care le acționai trăgând de un șnur. Femeia a deschis oblonul, făcând să apară în bătaia privirii fațada clădirii de peste drum.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ofer o cameră mai bună, dar fiind vorba de o rezervare de ultimă oră și cum hotelul e plin…

— Mi-am dat seama deja. Credeam că fiind în plin proces de evacuare…

— Sunt mulți oameni care s-au hotărât să nu plece, rămân pe loc pentru a-și proteja proprietățile de spargerile care vor avea loc imediat după trecerea uraganului și au închiriat camere aici pentru că știu că French Quarter nu e inundat niciodată. Ceea ce nu a reușit toată istoria New Orleansului, nu va reuși nici micuța Katrina.

Femeia a deschis fereastra. Muzica a pătruns în cameră. Un grup trecea pe stradă. Amaia și-a scos capul pe fereastră și a apucat să vadă, pe îngusta porțiune de stradă, căci atât îi permitea fereastra, o fanfară mare ai cărei instrumentiști defilau în ritm vioi.

— Muzicieni, a spus întorcându-se spre interiorul camerei, nu credeam că vor rămâne muzicieni după evacuare.

— Există două tipuri de ființe care nu părăsesc niciodată New Orleans: muzicienii și fantomele.

Amaia a deschis televizorul și s-a uitat câteva clipe la un canal de știri. Pe ecran a apărut omniprezenta imagine a uraganului învârtejindu-se deasupra oceanului. S-a îndreptat

spre ușă, dând din cap mulțumită, și când a deschis-o, s-a trezit cu agentul Johnson în prag. Căra în brațe jumătatea de duzină de dosare cu cazurile, pe care le scosese la imprimantă la comisariat. Fără să scoată un cuvânt, Amaia i-a arătat biroul mare de lângă fereastră. Ea a luat unul dintre dosare și s-a așezat pe colțul patului, lăsându-i lui Johnson scaunul din fața biroului. Înainte de a se așeza, agentul a deschis jaluzelele ca să intre mai multă lumină.

*

I-a luat douăzeci de minute să elimine primele două cazuri, dintre cele trei pe care trebuia să le studieze. În primul caz, niște presupuși instalatori de la o firmă de gaz, folosindu-se de legitimații false, au intrat în casa unei familii care rămăsese fără gaz după o alunecare de teren. I-au legat pe cei doi soți și au torturat-o pe bătrâna bunică până le-a dat cifrul de la seif. În al doilea caz era vorba de un atac în plină noapte, comis de mai mulți indivizi cu cagule, care i-au legat pe toți membrii familiei, ceea ce coincidea cu profilul căutat de ei. Au furat, dar le-au și violat pe femei, în timp ce soțul a fost obligat să privească. Copiii au fost închiși tot timpul într-o altă cameră. Al treilea caz părea a fi unul de ucidere-sinucidere. Cu opt luni în urmă, anul trecut, în decembrie, în Galveston, Texas, Joseph Andrews, de patruzeci și opt de ani, își împușcase soția și cei doi copii, un băiat de doisprezece ani și o fată de șaisprezece, după care și-a luat viața. Nu trecuse mai mult de o lună de când se mutaseră din Sacramento, din motive de serviciu, deși problemele lor nu păreau să fie de ordin financiar. Andrews era unul dintre directorii unei firme care-l mutase cu serviciul, oferindu-i o creștere salarială substanțială. Locuiau într-o casă frumoasă, cu debarcader. Soția lui era o celebră decoratoare al cărei blog era urmărit în toată țara și, pentru că îi plăcea foarte mult teatrul, imediat după mutare, s-a alăturat unui grup de pasionați de teatru. Fotografia adolescentei fusese extrasă dintr-o fotografie de grup făcută la noua ei școală din Galveston, unde părea să se fi adaptat destul de bine. Însă băiatul cel mic provocase câteva certuri cu vecinii. Conform raportului, în ziua asasinatelor,

Andrews nu a mers la muncă. Cadavrele au fost găsite în interiorul casei de către un vecin, care trecuse să vadă dacă totul era în ordine. Arma tatălui a fost găsită lângă el.

Existau șase fotografii. Amaia le-a întins pe pat și le-a privit cu atenție. Cadavrele apăreau întinse pe jos, cu capetele îndreptate spre… Nu puteai vedea din fotografie dacă erau îndreptate spre nord, iar cerneala în exces a imprimantei făcea imposibil să-ți dai seama dacă existau urme că fuseseră legați. Dar ceea ce i-a atras atenția a fost restul scenei crimelor. Deși nu se menționa nicăieri în raport, întreg salonul apărea cu susul în jos, dezordonat, existau ghivece cu plante răsturnate, tablouri rupte. Departe de ceva atât de bătător la ochi precum efectele unei tornade, dar totuși…

A aranjat pe pat toate cele șase fotografii de la locul crimelor, plus încă patru individuale, cu membrii familiei extrem de zâmbitori. S-a întrebat dacă fuseseră făcute chiar în casă.

— Johnson, vino să vezi astea, a spus, scoțându-l pe agent din gândurile lui.

El a ridicat privirea din dosarul pe care-l citea, l-a pus deasupra teancului de pe birou și s-a apropiat.

— Se presupune că în acea zi, tatăl a rămas acasă pentru a-și elimina întreaga familie. I-a împușcat în cap pe toți, apoi s-a împușcat și pe el. Dar fii atent la cum sunt așezate cadavrele, știu că sunt doar patru și că nici nu se văd urme că ar fi fost legate, iar calitatea fotografiei scoase la imprimantă oricum nu ne-ar permite să le vedem, dacă ar fi vorba de niște urme ușoare. Conform raportului, a tras toate cele patru gloanțe cu revolverul găsit lângă el și înregistrat pe numele său.

Johnson a luat de pe pat una dintre fotografii și s-a dus la fereastră ca să o vadă cât mai bine.

— Scrie dacă există alți membri ai familiei, care nu au fost atunci acasă?

— Da, fiul cel mare, care se potrivește la vârstă cu profilul căutat de noi, a fost anchetat pentru că a moștenit casa din Sacramento și pe cea din Galveston, plus destul de mulți bani, dar nu a fost considerat niciodată suspect cu adevărat. Locuia

în Sacramento și s-a dovedit că se afla acolo când au avut loc asasinatele. Se pare că a făcut ceva vâlvă prin presă, spunând oricui voia să-l asculte că familia lui fusese ucisă de un necunoscut și că o investigație defectuoasă l-a scos vinovat pe tatăl său de ceva ce nu comisese.

Johnson a luat dosarul din mâinile Amaiei și a căutat pe ultima pagină contactele detectivului care investigase cazul. A format numărul din Galveston și i s-a spus că detectivul Nelson ceruse să fie mutat. A zâmbit, a format un alt număr și a pus telefonul pe difuzor, ca să poată auzi și Amaia. Agenta Tucker a răspuns cu vocea ei ușor nazală.

— Tucker, ești pe difuzor, te ascultă și subinspectoarea Salazar. Sunteți tot la sediul central de poliție din Miami?

— Bună, Salazar, da, așteptăm să fim transportați în zonele afectate și, deocamdată, izolate. Până atunci, suntem atenți la toate anunțurile de crimă sau de morți accidentale de pe durata furtunii. Dar nu ne facem multe speranțe; liniile telefonice au căzut, iar cele care încă mai funcționează sunt sufocate. S-au primit mai multe reclamații pentru focuri de armă. Cele care au putut fi verificate sunt negative. Avem două familii, despre care rudele lor spun că au rămas în casă; ambele se potrivesc cu profilul, dar încă nu am reușit să intrăm în contact cu ele. Dacă compozitorul a acționat deja, ar putea trece ore până când să fim anunțați.

— Cercetând dosarele primite în această dimineață, Salazar a găsit un caz de sinucidere-ucidere petrecut în urmă cu opt luni, în Galveston. Soțul își ucide soția și pe cei doi copii, apoi își zboară creierii cu propriul pistol. Până aici, nimic anormal, numai că mai au un copil, care nu se afla în casă atunci și care face să se potrivească destul de mult cu profilul de familie căutat de noi. Am dinaintea ochilor fotografiile de la locul crimelor și toate cadavrele sunt cu capetele apropiate; nu știm dacă sunt îndreptate spre nord, din fotografie e imposibil să ne dăm seama. Nu se poate vedea nici dacă există urme că ar fi fost legați, iar raportul balistic precizează doar că există urme de la împușcături pe mâinile tatălui și că gloanțele extrase la autopsie corespund cu calibrul armei, 22, un

revolver aparținând tatălui și care a fost găsit pe jos, lângă el.

— Credeți că ar putea fi vorba de omul nostru?

— Acum încercăm să stabilim, dar pentru asta e obligatoriu să vorbim cu detectivul care s-a ocupat de caz. Raportul ne spune că e vorba despre Brad Nelson, secția omucideri din Galveston.

— Și?

— Faza e că detectivul Nelson a cerut să fie mutat la Tampa. Se pare că soția lui e de-a locului, iar acum Nelson lucrează la comisariatul de acolo.

— Chiar aici suntem. N-are sens să vă spun ce nebunie e la sediu, toți agenții disponibili sunt pe străzi, dar dacă Nelson e de serviciu, o să-l localizăm. Haideți să facem o teleconferință peste cincisprezece minute. Sunați la numărul ăsta.

•

În timp ce aștepta, Amaia a intrat în baie, a deschis robinetul de la chiuvetă și și-a ținut încheieturile mâinilor sub jetul de apă rece. Bufeurile făceau ca durerea de cap de care se temea să fie tot mai aproape. A udat un prosop pe care și l-a pus pe ceafă.

— Salazar, începem, a spus Johnson, speriind-o cu apariția lui bruscă în cadrul ușii.

— Agent Johnson, subinspectoare Salazar, telefonul e pe difuzor, așa că vă aude și agentul Emerson. Detectivul Brad Nelson e de serviciu, a plecat cu primul grup de voluntari în zona calamitată și e puțin probabil să se întoarcă în următoarele ore. Nu se pot stabili legături telefonice, dar am reușit să vorbesc cu el prin stația radio. Deocamdată, am aflat de la el următoarele: revolverul era un Smith & Wesson, calibru 22, același cu al gloanțelor extrase din cadavre. Detectivul crede că încrâncenarea fiului nu demonstrează altceva decât refuzul lui de a accepta ceea ce a făcut tatăl său și ce s-a întâmplat cu familia lui. Studiază la New Orleans, la Universitatea Tulane. După asasinate, a revenit o singură dată la Galveston. De atunci, casa e pustie. Băiatul îl sună săptămânal pe Nelson pentru a-i spune că trebuie să redeschidă cazul. Ultima dată l-a sunat chiar ieri, încă nu

părăsise orașul. Poate reușiți să vorbiți cu el. Îl cheamă Joseph Edwards, ca pe tatăl său.

Johnson se uita lung la Amaia, așteptând o reacție din partea ei. Ea a strâns din buze, a dat negativ din cap, apoi a ridicat ușor din umeri; nu era mult mai mult decât apărea în raport, puteau sta de vorbă cu băiatul, da, dar detectivul avea dreptate, cel mai probabil era vorba despre simplul proces al doliului și de refuzul de a accepta niște fapte atât de îngrozitoare.

Vocea lui Tucker a răsunat din nou.

— L-am întrebat și despre dezordinea din casă.

Amaia și-a ținut respirația.

— În ziua aceea, o furtună a lovit orașul Galveston, nu a fost cine știe ce, nu a lăsat în urmă morți și nici răniți, doar copaci smulși din rădăcină și geamuri sparte. Tatăl nu a mers la muncă pentru că firma le recomandase asta tuturor angajaților. Ei erau nou-veniți în oraș, nu știau ce înseamnă o furtună pe coastă. Detectivul crede că la un moment dat au deschis o fereastră, ceea ce a dus la spargerea mai multor geamuri. Corpurile nu aveau urme de tăieturi sau răni provocate de cioburi. Doar la încheieturile mâinilor tatălui se vedeau urme de tăietură, despre care detectivul crede că și le-a provocat singur, în timp ce încerca să se sinucidă. La locul crimelor, nu s-au găsit nici coliere de plastic, nici bucăți de sfoară, nimic care să fi fost folosit la legarea victimelor. Dezordinea din casă a fost provocată de vântul care a pătruns prin geamurile sparte. Pentru că nu avea legătură directă cu cazul, deci fiind considerat un fapt separat de crime, nu a fost inclus în raport. A mai spus că fără să aibă acces la toate datele, nu poate spune cu exactitate în ce direcție erau îndreptate capetele cadavrelor, însă e aproape sigur că erau spre nord.

— Mama mă-sii! nu s-a putut stăpâni Amaia. Sper ca agentul Dupree să înțeleagă că-l sunăm pentru că e urgent.

Johnson și-a luat la revedere de la Tucker și a format numărul lui Dupree. I-a prezentat ultimele noutăți și a ascultat atent. Amaia nu-și lua ochii de la fața lui, încercând să

ghicească următorul pas.

— A zis să mergem în campus, dar a insistat ca Bill și Bull să ne însoțească.

— Crezi că sunt tot jos, la bar?

— Da, a răspuns Johnson punând fotografiile într-un dosar, și cred că se simt foarte bine. După spusele proprietarei, înainte de a fi barul hotelului, acolo funcționa bordelul May Bailey și, din câte se pare, încă a mai păstrat ceva din aerul sexy.

Amaia a zâmbit mulțumită. Ghicise gândindu-se că patroana le spunea tuturor povestea.

13.

TRISTEȚE SURDĂ ȘI MUTĂ

Elizondo

Engrasi și-a dus mâna la față, scârbită, îndepărtând rămășițele unei pânze de păianjen.

Stătea îngenuncheată de ceva vreme în mansardă, căutând decorațiunile de Crăciun. Așa cum se întâmplă de obicei, găsise tot ce nu căuta. Cutii cu haine pe care le purtase cândva la Paris, tone de însemnări scrise de mână, în franceză, de pe vremea când fusese studentă la psihologie; cărți care umpluseră rafturile casei unde trăise împreună cu omul pe care-l iubise. Podoabe și amintiri care cândva însemnaseră mult, dar pe care acum le observa cu depărtarea și nostalgia unei vieți trăite într-un alt timp, atât de îndepărtat și de irecuperabil de parcă la un moment dat s-ar fi reîncarnat. A pus la loc capacele de carton și s-a aplecat într-o parte pentru ca lumina care venea de pe scări să-i bată pe ceasul de la mână. Timpul trecuse fără să-și dea seama. Amaia trebuia să fi sosit de mult.

A mers spre trapa podului, dar înainte de a ajunge la ea a văzut cufărul de lemn pe care îl adusese tot de la Paris. Prezența lui inevitabilă și conținutul său au făcut-o să ofteze. A pus un picior pe prima treaptă și, înainte de a o coborî și pe a doua, a ridicat capacul cufărului suficient de mult încât să-și strecoare o mână în interiorul său, a luat vraful de hârtii și, aproape ca în transă, l-a vârât sub haină. A coborât repede treptele până la parter, nu înainte de a întrezări, exact în capătul opus al mansardei, cutiile burdușite cu beteală verde. A strigat-o pe fetiță, sperând ca aceasta să fi venit tiptil ca un șoricel, cât timp ea fusese în pod.

Fereastra, dincolo de care se lăsase întunericul, s-a transformat într-o oglindă care i-a reflectat imaginea: părul

vâlvoi, fruntea încruntată de îngrijorare, vraful gros de hârtii umflându-i haina. Trebuia mai întâi să scape de el. A tras de lănțișorul pe care-l purta la gât până când a apărut o cheiță aurie. S-a aplecat spre singurul sertar cu cheie al bufetului, l-a deschis, a pus în el vraful de hârtii, l-a închis și a ascuns cheița sub haine. S-a dus la măsuța de lângă sofa, a luat receptorul telefonului și a format numărul din memorie. A ascultat sunetele apelului, în timp ce și-a făcut mâna streașină în dreptul ferestrei pentru a vedea în stradă. De la celălalt capăt al liniei i-a răspuns vocea caldă a fratelui ei.

— Patiseria Salazar. Vă ascult.

Dacă nu ar fi fost atât de îngrijorată, Engrasi ar fi zâmbit. Toată viața lui, fratele ei răspunsese la telefon cu un soi de mormăit, însă în ultimul timp se rafinase, influențat, fără îndoială, de distinsa lui soție.

— Juan, Amaia e cu tine?

— Nu, nu e aici.

— Mă îngrijorează că încă nu a ajuns.

— O fi rămas să mai stea de vorbă cu vreo prietenă de la școală. Pentru că se face noapte atât de devreme, pare mai târziu, dar e abia șase și jumătate.

— Juan, ți-am mai spus că fetița vine direct acasă, în afară de cazurile când vine la tine. M-am gândit că o fi la tine, că poate se joacă cu surorile ei. Ești sigur că nu e prin curtea din spate?

— Nu, Rosario a reușit să le cheme devreme în casă, le-a promis că împodobesc bradul de Crăciun. Erau încântate.

Engrasi a închis telefonul fără să-i mai răspundă fratelui ei. Și-a luat un palton gros, a strecurat cheia casei în buzunar și a ieșit în stradă.

Juan avea dreptate, părea mult mai târziu decât era în realitate. În acel an, toamna fusese lungă și caldă, iar frigul iernii îi luase prin surprindere pe locuitorii văii, ținându-i în casă. Nu a văzut niciun om; doar în depărtare, luminile unor mașini care traversau podul spre strada Santiago, dar niciun om. Lumina lămpilor prinse de fațadele caselor se întindea pe pământul umed trasând fâșii portocalii până aproape de digul

râului. Nu-l putea vedea, dar îl simțea, rece și viu ca o creatură, curgând acolo, jos și, uneori, luând pământul cu el și amintindu-le cât de fragil era echilibrul lor. Și-a dus mâna la piept și a atins cheița, a strâns din buze și a grăbit pasul, simțindu-se copleșită de urgența de a o găsi pe fetiță și de dorința de a nu fi acolo unde se gândea că este.

Casa fratelui ei era una dintre cele mai frumoase din Elizondo. Juan o cumpărase de la un bătrân contrabandist burlac, care nu se zgârcise la amenajarea ei în exterior, însă pe dinăuntru era austeră, așa cum sunt, prin tradiție, bărbații din Baztán. Poarta de la intrare, în formă de arc, dădea direct în grădina din fața casei, acolo unde fostul proprietar plantase două superbe sălcii plângătoare care flancau intrarea. După ce sălciile au crescut și crengile lor ajungeau până la pământ, bărbatul a pus să fie curățate, incomodat de creșterea lor, pentru că ajunseseră să acopere, aproape cu totul, ostentativa fațadă a casei. După ce le-a curățat de trei ori, a renunțat. Juan era convins că acela fusese unul dintre principalele motive care l-au făcut să-i vândă casa. Chiar dacă acea specie de salcie nu își pierdea niciodată toate frunzele, suferea la venirea iernii și aspectul ei nu mai era atât de stufos. Încă de la intrare, Engrasi a zărit lumina aurită ce se revărsa prin ferestrele salonului, luminând mare parte din grădină. La început nu a văzut-o pe fetiță și sufletul ei a fost cuprins din nou de amestecul de ușurare și neliniște. Dar după ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul, a văzut ceva lângă salcie. Nu a știut ce e, chiar dacă creierul i-a spus că e o stea-de-mare, dar asta era imposibil. După ce s-a apropiat mai mult, a văzut-o pe fetiță stând lipită de trunchiul care o susținea ca pe o iubită, iar steaua-de-mare palidă pe care crezuse că o vede era mânuța ei, mică și albită de frig, ieșind din mâneca bluzei roșii. Trunchiul gros al sălciei o ascundea cu totul pe fetiță. Numai atunci când se apleca înainte, fața ei devenea pe jumătate vizibilă între crengile întunecate, care, ca niște șiroaie de lacrimi, atârnau de trunchi. Fetița plângea și ea. Engrasi s-a aplecat ca să treacă pe sub crengi, s-a așezat de cealaltă parte a trunchiului și și-a pus palma peste palma

fetiței; era caldă, spre surprinderea ei, ca și cum salcia chiar ar fi fost un iubit ce făcea totul pentru a-i dărui căldură. Din locul pe care-l ocupa acum, Engrasi s-a uitat la ce vedea Amaia. Rosario lăsase draperia deschisă. În interior, toate luminile păreau să fie aprinse și vedea clar până în fundul încăperii. În fața ferestrelor mari, mama și surorile Amaiei zâmbeau amuzate în timp ce împodobeau bradul de Crăciun, nepăsătoare la cea care le privea de afară. Engrasi a rămas acolo, în liniște, martoră la suferința fetiței, răbdătoare. Se gândea la ce să-i spună, cum să o convingă că nu era bine ce făcea și că trebuia să plece de acolo. Nu a fost nevoie; după câteva secunde, Amaia și-a retras mâna petrecută pe după trunchiul sălciei și, trăgându-și mâneca bluzei până peste degete, și-a șters lacrimile de pe față. Apoi a ieșit din ascunzătoarea ei, i-a întins mâna mătușii sale și aproape că a rugat-o:

— Mergem acasă?

Engrasi nu a spus nimic, nu putea. Inima îi bătea în gât, sufocând-o cu tot ceea ce ar fi vrut să spună, dar tăcea. A sărutat-o pe fetiță, a strâns-o de mână și au făcut cale întoarsă spre casă. Înainte de a ieși din zona de protecție pe care le-o oferea salcia, Engrasi s-a uitat în spate, ca și cum cineva ar fi strigat-o. Rosario se uita la ea pe fereastră. Jumătate din fața ei era în umbră, dar luminile intermitente ale bradului i-au permis să vadă că-i făcea cu ochiul și că zâmbea. Engrasi a strâns-o de mână și mai tare pe Amaia și a tras-o spre stradă, în timp ce tandrețea care o sufocase cu o clipă în urmă, se transforma în adevărată furie și, trebuia să o recunoască, în spaimă.

14.

NANA. CASA COLORATĂ

New Orleans, Louisiana

Sâmbătă, 27 august 2005, seara

După ce a ieșit din magazin, Dupree, în drumul său spre Tremé, a urcat pe strada Ursulines, apoi a cutreierat fără rost străduțele, știind prea bine că-l vor duce la cimitir. Era conștient că nu avea timp suficient pentru a intra. Dar, în ciuda anilor scurși, a simțit că impulsul care-i ghida pașii era același care-l conducea, pe vremea când era copil, până acolo, ca și cum ar fi urmat acul unei busole care arăta mereu direcția mormântului părinților săi. Doi muncitori, care dădeau jos un banner ce anunța vizite ghidate în cimitir, blocau accesul pe aleea în trepte.

— E ora închiderii, prietene, i-a spus unul dintre ei, imediat ce l-a văzut.

— Doar un minut. Vreau să văd cavoul familiei, să mă asigur că va face față furtunii, a răspuns Dupree, convins că-l luaseră drept un turist întârziat.

Muncitorul l-a cercetat cu privirea pe Dupree, insistând asupra hainelor, apoi a întrebat bănuitor:

— Ce familie?

— *Familie* Dupree-Sabrier, a răspuns calm.

— O, desigur, domnule, i-a zis, făcându-i loc să treacă.

A făcut la stânga, apoi a luat-o spre capătul cimitirului, conștient că, în comparație cu amintirile din copilărie, cimitirul i se părea diferit, mai mare și mai mic în același timp. Totuși a simțit, exact ca pe vremuri, aceeași tristețe când a trecut printre mormintele surpate mult sub nivelul străzii din cauza solului mlăștinos. Pe multe dintre ele, abia se mai vedea numele decedatului. Odată ajuns în capătul cimitirului, s-a oprit și a căutat cu privirea cavoul. Vederea lui l-a umplut de mâhnire. Își amintea de un cavou înălțat cel puțin un metru și jumătate deasupra pământului și de o placă sobră de piatră, cu numele părinților gravate pe ea. Părțile laterale erau atât de deteriorate încât se vedeau cărămizile fundamentului. Placa era fisurată în mai multe locuri și avea un colț sfărâmat. Umezeala din sol urcase pe placă lăsând o urmă întunecată.

Mâzga acoperea aproape toată piatra funerară, ca o pătură cenușie ce devenea verde pe unul dintre numele gravate, care ar fi fost imposibil de citit pentru cineva care nu ar fi știut despre cine e vorba. A știut dinainte că se va dovedi fără sens ce avea de gând să facă, dar chiar și așa a frecat literele cu vârful degetelor, apoi le-a privit lung, în tăcere, ca și cum pentru el nu ar fi avut niciun înțeles, sau tot înțelesul din lume. A auzit zgomotul lanțului pe care muncitorul îl treceau prin gard, fără îndoială ca să-i dea de înțeles că trebuie să se grăbească. În lipsă de altă ofrandă, s-a aplecat și a luat de jos o bucată de piatră cenușie, ce făcuse parte din placa mortuară, a așezat-o sub numele părinților săi, apoi s-a îndreptat grăbit spre ieșire și le-a mulțumit muncitorilor. Și-a imaginat vântul târând mica lui ofrandă departe de mormântul în care, de atâta timp, zăceau îngropate nu doar cadavrele părinților săi, ci și atâtea amintiri cumplite. S-a întrebat câte orori va deshuma Katrina.

A continuat să meargă pe jos și când a ajuns pe strada Marais o patrulă a poliției din New Orleans i-a cerut actele. L-au întrebat unde merge și i-au amintit că părăsirea orașului era obligatorie. Totul a durat doar câteva minute. L-au lăsat să plece imediat ce le-a arătat actele. După ce polițiștii s-au îndepărtat, a răsuflat ușurat că nu-i interesase ce ducea în sacoșă.

A trecut printre casele colorate, până în partea de jos a cartierului care părea abandonat. De pe verande dispăruseră jardinierele și ghivecele, iar de arcade atârnau triste lanțurile care susținuseră ferigi și plante cățărătoare. Locuitorii care nu-și protejaseră ferestrele cu scânduri prinseseră totuși obloanele în lanțuri petrecute printre lamele și închise cu lacăt. Unele familii tocmai își abandonau casă, plecând în mașini burdușite cu lucruri pe care nu voiseră să le lase de izbeliște.

Atunci a văzut-o. Era, cu siguranță, una dintre cele mai frumoase case de pe toată strada. Așa cum se întâmplă cu amintirile din copilărie, acum i s-a părut mult mai mică, însă Nana o menținuse ca de obicei: pereții vopsiți în galben, ferestrele cu ancadramentul alb și obloanele verde închis.

Când era mic, mâzgălea mereu fațada, numai pentru plăcerea de a o revopsi. Casa era cu etaj, avea patru rânduri mari de ferestre care dădeau spre o verandă îngustă, doar puțin mai mare decât un balcon. În schimb, avea o micuță grădină în fața casei, înconjurată de un gard alb, scund. A împins portița și a văzut cum între stâlpii de susținere atârnau și unduiau strălucitoarele șiraguri colorate pentru carnavalul Mardi Gras; Nana alesese verzi, aurii și violete pentru a-și sărbători orașul și pentru a avea parte de dreptate, bogăție și credință.

A urcat treptele până la veranda mică, din care fuseseră scoase ghivecele și mobilele. Nu se vedea nici o lumină în casă și când a vrut să deschidă portița verandei a observat că fusese bătută în cuie dinspre interior. A coborât în grădină și a dat ocol casei, urmărind poteca îngustă care o separa de cea a vecinilor. O caldă strălucire portocalie scălda din interior peretele învecinat. Simțind cum pașii i se afundau în pământul umed, a mers până la ușa bucătăriei și, chiar înainte de a o atinge, a auzit dinăuntru un zgomot înfundat, urmat de un scârțâit. A ciulit urechile și și-a dat seama că sunetele veneau de la mobile târâte pe dușumea. A lăsat jos, cu multă grijă, pachetul pe care i-l pregătise Meire și și-a scos arma. A apăsat ușor pe piedică, simțind cum cedează. Atunci a auzit o bufnitură înăuntru și ușa s-a deschis imediat.

— *Mon cher et petit coeur!* a exclamat ea deschizându-și brațele.

— Nana!

— Al, știam că ești tu, micul meu Al. Încă de copil ți-a plăcut să intri pe la bucătărie, nu pe ușa din față.

Dupree a zâmbit, numai ea îi spunea Al.

A îmbrățișat-o și i-a simțit corpul fragil. Slăbise mult. Hainele îi veneau mari, dar chiar și așa îi simțea oasele ascuțite și mici. Dupree a închis ochii în timp ce o îmbrățișa. Când se făcuse atât de mică? Și-o amintea la fel de înaltă ca el, iar acum șuvițele de păr alb abia dacă-i atingeau bărbia. S-a aplecat și a sărutat-o lung pe păr.

— Ai venit, ai venit, copilul meu, a îngăimat ea printre lacrimi.

I se rupea inima văzând-o plângând. A strâns-o în brațe și mai tare și și-a mușcat buzele pentru a nu da frâu liber emoțiilor.

— Nana, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

— De ce, *mon cher?*

— Pentru că nu am venit mai repede, a spus Dupree.

Bătrâna s-a îndepărtat cât să-l poată privi în ochi.

— Nu mai spune prostii. Amândoi știm că nu puteai să te întorci și că, totuși, aveai să revii, mai devreme sau mai târziu, iar acum, că ești aici, nu știu dacă o fi de bine sau de rău.

— Nici eu nu știu.

— Ar fi mai bine să pui ăla la loc înainte să o pățească vreunul, a spus arătând spre pistolul pe care el încă îl ținea în mână.

— Ăsta? E din cauza ta, a răspuns zâmbind în timp ce punea arma în toc. Am crezut că cineva ți-a spart casa. Pot să știu și eu ce făceai? Ți-ai fracturat șoldul, în urmă cu câteva luni. Nu ar trebui să cari lucruri.

— Nana ta este mai puternică decât îți închipui. Crezi că mă doboară pe mine o fractură de șold, ca pe sărmanele bătrâne care zac la pat și nu se mai ridică niciodată? Șoldul meu e perfect, a spus privindu-l în față. Doar rana asta din piept nu mi se mai vindecă, la fel ca în cazul tău.

Trăgându-l de mână, l-a condus pe întuneric din bucătărie în salon. Pașii ei împleticiți au dezmințit bravada în privința șoldului. A vrut să-i spună ceva despre asta, dar a amuțit când au intrat în salon. De acolo venea strălucirea portocalie pe care Dupree o văzuse filtrată de perdele.

— A trebuit să mut mobilierul pentru că aveam nevoie de spațiu… a spus ea oftând.

Toate obiectele din salon erau puse de-a lungul pereților și ferestrelor. Pe mesele și pe scaunele așezate cu picioarele în sus, zeci de lumânări ardeau printre flori de pânză și de hârtie. Pâlpâitul ușor al lumânărilor făcea ca fețele spălăcite din fotografiile vechi ale strămoșilor morți demult să pară că-l privesc cu ochi plini de viață. Lipit de perete, se afla un mic

altar unde imagini de sfinți și schelete împrumutau pe rând chipul morții, înconjurate de monede scoase din circulație și tremurau în licărul flăcăruilor care amenințau ghirlandele de mătase ce împodobeau *loas*.

— Ceea ce contează este că acum ești aici, iar asta trebuie să însemne ceva, a spus ea și fața i s-a întunecat. Crezi că furtuna va fi chiar așa de cumplită cum se zice?

— Da.

— Într-atât încât să trebuiască să pleci?

El a oftat adânc. N-a spus nimic, dar a încuviințat tulburat. Ea s-a apropiat până când i-a simțit corpul. A ridicat mâna dreaptă și, ca și cum l-ar fi binecuvântat, și-a pus două degete deasupra inimii lui. Rana îi ardea sub cămașă, ca și cum ar fi fost recentă. Ea i-a luat palmele și i-a strecurat între ele un săculeț de pânză. Prin material, Dupree a simțit o textură lutoasă și uscată. A închis ochii, alinat și peste măsură de emoționat, totodată, și și-a strecurat săculețul în buzunar. Când a redeschis ochii, ea îl privea cu seninătate.

— Zdrobește-l. Și adu-mi fetițele mele înapoi acasă.

El a făcut semn că e de acord.

— Am să fac tot posibilul, Nana.

— Jură-mi. Chiar dacă sunt moarte. Adu-mi fetițele înapoi acasă.

Ochii lui Dupree s-au umplut de lacrimi.

— Îți jur, Nana, a spus și a făcut un pas înapoi pentru a-și mai veni în fire. În schimb, vreau să-mi promiți că vei părăsi orașul, imediat după ce termini treaba aici. Încă se mai fac plecări organizate. Îți plătesc eu cazarea la un hotel în Baton Rouge, în Dallas, unde vrei.

Ea a dat din cap că nu.

— Nu-mi poți cere așa ceva, știi că nu pot pleca, dar nu-ți face griji pentru mine. A mai rămas lume în cartier, câteva familii cu copii și câțiva bătrâni, ca mine. Îți amintești de vecinii mei, familia Davis?

Dupree a făcut semn că da. Își amintea de vecina cea fâșneață. Doi soți, cinci copii.

— Nici ei nu au plecat. Seletha a rămas văduvă de ceva

vreme, a suferit un atac și de trei ani e imobilizată la pat. Fiul ei cel mic, Bobby, are grijă de ea, e un copil bun. Ne-a promis că ne scoate de aici, dacă lucrurile se complică, chiar dacă are doar un hârb de mașină, cu care nu am ajunge prea departe. Se spune că primăria va folosi Superdome ca adăpost de urgență.

— Uff, Nana, a bombănit Dupree. Stadionul?

— Numai dacă va fi nevoie și e un loc sigur. Tatăl lui Bobby, fie-i țărâna ușoară, a muncit la construirea Superdomului; Bobby zice că e deasupra nivelului mării și că toată structura e din beton armat. Zice că toate coridoarele de acces sunt adevărate buncăre, a spus ea, apoi a zâmbit și a arătat spre altar. În plus, știi că mereu m-am rugat la *santos.*

Dupree a încercat să zâmbească, însă zâmbetul i-a pierit pe buze. Pe chipul său se citea îngrijorarea. S-a întors la ușa bucătăriei, care rămăsese deschisă, și a luat sacoșa de lângă prag. I-a dat-o bătrânei, zicând:

— M-am gândit că poate ai nevoie de astea.

Ea a închis ușa, a luat pachețelul, l-a așezat pe masă și a tăiat cu un cuțit sfoara și hârtia în care Meire îl învelise. A cercetat conținutul pachetului, luând câte un pliculeț în mână. A deschis pliculețele mătăsoase, a descifrat cu atenție complicata caligrafie cu care Meire etichetase pachețelele și a verificat la lumina lumânărilor conținutul tuburilor și cutiuțelor cu prafuri. S-a întors spre Dupree.

— Un singur lucru nu înțeleg. Ce vrei să faci cu astea, *mon cher,* să alungi uraganul sau să-l atragi?

15.

DOLIU

New Orleans, Louisiana

Joseph Andrews Jr. Purta blugi și un hanorac imprimat cu numele Universității Tulane. Părul lung îi cădea peste față,

acoperindu-i ochii albaștri și contrastând cu albul pielii lui. Aștepta cu o carte în față, la masa de reuniuni din biroul rectorului. Dar nu citea. Stătea cu umerii căzuți și cu privirea în jos. Amaia l-a observat de pe hol, în timp ce asculta șoaptele rectorului.

— E un băiat foarte bun și un student strălucit. Noi, cei de aici, l-am sprijinit mereu, cu atât mai mult după ce am aflat de tragedie. Nu iese niciodată din campus, locuiește la căminele studențești. În iulie și august, a rămas aici, și-a completat pregătirea cu studii de lingvistică și literatură. Când am primit ordinul de evacuare, am pregătit un adăpost în clădirea principală, pentru cei care vor să rămână. Eram sigur că Joseph va fi unul dintre ei.

— Nu e primejdios să rămână aici?

— Clădirea principală a rezistat la multe uragane, i-a asigurat rectorul.

Când au intrat în birou, Amaia a observat cum Joseph Andrews jr. și-a schimbat atitudinea. S-a îndreptat de spate, încordându-și mușchii umerilor până când, în ciuda faptului că era slab, au fost vizibili prin hanorac. Și-a ridicat privirea și i-a scrutat cu duritate printre șuvițele de păr negru. Și-a lăsat ochii în jos numai pentru a verifica legitimațiile celor doi, timp în care Johnson s-a prezentat, urmând ca apoi să nu mai spună nimic, după cum le fusese înțelegerea. Johnson credea că un tânăr precum Joseph Andrews va comunica mai bine cu Amaia decât cu el.

— Bună ziua, domnule Andrews. Suntem agenții Johnson și Salazar de la FBI. Am vrea să vă punem câteva întrebări. Pot să vă spun Joseph?

— Tu nu ești agent FBI, a spus el către Amaia. Pe legitimația ta scrie „temporar”. Câți ani ai, douăzeci și doi?

Johnson a făcut un pas în spate, lăsându-și colega să conducă discuția. Intuise bine. În ciuda ostilității aparente, tânărul prefera să discute cu ea.

— Am douăzeci și cinci de ani și e adevărat că nu sunt agent, sunt subinspectoare de poliție și colaborez temporar cu FBI. Dar el, a spus arătând spre Johnson, chiar este agent FBI.

Facem parte dintr-o echipă de investigație și vrem să vorbim cu tine despre ce s-a întâmplat cu familia ta.

Băiatul a zâmbit amar.

— Ce s-a întâmplat cu familia mea… Familiei mele nu i s-a întâmplat nimic; întâmplătoare sunt bolile, accidentele, catastrofele… Familia mea a fost ucisă. De opt luni de zile tot repet asta. De unde interesul brusc al FBI?

Johnson a intervenit prudent. Nu voia să-i dea speranțe deșarte tânărului despre redeschiderea unui caz care încă nu fusese clasat.

— Vrem doar să lămurim câteva chestiuni. Vrem să știm ce te face să crezi că familia ta a fost asasinată de către un necunoscut.

— Am văzut cadavrul tatălui meu, avea lovituri la față, ca și cum s-ar fi bătut cu cineva.

Johnson, sceptic, a privit-o pe Amaia și ea a înțeles pe loc. Puteau fi loviturile date de soție când s-a apărat.

— Și pentru că eu îl cunoșteam foarte bine pe tatăl meu. Știu că niciodată nu ne-ar fi făcut așa ceva, a adăugat tânărul.

Johnson a dat din cap. Era obișnuit cu explicația asta.

Joseph și-a dat seama că agentul se îndoiește.

— Nu înțelegeți. Părinții mei ne iubeau, ei se iubeau, erau îndrăgostiți unul de celălalt. Eu și frații mei râdeam de ei când îi vedeam sărutându-se sau îmbrățișându-se. Tata era un om bun și ne iubea cu adevărat. Nu există niciun motiv care să justifice că a făcut ceea ce se spune că a făcut.

— Uneori, obligativitatea de a te muta poate să destabilizeze destul de tare o familie, iar mutarea din California în Texas poate să aducă o schimbare importantă, a sugerat Amaia.

— Tata a primit un post mai bun în cadrul firmei; mama era obișnuită să călătorească peste tot în interes de serviciu. Așteptau vestea asta de câteva luni. Cât despre schimbare, California nu e toată numai plajă și surf. Sacramento se află în interior, pe când noua noastră casă din Galveston era la marginea mării. Mutarea în Galveston era foarte bună. Sora mea deja își făcuse prietene noi, iar mama era foarte

mulțumită.

— Nu toți membrii familiei s-au descurcat atât de bine, se pare că fratele tău mai mic nu a reușit să se adapteze. Mai mulți vecini s-au plâns de el și, din câte știm, unul dintre ei chiar l-a reclamat la poliție pentru daune materiale.

— Avea doisprezece ani, era mic. Pentru el a fost greu să meargă la altă școală, să-și piardă prietenii. A avut o criză, absolut infantilă. A călcat în picioare un strat de flori de la casa vecină. Proprietarul încă nu ne cunoștea. A crezut că e vorba despre un copil vagabond și a sunat la poliție, însă părinții mei i-au cerut scuze și au plătit daunele. Vecinul a înțeles și și-a retras reclamația. Mai mult, după acel incident, au rămas în relații foarte bune. Chiar el a fost cel care, după trecerea furtunii, s-a dus să vadă cum se simt părinții mei și el a fost cel care… i-a găsit…

Amaia a simțit refuzul tânărului de a spune că erau morți. Vorbea despre asasinat, dar respingea cuvântul „morți”.

— În Sacramento locuiai cu părinții tăi?

— Da.

— E ciudat că părinții tăi s-au mutat din oraș și te-au lăsat de izbeliște…

Două luminițe întunecate au sclipit în ochii albaștri ai lui Joseph. A expirat cu putere tot aerul din plămâni, apoi și i-a umplut din nou, înainte de a răspunde. Era evident că tânărul se putea enerva în orice clipă.

— Nu m-au lăsat de izbeliște. Cu două luni înainte de data mutării, bunica a căzut și și-a fracturat șoldul. Au operat-o și s-a recuperat foarte bine, însă când a venit ziua mutării, încă mai avea o lună de recuperare. Am încercat să ne înțelegem cu firma de asigurări de sănătate, dar ne-au zis că responsabilitatea lor se încheie dacă ne mutăm în alt oraș. Eu urma să încep cursurile mai târziu, așa că ne-am decis să rămân cu ea la Sacramento, până când avea să se încheie perioada de recuperare și apoi să mergem și noi la Galveston.

— Urma să locuiți cu toții în casa din Galveston?

— Ăsta era planul.

— Inclusiv bunica? a întrebat Amaia, aruncând o scurtă

privire spre Johnson.

— Da, a răspuns tânărul. După accident, părinții mei au hotărât că era mai bine ca de atunci încolo să locuiască împreună cu noi.

— Cine mai știa că urma să vă mutați?

Joseph a ridicat din umeri.

— Păi… bănuiesc că multă lume. Vecini, prieteni, toți colegii tatei de la firmă, colegii mamei. Cei din grupul de teatru din care făcea parte mama, directorii și profesorii școlilor la care învățam, cei de la asigurările medicale… Ți-am spus deja că era o mutare planificată.

— Detectivul Nelson ne-a spus că nu ai mai călcat pe acolo după cele întâmplate, iar rectorul zice că nu ieși niciodată din campus și că ai de gând să rămâi aici pe durata uraganului.

Ochii lui au privit din nou în gol, într-un punct de care se agățase până atunci.

— Nu am unde să mă duc, a spus pe un ton încărcat de disperare.

— Dar bunica ta?

Și-a lăsat privirea în jos, dând senzația că nu va răspunde. Cuvintele lui i-au luat pe nepregătite.

— Ați auzit vreodată expresia să „mori de inimă rea”?

Amaia a făcut semn că da.

— Asta a spus doctorul, că a murit de inimă rea. În ciuda faptului că după operație se recupera foarte bine, a căzut într-o depresie profundă după asasinate. A murit în urmă cu șase luni, la numai două luni după familia mea.

Privirea lui Joseph s-a pierdut din nou în gol. Amaia îl citea ca pe o carte deschisă. În punctul acela din gol, tânărul găsea o liniște sufletească amară, în care, era sigură, se refugia tot mai des. Amaia și-a dat seama că avea în față un potențial sinucigaș.

— Aș vrea să știu, ce motive ai? a spus, scoțându-l din gândurile sale.

— Motivele mele…? a întrebat, privind-o ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Motivele pentru care crezi că familia ta a fost ucisă de

către cineva care a intrat în casă. Ceva mai mult decât că știi că tatăl tău nu ar fi făcut asta, a zis Amaia și s-a aplecat ușor în față, dând cuvintelor un regim de urgență. Ce nu se potrivește? Tu îi cunoșteai mai bine decât oricine și știu că toți simțim visceral tot ceea ce ține de cei dragi nouă. Spune-mi. Spune-mi ce-ai simțit visceral. Trebuie să fi fost ceva, ceva ce detectivul Nelson nu avea cum să vadă, pentru că nu ar fi reușit nicio legiune de detectivi, nu aveau cum să vadă pentru că era ceva ascuns, însă tu ai văzut. Ce ai văzut?

Joseph a privit-o copleșit, acum respira mai repede și ea a fost sigură că era pe punctul de a face o dezvăluire. Însă a fost conștientă și de cât de trist se simțea, acea tristețe care face ca nimic să nu mai conteze. Pentru o clipă, s-a temut că tânărul va da înapoi. El și-a mutat privirea, s-a uitat un moment din nou în gol, apoi a revenit.

— Vioara, a spus cu fermitate. O vioară fără arcuș, care a dispărut.

JOSEPH

Joseph Andrews Junior le-a spus tuturor că nicio clipă nu a crezut că tatăl său îi omorâse pe cei din familie. Asta spusese, asta susținea, dar nu era chiar tot adevărul. Convingerea lui a început să se clatine când s-a întâlnit cu detectivul Nelson. Individul încerca să fie pios, dar adevărul e că nu simțea pietate, ci milă. Joseph avea acea inteligență care îți permite să simți ce fel de emoții îi stăpânesc pe ceilalți. Știa că tristețea pe care detectivul o simțea pentru el s-ar fi tradus în cuvinte astfel: „Ar fi fost mai bine să fi murit și el odată du familia, decât să treacă prin coșmarul ăsta”. Și acea emoție detestabilă l-a făcut să se îndoiască. Bănuiala că s-ar putea ca detectivul Nelson să știe ceva și să nu-i spună. Atitudinea lui de om care le-a văzut pe toate, care a văzut ce e mai rău și pe care nu-l mai poate surprinde nimic. Încercase să se pregătească pentru ceea ce avea să găsească în casă. Nelson îi explicase, fără să intre în detalii, cum arăta locuința atunci când au sosit polițiștii – dezordine, geamuri sparte – și oricât

de mult încerca să-și alunge din minte, Joseph adăuga de la sine imaginea cu familia adunată în salon, sângele de pe jos, mirosul fricii… Știa că nu e pregătit, că ceea ce va simți atunci când va intra acolo îi va schimba viața pentru totdeauna, dar, pregătit sau nu, asta era, nu avea de ales. Vecinul, exact cel care îl reclamase pe fratele său mai mic că-i distrusese grădina, cel care găsise cadavrele, s-a dovedit a fi un om bun. Imediat ce poliția și-a dat acordul, a chemat niște muncitori care au acoperit cu scânduri ferestrele sparte și au făcut curățenie peste tot. A încercat să-i explice lui Joseph, în timp ce-l însoțea spre ușă.

Tot iadul pentru care încercase să se pregătească, pur și simplu nu exista. Nedumerirea a pus stăpânire pe el și, chiar dacă asculta și reușea să înțeleagă explicațiile acelui bun samaritean, a căutat pe jos petele de sânge, mirosul morții, un semn a ceea ce se petrecuse acolo, dar nu a găsit. Nu existau urme ale ororii. Și totuși, a văzut rucsacul fratelui său lăsat pe cuierul de la intrare. A inspirat fermecat mirosul delicat al orhideelor albe – flori care o caracterizau – așezate de maică-sa peste tot prin salon. Tabloul abstract, în nuanțe de albastru, ieșind în evidență pe albul pereților din salon, pictat de sora lui la ora de desen și adus din Sacramento. Plasma uriașă cumpărată de tatăl său, cu promisiunea de a se uita împreună la meciurile de fotbal american, în timp ce maică-sa își dădea ochii peste cap, prefăcându-se uluită. I-a simțit din toate puterile. Era ca și cum ar fi ieșit la cumpărături, sau ar fi mers la cinema și ar fi urmat să se întoarcă în orice clipă. Se simțea depășit de situație, el era doar un băiat care se întorcea acasă și avea nevoie de familia sa. Și-a luat la revedere de la vecinul care făcuse tot ce putuse pentru a-l lăsa cât mai puțin timp singur și a închis ușa după el. Brusc, a prins puteri, de parcă întreaga lor energie l-ar fi cuprins dintr-odată și a văzut totul foarte limpede. Aceea era casa lui și acolo avea să rămână pentru că acolo sălășluiau sufletele familiei lui. Asta trebuia făcut, avea să-și vadă de facultate mai departe, să o aducă pe bunică-sa și să locuiască acolo.

Adeseori, când cineva moare, supraviețuitorii se gândesc la

ce i-ar fi plăcut persoanei decedate, însă moartea schimbă totul. Le-ar fi plăcut ca fiul și fratele lor să locuiască acolo, după toate cele întâmplate? O întrebare pentru care răspunsul nu conta. Pentru că în acea clipă a văzut vioara. Un instrument întunecat și strălucitor, pe jumătate inocent, pe jumătate nepotrivit. Cineva sprijinise vioara de șemineul pe care maică-sa îl umpluse cu lumânări albe. Prezența viorii acolo era la fel de decisivă ca și cum asasinul ar fi scris cu sânge pe pereți numele victimelor.

Nu reușea să-și ia ochii de la ea, fascinat de grozăvia pe care o presupunea. Brusc, a fost copleșit de senzația că e într-un cimitir, că e singura ființă vie din acea încăpere. Cu privirea fixată pe vioară, s-a îndreptat spre ieșire și a deschis ușa, lăsând ca briza mării să-l elibereze de acea senzație de cavou, care-l făcea să tremure. Se înșelase: aceea nu mai era casa lui, părinții săi nu aveau să se mai întoarcă vreodată, pentru că un străin îi ucisese, iar acel blestemat de polițist nu era în stare să vadă dincolo de lungul nasului.

16.

SĂ MÂNGÂI FIARA

New Orleans, Louisiana

Detectivul Jason Bull conducea pe străzile tot mai pustii, vorbind plin de însuflețire cu colegul său, în timp ce pe bancheta din spate Johnson și Amaia se uitau fiecare pe geamul de pe partea sa. Jason era convins că cei doi discutaseră în contradictoriu, era evident. Dar nici nu părea ceva grav. Johnson o ajunsese pe Amaia în dreptul mașinii și o admonestase, însă ea a replicat cu un calm desăvârșit. Oamenii ăștia din Washington erau atât de educați încât nu erau în stare nici măcar să se certe ca lumea. Abia dacă au schimbat câteva fraze pe tot drumul de la campusul

universității Tulane până la hotel Dauphine.

Johnson a simțit că Bull îl studia cu privirea în oglinda retrovizoare și, supărat, și-a ferit ochii. Se considera un om bun, deschis, tolera deosebirile, recunoștea fără nicio problemă talentul altora, așa că înțelegea de ce Dupree o inclusese în echipa lui. Dacă era să fie sincer până la capăt, înțelegea chiar și invidia lui Emerson, pentru că și lui îi dăduse târcoale la un moment dat. Diferența dintre Emerson și el era că primul era un tâmpit, pe când Johnson avea destulă experiență încât să știe că binele echipei era mai presus de meritele personale. De aceea, Emerson se afla în Florida cu Tucker, pe când el era cu Dupree la New Orleans.

Încercase să vorbească cu Dupree când străbătea, împreună cu Amaia, coridoarele universității. Telefonul său suna mereu ocupat. A închis și s-a uitat demoralizat la colega lui. Dumnezeu îi era martor că făcea tot ce putea, dar nu reușea nicicum să o înțeleagă pe Salazar. În preajma ei, avea mereu impresia că se află în apropierea unui tigru. Delicatețea și calmul ei aparent erau doar blana frumoasă a unui animal de pradă furios. Înainte de a intra în biroul rectorului, Johnson, ținând cont de vârsta lui Joseph Andrews, se gândise că era mai potrivit ca Salazar să stea de vorbă cu tânărul. Și nu se înșelase. Stătuse în umbră, încercând să nu intervină și lăsând-o pe ea să conducă interogatoriul. Salazar era isteață. A pus în joc un amestec de forță și fragilitate care s-a dovedit a fi incredibil de senzual. Cu o clipă înainte de a începe să vorbească, Johnson fusese convins că băiatul avea să tacă mâlc. L-a văzut cum s-a aplecat în față, și-a sprijinit coatele pe genunchi și și-a prins capul în palme, ca și cum i-ar fi venit să vomite. Amaia și-a mutat scaunul mai în față, până când genunchii lor aproape că s-au atins, apoi s-a așezat în aceeași poziție ca tânărul și șuvițele de păr li s-au atins. Atunci el a început să vorbească. Cum se întorsese acasă, cum găsise vioara, cum și-a dat seama pe loc că fusese lăsată acolo de către asasin și cum detectivul Nelson nu ținuse cont de certitudinea tânărului, considerând-o o justificare facilă pentru ceva ce nu putea fi justificat.

Când și-a încheiat povestea, a părut sleit de puteri.

Johnson a făcut câțiva pași până lângă Amaia și s-a aplecat ca să-i șoptească:

— Sunt de acord cu Nelson. O vioară?

Ea s-a întors spre Johnson. Ochii ei scânteiau răvășitor. Toți mușchii contractați. În alertă.

— Am văzut o vioară la ferma familiei Allen.

Johnson a încercat să îi dea replica:

— Bine, dar nu e ceva chiar atât de neobișnuit…

Amaia s-a ridicat în picioare, întrerupându-i fraza și s-a apropiat de el pentru ca tânărul să nu-i poată auzi.

— Și sunt sigură că am văzut un instrument asemănător și în fotografiile de la locul crimei în cazul familiei Mason, din Texas, și că instrumentul se afla în aceeași încăpere cu cadavrele. Într-una dintre fotografii se vede o parte din scobitură și bărbia instrumentului, însă e imposibil de precizat dacă este vorba despre o vioară sau o violă…

— Pe bune? Mai întâi compozitorul, iar acum o vioară? a spus Johnson ridicând puțin tonul.

Discuția dintre cei doi i-a atras atenția tânărului, care și-a ridicat capul și l-a privit pe agent cu un licăr de speranță în ochi.

— Nu eu i-am dat numele ăsta stupid, a șoptit ea, făcând semn că ar trebui să nu uite de prezența tânărului.

Johnson, observând privirea lui Joseph, a preferat să nu mai spună nimic. Mai văzuse privirea aceea. Nevoia urgentă de ceva, orice ar fi, de care să se agațe pentru a putea merge mai departe. Dar mai știa și ce pericole presupune. Era ca și cum i-ai sufla aer în plămâni unui înecat: riscai să-l faci dependent emoțional de tine și să te urmeze pentru a-ți cere și mai mult, tu știind de fapt că nu există nicio speranță. S-a întrebat dacă asta i se întâmplase detectivului Nelson în ultimele luni, neputința de a închide o pagină importantă din viața lui. Și-a mutat privirea și a încercat să-și amintească detaliile din fotografiile de la locul crimelor din casa familiei Mason. Dar oricât s-a chinuit, nu-și amintea să fi văzut o vioară în fotografiile cu haosul din casa aceea, dar nici nu

putea afirma că nu ar fi fost. Nu era sigur. Consternat, a privit-o pe Amaia.

— Dacă e așa…

— Sunt sigură. Sună-l pe Dupree, trebuie să ne întoarcem imediat la hotel. Și mai trebuie să vorbim cu detectivul Brad Nelson și să verificăm din nou locurile crimelor, a spus ea verificându-și ceasul. O agentă din poliția statală mi-a zis în Texas că tot ce ține de ferma familiei Allen va ajunge într-un depozit special. Dacă ne grăbim, poate reușim să ajungem la timp ca să vorbim cu cei care administrează depozitele statale, înainte de a se închide. S-ar putea ca și bunurile din alte locuri ale crimelor să fi avut aceeași destinație.

Înainte de a ieși din biroul rectorului, Johnson s-a aplecat în față, sprijinindu-se de masă și l-a privit în ochi pe Joseph, care continua să stea încremenit pe locul său.

— Încă mai există autobuze care pleacă din oraș; dacă te grăbești, ai șanse să prinzi unul. E destul de periculos să rămâi aici.

— Ce mi s-ar putea întâmpla? Să mor? a răspuns tânărul cu un calm înspăimântător.

Johnson nu a știut ce să-i mai răspundă.

Amaia s-a întors spre Joseph.

— Nu poți să mori acum. Ne bazăm pe ajutorul tău pentru a-l prinde pe cel care ți-a ucis familia.

Joseph a tras aer în piept și a fost ca și cum fantoșa fără oase din fața lor ar fi căpătat suflare de viață. A încuviințat lent, de parcă ar fi făcut o reverență.

— N-o să mor, a spus, uitându-se la ea. Vă promit.

Amaia l-a privit cu mândrie de soră mai mare. Din cine știe ce motiv, care-l fascina pe Johnson, ea se identifica cu Joseph.

— Dă-mi un număr de telefon la care te pot găsi și pleacă din oraș.

•

Johnson a format numărul lui Dupree, dar telefonul acestuia continua să sune ocupat. A privit-o pe Amaia, însă ea, spre deosebire de el, nu părea necăjită din cauza opiniilor lor diferite. Avea chipul senin și zâmbea ușor în timp ce orașul se

derula în fața ochilor ei. Atitudinea aceea o făcea să pară și mai tânără, aproape o adolescentă. A observat cum clipește tot mai repede și și-a dat seama că ațipise. Între călătoria în Texas, scrierea raportului și apoi zborul de dimineață la New Orleans, probabil că nu dormise mai mult de câteva ore în ultimele două zile. A clătinat din cap. Îl scotea din fire și trebuia să aibă grijă să nu i se mai întâmple asta. Pe Johnson nu-l deranja să primească ordine. Era un agent cu experiență. Însă Amaia avea un soi de insolență care-l exaspera. Cu siguranță nu o făcea intenționat, însă uneori reușea să vorbească pe un ton impregnat de o fermitate la fel de apăsătoare, precum pronunțarea unei sentințe.

— Salazar, cred că ai greșit dându-i băiatului speranțe. Și pe mine m-a tulburat dezolarea lui, de aceea l-am îndemnat să părăsească orașul, dar dumneata l-ai mințit, a spus, afișând o expresie de nemulțumire care a făcut să i se pleoștească mustața. Nu poți să faci o asemenea afirmație. Nu suntem siguri că familia lui a fost ucisă de compozitor; și ai văzut cum a reacționat. Se va agăța de orice pentru a nu accepta realitatea. Băiatul ăsta este un potențial sinucigaș.

Amaia nu a reacționat imediat, apoi s-a întors spre el arătându-i cealaltă față a ei. Frumoasa piele de tigru. Până și vocea ei părea un mârâit.

— Domnule Johnson, singurul lucru care funcționează pentru a scăpa de moarte este să încerci să nu mori astăzi; și nu reușește întotdeauna.

Apelase din nou la acea blestemată de insolență, cu aforismele ei ca o sentință. Dumnezeule, era prea tânără pentru a vorbi așa.

— Chiar așa? Și dacă mâine va trebui să-i spui că te-ai înșelat? Că familia lui nu a fost ucisă de un asasin în serie, ci chiar de tatăl său.

— Va însemna că a mai trăit o zi. Încă o zi de oportunități, de oameni apărându-i în cale, de învățare, de supraviețuire. Supraviețuirea se învață fiind viu, dacă ești moartă, nu mai ai cum.

Johnson nu a mai spus nimic. Zisese „moartă” și el era

sigur că nu spusese din greșeală. Nu se referise la băiat.

17.

Înainte de a muri

Elizondo

Salvarea ei a venit din faptul că adormise imediat. Voia să doarmă. Cât dormea, era la adăpost; dacă dormea atunci când ea avea să ajungă, n-avea să-și dea seama, n-avea să știe și, dacă nu știa, nu suferea. La un moment dat a adormit fără să-și dea seama, fără să vrea, s-a întâmplat pur și simplu, poate și pentru că în noaptea precedentă dormise foarte puțin. Important este că a adormit și dimineața, când s-a trezit, nu i-a venit să creadă că trăise bucuria de a fi dormit, de a nu fi simțit teama. De atunci nu mai reușise, dar încerca, încerca din răsputeri. Mereu se ducea prima la culcare; avea grijă să nu uite de ritualul dinainte de somn, pentru a nu fi obligată să se ridice din pat, așa că se spăla pe dinți, făcea pipi, ca să fie sigură că nevoia de a urina nu o va trezi la miezul nopții. Își pregătea lucrurile pentru școală, își aranja hainele, lăsa totul în ordine, se întindea în pat și închidea ochii, forțându-se să adoarmă, să vină somnul care să-i aducă liniștea și uitarea.

„Culcă-te!”

Cu fața la perete, închidea ochii și, încercând să le ignore, auzea conversația dintre surorile ei, care, pat lângă pat, își spuneau în șoaptă secrete. Prin pleoapele strânse percepea, ca pe un ecran portocaliu de cinema, schimbarea intensității luminii, atunci când stingeau becul din tavan și aprindeau veioza de pe noptiera Florei, care încă mai citea.

„Culcă-te!”

Îl auzea pe tatăl lor intrând în cameră, sărutându-le pe surorile ei și spunându-le noapte bună. Apoi îl auzea venind spre patul ei și aplecându-se șovăitor. Uneori, îi atingea ușor

părul de pe ceafă, însă de cele mai multe ori renunța să o atingă de teamă să nu o trezească, așa că se mulțumea să tragă cu grijă de un colț al păturii pentru a o înveli mai bine.

„Culcă-te!”

Era cel mai mare sacrificiu. Amaia renunța la sărutul de noapte bună al tatălui ei pentru a nu alunga somnul care avea să vină, trebuia să vină, în orice clipă.

„Culcă-te, e ultima ta șansă!”

Camera rămânea învăluită în liniștea întreruptă numai de foșnetul paginilor cărții pe care o citea Flora, până când, douăzeci de minute mai târziu, mama ei îi spunea de pe hol că era timpul să stingă lumina.

Dacă nu reușise să adoarmă până în acel moment, nici nu avea să mai reușească.

„Nu ai reușit și acum va veni ea”.

Din acea clipă, minutele, orele se scurgeau în așteptare.

„Niciodată cu fața în sus!”

Dacă stătea așa, pe lângă căldura respirației sale, îi mai simțea și buzele foarte aproape, părul atingându-i fața, picături microscopice de salivă caldă stropindu-i fața și nu putea suporta așa ceva.

„Niciodată cu fața în sus!”

Nu stătea nici cu fața spre ușă; dacă ar fi stat așa, nu s-ar fi putut stăpâni și ar fi deschis ochii, ar fi stat la pândă. Când îi vedea silueta decupată în cadrul ușii, începea să tremure incontrolabil. Da, închidea ochii și-i strângea cu putere și se prefăcea că doarme, dar era prea târziu; amândouă știau că era trează, amândouă știau că o văzuse și avea senzația că asta o făcea să simtă și mai intens plăcerea de a o chinui, alimentată de spaima ei când o simțea aplecându-se asupra patului și spunându-i:

— Dormi liniștită, vulpe mică ce ești, *mami* n-o să te mănânce în noaptea asta.

Auzea limpede plescăitul salivei ei. Scrâșnetul dinților. Mușchii încordați ai gâtului și ai feței în timp ce zâmbea, făcând-o să moară de frică.

„Nu, nu sta cu fața la ușă”.

Așa că stătea mereu cu fața la perete. Când o auzea venind pe hol, închidea ochii, rămânea nemișcată și se ruga.

„Tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru…”

Dar și cu fața la perete era la fel de lipsită de apărare precum cu fața în sus sau cu fața la ușă, numai că în atitudinea ei, în poziția aceea exista o impertinență care o jignea pe mama ei, o provoca și o îngrijora în aceeași măsură, o înfuria, dar, mai ales, o făcea să-și piardă cumpătul. Știa foarte bine ce putere avea asupra Amaiei și câtă groază îi insufla, însă de prima dată când fetița a așteptat-o cu fața la perete, lucrurile s-au schimbat. A auzit-o intrând în cameră, apropiindu-se de patul ei. I-a simțit ochii scrutând-o pe fetița care se prefăcea că doarme și își ținea pleoapele atât de strânse încât era imposibil să nu-ți dai seama că se prefăcea. Amaia i-a simțit respirația pe ureche, pe obraz, i-a simțit fierbințeala buzelor. Rosario a deschis gura, foarte aproape, și a tras aer în piept atât de profund încât a absorbit și câteva firișoare de păr de-ale fetiței, care i s-au lipit de dinți. A mormăit ceva, chiar a apucat-o un ușor tremurat, părea că ar fi vrut să spună ceva, dar a renunțat. Brusc, s-a îndreptat de spate, rămânând cu firișoarele de păr între dinți. Ca și cum ar fi folosit o moviolă, a mers înapoi la ușa dormitorului, rămânând acolo, cu ochii pe fetiță, mult, mult timp, și în tot acel timp Amaia se ruga, acum cu ochii larg deschiși în întuneric.

„Tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru tatăl nostru…”

18.

ARCUȘ

New Orleans, Louisiana
Sâmbătă, 27 august 2005, seara

Amaia a deschis ochii. Ațipise?

— Salazar, a șoptit Johnson, e agentul Dupree.

Vocea lui Dupree a răsunat în mașină. Se simțea amețită. S-a concentrat ca să înțeleagă ce i se spunea.

— Toți membrii unei familii au fost găsiți morți în casa lor din Tampa, Florida. Agenții Tucker și Emerson se află chiar acum la locul crimei. Ne aud și ei prin teleconferință. Agentă Tucker, te ascultăm.

Vocea lui Tucker i s-a părut de nerecunoscut prin telefon. Agenta a înșirat coincidențele. Amaia încă nu se trezise de-a binelea din somn. Interferențele conexiunii și accentul puternic al lui Tucker făceau să nu-i înțeleagă toate cuvintele și a trebuit să facă eforturi pentru a pricepe ce spunea.

— Este vorba despre familia Samuels, dar ar putea fi oricare dintre cele dinainte. E ca și cum ne-am afla din nou în Texas, totul e la fel. Tata, mama, trei copii, doi băieți și o fată, plus bunica. Urme că au fost legați, împușcăturile în cap, calibru 22, arma tatălui, toate capetele îndreptate spre nord, până și vârsta lor coincide cu celelalte familii.

— Am greșit, nu a ales New Orleans, ci Florida, s-a lamentat Johnson.

— Nu am greșit, avem acolo jumătate din echipă, a spus Dupree.

„Jumătate”, s-a gândit Johnson, resemnat.

— Agenții Emerson și Tucker vor rămâne acolo și vor continua investigația, vor avea grijă de trupurile victimelor și vor extrage cât mai multe informații posibil de la locul crimelor. Imediat ce vor avea permisiunea de a muta cadavrele, vor asista la autopsie. Noi rămânem aici în continuare. Au trecut doar patru zile de la asasinarea familiei Allen. E clar că lovește tot mai des. Vrea tot mai mult, indiferent ce-l face să anihileze acele familii. Cred că va veni aici, a spus Dupree. Nu pierde el o asemenea ocazie.

— Agentă Tucker, a intervenit Amaia, sunt subinspectoarea Salazar. Sunteți acum la locul crimelor?

De la celălalt capăt al liniei, vocea lui Tucker a ajuns ușor metalică.

— Da, suntem cu legistul.

— Verificați dacă există o vioară în apropierea corpurilor. Dacă vă uitați la ele dinspre picioare, sigur se află undeva în spatele lor sau deasupra capetelor lor. Poate fi trecută cu vederea, ca orice obiect de pe pereți sau unul răsturnat de furtună.

Nu au trecut nici două secunde înainte ca Tucker să confirme:

— Există o vioară pe podea, așezată aproximativ între capul mamei și cel al fiului mai mare, ușor înclinată spre dreapta și pe jumătate acoperită cu un scaun răsturnat. De unde ați știut?

— Salazar, explică-mi asta, i-a cerut Dupree.

Amaia a închis ochii și și-a sprijinit capul de geamul mașinii, în timp ce a făcut un gest spre Johnson, dându-i de înțeles că îl lasă pe el să explice.

Pentru că Johnson chiar era un om bun, nu a mai simțit niciun fel de ranchiună față de Amaia și a răspuns:

— Agent Dupree, am ajuns. Detectivul Bull tocmai parchează în curtea hotelului. Ne vedem într-un minut. Agentă Tucker, căutați neapărat arcușul viorii. Dacă e vorba despre compozitor, ar trebui să nu-l găsiți.

•

Dupree a ascultat detaliile declarației lui Andrews, în timp ce a studiat cu atenție fotografiile de la locurile crimelor. A fost de acord că ceea ce se vedea în salonul familiei Mason era o parte din bărbia a ceea ce putea fi o vioară. Fotografiile erau centrate pe cadavre. Chiar dacă se făcuseră fotografii cu întreaga scenă a crimelor, molozul împrăștiat peste tot, diversele obiecte, amestecate cu noroi, praf și crengi, plus scoaterea cadavrelor de sub obiectele care le acopereau, contaminaseră scena originală a crimelor. În cazurile din Cape May, Brooksville și Kelleen, locul crimelor fusese tratat ca oricare altul în cazul cataclismelor naturale, fiind prioritară salvarea posibililor supraviețuitori. În celelalte fotografii nu mai apărea nimic care să semene cu o vioară.

Înainte de a vorbi, Johnson s-a uitat la Amaia.

— Subinspectoarea Salazar a stat de vorbă în Texas cu o

polițistă care i-a spus că se va face un inventar cu toate obiectele din casă, înainte de a fi mutate într-un depozit, unde vor fi păstrate pentru cazul în care eventualii moștenitori vor veni după ele.

— Bine, a spus Dupree uitându-se la ceas, o să ne ocupăm de asta imediat după ce terminăm cu detectivul Nelson. Căpitanul, superiorul său, a promis că ne va suna în două minute. Agenții Emerson și Tucker ni se vor alătura prin telefon din Tampa.

•

Căpitanul era om de cuvânt, așa că le-a făcut legătura, la ora stabilită, cu detectivul Brad Nelson. Dupree a făcut o scurtă introducere.

— Cazul crimelor comise asupra familiei Andrews are multe asemănări cu ceea ce investigăm noi acum, adică o serie de alte cazuri de familii asasinate. Din acest moment, cazul Andrews va fi preluat de FBI. Fostul dumneavoastră superior din Galveston ne-a trimis toate documentele despre anchetă și a colaborat foarte bine cu noi; sperăm să fie la fel și în cazul dumneavoastră… Și nici nu mai are rost să vă spun că nu aveți voie să discutați cu absolut nimeni despre această conversație.

— Cu cine să discut? E în regulă, faceți ce vreți, a răspuns arogant Nelson, nu mai este cazul meu. De fapt, nu mai este de câteva luni. Nu uitați să-i transmiteți asta și lui Joseph Andrews, ca să vă bată la cap pe voi de azi înainte.

— Domnule detectiv, sunt subinspectoarea Salazar.

Detectivul Brad Nelson a ascultat resemnat și a răspuns plictisit: da, blestemata de vioară. O văzuseră din prima. Era, fără îndoială, un element decorativ lipsit de importanță. O vioară nu intra în categoria elementelor pe care cei de la criminalistică le consideră drept posibile urme ale prezenței unui străin la locul unei sinucideri-crime. Nu găsiseră nimic străin, nici fire de păr, nici amprente, nici urme de vreun alt fel. Nimic care să indice că un străin trecuse pe acolo. Cu siguranță vioara făcea parte din recuzita piesei de teatru în care juca mama, sau poate că fiul cel mic începuse să ia lecții

de vioară.

— Domnule detectiv Nelson, sunt agentul Johnson. Știați că doamna Andrews era decoratoare de interioare și că ea însăși a decorat întreaga casă?

— Încântat de cunoștință, domnule agent Johnson. Da, Joseph ne-a spus despre faza că maică-sa nu ar fi fost niciodată de acord ca vioara să distrugă „climatul estetic" al muncii ei, iar fratele său mai mic era atât de necăjit că ultimul lucru de care ar fi avut chef ar fi fost să ia lecții de vioară… Dar mai sunt și alte nenumărate motive pentru care vioara ar fi putut ajunge în casă. Nu uitați că el nu locuia acolo în acele momente. Oricare dintre membrii familiei ar fi putut-o aduce acasă. Maică-sa făcea parte dintr-un grup de teatru.

— Afirmația unui membru al familiei cum că un obiect nu aparține casei ar fi trebuit să vă pună pe gânduri, deoarece chiar dacă el nu locuia acolo știa totuși mai bine decât oricare dintre cei ce vă aflați acolo, a remarcat Johnson.

— Am ținut cont. A doua zi am trimis vioara la laborator pentru amprente… Nu a existat niciuna.

— După ce dumneavoastră ați autorizat o firmă specializată să facă curățenie în casă, a intervenit Dupree.

Amaia l-a privit pe șeful ei. Nimeni nu trebuia să se lase înșelat de politețea lui inițială.

Detectivul Nelson a pufnit la telefon. S-a auzit ca un tunet.

— Uitați, știu ce vreți să faceți. Și mie mi-e milă de băiatul ăla, înțeleg prin ce trece, de asta am continuat să-i răspund la telefon. Din păcate, am văzut multe cazuri din astea. E singurul supraviețuitor al întregii familii, prins într-o dublă spirală de vinovăție: pe de o parte, faptul că nu a fost acolo, iar pe de altă parte refuzul de a accepta cele petrecute. Încearcă să se țină de un cui înroșit în foc, numai că eu știu cum sfârșesc toate astea: dacă nu va accepta ceea ce s-a întâmplat, nu mai contează că nu a murit și el în ziua aceea, pentru că va sfârși prin a-și zbura creierii. De aceea am mai trimis încă o dată echipa de investigatori, nu pentru că mă gândeam că nu ne-am făcut bine meseria, ci pentru a-i alunga toate îndoielile, o dată pentru totdeauna. Am prelucrat inițial

întreaga scenă a crimei, am prelevat mostre de fire de păr, salivă, sânge, urină. Urme de împușcături și gloanțe. Am trimis echipa să ia din nou amprente de pe vioară, numai pentru a-l liniști pe băiat. Dar nimic, nimic care să indice că o altă persoană, străină de familie, ar fi fost în casă. Arma a fost găsită lângă mâna tatălui. Existau urme de tragere pe pielea lui. Gloanțele găsite fuseseră trase cu acea armă. Clar ca bună ziua.

— Ce fel de vioară era? a întrebat Amaia.

În vocea detectivului s-a simțit o anumită ușurare, atunci când a răspuns:

— Asta chiar știu, pentru că după scandalul făcut de băiat pe seama viorii, nu m-am mulțumit cu lipsa amprentelor, așa că am cerut un raport complet. O vioară obișnuită, dintre cele folosite când înveți să cânți, sau una pe care oricine i-ar cumpăra-o unui copil pe care-l apucă brusc cheful să învețe vioara. Fabricată în Statele Unite, se găsește de vânzare în toate magazinele de instrumente muzicale și costă în jur de șaptezeci de dolari. Am verificat cardurile de credit pentru a vedea dacă s-a plătit ceva la vreun magazin de instrumente muzicale. Nu a apărut nimic, dar nici nu e o sumă mare, putea fi plătită cu cash.

— Domnule detectiv, ați găsit arcușul? a întrebat Amaia.

— Arcușul? a spus detectivul pe un ton plin de nedumerire.

— E o vergea, ușor curbată, ale cărei capete sunt legate prin niște fire cu care se ating coardele viorii.

— Știu ce e un arcuș, a răspuns supărat.

— Și? L-ați găsit?

Nelson a pufnit din nou înainte de a răspunde.

— Nu, nu l-am găsit, dar nu văd ce importanță ar putea…

— Spuneți-mi cum a dispărut vioara, i-a cerut Amaia.

— Nu a dispărut, a fost furată, a răspuns detectivul iritat. După ce am trimis-o a doua oară la laborator, așa că, dacă încercați să faceți vreo legătură, să știți că vă înșelați din plin. V-am spus, după furtună, ferestrele au fost acoperite cu scânduri, dar cred că nu foarte bine. În zilele următoare, o patrulă de poliție a observat că una dintre scânduri era căzută

într-o parte; explicația ar fi că o parte din cuie au cedat sub greutatea scândurii. În ciuda faptului că în casă exista aparatură fotografică și informatică, totuși nu lipsea nimic. A fost găsit în bucătărie un pachet de biscuiți deschis și lipseau o cupă de sticlă, un suport, tot de sticlă, pentru chei și vioara. Credem că vreun puști din cartier, atâțat de vestea crimelor și văzând fereastra deschisă, a fost tentat să intre în casă și a luat niște nimicuri, lipsite de valoare, așa că nu mai încercați să găsiți nod în papură la…

— Domnule detectiv Nelson, a intervenit Johnson, tânărul Joseph Andrews a insistat să vadă cadavrele familiei sale. Știm că ați încercat, așa cum este normal, să-l faceți să renunțe la idee. Joseph ne-a spus că tatăl lui făcea sport zilnic și că firea lui l-ar fi îndemnat să se lupte cu agresorul. Ne-a mai spus și că pe fața lui se vedeau multe urme asemănătoare cu cele rezultate dintr-o luptă. Și-a amintit chiar și de o unghie ruptă. Conform raportului medicului legist, raport pe care-l am acum în față, nu s-au găsit urme de luptă la niciunul dintre ceilalți membri ai familiei. Cum vă explicați urmele de pe fața domnului Andrews?

— Un atacator străin? Poate că ați citit atât de atent raportul încât nu v-a atras atenția faptul că ușa de la intrare nu fusese forțată și că nu existau urme de luptă. E vorba doar despre un individ care a luat-o razna, credem că s-a automutilat. S-au găsit rămășițe din pielea lui pe culata armei. Am mai văzut și-n alte cazuri: înainte de a se împușca, își pierd capul de disperare. Se lovesc singuri pentru a se autopedepsi sau pentru a ieși din confuzie. Durerea fizică îi ajută să se concentreze.

— Domnule detectiv, există câteva lucruri pe care nu le înțeleg din raportul balistic, a intervenit Amaia. Comparația s-a făcut între un glonț tras în laborator și unul extras dintr-una dintre victime, mai exact din fiul cel mic.

— Așa este, a fost de acord Nelson.

— De ce s-a comparat un singur glonț? a întrebat Johnson.

Amaia a răspuns în locul detectivului:

— Știu că au încercat cu gloanțe extrase de la soție și de la

fiică, dar adeseori, în cazul împușcăturilor în craniu, glonțul se sparge. L-au recuperat întreg pe cel de la copilul mai mic pentru că oasele craniului său nu erau atât de dure.

— E așa cum spuneți, a încuviințat Nelson, nu s-a putut face comparația cu urma de pe țeava puștii, dar s-a ajuns la concluzia că era de același calibru și aceeași marcă.

— Dar glonțul din cadavrul tatălui? a întrebat Amaia.

— Mă rog… a ezitat Nelson.

— N-a fost comparat, a lămurit Amaia.

— Știți că a fost vorba de calibru 22, asta înseamnă că urma împușcăturii este mult mai mică decât la alte arme, dar chiar și așa, am analizat totul cu minuțiozitate. S-a făcut analiza cadavrului său pentru a se vedea dacă existau urme de plumb, bariu și antimoniu. Testul a ieșit pozitiv la toate trei. În plus, la mâna lui stângă. Vă reamintesc că era stângaci. De unde să fi știut așa ceva un atacator necunoscut? E clar că tatăl a tras.

— Dar glonțul? a insistat Amaia.

— Nu l-am recuperat.

— Vreți să spuneți că nu a fost găsit la locul crimelor? a vrut să știe Dupree.

— Vrea să spună că e tot în capul domnului Andrews, a precizat Amaia.

Timp de câteva secunde, Nelson a părut să se înece. Până la urmă a răspuns:

— Pentru Dumnezeu! Nu era nevoie. Avem urmele împușcăturii, gloanțele extrase din capetele copilului mai mic, mamei și fiicei. Cu siguranță glonțul din capul tatălui e fragmentat și el.

— Nu e așa, a negat Amaia. Tocmai am primit raportul medicului legist și pe radiografia craniului se vede limpede glonțul întreg.

Cu toții au așteptat în liniște răspunsul lui Nelson. A venit după câteva secunde.

— În primul rând, cred că asta nu schimbă cu nimic lucrurile. El este cel care a tras, și-a omorât întreaga familie, toate probele dovedesc asta. În al doilea rând, se pare că vreți

să puneți toată responsabilitatea anchetei pe umerii mei. Sunt detectiv specializat în omucideri și fac parte dintr-un grup de la secția omucideri. Am investigat acest caz la fel de bine cum am făcut și cu altele.

— Domnule detectiv Nelson, ați putea să ne mai răspundeți la o ultimă întrebare? a spus Amaia.

— Ultima? Dacă e ultima, atunci puteți paria că am să vă răspund.

Johnson și Dupree au privit-o zâmbitori pe Amaia. Aproape că-l puteau vedea pe detectivul Nelson ștergându-și transpirația de pe frunte.

— A mai fost găsit un glonț la locul crimelor…

— Da, înfipt în perete. Acel glonț chiar era întreg. Calibru 22, tras cu aceeași armă.

— Din fotografia pe care o am în față nu pot să-mi dau seama la ce înălțime s-a înfipt glonțul în perete, dar fac pariu că e la nivelul podelei.

— Da. De unde știți?

Stupefacția lui Nelson i-a cuprins și pe Johnson și Dupree.

Amaia a apăsat o tastă și l-a pus pe Nelson în așteptare, înainte de a răspunde.

— De data aceasta, toate i-au ieșit prost compozitorului. O furtună care nu a fost chiar atât de puternică precum se aștepta el, o familie incompletă, cu un tată de nestăpânit. Cu toate acestea, s-a decis să continue, sau, cine știe de ce, odată ce a început nu a mai avut cum să dea înapoi. Presupunem că în toate celelalte cazuri i-a omorât mai întâi pe ceilalți membri ai familiei, lăsându-l pe tată pentru final. Dar Andrews s-a opus și a trebuit să-l omoare primul pentru a-l dezarma, iar ca să-l omoare trebuia să aibă o altă armă. Agenta Tucker deja a luat în calcul această teorie; s-ar putea să nu fi avut nevoie de altă armă în celelalte cazuri, dar a trebuit să țină cont că s-ar putea ca lucrurile să o ia razna, ceea ce s-a și întâmplat. După ce l-a ucis pe tată, a luat arma acestuia și i-a ucis pe copii și pe soție.

— Dar glonțul din perete? Credeți că Andrews a apucat să tragă?

— Glonțul provine de la pistolul lui Andrews, dar cred că a fost tras după ce acesta era mort deja. Sinucigașii se împușcă în cap și, extrem de rar, în inimă. Nimeni care vrea să se sinucidă nu se împușcă mai întâi într-o parte a corpului și abia apoi în cap, dar atacatorul nici nu avea cum să-i tragă de două ori în cap pentru că ar fi fost mult prea suspect. Asasinul a pus pistolul în mâna tatălui și a tras ca să apară urme de praf de pușcă, dar când a făcut asta, Andrews era deja mort, căzut la pământ. Așa că glonțul s-a înfipt în perete la mică înălțime.

Johnson a oftat și a dat lent aerul afară din plămâni.

Dupree și-a luat telefonul.

— Încerc să obțin autorizația de a exhuma cadavrul lui Andrews. Dacă reușesc să-l conving pe judecător că e ceva extrem de urgent, s-ar putea să avem autorizația chiar în noaptea asta.

— Trebuie să-i spun lui Joseph Andrews, a spus Amaia gânditoare.

Dupree a obiectat:

— Salazar, dacă avem autorizația din partea unui judecător, nu mai avem nevoie și de a tânărului. E dovedit că uneori e mai bine ca familia să afle în ultima clipă, pentru a nu o face să sufere.

— Sunt de acord cu Salazar, a spus Johnson. În cazul de față, pentru Joseph Andrews ar fi aproape o victorie, adică ceva ce nu a mai avut de mult timp.

19.

MARY WARD

Cape May, New Jersey

Telefonul a răsunat la firma de pompe funebre Ward. Mary a tresărit, înjurând și zâmbind în același timp. Făcea meseria aceea de patruzeci de ani, dar încă tresărea ca o pisică la orice

zgomot mai puternic. Îi plăcea să lucreze în liniște. Așa muncise tatăl ei și așa a continuat să facă și ea, până când Ben, fiul ei, se hotărâse să continue tradiția familiei și să se dedice pompelor funebre. Îi plăcea să lucreze împreună cu Ben, chiar dacă în primele luni certurile din cauza muzicii heavy metal dată la maximum au amenințat afacerea lor.

Până la urmă au găsit soluția: Ben muncea cu căștile în urechi tot timpul. Mary știa că, în timp, asta avea să-i afecteze auzul și că, probabil, înainte de a fi bătrân, va trebui să poarte un aparat auditiv. Dar, în ciuda faptului că se considera o mamă bună, pusese în balanță constantele ei dureri de cap și continuitatea familiei în raport cu afacerea și ajunsese la concluzia că, până la urmă, un aparat auditiv nu era cel mai rău lucru. Faptul că purta toată ziua chestiile alea băgate în urechi avea un neajuns: nu auzea nimic altceva. Pentru ea nu era o problemă să se apropie de el și să-l atingă pe spate, atunci când voia să-i spună ceva. Mary a zâmbit. În fine, să-l atingă pe spate sau să-i sufle pe ceafă. Ben moștenise neliniștea ei naturală și reacționa ca la incendiu. Ei îi plăcea să-i provoace acele sperieturi și se distra pe seama lui ore în șir, uneori chiar zile întregi, în timp ce aștepta ca și el să i le provoace.

Cea mai mare problemă era că puteau să fie sunați pentru o comandă și să nu audă telefonul. Clienții firmelor de pompe funebre erau destul de fideli; familiile obișnuiau să sune la aceeași firmă la care sunaseră bunicii și părinții lor. Însă nu te puteai lăsa pe tânjală, concurența era feroce. Ben găsise soluția și instalase un sistem precum cel de la remizele de pompieri. De fiecare dată când suna telefonul, o boxă multiplica sunetul în toate încăperile; așa că el îl auzea perfect, iar ea sărea de spaimă până în tavan. Era efectul muncii cu moartea, care, cu trecerea timpului, ajunsese să fie amuzantă.

Mary i-a făcut semn fiului ei să își vadă mai departe de ce făcea, a răspuns la telefon și a zâmbit când vocea de femeie tânără de la celălalt capăt al liniei s-a prezentat ca fiind agentă FBI. Cât se schimbaseră lucrurile! S-a simțit ușor

decepționată crezând că nu o va putea ajuta. După trecerea furtunii și moartea familiei Miller, primăria din Cape May a decis că ruinele casei Miller erau un pericol public și s-a hotărât demolarea totală. Nu fuseseră recuperate obiecte din interior. Însă fiul ei, Ben, împreună cu alți muncitori de la firma lor de pompe funebre luaseră cadavrele, după ce primiseră autorizație de la judecător. Între cinci și nouă ani îl trimisese la un curs de vioară, dar nu avea nici pic de talent, așa că la zece ani a renunțat. Însă avea o memorie foarte bună: dacă ar fi fost o vioară în casă, ar fi observat-o. Cu siguranță putea să o ajute. Mary a lăsat telefonul pe etajeră și a zâmbit văzându-și fiul care muncea cu spatele la ea și cu urechile chinuite de muzica aceea infernală. S-a apropiat pe furiș și i-a pus pe ceafă palma înghețată.

20.

PREDICATOR

Strada Bourbon, New Orleans
Sâmbătă, 27 august 2005, ora 22.00

Toată ziua nu mâncaseră altceva decât câteva sandvișuri pe care proprietara hotelului Dauphine le-a adus în cameră, în timp ce ei continuau să studieze dosarele.

Notele de la pianul din colțul barului se amestecau uneori cu muzica intrând pe ușa deschisă dinspre stradă. Lumina blândă a hotelului făcea și mai gălbui pereții de culoarea biscuiților, care pe alocuri străluceau de parcă ar fi fost pictați în ulei. Dacă treceai pe sub arcada îngustă din dreapta barului, dădeai într-o curte interioară pe care Dupree a ținut neapărat să le-o arate. Plantele agățătoare atârnau de la etaj până aproape de capul clienților, acoperind aproape în întregime zidurile care, numai la nivelul solului și acolo unde ajungea lumina lumânărilor, își arătau culoarea inițială, adică

o nuanță ceva mai luminoasă a chihlimbariului din interior.

— Nu l-au mai vopsit niciodată, le-a explicat Bull. Asta e culoarea originală, din 1930, de când au deschis hotelul. Se zice că în alte timpuri a fost casa unui primar al orașului.

Fotoliile tapisate cu catifea neagră se îngrămădeau în jurul unor măsuțe pe care chelnerii le mutau în funcție de numărul de clienți.

Au lipit două mese pentru ei. Bill și Bull s-au așezat la una împreună cu Johnson, iar Amaia s-a așezat la cealaltă, lângă Dupree, având senzația că ceilalți hotărâseră așa. Poate că observaseră privirile pline de pasiune pe care i le arunca Charbou atunci când credea că nu-și dă seama. Au comandat stridii Bienville și paste *fettuccine* cu raci de râu, despre care Amaia a spus că sunt delicioși, deși cei doi colegi ai ei nu au încetat să bombăne că nu era cea mai potrivită perioadă ca să mănânce raci.

— Ar trebui să veniți primăvara, atunci e perioada lor, a spus Bull către Amaia. Aproape la fiecare casă poți vedea câte un ceaun cu *crawfish boil,* se fierb cu porumb și cartofi, apoi se răstoarnă pe o masă acoperită cu pagini din ziare și se mănâncă cu mâna, înmuiați în unt topit și sos picant.

Din fericire, judecătorul s-a simțit intrigat de ce i-a spus Dupree și a autorizat exhumarea. Nu le mai rămăseseră prea multe de făcut până când echipa din Galveston avea să le comunice rezultatul autopsiei lui Joseph Andrews tatăl. Străbătând orașul în timpul zilei, Amaia avusese impresia că recomandarea primăriei și a autorităților statului de a se pune la adăpost avusese un impact puternic în rândul populației, însă pasajul dintre străzile Dauphine și Frenchmen o fascinase și surprinsese prin numărul mare de petrecăreți, care, cu berea în mână, sprijiniți de capotele mașinilor parcate pe ambele părți ale pasajului, sărbătoreau venirea uraganului, râzându-și de puterea pe care ar putea-o dobândi o creatură cu un nume atât de sexy precum Katrina.

Pe strada Bourbon mirosul de bere stătută se unea cu cel de bere proaspătă, atenuând duhoarea specifică străzii. Mirosul pestilențial de la amiază își pierdea din forță pe măsură ce se

lăsa noaptea și temperatura scădea puțin câte puțin. Mirosul specific se amesteca acum cu aromele provenind de la puținele restaurante deschise, iar intensul parfum feminin îi atrăgea pe trecători, ca o mână invizibilă, la cluburile de prostituate. Scurtul miraj de liniște duminicală, observat de Dupree la amiază, fusese înlocuit cu o mulțime de oameni care străbăteau strada în sus și în jos. Amaia a remarcat că mulți dintre ei purtau pălării festive, ghirlande sau erau deghizați. Un angajat al unui bar de striptease i-a abordat, îndemnându-i să intre în localul zugrăvit în culorile drapelului american, promițându-le fete cu inimă de patriot. La numai câțiva pași de local, stând pe un podium improvizat în mijlocul străzii, un predicator striga din toți bojocii, arătându-i cu degetul pe cei care se apropiau de clubul patriotic.

— Pocăiți-vă, păcătoșilor! Vine sfârșitul. Domnul își revarsă mânia asupra voastră; astăzi vă dedați plăcerilor și mâine vă veți smiorcăi ca niște copii, dar atunci va fi prea târziu.

Amaia a zâmbit amuzată, privindu-l cu subînțeles pe Dupree. Nu era pentru prima dată când vedea un predicator ambulant, mai auzise astfel de mesaje de rău augur, însă, într-un oraș aflat în stare de alertă din cauza unui uragan, acele mesaje căpătau un alt sens, fără îndoială.

Bull s-a dus lângă Dupree și i-a șoptit ceva. Dupree și-a văzut de drum, privind ușor surprins spre balconul pe care i-l arăta Bull, acel balcon de la care o bătrână îi făcuse cu mâna în acea dimineață. Sub privirile pline de mirare ale Amaiei și ale lui Johnson, profetul a coborât de pe podium, l-a ajuns din câțiva pași pe Dupree și l-a împuns în umăr cu acel deget inchizitorial. Dupree a scos un scâncet de durere înăbușit, ca și cum ar fi rămas fără aer, în timp ce și-a dus mâna la buzunar căutând *gris-grisul* pe care i-l dăduse Nana. Dar îl uitase în cealaltă jachetă. Bill Charbou a prins mâna predicatorului și i-a imobilizat-o la spate, în timp ce și-a trecut celălalt braț pe după gâtul lui, șoptindu-i la ureche:

— Ține-ți mâinile acasă, prietene, poți urla cât vrei, dar nu ai voie să atingi.

Presupusul profet s-a supus imediat.

— Cei mai mulți dintre ei sunt inofensivi, dar uneori o mai iau pe arătură cu profețiile lor de rău augur, cu atât mai mult acum, când se apropie uraganul. V-a lovit? l-a întrebat Charbou.

Dupree a făcut semn că nu era nimic important.

— Mi-a atins o rană mai veche, m-a durut toată ziua, probabil că din cauza umezelii.

Amaia a lăsat privirea în jos. Nu fusese durere fizică ceea ce văzuse pe fața lui Dupree. Cunoștea acea senzație. Și-a dus mâna pe furiș la cap și și-a trecut degetele prin păr, atingând marginea rugoasă, aproape imperceptibilă, a unei vechi cicatrici. S-a certat în sinea ei pentru gestul făcut. Uneori nu o simțea luni în șir. Uita că o avea, însă convorbirea cu mătușa ei și gestul lui Dupree îi reînviaseră prezența ca și cum ar fi fost o rană deschisă.

Meditativă, și-a trecut vârful degetelor pe linia suturii, în timp ce savura încă o linguriță din excelenta înghețată de smochine pe care ospătarul le-o recomandase călduros. Nu obișnuia să mănânce dulciuri. Aroma de zahăr topit, de făină, de unt încălzit, nu îi produceau aceleași senzații precum celorlalți oameni. Refuzase prăjitura cu nuci pecan, caracteristică orașului, însă refuzul ei nu făcuse decât să-l întărâte pe ospătar, care nu s-a lăsat până nu a găsit un desert pe care ea să accepte să-l încerce.

— N-am fost convins la început, pentru că lucrează altfel decât noi, dar acum cred că Bull și Charbou ne vor fi de mare ajutor.

— Poftim? a întrebat Amaia, scoasă din gândurile ei.

— Bill și Bull, a spus Dupree și a făcut un gest spre bar, acolo unde cei doi detectivi din New Orleans discutau aprins cu Johnson și îi cereau chelnerului să dea mai tare volumul televizorului.

Imaginea uraganului învârtindu-se pe deasupra golfului Mexic umplea tot ecranul. Charbou a ridicat o mână și în bar s-a făcut liniște. Vocea din *off* însoțea hipnotica înaintare a furtunii.

„Ochiul uraganului s-a schimbat, întrerupând temporar

intensificarea vântului, însă apoi uraganul și-a dublat circumferința, ceea ce a dus la o nouă perioadă de intensificare”.

Un murmur de dezamăgire, asemănător cu cel din momentele în care echipa favorită ratează în situație de gol, s-a auzit din tot localul. Dar nimic mai mult. A reînceput muzica. Nimeni nu a luat-o la fugă spre ieșire, nimeni nu a sărit de la locul său, răsturnând scaune. Charbou și Bull au continuat să discute cu Johnson și cu chelnerul.

Ea a dat din cap, gânditoare. Dupree a adus-o la realitate.

— Visați morți, subinspectoare Salazar?

Amaia l-a privit nedumerită, nevenindu-i să creadă că într-adevăr îi pusese acea întrebare.

— Nu înțeleg…

— Morții vă dau târcoale patului, Salazar?

Ea a dat din buze ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu a spus nimic. Ce însemna asta? Era o glumă? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Dupree a adăugat:

— Nu glumesc. Eu visez morți. Mă urmăresc și încearcă să-mi spună ceva ce mi-e greu să înțeleg. Coșmarul încetează numai atunci când reușesc să înțeleg ce vor să-mi spună.

Amaia a făcut ochii mari. A înghițit în gol.

— Mă rog… a îngăimat ea.

— Vă înțeleg perfect: nu e o chestie despre care să te apuci să vorbești în gura mare, sau să i-o zici psihiatrului poliției la reexaminarea periodică. Nu trebuie să răspundeți. Eu știu că da. V-am citit raportul despre cazul sechestratorului în serie pe care l-ați prins în țara dumneavoastră. Interesul total arătat față de victime și acea explicație vagă pe care ați numit-o…

— O nebunie, a murmurat ea.

Dupree a dat din cap că da, în timp ce a continuat:

— Am cunoscut mulți polițiști, agenți și investigatori, așa că îmi dau seama când am în față o persoană dotată pentru așa ceva, iar dumneavoastră sunteți.

Stingherită, Amaia a strâns din buze.

— Știți, o să le păreți multora o ciudată, iar nebuniei o să-i spună intuiție, fler, un soi de al șaselea simț. Dar eu știu că

acest al șaselea simț apare la persoanele care au trăit întâmplări aparte, genul acela de întâmplări care i-ar distruge pe alții, dar care pe ele le-au ajutat să dobândească și să-și dezvolte puterea de a detecta variabilele latente, ca în cazul lui Scott Sherrington. Vă amintiți? Polițistul englez despre care am ținut conferința. Și el putea să vadă genul de posibilități existente, dar care rămân ascunse și, totuși, viețuiesc sub un strat fin de piele. Un strat de piele care le ascunde pentru majoritatea oamenilor, dar nu pentru dumneavoastră.

— Nu sunt sigură că e așa…

Dupree a părut brusc supărat.

— Nu e momentul pentru false modestii. Nu se pune problema dacă recunoașteți sau nu. Important este să știi de unde vine. Când vorbim despre ucigași, ucigași în serie, variabilele latente nu sunt vădite, nu sunt evidente. În cele mai multe cazuri nu sunt nici măcar logice, sau cel puțin nu pentru cele mai multe minți, care nu au explorat această zonă întunecată pe care dumneata o cunoști. Când Emerson v-a întrebat cum folosiți probabilitățile, dumneavoastră ați menționat avantajul de a utiliza variabilele latente. Un număr mare de variabile observabile se pot agrega într-un model pentru a reprezenta un concept subiacent prin care datele sunt mai ușor de înțeles. Teoria e la îndemâna tuturor, am explicat-o de mii de ori în conferințele mele. Dar e destinată numai câtorva, și toți acești câțiva au ceva în comun: au vizitat infernul, a spus Dupree țintuind-o cu o privire și mai intensă.

Amaia și-a lăsat ochii în jos pentru o secundă, știind că era o greșeală și că gestul ei îi confirma spusele lui Dupree. Când și-a ridicat privirea, a avut impresia că vede, în atitudinea mereu bine strunită a lui Dupree, satisfacția constatării. Nu a putut să nu se întrebe de ce era atât de important pentru el.

— Asta vă ajută să gândiți acele variabile care pentru ceilalți rămân în unghiul mort, ceva latent, probabil sau plauzibil… Iar această cunoaștere apare atunci când te aștepți la comportamentul unui demon, când îi cunoști natura intimă și ești capabil să i te sustragi pentru a-l observa.

Dupree și-a încrucișat mâinile pe masă, s-a aplecat în față și s-a apropiat de ea.

— Dumneavoastră reușiți, dar așa ceva nu e niciodată gratis. Vreau să știu de unde vă vine puterea. Când ați găsit sub acoperișul fermei cadavrul bătrânei, ați spus ceva despre locul din care vine. Spuneți-mi despre locul acela.

De data aceasta, Amaia a reușit să nu-și mai lase ochii în pământ și i-a susținut privirea lui Dupree fără să șovăie, încercând să fie cât mai convingătoare. A reușit. Șeful ei îi observa fiecare gest, răscolind, cotrobăind prin fragila suprafață a apărării ei.

— Nici nu știu cum de mi-am amintit, nu mai am nicio legătură cu locurile alea și nici nu mă mai gândisem de mult la povestea aia veche. Bănuiesc că mi-a spus-o cineva când eram mică. Cred că a fost vorba despre o simplă deducție logică și o conexiune neuronală cu o poveste pe care nici măcar nu mi-o aminteam.

El a negat cu vehemență.

— Nu contează ce credeți dumneavoastră. Locul în care ne naștem și ne petrecem copilăria ne marchează pe viață, lasă în noi urme adânci cu tot ce am văzut, învățat, observat sau auzit.

— Domnule agent Dupree, am trăit în Statele Unite la fel de mulți ani ca în locul în care m-am născut. Am venit aici când eram încă o copilă.

— Și, totuși, v-ați întors acolo.

— Locul în care m-am întors e un oraș. Nu are nicio legătură cu cel în care m-am născut. Un loc care nu mi-a plăcut niciodată în mod special, dar pe care nici nu l-am urât, un loc și atât.

— Elizondo, a spus Dupree.

Ea s-a repliat ca și cum cuvântul ar fi izbit-o.

— Un loc pe care dumneavoastră nu-l pomeniți niciodată, a insistat el, dar v-ați însușit tradițiile lui antropologice, care sunt atât de puternice încât v-au ajutat să explicați de ce compozitorului nu i s-a părut nimic grotesc să o lase pe bătrână sub acoperișul casei.

— Îmi amintesc vag de toate aceste povești, mereu mi s-au părut niște prostii.

— Sunteți sigură că mereu vi s-au părut așa?

— Întotdeauna.

— Nu ați avut momente în care să credeți în ele, să vi se pară plauzibile? Nu trebuie să vă fie rușine. Rațiunile, motivațiile antropologice care și-au pus amprenta pe diverse grupuri umane se hrănesc din aceleași nevoi, din aceleași spaime, din conștiința locului în lume. Cunoașterea și stăpânirea lor îți dă un privilegiu diabolic, același pe care-l avea Scott Sherrington, același pe care-l aveți și dumneavoastră.

Ea continua să nege dând din cap.

Dupree a părut să se declare învins. S-a uitat la ceas.

— S-a făcut târziu. Mâine ne așteaptă o zi grea, ar fi mai bine să ne retragem, a spus Dupree ridicându-se în picioare și uitându-se spre bar pentru a-i atenționa pe ceilalți.

Amaia a oftat ușurată. Dupree s-a întors și a lăsat pe masă un bacșiș generos, în timp ce îi spunea:

— Există un motiv care-i face pe oameni să taie orice legătură cu locul în care s-au născut și și-au petrecut copilăria, iar acel motiv e întotdeauna o chestiune nerezolvată acolo. Atenție cu chestiunile nerezolvate, Salazar, timpul nu uită niciodată de ele.

Amaia s-a stăpânit cu greu să nu-și ducă mâna la cap. Cicatricea îi ardea sub păr.

21.

PREMONIȚIE

Elizondo

Teoria lui Engrasi era că premonițiile nu sunt altceva decât instinctul primar de supraviețuire, tocit de-a lungul secolelor

de ipotetica evoluție a omului și, mai ales, de actualul confort oferit de societate. Toate semnele pe care specia noastră știa să le citească în aer, freamăte, sunete, toate acele schimbări infime, dar perceptibile, care îi dădeau mereu târcoale și puteau fi interpretate de către un om obișnuit să trăiască în natură: apropierea unei furtuni, iminența nașterii, prezența apei, pânda unui prădător, izbucnirea unei molime, apropierea morții.

Ea continua să creadă în primele impresii. Părerea ei era că în momentele de vulnerabilitate față de ceea ce urma să se întâmple, receptorii percepției erau încă destul de imaculați pentru ca impresiile reale despre ceea ce ne așteaptă să ajungă până la noi lipsite de surplusul de informații, acele informații pe care majoritatea oamenilor le consideră total veridice, dar care nu fac altceva decât să ne zăpăcească.

S-a mirat să audă bătăi în ușă la unsprezece dimineața. Era prea devreme pentru ca Amaia să se fi întors de la școală și nu aștepta pe nimeni în vizită. A lăsat cartea din care citea și a mers la ușă. Surpriza ei a fost și mai mare când l-a văzut pe fratele ei, Juan. El muncea întotdeauna la ora aceea. Iar îmbrăcămintea lui a șocat-o de-a dreptul. Firesc ar fi fost să fie în costumul alb de patiser. Dar acum purta un costum adevărat, bleumarin, în care-l mai văzuse numai duminica, la biserică. Avea până și cravată! Însă ceea ce a dat-o cu totul peste cap a fost faptul că venise la ea fără să o fi anunțat dinainte. În ultimii trei ani, Juan venise la ea acasă numai atunci când ea îl chemase. A avut senzația că ceva nu era în regulă. Unul dintre acele instincte primare care ne avertizează asupra pericolului.

Mai târziu, după ce trecuseră toate, s-a gândit din nou la primele impresii și la cum nu ținem cont de ele din cauza a ceea ce credem că știm. A simțit pericolul iminent, neliniștea, ciudățenia. A intrat la bănuieli, a intuit și a perceput, dar, cu toate acestea, nu a dat importanță, pentru că omul din prag era fratele ei. Un caz tipic în care informația a avut întâietate în fața instinctului.

Ca întotdeauna, l-a sărutat și l-a îmbrățișat pe Juan, apoi l-a

luat de mână și l-a condus în sufragerie. Dar el a refuzat să se așeze. A rămas în picioare, zâmbind cu gura până la urechi în hainele lui de duminică. I-a spus cât de bine mergea afacerea, i-a vorbit despre investițiile făcute în utilaje, despre ideile lui Rosario de a dezvolta firma, despre produsele de patiserie care ajunseseră să se vândă până și în Franța și puteau fi găsite în hotelurile din Biarritz și Saint-Jean-de-Luz… Engrasi i-a tăiat-o scurt.

— De ce ai venit, Juan?

A făcut doi pași și s-a oprit în fața ei. Acum era, brusc, serios, agitat.

— E de bine, Engrasi, ceva foarte bun, te vei bucura, a spus, așezându-se până la urmă pe un scaun, dar fără să se relaxeze câtuși de puțin.

Juan și-a împreunat mâinile pe masă pentru a-i atrage atenția. Ea a dat ocol mesei și s-a așezat în fața lui. Din atitudinea lui gravă și din modul în care-și frământa degetele și-a dat seama că își punea ordine în gânduri, că-și repeta în minte ceea ce fusese învățat să spună. A tăcut mai multe secunde înainte de a vorbi.

— Engrasi, am rămas foarte îngrijorat după ce-am discutat despre fetiță.

Ea a dat din cap că înțelege.

— M-a durut foarte tare ce mi-ai spus, soră. Să nu crezi că nu o iubesc pe Amaia, o iubesc mai mult decât orice pe lume…

Engrasi s-a uitat lung la el.

— Am vorbit cu Rosario. Mi-a fost foarte greu, dar i-am spus ce mi-ai zis, toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care femeile alea i le-au spus fetiței și cât de mult suferă. Rosario a izbucnit în plâns, Engrasi.

În timp ce vorbea, părea gata să izbucnească și el în lacrimi. Și-a alungat tremurul buzelor strângându-le cu putere, a închis ochii și și-a întins mâinile până când le-a atins pe cele ale lui Engrasi. Ea și-a pus palmele peste ale lui.

— Engrasi, pastilele o fac să se simtă ciudat, îi dau amețeli, se simte rău și indispusă. Doctorul Hidalgo mi-a spus că sunt

efectele secundare până când va găsi combinația exactă de pastile, dar asta poate dura uneori ani întregi… Rosario mi-a mărturisit că au fost momente în care nici măcar nu și le-a luat, și într-unul din acele momente a spus toate acele lucruri. Dar acum s-a rezolvat, a spus ridicând din umeri și confirmând prin gestul său că nici el nu credea ceea ce spunea. Se pare că doctorul a găsit rețeta ideală. Rosario traversează o perioadă foarte bună. Se simte minunat, fericită, mereu veselă, drăgăstoasă, așa cum e ea. Cum era atunci când am cunoscut-o, cum era înainte de a o naște pe Amaia. Nu știi cât de rău îi pare. Mi-a spus să te rog să o ierți și că și-a dat seama că ai dreptate.

Engrasi, bănuitoare, s-a îndreptat de spate și și-a luat palmele de pe ale lui Juan. El nu a dat semne să fi observat că odată cu mâinile își retrăsese și încrederea. A continuat să vorbească.

— Oamenii sunt foarte răi, iar ăsta e un amărât de sat. Rosario și-a dat seama că un asemenea lucru poate face mult rău familiei noastre.

Engrasi a observat că spusese „familiei noastre”, nu „fetiței”.

— Mă bucur că ți-ai dat seama, că amândoi v-ați dat seama, a spus Engrasi prudentă.

— De aceea s-a gândit, ne-am gândit că e mai bine ca Amaia să se întoarcă acasă.

Asta era. Furtuna. Animalul de pradă. Avortul. Moartea. Iar ei nu-i mirosise nimic.

— Ce? a întrebat, nevenindu-i să creadă.

— Separarea de Amaia a făcut-o pe Rosario să sufere îngrozitor. Toate vorbele ei, toate acele lucruri cumplite pe care le-a spus, nu erau altceva decât un mijloc de a se apăra. Simțea că oamenii o condamnă cu întrebările lor răuvoitoare despre cât de ciudat e că fetița nu locuiește cu noi. Chiar dacă, așa cum spun eu, e normal ca oamenii să vorbească. Logic este ca o fetiță atât de mică să locuiască împreună cu părinții și surorile ei.

Engrasi continua să se uite la fratele ei, dar încetase să-l

mai asculte. Observându-l în acel fel, a avut capacitatea de a înțelege tot teatrul care se juca în fața ei. Costumul impecabil, vizita neașteptată, discursul impropriu omului pe care-l cunoștea atât de bine. Fuseseră diferiți încă de mici. Engrasi, vorbăreață și zâmbitoare, mereu cu nasul în cărți, pentru ca mai apoi să spună în stânga și în dreapta tot ceea ce citise. Juan, taciturn și tăcut, așteptând să sune clopoțelul la sfârșitul orelor pentru a da fuga la laboratorul pe care avea să-l moștenească. Mereu ținuseră unul la celălalt și, chiar dacă ea era sora mai mică, se putea spune că avusese grijă de el. Engrasi știa că nevoia ei de a-l proteja pe Juan era dată, pe de o parte, de faptul că el era un *juanxiño,* un băiat muncitor, bun ca pâinea caldă și cuminte, căruia încă de mic îi prevesteau că va avea parte de o soție dominatoare. Și-a privit din nou fratele și atunci a văzut exact ce era, un mesager. O marionetă într-o pantomimă. Trecuseră mulți ani de când Engrasi nu mai vorbea cu Rosario, nici măcar nu se uitau una la cealaltă când se întâlneau pe stradă. Dar nu-i ducea dorul. Chiar dacă părea să fi trecut mii de ani de când terminase Facultatea de Psihologie, încă putea enumera toate simptomele personalității ei nevrotice. Nu înceta să se întrebe cum putuse să fie atât de proastă încât să nu recunoască în discursul lui Juan cuvintele lui Rosario, aplombul ei, autoritatea ei. Subestimase forța și influența unei mame denaturate de a-i scoate din minți pe toți cei din jurul ei.

Toate se găseau acolo: autovictimizare, bipolaritate, sentimentul de sacrificiu, mesajele ei confuze. Plus felul în care Juan vedea, aproape ca pe un dar divin, că soția lui era normală, că se comporta ca orice altă femeie, ca oricare soție sau oricare mamă, până într-acolo încât era în stare să vadă la ea o abnegație proprie sfinteniei.

Rosario, victima bolii ei, a neînțelegerii, a impulsurilor ei îngrozitoare, de care nu era deloc responsabilă. Martiră, suferind pentru toate și mai mult decât oricine. Ea suferise, ei i se luase fiica. În ciuda tuturor eforturilor ei! Înțelegătoare și resemnată. Înțelegea că oamenii o urau, dar dacă ea făcea totul pentru a îndrepta lucrurile, nu puteau să facă puțin și

ceilalți?

Cu două fețe și manipulatoare. Recunoscând că nu merita să fie iertată și, în același timp, implorând clemență. O ocazie de a arăta cât de mult îi păsa, cât de mult se chinuia pentru ca totul să fie bine. Vina aruncată în curtea vecinilor. Ea nu putea să facă mai mult decât să fie umilă și să ceară iertare, așa că dacă cuiva nu-i era milă de ea, atunci omul acela era rău la suflet. Cine să nu fie impresionat de sacrificiul făcut de o mamă bolnavă care recunoștea că produsese suferință, dar care, mai ales, suferise ea însăși? Sindromul baronului Münchhausen ca la carte. Mama își chinuia fiica, dar tot ea era cea privită cu milă, cu simpatie și oamenii se purtau cu ea cu mănuși. Așa se făcea că o nevrotică ajungea să-și distrugă familia și să fie privită ca o sfântă.

Engrasi și-a apăsat pieptul cu palma, încercând să-și stăpânească greața care-i ardea stomacul cu prezența ei acidă. Furia creștea în ea ca o creatură care-i presa plămânii, împiedicând-o să respire. Niciun cuvânt despre Amaia, nicio vorbă despre suferința fetiței, exilul obligatoriu al unei fetițe de doisprezece ani, care de aproape trei ani nu mai locuia în casa familiei sale. Nimic despre durerea ei, despre amărăciunea ei, nici despre greutatea de a suporta să fie luată la rost pe stradă. Și-a dat seama că mâinile îi tremurau, așa că și le-a retras de pe masă și le-a așezat în poală. Trebuia să se calmeze. Trebuia să gândească. A rămas tăcută, cu ochii la fratele ei, foarte serioasă.

— Nu spui nimic? a întrebat-o el după un timp.

— Încă mă mai gândesc, i-a răspuns ea, cât de calm a putut.

Juan a părut dezamăgit.

— Credeam că te vei bucura, chiar credeam, și nu înțeleg de ce nu o faci. Ultima dată când am vorbit ai fost foarte dură și îți mulțumesc. După ce am vorbit cu Rosario, văd lucrurile exact așa cum sunt.

— Cum spune ea că sunt.

El a continuat ca și cum nu ar fi auzit-o:

— Am crezut că asta-ți doreai…

Engrasi a negat dând din cap uluită.

— Tot ce vreau e să o știu pe fetiță la adăpost.

Juan s-a ridicat în picioare, a dat ocol mesei și s-a oprit lângă sora lui. S-a aplecat spre ea și i-a pus o mână pe umăr. Împăciuitor.

— Soră, niciodată nu-ți voi putea mulțumi destul pentru că ai avut grijă de Amaia când Rosario nu se simțea bine, dar acum se simte bine, a spus el cu o convingere exagerată.

Engrasi i-a îndepărtat mâna de pe umăr și s-a ridicat. Fețele lor erau acum extrem de apropiate.

— Nu, Juan, Rosario nu e bine. Rosario nu va fi bine toată viața.

Ceea ce a urmat nu ar fi trebuit să o surprindă, dar a surprins-o, totuși. Juan a luat o expresie prin care voia să-i spună că acum era evident, ca și cum ar fi descoperit ceva la care, în sinea lui, se așteptase să se întâmple. S-a îndepărtat de sora lui, fără să-și ascundă supărarea pentru timpul pierdut și efortul depus.

— Nu mă miră! a exclamat el.

— Ce e asta, Juan? De ce nu te miră? a întrebat ea jignită.

— Pentru că exact asta a zis Rosario că vei spune.

Engrasi a clătinat mâhnită din cap. Fratele ei era un pământălău. A făcut doi pași, până a ajuns din nou foarte aproape de el.

— Ce a zis, mai exact?

— Nimic, s-a repliat el, cu lașitate.

— Nu, nu. Spune-mi, i-a cerut ea, vreau să știu ce gândește.

Juan a ridicat capul.

— Crede că ai ajuns să ții prea mult la fetiță…

— Prea mult? Mai mult decât trebuie? Chiar vrei să spui că tu crezi că Amaia poate fi iubită prea mult? a întrebat ea cu severitate.

— Că te comporți, a continuat el, ca și cum ai fi mama ei. Poate pentru că nu ai avut copii…

Engrasi a rămas cu gura căscată de surprindere.

— Dar nu ești și ai uitat asta, pe cât se pare.

Engrasi l-a privit pe fratele ei de parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Ia te uită, dar știu că te-a învățat bine, chiar ai ajuns să vorbești cu cuvintele ei, a spus ea cu dispreț.

— Engrasi, ar fi mai bine să te obișnuiești cu ideea că mama ei vrea, ca mine de altfel, ca fetița să revină acasă.

Ea s-a întors și l-a privit în ochi, pentru ca el să-și dea seama de cât de hotărâtă era.

— Nu.

El a dat din cap ca și cum se aștepta la așa ceva.

— Rosario a mai zis și că vei refuza. Așa că a prevăzut asta și a consultat un avocat. Nu poți face nimic. Dacă te încăpățânezi, nu vei face altceva decât să pierzi timp și bani. E fiica noastră și trebuie să locuiască în casa ei.

— Asta e casa ei, a spus Engrasi, și pare că ai uitat de ce locuiește aici și în ce circumstanțe ai adus-o.

Juan a continuat netulburat, făcând-o pe Engrasi să creadă că în fața ei se afla Rosario.

— Orice judecător va înțelege că o mamă bolnavă nu putea să aibă grijă de fiica ei. Am luat acea dureroasă decizie pentru binele fetiței. Ai știut asta, ai fost de acord ca Amaia să stea la tine până când Rosario avea să se facă bine.

Fața lui Engrasi s-a crispat de furie.

— Nu, nu ai adus-o la mine pentru că Rosario era bolnavă și oricum trecuse ceva timp de când o maltrata, o umilea, o teroriza.

— Rosario era bolnavă, a repetat el, ca pe o mantră.

— Și tu, frate, n-ai făcut nimic. N-ai făcut nimic când o obliga să se îmbrace cu hainele alea de fetiță moartă. Nu ai făcut nimic când o vedeai că se ridică noaptea din pat pentru a merge în camera fetiței ca să o amenințe, nu ai făcut nimic când a tuns-o zero cu foarfecă.

Juan a explodat.

— Era bolnavă! a țipat el.

Engrasi nu s-a lăsat intimidată.

— Nu ai făcut nimic pentru că era mai bine să închizi ochii și să aștepți, să tot aștepți până când a fost prea târziu. Până când a fost cât pe ce…

— A fost un accident! a țipat el din nou.

— Nu a fost! a strigat ea cât de tare a putut.

Juan a strâns din pleoape și din dinți. Când a vorbit, avea vocea gâtuită de disperare.

— Ba da, a fost, Engrasi. Am tot întors întâmplarea aceea pe toate fețele și trebuie să fi fost un accident.

Engrasi s-a apropiat din nou de el și l-a împuns în piept cu un deget amenințător.

— Nu asta mi-a spus în noaptea aceea, când ai adus-o la mine pe Amaia. Nu, Juan. Asta le-ai spus tu oamenilor care te-au văzut ieșind din laborator cu fetița în brațe, inconștientă și plină de făină. Ai spus că fetița a alunecat și a dat cu capul de jgheab. Asta e minciuna de căcat pe care a trebuit să o spui și pe care s-ar părea că ai sfârșit prin a o crede.

Ea își însoțea fiecare cuvânt cu o împunsătură a degetului.

— Când mi-ai adus-o pe fetiță, te-ai așezat acolo, a spus arătând spre scară, și mi-ai mărturisit plângând tot ceea ce se petrecuse. Poate că tu ai uitat, dar eu nu.

Juan a izbucnit în plâns.

— Am primit-o în casa mea pe fetița asta și știu cum era când a ajuns aici: rănită, instabilă, îngrozită… A durat luni de zile până când a reușit să doarmă singură, fără să se trezească în mijlocul nopții strigând, așa că nu ai decât să le spui altora minciuna aia mizerabilă, dar nu mie.

Juan se făcuse palid, părea pe punctul de a vomita.

— Fetița a uitat, s-a smiorcăit Juan, trăgându-și nasul. Rosario a uitat. Tu de ce nu uiți?

Engrasi a zâmbit amar. Era fără leac.

— Te cunosc, Juan. Nu ești un om rău, dar n-ai sânge-n tine. Asta n-ar fi nicio crimă, dacă nu te-ai lăsa dus de minciunile soției tale, dacă nu te-ai lăsa mânat de ea spre răutate. Gândește-te bine la asta.

Juan și-a șters lacrimile cu mâneca hainei lui de duminică.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, a spus întorcându-se spre ușă.

— Stai, am ceva pentru tine, a zis Engrasi, scoțându-și la vedere lănțișorul subțire de la gât.

S-a aplecat până când micuța cheie prinsă de lănțișor a

ajuns în dreptul sertarului. A scos un plic mare și a aruncat pe masă imaginea inconfundabilă a radiografiei unui craniu uman, un craniu micuț.

— Ce-i asta? a întrebat el, întorcându-se la masă.

— Fetița abia vorbea când mi-ai adus-o. Se vedea clar că era în stare de șoc. Niciodată n-am avut încredere în doctorul ăla, Hidalgo. M-am temut ca nu cumva să aibă leziuni interne, așa că am dus-o la neurolog, după cum ți-am spus atunci, dar am mai dus-o și la un medic care mi-e prieten, un patolog, iar el a reconstituit cu exactitate tot ceea ce i se întâmplase fetiței. Aici, a spus arătând pe radiografie o mică dungă albă, un prim traumatism făcut cu un obiect greu și bont, cu care a fost lovită din lateral. Mai este și radiografia cu degetele de la mâna dreaptă rupte în încercarea de a para lovitura. Iar aici, a doua lovitură, de asta nu s-a mai apărat, era pe jos, inconștientă, lovitură dată de sus, aceeași traiectorie pentru că a fost efectuată din același loc, dar cu mult mai multă forță. De data aceasta, marginea de oțel a cilindrului a fracturat craniul, a adăugat Engrasi uitându-se acuzator în ochii lui Juan. O lovitură gândită să o omoare, ceea ce aproape că s-a întâmplat.

Juan privea radiografia de pe masă ca și cum ar fi fost în pragul apoplexiei.

Engrasi a golit plicul. Radiografii, fotografii, un raport extins.

— Fetița mai avea și o arsură în jurul gâtului provocată de sfoara cu care-și ținea cheia legată la gât și pe care Rosario i-a smuls-o. Mai prezenta o leziune cervicală la vertebrele gâtului pentru că fusese zgâlțâită înainte și înapoi cu multă forță. Și eroziuni ale pielii pe partea posterioară a picioarelor, pe fund și pe coate produse atunci când s-a târât pe jos în încercarea de a scăpa de Rosario.

— Ai dus-o la medic ca să…

— Nu fi meschin, am dus-o pe fetiță la medic ca să mă asigur că era bine, însă da, le-am păstrat. Iar acum știu că am făcut ce trebuia.

Atunci, fratele ei a spus ceva ce a luat-o prin surprindere și

a făcut-o să înțeleagă cât de dominat ajunsese să fie.

— Dacă scoți la lumină astea acum, vei suferi și tu consecințele.

— Diferența dintre noi doi, frate, este că eu sunt dispusă să fac orice pentru a o proteja, inclusiv să ies în pagubă.

Juan se uita năuc la documente.

— Le poți lua, păstrez o copie după toate la o prietenă de încredere.

El a ridicat mâinile și privirea speriat, dându-i de înțeles că nu le vrea.

— Spune-i soției tale să i le arate avocatului ăluia, să vedem ce părere are despre ce va zice judecătorul, pentru că ceea ce mie mi-e limpede e limpede pentru oricine, nu a fost un accident, a fost o încercare de a o ucide.

Juan s-a îndreptat spre ușă și Engrasi l-a urmat cu raportul în mână.

— A pregătit totul dinainte, s-a dus după ea la laborator când a știut că nu va mai fi nimeni acolo. Știa de mai multe zile că fetița are cheia de acolo; ar fi putut să discute cu ea în casă, dar a urmărit ca Amaia să fie singură. Ți-a turnat o minciună ca să-și justifice plecarea de acasă și a urmărit-o până acolo pentru a fi sigură că putea s-o omoare fără ca nimeni să o deranjeze. A lovit-o cu patimă și a încetat să o mai lovească numai pentru că a crezut că e moartă. Apoi a aruncat-o în jgheabul pentru făină și s-a întors acasă. A considerat că în sfârșit a reușit să facă ceea ce plănuise încă din ziua în care fetița s-a născut.

Juan deschisese deja ușa de la ieșire, dar s-a întors spre ea, vizibil descumpănit, și a spus consternat:

— Cum îți permiți să pomenești de așa ceva? Nu ar fi trebuit să-ți povestesc. A avut o depresie post-partum, li se întâmplă multor femei.

— Nu mai are prietene, știi că nu mai vorbește nici măcar cu Elena Ochoa, prietena ei de suflet, cu care mergea peste tot, n-ar fi rău să-i faci o vizită. M-am întâlnit cu fiică-sa pe stradă și am întrebat-o de maică-sa, că nu o mai văzusem de mult timp. Mi-a spus că e foarte bolnavă și m-am dus să o văd.

Nu e bolnavă, Juan, e nebună de spaimă. Nu știu în ce s-a băgat soția ta, dar Elena, de când nu mai umblă cu ea, s-a închis în casă înconjurată de sfinți și crucifixe. E îngrozită. Nici nu vrea să audă de Rosario. Mi-a spus că soția ta și-a pierdut sufletul. Ce crezi că înseamnă toate astea?

— Invidie, femeile din satul ăsta n-au văzut-o niciodată cu ochi buni.

— Continuă să iasă din casă noaptea, fără ca tu să știi unde merge?

El a privit-o speriat. Engrasi și-a dat seama că ghicise. Însă chiar și așa, Juan a ripostat:

— Nu-mi vine să cred. O să folosești împotriva soției mele tot ce ți-a spus eu între patru ochi?

Ea l-a privit scârbită.

— Juan, nu vrei să vezi, nu are nimic de-a face cu Rosario, are de-a face cu Amaia. Îmi dau seama că tu ești pierdut pentru totdeauna, poți să îi iei apărarea cât vrei, dar dacă îți închipui că există vreo posibilitate ca eu să o las pe Amaia pe mâna femeii care a încercat s-o omoare încă din ziua în care s-a născut, te înșeli amarnic.

22.

METODA CHARBOU

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005

Amaia se trezise devreme. A făcut duș, s-a îmbrăcat, a aranjat patul și s-a așezat pe marginea lui ca să se uite la știrile de dimineață.

Începând cu șase dimineața, din cincisprezece în cincisprezece minute, autoritățile au folosit toate canalele media pentru a avertiza că uraganul Katrina avea să devasteze zona de coastă a golfului, iar previziunile pentru New Orleans

nu erau nici ele încurajatoare. Situat la doi metri sub nivelul mării, cu lacul Pontchartrain la nord și abundentul Mississippi străbătând ca un șarpe orașul, amenințarea ciclonului părea dintr-odată o realitate tot mai inevitabilă. Centrul Național pentru Uragane prognoza unul de nivel cinci: vânturi de 280 de mile pe oră și rafale de peste 320 de mile pe oră. Peste New Orleans nu se mai abătuse niciodată un uragan de nivel cinci. Cel mai puternic înregistrat până atunci fusese uraganul Betsy.

Se spune că orașele nu au memorie și că locuitorii lor uită repede pentru a trăi repede. Totuși, menționarea uraganului Betsy a trezit spaima veche și adormită, în 9 septembrie 1965, uraganul Betsy, de nivel patru, a atins pământul la gura de vărsare a râului Mississippi și a distrus toate așezările pe unde a trecut. A avansat de-a lungul râului, ceea ce a făcut ca apele să crească în New Orleans cu trei metri. Betsy a provocat moartea a optzeci și nouă de oameni și a produs pagube materiale atât de mari încât a rămas în istorie drept „Billion Dollar Betsy". Părea că doar așa, prin comparație cu Betsy, amenințarea uraganului Katrina prindea viață. Posturile de televiziune intercalau imagini cu Katrina înaintând deasupra golfului Mexic cu fotografii alb-negru ilustrând distrugerile cauzate de Betsy.

Nereușind să se calmeze, Amaia a oprit televizorul și a ieșit pe holul hotelului. L-a zărit cu coada ochiului pe Dupree care, fără să țină cont de lift, cobora pe scări. A grăbit pasul pentru a-l ajunge. Agentul vorbea la telefon și casa scărilor îi amplifica vocea.

— Bine, cobor, așteaptă-mă în mașină.

Împinsă de curiozitate, s-a întors și s-a dus la ușile de sticlă care dădeau spre balcoanele pe unde, conform proprietarei, bântuia stafia miresei, și a ieșit afară. A mers de-a lungul balconului până deasupra copertinei care încadra intrarea în hotel și s-a aplecat ușor. Mașina oficială care le fusese pusă la dispoziție era chiar dedesubt. L-a zărit pe Jason Bull la volan. Dupree s-a așezat pe scaunul din dreapta. Pe Charbou nu reușea să-l vadă. A renunțat și s-a întors în hotel. I se făcuse

foame.

•

„WWL a.m. în direct din New Orleans. Starea de alertă din cauza uraganului se extinde de la Morgan City până la granița cu Alabama și Florida”.

Știrile de la institutul național de meteorologie răsunau dintr-un vechi radio Thompson, pe care proprietarele hotelului Dauphine îl recuperaseră din cine știe ce cufăr, urmate de sfaturi despre cum să te aprovizionezi ca să faci față unui uragan. Radioul era așezat sub televizorul care continua să transmită imagini cu uraganul înaintând peste golful Mexic, imagini despre care Amaia era convinsă că nu erau actualizate. Proprietarele avuseseră grijă să taie sonorul televizorului, alegând să asculte constantele buletine de știri de la radio.

În timp ce traversa curtea hotelului pentru a ajunge la pavilionul în care se servea micul dejun, Amaia a simțit adierea ușoară și caldă a vântului care i-a unduit părul ca și cum cineva i-ar fi suflat din spate peste el. S-a aplecat în față, și-a scos elasticul de la încheietura mâinii și și-a prins părul cu el. Atunci a văzut că de lângă ușa subțire a pavilionului spre care se îndrepta Bill Charbou o observa zâmbitor, în timp ce o ajută pe una dintre surorile de la Dauphine să pună un sac de nisip lângă alți saci stivuiți acolo.

— Bună dimineața, doamnă subinspectoare.

— Bună dimineața, domnule detectiv. Ce faceți aici? a întrebat, întorcându-se ușor spre stradă.

Era ușor de dedus că Dupree era singur cu detectivul Bull. S-a întrebat dacă Charbou știa.

— Speram să mă însoțiți la micul-dejun, a spus zâmbind curtenitor, iar Amaia a avut certitudinea că detectivului i se pusese pata pe ea.

A trecut peste sacii de nisip și a dat afirmativ din cap, fără să bage în seamă surâsul proprietarei hotelului.

Și-a luat cafea și ouă jumări și a întârziat în dreptul prăjitorului de pâine mai mult decât era cazul, sperând ca între timp să sosească Johnson sau Dupree. Când nu a mai

găsit niciun motiv de amânare, a renunțat și s-a dus la masă.

— Colegul dumneavoastră nu vine la masă?

— Ba da, dar acum e în mașină, vorbește la telefon cu familia. Ține mult la copiii lui.

Nu a avut de ce să nu creadă că Charbou chiar credea ceea ce spunea.

— Normal.

— Și la soția lui, a adăugat el zâmbind.

Amaia nu a spus nimic.

— Uneori mă gândesc că e bine, a zis gânditor detectivul.

Amaia și-a umplut gura cu o altă bucățică de pâine, hotărâtă să nu-i lase nicio portiță deschisă.

— Mă refer la a fi însurat. Știi, cineva cu care să-ți împarți viața.

Ea a clătinat din cap între da și nu. Deci asta era strategia lui. Nu mai întâlnise niciodată vreunul dintre acei inși de care auzise că aduc vorba despre căsătorie la prima întâlnire cu o femeie. Își doreau la fel de mult să se căsătorească pe cât își doreau să-și scoată toate măselele, chiar dacă la început aluzia la căsătorie le făcea pe majoritatea să presupună că nu-i interesează să zboare din floare în floare, ceea ce le dădea un avantaj, și anume acela de a nu fi considerați așa cum erau în realitate.

A mestecat lent, observându-l. Nu-și luase vesta antiglonț, aceea pe care niciodată nu și-o dădea jos, o uitase în mașină și, în onoarea ei, purta o cămașă albastră strâmtă care-i scotea în evidență mușchii pieptului și ai brațelor. Ochii mari și foarte întunecați păreau sinceri. Era frumos și știa asta, iar ei i-ar fi plăcut mai mult dacă el ar fi zâmbit mai rar. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el a devenit brusc extrem de serios, iar ea s-a gândit că într-adevăr așa îi plăcea mai mult și că urma momentul destăinuirilor.

Charbou s-a aplecat puțin în față pentru a conferi cuvintelor un aer de confesiune intimă. Ea a zâmbit, ghicindu-i strategia, ceea ce l-a descumpănit puțin, încă nu era momentul să zâmbească. Cu toate astea, a continuat:

— Știu din experiență că e greu să găsești pe cineva dispus

să suporte programul nostru de muncă, stilul nostru de viață, a spus lăsându-și privirea în jos pentru a umple de emoție stăpânită fraza următoare. Felul în care suntem, până la urmă, afectați de munca noastră.

Aceasta era a doua parte a metodei Charbou. A fost sigură că atunci când voia să încheie o relație folosea o versiune aproape identică, îmbogățită doar de un „nu ești tu de vină, ci eu și blestemata mea de meserie".

Amaia a zâmbit din nou. Până la urmă, se amuza. Bill Charbou i-a interpretat zâmbetul ca pe un îndemn la a-și continua avansurile.

— Doamnă subinspectoare, pot să vă spun Amaia? Am observat că nu purtați verighetă, dar știu că unele dintre colege nu poartă când sunt la muncă. Sunteți măritată?

Colegii lor au intrat pe ușă. Amaia i-a salutat, făcându-le semn să stea cu ei.

— Salazar, a spus ea.

Charbou a privit-o confuz și ușor contrariat de sosirea agenților FBI.

— Puteți să-mi spuneți subinspectoarea Salazar.

Una dintre durduliile proprietare ale hotelului Dauphine a străbătut sala de mese alergând cu telecomanda televizorului în mâna ridicată, ca și cum ar fi ținut frâul unui cal greu de stăpânit. Ajungând în dreptul televizorului, a apăsat tasta pentru sonor până i s-a albit vârful degetului grăsuț. Mai erau câteva minute până la zece dimineața, când primarul Ray Nagin urma să apară la televizor pentru a decreta evacuarea obligatorie a orașului New Orleans.

•

Planul conceput de Dupree, împreună cu șeful poliției, presupunea stabilirea unui gen de Operațiune Năvodul, în orele imediat următoare trecerii uraganului. Era vorba despre un plan de acțiune aplicat de obicei în urma unui atac terorist. Urmau să fie instalate filtre de control la principalele artere de circulație, la gări, la autogări și aeroporturi, plus la toate persoanele care părăseau orașul cu aparate de zbor private, inclusiv militare. Aveau să dea o atenție deosebită

personalului de la urgențe. Chiar nu conta dacă compozitorul călătorise singur sau făcând parte dintr-un grup care se deplasase din afara orașului.

Nu-și putea scoate din minte insigna pe care puștiul acela o văzuse strălucind la pieptul compozitorului. De aceea, la prima confirmare a unei noi crime aveau să aplice restricții de comunicare totale sau parțiale, pentru ca așa-zisul compozitor să nu afle locațiile și dimensiunile filtrelor de poliție și să nu aibă rute opționale pentru a fugi, o metodă utilizată de orice armată din lume în timpul luptelor, ceea ce în argou militar se numește „liniște radio”.

Dupree era sigur că inamicul lor se ascundea undeva foarte aproape, așteptând ca acel diavol din cer să-și verse furia. Asta așteptau și ei. Și se hotărâseră să aștepte la biroul central de gestionare a situațiilor de urgență. Sediul se afla la etajul al doilea, într-o clădire în care parterul și primul etaj erau ocupate de remiza de pompieri, aproape de sediul FBI și de lac. Șeful remizei le pusese la dispoziție o sală de ședințe care, după cum arăta, nu părea să mai fi fost vreodată folosită în acel scop. Și-au stabilit acolo cartierul general. Sala a fost dotată cu table de scris, computere, telefon fix și șase paturi de campanie, în eventualitatea în care aveau să petreacă noaptea acolo. Edificiul era trainic, din beton armat și rezistase altor furtuni. La etajul al doilea erau treizeci de mese de lucru, din care erau ocupate doar o treime, cu treizeci de monitoare și centrale telefonice individuale. În mijlocul sălii, o hartă cu lumini a orașului indica locurile unde se petreceau evenimente de toate soiurile. De la ambuteiaje la certuri în baruri, de la probleme la sistemul de electricitate până la incendii.

Dupree și echipa lui și-au dedicat o parte din timp pentru a-i instrui pe operatori asupra genului de urgență care-i interesa.

Unu. Împușcături succesive. Patru, cinci sau mai multe. Una după alta.

Doi. Toți membrii unei familii omorâți prin împușcare în casa lor.

Trei. Adunați cu toții în aceeași încăpere.

Odată ce ar fi primit un astfel de semnal, trebuia să ia în calcul toate dificultățile: zone inundate, uși blocate, posibil cădere în drum de crengi și fire de electricitate. Dacă străzile deveneau impracticabile, se puteau baza pe mijloacele de transport ale pompierilor.

La începutul după-amiezii, Dupree i-a propus Amaiei să facă un tur de recunoaștere prin oraș. În timp ce străbăteau parcarea spre mașina lor, o liniște stranie i-a învăluit. Păsările au amuțit brusc și s-a auzit zgomotul traficului din depărtare. Atunci a început să plouă. Încet, domolind vântul amenințător care se intensificase de-a lungul dimineții. Au urcat în mașină în liniște, o liniște întreruptă numai de comentariile care-i avizau pe oameni de schimbările produse de la prima oră a dimineții și până atunci. Mașinile, care în noaptea trecută se vedeau de ambele părți ale străzii, dispăruseră, iar când au ajuns pe strada Poydras, au observat că rampa de acces la Superdome începea să fie plină de oameni. Persoane în vârstă, sau în cârje, ori în căruciorul cu rotile. Unii, cu copii în brațe; alții, cu așternuturi și perne pentru noaptea pe care aveau să o petreacă acolo. Amaia a văzut câteva camere de televiziune și pe reporterii care le luau interviu oamenilor ce înaintau spre intrare.

Dupree s-a uitat mâhnit cum se înghesuiau la porțile de acces și s-a întrebat dacă Nana se afla printre ei. Nu a spus nimic, dar au simțit cu toții că era neliniștit.

— Au început să vină încă de ieri-seară, le-a explicat Jason Bull. Polițiștii din interiorul stadionului spun că ar fi vorba de vreo zece mii de oameni; și continuă să vină.

Nimeni nu a comentat. Bull a dat drumul la radio, poate pentru a alunga tăcerea apăsătoare.

Pe autostrada interstatală traficul era mult mai scăzut și mai fluent decât la primele ore ale dimineții. Dacă pe timpul nopții fuseseră puține filtre de poliție, acum ele se înmulțiseră peste tot prin oraș. Patrulele de poliție le reaminteau tuturor că au obligația de a părăsi orașul sau de a merge la adăposturile amenajate special în oraș. Începând cu șase și

jumătate seara, nimeni nu mai avea voie să fie pe stradă. Era ora la care intra în vigoare starea de urgență. Oricine ar fi fost găsit pe stradă, avea să fie reținut spre binele lui.

Amaia a observat perdelele de ploaie care se deplasau ca niște valuri, de la est la vest, în timp ce la radio era anunțată sosirea primelor benzi de nori în spirală ale Katrinei. În interiorul mașinii s-a auzit sunetul unui telefon. Bull a dat radioul mai încet, iar Dupree a răspuns apelului. A ascultat cu atenție, apoi a închis.

— Detectiv Bull, a spus, adresându-se mai întâi șoferului, apoi tuturor celor din mașină. Ne întoarcem la centrul de operațiuni. Au extras glonțul din capul lui Andrews. E diferit de cele care le-au luat viața membrilor familiei lui, însă nu ăsta este cel mai important lucru. Specialiștii au observat imediat că e o muniție veche și când au introdus-o în sistem pentru a o verifica, s-au pornit toate alarmele. Atât glonțul, cât și urmele de pe țeavă se potrivesc cu arma și muniția folosite la asasinarea unei familii din Madison, Wisconsin, numai că asta s-a întâmplat în urmă cu optsprezece ani. Ne trimit din Quantico și Madison toate informațiile existente despre caz. Peste douăzeci de minute avem programată o teleconferință cu Tucker și Emerson din Florida.

23.

RĂUL

Martin Lenx, soția lui și cei trei copii, o fată de cincisprezece ani și doi băieți, unul de doisprezece, iar celălalt de șaptesprezece ani, locuiau într-o vilă într-o mică zonă rezidențială de la periferia orașului Madison, din Wisconsin. Cu ei mai locuia Alma, bătrâna mamă a lui Martin, care era singur la părinți și moștenise casa după moartea tatălui său. Acesta fusese un pastor luteran sever, de origine austriacă și emigrase împreună cu soția lui în Statele Unite, în timpul

celui de-al Doilea Război Mondial. Averea moștenită de Alma le-a permis să ducă o viață lipsită de griji. După moartea soțului ei, bătrâna doamnă locuia cu familia fiului, având un apartament special amenajat pentru ea, la etajul vilei. Cadavrele lor au fost găsite după o lună, într-un stadiu de descompunere avansat, când unor vecini li s-a părut ciudat că familia nu se întorsese încă din călătoria făcută pentru a-și vizita niște rude. Casa era înghețată, dar, chiar și așa, putea îngrozitor. Ca pentru a atenționa asupra a ceea ce urmează, clopotele din a cincea parte din *Simfonia fantastică* de Berlioz răsunau înăuntrul locuinței, alăturându-se pestilențialelor dâre de sânge maronii care ducea către camera de muzică a vilei. Cineva aliniase toate cadavrele membrilor familiei cu capetele spre nord. Martin, tatăl, administratorul unei firme de mai mult sau mai puțin succes, un bărbat șters, extrem de religios, dispăruse. Pe masa din bucătărie, poliția a găsit o scrisoare adresată pastorului parohiei, în care Martin Lenx spunea că familia lui se abătuse de la calea cea dreaptă. Din câte se vedea, preocupările estetice ale soției lui i se păreau nedemne, fiica sa adolescentă îi anunțase că vrea să ajungă cântăreață, iar gusturile muzicale tot mai depravate ale fiilor săi îl batjocoreau pe Dumnezeu. Martin nu se împăcase cu gândul că îi scăpa din mână. Ca tată de familie se simțea responsabil și conștient că trebuia să facă ceva. S-a gândit și s-a tot gândit și până la urmă a ajuns la concluzia că pentru ei cel mai bine era să moară; astfel, le-ar salva sufletele înainte de a fi prea târziu.

În săptămânile de după descoperirea cadavrelor, poliția a aflat că Martin Lenx avea mari probleme cu banii. Caracterul său introvertit și puținele sale abilități sociale îl împiedicaseră, de mai multe ori, să avanseze în funcție. Cu câteva săptămâni în urmă se arătase neobișnuit de iluzionat de un post la o bancă locală, post pe care, până la urmă, nu a reușit să-l obțină. Martin nu lăsase să se vadă că asta l-ar fi afectat, dar anchetatorii au descoperit că în ziua următoare după ce nu a primit postul, a depus o cerere pentru cumpărarea unei arme. Datele oferite de magazinul de arme corespundeau cu

caracteristicile și calibrul armei cu care fuseseră trase gloanțele extrase din fiecare dintre membrii familiei Lenx. Uriașa vilă moștenită de la tatăl său avea deja două ipoteci care urmau a fi aplicate, iar dincolo de viața exemplară pe care se chinuia să o afișeze, se ascundea un infern interior ce-i întuneca mințile. După o lună de la dispariția lui Martin, mașina lui a fost găsită abandonată în parcarea de pe aeroportul din Chicago, dar fără să existe dovezi clare că el ar fi zburat de acolo. Pistolul nu a fost găsit niciodată. Trecuseră optsprezece ani de când Martin Lenx dispăruse. Câțiva psihologi criminaliști au luat în calcul posibilitatea sinuciderii.

Amaia Salazar nu credea că lui Martin Lenx i-ar fi venit o asemenea idee, mai ales după ce se eliberase.

Johnson a citit cu voce tare scrisoarea pe care Martin, după comiterea crimelor, i-o adresase pastorului. Amaia a ascultat fiecare cuvânt, conștientă de faptul că trebuia să fie atentă atât la ce exprima, cât și la subînțelesurile din text și că numai o analiză completă ar putea arunca puțină lumină asupra adevăratelor lui motivații. Și-a notat în carnețel fraze întregi, întorsături aproape imperceptibile, schimbări de stil. Făcea apel constant la metafore apocaliptice. „Soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina”. Cuvintele sale întunecate și de rău augur erau gândite pentru a-i justifica gestul, văzut ca fiind ceva aproape de neevitat, ceva ce îi fusese predestinat. Însă sub stratul de abnegație și sacrificiu, palpita ca o creatură vie cea mai străveche ură. „Stelele vor cădea din cer și puterile cele din ceruri se vor clătina”. Martin își dosise ani în șir resentimentele, amestecându-le cu eșecurile sale, cu jigniri închipuite, frustrări și mici respingeri de care credea că avea parte, transformându-le în justificări pentru neputința lui de a-și rezolva viața. Dar, cu toate acestea, se simțea superior, un om mult mai bun decât oricare dintre membrii familiei lui. Un om cu un asemenea profil psihologic găsea mereu un argument freudian pentru a-și pune ratarea pe seama femeilor din viața sa. Mai întâi dădea vina pe maică-sa, atât de strictă cu el în alte vremuri, pe când acum aplauda nesăbuințele nepoatei, punându-le pe seama tinereții și zâmbind la

insolențele ei. Din partea soției, nu mai aștepta nimic. Devenise o femeie dezechilibrată și nevricoasă, revărsa asupra copiilor un răsfăț copleșitor, crescându-i atât de prost încât Martin nu mai găsea la ei nici urmă din copiii fermecători care fuseseră cândva și-l făcuseră să se simtă mândru de ei și plin de iluzii.

Amaia și-a ținut respirația când a auzit partea referitoare la fetiță. Cea care fusese lumina ochilor lui, micuța lui prințesă, își pierduse locul în inima sa pe măsură ce crescuse, arătându-se a fi tot mai mult ceea ce avea să fie, cea care avea să atragă rușinea asupra familiei prin înclinațiile ei îngrozitoare și prin gusturile depravate. Neliniștile lui păreau centrate asupra ei. Martin expunea încercările sale nereușite de a o aduce pe calea cea bună; o pedepsise interzicându-i să mai iasă cu prietenele, o pusese să se roage îndelung, o dusese la biserică. Dar toate au fost în zadar. Martin văzuse cum micuța lui se transforma pe zi ce trecea. Uneori, în timpul nopții, se ridica din pat și mergea din dormitor în dormitor observându-i pe toți membrii familiei, care dormeau nepăsători la amenințarea ce plutea asupra lor. Toate acele chipuri, până nu demult iubite. Părul negru și creț al băieților, fața abulică a soției încadrată de bigudiurile cu care-și îmblânzea pletele rebele. Ușorul sforăit al bătrânei lui mame, adormită, ca de obicei, în fața televizorului pe care nu-l stingea niciodată.

Ca și cum ar fi fost un Lot milostiv, îi privea ore întregi, încercând să se reapropie de ei. Apoi intra în ultima cameră. Părul roșcat al fetei scânteia pe albul pernei ca licărul solar al unei tinere zeițe înfuriate. Pe ea o favorizase cel mai mult, în ea își pusese cele mai multe speranțe, de aceea ea însemna cea mai mare decepție a lui. Trecuse vremea milei, făcuse tot ce se putea, se chinuise din răsputeri, Dumnezeu îi era martor: muncise, se rugase și se sacrificase, însă încercarea de acum era prea grea, oricât de mult și-ar fi dorit să-și vadă de familie și de casă. Se forțase atât de tare încât rămăsese lipsit de vlagă. Și atunci, în timp ce-și privea fiica adormită, ajungea din nou să fie sigur că Dumnezeu nu-l părăsise, că Domnul îi arătase ce avea de făcut. Înainte de a se întoarce în pat, în

fiecare dintre acele nopți se apleca asupra fiicei lui și îi șoptea ce responsabilitate avea față de ea: „Te voi salva, tăticul o să te salveze”.

Amaia a ascultat fiecare cuvânt citit de Johnson, forța amenințării, lestul pedepsei care atârna în fiecare dintre cuvintele ce au reverberat înăuntrul ei. Fără să-și dea seama, a expirat tot aerul din plămâni, scoțând un soi de scâncet gâtuit, care i-a făcut pe toți să o privească, în timp ce ea simțea cum pământul îi fugea de sub picioare, aruncând-o într-o prăpastie întunecată și cumplit de familiară.

•

Vocea agentei Tucker s-a auzit de la depărtare.

— Subinspectoarea Salazar a avut dreptate, a spus ea, apoi a făcut o scurtă pauză. Felicitări, Salazar. Scrisoarea plină de aluzii la Dumnezeu și la Biblie nu mai lasă loc de îndoială că este vorba despre un asasin apostolic, cu o misiune clară pe pământ și cu Dumnezeu de partea lui. Imediat ce am avut acces la toată scrisoarea, Emerson a analizat și localizat citatele, care, așa cum bănuiam, sunt din Noul Testament, mai exact din Evanghelia după Marcu, capitolul 13, versetul 24, unde se vorbește despre sfârșitul timpurilor. V-am trimis toate textele comparate. Ne-a atras atenția în mod deosebit cel în care vorbește despre puterile cerești și cum vor fi ele puse la încercare. Cred că aceste puteri pot fi extrapolate la uragane, furtuni și tornade. Partea în care se spune că se vor clătina conduce la o situație cauză-efect între păcat și consecințele sale și îi arată compozitorului cine se face vinovat de moarte. Emerson susține că poate fi o simplă întâmplare și că ipoteza e prea fragilă, dar eu cred că odată cu acele cuvinte, scrise în urmă cu optsprezece ani, și-a găsit argumentul valabil și pentru crimele din prezent.

— Emerson, a spus Dupree.

— După părerea mea, mergem prea departe cu interpretările, a spus agentul pe un ton iritat. Înainte de a începe să elaborăm profilul omului nostru în funcție de ce știm despre Martin Lenx, ar trebui să stabilim, fără urmă de îndoială, că Martin și compozitorul sunt una și aceeași

persoană.

— Urmele de pe țeava armei și glonțul găsit în craniul lui Joseph Andrews coincid cu arma folosită de Lenx, cu optsprezece ani în urmă, pentru a-și omorî familia, a remarcat Johnson.

— Ar putea fi vorba de un imitator, sau mai mult, de un discipol. Cred că un discipol s-ar potrivi cu profilul unui asasin apostolic, a argumentat Emerson de la celălalt capăt al firului.

— Haideți să vedem aspectele care conduc la ipoteza că ar putea fi Martin Lenx, le-a cerut Dupree.

— Păi, mai întâi, a început Johnson să spună, se potrivește cu vârsta. Martin Lenx avea treizeci și șapte de ani când au fost comise crimele și de atunci au trecut optsprezece. Așa că, dacă nu e mort, are cincizeci și cinci de ani. Un bărbat fără probleme de sănătate și care a avut grijă de el poate fi în plină formă la o asemenea vârstă. Nu cadrează cu limitele de vârstă ale ucigașilor în serie, nu știm ce a făcut în acești optsprezece ani, însă trecerea anilor l-a făcut cu siguranță mai calm, mai atent, mai meticulos. Ceea ce se potrivește cu modul de acțiune al compozitorului.

— Și mai este arma, a subliniat Tucker. Faptul că nu a lăsat-o acolo unde și-a ucis familia arată că avea intenția de a o păstra, poate ca amintire, dar poate și pentru a o folosi din nou. Ar fi putut s-o lase lângă cadavre, sau în mașina în care și-a abandonat lucrurile; din moment ce mărturisise în scrisoare, nu mai conta că arma l-ar fi dat de gol.

Emerson a intervenit cu voce glacială:

— Profilurile familiilor coincid cu cel al familiei lui Lenx și chiar dacă există diferențe de vârstă, aceste diferențe sunt foarte mici, a admis el. Dar în contra ipotezei vine faptul că compozitorul îl ucide și pe tată. Iar dacă Martin Lenx este compozitorul, atunci înseamnă că nu s-a sinucis și că nu se potrivește.

Dupree a luat cuvântul.

— Bănuiesc că ați remarcat cu toții că Martin Lenx a târât cadavrele prin casă și le-a adunat pe toate în ceea ce poliția

din Madison a numit „camera de muzică”. Am vorbit mai devreme cu Carter, șeful secției Omucideri din Madison; el era un puști când s-au petrecut lucrurile, dar, fiind copilul fostului șef de secție, își amintește că s-a vorbit mult pe seama acelor crime. Vila în care s-au petrecut faptele a fost demolată, dar mi-a spus că, într-adevăr, familia Lenx avea o cameră de muzică, cu pian și câteva alte instrumente, destule pentru a putea fi numită cameră de muzică, fără să sune pompos. Asta ne duce înapoi la viorile apărute în cele cinci locuri ale crimelor; și-a amintit și angajatul de la firma de pompe funebre din Cape May și au fost găsite două viori în depozitele în care s-au păstrat bunurile familiilor Jones și Mason. Dacă acestora le adăugăm vioara din casa familiei Andrews și pe cea din casa familiei Samuels… Prezența unei viori nu este atât de neobișnuită încât să poată fi considerată o semnătură și nici nu transformă o încăpere într-o sală de muzică, dar s-ar putea ca vioara să fie elementul de butaforie al lui Martin Lenx de la scena crimelor. Sunteți de acord, Salazar?

Amaia, care îl observase atentă pe Dupree cât timp acesta vorbise, și-a mutat privirea spre mijlocul mesei, fixând-o pe ledul care pâlpâia indicând că aparatul era pornit.

— Sunt de aceeași părere ca Emerson, a spus ea, făcându-l pe Johnson să se întoarcă și să dea nedumerit din umeri. Sunt de acord cu tot ceea ce ați spus, dar înainte de orice trebuie să stabilim dacă Lenx este compozitorul.

Dupree a privit-o stupefiat.

— Nu vă înțeleg. Martin Lenx se potrivește perfect în profilul trasat chiar de dumneavoastră.

— Deocamdată, nu pot să afirm ceea ce-mi cereți, pentru că îmi lipsesc date, a răspuns ea evaziv.

— Incredibil… a șoptit Johnson către Dupree, cu o notă de reproș în voce.

Dupree o privea încruntat, contrariat.

— Pe de o parte, a continuat ea, privind pe ecran textele trimise de Tucker și comparându-le cu un exemplar din Biblie, ar putea fi el. Mai există un verset care sună așa: „Cât despre lucrurile acestea pe care le admirați, vor veni zile în care nu

va rămâne piatră peste piatră care să nu fie dărâmată”. Un asasin apostolic se caracterizează, printre altele, și prin obsesia lui pentru textele biblice, sau, în cel mai rău caz, pentru mesaje mistice și presupus sfinte. În scrisoarea de adio vorbește despre câte eforturi a făcut pentru casa și familia lui și că simte cum totul se duce de râpă. Uciderea unei familii întregi după o catastrofă naturală care a distrus casa acelei familii simbolizează prăbușirea propriei case; el alege o familie pe care, ca pe a lui, o consideră păcătoasă. Alege familiile pentru a le salva, cum a făcut cu a lui, și le trimite direct la ceruri.

Johnson și Dupree au încuviințat fiecare dintre cuvintele ei. S-a auzit din nou vocea lui Tucker.

— Deci, subinspectoare Salazar, vreți să spuneți că aveți argumente contra propriei ipoteze? Care-i problema?

— Problema este că Martin Lenx și-a ucis familia, i-a omorât pe ai săi; pe soție, pe copii și pe propria mamă. Ceea ce îl transformă într-un anihilator de familii de manual. Se potrivește cu cel puțin două dintre cele patru categorii specifice anihilatorilor de familii: pretențiile de superioritate morală, anomalie sau alienare, dezamăgire, paranoia. Patru din cinci ucigași de genul acesta se sinucid după comiterea crimelor, cu excepția celor care se simt superiori moral, cum ar fi cazul lui Lenx. Dar, presupunând că a continuat să trăiască, ce l-ar putea face ca după optsprezece ani să se apuce din nou de ucis familii care, chiar dacă au multe aspecte comune, sunt totuși mult diferite, locuiesc în zone diferite ale țării, fără să aibă relații între ele? Și, mai ales, problema este ce a făcut Martin Lenx în ultimii optsprezece ani. Cazurile de familii întregi ucise sunt destul de neobișnuite și chiar dacă ar fi avut loc în cele mai îndepărtate zone ale țării, tot s-ar fi vorbit, măcar în presă. Dar nu există nimic. Nici în arhivele FBI, nici în cele ale poliției. Am scormonit în toată țara după cazuri similare și l-am găsit doar pe cel al lui Joseph Andrews, din urmă cu opt luni. Sau Martin Lenx și-a ucis familia, apoi a dispărut și nu are nimic de-a face cu cazurile compozitorului, sau, dacă el este compozitorul, cum și-a putut controla un

impuls atât de puternic? Pentru că dacă știu ceva este că atunci când un dement este convins că Dumnezeu, diavolul sau orice altă forță îi călăuzește acțiunile, nu există altă opțiune decât aceea de a-l prinde, pentru că el nu se oprește niciodată de bunăvoie. Cum a reușit Martin Lenx să stea la cutie?

Tucker a enumerat posibilitățile arhicunoscute:

— Variantele pentru tăcerea unui criminal în serie sunt moartea, o boală îndelungată, plecarea în străinătate sau intrarea la închisoare pentru un alt delict. Dacă plecăm de la presupunerea că e în viață, este greu de crezut că cineva care și-a revenit după o boală care l-a ținut departe de viața activă timp de optsprezece ani să mai fie capabil să se înfrunte cu familii întregi, unde, să nu uităm, există de multe ori tați și copii adolescenți destul de puternici. Iar cetățenii de genul cărora își dorea Martin Lenx să ajungă nu ajung la pușcărie pentru găinării. Deocamdată, varianta că ar fi părăsit țara ar putea fi cea mai plauzibilă, dar, fără să știu de ce, nu-l văd pe Martin Lenx trăind în străinătate. Impresia lui exagerată despre sine nu cred că l-ar lăsa să se vadă ca pe un fugar. La momentul respectiv, investigatorii au ajuns la concluzia că mașina abandonată în parcarea aeroportului era doar o pistă falsă. Apoi s-a luat în calcul și posibilitatea că ar fi putut să se întoarcă în țara natală a părinților, dar s-a dovedit că nu mai avea nicio rudă în Austria. Pun pariu că s-a stabilit în alt loc din același stat, și-a luat o identitate nouă și a trăit o viață diferită, viața aceea la care mereu a visat și pe care, după părerea lui, nu a putut-o avea din cauza familiei.

Dupree a observat reacția Amaiei la cuvintele lui Tucker. S-a strâmbat contrariată. Era evident că avea altă părere, dar nu a spus nimic.

— Să recapitulăm, a zis Johnson nerăbdător. Așadar, în ciuda modului în care Martin Lenx și-a asasinat familia, a profilului membrilor familiilor, a așezării cadavrelor, a încăperii alese pentru a le pune împreună, a armei și glonțului care se potrivesc, acum vreți să-l eliminăm din ecuație pentru că nu știți ce a făcut în ultimii optsprezece ani…

Amaia și-a lăsat capul în jos.

— Răspunde, Salazar, i-a cerut Dupree.

— Până când nu voi avea o explicație valabilă despre motivele copleșitoare care l-au făcut să înceapă să ucidă din nou, trebuie să-l disociez pe Martin Lenx de compozitor.

În sală s-a lăsat o tăcere stingheritoare, întreruptă numai de bâzâitul aparatului pentru comunicare folosit pe difuzor.

Dupree a întrerupt tăcerea.

— Foarte bine, toată lumea la treabă, vom lucra pe două fronturi: pe de o parte, vom continua să-l tratăm pe compozitor ca pe o entitate separată, iar pe de altă parte vom continua să completăm profilul de acțiune al lui Martin Lenx și o să reluăm căutarea lui în toată țara. Vom căuta o legătură între familiile asasinate și familia Lenx. Trebuie să investigăm tot ceea ce se știe despre Martin Lenx, relațiile lui personale din afara familiei; s-ar putea să fi avut o relație de apostolat cu cineva, foști colegi de muncă, enoriași de la biserica la care obișnuia să meargă…

Vocea lui Emerson s-a auzit acum cu claritate, încărcată de triumf.

— Să mai ținem cont și de faptul că ar fi putut duce o viață dublă, cu amante sau alte soții, copii din afara căsătoriei, relații homosexuale. Genul acesta de lucruri care-l pot face să se simtă extrem de vinovat pe orice om care vrea să fie ireproșabil; asta l-ar fi putut împinge la distrugere și, în același timp, să aibă un moștenitor al învățăturilor lui.

Imediat după sfârșitul întâlnirii, Dupree s-a ridicat în picioare.

— Salazar, veniți cu mine, a spus și a ieșit din sala de ședințe, îndreptându-se spre scările din interiorul clădirii.

Era singurul loc unde puteau fi singuri. A fost o idee proastă. Scările legau toate cele patru etaje ocupate de Unitatea de Urgențe și de remiza pompierilor, așa că vântul ce bătea tot mai tare se strecura șuierând prin ferestrele șubrede de la parter.

Dupree nu a ținut cont de șuierăturile deranjante.

— Puteți să-mi spuneți ce s-a întâmplat acolo, în sală?

Ea a ridicat din umeri și și-a strâns buzele.

— Nu știu la ce vă referiți.

— Nu știți la ce mă refer? Mă refer la faptul că oscilați, că o comiteți din nou. Ne surprindeți printr-o viziune de o limpezime copleșitoare, iar un minut mai târziu îi dați dreptate lui Emerson. De ce faceți asta? Nu v-am adus aici ca să le dați dreptate celorlalți, nici ca să ascundeți motivele pentru care nu sunteți de acord, a spus, amintindu-și de reacția ei vizavi de spusele lui Tucker. Sunt momente în care sunteți capabilă să-i înfruntați pe toți pentru a vă apăra teoria, fără să vă pese că mergeți în contra părerii tuturor celorlalți din echipă, ne impulsionați, ne cereți să vă ascultăm, să vă înțelegem opinia diferită, dar după ce apar rezultate care vă susțin teoria, când totul pare să se potrivească, faceți un pas în spate.

— Mi-am spus părerea, dar o respect și pe a celorlalți…

El a scrutat-o cu privirea.

— E din cauza familiei lui Lenx, corect? Vă este mai simplu să acceptați că cineva anihilează în serie familii, decât faptul că Lenx și-a omorât propria familie, a spus Dupree, dând din cap pentru a-și sublinia ipoteza. Cei care le fac rău apropiaților lor, mai ales propriilor fii, sunt mai greu de acceptat. Lucrurile pe care le spune despre fiică-sa…

Dupree a tăcut, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceva ce nu observase până atunci. A tăcut câteva secunde, timp în care Amaia se ruga în gând să continue fără să mai insiste. Dar el tocmai asta a făcut:

— Dar trebuie să o faceți, trebuie să acceptați, ceea ce nu e același lucru cu a înțelege, pentru că cred că așa ceva e imposibil sau…

A tăcut din nou.

Ea a mijit ochii și a inspirat profund, încercând să-și stăpânească emoțiile. Bineînțeles că era din cauza lui Lenx și a propriei ei mame, pentru că motivele întunecate care-i fac pe un tată sau pe o mamă să-și omoare unul sau pe toți membrii propriei familii depășesc limitele ucigașilor și intră în zona demonicului. Lenx fusese o amenințare constantă asupra

propriei familii și natura acelor crime depășea profilurile studiate, intrând pe un teritoriu explorat numai de către cei care au vizitat acea zonă a infernului. Nu asta spusese Dupree în timpul cinei?

Și, mai ales, dacă Martin Lenx și compozitorul erau una și aceeași persoană, atunci nu se aflau în fața unui asasin apostolic care urmărea moartea păcătoșilor, sau a unui anihilator de familii care încerca să se răzbune pe alții pentru propriile abuzuri suferite în copilărie. Dacă Martin Lenx și compozitorul erau una și aceeași persoană, atunci nu făcea altceva decât să repete punerea în scenă a operei lui, iar atâtea repetiții nu putea avea alt sfârșit decât o premieră grandioasă.

Da, ea vizitase acea zonă a infernului, cunoștea natura acelui demon, care, asemenea diavolului însuși, își extrăgea puterea din faptul că oamenii credeau că el nu există. Din felul în care Dupree se uita la ea, și-a dat seama că mai devreme sau mai târziu avea să își dea seama ce e cu ea, amușinase prada, chiar dacă încă nu știa ce era, însă a fost sigură că nu-i va pierde urma, pentru că într-un fel era și motivul pentru care ea se afla acolo.

Vântul a șuierat cu putere printre crăpăturile geamurilor din spatele ei.

Sunetul strident l-a năucit pe Dupree, îndepărtându-l de gândurile sale. Vizibil iritat, s-a dus la ferestrele glisante și le-a împins, încercând să le închidă mai bine. Afară, furtuna îndoia șirul de arbori tineri care înconjura Centrul de Urgențe, iar apele lacului începeau să freamăte cu mici erupții albe, ce apăreau ici-colo pe suprafața lui. Chiar dacă a împins din toate puterile, făcând ca ferestrele să se îmbine ceva mai bine, șuieratul supărător a scăzut foarte puțin. Renunțând, Dupree s-a întors din nou spre Amaia.

— De ce faceți tot ce puteți pentru a părea un pai?

Ea l-a privit descumpănită.

— Un pai în carul cu fân. Știu mulți oameni care ar face orice numai să fie ei acul. Mai mult, există nenumărați oameni care, la un moment dat, se dau drept ac. Însă acul sunteți

dumneavoastră, acul în carul cu fân. Strălucitoare și ascuțită, cât se poate de diferită de paie. Destinul dumneavoastră este să ieșiți în evidență, nu să fiți una ca oricare alta.

Ea l-a privit descumpănită. Nu știa ce să răspundă.

— Ceva nu se potrivește aici, Salazar. Sunt convins că nu ai mai dat peste așa ceva. Nu e tocmai firesc să dai afară din casă o fetiță de doisprezece ani și să o trimiți să învețe în cealaltă parte a lumii. Greșesc?

Ea a strâns din buze. Întărâtată. A privit într-o parte pentru a se feri de ochii lui.

— Nu se potrivește și nu aveți decât o singură opțiune: să faceți ca asta să fie în favoarea dumneavoastră.

A rămas nemișcată câteva secunde, ca și cum ar fi fost captivată de cuvintele lui, după care și-a ridicat capul, l-a privit în ochi și a încuviințat.

Mulțumit, a dat și el din cap afirmativ. A făcut un pas ca să ajungă dinaintea ei.

— Joseph Andrews avea dreptate. Tatăl său s-a opus și ucigașul a fost nevoit să-l omoare cu arma pe care o avea la el. Aceeași armă și aceeași muniție folosite în urmă cu optsprezece ani pentru a-și ucide familia. Așa stau lucrurile. Dumneavoastră ne-ați sugerat că ar trebui să ne uităm în urmă, că nu era prima dată când ucidea. Am ajuns până la Lenx. Acum vreau să-mi spuneți: este Martin Lenx compozitorul?

— Nu pot spune ce a făcut în toți acești optsprezece ani, nici ce-l face pe un anihilator de familii să devină un asasin apostolic în serie, dar cred că el este.

Dupree a încuviințat mulțumit, apoi a adăugat:

— Am observat că nu ați fost de acord cu Tucker când a făcut speculații asupra noii lui vieți…

— Încă nu l-am citit pe Martin Lenx, mai întâi trebuie să știu ce e în mintea lui și abia apoi să încep să fac presupuneri asupra vieții lui actuale…

— Dar…

— Nu o voi face înainte, a continuat ea fermă.

Lui Dupree i-a scăzut entuziasmul. Ieșiseră din nou la iveală

impertinența și aroganța ei de regină. Sau ale unei martire? Acest ultim gând l-a tulburat și a făcut să-i apară pe frunte o cută de îndoială.

— Puteți să rezolvați asta, Salazar?

Ea a făcut un semn afirmativ.

— Atunci ocupați-vă de asta, lăsați-l pe compozitor și concentrați-vă asupra lui Lenx, i-a ordonat Dupree.

Amaia a părut ușurată atunci când a împins ușa grea care dădea spre scările de la etajul al treilea. Și chiar dacă șuierăturile vântului erau tot mai puternice, Dupree a rămas locului, gânditor. Apoi s-a întors în sală, i-a făcut un semn lui Johnson și a ieșit din nou pe palier, obligându-l pe agent să-l urmeze. Imediat ce a auzit ușa închizându-se, s-a întors brusc și s-a trezit față în față cu Johnson.

— Mi-ați spus că după ce am ales-o pe Salazar ca să vină la New Orleans, a primit un telefon.

— Da, anunțasem deja că subinspectoarea Salazar urma să vină cu noi și că toate telefoanele urgente trebuie să-i fie redirecționate mai întâi în avion, apoi pe telefonul meu; asta până când i-am dat un telefon.

— Știți cine a sunat-o?

Johnson a încuviințat.

— Da, telefonista mi-a făcut mie legătura, așa că a trebuit să-i spun să comute convorbirea la o cabină, înainte de a o anunța pe Salazar. Era mătușa ei din Spania. Cu siguranță a crezut că e nevoie să-mi spună de ce o sună și mi-a spus, înainte ca eu să apuc să-i zic că va putea vorbi imediat cu subinspectoarea Salazar. Mi-a spus că tatăl ei este grav bolnav, doctorii i-au dat cel mult patruzeci și opt de ore.

Dupree l-a privit lung, meditativ.

Johnson nu a știut prea bine cum să-i interpreteze tăcerea.

— Poate că ar fi trebuit să vă spun mai devreme… în acel moment, am fost surprins că Amaia s-a hotărât să nu plece acasă. Dar, cum ea nu a zis nimic despre întreaga situație, și cum eu am aflat din întâmplare, nu prea îmi venea bine să…

— Nu vă faceți griji, ați procedat bine, l-a liniștit Dupree.

24.

NANA. FOTOGRAFII VECHI

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005

Nana a privit în sus, spre stadionul Superdome. Norii care începuseră să acopere cerul încă de la amiază contribuiseră, ca o seră, la creșterea temperaturii, iar ploaia ce cădea de câteva ore era călduță și plăcută, de parcă ar fi căzut dintr-o stropitoare. Nimeni nu încerca să se apere de ea. Unii își ridicau fețele spre cer, de parcă s-ar fi aflat sub un duș mult dorit.

Câteva camere de televiziune filmau la porțile stadionului. Se aflau acolo familii întregi, cu copii foarte mici, dar cei mai mulți erau oameni bătrâni, ca ea însăși, în cârje sau bastoane, asemănătoare cu cel pe care-l folosea și ea după operație, sau în scaune cu rotile, ca Seletha. Cei care erau mai tineri îi sprijineau sau îi împingeau, târând după ei cuverturi și perne învelite în saci mari de gunoi; unii se opreau pentru a face cu mâna spre camerele de televiziune.

Nana a crezut că cel mai greu îi va fi să treacă de poarta principală, însă odată ajunși înăuntru, oamenii se înghesuiau spre poarta de acces la tribune și împinsăturile lor au făcut-o să se împiedice. Bobby a prins-o de cot și a sprijinit-o, apoi a tras-o de braț și a așezat-o între el și mânerele scaunului cu rotile ale mamei lui.

Din boxe se revărsau mesaje politicoase prin care li se ura bun venit tuturor și li se spunea să se așeze pe scaune și să elibereze culoarele pentru a ușura intrarea celor care încă așteptau afară, în ploaie, la porțile de acces.

Nana a oftat, înconjurată dintr-odată de un val de aplauze călduroase. A ridicat privirea și s-a uitat confuză la Bobby.

— Tocmai au zis la boxe că primăria ne va asigura tuturor

mâncare pentru seara asta, a spus el zâmbind. O să fie bine, Nana, nu-ți face griji.

Ea s-a chinuit să zâmbească.

Bobby bătuse la ușa ei la amiază.

— Nana, primarul Nagin a decretat evacuarea obligatorie, iar cei de la institutul meteorologic spun că va fi vorba despre un uragan de nivelul 5. La televizor, încă de dimineață, nu fac altceva decât să dea imagini cu uraganul Betsy și ți se face părul măciucă, Nana. Știu că am spus să stăm acasă, dar acum cred că ar fi mai bine să plecăm.

Nana a dat afirmativ din cap, gânditoare. În spatele ei, la televizor, Katrina se rotea în spirală deasupra golfului Mexic.

— Betsy a fost de nivelul 4, a murmurat.

— O să ne petrecem noaptea la Superdome, mulți merg deja într-acolo. Se spune că vom avea parte de asistență medicală și de ambulanțe, în cazul în care situația se înrăutățește. Îl aștept pe vărul meu, Gabriel, să mă ajute să o cobor pe mama, apoi plecăm. Am pregătit sandvișuri, pături și sticle cu apă. Ia-ți medicamentele și ce mai crezi tu că vei avea nevoie.

A închis ușa și s-a dus la dulapul de bucătărie. A mișcat una dintre ușile glisante și a scos un album cu coperte groase, albastre. L-a strâns la piept cu o mână, iar cu cealaltă s-a sprijinit în baston. În ultimele ore, umezeala din aer crescuse, făcând ca șoldul ei să trosnească precum o mobilă veche. A lăsat albumul pe masă, l-a deschis oftând și s-a așezat. Vreme îndelungată păstrase ziarele împăturite printre așternuturile de pat, până când, în urmă cu cinci sau șase ani, se hotărâse în sfârșit să decupeze articolele îngălbenite și să le ofere protecția foliilor de plastic din acel album. Trebuia să fi făcut asta mai demult. Timpul în care zăcuseră printre așternuturi decolorase fotografiile, deteriorase hârtia, care devenise transparentă pe alocuri, iar unele titluri abia se mai puteau citi, atât de șters era tiparul. Aproape toate articolele fuseseră decupate din *The Times-Picayune,* unul dintre cele mai vechi ziare din New Orleans.

Nana și-a trecut degetul peste folia de plastic ce proteja

cuvintele pe care le știa pe de rost. Dar chiar și așa, tot s-a aplecat puțin în față pentru a putea citi.

BETSY. CEL MAI MARE PLAN DE EVACUARE
DIN ÎNTREAGA ISTORIE A REGIUNII

Aproape o jumătate de milion de oameni din sudul Louisianei au fugit din calea furtunii.

PRIMARUL VIC SCHIRO ÎI ÎNDEAMNĂ PE OAMENI
SĂ PUNĂ LA ÎNDEMÂNĂ UN TOPOR ÎN PODUL CASEI

Din cauza faptului că furtuna a lovit în timpul nopții, nenumărați locuitori din New Orleans s-au trezit cu casele inundate. Pentru a scăpa, mulți dintre ei s-au refugiat în pod, unde s-au înecat în apele ce continuau să urce.

BILLION-DOLLAR BETSY, URAGANUL CEL MAI PĂGUBITOR
DIN ISTORIA STATELOR UNITE

A avut trista onoare de a fi primul uragan din Statele Unite care a făcut pagube de un miliard de dolari.

Nana și-a oprit mâna în dreptul altui articol.

CONTINUA INVESTIGAȚIILE ÎN CAZUL
CELOR ȘASE FETE DISPĂRUTE ÎN TIMPUL URAGANULUI

Acestea se adaugă la zecile de dispariții cauzate de trecerea uraganului Betsy, însă poliția nu pune dispariția lor pe seama uraganului.

SUB RUINELE UNEI CLĂDIRI AU FOST GĂSITE CADAVRELE
DOCTORULUI DUPREE ȘI AL SOȚIEI ACESTUIA

Doctorul Dupree, împreună cu soția lui, infirmieră, se întorceau spre casă după ce fuseseră chemați la o urgență.

Amândoi au fost găsiți în interiorul mașinii, care a fost literalmente strivită de o clădire ce s-a prăbușit peste ea. Trupurile celor doi au fost descoperite după o săptămână de la trecerea uraganului Betsy și erau într-un stadiu avansat de descompunere din cauza căldurii.

DISPARIȚIA CELOR ȘASE FETE DIN TREMÉ
VA FI INVESTIGATĂ DREPT RĂPIRE

O presupusă echipă de salvare le-a scos din casa lor în timpul uraganului și de atunci nu se mai știe nimic despre ele. Minorele se aflau în custodia unei guvernante și se adăpostiseră de furtună în casa ei. Una dintre minore este chiar fiica guvernantei, iar alta este nepoata ei. Femeia și un nepot, băiatul fiind fratele uneia dintre dispărute și verișor cu alta, sunt singurii martori. Astăzi vor compărea în fața procurorului.

BETSY VA FI ANULAT CA NUME DE URAGAN

La un an de la dispariția „celor șase din Tremé", procuratura a închis cazul, iar cele șase fete au fost considerate victime ale uraganului Betsy, alăturându-se astfel celor patruzeci și șapte de persoane care continuă să fie date dispărute și care sunt considerate, în mod oficial, moarte.

Nana a dat câteva dintre paginile groase ale albumului, până a ajuns la locul unde o fotografie ținea loc de semn de carte. În fotografie se vedea o adolescentă zâmbind spre aparat, părul negru și creț îi cădea până la jumătatea spatelui. Era imaginea care fusese folosită pentru afișe după dispariția ei. Poliția i-o înapoiase destul de șifonată, însă trecerea timpului, chiar dacă o îngălbenise și îi îndoise colțurile, nu reușise să șteargă scânteierea plină de viață din ochii negri ai fetei. Nana refuza, așa cum făcuse ani întregi cu ziarele, să o pună într-o folie de plastic. Simțea nevoia de a o atinge, avea impresia că gestul o apropia, într-un fel, de fată. Simțea că dacă ar fi pus-o într-o folie sau în dosul unei bucăți de sticlă, i-ar fi dat un aer de relicvă, ceea ce nu-și dorea pentru fiica ei. Nu o îngropase, așa că nu avea să pună fotografia nici pe o cruce, nici într-o ramă. A ridicat privirea și s-a uitat în jur. Își jurase să aștepte mereu acolo, însă iată că acum era nevoită să plece. Și-a văzut poșeta albastră pe blatul bucătăriei; în poșetă își pusese actele de identitate, niște bani și medicamentele. S-a uitat din nou la fotografie de parcă urma să ia în brațe un copil, a luat-o cu ambele mâini, a strâns-o la piept și a închis albumul. Nu l-a mai pus la loc, l-a lăsat acolo, pe masă. Și-a strecurat fotografia la sân, și-a luat bastonul și poșeta albastră și a ieșit din casă, încuind ușa în urma ei.

25.

UN AC

New Orleans, Louisiana

Amaia s-a uitat cu atenție la fotografiile din dosar. Cele ale băieților păreau luate din albumul de sfârșit de an școlar. Exista una în care tatăl apărea singur și unica fotografie în care se vedea și soția lui era una de familie. A studiat fotografia în care apărea întreaga familie Lenx. Martin, un individ șters, anodin. Totul la el, de la nodul strâns al cravatei până la gulerul apretat al cămășii curate, vorbea despre meticulozitate și dichiseală. Se chinuia să transmită imaginea cuiva respectabil și inteligent, dublată de o pereche de ochelari cu ramă de baga, potriviți pentru un profesor mai degrabă. Imaginea unui om care ținea totul sub control, numai că probabil tocmai excesul de zel îl sabota, lăsând să transpară din atitudinea lui, din părul pieptănat și răspieptănat și din unghiile lui curate, o nesiguranță de castrat. Influențat de educația primită de la o mamă severă, nu fusese capabil să ofere familiei lui o casă, așa că locuiau toți sub același acoperiș, în casa mamei lui. Amaia era convinsă că situația fusese umilitoare pentru el, cel care, incapabil de a se desprinde de influența maternă, sau poate în încercarea de a imita viața părinților lui, o viață plină de succes din punctul lui de vedere, sfârșise prin a-și alege o soție care privea cu timiditate la obiectivul aparatului de fotografiat, cu o coafură copiată după cea a soacrei.

Copiii erau cu totul altfel. Zâmbeau nestingheriți și sinceri, păreau fericiți. Fata purta despletit părul lung, roșcat, zâmbetul ei era cald și plin de încredere. Amaia a observat că avea buzele date ușor cu ruj, în contrast cu îmbrăcămintea sobră și spălăcită. A fost sigură că se dăduse doar pentru fotografie. Și-a imaginat-o ștergându-și rujul de pe buze cu hârtie igienică, în fața oglinzii din baie. Toți priveau țintă la obiectiv și se atingeau ușor unii de alții, în afară de Martin, care poza stând într-o parte. Amaia a luat fotografia în care

apărea singur, făcută poate în aceeași zi – purta același costum și aceeași cravată – și a constatat că poziția corpului și expresia lui erau exact aceleași ca în fotografia de grup. Poziția mâinilor, bărbia scoasă înainte, umerii ridicați, trași ușor spre spate, cutele hainelor, toate în afară de gură. Rictusul, ca o tăietură în poza de grup, dispăruse din fotografia cu el singur. Își ținea gura tot închisă, dar buzele îi erau ceva mai relaxate, dând senzația că oricând ar fi putut zâmbi. A mărit imaginea și a reușit să citească nota din josul fotografiei: „Clayton Gray, fotograf".

Linia pe care vorbiseră cu o oră în urmă cu Emerson și Tucker era destinată apelurilor de urgență. De câteva minute începuse să sune neîntrerupt, așa că până la urmă s-au decis să renunțe la telefonul fix. A format numărul pe telefonul mobil primit de la Dupree.

Clayton Gray încă mai exercita meseria de fotograf; i-a spus fără ca ea să-l întrebe, însă spera că nu o să mai muncească multă vreme, pentru că adevărul era că în ultimul timp îi venea tot mai greu să se dea jos din pat dimineața devreme. Curând, fiicele lui aveau să preia afacerea, deși știa că atunci când va putea sta în pat cât va avea chef, nu o să-și mai dorească asta atât de mult. Amaia și-a dat seama că fotograful zâmbea.

Bineînțeles că își amintea de familia Lenx, nu credea că cineva din Madison i-ar fi putut uita. Da, el făcuse fotografia, era un portret tipic de familie, la modă în acele vremuri. Între anii șaptezeci și optzeci, acel gen de portret însemnase pentru familiile de clasă medie ceea ce însemnase un tablou în ulei pentru nobilimea din Renaștere. După apariția aparatelor digitale, lumea nu mai apela atât de des la fotografi precum Gray, chiar dacă mai existau unele evenimente, nunțile, de exemplu, unde era obligatorie prezența unui fotograf profesionist de prestigiu. Nu, poliția nu-l interogase niciodată despre Lenx. Dacă-și amintea ceva care să-i fi atras atenția atunci?

— Soția mea spune că mi-am greșit cariera și că în loc de fotograf trebuia să mă fac psiholog. După modul în care mirii

pozează pot spune, cu o marjă de eroare extrem de mică, dacă vor mai fi sau nu împreună peste doi ani, a spus râzând. Nu cred că asta se poate învăța la facultate, ține de felul în care se așază pentru a fi fotografiați, de poziția mâinilor și mai ales a gurii, știți? Mai mult decât ochii, deși se spune că ei sunt oglinda sufletului, mie expresia gurii îmi spune mult mai mult.

Amaia a zâmbit înainte de a răspunde.

— Soția dumneavoastră are dreptate, vorbiți despre limbajul non-verbal, o specializare extrem de căutată.

— Am să țin cont; dacă așternuturile o să înceapă să mă frigă după ce mă pensionez, poate mă înscriu la facultate ca să mă specializez, a spus râzând.

— Vă amintiți când ați făcut fotografia?

— Mă rog, acum să nu credeți că am o memorie de elefant, în cele mai multe cazuri aș putea spune cu destul de multă aproximație, ba chiar aș putea fi exact, dacă mi-aș consulta agendele, pentru că le păstrez pe toate. Dar vorbind despre familia Lenx, ceea ce s-a întâmplat mai târziu cu ea a făcut ca tot ce avea legătură cu ea să fie povestit de nenumărate ori, până când s-a fixat definitiv în memoria noastră. Am făcut fotografia cu două luni înainte de crime. Tatăl, Martin, a venit la studioul meu de trei ori, înainte de a se hotărî. Era un individ meticulos și foarte exigent. Tuturor clienților li se arată un album care conține selecții cu cele mai reușite fotografii ale noastre, imagini cu familii cu număr diferit de membri, de diverse vârste și în diverse compoziții, nimic neobișnuit. Dar el nu s-a mulțumit cu asta, a vrut să vadă studioul, fundalurile disponibile pentru fotografie, ba chiar și tipurile de iluminare. Înainte de a veni cu familia, a ales totul, inclusiv fotoliile și scaunele pe care aveau să se așeze.

— S-ar zice că îi plăcea să țină totul sub control, a spus Amaia.

— Așa o fi, dar asta nu i-a ajutat prea mult. La început, părea că lucrurile mergeau bine. S-au așezat, am făcut câteva probe. Însă Martin Lenx nu era mulțumit. A schimbat de vreo opt ori ordinea în care se așezaseră. Copiii păreau să se amuze

de toată încâlceala aceea, dar soția lui era complet buimăcită. Apoi, domnul Lenx a sugerat ca mezinul să iasă din cadru. Doamna Lenx a bombănit, spunând că așa ceva era ridicol și, chiar dacă era o femeie foarte timidă și blândă, a fost suficient pentru ca Lenx să renunțe la idee. Fotografia pe care au ales-o până la urmă, cea care mai apoi avea să apară în ziare și la care dumneavoastră vă uitați acum, este prima pe care am făcut-o. N-am păstrat celelalte fotografii de probă, atunci erau lipsite de importanță, așa că le-am distrus. Dar fotografia aceasta, o am și eu în față în acest moment, conține destul de multe informații, cel puțin din punctul meu de vedere.

— Bine, domnule Gray, a spus ea fermecată, faceți-vă numărul. Spuneți-mi ce vedeți în fotografie.

— Uitați-vă cum își ține Lenx gura. E ca tăișul unui topor.

Ea a încuviințat bucuroasă, era exact la ce se gândise și ea.

— În patruzeci de ani de muncă, am văzut expresia asta de multe ori și o numesc „sindromul miresei plouate”.

Amaia a privit fotografia mărită pe ecranul laptopului și a încercuit, cu vârful unui creion, gura lui Lenx.

— Mireasa plouată? Spuneți-mi ce înseamnă asta.

— Din fericire, lucrurile s-au schimbat mult în ultimul timp. Căsătoria nu mai e un obiectiv principal în viață, dar a fost multă vreme pentru majoritatea bărbaților și femeilor. Acum e văzută mai degrabă ca o opțiune plăcută, ceva ce s-ar putea să se întâmple, dar știu cazuri de femei, ba chiar și de bărbați, care au idealizat, până la stupiditate, căsătoria. I-am zis mireasa plouată pentru că sunt mai frecvente cazurile de fete. Femei care visau, încă din copilărie, să se mărite. Nu să se îndrăgostească, ori să cunoască pur și simplu pe cineva cu care să-și împartă viața, ci să se mărite. Își idealizează nunta, imaginează și planifică totul până la cele mai mici detalii, a spus râzând.

Ea a fost de acord și a zâmbit.

— Știu la ce vă referiți.

Gray a continuat înflăcărat.

— Însă realitatea biruie, iar realitatea este că și în Wisconsin plouă. Toate acele mirese se trezesc dimineața

pregătite pentru cea mai importantă zi din viața lor și, când văd că toarnă cu găleata, vor să suspende totul. Ploaia nu era în planurile lor. În cadrul ceremoniei lor idealizate nu au ce căuta o rochie udă sau încălțările pline de noroi ale invitaților și spun asta în gura mare. Nu este cum își imaginaseră ele, așa că vor să renunțe. Firește că mereu există cineva, de obicei cel care dă banii de nuntă, un tată, o mamă, care le aduce cu picioarele pe pământ sau, mai bine zis, le obligă să coboare cu picioarele pe pământ. Și atunci apare această expresie a feței, mai evidentă la unii, la alții aproape imperceptibilă, dar tot contrarietate se numește. Același rictus care se poate observa la gura lui Lenx în fotografia de familie. E o mireasă plouată. Vrea să se întoarcă în pat și să uite totul, pentru că nu este cum planificase el. Și expresia soției e aproape la fel de stridentă ca a lui. Descumpănită, știe că ceva nu merge bine, își dă seama că proasta dispoziție a soțului ei este doar vârful aisbergului care le va scufunda relația. Dar în acele clipe e prea tulburată pentru a-l putea înfrunta, se preface că nu se întâmplă nimic și pozează… Dar deja arată ca un miel decapitat. Am văzut și asta de câteva ori.

— Credeți că Lenx s-a decis atunci?

— Știu de la el, mai târziu a apărut și în ziare, că spera să obțină postul de director la o bancă locală, cred că fotografia de familie era gândită ca o formă de poziționare socială. Din câte știu, după câteva zile a aflat că nu a primit slujba. Dar ceva s-a întâmplat, fără îndoială, în timpul sesiunii fotografice, baletul acela cu copiii, din care el a vrut să elimine unul…

O puternică rafală de vânt a izbit clădirea, spărgând o fereastră la unul dintre etaje. Zgomotului răsunător i-au urmat câteva țipete de spaimă, pe lângă câteva înjurături.

— Pentru Dumnezeu, ce a fost asta? a întrebat Clayton Gray, care trebuie să fi auzit zgomotul cât se poate de bine.

— E un uragan, domnule Gray, vă telefonez din New Orleans.

— De la Katrina? Așa se numește uraganul, nu? Dar ce faci acolo, femeie bună?

Amaia a răsuflat lung și în tăcere, în timp ce-și punea ordine în gânduri.

— Mai am în fața ochilor o fotografie cu Martin Lenx singur, făcută probabil în aceeași zi, a spus, fără să-i răspundă domnului Gray și reînnodând firul discuției.

— Nu mă miră că ați crezut așa, dar chiar dacă poartă aceleași haine, fotografia e făcută două zile mai târziu. Martin Lenx a venit aici și mi-a spus că voia o fotografie cu el singur. Cea mai rapidă fotografie din viața mea. A intrat, s-a așezat, iar eu am apăsat pe buton. Martin nu m-a lăsat să mai fac nici măcar una de probă. Mi-a spus că aceea e perfectă.

Amaia a mișcat creionul peste calendarul din urmă cu optsprezece ani, adus de Johnson. La două zile după fotografia de familie. Ziua când i se spusese că nu obținuse postul, o zi înainte de a solicita un permis de port-armă: aceea era ziua în care Martin Lenx își făcuse o fotografie perfectă, una în care apărea singur.

Și-a luat la revedere de la domnul Clayton, cel care a reușit să o facă să mai zâmbească încă o dată spunându-i să fugă cât mai repede din New Orleans.

— La televizor se spune că uraganul va distruge orașul. Adăpostiți-vă, dragă domnișoară, a spus înainte de a închide.

Exact în acel moment au început să urle toate sirenele de urgență de la remiza pompierilor. Și-a ridicat capul și și-a dat seama că și alte alarme, din stradă, se alăturaseră zgomotului. A văzut că și Johnson se oprise din lucru și acum privea în jur, copleșit de sunetul asurzitor. L-a privit stupefiată. El a făcut semn spre cadranul ceasului și a mimat cu buzele: „Starea de urgență”. Amaia a dat din cap că a înțeles, apoi și-a concentrat atenția din nou asupra fotografiei cu Lenx.

A mărit iarăși imaginea. Colțurile buzelor erau ușor ridicate din cauza contracției mușchilor zigomatici inferior și superior din apropierea gurii. Zâmbea, fără îndoială, reținut, în secret.

Există multe soiuri de zâmbete, majoritatea false: cel utilizat atunci când ești în fața unui aparat de fotografiat; cel circumstanțial, atunci când cineva face o glumă proastă; zâmbetul încurcat, la comentarii nefericite; cel seducător, care

ne apare pe chip atunci când cineva ne atrage sexual; cel sarcastic, atât de propriu politicienilor, care zâmbesc când o întrebare îi pune în dificultate; și apoi există zâmbetul autentic, zâmbetul de fericire. Își amintea că atunci când era mică se chinuia să zâmbească pentru ca mătușa ei să nu se îngrijoreze, însă ea îi zicea: „Nu mă duci tu pe mine, Amaia, nu zâmbești cu ochii”. Astfel, în cel mai simplu mod cu putință, Engrasi definea zâmbetul lui Duchenne, fiziologia zâmbetului sincer. A mărit și mai mult imaginea pentru a-i vedea ochii, fără ca gura să mai intre în cadru. Chiar și prin lentilele ochelarilor cu ramă de baga, Amaia a reușit să observe expresia pe care o căuta. Contracția mușchiului orbicular al ochiului ridica ușor obrajii, producând riduri fine în jurul ochilor. Știa că psihopații se specializează în imitarea emoțiilor omenești, dar încă nu cunoscuse niciunul care să-și poată controla numai mușchiul orbicular. A simțit că abia acum reușise să se conecteze la mintea acelui om și a avut certitudinea că îi va putea face profilul fără nicio șovăială, având dovada clară a motivului pentru care acea fotografie l-a mulțumit din prima pe exigentul domn Lenx. În acea clipă fusese fericit, cu adevărat fericit.

26.

ZÂMBET TRIUMFĂTOR

Elizondo

Engrasi a trecut prin Mendinueta, pe malul celălalt al râului Baztán și, urmând cursul râului, a cotit spre strada Braulio Iriarte. Casa ei, cea în care locuia de când revenise de la Paris, se afla la mijlocul străzii. Zidurile groase, de piatră, o apărau de umezeala ce venea dinspre râul care trecea în apropiere, deși Amaia era gata să jure că putea simți sub picioare apele lui. Strada purta numele unui locuitor din sat, Braulio Iriarte,

care se dusese în America și se îmbogățise de pe urma unei berării deschise în Mexic. S-a întors după mulți ani, bogat și plin de generozitate, și s-a transformat în marele binefăcător din Elizondo. Dar înainte de a-și datora numele domnului Iriarte, se numise „Strada Soarelui”, o denumire primordială și cu totul logică, pentru că, ținând cont de situarea ei la nord, era strada care se bucura de cele mai multe ore de soare din tot satul; ceea ce nu era doar important, ci de-a dreptul vital în vremurile când aproape că nu exista altă lumină în afară de cea a zilei, iar întunericul era plin de amenințări. Engrasi mergea distrasă, fermecată de strălucirea soarelui pe suprafața încrețită a apelor râului și bucurându-se de razele timide care-i încălzeau hainele, făcându-i pielea să se înfioare. De aceea nu a văzut-o pe Rosario, până când nu s-a trezit față în față cu ea. Era îmbrăcată elegant, cu o jachetă de culoare bej, pantofi cu toc jos și o poșetă maro, cu mânere scurte, atârnată pe antebraț, în dreptul cotului mâinii stângi, cu un gest ce s-ar fi vrut natural, dar care era de fapt întru totul studiat. În părul ei castaniu, pieptănat impecabil, străluceau șuvițe acaju. Se oprise în dreptul casei lui Engrasi. O aștepta și a zâmbit când a văzut-o. Zâmbetul ei a fost unul larg, ca la carte, cu obrajii ridicați, cu pomeții ieșiți în evidență. De parcă ar fi vrut să-i transmită lui Engrasi că e cazul să alunge orice îndoială, și-a dat jos ochelarii de soare, lăsând-o să-i vadă micile riduri din jurul ochilor și dându-i de înțeles că gestul acela fusese făcut din cea mai nevinovată și deplină fericire.

Engrasi s-a oprit brusc. Nu se temea de Rosario, dar zâmbetul ei triumfător a neliniștit-o profund, pentru că s-a văzut obligată să-i acorde credibilitate. După experiența cu fratele ei, ajunsese să se bazeze pe intuiție, așa că acum intuiția îi spunea că dacă Rosario i-a ieșit în față era ca și cum i-ar fi ieșit un lup.

— Ce faci aici, Rosario?

— Nu te bucuri să mă vezi, cumnățico?

— Nu, i-a răspuns sec Engrasi.

Rosario și-a pus din nou ochelarii de soare, în timp ce a zis:

— Stai puțin, nu văd de ce trebuie să fii nepoliticoasă. A

trecut ceva timp de când noi două nu am mai stat de vorbă. Să tot fie vreo trei ani? Și m-am gândit că ar fi timpul.

Engrasi a continuat să se uite lung la ea, nemișcată.

— Ce vrei, Rosario? De ce ai venit?

Rosario a zâmbit și mai larg, dacă așa ceva era posibil.

— Juan mi-a spus despre discuția pe care ați avut-o…

Engrasi a rămas impasibilă.

— Ca să fiu sinceră, trebuie să-ți spun, cumnățico, că te-am subapreciat. Nu din rea intenție, să nu mă înțelegi greșit. În general, n-am o părere prea bună despre psihologi și psihiatri, cu șmecheriile și infantilismele lor. Adevărul este că mi se par o liotă de țicniți, plini de traume, încercând cu toții să-și găsească buricul, a spus dând din umeri și clătinând ușor din cap, un gest care în altă situație ar fi fost cochet. Așa că îmi cer scuze, cumnățico, pentru că într-adevăr ai fost foarte isteață.

Engrasi și-a lăsat capul într-o parte, a strâns din buze și și-a asprit privirea. Amabilitatea ei afectată nu o păcălea, acea amabilitate aparentă era plină de otravă. A continuat să stea nemișcată, refuzând să intre în jocul lui Rosario, atunci când aceasta a făcut un pas spre ea și a atins-o ușor pe braț, un gest care se voia de încredere.

— Nu ți-o reproșez, Engrasi, știu că, într-un fel, ți-am pus totul pe tavă, dar chiar și așa, tot trebuie să recunosc că ai fost foarte isteață, ai știut să profiți de ocazie imediat ce a apărut.

— Nu știu la ce te referi, nu a fost nicio ocazie, doar un bărbat care mi-a bătut la ușă ținând în brațe o fetiță aproape moartă și extrem de îngrozită.

Rosario a zâmbit din nou, și-a înălțat mâinile și a dat din umeri, ca și cum ar fi vrut să spună că nu are importanță.

— Deja ți-am zis, cumnățico, că nu e cazul să te porți urât. Credeam că o să-mi fie mai ușor să vorbesc cu o psihologă ca tine, a spus zâmbind ca și cum ar fi fost vorba de o glumă, apoi a redevenit serioasă. Vreau să spun, Engrasi, că atunci eu nu mă simțeam bine, tot ce făceam nu avea nicio logică… însă lucrurile s-au schimbat, acum îmi iau pastilele, urmez un tratament care dă roade, în sfârșit.

A zâmbit din nou mulțumită, apoi a continuat pe un ton confesiv:

— Nu-ți imagina că a fost mereu așa, la început aveam reacții adverse. Trebuie să spun, în apărarea mea, că vorbesc despre un tratament greu de dozat. Mă simțeam rău când îl urmam, eram mereu adormită, moleșită, înceată la minte. Nu mă suportam în starea aia, cumnățico, tu trebuie să înțelegi, pentru că eu sunt oricum numai înceată la minte nu. Mă panicam cumplit la gândul că pastilele alea o să-mi distrugă personalitatea, adică tot ceea ce ne reprezintă pe noi, până la urmă.

Engrasi și-a încrucișat brațele la piept, continuând să o privească. Începea să se satureze de numărul ei, însă voia să vadă ce urmărea, de fapt.

Un zâmbet minunat a apărut pe fața lui Rosario.

— Dar am scăpat de toate astea, doctorul Hidalgo a găsit, în sfârșit, tratamentul care mi se potrivește. Mă simt bine, Engrasi, aș zice chiar minunat. Mă simt bine cu pastilele astea, mă ajută să gândesc limpede, le iau și sunt în stare să mă comport firesc, fără ca ele să-mi blocheze mintea și, iar asta este cel mai important, a spus coborându-și ochelarii până pe vârful nasului pentru ca Engrasi să-i poată vedea ochii, fără să-mi schimbe deloc personalitatea. Acum sunt mereu eu însămi.

Se arătase lupul, în sfârșit.

De data aceasta, Engrasi a fost cea care a făcut un pas înainte și și-a pus palma dreaptă pe antebrațul lui Rosario.

— Păi, mă bucur mult pentru tine, cumnățico, a spus luând în derâdere tonul cumnatei ei, dar nu-mi pasă dacă-ți iei pastilele sau le arunci la veceu, asta nu schimbă nimic.

Lui Rosario i s-a șters zâmbetul de pe față, dar și-a așezat palma peste mâna lui Engrasi.

— Te înșeli, schimbă totul. Așa cum ți-am spus mai înainte, purtarea mea era total lipsită de logică și nerezonabilă. Nu-mi interpreta greșit vorbele, mereu am știut ce trebuie să fac, doar că nu mai știam când era momentul potrivit, spre deosebire de acum, când știu în fiecare moment ce am de

făcut. A strâns cu putere mâna lui Engrasi, lipind-o de a ei ca și cum i-ar fi prins-o în capcană. Dacă e ceva ce-am învățat din ziua în care s-a născut fetița asta, atunci este faptul că fiecare avem un destin, Engrasi, așa că ea și-l va împlini, așa cum mi-l voi împlini și eu.

Engrasi s-a dat înapoi, retrăgându-și mâna, ca izbită de răutatea lui Rosario.

— Nebuna dracului! a șoptit, gâfâind îngrozită.

— O, pentru Dumnezeu! La una ca asta m-aș fi așteptat de la oricine altcineva, Engrasi, dar nu de la tine, nu de la doamna psiholog, a spus prefăcându-se dezamăgită.

Lui Engrasi îi tremurau mâinile atât de tare, încât, pentru ca Rosario să nu observe, s-a văzut nevoită să și le strângă una pe alta.

— Fetița nu se întoarce acasă la tine, nu v-o dau, sunt gata să fac orice, iar dacă vreți să umblăm prin tribunale…

Rosario a zâmbit din nou, amuzată, în timp ce dădea negativ din cap.

— Nu vorbește nimeni de mers la tribunal, din motive evidente și care nu ne convin, a spus uitându-se în jur. Nici nu vreau să mă gândesc la ce scandal ar ieși în sat, mai ales acum, când patiseria voastră de doi bani a luat avânt datorită mie. Nu, nici vorbă de așa ceva.

Engrasi era descumpănită.

— Și atunci…

Rosario a trecut prin fața ei și a continuat să coboare strada, ca și cum conversația lor s-ar fi încheiat. Însă la un moment dat s-a întors, cu zâmbetul ei triumfător.

— Ți-am spus că acum gândesc limpede. Acum știu în fiecare clipă ce am de făcut.

Engrasi a rămas încremenită în mijlocul străzii, până când a pierdut-o din ochi pe Rosario. S-a bucurat că nici ea nu o mai putea vedea, pentru că a scăpat cheile pe jos de două ori, înainte de a reuși să descuie. A intrat în casă, a închis ușa și s-a sprijinit de ea, ca și cum ar fi baricadat-o cu propriul trup. Niciodată, în toată viața ei, nu mai fusese atât de speriată.

27.

ZGÂRIETURI

New Orleans, Louisiana
Duminică, 28 august 2005, seara

Dupree a intrat în sala de ședință, împreună cu doi agenți dintr-o patrulă de poliție.

— Johnson, Salazar, aceștia sunt agenții Elliott și Case, a spus în timp ce bărbații încuviințau, de la poliția din Galveston. Au făcut un drum de peste șase ore cu mașina pentru a ne aduce fotografiile originale cu scena crimelor din casa familiei Andrews, plus cele ulterioare, făcute viorii într-un laborator foto.

Le-a arătat o cutie de carton de mărime medie.

— Pentru Dumnezeu! a spus Johnson. Au venit cu mașina până aici, știind că uraganul poate lovi oricând? În urmă cu o oră a început starea de urgență.

Polițiștii stăteau cu pălăriile în mână. S-au privit scurt înainte de a răspunde.

— N-am crezut că o să fie atât de grav, ne gândeam că o să avem timp. Căpitanul Reed ne-a repetat că e important…

Johnson a zâmbit. Bietul polițist se dezvinovățea de parcă i-ar fi reproșat cineva ceva.

— Chiar este… Doar că nu ne așteptam să veniți până aici, cu uraganul deasupra capului.

— Vă mulțumim, a intervenit Dupree, dar acum nu vă mai putem lăsa să vă întoarceți, va trebui să stați aici pe durata furtunii.

Cei doi agenți s-au privit din nou, vizibil mulțumiți.

— Nu-i nicio problemă, au zis la știri că va fi un uragan magnific.

•

Johnson a pornit reportofonul.

— Există cinci specialiști care nu pot lipsi de la locul unei crime. Un fotograf, un expert în planimetrie, un altul în amprente, un medic legist și un specialist în chimie, a enumerat Johnson, străbătând sala dintr-o parte într-alta și uitându-se la fiecare dintre cele două sute douăzeci și două de fotografii din dosar, în timp ce Bill Charbou și Jason Bull o ajutau pe Amaia să le întindă pe masa din sala de ședințe. Din documentarea fotografică extinsă, reiese că toți acești experți au fost prezenți la locul crimelor comise împotriva familiei Andrews.

Toate luminile din tavan, plus două lămpi de masă, de care Dupree făcuse rost de la centrul de gestionare a situațiilor de urgență, iluminau sinistrele imagini din fotografiile ce ocupau întreaga suprafață a mesei imense. Culorile vii și strălucitoare din diversele stadii în cazul unei morți prin violență erau cenușii și albastre, castanii și vinețiii, mate și uscate, sau vâscoase și untoase. Fotografiile dădeau sălii un abominabil aer de morgă.

Nu doar Amaia a observat asta. Și-a dat seama că Charbou și Bull erau neobișnuit de tăcuți. Erau băieți duri, Amaia era sigură că de când își exercitau meseria văzuseră de toate, dar când au ajutat-o să întindă fotografiile pe masă, i-a simțit tulburați. Cele mai multe fotografii erau cu prim-planuri la pete de sânge, fire de păr sau amprente puse în evidență de prafurile speciale. Marcatorii de plastic, cu numerele la vedere și cu măsurătorile metrice lângă ele, le dădeau un aspect tehnic din care lipsea cel uman, însă planurile generale, capetele membrilor familiei aliniate, bălțile de sânge de sub corpuri, prim-planurile cu fețele victimelor… Asta era cu totul altceva. Puteau fi niște duri, obișnuiți să dea piept cu traficanții de droguri, să se lupte cu pumnii, să fie prinși în răfuiala dintre două bande rivale, să vadă cadavre întinse pe trotuar. Brutalitatea și sălbăticia violenței cotidiene produceau repulsie, greață, dar crimele în serie aveau un aer de reprezentare diabolică, de operă dementă, ceva aberant, care se dovedea cumplit și descumpănitor totodată. Dupree avea dreptate: pe oricine avea o familie, posibilitatea de a sonda

din interior mintea unui asasin de o asemenea factură îl făcea să întrezărească infernul. I-a fost milă de ei, pentru că știa că odată ce s-au trezit în fața unor crime comise de un ucigaș în serie, nimic nu avea să mai fie la fel ca înainte, îi vor vedea altfel pe ceilalți, se vor vedea altfel pe ei înșiși, căci să admiți că un om a fost capabil de a face așa ceva înseamnă să admiți partea cea mai tulburătoare a naturii umane și, în consecință, a propriei naturi.

Amaia a luat un dosar din cutia de carton și l-a adus la masă.

— Detective Bull, a spus, așezându-se lângă el și dându-i dosarul.

El și-a ridicat privirea, iar când Amaia i-a văzut ochii și-a dat seama, după expresia lor gravă și rezervată, că încă încerca să proceseze toată acea grozăvie.

— Acestea sunt fotografiile făcute viorii, la insistențele lui Joseph Andrews Jr. Le puteți înșira pe cealaltă masă? l-a întrebat, arătând spre fundul sălii.

El a dat din cap că da, a luat dosarul și, fără să scoată o vorbă, s-a dus la masa de lângă tabla de scris.

— Se poate observa că s-a lucrat în detaliu, a spus Johnson pentru reportofon. S-au realizat fișe individuale în care fiecare expert a făcut însemnări, în ordine cronologică, despre fiecare etapă a investigației, precum și despre fenomenele atmosferice și climatice sau orografice. Fiind vorba despre o casă de locuit, au ținut cont atât de temperatura internă, cât și de cea externă, inclusiv de faptul că una dintre ferestre era spartă, a adăugat el aplecându-se spre reportofonul pe care-l așezase în mijlocul mesei. Din câte îmi dau seama din materialele pe care le am în față, totul a fost foarte bine documentat. Există fotografii cu indicii și rapoarte scrise în care se explică despre ce indicii e vorba și unde au fost găsite.

Amaia a arătat spre un set de fotografii în care apăreau pete de sânge rezultate din picături, împroșcături sau contact direct. Toate numerotate și cu măsurătorile metrice corespunzătoare dispuse alături.

— Colectarea de indicii, păstrarea integrității locului crimei

și lanțul de custodie par a fi corecte, a spus. Toate dovezile au fost fotografiate separat, denumite și închise în plicuri de hârtie.

Johnson le-a atras polițiștilor atenția asupra unui alt set de fotografii. Fuseseră făcute pe întuneric folosind o lumină extrem de strălucitoare.

— Ce poze sunt astea? a întrebat Charbou.

— Prietenii noștri din Galveston au fost minuțioși. Fotografiile astea documentează căutarea petelor de sânge care nu se văd în mod obișnuit, iar pentru asta au folosit un reactiv de tip luminol și o lumină specială. Nu s-au găsit indicii că s-ar fi încercat ștergerea de pete de sânge sau de alte fluide.

Amaia citea raportul și se uita la setul de fotografii cu amprentele.

— Pentru colectarea amprentelor, a spus ea, s-au folosit diverse substanțe reactive și prafuri colorate. Toate amprentele găsite în casă aparțin membrilor familiei. De asemenea, toate firele de păr adunate de la locul crimei au fost puse în plicuri separate și trimise la laboratorul criminalistic, iar apoi s-a dovedit că toate corespundeau membrilor familiei.

Dupree s-a oprit lângă Johnson și Amaia.

— Deci scena crimei a fost cercetată și prelucrată perfect.

— După părerea mea, procedurile au fost impecabile, a spus Amaia.

— Atunci… De ce? a întrebat Dupree.

Johnson și Amaia au făcut schimb de priviri.

— De ce, ce? a întrebat Johnson.

— Poliția din Galveston ne-a trimis deja prin e-mail toate rapoartele crimelor, fotografiile în format digital… în fine, chestiile obișnuite. De ce acum, când le-am cerut fotografiile cu vioara, căpitanul Reed a trimis doi polițiști ca să aducă fotografiile originale, tocmai din Galveston, în ciuda avertizării legate de sosirea iminentă a uraganului?

— Nu știu. De ce? a întrebat din nou Johnson.

— Nici eu nu știu, a admis Dupree. Dar, din cine știe ce

motive, căpitanului Brad Nelson i s-a părut important să ni le trimită cât mai repede.

— Poate că l-a marcat nefericirea în care se zbate tânărul Joseph Andrews și se simte vinovat, mai ales acum, când știe că s-ar putea să redeschidem cazul… a sugerat Johnson.

— Sau poate că Reed nu este chiar atât de sigur, precum căpitanul Brad Nelson, că procedurile au fost corecte încă de la început, a spus Amaia.

Johnson a ridicat din umeri.

— Am spus deja, a zis el făcând un gest larg pe deasupra mesei. Din ce reiese de aici, lucrurile au fost făcute impecabil.

— Dar vioara? a întrebat Dupree, conducându-i spre masa la care se afla Jason Bull.

— Au procedat la fel, limpede și profesionist. E adevărat că atunci când s-a făcut a doua analiză, deja casa fusese vizitată de angajații firmei de curățenie, dar în fotografiile cu planuri generale făcute după crime, vioara se vede foarte bine și nu se observă pe ea niciun fel de urme, pete sau depuneri. Am putea să scanăm fotografiile originale făcute înainte de curățenie și să încercăm să le mărim, dar, sincer, nu cred că experților, văzând cât de minuțios au lucrat, le-ar fi scăpat cea mai mică urmă de orice fel.

Jason Bull și-a dres vocea.

— Spuneți, l-a invitat Amaia.

— Mă rog, poate e o prostie, eu sunt departe de a fi un specialist, dar…

— Bull, ați observat ceva? l-a zorit Dupree.

— S-ar putea să nu fie nimic, a spus arătând spre una dintre fotografii, dar s-ar părea că are ceva scris dedesubt.

S-au aplecat cu toții asupra fotografiei indicate de detectiv. Era o imagine cu vioara culcată și de-a lungul cutiei de rezonanță, începând de sub bărbia viorii, se vedea o linie ondulată de pe care sărise lacul.

— Pare o simplă zgârietură provocată de atingerea viorii de o suprafață mai dură, și-a dat cu părerea Johnson.

Dupree a luat fotografia cu mâinile lui înmănușate și a cercetat-o de aproape.

— Pare să continue dincolo de curbura lemnului. Mai este vreuna în care să se vadă mai bine?

Au luat la rând toate fotografiile cu vioara, dar nu au găsit niciuna din care să-și dea seama dacă zgârietura continua dincolo de curbura viorii.

Dupree a pufnit iritat.

— Poate în cele făcute la locul crimei, cele în care vioara apare dreaptă, sprijinită de șemineu, a spus Amaia, repezindu-se la masă pentru a căuta, urmată de ceilalți. După ce a studiat cu atenție fotografiile, a luat două dintre ele. În astea două vioara se vede foarte bine dintr-o parte, dar, pentru că fotografia e făcută de la distanță, nu se poate vedea până unde se întinde zgârietura. Fotografiile primite de la căpitan sunt de foarte bună calitate, deci cred că dacă am face ceea ce a propus agentul Johnson, adică să le scanăm și să le mărim, s-ar putea să obținem o imagine mai clară.

— Dați-i drumul, și-a dat acordul Dupree.

28.

ASCUNS LA VEDERE

New Orleans, Louisiana

În ultima oră, ploaia se intensificase, acum își abătea rafalele tot mai puternice asupra geamurilor, producând un zgomot la fel de puternic de parcă cineva ar fi aruncat în ele cu pietricele. Vântul bătea cu putere. Tunetele ajungeau până la ei de la mare depărtare, ca un ecou monoton, iar fulgerele luminau un cer îngustat de norii compacți. Centrul Național pentru Uragane confirmase că ochiul uraganului avea o lărgime de cincizeci de mile, acoperea tot golful Mexic și se îndrepta implacabil spre New Orleans.

Amaia a privit spre ferestre, surprinsă de o nouă serie de zdrăngănituri, care au făcut-o să se întrebe din nou dacă paravanele de hârtie de ambalaj, prinse în cruce cu bandă adezivă, montate pe dinăuntru de pompieri la fiecare fereastră, îi vor proteja de cioburi în cazul în care geamul se va face țăndări. Ca și cum natura ar fi vrut să-i dea un răspuns, un fulger a proiectat pe hârtia de ambalaj umbra a ceea ce a părut a fi o imagine din jocul X și 0, trasat de bandă pe geam.

Nu le-a luat mai mult de câteva minute ca să scaneze și să mărească fotografiile, dar a durat ceva mai mult

până să găsească programul potrivit pentru a identifica scrisul. Zgârietura arăta cam așa:

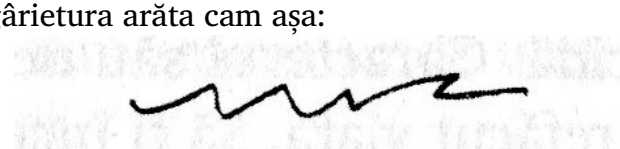

Programul sugera că ținând cont de desfășurare, morfologie, constanță și dimensiuni, putea fi considerată drept

scriitură. Firește că până la urmă putea fi o simplă zgârietură accidentală, așa cum sugerase Johnson, dar la fel de bine putea fi și altceva. Tot privind presupusul scris, începuse să observe asemănări cu un I, cu un N, poate chiar un R, dar la fel de bine putea fi și M, urmat de un N. Codița de la capăt părea să nu fi fost întreruptă, ca și cum nu ar fi fost altceva decât o pauză între acea scriere și următoarea. A dat din cap în sens negativ și a renunțat, „poate nu e decât o zgârietură”.

La zece și un sfert au luat din nou legătura cu Emerson și Tucker.

Dupree a lăsat-o pe Amaia să conducă discuția.

— Există puține date despre comportamentul lui Martin Lenx, înainte de a-și asasina familia. Nu a făcut armata, iar pe vremea când a fost la școală, elevilor nu li se făcea test de personalitate. Nu a urmat niciodată un tratament psihologic sau psihiatric, iar în locurile unde a muncit nu i s-a cerut niciodată să facă alte teste, în afară de cele de competență la locul de muncă și de analizele medicale obișnuite. Toate rapoartele privind personalitatea lui au fost elaborate pe baza comportamentului său când a comis crimele, a presupusei sale fugi și dispariții. După cum știți, există mai multe ipoteze, multe dintre ele conduc la ideea că s-a sinucis după comiterea crimelor, dar, după părerea mea, din scrisoarea întocmită după ce și-a omorât familia nu reiese că s-ar fi simțit cu conștiința atât de încărcată încât să se sinucidă. Caracterul său ne indică posibilitatea de a-și fi refăcut viața. Să fi început de la zero, asta este ceva ce se potrivește perfect cu o personalitate ca a lui. Bănuiesc că Martin Lenx și compozitorul pot fi una și aceeași persoană.

— Cred că e o posibilitate de care trebuie să ținem cont, mă bucur că ne vom concentra pe ipoteza asta, a zis Tucker, bucuroasă.

Din priviri, Dupree a îndemnat-o pe Amaia să continue.

— Bun, a continuat ea. În schimb, sunt de altă părere când vine vorba despre ce ar fi putut face în tot acest timp, în cazul în care este chiar omul nostru. Agentă Tucker, dumneavoastră

ați mers pe ideea că și-ar fi schimbat radical viața, imaginea, aspectul. Dar dacă vorbim de același om care s-a fotografiat împreună cu familia, înainte de a o asasina, sunt convinsă că nu și-a modificat niciunul dintre aspectele de bază ale existenței lui. Acea fotografie ne oferă cheia fanteziilor lui. I-a tot mișcat și rearanjat pentru fotografie, chiar a ajuns să-l scoată din cadru pe cel mai mic dintre copii. Numai după ce a văzut câtă tulburare și surprindere a cauzat asta la soția lui și la fotograf, a acceptat să-și facă o fotografie cu întreaga familie, însă după două zile a revenit și și-a făcut una în care apare doar el. O fotografie pentru care nu și-a schimbat hainele, nici aspectul, pieptănătura sau ochelarii; nici măcar nu a luat o altă poziție. A pozat exact la fel, până într-acolo încât, după ce am comparat cele două fotografii, mi-am dat seama că era exact același cadru, de parcă pozele ar fi fost făcute deodată, doar că din una lipsește familia. Sigura diferență între cele două imagini ale lui este că în cea în care apare singur zâmbește satisfăcut.

— Nu-mi dau seama unde vreți să ajungeți, i-a reproșat Tucker.

— Martin Lenx și-a distrus familia pentru că nu se potrivea idealului său, însă nu credea că ar fi ceva în neregulă cu el, că ar avea ceva rău în el, că ar fi fost cazul să se schimbe. Dacă Martin Lenx și-a refăcut viața, cred că a încercat să o repete pe cea dinainte, dar controlând-o mai strict de această dată, făcând totul bine, fără greșeli. Cei din familia lui se transformaseră, nu el; el se consideră perfect.

Se așteptase ca Tucker să o contrazică, însă agenta a vorbit pe un ton calm și apreciativ:

— Deci dumneavoastră mergeți pe ideea conform căreia compozitorul ar fi un bărbat de vreo cincizeci și cinci de ani – adică vârsta pe care ar trebui să o aibă Lenx –, căsătorit, tradiționalist, conservator. Credeți că ar avea același număr de copii?

— E posibil să fie așa, a răspuns Amaia. Lenx era un tip conservator, așa că probabil a încercat să aibă din nou viața pe care el o credea ideală, dar fără să mai facă erori. Este

important de ținut minte că el nu se simte responsabil.

Johnson a dus ideea mai departe.

— Soția lui nu ar atrage privirile, la fel și mașina; ar avea o casă specifică clasei de mijloc, iar el ar avea un post de conducere, dar nu principal și ar fi în continuare un om religios. Lenx mergea la biserică de mai multe ori pe săptămână, își obliga copiii să participe la lecțiile de religie și îndeplinea anumite funcții în cadrul congregației. De fapt, în scrisoarea pe care a lăsat-o, și-a justificat crimele prin faptul că familia lui se îndepărtase de calea cea dreaptă a religiei.

Dupree a încuviințat uitându-se la telefon.

Putea jura că agenta Tucker zâmbea atunci când a spus:

— Păi, ceea ce avem aici o să vă încânte. Vorbea cu tonul cuiva căruia i se recunosc meritele. După discuția cu Nelson din această după-amiază, ceva nu-mi era clar, așa că am încercat, împreună cu Emerson, să vedem ce nu era în regulă. Detectivul Nelson nu ni s-a părut neglijent, cât mai degrabă evaziv, iar din materialele extrase din ceea ce ne-a trimis agentul Johnson reiese, și noi suntem de acord, că investigația asupra uciderii membrilor familiei Andrews a fost făcută corect. Așa că atitudinea lui Nelson a făcut să trezească în mine întrebarea de unde vine aparentul lui dezinteres. Să nu uităm că, atunci când l-am sunat, el se afla în Tampa, cu un grup de voluntari, cu doar câteva ore înainte să aflăm de ultima familie asasinată. De asemenea, Nelson se aflase la Galveston când au fost comise crimele împotriva familiei Andrews.

— Este detectiv la secția Omucideri, a intervenit Johnson, și înainte de a trăi în Florida, a trăit în Galveston… Nu știu ce…

— Și exact când Joseph Andrews Jr. Atrage atenția asupra viorii, aceasta dispare.

— Agentă Tucker, îmi permit să vă amintesc că instrumentul a dispărut după ce echipa de specialiști a intervenit a doua oară la locul crimei. Detectivul Nelson a fost cel care a trimis vioara din nou la laborator, chiar dacă a făcut-o la insistențele lui Joseph Andrews Jr., a precizat

Johnson.

— Sunt sigură că cine a pus-o acolo a curățat-o mai întâi. Un ucigaș precum compozitorul nu ar face niciodată o greșeală atât de gravă. Să ne amintim că nu există nici cea mai mică amprentă, nici pe cadavre, nici în întreaga scenă a crimelor, așa că este destul de simplu, mai ales pentru un polițist, să simulezi un furt lipsit de importanță.

— Dacă ar exista vreun motiv pentru a face vioara să dispară, nu credeți că ar fi fost logic să o facă să dispară înainte de a doua intervenție a echipei de specialiști? a întrebat Johnson, care începea să-și piardă răbdarea.

— Cred că ar fi fost mult prea evident dacă vioara ar fi dispărut imediat după ce Joseph Andrews reușise să atragă atenția asupra ei. Însă după vizita echipei de specialiști, dispariția ei nu mai contează și s-ar putea ca vioara să reprezinte o altă pistă, sau să fie în sine un indiciu, dar nu de genul celor care pot fi descoperite de specialiștii în colectarea urmelor, ci prin simpla ei prezență acolo, așa cum a semnalat tânărul Andrews.

Dupree a luat cuvântul.

— Agentă Tucker, verificând fotografiile cu vioara, am descoperit un semn pe o parte a ei. Subinspectoarea Salazar e aproape sigură că este vorba despre un soi de scriitură. Am cerut ajutorul celor de la Quantico, dar v-am trimis și dumneavoastră o copie.

S-a auzit, atenuat de distanță, sunetul tastaturii.

— O am în fața ochilor. Chiar pare un fel de scriitură, sau ar vrea să fie… La asta mă refeream, la acest gen de semn identitar, care poate fi trecut cu vederea, considerat o simplă zgârietură, sau un mic defect ca urmare a unei căderi accidentale, dar care, totuși, ar putea conduce la persoana care a lăsat vioara acolo. Poate că cel care a pus-o în casă nici nu a observat semnul de pe vioară, poate că și-a dat seama din fotografii, așa cum ați făcut și dumneavoastră.

— Insinuați că detectivul Brad Nelson ar fi implicat în vreun fel? a întrebat Dupree.

— N-am cum să știu asta, a răspuns Tucker pe un ton ușor

iritat. Am încercat să intru iarăși în legătură cu el pentru a-i mai pune niște întrebări și mi s-a spus că este cu grupul de voluntari care s-a mutat la New Orleans pentru a da o mână de ajutor după trecerea uraganului.

— La dracu'! a exclamat Amaia. Johnson și Dupree au privit-o, conștienți de importanța acelei informații. Ascuns la vedere. Agentă Tucker, Brad Nelson are copii?

— Doi băieți și o fată, de doisprezece, șaptesprezece și optsprezece ani. Și mai e ceva… Nelson și soția lui au adrese diferite. Încă nu au divorțat în mod oficial, dar locuiesc separat de când s-au mutat aici. Întâi a venit ea aici, în urmă cu opt luni, cu câteva zile înainte de asasinarea membrilor familiei Andrews, iar trei luni mai târziu a venit și el, când a reușit să obțină transferul pentru reîntregirea familiei.

— Faptul că soția lui l-a abandonat s-ar putea să-l fi făcut să acționeze din nou, a sugerat Dupree.

— Așa cred, a spus Tucker. Faptul că a venit după ea până aici demonstrează că este un bărbat destul de familist încât să nu lase ca familia să se destrame; și mai este și genul care nu acceptă că uneori lucrurile nu ies bine. Are un loc de muncă lipsit de responsabilități prea mari și niciodată nu a ieșit prea tare în evidență; deține o mașină de familie, Ford Crown Victoria, din 2001. În fotografia pe care o am în față poartă un costum și o cravată obișnuite, care pot fi cumpărate din orice magazin mai mare. Se potrivește cu profilul.

— Asta nu arată altceva decât că este un individ conservator, ca milioane de americani. Cât despre reîntregirea familiei, de ce nu ar fi făcut-o? Ați spus că nu au început demersurile pentru divorț, a obiectat Johnson.

— În plus, a continuat Tucker, strecurând în voce o ușoară urmă de ironie, a însoțit pentru prima dată echipa de salvare la doar cincisprezece zile după tragedia familiei Andrews din Galveston. Este vorba despre un ONG numit Rescue Me, se deplasează în zonele din țară unde au loc catastrofe și este format din pompieri, polițiști și personal calificat din întreaga țară. Peste o jumătate de oră voi vorbi la telefon cu directoarea ONG-ului pentru a afla unde și când a mai fost

Nelson cu ei.

— Pare un om bun, a remarcat Johnson.

— Agentă Tucker, a intervenit Amaia. Am o fotografie la calitate bună cu Lenx și am acces la un program care identifică asemănările dintre fețe, chiar dacă au suferit operații estetice. Am nevoie de o fotografie cu detectivul Nelson.

— V-o trimit pe e-mail, deși nu știu cât de mult o să vă ajute, a răspuns Tucker.

— De fapt, mi-ar prinde bine fotografii cu toată familia. Și numele lor.

— Emerson se va ocupa de asta imediat, i-a zis Tucker.

Fixându-l cu privirea pe Johnson, Dupree a intervenit în discuție:

— Trebuie să stabilim urgent și indubitabil dacă Nelson s-a aflat în vreunul dintre locurile în care au fost ucise alte familii. O echipă de intervenție rapidă în caz de catastrofe, formată din voluntari, îi oferă o justificare perfectă pentru a se mișca prin toată țara, dar, chiar și așa, nu putem trata indiciile decât ca fiind circumstanțiale. Încă avem mult de lucru, dar s-ar putea ca tocmai ăsta să fie motivul grabei cu care căpitanul Reed ne-a trimis din Galveston fotografiile făcute în cazul familiei Andrews. Cred că e momentul să discutăm cu el. Agentă Tucker, agent Emerson, ați făcut o treabă excelentă. Vă sun imediat ce avem noutăți și vreau să faceți la fel.

Johnson a ridicat mâna dreapta, semn clar că voia să adauge ceva.

— Agentă Tucker, nu ați spus nimic despre partea religioasă. Martin Lenx era un om profund religios. Ne-am pus cu toții de acord că viziunea lui despre păcat, atât de personală, a jucat un rol important în justificarea uciderii familiei lui. Merge Brad Nelson la biserică?

Tucker a tăcut câteva secunde, apoi a răspuns:

— Încă mai facem cercetări despre asta, nu am avut timp… Dar din câte știm până acum, reiese că nu e credincios.

După încheierea convorbirii, Amaia a fost convinsă că agentul Johnson surâdea pe sub mustața groasă.

•

Agenta specială Stella Tucker a subliniat cu pixul numele tuturor localităților pe care directoarea de la Rescue Me i le-a dictat la telefon. În același timp verifica cererile de învoire, adresate de Nelson la noul său loc de muncă din Miami, pentru a primi permisiunea de a se deplasa cu echipa de intervenție, cereri pe care Tucker tocmai le obținuse de la poliție.

— Booksville, Oklahoma. Într-o mică localitate aproape de Alvord, Texas. Tampa, Florida. New Orleans, Louisiana, repeta ea pe măsură ce le sublinia pe listă. Sunteți absolut sigură că detectivul Nelson a fost în toate aceste locuri?

— În fiecare săptămână, pe baza listei primite din partea voluntarilor, facem un tabel cu cei disponibili. Când apare o avertizare, sunăm la cei care se presupune că sunt disponibili și în apropiere de zona în care are loc catastrofa, deși uneori am trimis oameni chiar și dintr-o parte într-alta a țării. Vorbim de polițiști, pompieri, infirmieri și medici. Tabelele noastre nu corespund întotdeauna realității, știți cum e, mereu apare câte ceva, lucrează două schimburi unul după altul, au cazuri mai dificile sau pot fi prinși chiar cu o urgență locală. Nu uitați că e vorba de voluntari, care de multe ori își plătesc singuri deplasările, așa că nu avem cum să-i obligăm să meargă, ca pe niște școlari. După ce îi anunțăm, ei iau legătura cu șeful grupului, el fiind cel care ne cere mai mulți oameni, în cazul în care unii dintre cei convocați nu pot merge. În cazul în speță, șeful de echipă este Mergs. El este și colaboratorul nostru cel mai vechi, pompier din Boston, un om extraordinar. În acest moment se află cu echipa lui la New Orleans.

— Da, cei de la secția de poliție unde lucrează detectivul Nelson mi-au spus că a plecat acolo, dar ar trebui să vorbim cu el, deși nu e nimic foarte important, a mințit Tucker. Dacă dă o mână de ajutor sub amenințarea uraganului, nu vreau să-l deranjez, de aceea voiam să știu dacă într-adevăr se află la New Orleans.

— Nu pot ști sigur până nu vorbesc cu șeful de echipă,

deocamdată pot să vă confirm că a răspuns pozitiv la alerta noastră, dar ce s-a întâmplat mai apoi… Vă pot da numărul lui Mergs, însă vreau să vă spun de pe acum că ultima dată când am luat legătura cu el și echipa lui se aflau în Kenner, remiza principală de pompieri a aeroportului Louis Armstrong, și se pregăteau să încerce să ajungă la spitalul Charity.

Și-a notat numărul, în timp ce-i mulțumea directoarei, a închis și l-a sunat pe Mergs.

„Numărul de telefon apelat este indisponibil sau se află într-o zonă fără semnal”.

— În mă-sa de uragan! a șoptit.

*

A încercuit Cape May, New Jersey și Kelleen, Texas. Pentru acele cazuri din februarie și martie nu aveau nicio dovadă că Nelson ar fi fost prezent acolo. Pe atunci încă era angajatul poliției din Galveston și, firește, se afla acolo în decembrie, când au fost comise crimele din cazul Andrews. Dupree spusese că avea să-l sune pe căpitan; dacă ar mai fi sunat și ea la sediul central de poliție din Galveston, exista riscul ca cineva să-i transmită asta șefului de secție, iar acesta, lui Dupree. Tucker era sigură că pentru poliția din Galveston ar fi fost ceva destul de bătător la ochi ca FBI-ul să intre în contact cu ei de două ori în aceeași zi, iar în plus, o astfel de acțiune era de-a dreptul riscantă, dacă până la urmă se va dovedi că greșise.

Știa ce credeau ceilalți despre ea, dar nu-i păsa. Învățase de mult timp, din greșeli, că singura greșeală de neiertat pe care ajunsese să o comită fusese să nu-și urmeze propria judecată. Era inteligentă, iar asta o ajuta pe două planuri: primul, pentru a ști că agenții FBI-ul nu aveau nicio disponibilitate de a sprijini avansarea unei femei, cu atât mai puțin dacă aceasta era afroamericană; al doilea, că dacă exista ceva care putea să-i facă să-și schimbe părerea, atunci acel ceva se numea „rezultate”.

Agenta Tucker a mai format încă o dată numărul lui Mergs, apoi a renunțat, închizând imediat ce a intrat mesajul

robotului. Timp de câteva secunde, a rămas cu privirea pe telefon, ca și cum ar fi fost un obiect necunoscut. Atitudinea ei putea fi luată drept prostie sau neputință de către cineva care nu o cunoștea.

Emerson o observa atent, așteptând, cu mâinile oprite în aer, deasupra tastaturii. În lunile de când lucra împreună cu ea, învățase să-i interpreteze momentele de inactivitate, pentru că femeia aceea energică și dominatoare se oprea numai pentru a se gândi. Încremenea pentru câteva secunde, abia dacă clipea, în timp ce privirea îi rătăcea prin încăpere oprindu-se la întâmplare, pe un obiect sau altul. După care se mobiliza din nou. Și când făcea asta, avea deja luată o decizie.

Și-a ridicat privirea într-un târziu. Emerson a profitat pentru a-i spune:

— Agentă Tucker, am fotografiile cu familia Nelson cerute de subinspectoarea Salazar. Cele mai multe sunt luate din albume școlare și documente oficiale. Nu au calitatea dorită, dar…

Tucker s-a apropiat de masă și Emerson și-a mutat scaunul mai în spate ca să-i facă loc în fața monitorului. Ea a luat mouse-ul și a început să deruleze imaginile, una câte una. Emerson le studiase deja în detaliu.

— Doamna Nelson a fost frumoasă, poate prea atrăgătoare pentru profilul lui Lenx, iar băieții seamănă cu ea. Fata era diferită, părea ușor bosumflată, poate că nu-i plăcea să i se facă poze, sau poate că era doar o adolescentă supărată pe lume, sau altceva.

Agenta Tucker a lăsat mouse-ul, s-a întors și s-a sprijinit de birou, în fața lui Emerson.

Îi aștepta cuvintele așa cum o pisică așteaptă farfurioara cu lapte.

— Am vorbit cu directoarea echipei de salvare, am obținut lista cu învoirile lui Nelson, mi-au dat-o cei de la poliția din Miami, începând cu aprilie, și am comparat-o cu solicitările venite din partea echipei de salvare pentru a participa la mai multe acțiuni. Învoirile de la serviciu și solicitările echipei de intervenție coincid întru totul, începând din aprilie, în

Brooksville, până acum trei zile, în Tampa. Se afla în Galveston când au avut loc crimele împotriva familiei Andrews, iar astăzi se află, aproape sigur, la New Orleans. De fiecare dată, plecările lui au coincis cu un uragan, o furtună sau o tornadă.

— E omul nostru, a spus Emerson.

— Așa cred și eu. Încerc să dau de Mergs, șeful echipei de salvare din care face parte și Nelson; și încă nu avem confirmarea faptului că s-ar fi aflat la Cape May, New Jersey și Kelleen, Texas, în lunile februarie și martie.

Emerson a înghițit momeala.

— Pe atunci, Nelson încă mai lucra în Galveston. Aș putea să sun la departamentul de resurse umane de la poliție și să întreb, a propus el uitându-se la ceas. E duminică, sper să fie cineva…

Ea nu a spus nimic. Nimeni nu va putea dovedi că îi ordonase lui Emerson să sune într-un loc unde Dupree ar fi sunat oricum. S-a dus la biroul ei, făcându-i loc lui Emerson să formeze numărul.

Când a închis, Emerson zâmbea.

— S-a învoit atât în februarie, cât și în martie, pentru a însoți echipa de salvare.

Agenta Tucker și-a pus coatele pe masă, și-a dus o palmă la bărbie, s-a uitat spre Emerson, dar privirea i-a trecut prin el și și-a luat unele dintre acele minute de gândire.

— Credeți că doamna Nelson e genul care se culcă devreme?

Emerson nu a răspuns, pentru că lucrând cu Tucker mai învățase un lucru: nu pusese întrebarea pentru a se consulta cu el. S-a ridicat în picioare și și-a luat jacheta; a mai întârziat doar o clipă văzând e-mailul cu fotografiile arhivate, gata de a fi trimise.

Tucker era deja la ușă, însă s-a întors spre el și a răspuns, de parcă Emerson ar fi pus întrebarea cu voce tare.

— Fiecare lucru la vremea lui. Să mergem.

*

Amaia a intrat pe computer și imaginea presupusei scriituri

a întâmpinat-o pe tot monitorul:

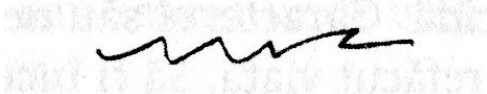

Imediat a început să se întrebe dacă putea fi vorba de un N, urmat de un E și dacă acea linie nedusă până la capăt ar fi un L.

— Pare scris de un copil, a spus cineva în spatele ei. S-a întors și l-a văzut pe detectivul Bull. Ținea câte o cafea în fiecare mână. Am luat o pauză și m-am gândit că s-ar putea să vă pice bine, a spus, întinzându-i o cafea.

Amaia i-a mulțumit printr-un zâmbet.

— Ați spus că pare scrisul unui copil… a reînnodat ea firul discuției, făcându-i semn detectivului să ia loc.

Detectivul s-a așezat zâmbitor, mulțumit că putea fi de folos.

— Am un băiat de șase ani și o fată de zece ani și scrisul acesta seamănă cu al lor, scriu întotdeauna cu litere mici.

Amaia s-a uitat cu alți ochi la scriitură, poate chiar era vorba de scrisul unui copil.

— Deși s-ar putea la fel de bine să fie vorba despre scrisul unui adult care scrie mult de mână…

Amaia s-a întors spre el cu un interes crescut.

— Cum vine asta? a întrebat.

— Addison a scris foarte frumos încă de la început. Dar Liam, cel mic, să spunem că nu le prea are cu asta. Cred că scrisul face parte din personalitatea fiecăruia, iar micuțul meu are multă. Însă profesoara lui Liam nu gândește ca mine, așa că îi corectează mereu temele.

Amaia a încuviințat, încurajându-l să continue.

— Săptămâna trecută, profesoara fiului meu ne-a scris o notă în josul unei compuneri. Îi mai văzusem scrisul și am mai văzut și scrisul altor profesori, însă pentru că mă tot călcase pe coadă m-am uitat mai atent și am observat că nici ea nu trasa tocmai corect s-urile și nici a-urile, în plus, făcea invers curbura de la m-uri și n-uri; ceea ce fac și eu. Doar că la un adult este văzut ca o trăsătură distinctivă, pe când un copil o

încasează pentru asta. Nota suna cam așa: „Liam trebuie să scrie mai frumos, mi-e greu să înțeleg ce scrie”. Am adăugat și eu o notă, sub cea a profesoarei, cu cel mai frumos scris de care sunt în stare: „Scuzați-mă, doamnă profesoară, nu vă înțeleg scrisul”.

Amaia a râs din toată inima.

— Cum a reacționat?

— A, foarte bine, cu mult umor, iar când Liam a venit acasă de la școală, avea o altă notă scrisă din partea profesoarei: *„Touché,* însă Liam trebuie să scrie mai frumos”.

Continuând să zâmbească, Amaia s-a concentrat din nou asupra imaginii.

— Cum l-ați cunoscut pe agentul Dupree? a întrebat brusc, întorcându-se spre detectiv pentru a-i observa reacția.

Pentru câteva secunde, pe fața detectivului s-a citit descumpănirea, însă și-a recăpătat repede stăpânirea de sine.

— Ați fost de față ieri-dimineață când am fost prezentați unul celuilalt, a spus.

Ea a zâmbit, și-a înclinat capul într-o parte și a plescăit din limbă, manifestându-și astfel dezamăgirea.

Pe monitor apăruse semnalul pâlpâitor al primirii unui e-mail; erau fotografiile arhivate trimise de Tucker. Amaia l-a privit pe Bull, care s-a ridicat imediat.

— Vă las să lucrați.

— Nu mi-ați răspuns, i-a aruncat ea, mimând supărarea, în timp ce-l urmărea cum se îndepărtează.

Imediat ce a deschis fotografia pe ecranul monitorului, a înțeles de ce spusese agenta Tucker că s-ar putea să nu-i folosească prea mult.

Brad Nelson se potrivea cu Martin Lenx la înălțime, înfățișare și vârstă, la culoarea părului și a ochilor. Dar toată fața lui era plină de cicatrice. A mărit imaginea pentru a vedea mai bine urmele, conștientă că nu va putea folosi programul de identificare facială. Răni provocate de foc. Marginile cicatricelor erau groase și strălucitoare și se întindeau de la frunte până la bărbie, mai accentuate pe nas și pe pometele stâng. Părea să i se fi făcut mai multe

transplanturi de piele. Fără îndoială, suturile au încetinit creșterea părului. Urmele erau bine conturate, clare și nu aveau culoarea roz, specifică cicatricelor recente. Probabil că le avea de mulți ani. Fotografia fusese extrasă dintr-una de grup. Brad Nelson purta ochelari cu ramă subțire, aproape invizibilă pe fața lui zâmbitoare. Doar o parte din mușchiul zigomatic mai funcționa, iar ridurile din jurul ochilor o împiedicau să-și dea seama dacă zâmbetul lui era autentic. Avea și pe obraji cicatrice adânci, până la mușchi. Contractarea țesutului în zona gurii trăgea pielea înspre dreapta feței, făcând să pară că rânjește ușor. Întreaga lui atitudine era atât mândră, cât și lipsită de griji, ca a oricărui voluntar care se simte bine în echipă.

A deschis și celelalte fotografii primite de la Tucker și Emerson. Nu reușiseră să facă rost de o fotografie cu întreaga familie Nelson. Cele cu băieții păreau luate din albumele școlare, iar cea a soției probabil era o copie după fotografia din permisul de conducere. Chiar și așa, se vedea că era o femeie frumoasă, cu păr negru și ochi mari. Era machiată și avea părul ușor ondulat. Zâmbea și se uita direct la aparatul de fotografiat. Dacă pozase așa pentru o fotografie oficială, înseamnă că aceea trebuia să fie înfățișarea ei obișnuită. Se numea Sarah. Era exact opusul soției lui Martin Lenx. Cei doi băieți îi semănau. Dylan și Jackson. Foarte frumoși, păr negru, ochi mari. Cel mai mare zâmbea, cel mic avea o expresie foarte serioasă. Fata nu semăna cu ei. O chema Isabella. Părul ei era castaniu spre roșcat și ușor ondulat, precum al tatălui ei. Amaia s-a întrebat dacă moștenise trăsăturile lui sau ale altcuiva din familie. A copiat fotografia fetei și a deschis din nou poza cu familia Lenx, chiar dacă știa că programul nu putea să stabilească dacă există asemănări cu membri ai familiei din generația următoare. Băieții lui Lenx aveau părul castaniu, ca al mamei lor, iar fata îl avea roșcat și creț, ca al unei prințese irlandeze. Le-a comparat pe cele două fete. Părul Isabellei nu era atât de creț, iar culoarea lui nu atingea nici pe departe culoarea roșcată din părul fiicei lui Martin Lenx. În rest, ca orice adolescente din generații diferite, aveau atât

multe lucruri în comun, cât și multe diferite. Amaia și-a dat seama că bătea pasul pe loc.

A revenit la fotografia cu Brad Nelson și a pus-o lângă a lui Martin Lenx, întrebându-se dacă omul acela fusese în stare să se automutileze pentru a scăpa de acuzația de a-și fi ucis familia. Și-a spus că da, Lenx avea o părere extrem de bună despre el, una care trecea mult dincolo de aspectul fizic. Perfecțiunea lui ținea de moralitate și numai prin ea o putea atinge. Un lucru atât de banal precum aspectul fizic nu putea reprezenta un obstacol, o piedică pentru a-și păstra perfecțiunea imaculată.

*

Era zece seara când o voce veselă, de femeie, a răspuns din Galveston la telefon.

— Casa familiei Reed.

Se auzea muzică și hărmălaie.

— Bună seara, doamnă. Îmi cer scuze că vă sun la ora asta, sunt agentul Dupree, de la FBI, aș vrea să vorbesc cu căpitanul Reed.

— Îl chem acum, a răspuns ea fără chef, poate chiar ușor deranjată.

După câteva secunde, în care s-a mai auzit doar muzică și zarva oamenilor, un bărbat a răspuns la telefon.

— E ziua de naștere a soției mele și suntem în mijlocul petrecerii, dar nu vă faceți griji, înțeleg că este foarte important. Zgomotul de fond s-a redus, ca și cum Reed ar fi închis o ușă. Când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton intrigat. După-amiază a sunat cineva de la biroul dumneavoastră pentru a verifica învoirile de care a beneficiat detectivul Nelson în perioada în care a lucrat la noi, dar nu-mi dau seama ce are asta de-a face…

Dupree l-a privit întrebător pe Johnson.

Agentul, făcând un gest pe jumătate de uimire, pe jumătate de iritare, a mimat cu buzele cuvintele: „Tucker cea de neoprit”.

Dupree a închis ochii pentru o secundă și a dat aerul afară pe nas.

— Domnule căpitan, alături de mine sunt subinspectoarea Salazar și agentul Johnson. Vrem să discutăm despre detectivul Nelson și cazul familiei Andrews.

S-a auzit un oftat, iar când a vorbit din nou, în vocea căpitanului se simțea mâhnirea.

— Întrebați-mă. Ce vreți să știți?

Dupree a trecut direct la subiect.

— De când îl cunoașteți pe Brad Nelson?

— De doisprezece ani.

— Cum vi se pare ca polițist?

— E un polițist bun, dar am o părere și mai bună despre el ca om. E bun și generos, un om pe care munca în poliție nu l-a făcut să-și piardă omenia. Încă mai e în stare să sufere pentru o victimă.

— Știți ce a pățit la față?

— Da, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, și poate că de acolo i se și trage sensibilitatea lui față de cei care suferă… Proprietarul vechiului bloc în care locuia în Boston a dat foc edificiului pentru a încasa asigurarea. Incendiul a provocat moartea a zece persoane. Lui Nelson nu-i place să vorbească despre asta. L-a salvat un pompier. După ce a ieșit din spital și s-a pus din nou pe picioare, a încercat să intre în echipa de pompieri. Din cauza rănilor suferite, nu a reușit să treacă probele de condiție fizică, însă, până la urmă, a reușit să intre în poliție. A cunoscut-o pe viitoare soție, a făcut copii și a ajuns la secția mea. Nu pot să vă spun mai multe, pentru că, așa cum v-am zis deja, nu-i place să vorbească despre incidentul acela.

— Aveți vreun motiv să credeți că investigația în cazul familiei Andrews nu s-a desfășurat așa cum ar fi trebuit?

— Nu, nu cred asta, cred că s-a făcut tot ceea ce se putea face. Numai că și noi, polițiștii, suntem tot niște oameni, iar un om nu este mereu la capacitatea lui maximă.

— Ce vreți să spuneți?

— Se tot vorbește despre cât de mult poate fi afectată viața personală a unui polițist de stresul cauzat de tot ceea ce i se întâmplă la serviciu, dar să nu uităm că vorbim despre

oameni, iar asta înseamnă că suntem afectați pe două planuri. Când un polițist are probleme acasă… asta poate să-i influențeze randamentul la serviciu. Nu vreau să spun că așa s-a întâmplat în cazul lui Nelson, însă adevărul este că pe durata investigației el nu trecea prin cele mai bune momente.

— Vă referiți la faptul că Nelson și soția lui tocmai se despărțeau?

Răspunsul căpitanului Reed a venit sub forma unor trosnete ininteligibile.

— Domnule căpitan Reed, vă sunăm din New Orleans, mă tem că uraganul începe deja să interfereze cu liniile telefonice, nu am auzit ultimul dumneavoastră răspuns. Fiți amabil și mai spuneți o dată.

— Am zis că nu cred că în cazul lor se poate aplica termenul de „despărțire”. Ce știți despre asta?

— Știm că soția, împreună cu copiii, s-au mutat în Florida și că Nelson i-a urmat după trei luni, chiar dacă nu locuiesc împreună.

— Uite, eu îl apreciez pe Nelson, nu suntem noi cine știe ce prieteni intimi, dar mereu ne-am înțeles bine; am luat prânzuri în familie, am făcut câte un grătar, chestii de genul ăsta. Nu mi-a spus niciodată că ar avea probleme în căsnicie, nici măcar nu a insinuat așa ceva. După ce au plecat, soția mea mi-a spus că Sarah se plângea că era foarte exigent cu copiii. Poate prea sever în privința programului lor, prietenilor, notelor de la școală, știți ce vreau să spun… În orice caz, nu e atât de neobișnuit, mulți polițiști se poartă așa cu copiii lor, bănuiesc că din dorința de a-i proteja de ceea ce noi știm foarte bine, de ceea ce vedem zilnic, numai că se pare că Nelson își mai pierdea controlul.

— Îi bătea?

— N-am auzit niciodată să fi făcut așa ceva…

— Atunci?

— S-a întâmplat cu două săptămâni înainte de cazul Andrews: vecinii lui Nelson au reclamat că se auzeau țipete și zgomote puternice din interiorul casei lui. O patrulă de poliție s-a dus să verifice. Băieții nu erau acasă. Sarah le dăduse voie

să iasă în oraș și să doarmă la prieteni. Asta a fost cauza din care au început să se certe tot mai tare. Polițiștii au intrat în casă și au găsit-o pe Sarah încuiată în dormitor. Nu o lovise, dar distrusese toate lucrurile din casă, mobila era făcută așchii. Cu toate acestea, ea nu a fost de acord să-l denunțe sau să depună plângere. Polițiștii m-au sunat și l-au adus la secție, și-a petrecut noaptea acolo. În ziua următoare, după ce se calmase, l-am însoțit pe drumul spre casă. Când am intrat în casă, nu mi-a venit să-mi cred ochilor: parcă ar fi trecut un taifun pe acolo, și se pare că nu distrugea mobilierul pentru prima dată, chiar dacă nu mersese niciodată atât de departe. Sarah își luase copiii și plecase. S-a întors în Florida, acolo unde locuiau părinții ei, și-a găsit un loc de muncă – e agent imobiliar – și i-a zis lui Nelson că nu are de gând să se mai întoarcă. În aceeași zi, Nelson a cerut să fie transferat, ca să se poată reuni cu familia. Am încercat să-l conving să o lase în pace, dar mi-a spus că ținea la ea și că el avea să se schimbe. Apoi a venit furtuna și au avut loc crimele din cazul familiei Andrews, după care nefericitul ăla de băiat o ținea una și bună că vioara nu e a lor, că nu avuseseră așa ceva în casă… că ancheta nu se desfășurase cum trebuie.

— Credeți că Nelson ar putea avea vreo vină?

— Ce? Ce spuneți acolo? Bineînțeles că nu, a răspuns el cu adevărat indignat. Nelson nu se putea concentra, se gândea numai la transferul său în Florida. A luat avionul într-acolo de fiecare dată când a avut o zi liberă. După ce a plecat Sarah, singurul lui obiectiv era să i se alăture ei. Și-a schimbat comportamentul, făcea altfel de lucruri, bănuiesc că în ideea de a se schimba, așa cum îmi spusese că avea de gând, își dorea să facă totul mai bine, mai ales pentru Sarah.

— Unul dintre acele lucruri a fost să se alăture unei echipe de intervenție, în caz de catastrofe, o echipă formată din voluntari?

— Da, cât timp a mai stat aici a plecat cu echipa de mai multe ori.

— Ați putea fi mai exact? Ați putea să ne spuneți de câte ori și în ce zile a plecat?

— Mă rog, am dat deja toate aceste date persoanei care a sunat după-amiază…

Johnson i-a aruncat lui Dupree o privire plină de asprime, de parcă și-ar fi amintit brusc cât de supărat era pe Tucker.

— Nu am acele date la îndemână, a continuat căpitanul, iar la ora asta nu mai e nimeni la departamentul administrativ. Aș putea să vi le trimit mâine-dimineață, dar, din câte-mi amintesc, cred că a plecat de două ori: o dată, în februarie, s-a deplasat într-un alt stat, dar nu mai știu în care, și a doua oară, la jumătatea lunii martie, cu câteva zile înainte de a se transfera în Florida, îmi amintesc de plecarea asta pentru că nu a ieșit din Texas, au dat o mână de ajutor în apropiere de Killeen, o zonă care tocmai fusese lovită de o serie de tornade.

— Domnule căpitan Reed, sunt subinspectoarea Salazar. Îl știți pe detectivul Nelson de doisprezece ani. Este un om religios?

Era o întrebare simplă, totuși a întârziat foarte mult până să răspundă. Atât de mult încât Amaia s-a întrebat dacă linia mai funcționa.

— Ați auzit ce v-am întrebat, domnule căpitan?

— Am auzit foarte bine… Doar că, mă rog, dacă m-ați fi întrebat așa ceva în urmă cu un an, aș fi râs în hohote. Nelson e un om bun, sincer, generos, are multe calități, însă înjură ca un diavol. E un om bun, dar nu de felul celor care merg la biserică.

— Și ce s-a schimbat?

— În urmă cu câteva luni, după plecarea lui Sarah, l-am văzut pe Nelson pe una dintre străzile din centrul orașului. Am coborât geamul mașinii ca să-l întreb ce caută acolo, atât de departe de casa lui, și atunci l-am văzut intrând într-o biserică. Am rămas perplex, n-am mai zis nimic, am ridicat geamul și am plecat.

— Sunteți sigur? Vă amintiți biserica în care a intrat?

— Da, una din centru. Biserica Ángeles Custodios.

— Ați vorbit cu el despre asta?

— Nu, nu am vorbit… Era evident că voia ca nimeni să nu știe. Înainte de a intra în biserică, s-a uitat în stânga și în

dreapta străzii, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu-l vede nimeni cunoscut. Dacă el își dorea să păstreze secretul asupra credinței lui, atunci nu era treaba mea să fac așa ceva public, nu credeți? Mă gândesc că pentru un om ca Nelson, mersul la biserică putea fi văzut ca o slăbiciune…

Amaia l-a privit pe Dupree și a dat din cap negativ. Indiferent dacă din prietenie sau din spirit de breaslă, nu aveau să obțină nimic în plus de la Reed.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule căpitan. Ne-ați fost de mare ajutor, a spus Dupree și a închis telefonul.

— Credeți că a fost sincer în totalitate? a întrebat Johnson.

Exact în acel moment, ușa de la sală s-a deschis și agentul Bull i-a făcut lui Dupree semn să iasă pe hol. Dupree a ridicat un deget, indicându-i să aștepte puțin, în timp ce răspundea:

— Cred că a fost sincer cu noi, nu știu dacă și cu el însuși. Dumneata ce crezi?

— A spus că era foarte sever cu copiii, la fel ca Lenx, doi băieți și o fată, la fel ca Lenx. Plus faza cu biserica, unde mergea fără să știe nimeni. A fi religios pe ascuns este ceva ce s-ar potrivi…

Amaia își verificase computerul.

— Da, și mie mi-a atras atenția, a spus ea, de aceea l-am întrebat dacă-și amintește despre ce biserică era vorba. Ángeles Custodios, o biserică catolică. E limpede că Lenx înțelegea religia într-un mod cât se poate de personal, dar chiar și așa îmi vine greu să cred că un protestant atât de strict poate trece la altă credință, ca să nu mai spunem că nu cred că ar fi renunțat să-și educe copiii în credința lui. Adevărul este că aici îmi scapă ceva.

— Ce credeți despre povestea cu incendiul? a vrut să știe Dupree.

— Îl văd pe Lenx în stare să-l provoace, a răspuns Amaia. Trebuie să recunoaștem că un incendiu care-ți devastează casa și te desfigurează este un alibi perfect pentru un nou început, pentru acte de identitate noi, pentru un nou chip… Cred că Lenx era atât de sigur pe el încât chiar nu-i păsa de aspectul său exterior.

— Nu cred să fi fost multe incendii în Boston în ziua în care a dispărut Lenx, și în care au murit zece persoane. Degetele lui Johnson au început să alerge pe tastatură. Am găsit. Incendiu într-un bloc vechi. Zece morți, trei răniți, dintre care doi cu răni ușoare și unul cu răni grave; un bărbat ale cărui inițiale corespund celor lui Brad Nelson, a ieșit din clădire pe propriile-i picioare, dar a leșinat imediat ce a ajuns afară. Pompierii au apucat să-l ia de acolo înainte ca blocul să se prăbușească. Corpurile unora dintre victime au fost găsite doar parțial și nu s-a reușit identificarea tuturor, se pare că în bloc locuiau și câțiva fără acte. Nu vreau să spun că s-a întâmplat așa, dar mi se pare destul de simplu să furi identitatea cuiva dispărut într-un incendiu. A putut să se furișeze în clădire când incendiul deja nu mai putea fi oprit, să se aleagă cu arsurile și să iasă exact la timp pentru a putea fi salvat de pompieri. Sună aproape incredibil, dar, așa cum a spus Salazar, un om ca Lenx ar fi în stare de așa ceva și de mult mai mult.

Detectivul Bull a apărut din nou în cadrul ușii și l-a privit nerăbdător pe Dupree. Niciunul dintre ei doi nu a spus nimic. Agentul a ridicat o mână, cerându-i să mai aștepte.

— Continuă, Johnson.

Johnson și-a pus vârful limbii pe buza de sus, sub mustața deasă, și timp de câteva secunde s-a uitat la expresia lui Bull, care rămăsese în cadrul ușii. Într-un târziu și-a luat ochii de la Bull și a continuat.

— Toate astea m-au făcut să mă gândesc la ceva ce a spus Joseph Andrews. Din întrevederea cu Nelson, i-a rămas în minte faptul că acesta îi dăduse de înțeles că poate ar fi fost mai bine să fi murit împreună cu familia. Joseph nu a vorbit despre nimic clar în legătură cu asta, mai degrabă a simțit că Nelson a vrut să-i transmită așa ceva, și îmi mai amintesc că inclusiv Nelson a zis ceva de genul, atunci când am vorbit cu el.

— Nu sunt de acord, a spus Amaia. A fost mai degrabă constatarea unui fapt: băiatul era deprimat și ar fi sfârșit rău dacă o ținea tot așa.

— Apoi mai e și faza că s-a decis să se facă voluntar pentru intervenții de urgență în caz de catastrofe exact în urmă cu opt luni, a continuat Johnson, când au început asasinatele și când familia lui a început să se destrame, ca și cum povestea s-ar fi repetat. O plecare într-un alt stat, care poate să fi fost chiar New Jersey, confirmarea faptului că a fost la Killeen, acolo unde a fost ucisă familia Mason. Încă nu avem datele pe care Tucker ar fi trebuit să ni le trimită deja, lista cu învoirile începând de când s-a mutat, însă deocamdată totul se potrivește. Cei din echipele de salvare au o valijoară și o insignă; formația lui profesională îl ajută să se orienteze acolo unde au loc catastrofe, iar un polițist, mă rog, cineva dintr-o echipă de salvare, mereu va fi bine-venit, a spus Johnson fixând-o pe Amaia cu privirea. Chiar dacă presupusul salvator are o față plină de cicatrice, ca Nelson.

— Cred că dacă știi cum să te folosești de un asemenea chip, poate fi în avantajul tău, a spus ea. În momentele în care asupra unei familii s-a abătut nenorocirea, este vulnerabilă, cu casa distrusă, exact atunci apare brusc cineva care poartă pe chip urmele unei nenorociri similare. Dacă știe cum să se comporte, poate chiar să stârnească sentimente de compasiune și să profite de avantajul că nu li se pare un tip sănătos tun, un necunoscut, cineva care nu a suferit la rândul său… Exact genul de încredere de care ai nevoie pentru a dezarma o familie. Dar chiar și așa, nu trebuie să ne pripim. Încă nu știm dacă a fost la New Jersey și, chiar presupunând că a fost, ar putea fi vorba de o întâmplare, o întâmplare cam suspectă, e drept, așa cum e și faptul că acum se află la New Orleans. Trebuie să localizăm urgent echipa, dar cu discreție maximă, fără ca Nelson să-și dea seama că suntem pe urmele lui. Trebuie să aflăm când și cum au ajuns și unde vor sta pe durata uraganului, bănuiesc că într-un loc foarte asemănător cu acesta.

— Domnule agent Dupree, a insistat Bull din prag.

— Continuați, a spus Dupree ridicându-se în picioare și ieșind împreună cu Bull.

Amaia i-a urmărit cu privirea pe cei doi bărbați. Se opriseră

foarte aproape unul de celălalt, își vorbeau fără să se privească, fiecare se uita peste umărul celuilalt, într-o atitudine de mare încredere și de multă intimitate. Bull îi spunea ceva lui Dupree, care dădea din cap cu gravitate. La un moment dat, Dupree s-a uitat spre ea și privirile li s-au intersectat. Niciunul dintre ei nu și-a ferit privirea, doar că Dupree i-a făcut un semn lui Bull și amândoi au dispărut din raza privirii ei.

•

Charbou a intrat cu un pachet de sandvișuri. Dacă se intersectase pe hol cu colegul său, în timp ce acesta vorbea cu Dupree, nu a lăsat să se vadă că asta l-ar fi mirat.

Johnson s-a frecat la ochi și a pus un semn între paginile dosarului pe care-l citea. Pe copertă era scris îngroșat cu un marker: „Familia Miller”. A luat un sandviș și, imitându-l pe Charbou, s-a așezat pe un pat de campanie.

— Ar trebui să încercați să vă odihniți puțin, e aproape trei dimineața și ne așteaptă o zi grea, i-a spus Amaiei, care continua să privească spre hol.

— Cred că ar trebui să încercăm să localizăm echipa de intervenție în caz de catastrofe din care face parte Nelson, a răspuns ea cu oboseala citindu-i-se pe chip.

— Am impresia că tocmai asta fac agenții Tucker și Emerson, a răspuns Johnson cu maliționzitate. Ne vor suna când vor ști ceva.

— Dar dumneavoastră ați găsit ceva? a întrebat, arătând spre teancul de dosare cu numele familiilor scrise pe copertă.

El a dat negativ din cap și și-a strâns buzele înainte de a răspunde.

— Nimic important, erau familii obișnuite, cu probleme obișnuite: soții Miller au depus cererea de divorț cu un an înainte de asasinate. Dar au ajuns să suspende procesul de divorț pentru că începuseră să meargă la ședințe de consiliere familială. Familia Mason avea probleme economice, tocmai li se pusese a doua ipotecă pe fermă. Se pare că aveau greutăți în a-i plăti fiului cel mare studiile, iar mezinul avusese ceva conflicte la școală, comportament inadecvat, încăierări…

Despre familia Andrews știm ce ne-a spus Joseph. Cei din familia Allen au avut și ei parte de complicații: în urmă cu un an, soția a fost operată la sân, a făcut chimioterapie, părea că tratamentul dăduse roade, numai că toate astea au afectat randamentul școlar al copiilor și comportamentul lor. Cei doi băieți au împrumutat un tractor de la un vecin și au ieșit cu el pe câmp. S-au răsturnat și unul dintre băieți și-a prins un picior sub tractor. A trebuit operat, dar și-a revenit complet. Am mai primit și informațiile pe care au reușit să le adune despre familia din Tampa, cam aceleași lucruri: o familie obișnuită, amenzi pentru parcare neregulamentară, un litigiu cu primăria pentru construcția unui debarcader, plus cei trei copii adolescenți. Fata a fost reținută o singură dată pentru că a încercat să fure un ruj dintr-un supermarket și cam atât. Ah, ba nu, așa cum ne-a spus băiatul, bunica lui nu locuia cu familia Andrews în Galveston, dar asta nu înseamnă că era ușor de prevăzut că se afla la ea acasă și că urma să se mute cu familia peste câteva zile. Și dacă vă folosește la ceva, nici în familia Nelson nu există bunici: părinții lui au murit când el avea douăzeci de ani; și nu are nici frați sau alte rude. Ceea ce îi vine de minune dacă el este Martin Lenx și a luat această identitate. Mama soției lui Nelson, Sarah Nelson, pe numele de fată Sarah Rosenblant, a murit pe când fetița ei era mică. Pe fată și pe frații ei i-a crescut tatăl lor, în Florida. Apropo, Stephen Rosenblant este senator republican de Florida.

Bill Charbou a scos un șuierat lung, urmat de un zâmbet larg.

Johnson a schițat un zâmbet pe sub mustață, însă a continuat ca și cum nu l-ar fi auzit pe Charbou.

— Vreau să fac un tabel cu „presupusele delicte” și cu datele când au fost comise și să le compar cu datele de la familii, în încercarea de a stabili dacă există vreo legătură între „păcatele” acestor oameni și motivul pentru care îi condamnă compozitorul.

Tot timpul cât a vorbit, Johnson a ținut sandvișul în mână, iar după ce a tăcut a mușcat din el, dând astfel de înțeles că nu mai are nimic de adăugat.

Charbou i-a dus ideea mai departe.

— Credeți că lucruri de felul acesta, divorț, un litigiu cu primăria, niște copii care fac un accident cu tractorul vecinului sau o fată care fură un ruj dintr-un supermarket pot fi motivele pentru care compozitorul îi condamnă la moarte? Eu îmi fac veacul pe străzi, știu cum se comportă peștii, traficanții, târfele și drogații; știu la ce să mă aștept de la ei și, într-un fel, mai știu și cum gândesc. Nu știu nimic despre comportamentul unui psihopat, dar dacă își justifică actele așa, prin această regulă de trei simplă, atunci nouă din zece familii din țara asta ar fi condamnate la moarte.

Amaia l-a privit lung, gânditoare.

— Bănuiesc că aveți dreptate în privința faptului că nu par delicte grave și nici condamnabile, a spus ea. Cazuri similare cu cel al familiei Lenx apar în toate manualele de psihologie și toți specialiștii sunt de acord că motivele prezentate de Martin nu sunt altceva decât o scuză grosolană pentru a-și justifica nevoia de a pune capăt unei vieți în care eșuase, care nu-i mai plăcea, nu mai era așa cum și-o imaginase el, pentru ca astfel să aibă un argument ca să o arunce la gunoi, întrucât așa încheie lucrurile psihopații.

— De asta credem că Lenx a început o viață nouă, a fost de acord Johnson, una care poate că o vreme a corespuns idealului său, dar care în ultimul timp a început să dea rateuri.

Amaia a oftat.

— Cert este că motivele unui psihopat pentru comiterea unei crime nu trebuie să fie logice sau serioase, ci pur și simplu să-l deranjeze pe el cu ceva. Gândiți-vă că un om ca Lenx este singurul actor principal și regizor al propriei opere: când unul dintre figuranți nu-i place, îl elimină și-l înlocuiește cu un altul, fără să-și bată capul mai mult decât ar face-o un mare regizor atunci când elimină un actor de mâna a treia, care nu reușește nicicum să spună singura lui replică.

Charbou o privea cu ochii cât cepele.

— Sunteți super deșteaptă, Salazar, și asta mă pune pe jar, scuze, uitați că am spus asta, a zis el și și-a ridicat mâinile ca

pentru a o opri. Sunt cu adevărat impresionat de mintea dumneavoastră. Aveți o minte sexy.

Descumpănită la început de comentariul său, l-a privit în timp ce se întreba dacă era cazul să se enerveze sau nu. Spusele lui Johnson au ajutat-o să se hotărască.

— Dar eu, domnule detectiv Charbou? Mintea mea nu vă pune pe jar? Jumătate din spusele lui Salazar mi se datorează.

Charbou și-a ridicat iarăși mâinile și a zâmbit, dând din cap că nu. Amaia a zâmbit și ea, chiar dacă a încercat să-și ascundă zâmbetul.

Afară, vântul continua să bată cu putere. De fiecare dată când cineva deschidea ușa de acces la scări, vântul se strecura prin crăpăturile cercevelelor părăginite și urla ca o creatură vie, ca un animal furios. Inconștient, s-au uitat cu toții spre ușă, la geamul ei care, în spatele paravanului de hârtie, s-a curbat vizibil.

— Odihniți-vă puțin, Salazar, a spus Johnson, luând încă un sandviș din pachet și întinzându-i unul și ei. Mâncați ceva și încercați să dormiți puțin.

— La ce zgomot e, nu aș putea dormi nici dacă aș vrea.

— Ați fi surprinsă de condițiile în care ajungem să dormim, chiar ieri vi s-a întâmplat, în mașină, a spus Johnson zâmbind.

Charbou a fost de acord.

— Chiar așa, am fost martor, iar dacă nu puteți dormi, încercați măcar să vă odihniți puțin.

Ea a acceptat, râzând. A scos sandvișul din ambalajul de plastic și s-a așezat pe pat, cu spatele sprijinit de perete.

— Vreți să sting lumina? a întrebat Charbou.

Înainte să apuce să-i răspundă, toată clădirea s-a scufundat brusc în beznă și în liniște; au amuțit până și telefoanele de la serviciul de urgență. Afară, uraganul a mugit cu putere, iar un tunet asurzitor a făcut ferestrele să vibreze.

— După câte văd, la New Orleans nu se umblă cu jumătăți de măsură, a glumit Johnson. Când zic că sting lumina, chiar o sting.

Amaia se apropiase de geam și un fulger i-a luminat profilul.

— E o pană de curent generală, a spus privind în afară, s-a oprit curentul în toată zona, cel puțin în partea pe care o văd eu de aici.

— Toată lumea să stea liniștită, pornim imediat generatorul de curent! a strigat cineva pe hol.

*

Amaiei Salazar nu-i plăcea întunericul, îi era greu să spună dacă se simțise vreodată liniștită pe întuneric. Dacă se întâmplase, nu-și mai amintea când. De când se știa, lăsa o lumină aprinsă, cât mai slabă, ca să n-o împiedice să doarmă, dar suficient de puternică încât, atunci când se trezea, să poată recunoaște locul în care se afla, ca să știe că se află la adăpost, că nimeni nu va veni ca să se aplece asupra patului ei și să o amenințe că-i mănâncă sufletul. Uneori, fusese destul de complicat, mai ales când dormise în altă parte, într-o cameră de hotel sau în casa unor prieteni. Dar ajunsese o adevărată specialistă și mereu găsea tehnici de a îmblânzi lumina, printre care să mute veioza în dulap, să lase întredeschisă ușa de la baie sau să nu închidă jaluzelele de la ferestre pentru ca lumina din stradă să pătrundă în cameră, ori să-și facă din cărți, din mici piese de mobilier, din fulare și eșarfe, sau din geamantanul de călătorie un zid între ea și o veioză cu o lumină prea puternică, așezată strategic pe jos, pentru ca lumina să ajungă la un grad de intensitate care îi permitea să doarmă dar și să vadă în jur. De foarte puține ori dormea împreună cu cineva și acelora le servea o poveste care nu era autentică, însă mai sinceră de atât nu putea fi. Coșmaruri, coșmaruri provocate de ceea ce vedea în timpul serviciului. Dar nimeni nu a luat-o niciodată la întrebări. Se întreba ce-ar fi spus dacă le-ar fi mărturisit că nu putea stinge lumina de tot pentru că se temea că va veni o stafie ca să o mănânce.

•

Nu-i plăcea întunericul. Și cu atât mai puțin întunericul însoțit de liniște, când e liniște se aude totul. Poate de aceea a întrebat:

— Domnule agent Johnson, ce aveți cu Tucker?

— Chir așa, i-a ținut isonul detectivul Charbou, vizibil amuzat, ce aveți cu Tucker? Mai înainte, în timpul convorbirii telefonice, ați taxat-o de câteva ori. Iar când ați vorbit cu căpitanul din Galveston, ați numit-o…

— Implacabila Tucker, a completat Johnson.

Întunericul era alungat numai de strălucirea stinsă a indicatoarelor de ieșire de pe hol. Amaia nu-l vedea pe Johnson, poate de aceea a fost surprinsă când acesta a spus:

— N-o suport.

Mărturisirea lui a fost atât de sinceră, de lipsită de justificări și de orice artificiu, încât Amaia și Charbou au izbucnit în râs.

— Stați puțin, l-a rugat Charbou, după ce a reușit să se oprească din râs. Nu o suportați așa cum nu suporți pe cineva din cauza parfumului pe care-l folosește, ori din cauza vocii, ori pentru cum soarbe din cafea? Sau o urâți cu adevărat?

Johnson a întârziat câteva secunde înainte de a răspunde.

— Vreau să cred că nu urăsc efectiv pe nimeni, mă rog, pe pedofili, da, pe ucigașii în serie și pe dușmanii Statelor Unite. Se simțea din voce că zâmbea spunând toate astea. Agenta Tucker nu-mi pică bine pentru că nu e loială.

Amaia a stat o clipă pe gânduri.

— Loialitatea mi se pare un concept abstract, cel puțin așa cum puneți dumneavoastră problema acum. Înțeleg să le fii devotat oamenilor care țin la tine, familiei, prietenilor de o viață… dar, chiar dacă este pentru prima dată când lucrez într-o echipă – sigur că am făcut practica muncii în echipă în timpul studiilor și apoi chiar am lucrat în echipă, așa că înțeleg importanța unui comportament corespunzător și a unei atitudinii ferme dar niciodată nu am simțit, și nici nu mi s-a cerut, un asemenea grad de dăruire.

Johnson nu a fost de acord.

— Spuneți că nu știți prea multe despre subiectul ăsta, și totuși, în orele de când lucrați cu noi, v-ați dovedit mai loială decât a făcut Tucker în toată viața ei. Ca să nu mai zic că a sunat la Galveston, știind că Dupree spusese că va vorbi el cu căpitanul, a spus Johnson și a pufnit. Implacabila Tucker.

Credeți-mă că dacă cei de la Centrul Național pentru Uragane ar ști de existența lui Tucker, ar fi dat uraganului numele ei. Implacabilă și la fel de distructivă. Genul acesta de lipsă de loialitate prejudiciază investigația; faptul că a trecut peste echipă și s-a grăbit să sune pentru a-și aroga unele merite ar fi putut cauza o atitudine extrem de reticentă din partea căpitanului Reed, sau chiar să-l facă să se închidă cu totul în sine. Dar cu asta ori fără asta, adevărul este că nu o suport! Nu ați observat cum s-a comportat în timpul convorbirii? A spus că atitudinea lui Nelson i s-a părut suspectă, dar de ce nu ne-a spus mai devreme, pentru ca întreaga echipă să o apuce în direcția asta? Doar știu foarte bine că e inteligentă și că întotdeauna gândește înainte de a acționa. Există un motiv pentru care face toate astea: Tucker e o carieristă și vă garantez că o să trimită un raport personal, din care va reieși limpede fiecare contribuție a ei la înaintarea investigației. Nu este loială nici lui Dupree, nici echipei.

Amaia a aprobat dând din cap, gânditoare.

— Dar Emerson?

A auzit cum Johnson a pufnit și a fost sigură că, în același timp, dădea negativ din cap.

— Emerson este servil; nu strălucește prin nimic, dar știe cum să lucreze într-o echipă. Mai știe și că nu e atât de inteligent precum Tucker și că dacă nu ar sta în umbra ei, nu ar avansa niciodată, așa că rămâne mereu la dispoziția ei. Emerson este slugarnic și nu e cine știe ce isteț, dar este loial.

Amaia părea să se gândească la ce auzise.

— Dumneavoastră îl cunoașteți foarte bine pe Dupree. El ce zice, de ce o ține în echipă?

— Dupree e interesat doar de investigarea cazului în curs, iar pentru asta, agenta Tucker e foarte bună. Altceva nu-l interesează, a spus și a făcut o scurtă pauză. Tucker trăiește pe spinarea lui, dar lui pare să nu-i pese.

— Stați, a spus Charbou râzând, ăsta e un adevărat complot.

Amaia a spus lucrurilor pe nume:

— Credeți că Tucker vrea să-i ia locul lui Dupree?

Johnson a râs mânzește.

— Una e să vrea și alta e să poată. Tucker e o investigatoare excelentă, dar Dupree e un ac, un ac în carul cu fân. Un agent ca Dupree apare o dată la cincisprezece – douăzeci de ani. Pur și simplu e de alt nivel. Tucker mi se pare neloială și chiar așa este. E neloial să-ți urmărești propriile interese folosindu-te de o investigație în desfășurare. Să nu mă înțelegeți greșit, Salazar, eu nu sunt un ac, dar niciun slugarnic nu sunt. N-aș aplauda niciodată pe un intrigant, numai cu scopul de a avea o umbră în dosul căreia să mă ascund.

Amaia, recunoscând vorbele pe care Dupree i le spusese pe palier, a dat din cap că a înțeles.

— Și ce credeți că pune acum la cale șeful nostru? a îndrăznit ea să întrebe, poate pentru că era la adăpostul întunericului de care se temea atât de tare. Bănuiesc că ați văzut cum a șușotit cu detectivul Bull.

— Subinspectoare Salazar, trebuie să înțelegeți un lucru despre Dupree: el e preocupat mereu de ceva în plus, e cu un pas în fața noastră, ba chiar cu o zi înaintea noastră. Cred că de asta pare mereu îngrijorat, de parcă ar fi Atlas cu bolta cerească pe umeri.

— Am observat și eu că zâmbește cam rar… a spus Charbou.

— Mă rog, el oricum e un tip serios, însă adevărul este că de când am ajuns la New Orleans pare mult mai circumspect decât de obicei.

Amaia i s-a adresat prin beznă lui Charbou.

— Dar dumneata, Bill? Știi ce învârte colegul dumitale? Poate că nu e altceva decât o impresie de-a mea, greșită, dar, chiar dacă la comisariat au făcut cunoștință de parcă nu s-ar mai fi văzut niciodată, aș spune că se cunosc dinainte.

— O, doamna subinspectoare! Ați pus degetul pe rană, a zis Charbou râzând. Și eu știu ce înseamnă loialitatea.

— Credeam că loialitatea și sinceritatea merg mână în mână. Nu vă deranjează când colegul dumneavoastră vă ascunde anumite lucruri? a insistat ea.

— Doamnă subinspectoare, suntem Bill și Bull, nu Tom și Jerry. Loialitate nu înseamnă să spui totul, înseamnă să spui tot ceea ce trebuie spus.

Amaia a zâmbit la cuvintele lui Charbou într-un mod în care nu și-ar fi permis dacă nu ar fi fost întuneric.

29.

NANA. *MAUDIT*

Stadionul Superdome din New Orleans
Luni, 29 august 2005, ora 3.00

Chiar dacă nu-și luase somniferul și fusese gata să jure că fără el nu va putea dormi, Nana aținise. S-a trezit înconjurată de murmurul a zece mii de oameni, respirând sau șoptind toți deodată, și de șuieratul vântului, care, ca un vaier continuu, se extindea pe deasupra stadionului. Și-a ridicat privirea. Muzica amplificată prin boxe, care se auzise toată seara, acum încetase, iar reflectoarele aruncau o lumină mult mai scăzută. Copiii, care în primele ore alergaseră pe pistă, obosiseră în sfârșit. Dormeau duși, în brațele părinților sau ghemuiți pe jos, ca niște pisoi. Nana a simțit o împunsătură în vintre, trebuia să meargă să facă pipi. Fusese la baie înainte de a ieși din casă, dar mai apoi nu se mai mișcase de la loc, de teamă să nu-i ocupe cineva scaunul. Se așezaseră pe primele două locuri de pe rând, chiar lângă culoar. Bobby pusese scaunul cu rotile al Selethei lipit de scaunul său, astfel încât să poată trece oamenii care au continuat să vină duium, până la ora când intrase în vigoare starea de alertă. Dar chiar și după aceea, din când în când, câte o mașină de poliție oprea la intrarea pe stadion și din ea coborau cerșetori și vagabonzi, aduși la adăpost cu forța. La opt seara s-au împărțit sandvișuri și sticle cu apă, iar la zece și jumătate, o gogoașă cu zahăr și o cutie de suc. Bobby luase de acasă, într-un rucsac, sandvișuri

și sticle cu apă, însă alesese să le consume mai întâi pe cele primite din partea primăriei.

— Nana, nu știu cât timp avem de stat aici, nici la ce oră vom ajunge mâine acasă, așa că e mai bine să mâncăm acum ce ne dă primăria și să lăsăm sandvișurile noastre pe mai târziu, pentru orice eventualitate.

Era cald, băuse toată sticluța de apă și mai bine de jumătate din suc, iar acum vezica ei nu mai făcea față. Sprijinindu-se în baston, Nana s-a ridicat în picioare cu grijă. Stătuse multe ore așezată și se aștepta ca șoldul să-i joace feste, dar spre surpriza ei durerea a venit de la genunchi. Seletha dormea cu capul căzut în piept; în ciuda șuieratului constant al vântului și a rumorii celor care nu dormeau, Nana a auzit-o cât de greu respira. Bobby se lungise, coborându-și fundul până la marginea scaunului, gluga hanoracului îi acoperea jumătate de față și moțăia strângând rucsacul la piept. Nana a încercat să treacă peste picioarele lui fără să-l trezească, dar s-a dezechilibrat ușor, iar Bobby a deschis ochii.

— Unde mergi, Nana? N-ar trebui să pleci de aici.

Un bărbat de pe rândul din spate o urmărea cu privirea. Avea trei copii înghesuiți pe două scaune și al patrulea îi adormise în brațe. Nana a simțit că obrajii îi iau foc. O dureau rinichii, dar chiar și așa, s-a aplecat și i-a șoptit lui Bobby:

— Trebuie să merg la baie, dragule.

Bobby s-a îndreptat de spate, îngrijorat, în timp ce se uita când la mama lui adormită, când la intrarea luminată care dădea spre culoarele din interior, acolo unde erau toaletele.

— Of, Doamne, Nana! Ce să fac?! Nu pot să o las singură pe Seletha, iar dacă venim cu tine, o să ne pierdem locurile astea, nu ne putem așeza altundeva decât lângă culoar, la capătul rândului, că altfel trebuie să o iau pe mama din scaunul cu rotile, ceea ce ar fi imposibil.

— Bineînțeles că nu, stai liniștit, dragule, pot să merg singură.

— Sigur?

Nana a zâmbit și s-a aplecat din nou spre el.

— Mă întreb cum ai rezolvat problema cu Seletha?

Bobby a zâmbit.

— I-am pus două scutece, a zis privind-o cu îngrijorare pe maică-sa. Sper să fie suficiente.

— Poate că la un moment dat o să-ți cer și eu unul, a spus Nana zâmbind, apoi s-a îndreptat spre hol.

•

Nu era ziua ei norocoasă: la capătul holului de acces, un indicator anunța că baia cea mai apropiată era la cincizeci de metri. Nu erau mulți oameni pe hol, majoritatea alesese comoditatea precară a unui scaun din tribune. În contrast cu căldura înăbușitoare din interiorul stadionului, curentul provocat de diverse uși deschise aducea un aer umed, șuierător, dar, chiar și așa, insuficient pentru a îndepărta mirosul înțepător de urină și de alte lucruri, așa cum a simțit când a trecut de coada de la toaletă bărbaților. I-a mulțumit lui Dumnezeu când a ajuns la baia femeilor și a văzut că nu aștepta nimeni. Exact când a vrut să intre, o femeie a țâșnit pe ușă, mai să dea peste ea.

— Nu intrați, doamnă, i-a spus, apoi a luat-o la fugă de-a lungul coridorului.

A privit o secundă în urma femeii. Era convinsă că avea să găsească baia în ultimul hal, trecuseră ani buni de când intratul în toaleta pentru femei nu mai prezenta vreo garanție că ar fi fost mult mai curată decât cea a bărbaților. A încercat să-și imagineze cele mai groaznice lucruri. Vomă, diaree, o drogată băgându-și acul în venă… Dacă o ținea tot așa, vezica avea să-i explodeze, era o urgență și văzuse multe lucruri cumplite la viața ei. A împins ușa și a intrat.

Nu mirosea urât, sau, cel puțin, nu foarte urât, iar lângă chiuvete erau câteva pete ciudate. Și nu se vedea nimeni. Dar exact atunci a auzit un gâfâit, o voce gâtuită, poate un scâncet reprimat, cineva scremea, se opintea, se sufoca. A trecut de zona chiuvetelor, atentă să nu-și pună bastonul în vreuna dintre bălțile suspecte și a ajuns la zona cabinelor de veceu care se înșirau în stânga și în dreapta. În capăt, la ultima cabină, doi tineri stăteau în fața unei uși deschise. Din cabină se iteau două picioare lungi, de femeie, cu sandale fără toc, cu

barete subțiri, roșii. Pentru o clipă, Nana s-a gândit că femeia aceea tocmai năștea, că ce auzise venea de la o femeie aflată în durerile facerii. Până când l-a văzut pe bărbatul care s-a ridicat dintre picioarele femeii și și-a tras pantalonii, în timp ce celălalt care aștepta la rând și i-a coborât.

Au trecut-o toate nădușelile, respirația i s-a accelerat și ochii i s-au umplut de lacrimi de furie.

— Ce faceți cu ea?! a țipat din toate puterile.

Cei trei bărbați s-au întors spre ea, mai întâi surprinși, dar apoi, aproape imediat, amuzați.

— Dispari de aici, hoașcă bătrână, i-a zis unul râzând. Sau vrei și tu? a întrebat-o ținându-se de organele genitale.

Nana tremura din cap până-n picioare. Fără să stea pe gânduri, a înaintat spre ei, simțind cum bastonul îi fugea dintre degetele tremurătoare, dar a continuat să meargă clătinându-se și mânată de o furie și o ură cum mai simțise numai într-o altă noapte de uragan.

Unul dintre bărbați a venit spre ea, întreaga lui atitudine era cât se poate de batjocoritoare, și a deschis brațele ca și cum ar fi fost gata să o cuprindă. Nana și-a strâns degetele pumn și a încercat, din toate puterile ei, să-l lovească pe bărbat în piept. Nu a apucat să-l atingă. El i-a parat lovitura, a prins-o de brațe și a întors-o din drum, obligând-o să se întoarcă în zona chiuvetelor, strângând-o de încheieturile mâinilor, dar fără să facă vreun efort aparent, de parcă ar fi valsat. Nana plângea de ciudă. Lacrimile îi ardeau obrajii de parcă ar fi fost veninul vinovăției și neputinței ei, în timp ce încerca, din răsputeri, să i se opună bărbatului care se distra împingând-o, aproape cu grijă, ca și cum ar fi fost atent să nu-i facă rău, ceea ce o făcea să se simtă și mai umilită. După ce a dus-o până la ușa de la intrare, i-a spus, ca și cum și-ar fi confirmat gesturile:

— Dispari, cotoroanțo, n-am chef să-ți trag una, îmi aduci aminte de bunica.

Nana era epuizată, brațele îi ardeau de la cât încercase să i se opună acelui sălbatic, picioarele îi tremurau de frică, mâinile o dureau prinse în strânsoarea pumnilor lui de bestie,

în vreme ce în capătul băii, gemetele femeii, pe care nu apucase să o vadă la față, se întețiseră. Acum, tânguirile celor două femei se amestecau, înfrățite. Nana nu mai putea; a gemut când bărbatul i-a dat drumul mâinilor, care i-au căzut inerte pe lângă corp, ca două animale moarte. Și-a urât trupul bătrân, trupul ei greoi și inutil, plin acum doar cu furie și ură. Și-a ridicat privirea spre individul care continua să o privească relaxat, aproape cu compasiune, și atunci întreaga ură și furie i-a urcat până în gură și a erupt cu o mânie infernală.

— Blestemat să fii! Te blestem pe tine și pe canaliile astea, în numele bunicii tale, în numele mamei tale, în numele tuturor femeilor care zac în mormintele familiei tale! a țipat ea arătând amenințător cu degetul spre bărbat. Blestemat să fii toată viața, să nu mai știi ce-i aia lumină, sperma ta să putrezească în tine, să nu mai ai odihnă niciodată!

Chipul bărbatului s-a întunecat pe măsură ce Nana vorbea. Zâmbetul i-a dispărut de pe față, a strâns din buze și a clătinat din cap în sens negativ.

— Ce tot zici, vrăjitoarea dracului? a bălmăjit el descumpănit.

Nu mai avea nimic din atitudinea batjocoritoare și nici nu mai părea stăpân pe situație, așa cum fusese în urmă cu un minut.

— Te blestem, a continuat Nana, pe un ton și mai disprețuitor, punând în cuvinte toată furia și toată durerea ei, urându-l tot mai mult pe bărbatul din fața ei, pe măsură ce acesta devenea tot mai laș.

— Taci odată! aproape că a rugat-o el.

A inspirat adânc, și-a întins gâtul și l-a privit în ochi.

— *Maudit!* a continuat ea, spunând exact ceea ce gândea.

Era speriat, respirația i se accelerase, gâfâia cuprins de neliniște, iar adrenalina făcea ca ochii să-i iasă din cap. A ridicat un pumn uriaș și l-a îndreptat spre fața ei.

În momentul acela s-a luat curentul electric.

Nana a auzit pumnul venind spre ea cu viteză, aerul vâjâind, apoi izbitura, exact lângă urechea ei, atunci când pumnul a lovit în ușa din spate. Picioarele au lăsat-o și a căzut

pe jos. În patru labe, a prins cu degetele, pe care aproape că nu și le mai simțea, marginea ușii batante. A împins-o și a mers de-a bușilea până când și-a dat seama, după aerul umed și călduț, că se afla

pe hol. Acolo se vedeau câteva luminițe verzi, săgeți micuțe indicând ieșirile. S-a târât până la perete și, ajutându-se de el, a reușit să se ridice în picioare. A început să meargă sprijinindu-se de perete, în timp ce se întreba cum de încă mai auzea plânsul gâtuit al acelei femei, până când și-a dat seama că plânsetul era al ei. S-a oprit ca să-și tragă suflarea și să se mai liniștească puțin. Curenții de aer din hol erau tot mai puternici, ca și cum nu s-ar fi aflat la intrarea pe un stadion, ci într-un tunel de vânt. A simțit ceva umed între picioare. Nu era nevoie să verifice, dar totuși și-a dus mâna la coapse și, cuprinsă de rușine, a simțit umezeala. Exact atunci lumina a revenit, iar Nana a început să țipe.

30.

NU ÎN NOAPTEA ASTA

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005, ora 5.00 dimineața

Amaia a ciulit urechile pentru a auzi cât mai bine respirația ritmică a lui Johnson și Charbou. Dormeau pe o parte în paturile lor de campanie, în ciuda zgomotelor infernale ale furtunii și ale telefoanelor care sunau încontinuu din centrul de urgențe, aflat în camera alăturată. A bănuit că Dupree și Bull continuau să se afle în cine știe ce parte a remizei pompierilor. S-a uitat la ceas și a văzut că era aproape cinci dimineața. Zorii aveau să vină în curând, chiar dacă prin ferestrele acoperite cu hârtie de împachetat nu se zărea nici cea mai slabă urmă de lumină. La insistențele lui Johnson, acceptase să se întindă puțin în patul ei, dar fără să-și fi dat jos nici măcar adidașii.

De unde stătea, reușea să vadă, întinse pe masă, fotografiile selectate aseară cu scenele crimelor. Dezordinea, distrugerea și haosul domneau în fiecare dintre ele; se putea percepe vântul, exteriorul invadând interiorul, forța distructivă a naturii, și natura umană, mult mai devastatoare. Nu avea îndoieli, de aceea se întreba fără încetare ce era ceea ce îi tot umbla prin minte. Răspunsul se afla la locul crimelor, în acea reprezentare a unei dorințe pe care un bărbat o recrea din nou și din nou. Ca un soi de terapie prin care își arunca nefericirea asupra celorlalți? Sau ca o repetiție la marea lui operă? Și dacă era așa, ce mai aștepta pentru a-și distruge noua familie? De câte repetiții mai avea nevoie?

Dacă închidea ochii, revedea fotografia cu Lenx zâmbind solitar în fața fotografului, apoi pe cea cu Brad Nelson, aflat într-un grup mai mare, la o petrecere de polițiști, și ajungea la pletele roșcate ale fiicelor lor. Soția lui Lenx, cu aerul ei umil și înțelegător; cea a lui Nelson, plină de încredere, zâmbitoare până și în poza din permisul de conducere. Căpitanul Reed spusese că era agent imobiliar. Erau atât de diferite! S-a întrebat dacă aceasta era „corecția” pe care un psihopat ar face-o în noua lui viață. O femeie frumoasă și independentă nu i se prea potrivea lui Lenx, deși era adevărat că Reed spusese că nu era prima dată când Nelson își pierdea controlul, chiar dacă nu mai fusese niciodată atât de violent, poate în încercarea de a o aduce pe soția lui pe drumul cel bun. Sarah Nelson zâmbea încrezătoare în fața aparatului de fotografiat, însă știa că asta nu înseamnă mai nimic. Să fi avut parte Sarah de un comportament urât din partea lui? Da, cel puțin violent. De la lovirea și distrugerea obiectelor mai era un singur pas până la lovirea oamenilor. În plus, mai era și faza cu Nelson intrând pe furiș în biserică. Amaia și-a zis că ar fi fost interesant să existe fotografii cu casa lui Nelson înainte și după izbucnirea violentă din noaptea aceea. Soția lui și-a luat copiii și s-a dus la o mie două sute de mile distanță. Ce face, în această situație, un om ca Lenx? Să rezolve problema din nou, ca prima dată? Să se ducă după ei, asta e clar. Însă dacă acum era polițist, așadar un om al legii, nu putea pur și

simplu să alerge după soția și copiii lui și să termine cu ei.

Cineva a deschis ușa din capătul holului și zeci de telefoane sunând au venit peste ea ca un val asurzitor, după care s-au domolit brusc, odată cu închiderea ușii. S-a gândit că apelurile telefonice de urgență se înmulțiseră foarte mult în ultima oră. S-a mai uitat o dată la ceas, chiar dacă tocmai se uitase, apoi s-a întors spre ferestre. Trebuia să se concentreze, dar, chiar dacă încercase să pună în ordine informațiile din timpul zilei, începea să simtă că mintea îi dădea rateuri, gândurile i se repetau, așa cum se întâmplă când ești în pragul somnului, chiar dacă făcea tot ce putea ca să-l alunge. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să doarmă, niciodată lucrurile nu funcționaseră așa pentru ea. Dormitul nu însemna pentru ea o decizie conștientă, sau o acțiune căreia să i se abandoneze din proprie voință. Somnul îi venea ca un furt, o sechestrare a propriei conștiințe, căreia nu i se preda niciodată fără să se opună; mereu fusese așa, pentru că somnul ei era ca somnul unui condamnat care știe că în orice clipă călăul său se poate apleca asupra lui, pentru a-i spune că ceasul morții lui a sosit.

Și…

•

E foarte obosită, dar știe că nu va putea adormi, așa că se forțează să-și țină ochii deschiși, își scoate picioarele de sub pătură și simte pe pielea dezgolită răcoarea podelelor de lemn date cu ceară. Își privește picioarele de fetiță, albe și mici, în timp ce pășește pe podeaua întunecată, oprindu-se doar atunci când ajunge între paturile surorilor ei. Ros are ochii închiși și pare adormită, părul ei lung și negru, precum al Florei, e strâns într-o coadă care zace pe pernă ca o mascotă fidelă. Flora citește la lumina unei lămpi de bronz cu baza în formă de nimfă; brusc, își ia ochii de la carte, ca și cum ar fi presimțit prezența surorii ei mai mici.

— Iar ai venit? Acum ce mai e?

Amaia trage aer în piept și oftează îngrozită înainte de a răspunde.

— Mi-e frică, Flora, lasă-mă să dorm cu tine.

— Ți-am mai spus că nu se poate și ar fi bine să te întorci

cât mai repede la tine în pat, înainte să vină *ama*.

Ros deschide ochii și se îndreaptă de spate, ajutându-se de coate, apoi, chiar dacă a auzit, întreabă și ea, pentru că așa e felul ei de a fi.

— Amaia, ce e? De ce nu dormi?

O privește cu condescendență.

— Ros, mi-e foarte frică, lasă-mă să dorm cu tine.

Simte că își pierde vocea, e pe punctul de a izbucni în plâns și încearcă din toate puterile, pe care nu prea le mai are, să nu o facă. Când plânge, Flora râde de ea.

— Amaia, nu ai de ce să-ți fie frică. Ros i se adresează mereu ca unei fetițe, vorbindu-i rar și îndulcindu-și vocea. Flora doarme lângă ușă, apoi mai sunt și eu, noi te apărăm de orice monstru, stafie sau vampir.

— Eu nu, noaptea nu apăr pe nimeni, eu dorm și gata, o contrazice, răutăcioasă, Flora. Ceea ce ar trebui să faceți și voi, așa că am să sting lumina.

„Nu, nu, nu, nu stinge lumina nu stinge lumina nu stinge lumina nu stinge lumina".

Amaia e epuizată, simte că totul e pierdut. În ciuda căldurii din cameră, începe să tremure, de oboseală i se închid pleoapele. Încercarea de a-și ține ochii deschiși îi aduce primele lacrimi în ochi. Apoi totul e mult mai simplu, un șuvoi de spaimă, rugăminți și neliniște îi brăzdează fața.

— Te rog, scâncește ea și plânsul face ca vorbele să-i sune a *te hog*.

Ros, emoționată de plânsul Amaiei, își lasă capul într-o parte, dă păturile la o parte și îi face loc în pat.

— Hai, vino aici.

Amaia se cuibărește lângă sora ei, împreună formează un ghemotoc. O aude pe Ros, ca de la mare depărtare:

— Dar va trebui să te întorci în patul tău, înainte ca *ama* să vină să ne trezească, fiindcă dacă te găsește aici o să se supere. Mă auzi, Amaia?

Însă Amaia nu o mai aude. Doarme adânc, la adăpost.

Până când aude clopotele. Ding, dang.

Deschide ochii sperând să nu perceapă altceva decât

liniștea care să-i confirme că dangătul puternic fusese în vis, însă îl aude din nou cât se poate de limpede. Ding, dang. Se sprijină de tăblia patului și se uită la surorile ei, mirată că zgomotul nu le-a trezit. Ciulește urechile și își dă seama că, în afară de dangătul clopotelor, în fundal mai plutește un trosnet furios, ca de vânt sau de incendiu. Ceva îi atrage atenția, își întoarce privirea spre ușă și apucă să vadă unduirea capotului de mătase alb perlat al mamei sale, care tocmai se îndreaptă spre hol. Se dă jos din pat și tălpile ei simt cum dușumeaua și-a pierdut orice urmă de căldură: casa e înghețată. Merge la ușă și vede lumina de chihlimbar care bate din salon până la jumătatea holului. O vede pe maică-sa din spate. Capotul flutură în urma ei ca o trenă. Ding, dang. Amaia își spune din nou, tot mai convinsă, că visează, că e imposibil ca dangătul să nu-i fi trezit pe toți cei din casă, pe toți cei din Elizondo.

Dangătul clopotelor este asurzitor. Amaia își pune mâinile pe urechi ca să mai atenueze zgomotul, urmat acum de vuietul lugubru a unui gâjâit, care umple golul dintre bătăile de clopot, ca o prevestire rea. Privește în jur și vede niște urme însângerate care ies din fiecare încăpere și se adună în salon. Încercând să evite cărările de sânge, se apropie tremurând de frig și de spaimă. O familie întreagă, mai întâi adulții, apoi copiii, așezați în ordine de la cel mai mare la cel mai mic, iar mezinul nu e mai în vârstă decât ea. Ding, dang, muzica se revarsă asurzitoare din sala de muzică, amintind de ziua judecății de apoi, ca o batjocură la adresa întrunirii de vrăjitoare și demoni care asistă la înmormântarea ei. Amaia dârdâie de frig și nu-și poate lua privirea de la mâinile morților zăcând moi de-a lungul corpurilor aliniate, cu capetele îndreptate spre râul care, Amaia știe foarte bine, e nordul. Glonțul de calibru mic a lăsat pe frunțile lor câte un cerculeț întunecat, înspăimântător pentru că pare insondabil, iar mezinului, care e cel mai apropiat de ea, i-a ridicat părul în creștetul capului, ca și cum s-ar fi trezit cu un vârtej în păr. Sângele a curs din craniul spart, i-a inundat părul, acoperindu-l cu o masă vâscoasă și întunecată, ca melasa. Încetul cu încetul, sângele se adună și bălțește la picioarele ei, făcând-o

să se simtă tot mai neconsolată și să-și dorească, deși știe că nu trebuie să facă așa ceva, să atingă cu degetele rana aceea. Deschide ochii și o vede pe Rosario aplecată asupra ei. O privește batjocoritoare.

— Crezi că nu contează? Că nu contează o noapte sau alta? Ia o expresie de dispreț total. Că toate astea nu contează? Își dă brațele în lături, făcând un gest larg care cuprinde salonul, cadavrele, muzica lui Berlioz. Se apleacă tot mai mult asupra ei, până când respirația caldă îi încâlcește părul de pe frunte. Crezi că sunt nebună? Nu, *ama* n-o să te mănânce în noaptea asta. Culcă-te, curvișteină mică.

*

A revenit ca din ape înghețate, cu fruntea umedă, cu frigul din vis încă lipit de pielea ei, tremurând de teamă și de certitudine. Respirând agitat, a privit în jur, sperând să nu fi strigat, știind că nu apucase să adoarmă profund, că trecuseră numai câteva secunde de când închisese ochii. „Morții vă dau târcoale patului, Salazar?", i-a răsunat în minte vocea lui Dupree. „E o simplă halucinație hipnagogică, dă-o-ncolo. Stres, oboseală, prea multă preocupare și o prostie de halucinație între veghe și somn".

— Morții sunt doar morți și gata, a șoptit ca pentru a se convinge.

Imediat și-a dat seama că vorbise cu voce tare și s-a întors repede ca să vadă dacă colegii ei continuau să doarmă.

S-a ridicat năucită și, pe furiș, s-a îndreptat spre ieșire, către lumina slabă de pe palier. Zăpăcită, și-a spus că ar trebui să meargă acolo, că poate lumina aceea albastră, șuieratul acela vor alunga rămășițele visului. „Crezi că sunt nebună?" Pentru o clipă, vântul s-a intensificat, vâjâitul lui a sunat brusc ca un geamăt uman, care părea să vină în același timp de afară și din clădire. Amaia și-a dus mâna la piept, copleșită de o emoție întunecată și a urmat impulsul de a merge spre lumină. A știut cu certitudine că totul conta, că o noapte nu era ca alta, că nimic nu era întâmplător și că, atunci când maică-sa venea la patul ei, îi transmitea, de fapt, că nu o s-o mai lase să doarmă nicio noapte, că nu o să-i cruțe viața, îi

confirma sentința, ca Martin Lenx.

•

Deși aparatele de aer condiționat huruiau, dând astfel semne că mergeau la maximum, sala era un cuptor, în strălucirea albăstrie dată de o duzină de ecrane care atârnau de tavan, se vedeau imagini în direct, transmise de camerele de supraveghere a traficului, cu străzi pustii măturate de ploaie și de vânt, unele de-a dreptul de nerecunoscut, de-a lungul cărora zburau din când în când, purtate de furia uraganului, crengi, panouri publicitare, ambalaje de plastic, scânduri smulse de la ferestre, jgheaburi de pe acoperișuri. Pe cele mai multe dintre ecrane, imaginea nu însemna altceva decât o succesiune de pete cenușii, neclare și scuturate de vânt. Plus omniprezenta fotografie din satelit cu Katrina înaintând implacabil spre New Orleans.

Imposibilității de a deschide geamurile i se adăuga căldura trupească emanată de cei treizeci de operatori, care nu se mișcau de la locul lor din fața computerului, plus a încă zece, care treceau pe rând pe la fiecare dintre operatori. La un birou din mijlocul sălii munceau șeful de echipă și ajutorul său, o femeie pe care o cunoscuse în seara trecută, când le-au comunicat genurile de apeluri despre care trebuia să-i anunțe. Femeia a văzut-o pe Amaia, i-a făcut semn să se apropie și i-a turnat dintr-un termos un pahar de cafea rece. Fără să se ridice de pe scaun, a mai târât unul pentru Amaia. Și-a scos casca din urechea stângă.

— Așază-te, aici e nebunie, a spus, arătând cu mâna spre unul dintre ecrane.

O succesiune de rafale cenușii în mijlocul beznei.

— Katrina a ajuns în Louisiana, a pătruns prin Buras, în vestul deltei fluviului Mississippi. Imaginile astea sunt transmise de o cameră de pe autostrada interstatală. Asta e tot ce mai avem, liniile de comunicație au căzut, iar Centrul Național pentru Uragane vorbește despre inundații cu ape înalte de opt metri și jumătate cauzate de ciclon.

Amaia a privit-o impresionată.

— Opt metri și jumătate, asta este…

— Asta este și gata, a conchis femeia, ca și cum ar fi pronunțat o sentință.

Amaia și-a dat brusc seama că femeia era îngrozitor de speriată.

— Nu putem verifica datele care ne parvin, multe dintre informații sunt zvonuri primite de la cei care sună la urgențe. Mijloacele de comunicație cu partea de coastă nu funcționează, însă se spune că Gulfport și Biloxi sunt sub ape. A tras adânc aer în piept. Am prieteni care locuiesc acolo.

A avut impresia că în ochii femeii apăruse sclipirea lacrimilor.

— Care e situația în oraș? a întrebat, mai mult pentru a schimba subiectul.

— În unele zone lumina electrică nu a mai revenit, după pana generală de la ora trei, a spus femeia, arătând spre ecrane, acolo unde se vedeau doar nuanțe de cenușiu. Din fericire, telefoanele fixe încă funcționează. Primim o mulțime de telefoane de la oameni care dau vina pe primărie pentru pana de curent. Îți vine să crezi așa ceva, când suntem în plină furtună? Cei mai mulți dintre ei sunt doar supărați pe situație, însă cu adevărat îngrijorător este că atunci când curentul electric va reveni, s-ar putea ca unele dintre pompele de evacuare a apelor de pe străzi să se fi blocat, să nu mai funcționeze. Centrul Național pentru Uragane estimează că ciclonul va împinge apele lacului Pontchartrain către coastă; am aflat că apele deja se revarsă și că au ajuns la casele cele mai apropiate de lac. De fapt, a ajuns la porțile stației de pompieri.

Amaia a privit-o suspicioasă.

— Dar lacul nu e chiar așa o problemă; datorită formei lui, apele se revarsă mai domol, s-a mai întâmplat de câteva ori, însă dacă vântul împinge în contracurent apele fluviului Mississippi, cum s-a întâmplat în timpul uraganului Betsy, se pot produce valuri mai mari decât înălțimea digului. Cred că știți că orașul e la doi metri sub nivelul mării. Dacă pompele nu se pornesc și continuă să plouă, străzile vor fi inundate. Daja și centrul acesta a început să fie inundat. Deocamdată,

apa e doar de câteva palme. Însă pe strada 90, apele curg ca un râu furios.

Imediat ce a încheiat fraza, curentul electric s-a oprit din nou, lăsând negre toate ecranele ce atârnau de tavan și terminalele tuturor operatorilor. Cu toții au pufnit frustrați.

— Răbdare, într-un minut se pornește generatorul, a strigat coordonatorul-șef al echipei, încercând să se facă auzit în mijlocul rumorii crescânde. O să folosim numai jumătate din echipamente, până revine curentul.

Dupree a apărut în ușa sălii și i-a făcut semn Amaiei să-l urmeze imediat. Amaia a ieșit și l-a văzut pe Johnson așteptând în capul scării, împreună cu polițiștii din New Orleans; imediat ce au văzut-o, au început să coboare treptele.

— Agenta Tucker l-a localizat pe Nelson; e împreună cu echipa la centrul de urgențe de la spitalul Charity. Linia telefonică e sufocată, noroc că șeful pompierilor are conexiune directă prin radio cu directorul de la urgențe. A fost localizat și Mergs, șeful echipei din care face parte Nelson. Vorbim cu el peste două minute.

— Dar cum rămâne cu interzicerea comunicării prin radio? a întrebat Bull, referindu-se la interdicția de a divulga informații prin intermediul mijloacelor de comunicație mai puțin sigure, în ideea că asasinul le-ar putea intercepta.

— Nu vom vorbi pe frecvența oficială, folosim una alternativă. Dacă ascultă, e puțin probabil să reușească să treacă atât de repede prin toate frecvențele. Și, oricum, nu avem altă modalitate.

•

Pompierii ocupau parterul și primul etaj din clădire. La etaj se aflau bucătăria, sala de mese și o cameră de odihnă pentru cei de gardă. La parter erau garajul, atelierul și hala cu materiale. Dacă urcai cinci trepte, ajungeai la un soi de mezanin, unde se afla o zonă de recepție, despărțită de stradă de un perete de sticlă. Acolo se aflau o mică tejghea, care nu părea să fi fost folosită vreodată pentru altceva în afară de a lăsa pe ea cești le de cafea, trei canapele mari așezate în jurul unui televizor vechi și, după un paravan, stația radio.

Prin peretele de sticlă se putea vedea că apa atinsese o înălțime de vreo șaizeci de centimetri, acoperind aproape în întregime cea de-a cincea treaptă. Câțiva bărbați priveau în stradă și discutau cu înflăcărare. Nu se arătau deloc îngrijorați de șuvoaiele din stradă și păreau să fie încântați atunci când valurile stârnite de ciclon izbeau zidurile caselor. Dusă de valuri, o țestoasă de mărimea unei palme de adult s-a lovit cu carapacea de peretele de sticlă. Bărbații au chiuit înveseliți. Observase și la meteorologul din Kenner: surescitare, la limita bucuriei, adică exact ceea ce pompierii încercau să-și reprime, compensând glumele și râsetele prin luarea bruscă a unei atitudini pline de îngrijorare bine strunită. Au stat vreo cinci minute ca să se uite la unul dintre pompieri, care, în echipamentul personal de protecție, a coborât cele cinci trepte și, cu apa ajungându-i până la șolduri, a luat țestoasa pe o lopată și a pus-o la adăpost pe treapta cea mai de sus, stârnind chiote de entuziasm printre colegii săi.

— E o țestoasă carnivoră, a spus unul dintre bărbați întorcându-se spre ea. După trecerea furtunii, în plus față de toate distrugerile, va trebui să mai înfruntăm și țestoase mușcătoare, furnici de foc, șerpi de apă, nutrii și tot noroiul ăsta adus de ape, care, nu numai că pute îngrozitor, dar mai e și plin de bacterii care-ți pot provoca tot soiul de infecții, a spus arătând spre dârele negre lăsate de ape pe peretele de sticlă.

Șeful pompierilor le-a făcut semn că legătura lor fusese stabilită. A condus grupul până la o mică gheretă de sticlă unde se afla stația radio; operatorul radio i-a salutat, a arătat spre un microfon de pe masă, prevăzut cu un buton roșu și le-a dat instrucțiunile de bază:

— E foarte simplu, țineți butonul apăsat ca să vorbiți și îi dați drumul ca să ascultați. Nu uitați să spuneți *terminat* după ce ați încheiat de transmis un mesaj pentru ca ei să știe că vă pot răspunde.

S-a aplecat spre microfon și a apăsat butonul.

Dupree și-a pus telefonul lângă difuzor pentru ca Tucker și Emerson să poată auzi convorbirea.

— Atenție, Charity, aici sediul central al pompierilor din Lake Marina Tower. Vă fac legătura cu agentul FBI. Terminat.

— Aici șeful de echipă Mergs, de la centrul de urgențe al spitalului Charity. Terminat.

Dupree i-a făcut semn lui Johnson să se așeze în fața stației radio, pe locul lăsat liber de operator.

— Domnule Mergs, sunt agentul special Ambrose Johnson de la FBI. Investigăm un caz și avem nevoie să ne confirmați că unul dintre membrii echipei dumneavoastră a luat parte la câteva dintre intervențiile din ultimele luni. E vorba despre Brad Nelson. Terminat.

— Ar fi o plăcere să vă pot ajuta, ce vreți să știți? Terminat.

— Nelson a făcut parte din echipa care s-a deplasat la Cape May, New Jersey, în luna februarie a acestui an? Terminat.

— Da, atunci a venit cu noi pentru prima dată, deși, până la urmă, aproape că nu am mai avut pentru ce să intervenim. Au fost distrugeri doar în zona de coastă, totul era deja sub control când am ajuns noi. Terminat.

— În 15 martie, în Killeen, Texas? Terminat.

— Da, Nelson a fost cu noi. Terminat.

— Dar în Brooksville, Oklahoma, în 26 aprilie? Terminat.

— Da… nu, nu sunt sigur. A venit cu noi, dar nu s-a întors cu noi. S-a întâmplat ceva, a apărut o urgență și a trebuit să se întoarcă acasă mai devreme. Colegul lui știe mai bine toate detaliile. Încerc să țin echipa unită, dar suntem la cheremul autorităților, așa că uneori trebuie să ne separăm. Dar chiar și așa, acționăm mereu câte doi, dar eu nu am fost cu Nelson când a trebuit să plece. Terminat.

— Cine e colegul său? E acum acolo, cu dumneavoastră? Am putea vorbi cu el? Terminat.

— Îl cheamă Phil Lorenzo și e cu echipa, dar în acest moment este mobilizat. Furtuna a smuls acoperișul de la Superdome și plouă peste oamenii adăpostiți în interiorul stadionului. Am fost anunțați în urmă cu vreo douăzeci de minute și suntem echipa de salvare cea mai apropiată de stadion; mă pregăteam să plec și eu într-acolo când mi s-a spus că vreți să vorbiți cu mine. Dacă e urgent, o să-i spun lui

Phil să ajungă la stația radio cât mai repede posibil, deși mă îndoiesc că asta ar putea avea loc în următoarele câteva ore. Tocmai am primit confirmarea din partea centrului meteorologic din Kenner că ochiul uraganului se află la o sută cinci mile de Biloxi. Deocamdată, impactul apelor de-a lungul coastei e mai puternic decât fusese prevăzut. Terminat.

— Înțelegem că e vorba despre o situație de o gravitate maximă, nu i-am răpi din timp dacă nu ar fi vorba despre ceva foarte important. Vă suntem recunoscători că o să ne puneți în legătură cu Phil Lorenzo, imediat ce va fi posibil. Mai am doar câteva întrebări. Nelson a făcut parte din echipa dumneavoastră, la începutul acestei luni, când ați mers la Alvord, Texas? Terminat.

— Da, a fost cu noi, dar nu de la început, nu a fost disponibil imediat, ni s-a alăturat după câteva ore. Terminat.

— Câte, mai exact? Terminat.

— Din câte țin minte, noi am ajuns la amiază, iar el a venit seara. Terminat.

— A fost cu echipa în Tampa, Florida, în urmă cu trei zile? Terminat.

— Da. A călătorit singur, pentru că locuia cel mai aproape, a mers la Tampa cu mașina, apoi s-a alăturat echipei. Terminat.

— Dacă e așa, îmi imaginez că nu a venit nici la New Orleans cu echipa. Terminat.

— Nu, Nelson nu e cu noi, nu a putut lipsi de la muncă, ne-a anunțat în ultima clipă că nu va putea veni. Terminat.

Johnson s-a întors și a privit mirat către Dupree și Amaia.

— S-a învoit pentru a merge la Miami, a șoptit Dupree.

Johnson a revenit la microfon și a apăsat butonul roșu.

— Comandante Mergs, vorbim despre ceva de maximă importanță. Sunteți sigur că Brad Nelson nu a călătorit împreună cu echipa la New Orleans? Există posibilitatea să vi se alăture mai târziu? Știm că s-a învoit de la secția unde lucrează. Terminat.

— Sunt absolut sigur, nu e nimic neobișnuit, se întâmplă frecvent, țineți cont că oamenii ăștia sunt polițiști, pompieri,

paramedici, au mereu urgențe la locul de muncă și atunci nu mai vin cu noi, sunt nevoiți să renunțe în ultima clipă. Terminat.

Johnson și-a luat la revedere de la comandantul Mergs și s-a întors spre colegii săi.

— Unde o fi Nelson?

A răspuns Charbou:

— Vă spun eu unde e, este aici, în New Orleans. Ați auzit ce a zis comandantul Mergs, a fost peste tot, în fiecare loc al crimelor. Faptul că în unele locuri a ajuns mai târziu, iar din altele a plecat mai devreme, nu-l exonerează de vină, dimpotrivă, demonstrează că a avut timp și spațiu pentru a comite crimele, fără să trebuiască să dea echipei vreo explicație.

— Sunt de acord, a spus Tucker prin telefon. Călătorește singur pentru a avea avantajul liberului-arbitru și are acoperire atât pentru comisariat, cât și pentru echipă. Este polițist, are o legitimație de membru al unei echipe de salvare, așa că e simplu să treacă neobservat în mijlocul dezastrului, iar dacă cineva îl recunoaște, poate poza în erou, spunând că a văzut dimensiunile catastrofei și s-a hotărât în ultima clipă să se alăture echipei.

Dupree a clătinat din cap, gânditor.

— Johnson, dumneata ce crezi?

— Cred că ne grăbim, mai întâi ar trebui să verificăm dacă nu cumva chiar a avut o urgență la serviciu și asta l-a împiedicat să vină. Încă mai sunt câteva lucruri care nu se potrivesc. Dar dacă ne gândim că e o nouă ocazie, atunci sunt de acord că ar putea fi…

— Da, a fost de acord Dupree. Inițial, situația lui mi-a stârnit și mie destule îndoieli. E drept că prezența în echipă îi permite să se afle în zonele calamitate, dar asta îl și constrânge; în primul rând, i-ar fi fost greu să se fofileze suficient timp pentru a comite crimele… Dar în lumina noilor informații, pare că e mai simplu decât credeam să spună că a fost ocupat în altă zonă, sau că a fost nevoie de el în altă parte. Dacă echipa se află în subordinea autorităților locale și

se împarte în mai multe grupuri, mă îndoiesc că cineva știe exact ce face altcineva, în afară de colegul său, și nici el întotdeauna, pentru că Mergs e sigur că au fost momente în care cei doi s-au despărțit. Ca să dăm un exemplu, credeți că lui Phil Lorenzo, aflat acum pe drum între spitalul Charity și Superdome, i-ar fi greu să se piardă de echipă, să zicem timp de… Cât credeți că i-ar lua să plece de la bază până în locul unde ar comite crimele și apoi să se întoarcă?

Vocea lui Tucker a răsunat metalică, s-a întrerupt două secunde, apoi a revenit.

— Asasinatele în sine îi iau între douăzeci de minute și o jumătate de oră, cel mult o oră; știm de la martor că se mișcă repede. Ajunge, rezolvă problema și pleacă, în privința asta se potrivește cu profilul și natura oricărui ucigaș plătit; pregătește totul dinainte, însă divertismentul pare să nu-l intereseze, și oricum ar fi contrar dorinței sale de purificare a victimelor și de a le face să pară că au murit din cauza calamității. Cu totul altceva este timpul necesar pentru a se deplasa. Trebuie să fie destul de complicat în mijlocul haosului și să nu uităm că el a trebuit, de fiecare dată, să ajungă primul la familii, înaintea oricăror alte forțe de salvare, în ciuda tuturor impedimentelor, cum ar fi linii de comunicație căzute, drumuri distruse și impracticabile… Fără îndoială că lucrurile se pot complica destul de mult și încă tot nu știm cum își alege familiile.

Dupree nu și-a luat ochii de la Amaia cât timp au vorbit ceilalți. Ea stătea deoparte, tăcută, sprijinită, aproape susținută de peretele despărțitor. În ultimele ore, ceva se schimbase la ea. Și nu era vorba doar despre oboseală. Chipul ei era întunecat de haloul cenușiu specific celui care are discernământ; care descifrează ceva ce le scapă celorlalți. Cât timp colegii ei au vorbit, ea a rămas nemișcată, cu privirea în podea, ca și cum și-ar fi păstrat forțele pentru un gând care o epuiza pe dinăuntru.

— Salazar, a îndemnat-o Dupree.

Ea a făcut un pas înainte și, în ciuda expresiei îngrijorate, vocea i-a răsunat limpede și fermă.

— Suntem de acord că Martin Lenx și compozitorul sunt, probabil, una și aceeași persoană.

Toți au fost de acord.

— Dar am mari îndoieli că personalitățile lor s-ar regăsi la Nelson. Da, știu că se potrivește, a spus pentru a preîntâmpina primele proteste, dar mai știu și că toate indiciile care-l vizează sunt circumstanțiale. De la Lenx avem scena crimelor, fotografiile, scrisoarea lăsată poliției. De la compozitor avem scenele crimelor și nimic altceva, ele sunt singurele piste autentice pe care ne putem baza pentru a-l prinde pe asasin. Analiza scenei crimelor ne permite să deducem cum se comportă și ce face când omoară, aceasta fiind fundația pe care trebuie să ne clădim investigația. Șase scene ale crimelor repartizate prin toată țara, plus încă una, în urmă cu optsprezece ani când Martin Lenx și-a ucis familia. Firește că trebuie să ținem cont de furia elementelor naturii, a uraganului, și de distrugerile provocate de furtuni, dar dacă reușim să privim dincolo de toate astea, vedem că fiecare dintre scenele crimelor este la fel de curată și de ordonată ca prima scenă din sala de muzică din casa aceea îndepărtată.

— Aspectul ăsta a fost deja discutat și acceptat, unde vreți să ajungeți? a intervenit Tucker ușor supărată.

Fără să țină cont de tonul imperios al agentei, Amaia a continuat:

— Vreau să ajung la faptul că Nelson, cuprins de furie, în timpul unei certe cu soția lui pe motivul orei de întoarcere acasă a copiilor, a făcut praf și pulbere salonul casei; căpitanul din Galveston a zis: „Arăta de parcă ar fi trecut un uragan”.

— Ca toate scenele crimelor, a remarcat Charbou.

Ea a dat negativ din cap.

— Nu, asta este ceea ce ne zăpăcește. Nelson a distrus tot mobilierul din salon dintr-o simplă ceartă cu soția lui și nu a fost prima dată când s-a întâmplat așa ceva. Nelson se enervează ușor, e un animal incapabil de a se controla atunci când îl cuprinde furia. E o atitudine pe care a mai arătat-o și în alte dăți, atât de multe încât soția lui și-a pierdut răbdarea, și-a făcut bagajele și a plecat. Martin Lenx a suportat ani

întregi de dezamăgiri, ani de ghinion, în care nimic nu i-a ieșit așa cum își dorea el, iar pe lângă asta a mai apărut și problema copiilor neascultători, soția mult prea îngăduitoare, postul pe care și-l dorea și nu l-a primit… în plus, după cum reiese din anchetă, știm că avea datorii, casa ipotecată, în fine, lumea lui se prăbușea. În toate lunile premergătoare asasinatelor, nu a dat cel mai mic semn, nici în fața familiei, nici a colegilor de muncă, nici a enoriașilor de la biserica pe care o frecventa, că ar fi avut cea mai mică problemă. Toți cei care-l cunoșteau și au fost interogați atunci, au subliniat că era un om stăpân pe sine, educat, care se comporta ireproșabil. Martin Lenx a rămas calm și trebuie să ținem cont de asta. Au trecut multe ore de la prima crimă, asasinarea mamei lui, până la ultima, asasinarea fiului cel mare care se întorcea de la școală. În tot acest timp, el a rămas calm, în casă, înconjurat de cadavrele membrilor familiei sale, a avut timp suficient pentru a gândi, pentru a arunca totul în aer, pentru a o lua razna, dar a rămas stăpân pe situație. Apoi a mers la bucătărie, acolo unde pregătise hârtie și stilou, și a scris fără grabă o scrisoare de trei pagini, adresată parohului bisericii pe care o frecventa. Fără greșeli de ortografie, fără rânduri scrise strâmb. Grafologii afirmă că era de un calm desăvârșit atunci când a scris scrisoarea. A lăsat-o acolo, pe masă. Restul poveștii e știut de toți. Nimic, nici cel mai mic gest al lui Martin Lenx nu a fost negândit, făcut la nervi sau mânat de furie. Nimic din ce a comis nu a fost instinctiv sau precipitat. Și în fiecare dintre asasinatele din ultimele opt luni, modelul s-a repetat cu exactitate milimetrică.

„Crezi că sunt nebună?”, i-a răsunat în minte vocea mamei sale.

Amaia a închis ochii pentru o secundă, încercând să-și alunge din minte umbra mamei aplecându-se deasupra ei.

— Nu, o noapte nu e la fel ca alta, a spus și apoi a regretat imediat.

Dar era prea târziu, Dupree își lăsase capul ușor într-o parte și o cerceta atent cu privirea. Își dăduse seama că vorbise despre ea însăși.

— Ce vreți să spuneți, Salazar? Lenx și-a ucis familia în timpul dimineții.

— Vreau să spun că nu toate zilele sunt la fel, nici toate momentele; ordinea, momentul contează. Fiecare dintre crimele comise împotriva a șase familii, calchiate milimetric după cele comise împotriva propriei familii, nu sunt fapte *per se,* nu sunt entități de sine stătătoare, sunt doar repetiții ale adevăratei crime. Cu fiecare crimă comisă, își confirmă sentința despre adevăratul obiectiv, adică familia lui actuală.

— De ce nu i-a omorât deja? a întrebat Dupree calm, ca și cum ar fi cunoscut deja răspunsul.

Amaia a simțit din nou prezența mamei, aplecată asupra ei noapte de noapte.

A deschis ochii și a spus:

— Pentru că o noapte nu e la fel cu alta, aștepta un semn, făcea parte din ritual.

— Aștepta, făcea? a întrebat Tucker pe un ton nedumerit.

— Vreau să spun „așteaptă”, „face”, s-a corectat Amaia, venindu-și în fire și, frustrată, și-a închis din nou ochii pentru o secundă. Această spadă a lui Damocles atârnând asupra victimelor lui îl face să se simtă puternic, iar capacitatea lui de a aștepta momentul oportun ne spune multe despre starea lui psihică, iar această stare nu e deloc a unui om frământat de gânduri și nebun de furie, nu e a cuiva care-și pierde stăpânirea de sine. Nu există niciun indiciu care să ne ducă cu gândul la frenezia de care a fost posedat Brad Nelson în noaptea în care a făcut praf salonul casei lui, sau în fiecare dintre certurile cu soția, când s-a arătat incapabil de a-și stăpâni nervii și a sfârșit prin a sparge obiectele din jurul său.

— Vreți să spuneți că distrugerile apărute mereu în scena crimelor nu au nimic de-a face cu o reprezentare a mâniei? Credeam că asta se poate înțelege din citatele din Biblie alese de Lenx, a spus Tucker la telefon.

Vocea ei, gâtuită de interferențele tot mai puternice de pe linie, a sunat răutăcioasă, ca a unei vrăjitoare bătrâne.

— O distrugere pe care compozitorul o lasă în seama Domnului, a răspuns Amaia, a naturii, o judecată pe care nu el

o face, dar căreia i se supune. Și aici avem din nou un aspect diferit. Johnson și cu mine credem că e greu ca un om precum Lenx, cu convingerile sale morale și religioase, să renunțe la călăuza morală în noua lui viață.

— Nu uitați că superiorul său din Galveston l-a văzând intrând, aproape pe furiș, într-o biserică. S-ar putea să se fi hotărât ca în noua lui viață să nu-și facă publică credința, a remarcat Dupree.

Amaia a negat.

— Am mari îndoieli și în privința asta, cred că e puțin probabil ca un luteran convins, așa cum este el, să îmbrățișeze nitam-nisam catolicismul. După cum reiese din scrisoarea de după comiterea crimelor, apărarea credinței, mai presus de faptele drepte, e justificarea acțiunilor sale. Conceptul este fundamental în luteranism, contrar preceptului catolic al faptelor drepte unde intră inclusiv acceptarea credinței greșite. Martin nu era dispus să-i ierte pe păcătoși, aceștia greșeau în fața Domnului, iar el era ciocanul său.

A întins un deget spre Johnson și acesta a luat cuvântul.

— Mai este și faza cu bunica, am stabilit că a existat o bunică în toate cazurile, sau când nu a existat una, a căutat o figură care să reprezinte substitutul bunicii, ceea ce e important pentru el. Părinții lui Nelson au murit în urmă cu mulți ani, iar mama soției lui a murit când aceasta era foarte mică și, în cazul ei, nu a fost înlocuită cu o bunică substitut; copiii lor sunt deja mari, nu au servitoare, guvernantă sau mai știu eu pe cine care să locuiască cu ei.

Emerson a intervenit pentru prima dată.

— Da, am în față concluziile subinspectoarei Salazar și există posibilitatea ca de data aceasta să nu fi repetat toate modelele vieții lui anterioare. Dacă, așa cum susține Salazar, aceasta a fost un soi de versiune corectată, atunci ar fi putut elimina câteva aspecte. Inclusiv trecerea la o altă religie ar putea fi o decizie deplin conștientă pentru a evita întâlnirea cu cineva dintre enoriașii fostei lui biserici.

Amaia a pufăit înainte de a răspunde:

— Bineînțeles, nu cred deloc că el ar vrea ca „greșelile” din

viața lui anterioară să se repete, însă credința era valoarea lui fundamentală, iar figura bunicii are o asemenea importanță covârșitoare încât a repetat-o la fiecare dintre asasinate, până într-acolo încât, în cazul familiei Allen, a găsit un substitut pentru bunică, o femeie în vârstă pe care a urmărit-o pe câmp pentru a o lăsa moartă sub acoperiș. Cred că a încercat să nu mai facă greșelile din trecut, dar mai cred și că abia așteaptă să le comită din nou pentru simplul motiv că urmărește un ideal imposibil. Familiile au multe aspecte comune în ceea ce privește viața de zi cu zi și același gen de conflict apare în diferitele etape ale creșterii copiilor.

— Dacă nu, a intervenit Johnson, întrebați pe oricine practică terapia de familie și psihologia infantilă și juvenilă. Cât timp copiii sunt mici, e destul de probabil să ai mai mult control asupra lor, însă odată adolescenți, se întâmplă frecvent să aibă nevoie de cât mai multă independență. De acolo, așa cum s-a întâmplat și în trecut, vor începe problemele. În plus, dacă mergem pe ideea că actuala lui soție nu este de acord cu niște norme atât de rigide, atunci posibilitatea ca el să aibă din nou același comportament este imensă. E clar că opera lui nu-l va mai mulțumi, că n-o să-i mai placă și va decide, ca data trecută, să arunce totul la gunoi și, eventual, să o ia de la capăt.

Vocea lui Tucker s-a auzit cu întreruperi înainte de a nu se mai auzi deloc.

Dupree a luat telefonul și a format încă o dată numărul.

— Îmi pare rău, agentă Tucker, a spus când ea a răspuns, mă tem că putem rămâne în orice moment fără putința de a comunica telefonic. Oricum, internetul încă funcționează; dacă nu ne mai putem auzi la telefon, vom continua pe e-mail. Continuați cu ce voiați să spuneți.

— Da. Subinspectoare Salazar, nu sunt de acord cu ipoteza voastră, eu cred că este Nelson; fiecare argument pe care îl aduceți împotriva lui, mie mi se pare că demonstrează că este el. Emerson e de aceeași părere. Johnson, ce spuneți?

— Sunt de partea lui Salazar, ceva parcă nu se potrivește, deși există destule aspecte care coincid și-l fac suspect, așa că,

bineînțeles, ar trebui să aflăm dacă nu e acasă, zăcând în pat, beat și plângând…

— Ce fel de pizza preferați? a întrebat Tucker.

— Dublă, cu anșoa și măsline, a răspuns Johnson.

Polițiștii din New Orleans s-au uitat când la telefonul aflat chiar lângă microfon, când la Johnson, care-i privea amuzat.

— E o metodă destul de des folosită, atunci când vrem să aflăm dacă cineva este acasă; un agent îmbrăcat în curier îi livrează o pizza, a spus zâmbind. Oricine îi deschide băiatului cu pizza, chiar dacă nu a comandat.

Ecranul telefonului mobil s-a făcut negru. Apelul se întrerupsese. Dupree a format din nou numărul lui Tucker, dar de data aceasta a fost imposibil să mai restabilească legătura.

31.

NANA. SOMN DE VECI

Stadionul Superdome, New Orleans
Luni, 29 august 2005, ora 8.45

Nana a luat o pastilă și a înghițit-o fără apă, numai cu saliva și cu toată agitația ce i se adunase în piept, dându-i ghes să plângă și să aibă în gură un gust metalic, ca și cum ar fi înghițit sânge. S-a sprijinit de perete încercând să se mai elibereze puțin de greutatea ce-i apăsa șoldul drept. Durerea violentă îi străbătea corpul de la călcâi până la mijloc, provocându-i cârcei ce amenințau să o pună la pământ în orice moment. A închis ochii și s-a gândit la efectul calmant al pastilei, ca și cum ar fi vrut să se convingă că deja începuse să acționeze.

Se aflau de trei ore în coridorul din Superdome. Pe la șase dimineața fuseseră nevoiți să se mute acolo, după ce o puternică rafală de vânt a smuls acoperișul stadionului, lăsându-i în bătaia ploii. Uzi leoarcă și îngroziți, s-au refugiat

mai întâi în tunelul de acces, dar încetul cu încetul, împinși de lumea care venea din tribune, au ajuns pe coridorul interior. Bobby a sprijinit de perete scaunul cu rotile în care stătea maică-sa și a ajutat-o pe Nana să se așeze lângă ea, pe jos, pe perna adusă de acasă, cu spatele sprijinit de perete. A stat așa, nemișcată, cu capul sprijinit de roata scaunului Selethei, uitându-se epuizată la oamenii care mișunau dintr-o parte într-alta căutând un loc gol la perete unde să își pună jos lucrurile. Era cald, avea părul ud de la ploaie, dar pata de urină de pe fustă se uscase, lăsând un cerc albicios. Nana și-a frecat dezgustată fusta, până când și-a dat seama că Bobby o privea grijuliu.

— Nu-i nimic, Nana, nu are nicio importanță și aproape că nu se mai vede deja.

În loc de răspuns, ea a închis ochii. După ce reușise să iasă din baia unde o femeie era violată, țipase din răsputeri reușind să atragă atenția unor tineri grupați în apropiere de scări, pierduți printre alte grupuri gălăgioase; când le-a explicat despre ce era vorba, atitudinea lor s-a schimbat brusc și s-au uitat temători spre ușa băii. Doi dintre ei s-au oferit să meargă până la următoarea poartă de acces, acolo unde, după spusele unei fete, se afla un echipaj de poliție. Până să se întoarcă, după o veșnicie, Nana i-a văzut pe cei trei bărbați ieșind și pierzându-se în mulțimea din hol, apoi a ieșit și femeia. A privit într-o parte și într-alta, și-a netezit hainele cu o mână, iar cu cealaltă și-a aranjat părul.

Când tinerii au revenit însoțiți de doi polițiști, femeia nu se mai vedea.

— Trei bărbați au violat o fată, dar acum au plecat toți.

Polițiștii au făcut schimb de priviri, au intrat să cerceteze baia și s-au întors în mai puțin de două minute.

— Nu mai e nimeni acolo, a spus unul dintre polițiști, ținând în mână bastonul ei.

— V-am spus că au plecat deja, a spus ea. Erau trei, n-am putut face nimic.

Unul dintre polițiști a observat pata de pe fusta ei.

— Doamnă, sunteți împreună cu cineva? Ar fi mai bine să

vă întoarceți la locul dumneavoastră și, vă rog, nu mai mergeți singură la baie, nu e un loc sigur.

Două fete au însoțit-o până la locul ei. Fetele au plecat, Bobby a spus că-i pare rău, iar Seletha a continuat să doarmă. Nimic altceva. Nimeni nu a făcut nimic. Nu se putea face nimic. A stat acolo nemișcată, gândindu-se la toată mizeria aceea, până când o rafală de vânt a smuls acoperișul stadionului, lăsând ploaia să se abată peste ei și obligându-i să se întoarcă în coridorul interior.

S-a uitat neputincioasă la balta maronie ce continua să se extindă la picioarele ei. Afară, mareea de furtună și creșterea apelor făcuseră ca la un moment dat canalizarea să dea pe dinafară. În ultima jumătate de oră, veceurile și chiuvetele din Superdome începuseră să vomite ca niște gheizere pestilențiale. Era atât de supărată încât nici măcar nu și-a dat seama când perna de sub ea începuse să se îmbibe de mizerie. Bobby a ajutat-o să se ridice în picioare, scuzându-se încontinuu, de parcă el ar fi fost de vină că veceurile dăduseră pe dinafară. A luat de jos perna Nanei, i-a scos fața pătată și apoi i-a dat înapoi perna, care avea o mică pată gălbuie la unul dintre colțuri.

Bobby a întins mâna și și-a pus palma pe fruntea umedă a mamei lui.

— Cred că are febră.

— E foarte cald aici, a spus Nana, deși era convinsă că Bobby nu se înșela, dar încerca și ea să facă tot ce putea pentru a trece mai ușor peste întreaga situație.

— Mamă! Trezește-te! Mamă, mamă…

Bobby s-a aplecat cu urechea la buzele ei ca să-i audă respirația. I-a deschis pleoapele ca să-i vadă pupilele, care s-au dovedit a fi inegale și lipsite de reacție la lumină. A strâns-o de mână, continuând să o strige.

— Mamă, trezește-te, mamă, te rog trezește-te, repeta el tot mai neliniștit.

I-a apucat un deget și a apăsat cuticula până când i-a apărut o picătură de sânge. Ochii Selethei nu au reacționat deloc.

— Nana, cred că mama a intrat în comă.

32.

ANȘOA ȘI MĂSLINE

Miami, Florida

Prin geamurile fumurii ale furgonetei, agenta Tucker vedea câțiva nori cumulus uriași, întinși pe cerul albastru din Miami. Ușa casei lui Nelson era pe jumătate ascunsă de intrarea de la casa vecină. Era un duplex destul de nou și nu arăta rău, chiar dacă era vizibilă diferența dintre casa alăturată, mult mai bine întreținută și împodobită cu ghivece de flori, și casa lui, care nu avea nici măcar perdele la ferestre. Se aflau acolo de aproape o oră, iar cele douăzeci de grade din exterior se transformau într-o temperatură greu de suportat în mașina cu motorul oprit. Tucker încercase să se concentreze la dosarul primit de la Amaia, care conținea informațiile pe care le aveau până acum. O picătură de sudoare i-a alunecat pe frunte dându-i senzația că o insectă i se mișca pe piele. A oftat resemnat și și-a lăsat privirea să alerge prin interiorul furgonetei. Căldura emanată de trupuri, plus mirosul de transpirație al celor trei însoțitori, începeau să fie insuportabile. Folosiseră un dispozitiv de ascultare de la distanță, iar unul dintre agenți, dându-se drept un operator de telefonie, sunase la telefonul fix al lui Nelson până când intrase robotul. Dar asta nu era concludent. Se putea foarte bine să fi văzut numărul apelantului și să se fi hotărât să nu răspundă. Apoi l-au sunat pe mobil din partea companiei de telefonie: „Numărul la care ați sunat nu este disponibil sau nu are semnal”.

A răsuflat ușurată când a văzut scuterul cu portbagajul pentru transportat pizza, condus de falsul curier cu vestă roșie și șapcă colorată. A rulat foile de pe care citise și le-a făcut un semn tehnicienilor să mai verifice încă o dată comunicarea

prin stația radio, pentru a fi siguri că agentul de afară îi auzea bine, apoi au început. Tânărul agent a parcat scuterul lângă trotuar, a străbătut aleea cu pietriș și apoi zona verde din fața intrării în casă.

— Dă-i drumul, i-a ordonat Tucker prin stație.

Agentul a apăsat butonul soneriei o singură dată.

Nimic. Încă o dată. Nimic.

— Mai sună, i-a cerut Tucker.

Nimic.

Tucker a așteptat câteva secunde, scrutând din furgonetă intrarea în casă.

— Mai sună o dată și dacă tot nimic, încercăm să pătrundem cu camera pe sub ușă.

Agentul a mai sunat de câteva ori. Atunci s-a deschis ușa celeilalte case din duplex. Un bărbat de vreo șaptezeci de ani, îmbrăcat într-o pijama cu nasturii descheiați la piept, s-a sprijinit de balustrada scării și a privit către curier.

— Băiete, mi-e tare greu să cred că vecinul meu a comandat pizza aia, a spus cu maliționitate.

— Intră în vorbă cu el, i-a indicat Tucker.

Știa din experiență că vecinii pot fi o sursă de informații sigure.

— Păi, domnule, a spus curierul prefăcându-se că citește dintr-un carnețel, am o comandă de pizza mare, cu cantitate dublă de anșoa, măsline și capere, pentru domnul Brad Nelson, strada Tiboly, numărul 556 B. Sper că n-am greșit adresa.

Toți cei din furgonetă au chicotit și au făcut gesturi de exasperare.

Bărbatul în pijama și-a dus mâna la bărbie, de parcă ar fi vrut să verifice dacă se bărbierise bine.

— Aici e, da, Brad Nelson e vecinul meu, dar mă tem că cineva v-a jucat o farsă. L-am văzut pe vecinul meu punându-și bagajele în mașină și mi-a spus că pleacă în călătorie.

Curierul a oftat resemnat.

— Da, se poate, sunt niște copii care ne-au mai tras clapa de câteva ori, ar fi trebuit să ne dăm seama, oamenii nu prea

mănâncă anșoa la micul dejun, a spus curierul, apoi s-a întors ca și cum ar fi vrut să plece, dar s-a oprit. Nu știți cumva când se întoarce domnul Nelson? E un client fidel și, dacă tot am adus pizza asta până aici, aș putea să i-o las la ușă, dacă revine repede…

— Nici vorbă. Mi-a zis că o să fie plecat două sau trei zile, poate chiar mai mult.

Curierul a luat un aer oficial, i-a mulțumit vecinului și s-a îndreptat spre stradă.

— Auzi, băiete, mă gândesc că mi-ai putea-o lăsa mie, dacă tot ai adus-o până aici, așa cum ai zis, că nici eu nu cred să fie mulți clienți cărora să le placă anșoa la micul dejun.

Cei din furgonetă au izbucnit în râs. Tucker, temându-se să nu se audă până pe partea cealaltă a străzii, a reușit cu greu să-i oprească din râs.

•

Tucker a ieșit din furgonetă și s-a îndreptat spre mașină, în timp ce-și dezlipea de spatele transpirat bluza subțire și se lovea ritmic peste șold cu raportul de la Salazar făcut sul. „La naiba, bărbații ăștia n-au auzit de deodorant?” Simțea nevoia urgentă de a face un duș ca să scape de duhoarea aceea, dar înainte de asta trebuia să facă ceva mult mai important. A deschis portiera, a intrat în mașină și s-a așezat pe scaunul din dreapta, lăsându-l pe Emerson să conducă.

— Bun, a zis Emerson, acum avem confirmarea că Nelson nu e în oraș și că, foarte probabil, e în drum spre New Orleans, dacă nu cumva se află deja acolo. Îl sunați pe Dupree?

— Liniile telefonice nu mai funcționează de azi-dimineață, iar sediul FBI din New Orleans a fost închis, nu mai e nimeni acolo. E greu să luăm legătura acum cu echipa și după ce va părăsi centrul de urgențe va fi imposibil.

Emerson a stat pe gânduri câteva secunde. Pentru o clipă, Tucker a crezut că analiza ceea ce tocmai îi spusese, așa că a fost surprinsă când l-a auzit spunând:

— Subinspectoarea Salazar se înșală. Nelson este compozitorul.

Tucker s-a rotit pe scaunul ei ca să-l vadă mai bine.

— A, da? Și unde anume se înșală?

Emerson a privit-o o secundă pe agenta Tucker, care i-a făcut semn să fie atent la drum. A răspuns șovăitor:

— Mă rog, se înșală… analiza ei e greșită, a spus arătând spre hârtiile din mâna lui Tucker. Ea crede că Martin Lenx este compozitorul, dar nu este de acord că acesta ar fi putut lua o nouă identitate, să fie Nelson.

— Deci analiza ei vi se pare greșită?

El a privit-o din nou, încurcat. Încerca să o lingușească, să-i spună că e de partea ei, dar ea…

— În fine, vreau să spun că noi avem dreptate, iar ea, nu.

— Analiza ei mi s-a părut strălucită, de o mare clarviziune. Cred că avem noroc că face parte din echipa noastră. Ați face bine, agent Emerson, să învățați de la ea; dacă aveți de gând să progresați, să jucați un rol important în FBI, învățați-vă să nu vă mai îndoiți de ceea ce spune o femeie numai pentru că este femeie. Data următoare, gândiți-vă mai bine.

Emerson a pufnit agitat. Părea un copil pe punctul de a plânge.

— Nu înțeleg, nici dumneavoastră nu sunteți de acord cu ea.

— Diferența este că eu o respect. Puteți să mă periați cât vreți, dar dacă credeți că mă aliez pentru a critica o femeie care e de o mie de ori mai deșteaptă decât dumneavoastră, atunci vă înșelați amarnic.

Emerson a expirat aerul pe nas și a ales să tacă, incapabil de a găsi cuvintele potrivite.

Tucker a zâmbit din nou. Și-a scos telefonul, a căutat un contact și a apelat numărul.

— Nu fiți trist, agent Emerson. Poate că Dupree e în New Orleans, poate că Nelson e și el în New Orleans, ba chiar s-ar putea ca Salazar să aibă dreptate, a spus ridicând raportul până în dreptul ochilor lui, însă crede-mă că noi ne aflăm la locul potrivit și în momentul potrivit.

33.

MONEDE DE ARGINT

Washington, D.C.
Luni, 30 august 2005

Directorul Wilson s-a uitat pe fereastră la traficul scăzut de pe strada Pennsylvania, ceva normal pentru o zi de luni din august. Cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor sport și cu soarele colorându-i și mai mult fața rotofeie, avea o atitudine relaxată și nepăsătoare, în contrast cu expresia severă a gurii și cu fruntea încruntată deasupra ochelarilor să-i cu rame subțiri.

— Sunt singurul căruia asta i se pare o mare măgărie? a întrebat Michael Verdon din spatele biroului său.

Wilson s-a întors spre el și l-a privit cu un amestec de mâhnire și resemnare. A oftat înainte de a răspunde:

— De la măgari, măgării…

— Și e limpede că agenta Tucker e o măgăriță…

— Da, a fost de acord Wilson, dar este o măgăriță care are dreptate și am trăit destul de mult încât să știu că uneori e mai bine să-i dai o medalie cuiva ca Tucker, decât să lași să cadă capul unui prieten.

Verdon a negat scârbit, a ridicat căștile telefonului și a cerut să înceapă convorbirea pe care o solicitase. A pus telefonul pe difuzor pentru ca și Wilson să poată auzi conversația și și-a imaginat surpriza lui Dupree la primirea unui apel telefonic din biroul directorului departamentului de criminalistică din Washington, prin intermediul telefonului fix al comandantului pompierilor.

— Michael?

Vocea lui Dupree era limpede, însă Verdon îl cunoștea bine și a simțit în ea o urmă de suspiciune.

— Aloisius, Jim Wilson e aici, cu mine. Îți spunem bună

dimineața de la Washington. Îmi imaginez că în Louisiana nu e chiar atât de bună. Imaginile de la știri sunt înspăimântătoare. Se vorbește despre o mulțime de clădiri rase de pe fața pământului și de sute de morți și dispăruți. Credem că lucrurile se vor complica în următoarele ore, îngreunând mult o operațiune gen năvod.

Dupree a ascultat cu atenție și a gândit un răspuns prudent; nimic din ce îi spusese Verdon nu i se părea atât de important încât Jim Wilson să-și întrerupă concediul.

— Michael, Jim, ce se întâmplă?

Verdon l-a privit pe Wilson și a oftat, ridicând ambele mâini. Dupree nu era tâmpit, știa prea bine că nu-l sunaseră ca să-i spună buletinul meteo.

— Dupree, circumstanțele meteorologice speciale, faptul că în prezent echipa ta e împărțită în două și acționează în două locuri diferite, plus dimensiunile catastrofei din New Orleans ne-au făcut să luăm câteva decizii.

Dupree a rămas tăcut. Numai pârâiturile liniei telefonice i-au făcut să fie siguri că legătura nu fusese întreruptă.

— Credem că trebuie să-ți dăm câteva explicații, a continuat Verdon respectuos. Am urmărit cu mare atenție cum a avansat investigația, agenta Tucker ne-a informat…

— Am auzit bine? Agenta Tucker v-a informat pe voi? a intervenit Dupree.

— Aloisius, te rog, nu mai fi atât de defensiv și ascultă-ne, suntem prietenii tăi, a intervenit Wilson ridicând vocea.

— După cum îți spuneam, a continuat răbdător Verdon, agenta Tucker ne-a informat că ați aflat despre prezența unui polițist din Miami, Brad Nelson, în toate locurile unde au fost asasinate familii întregi și că subinspectoarea Salazar a descoperit similitudini importante între crimele compozitorului și un caz de asasinare a unei familii petrecut în urmă cu optsprezece ani.

— Văd că agenta Tucker a uitat să menționeze că, de fapt, chiar dacă Nelson a fost cu echipa de salvare în unele locuri ale crimelor, s-a întors mai repede din Brooksville și, în mod oficial, nu se află în New Orleans. Și bineînțeles că a mai uitat

să spună că, deși Salazar e de părere că compozitorul poate fi un individ pe nume Martin Lenx, care, cu optsprezece ani în urmă, și-a ucis familia, nu crede că Nelson se potrivește cu profilul acestuia.

— Înțelesesem că e suspectul vostru…

— Îmi spui mie sau agentei Tucker?

— Aloisius, pentru Dumnezeu! a spus Wilson pe un ton rugător.

— Nelson este suspectul nostru, dar toate indiciile sunt circumstanțiale; urmează să-l interogăm pe colegul său din echipa de salvare și să avem confirmările pe care i le-am cerut lui Tucker la șase dimineața. Încă nu am primit raportul, dar văd că voi l-ați primit.

— Tucker zice că, deși a încercat, i-a fost imposibil să ia legătura cu tine.

— Altceva? a întrebat Dupree pe un ton dur, din care răzbătea nerăbdarea.

Wilson l-a privit pe Verdon și a dat afirmativ din cap, era evident că Dupree simțise că situația era complicată, așa că nu mai avea niciun rost să tot amâne.

— Agenta Tucker a vorbit cu soția lui Nelson, a spus Verdon dintr-o suflare, supărat.

— Cum?

Nu era o simplă întrebare, nu ținea de atitudinea pe care o adoptase în timpul convorbirii, întreba cum de îndrăznise.

Verdon l-a înțeles.

— După ce adunase toate acele informații, i s-a părut că era ceva ce i se cuvenea.

— De ce nu a cerut voie? a întrebat Dupree.

— Ascultă-mă, Dupree, știu că ești supărat, dar comunicațiile sunt aproape imposibile; telefoanele mobile nu mai funcționează în New Orleans, ne-a luat mai bine de o oră ca să vorbim cu tine la telefonul fix, și asta când știi bine că avem acces la toate mijloacele posibile.

— De la ce oră aveți confirmarea că Nelson nu se află în New Orleans? a vrut să știe Dupree, fără să-i răspundă lui Verdon.

— Puțin după șapte dimineața.

— Și de ce nu ne-a informat imediat? Acum e aproape unsprezece. Liniile telefonice au picat odată cu căderea curentului electric, dar am dat ordine clare să transmitem prin e-mail orice apare nou în decursul anchetei.

— Nu era cu mult mai mult decât ceea ce știați deja și a crezut că cel mai bun lucru în desfășurarea investigației era să vorbească cu soția.

— La ce oră?

— Dupree…

— La ce oră a vorbit cu soția lui Nelson? De la Miami la Tampa faci patru ore cu mașina.

— Nu avem nicio informație în privința asta, a mințit Wilson, știind prea bine că Dupree se prinsese.

Verdon a intervenit împăciuitor.

— Chiar tu ai zis că au existat probleme de comunicație din cauza furtunii și a căderii curentului electric.

— Sunt la centrul de urgențe 911, au generator de electricitate și sunt treizeci de operatori care primesc telefoane; îmi vine greu să cred că nu a reușit să ia legătura cu mine. După cum se vede, acum, când ați vrut cu adevărat să-mi transmiteți ceva, ați găsit calea de-a o face, a spus sarcastic.

— Aloisius… l-a rugat Verdon, pe un ton conciliator.

— Aloisius, a continuat Wilson, important este că soția lui Nelson a confirmat anumite aspecte, destul de importante, cu privire la comportamentul lui. Alaltăieri, și-a făcut apariția la ea acasă. A zis că părea neobișnuit de senin, ciudat și misterios, departe de omul frământat din ultimul timp. A spus asta, fiecare cuvânt îi aparține: „Tot ce s-a întâmplat este din vina mea, știu că am făcut totul greșit, dar am să îndrept lucrurile. Acum trebuie să plec, am ceva de făcut care nu suferă amânare, însă, când am să revin, voi fi pregătit să-mi îndrept toate greșelile”.

— A spus „să-mi îndrept” sau doar „să îndrept”? a vrut să știe Dupree.

— La mine apare doar „să îndrept”.

— Ar putea fi pur și simplu promisiunea unui om care încearcă să se îndrepte, dar la fel de bine ar putea și să anunțe că momentul așteptat se apropie, a explicat Dupree. Dacă a spus doar „să îndrept greșelile”, înseamnă că nu și le asumă, chiar dacă vrea să le îndrepte. Salazar crede că omul nostru amână asasinarea familiei pentru că așteaptă un moment anume, un soi de semn despre care încă nu știm nimic, continuăm să ne batem capul cu asta.

Dupree a tăcut câteva momente pentru a-și pune ordine în gânduri. Când a vorbit, tonul său era din nou plin de indignare.

— Vă dați seama de importanța a ceea ce îmi spuneți? Sunt informații vitale pentru investigație, iar agenta Tucker le-a trecut sub tăcere cu bună știință. A acționat anapoda. S-ar putea să fi pus în pericol întreaga anchetă. Dacă se dovedește că Nelson este omul nostru, iar ea a vorbit cu soția lui, iar soția lui îi spune asta lui Nelson, atunci s-ar putea să intre la idei.

— De asta te-am sunat, Dupree, a spus Verdon. Am autorizat o operațiune de salvare a familiei Nelson și am pus-o pe Tucker la conducerea unei echipe din Miami.

Dupree a rămas tăcut.

— Aloisius, a spus Wilson pe un ton împăciuitor. Trebuie să înțelegi.

— Chiar sunteți atât de orbi încât nu vă dați seama ce face Tucker?

Oftatul adânc al lui Verdon s-a auzit prin telefon.

— Aloisius, știi că te apreciez cu adevărat, dar de data aceasta nu poți pune întreaga responsabilitate pe umerii noștri. Te-ai reîntors în orașul tău natal. În lumina a ceea ce s-a întâmplat ultima dată când ai fost acolo, e firesc să ne punem niște întrebări… Nu vreau să te jignesc întrebându-te dacă are vreo legătură cu Samedi… Sper din tot sufletul că nu.

— Iar eu n-am să-ți răspund pentru că nu e cazul, a răspuns Dupree cu duritate.

— Un agent cu experiența ta ar fi trebuit să știe că există particularități ale investigației pe care ar fi trebuit să ni le

comunici.

— Nu știu la ce te referi.

— Există ceva ce ai uitat să-mi spui și acel ceva apare în raportul trimis de Salazar lui Tucker: numele de fată al lui Sarah Nelson a fost Sarah Rosenblant și este fiica senatorului Rosenblant.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat Dupree uluit. Chiar vreți să spuneți că tot circul ăsta se face pentru că socrul lui Nelson este senator?!

— Pentru Dumnezeu, Dupree! Ce te miră? a țipat Wilson. Știi prea bine cum merg lucrurile astea!

Verdon a intervenit, vorbind din nou calm, dar la fel de ferm.

— Cred că nu-ți dai seama cât de gravă este situația. Centrul de informații de la baza navală Lakefront ne-a confirmat că sediul FBI din New Orleans este distrus în totalitate, furtuna i-a smuls acoperișul și ferestrele s-au făcut țăndări, pur și simplu. Întreg personalul a fost mutat, inclusiv agenții de pază. Armata face tot ce poate ca să-i salveze de acolo pe agenți și pe familiile lor și să-i evacueze din zonă. După trecerea furtunii, când veți ieși în stradă, veți fi singuri. Dacă Operațiunea Năvodul eșuează și se dovedește că omul nostru chiar este asasinul, iar senatorul află că fiică-sa și nepoții lui au fost puși în pericol pentru că nu am activat protocolul de securitate, o să cadă multe capete și nu are rost să-ți mai spun că ale noastre abia de se mai țin.

Înainte de a închide, Verdon a mai precizat:

— Mai este ceva. Chiar dacă tu consideri că intervenția noastră e o ingerință în conducerea echipei tale, asta nu înseamnă că nu avem încredere în tine. Nu am prea multe informații despre subinspectoarea Salazar, dar te las pe tine să hotărăști cum să te folosești de ea și cum poate influența mersul anchetei. Sunt circumstanțe extraordinare pentru care trebuie luate măsuri extraordinare. Dacă vrei să treci sub tăcere informația asta, o să o ascundem și noi cât de mult putem. Nu cred să fie cine știe ce mare problemă.

34.

INSOMNIE

Centrul de urgențe 911, New Orleans
Luni, 29 august 2005, între orele 10.00 și 12.00

Amaia s-a aplecat spre fereastră, încercând să vadă ceva prin fanta pe care cineva o făcuse în hârtia de împachetat care proteja geamurile. Sticla i-a oglindit chipul. Apărându-și ochii cu palmele căuș a reușit să vadă în exterior. Orașul era cenușiu: chiar dacă se făcuse dimineață de ore bune, cerul continua să fie la fel de întunecat precum un lac adânc. I s-a părut că vede un incendiu în depărtare, probabil explodase o conductă de gaz. Prin fața ochilor i s-au perindat plutind mai multe plafoane de mașini ce ieșeau din apă ca niște țestoase moarte.

•

După convorbirea cu comandantul echipei de salvare, încercase să-și reia munca și recitise declarațiile martorilor, care o făceau să ajungă din nou la cea a lui Joseph Andrews, a căpitanului Reed din Galveston, a echipei criminalistice care luase probele din casă, la cea a lui Nelson despre ceea ce văzuse acolo. Ea și Johnson scotociseră prin toate arhivele criminalistice din ultimii optsprezece ani, din toată țara, dar după asasinarea familiei Lenx nu mai găsiseră niciun caz care să întrunească particularitățile aceluia, până la cazul din Galveston. Totul începea acolo. Uciderea familiei Andrews reprezenta geneza personală a acelui creator de morți.

Da, dar în ce mod, cum, care era semnul pe care entitatea aceea îl aștepta pentru a dezlănțui Armagedonul său?

Zgomotul provenind din sala de urgențe i-a alungat concentrarea. Johnson și polițiștii din New Orleans erau deja la ușă. A închis laptopul și i-a urmat.

Liniile telefonice erau sufocate. Imediat ce operatorii

terminau o convorbire, telefoanele începeau să sune din nou. Amaia s-a așezat lângă operatoarea cu care vorbise mai devreme, iar aceasta a salutat-o, în timp ce răspundea la un alt apel. Tonul nu i se schimbase, îi rămăsese la fel de calm. Amaia și-a spus că de fapt vorbea și mai liniștită, numai chipul îi trăda tensiunea. În timp ce asculta apelurile de ajutor, își strângea buzele atât de tare încât uneori îi deveneau invizibile, de parcă ar fi vrut să-și înghită propria gură.

Coordonatorul operatorilor a dat drumul la difuzor ca să poată auzi unele apeluri.

Plânset.

„Vă rog, ajutați-mă, casa mea s-a deplasat, sunt cu doi copii mici și îmi intră apa în casă".

— Doamnă, nu putem face nimic, nu avem pe cine să trimitem, polițiștii nu au voie să iasă până nu trece furtuna.

Sau o voce incredibil de calmă.

„Bună, suntem pe plajă, am fost niște tâmpiți, cred că o să murim aici".

— Doamnă, faceți tot ce puteți ca să vă adăpostiți, deocamdată nu vă putem trimite pe nimeni în ajutor.

Voci disperate.

„Vă rog, ajutați-ne, suntem în podul casei, dar nu avem ieșire prin acoperiș, apa e deja la ușa podului, vă rog, scoateți-ne de aici".

— Domnule, toți agenții s-au retras de pe străzi ca să se pună la adăpost. Dacă vreți, dați-mi numele dumneavoastră și adresa.

„Numele noastre? Ca să știți pe cine o să găsiți morți?"

Voci lipsite de speranță.

„O să mor, mă numesc Ethel Burel, sunt în districtul 9".

— Nu o să muriți, doamnă, încercați să vă adăpostiți, o să trimitem pe cineva la dumneavoastră imediat ce furtuna se mai domolește.

•

— Așa sunt toate apelurile.

Directorul i-a pus o mână pe umăr, îndemnând-o să continue. Femeia și-a pus din nou căștile și a răspuns la un

nou apel.

— Oamenii ne cer ajutorul și noi nu putem face altceva decât să le notăm numele și adresa și să-i punem pe o listă lungă de așteptare.

— Care e situația în acest moment? a întrebat Johnson.

Bărbatul s-a enervat brusc, l-a privit și a ridicat o mână spre ecranele care atârnau de tavan. Toți și-au îndreptat privirile într-acolo, mai puțin Johnson, care s-a uitat la fața crispată a coordonatorului.

— Într-un cuvânt: haos. Orașul a rămas fără curent. Ne-au anunțat că au căzut mai mulți stâlpi de înaltă tensiune, telefoanele mobile nu mai funcționează, probabil că vântul a smuls antenele telefonice. Plouă în interiorul stadionului Superdome, oamenii s-au înghesuit pe coridoare și canalizarea e înfundată, veceurile au dat pe dinafară, inundând totul. Au avut loc agresiuni, violuri și bătăi, atât la Superdome, cât și la centrul de conferințe. Se vorbește despre persoane care au fost omorâte cu arme albe. Există case în flăcări, bănuim că incendiile sunt provocate de scurgerile de gaz apărute în urma deplasării caselor. Din mai multe zone, am primit informații despre vârtejuri și tornade mai mici, de parcă nu am fi avut destule. Am fost anunțați că există cadavre plutind pe străzi. Case întregi duse de ape. Dar dacă m-ați întrebat doar pentru a afla ceva despre „împușcăturile la foc automat" ale dumneavoastră, deocamdată nu știm nimic de așa ceva.

Johnson l-a privit surprins. A făcut câțiva pași până a ajuns în fața coordonatorului, iar acum erau despărțiți numai de pupitrul de comandă. I-a citit numele pe plăcuța de pe masă. Bernard Antée.

— Ascultați-mă bine, domnule Ante.

— Antée, l-a corectat acesta, fără să se sinchisească să-l privească.

— Uitați-vă la mine, domnule Antée, i-a cerut Johnson.

Coordonatorul l-a privit iritat, cu bărbia ridicată.

— Spuneți, i-a zis enervat.

Păstrându-și calmul, Johnson s-a mai apropiat puțin și s-a aplecat în față, obligându-l pe coordonator să facă același

lucru; apoi i-a șoptit la ureche:

— Suntem aici pentru a vă ajuta. Căutăm un ucigaș, un monstru care se va ridica dintre ruinele acestui oraș pentru a-i ucide în propria lor casă pe toți membrii unei nefericite familii, după ce au avut norocul de a supraviețui catastrofei. Și da, vor fi împușcături la foc automat, una după alta, o să le zboare creierii, unul câte unul, inclusiv copiilor, timp în care ceilalți vor fi obligați să vadă toate astea. Știu că situația nu vă amuză, dar n-aveți dreptul să credeți că pe mine da. Nu sunt împușcăturile mele; vor fi, dacă nu reușim să intervenim, împotriva unei familii care nu are altă vină decât că a supraviețuit dezastrului, fără să știe că asasinul atât aștepta pentru a o executa.

Când Antée a ridicat capul, fața lui era răvășită. L-a privit pe Johnson și a încuviințat, fără să mai scoată vreun cuvânt.

35.

CURĂȚENIE

New Orleans, Louisiana

Martin alesese hotelul acela pentru că toaletele nu aveau ferestre. Fiecare toaletă fusese construită ca o cameră separată între dormitor și peretele holului interior, iar singura lor legătură cu exteriorul era o mică aerisire, pe care a astupat-o cu prosoape ca să nu mai audă vuietul ca de tubă al vântului ce făcea să vibreze conducta de fier. Era aproape douăsprezece ziua când s-a hotărât să deschidă ușa refugiului său. Ușa de sticlă a balconului cu vedere la stradă dispăruse, iar odată cu ea, toate obiectele din cameră, inclusiv patul. Mai rămăsese numai tăblia prinsă în perete și o aplică de citit. Tavanul fals era distrus, o parte din structura de susținere încă mai atârna printre cablurile de curent galbene. Vântul încă bătea cu putere, dar nu mai putea fi considerat un uragan.

Făcând slalom printre grămezile de moloz, s-a dus în fața găurii din fațadă, acolo unde înainte fusese fereastra. Balconul încă mai avea balustradă, dar obiectele căzute peste ea o strâmbaseră în mai multe locuri. Martin s-a hotărât să nu riște. A privit orașul sprijinindu-se de canatul ferestrei. Cerul, deși încă întunecat la est, dădea semne că se va însenina treptat. Ploua mult mai ușor și nivelul apelor începuse să scadă.

De ceva vreme, auzise prin stația pe care o avea la el că elicopterele pazei de coastă de la baza Sikorsky se pregăteau de zbor. Trebuia să se grăbească. S-a întors în baie, a aprins lanterna și a îndreptat-o spre oglindă pentru a-și verifica ținuta. Și-a dat jos tricoul de bumbac pe care-l purtase până atunci. A deschis, din instinct, robinetul chiuvetei, care a horcăit mai întâi, apoi a scos un șuierat. Încă din zori, la robinet mai curgea doar un amestec maroniu de apă și pământ, iar de ore bune nu mai curgea nici măcar lichidul acela. Ca să se spele, a folosit apa dintr-una dintre sticlele pe care le avea în valijoară; s-a spălat pe dinți, pe față și și-a umezit părul tuns scurt la ceafă, ca al pușcașilor marini. A scos din geantă o cămașă curată, călcată impecabil, a îmbrăcat-o și și-a băgat-o în pantaloni, înainte de a-și strânge cureaua. Și-a verificat ținuta, netezindu-și hainele până când s-a declarat mulțumit. Înainte de a-și lua valijoara, și-a prins la piept, în partea stângă, ecusonul de identificare, asigurându-se că insigna se vedea foarte bine.

A zâmbit când a trecut prin dreptul a ceea ce fusese recepția hotelului. Apa îi ajungea până la genunchi, dar putea să meargă fără probleme. În holul de la recepție nu mai rămăsese nimic, pur și simplu. Ca și cum un aspirator imens ar fi tras tot ce fusese acolo.

Nu tu uși, nici ferestre, nici zone de acces, nici lumină electrică. Tavanului îi lipseau toate plăcile de ghips, iar fâșiile argintii de bandă izolatoare atârnau ca niște betele de Crăciun, trosnind ca iasca în bătaia vântului.

A ieșit din hotel și a mers cu atenție până în mijlocul străzii pustii, acolo unde firmele, panourile publicitare și bucățile de

fațadă pe jumătate desprinse, atârnând deasupra trotuarelor, nu mai reprezentau un pericol. Ploaia încetase. A înaintat anevoios pe strada Esplanade. Mai mulți copaci din apropiere de Cabrini, inclusiv arborele uriaș de la cafeneaua Degas, nu rezistaseră furtunii. Zăceau prăbușiți la pământ, ca niște războinici învinși. Aerul purta un amestec de izuri, de la cel de ozon până la o mixtură umedă de mucegai, ciment proaspăt, lemn putred și noroi negru. Mici roiuri de țânțari începeau să apară la suprafața apei, iar Martin știa că atunci când avea să răsară soarele, duhoarea de mlaștină avea să fie insuportabilă. A scos din buzunar harta orașului, pe care o împăturise în așa fel încât să poată vedea dintr-o singură privire întreg itinerariul, subliniat cu atenție, pe care-l avea de parcurs.

La depărtare, a văzut câțiva oameni uitându-se pe ferestre, ieșind în stradă și privind în jur, ca niște astronauți ce tocmai aterizaseră pe o planetă necunoscută, ostilă și cu atmosferă total diferită. Se mișcau lent, privind lung la distrugerile din jur, ca și cum ar fi vrut să se convingă că într-adevăr calamitatea trecuse. Se priveau unii pe alții și ridicau din umeri, ca și cum ar fi suferit de o mahmureală colectivă, gesturi de dezolare pe care Martin le cunoștea foarte bine. Nu a ținut cont de câteva chemări în ajutor ale unor oameni care începeau să iasă din starea de șoc.

— Hei, prietene, poți să ne dai o mână de ajutor?

Și-a lăsat capul în piept, prefăcându-se că nu a auzit.

A mers printre grămezi de moloz, saltele, piese de mobilier, ziduri surpate, copaci prăbușiți. De două ori a trebuit să devieze cu două străzi de la traseu din cauza firelor de curent electric care zăceau în apă, căci chiar dacă știrile care-i parveneau prin stație spuneau că încă nu era curent electric în cea mai mare parte a orașului, când a trecut pe lângă câteva cabluri căzute, a auzit zumzetul descărcării electrice și la cele întinse pe pământ a văzut cum scoteau scântei. I-a luat mai mult de o oră până să ajungă la destinație.

Clădirea se înălța pe o fundație solidă, de ciment, ceea ce, probabil, îi făcuse pe proprietari să rămână în casă pe durata

uraganului. Accesul în casă se făcea pe niște scări laterale, care comunicau între ele printr-o mică terasă. A urcat opt trepte și s-a așezat ca să-și golească cizmele de apă, uitându-se scârbit la pantalonii mânjiți cu zoaie negre până aproape la talie. Uluit, a privit în lungul străzii. Pe suprafața domoală a apei apăruse o porțiune înspumată, purtată de curenții subacvatici. Nu avea sens, dar într-adevăr nivelul apei creștea, deși logic ar fi fost ca acolo să fi scăzut deja. Și-a scos batista și a încercat, fără succes, să șteargă zoaiele îmbibate în pantalonii care i se lipeau de piele, ca și cum ar fi avut o textură cleioasă. Pe lângă faptul că-l incomoda, toată mizeria aceea îl scârbea. Era un bărbat dichisit; poate că munca lui era direct legată de distrugere, dar Martin știa că în acele momente de haos total, de derivă incontrolabilă, când totul în jur era murdar și dezgustător, înfățișarea lui spilcuită însemna o grijă atentă față de victime, o judecată limpede, solicitudine și atenție, și toate acestea făceau să le dispară isteria inițială, pentru ca apoi să se predea fără cea mai mică bănuială.

A apăsat butonul soneriei, care i-a confirmat că nu era curent electric. Butonul a revenit, cu un ușor scârțâit, în poziția inițială. Nimic altceva. Martin și-a calmat respirația, ca un actor care se pregătește să intre în scenă. A bătut în ușă și bătăile au răsunat înăuntrul casei. Imediat au început și șoaptele, vocile gâtuite, spaima adunată în gâtlej, o notă de speranță și de teamă. A auzit îndemnurile la calm, cineva a țistuit, cerând să se facă liniște. Martin aproape că l-a văzut ducându-și două degete la buze. Când i s-a deschis, ușa s-a înțepenit puțin în podea, iar prin deschizătură a apărut țeava unei arme. Folosindu-se de una dintre tehnicile scoase din manualul comis-voiajorului perfect, cel care în anii ’50 străbătea toată țara aprovizionându-le pe doamne cu aspiratoare și seturi de oale, a făcut un pas în spate, exact în momentul în care ușa s-a deschis. Fără să facă nicio mișcare în plus, a observat cum bărbatul îl scruta neîncrezător. A zâmbit exact cât trebuia și și-a dus arătătorul la ecusonul prins de cămașa murdară, făcându-l pe bărbat să-și îndrepte atenția într-acolo, apoi a întrebat:

— Familia Sabine?

A așteptat cele trei secunde cerute de manual, după care a auzit exclamațiile de ușurare.

— Oh, Dumnezeule! Mulțumesc Ție, Doamne! Cât de repede ați venit!

Martin nu s-a mișcat din loc tot timpul cât bărbatul s-a chinuit cu ușa înțepenită în podea, în încercarea de a o deschide suficient pentru a-i face loc să intre și totodată să observe că o parte din acoperiș și din peretele din spate fuseseră luate de furtună, lăsând ploaia să intre în casă. Dușumeaua îmbibată de apă începea să se umfle, podelele se unduiau din loc în loc, conferind încăperii o aură de miraj.

— Sunteți bine cu toții? a întrebat Martin, cu adevărat interesat.

— Slavă Domnului, suntem bine cu toții, câteva vânătăi și răni ușoare. Cred că Jana are încheietura ruptă, a spus arătând spre o adolescentă care stătea pe jos, strângând o pătură în jurul ei de parcă i-ar fi fost frig. Dar casă, casa este distrusă, a spus bărbatul, în timp ce îndepărta cu vârful piciorului obiecte căzute, frunze și crengi venite de afară, așchiile și cioburile rămase de pe urma a ceea ce fuseseră bunurile lor.

S-a uitat la Martin, iar acesta, în fața atitudinii lui întrebătoare, a rămas nemișcat pe scara exterioară, aruncând doar o scurtă privire spre revolverul pe care gazda îl uitase în mână.

— Of, firește, scuze, a spus căutând din privire o suprafață pe care să lase arma.

A observat o măsuță plină de moloz, pe care l-a îndepărtat dintr-un singur gest al mâinii și a lăsat revolverul acolo. Martin a intrat în casă plin de seriozitate, încrezător, și i-a privit, unul câte unul, pe toți membrii familiei, care, ca și cum ar fi ascultat de o chemare divină, se adunaseră cu toții acolo. Cu vârful cizmelor a îndepărtat resturile, suficient de mult încât să-și poată lăsa jos valijoara. S-a aplecat ca să o lase și din aceeași mișcare a pus mâna pe arma lăsată de bărbat.

— Acesta este revolverul Smith & Wesson, cumpărat în

anul 2000; nu mai aveți nicio altă armă în casă, corect?

— Nu, a răspuns bărbatul, și în vocea lui s-a strecurat, poate, o ușoară notă de neliniște.

Martin a zâmbit.

36.

DEPENDENȚĂ

Centrul de urgențe Marina Tower New Orleans

Dupree a urcat din două în două treptele care duceau de la biroul șefului pompierilor până la centrul de urgențe 911.

În mintea lui răsunau cuvintele lui Michael Verdon, care s-a oferit, ca și cum ar fi fost un privilegiu, să ascundă informația. Neatent până într-acolo încât nu-și dăduse seama că pentru Dupree ascunderea faptelor față de cineva nu însemna altceva decât că accepta trădarea pe care i-o vindeau drept eficacitate. A mers în sala de ședințe pe care o foloseau drept centru de comandă; era pustie, cu siguranță că avea să-și găsească colegii la centrul de urgențe.

Amaia stătea lângă coordonator și ajutorul său, avea căștile în urechi și asculta cu atenție, în timp ce citea pe monitor clasificarea apelurilor de urgență.

Dupree a intrat în sală și a trebuit să meargă până unde se afla ea și să bată cu degetul în monitor pentru a-i atrage atenția.

— Salazar, vino cu mine, i-a spus și a luat-o înapoi spre ieșire.

Dupree a intrat în sala de ședințe, s-a dus la ferestre și a început să smulgă hârtia de pe ele, rupând-o în fâșii lungi, până aproape de tavan. Amaia a intrat după el, a închis ușa și câteva secunde nu a făcut altceva decât să observe cum șeful ei dezvelea ferestrele. S-a întors spre ea, extrem de serios, aproape nervos, s-ar fi putut spune.

— Salazar, cred că ar fi bine să iei loc.

Ea a rămas nemișcată, cu ochii la el. Poate pentru a o încuraja, Dupree s-a dus la masă, a luat două scaune, s-a așezat pe unul și i-a făcut semn să se așeze și ea pe celălalt. Amaia s-a oprit în fața lui.

— Tocmai am fost în sala de urgențe; cred că nu mai e nevoie să vă spun că uraganul a provocat daune mult mai mari decât se prevăzuse inițial. Cea mai mare parte a orașului a rămas fără curent electric și fără apă, și chiar dacă orașul nu este devastat în totalitate, pentru că centrul uraganului a trecut prin estul orașului, știm că în zonele de coastă valurile ating șase metri. Elicopterele pazei de coastă și-au reluat zborurile, iar orașul văzut de sus oferă o imagine dezolantă, iar dezolant nu este un adjectiv pe care ei să-l folosească cu ușurință. French Quarter a rămas întreg, dar alte cartiere au fost devastate. West End este inundat și primele informații vorbesc despre cabluri de curent căzute și persoane refugiate pe poduri. Operațiunea Năvodul se va complica destul de mult față de ceea ce gândiserăm noi. Am nevoie ca întreaga echipă să dea un randament de 100%… A făcut o pauză în care și-a lăsat privirea în pământ pentru o secundă. Salazar, mi-au transmis de la Washington că a sunat mătușa dumneavoastră din Navarra. Îmi pare rău că trebuie să-ți dau vestea asta: tatăl tău a murit ieri-dimineață.

Amaia a inspirat adânc, avea nevoie de tot aerul din încăpere, de tot aerul din lume. Dupree a plecat din fața ei, s-a dus din nou la fereastră și a tras de ivăre până s-au deschis. Geamul, un dreptunghi îngust și înalt până aproape la tavan, s-a deschis luând cu sine resturi de bandă izolatoare care au scrâșnit când au fost smulse de la locul lor.

A intrat un aer umed și sărat, ca și cum marea s-ar fi aflat la ușă, iar curentul de aer a învârtejit fotografiile de pe masă, aruncându-le pe podea, cu fața în jos. Amaia a rămas cu privirea la ele, ca și cum încă ar mai fi simțit ce orori reprezentau toate acele imagini.

Câteva secunde, Dupree s-a uitat la ea fascinat, apoi a străbătut încăperea până la ușă.

— O să aștept, împreună cu restul echipei, în sala de urgențe. Dacă totul decurge conform așteptărilor noastre, apelul trebuie să fie făcut în curând. Dacă vă hotărâți să nu mai veniți cu noi, am să încerc să vă găsesc un mijloc de transport până la baza Lakefront. Din ultimele informații am înțeles că pușcașii marini au împrumutat avioanele lor pentru evacuarea personalului FBI rămas în oraș. Când ajungi pe un aeroport deschis, noi îți oferim un bilet de zbor ca să te poți întoarce acasă.

Amaia l-a simțit pe Dupree când a trecut pe lângă ea, a simțit că s-a oprit o clipă și a întins mâna spre ea, aproape să o atingă, dar s-a oprit în ultima clipă. L-a auzit ieșind din sală și închizând ușa după el. S-a aplecat și a luat una dintre fotografii, cea care se oprise chiar la picioarele ei. A contemplat-o câteva secunde, a împăturit-o în două, apoi încă o dată în două și a pus-o în buzunar.

37.

TATĂL NOSTRU

Elizondo

Amaia a inspirat mirosul puternic de unt topit. Îi plăcea mai mult decât cel de zahăr ars, care la cea mai mică neatenție ardea ca focul și mirosul se îmbiba în haine și în păr, de unde nu mai dispărea; sau decât cel de făină, fals domol, cu izul său primar și de prospețime, dar la fel de asfixiant ca aerul dintr-un mormânt. L-a privit pe tatăl ei care frământa foitajul și a simțit cum inima îi bate mai repede. Din radioul veșnic pornit în timp ce munceau răsuna un vals de Strauss. El i-a zâmbit când a văzut-o, iar fetița a încercat să-i întoarcă zâmbetul, dar nu a reușit. L-a privit cu ochii ei mari și triști, întrebându-se cum să-l abordeze. Cum să-i spui cuiva pe care îl iubești ceva ce știi că-l va face să sufere? În timp ce-și căuta cuvintele, s-a uitat la spatele lui: părul tuns scurt la

ceafă, brațele frământând aluatul cu mușchii contractați. Ca și cum s-ar fi privit de sus, a văzut o fetiță de nouă ani, oprită în spatele lui, căutând niște cuvinte pe care o copilă nu ar fi trebuit să le știe. Îl iubea atât de mult, atât de mult… A auzit muzica, accelerarea bruscă a valsului, imperial, elegant și atât de nepotrivit pentru a vorbi despre frică. Și-a mușcat buzele, un gest visceral de reținere, și a știut că nu-i va spune, pentru că dacă avea să o facă, atunci el nu ar mai zâmbi, ar opri radioul și undele valsului ar dispărea, locul său fiind luat de trosnetele din cuptoare și de zgomotul picăturilor de apă lovindu-se de cazanul din oțel, căzând din robinetul care nu se închidea bine. Hotărârea luată i-a provocat o durere adâncă în piept, care a făcut-o să-și închidă ochii ca să nu-l mai vadă. Printre gene i s-a scurs o lacrimă ce a coborât tăcută și grea de-a lungul feței, exact în momentul în care tatăl ei s-a întors zâmbitor spre ea.

— Îmi oferiți acest dans, prințesă?

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip în timp ce îngenunchea în fața ei și atingea, nevenindu-i să creadă, urma strălucitoare lăsată de lacrimă pe chipul fetiței lui.

— Ce e, draga mea?

Amaia a continuat să-și strângă buzele, în timp ce-l privea frământată de gânduri intrate pe făgașul fatalității. Și-a trecut brațele în jurul gâtului său și i s-a cuibărit la piept, pentru a nu fi nevoită să-l vadă.

Juan a îmbrățișat-o tulburat.

— Amaia? a spus îngrijorat.

A ridicat-o și a așezat-o pe o masă de inox, ca să ajungă la înălțimea lui. S-a smuls din brațele ei ca să oprească radioul, după care i-a luat mâinile și i le-a sărutat, în timp ce-i spunea:

— Ce-i cu tine, draga mea? Spune-mi.

Valsul nu se mai auzea. A ascultat trosnetele din cuptoare, picuratul constant al acelui robinet în cazanul adânc. Senzația a fost atât de intensă încât aproape a amețit-o, odată cu conștiința inevitabilului.

Buzele i s-au deschis, lăsând să exprime oroarea.

— *Aita,* a apucat să spună în timp ce plânsul îi gâtuia

vocea. Mă sperie, mă face să-mi fie foarte frică. Noaptea, în timp ce tu dormi, vine la patul meu. Disperarea luase acum locul fricii, pe măsură ce își deschidea ochii tot mai mult. Vrea să mă mănânce, *aita*! Vrea să mă mănânce și, dacă nu faci ceva, într-una dintre nopți o să mă mănânce…

Juan și-a ferit privirea de ochii imploratori ai fiicei lui și și-a fixat-o într-un punct în gol. În mintea lui aude din nou foșnetul așternutului. Ușorul scârțâit al lemnului sub greutatea mică a soției lui, care străbate încăperea pe întuneric. Juan, întins pe partea dreaptă, se ridică și se întoarce spre ușă, deschide ochii în beznă, de parcă asta l-ar face să audă mai bine. Dormitorul fetițelor este vizavi de al lor. Rosario nu are de parcurs mai mult de doi metri de la o ușă la alta. Îi aude mișcările, iar uneori chiar și vorbele șoptite pe care nu reușește (nu vrea) să le înțeleagă. Niciodată nu stă mai mult de un minut, un minut în care el rămâne cu toate simțurile treze, ținându-și respirația în timp ce se roagă ca acel minut să nu se prelungească. Își dă seama când ea revine. Se întoarce pe o parte și se preface că doarme. Ea se întinde lângă el, iar el, chiar și fără să o atingă, simte că trupul ei emană frigul din casă și îi aude inima bătându-i nebunește. Gata, a trecut, nu se va mai ridica în noaptea asta. Dar el nu adoarme până când nu e sigur că ea a adormit.

Juan a dat drumul mâinilor fiicei lui, numai pentru o clipă. Cât să pornească radioul. Un pian melancolic înlocuise valsul.

— Foarte mulți copii au coșmaruri, e normal la vârsta ta, ai multă imaginație și citești foarte mult, iar asta face ca imaginația să o ia razna. Nu-ți face griji, sunt doar niște vise. Nu au cum să-ți facă rău.

Ea a spus, suspicioasă:

— Dar, *aita*…

— Ai visat, Amaia. Visele nu sunt reale, chiar dacă par, sunt doar niște coșmaruri, există numai în imaginația ta.

A pus-o jos de pe masă. Fetița plângea acum în hohote, cu suspine adânci și cu ochii închiși. Juan a fost sigur că îi ținea așa pentru a nu fi nevoită să-l vadă. El și-a fixat din nou privirea pe punctul acela de pe perete, și de data aceasta a

făcut-o de rușine. Regretând amarnic, fără a fi în stare să se uite în ochii ei, s-a aplecat și a sărutat-o pe cap, spunându-i:

— Dar dacă vreodată coșmarul ajunge să te sperie îngrozitor, strigă-mă.

S-a întors la masa de lucru.

Amaia a continuat să plângă mult timp, ținându-și mereu ochii închiși. Când și i-a deschis, tatăl ei se reapucase de muncă, iar notele unui nou vals pluteau în aer amestecate cu dulcea mireasmă a prăjiturilor. Frământa foitajul cu spatele la ea, deși s-ar fi putut spune că jumătate din puterile lui, din impetuozitate, îi dispăruse. Amaia și-a luat ghiozdanul și s-a îndreptat spre ușă, târându-și picioarele, dându-i timp să o oprească, să o cheme din nou lângă el. Dar chemarea nu a venit. S-a întors pentru a-l mai privi o dată din ușă, ca un condamnat la moarte care așteaptă grațierea din partea guvernatorului, iar în acea clipă, ușa laboratorului de patiserie și sala de ședințe de la remiza pompierilor din Marina Tower, aflată de cealaltă parte a lumii, au fost unul și același loc. Fetița care nu se putea opri din plâns și femeia care nu putea plânge s-au întors în același timp pentru a se uita la tatăl lor.

— *Agur, aita,* a spus ea.

— *Agur, maitia,* i-a răspuns el din capătul laboratorului.

New Orleans

Amaia a intrat în sala pentru urgențe 911 exact în momentul în care Charbou și-a ridicat mâna pentru a cere atenția tuturor.

— Împușcături una după alta pe strada Maine, în Jefferson; în casa unei familii, din câte se pare. Femeia care a sunat a vorbit despre cinci sau șase împușcături la intervale destul de scurte.

— Avem mai multe familii înregistrate în zonă, a spus Johnson, întinzând o hartă și punând degetul pe casă.

— Mai există o problemă, a intervenit Bull. Deocamdată nu știm din ce cauză, dar de o jumătate de oră toate apelurile fac

referire la faptul că apele cresc, inclusiv în locurile neinundate, ori unde apele începuseră să scadă, dar acum urcă cu rapiditate. Unii spun că s-a rupt digul de pe strada 17, e o știre neconfirmată, însă cineva care a făcut unul dintre ultimele apeluri a spus că apele au ajuns până la brâu pe strada Poydras.

— Asta e, a spus Amaia, parohia din Jefferson era deja inundată, sper că nu aveați de gând să vă întoarceți acasă cu pantalonii uscați, nu-i așa? Ce mai așteptăm?

Dupree a privit-o, măsurându-i forțele. S-a îndreptat spre ușă, în timp ce ordona să fie verificate echipamentul, proviziile, bateriile, lanternele… și, în plus, verifica planul. Când a trecut pe lângă ea, și-a înclinat ușor capul, un gest care dovedea mai mult respect decât toate cuvintele pe care ar fi putut să i le spună.

— Vreți să încerc să transmit în Navarra vreun mesaj de răspuns?

— Nu. Mătușa mea știe deja. Dar…

— Ce?

— Ați putea să-i transmiteți un mesaj inspectoarei Gertha Schneider? E o polițistă germană, a făcut parte din grupul Europol. Spuneți-i că firea de muntean se ține tare. O să înțeleagă.

PARTEA A DOUA

„Ceea ce omida numește sfârșit, oamenii numesc fluture”.

Lao Zi

Luni, 29 august 2005, după-amiază, uraganul Katrina s-a îndreptat spre interiorul Statelor Unite, pierzând din forță. A devastat zona de coastă, dar, până la urmă, a trecut la est de New Orleans și astfel a fost evitată distrugerea totală a orașului.

Aceasta este povestea a ceea ce s-a întâmplat după.

38.

DUPĂ URAGAN

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005

Plecarea de la remiza pompierilor a avut asupra lor impactul unei aterizări pe o altă planetă. Brusc, au rămas în urmă toate apelurile disperate primite la urgențe, imaginile neclare transmise de camerele video instalate pe străzi, buletinele meteo, informațiile trimise de echipajele de poliție, veștile primite de la cei direct afectați de uragan. Adevărul este că nimic nu i-ar fi putut pregăti mai bine pentru ceea ce era afară, decât relatările oamenilor care trăiseră pe viu momente de groază și de disperare.

Așezat într-o parte a bărcii, Dupree îi observa pe rând pe membrii echipei sale. Fusese sigur, încă înainte de plecarea de

la bază, că atenția lui avea să se concentreze pe Amaia. Era conștient de riscul pe care și-l asumase luând cu ei o agentă într-o asemenea stare sufletească. Nu încăpea nicio îndoială că atunci când Wilson și Verdon i-au permis să utilizeze informația cât mai favorabil pentru desfășurarea investigației, se refereau la îndepărtarea ei din echipă, nu la goana pe urmele unui asasin, într-un teritoriu plin de pericole, cu o agentă în doliu. Însă ceva îi spunea că Amaia funcționa foarte bine așa. Atunci, în preajma acelei case fără acoperiș, când el a vrut să o trimită la Quantico, ea l-a întrebat: „De ce eu?" Se dezvinovățise invocând importanța de a vedea indivizii ca pe niște instrumente necesare investigației, pe investigatori ca făcând parte dintr-un angrenaj, ceva pur și simplu necesar pentru a-și îndeplini misiunea. O minți*se*. Amaia era un copoi. Una dintre acele ființe dotate de la natură cu capacitatea de a discerne urmele bune de cele false. Un privilegiu îndoielnic, cu siguranță, asimilat după o vizită în infernul personal. Era temperamentală și încrezută, ca orice alt polițist care ajunge faimos înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani; dar în același timp, mai era și atât de calculată, nu se lăsa copleșită de durere, încât Dupree se vedea obligat să se întrebe dacă nu cumva era vorba despre un mecanism de apărare comun tuturor oamenilor, sau dacă avea cu adevărat un har despre care nu avea habar de unde-i vine. A doua variantă ar transforma-o într-un om excepțional. O ființă rară, care, dacă totul se derula după așteptări, avea să fie pusă curând la încercare.

Totuși, cu adevărat îngrijorat era pentru polițiștii din New Orleans.

Amaia și Johnson abia dacă au schimbat câteva cuvinte pe toată durata drumului. Erau afectați, fără îndoială, dar mai ales înțelegători față de reacțiile lui Bull și Charbou, ca și cum ar fi înțeles că stupefacția lor era nimic în comparație cu ceea ce trebuia să simtă ei văzându-și orașul distrus. După primele minute de la plecare, polițiștii din New Orleans încetaseră să mai scoată exclamații. După ce au ajuns pe autostrada interstatală 10, au schimbat mașina de teren cu o barcă cu

motor. Prăpădul era atât de mare încât s-au cufundat repede într-un mutism ce prezenta toate simptomele stării de șoc: cuvinte îngăimate, neduse până la capăt, ochii rotiți neîncetat în toate părțile, paloarea, gesturile reținute.

Clădirea de la numărul 428, de pe strada Maine, era singura cu etaj. Cu siguranță nu arătase mult mai bine nici înainte de uragan. Din fericire, camerele de locuit se aflau la etaj, ca și cum constructorul ar fi gândit întreg parterul pentru magazine, numai că, în ultima clipă, a renunțat și a turnat peste tot ziduri de beton. La camerele de la etaj se ajungea cu ajutorul unei pasarele exterioare, care le lega între ele și pe care dădeau ușile camerelor. După ce au trecut de intersecția străzii 90 cu Maine, au oprit ambarcațiunea pentru ca zgomotul motorului să nu atragă atenția; se bazau pe faptul că barca prinsese destulă viteză încât să-i ducă din inerție până la destinație. Însă barca a fost imediat împinsă de curenți în direcția nord. S-au privit surprinși și au început să vâslească pentru a se apropia de clădire. Apa ajunsese la acoperișul celor mai multe case de pe stradă și le acoperise cu totul pe cele mai scunde, la care se mai vedea numai vârful acoperișului. Curenții veneau dinspre River Road; apa râului, plină de nămol, pusese stăpânire pe drumul care-i purta numele, provocând mici vârtejuri acolo unde strada se întâlnea cu apele ieșite din matcă. Era imposibil să nu te gândești la câte familii din zonă se luptau cu nămolul acela maroniu, care încă mai păstra izul său mineral, dar care urma să duhnească tot mai tare, pe măsură ce căldura avea să crească.

Însă atunci când au oprit motorul, și-au dat seama, întâi de toate, de liniștea din jur, sau, mai degrabă, de un soi de nouă ordine a sunetelor, de felul în care undele se propagau pe suprafața apei, de dispariția reperelor vizuale, dar și auditive. Cât a durat drumul, își ridicaseră din când în când capetele, alarmați de trecerea elicopterelor pazei de coastă, care survolau orașul în toate direcțiile. Și nimic altceva. Dacă ciuleai urechile, puteai auzi o rumoare îndepărtată, așa cum poți auzi de pe un deal din apropierea unui oraș mare. O

rumoare care anunța că există viață în depărtări, dar, totuși, o rumoare atât de slabă, încât un foșnet, un clipocit al apei sau motorul bărcii o acopereau cu totul, de parcă ar fi fost doar un ecou, un miraj sau o amintire a ceea ce lumea fusese cândva.

Au amarat barca de balustrada scării, care se înclinase periculos spre exterior, iar baza îi era în întregime acoperită de apă, de parcă ar fi fost un debarcader. Amaia a calculat că cel puțin zece trepte erau sub apă.

Protejați de vestele antiglonț, i-au urmat pe Bill și Bull, cei care, mânați de un val neașteptat de energie și uitând de orice precauție, s-au repezit sus pe scară, făcând semne spre stânga pasarelei, acolo unde lipseau câteva bucăți din balustradă și unde trebuia să ajungă. Au trecut prin dreptul a două uși marcate cu spray portocaliu, așa cum aveau și ei în rucsac, reprezentând două mari X-uri, conform sistemului de marcaj de salvare și căutare urbană, stabilit de Agenția Federală de Gestionare a Urgențelor (FEMA).

Bill și Bull au ajuns în dreptul apartamentului și, imediat după ce s-au postat de o parte și de cealaltă a ușii de la intrare, s-au întors întrebători spre Dupree. Pe ușă apărea același X portocaliu. Casa fusese verificată. Cele patru unghiuri ale X-ului indicau, în partea de sus, ziua în care grupul efectuase misiunea de salvare și ora la care plecaseră de la fața locului; în dreapta, starea clădirii; în partea de jos, numărul de vii sau morți din interiorul casei, iar în partea stângă, codul numeric de identificare al grupului care realizase misiunea de salvare.

— Nu a fost nimeni în casă. Structura este șubrezită, recomandă să nu se intre, a șoptit Bull.

Charbou a arătat cu pistolul spre data și ora trecute în partea de sus a X-ului. 29.08 – 12.30 p.m., apoi a arătat spre ceasul său. Înțelegând imediat ce voia să-i comunice Charbou, Dupree s-a uitat la ceasul său.

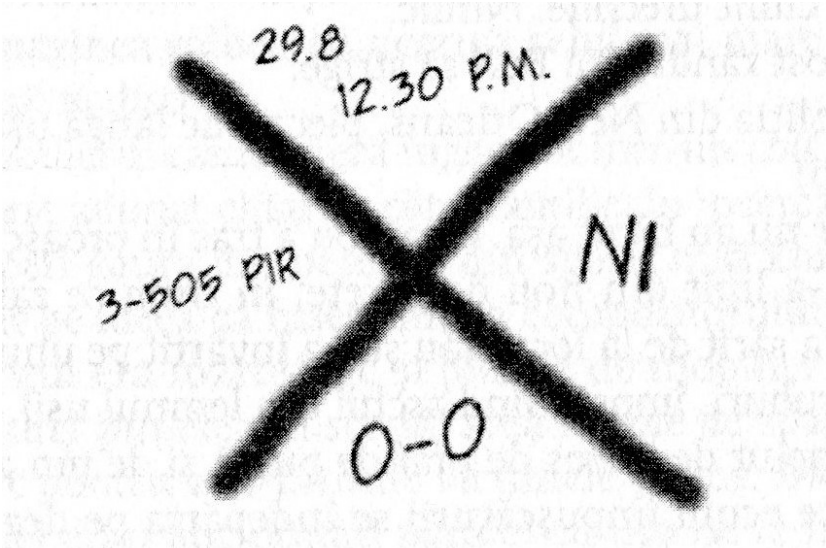

Era aproape imposibil să nu se fi intersectat cu echipa de salvare, sau ca echipa să nu se afle încă pe aceeași stradă, verificând alte case. A mers înapoi de-a lungul coridorului, uitându-se la X-urile de pe ușile pe lângă care trecuseră; informațiile erau inexacte, însă Johnson a lămurit problema șoptind:

— 3-505 PIR face referire la parașutiștii din divizia 62 de aeropurtate. Sunt convins că vor veni, dar n-au avut cum să ajungă deja.

Dupree și-a reluat locul lângă Bull și i-a făcut semn lui Charbou să verifice ușa următoare. Charbou s-a întors spre ei și le-a transmis din buze că ușa era curată, făcând în același timp un gest elocvent cu mâna.

Dupree a înțeles. Compozitorul își acoperise foarte bine urmele, asigurându-se că nimeni nu o să-i stea în cale, numai că de data aceasta mersese puțin prea departe.

Dupree le-a cerut să înainteze, apoi le-a făcut semn că asasinul încă ar putea fi înăuntru.

Charbou a bătut în ușă.

— Poliția din New Orleans, deschideți! a strigat, lipindu-se de perete.

Au ciulit urechile. Nimic.

A fost rândul lui Bull să strige:

— Poliția din New Orleans, plecați de lângă ușă, o să intrăm!

Dar nu au făcut așa. Charbou a tras în broasca ușii, apoi s-a lipit din nou de perete, în timp ce zarul de metal a sărit de la locul său și s-a învârtit pe unul dintre șuruburi, împrăștiind așchii din lemnul ușii. Aerul s-a umplut de miros de praf de pușcă și de pin ars, în timp ce ecoul împușcăturii se îndepărta pe deasupra apelor. Ușa s-a deschis încet, cam de o palmă, până a rămas înțepenită în podea.

Bull a strigat din nou:

— Poliția, plecați de lângă ușă, o să tragem.

Dar nici de data aceasta nu au făcut cum au zis. Bull a izbit cu umărul în ușa care s-a mai deschis puțin, dar nu de tot. S-a lăsat pe vine, acoperindu-și partenerul, ceea ce i-a permis lui Bill să salte peste el și să se lase în genunchi, cu pistolul ațintit spre oricine s-ar fi aflat înăuntru.

Mirosul înțepător de praf de pușcă și cel de pin ars au fost înlocuite imediat cu cel de moarte recentă. Izul metalic al sângelui vărsat, răsuflarea suspendată deasupra gurii morților, picăturile de transpirație sărate și lacrimile uscate pe piele, lăsând specificele cercuri albe, urina și fecalele groazei în fața unei morți violente.

Celor doi polițiști din New Orleans nu le-a luat mai mult de câteva secunde pentru a constata că nu mai era nimeni în micuța locuință. Atunci au intrat.

Peretele din spate al salonului se prăbușise aproape în întregime, așa că din ușa de la intrare se putea vedea terenul de pe strada din spatele clădirii, cu panoul publicitar la firma Suministros Jefferson dărâmat și mototolit între stâlpii care-l susțineau. Din apă, se ițea imaginea galben cu negru a celui mai mare utilaj, prăbușit și distrus.

Mobilierul camerei era înghesuit într-un colț. Poate că fusese adunat chiar de către familie, în încercarea de a acoperi gaura din peretele din spate, însă Dupree a marșat pe ideea că fusese mâna compozitorului; apartamentul era foarte mic și piesele de mobilier i-ar fi îngreunat punerea în scenă, avea

nevoie de spațiu suficient pentru a-și întinde victimele pe jos. Membrii familiei erau poziționați paralel cu ușa de la intrare, capetele lor erau îndreptate spre lacul Pontchartrain, iar picioarele spre Mississippi, chiar dacă acum apele lacului și râului ajunseseră peste tot.

Amaia a rămas nemișcată și pentru o secundă a fost din nou fetița desculță, cu tălpile reci pe marmura unui salon de dans. Și-a coborât privirea spre cizme, ca să fie sigură că nu stă într-o baltă de sânge negru și în mintea ei a răsunat cu limpezime dangătul clopotelor. Camera era atât de mică încât din doi pași a ajuns la cadavrul cel mai apropiat de ușă. Un băiețel, scund, plăpând. Era sigură că ar fi trebuit să aibă unsprezece sau doisprezece ani, conform preferințelor compozitorului, dar abia împlinise zece. Purta un tricou negru și auriu cu New Orleans Saints și plânsese mult, fața încă îi era umedă de lacrimi și de muci, iar ochii, care nu i se închiseseră de tot, aveau pleoapele atât de roșii încât păreau pictate.

„Un copil nu cu mult mai mare decât mine". A închis ochii pentru o secundă, i-a strâns cu putere, încercând să-și șteargă din minte gândul acela absurd. Însă după ce i-a deschis și și-a lăsat din nou privirea asupra cadavrului, a observat că sângele scurs din creștetul capului spart de împușcătură formase o mică baltă care ajungea până la picioarele ei. S-a lăsat pe vine lângă corp și l-a cercetat cu atenție timp de câteva secunde. S-a convins că nu mai avea în el nici urmă de viață, conștientă, într-un mod primitiv, aproape animalic, că asista la ceea ce credincioșii numesc desprinderea sufletului de trup.

Mirosul era atât de puternic, încât până și Johnson s-a simțit obligat să verifice pulsul fiecărui corp. S-a apropiat apoi de ea și, contrariat, a dat negativ din cap.

— Trebuie să fi trecut pe lângă el; cadavrele nu prezintă niciun semn de rigor mortis, dimpotrivă, încă sunt calde.

În timp ce Bill și Bull cercetau restul clădirii, Dupree a așteptat până când Johnson a făcut un set de fotografii, înainte de a trece la îndepărtarea obiectelor de pe cadavre, cele mai multe fiind luate dintr-o debara, inclusiv o veselă veche. Au luat probe de sânge, chiar dacă știau că nu au cum

să le trimită la laborator până nu se liniștea lucrurile. Cu toate astea, au etichetat și au cules probe cum scrie la carte. Johnson a văzut vioara atârnând deasupra lor. În ciuda eforturilor compozitorului de a o face pierdută printre dărâmături, strălucea cu un luciu ca de sicriu, care i s-a părut sinistru lui Dupree, producându-i o stare nervoasă pe care a reușit cu greu să și-o stăpânească, strâmbându-și gura, gestul acela atât de caracteristic pentru el. De afară ajungeau până la ei vocile lui Bull și Charbou, cei doi băteau la uși și le strigau proprietarilor să deschidă. În toată nebunia creată de asasin, vocile lor au adus contactul necesar cu realitatea.

Fără îndoială, locuința aceea era cea mai sărăcăcioasă dintre toate prin care trecuse compozitorul. Și-a amintit că Bill și Bull, în dimineața trecută, la secția de poliție din Districtul 8, prevăzuseră ce fel de familii vor rămâne acasă pe durata uraganului. Mica sufragerie, în care intrai direct de afară, ocupa toată lățimea locuinței și de acolo aveai acces la dormitorul părinților și la bucătărie. Nu era curent electric și toate geamurile erau astupate cu scânduri prinse de canat pe interior. O altă ușă dădea spre un hol îngust ce asigura accesul la o baie minusculă și la alte două dormitoare, la fel de neîncăpătoare, unul pentru băieți și celălalt pentru fată și bunică. Unul dintre pereți era plin de postere cu trupe de muzică, un altul era decorat cu o etajeră pe care erau așezate o carte de rugăciuni și o cruce cu baza de lemn. Amaia a trecut prin toate acele mici încăperi, ocupate aproape în întregime de mobilierul care le făcea să pară și mai minuscule. A cercetat fiecare încăpere la lumina lanternei. În condițiile date, erau destul de aranjate. În bucătărie, o masă mare lipită de perete avea două scaune la un capăt și altele băgate sub ea și în jurul ei. Amaia și-a zis că atunci când mâncau o mutau în mijlocul bucătăriei. Chiuveta era goală, se vedeau doar niște stropi de noroi, rezultați din deschiderea robinetului. A verificat frigiderul care încă mai păstra o temperatură scăzută. Era destul de multă mâncare, frumos aranjată și împachetată. Ușa de la baie atârna, smulsă din balamale, iar partea de sus a canatului se prăbușise sub presiunea vântului. Cada era plină

cu apă destul de curată, familia fusese prevăzătoare, mai umpluse și o găletușă de plastic, precum cele cu care se joacă copiii pe plajă. Două recipiente, unul cu gel, celălalt cu șampon, pentru toți membrii familiei, rămăseseră la locul lor pe un colț al căzii. Însă fereastra șubredă de deasupra nu rezistase furtunii, atârna înăuntru și desprinderea ei făcuse să cadă în apa din vană rumeguș și praf negru lăsat de cari. A ridicat capacul veceului și a simțit mirosul de urină. A lăsat capacul la loc și raza lanternei a căzut pe un obiect care părea de sticlă la o primă privire, aflat în spatele veceului. S-a aplecat și și-a dat seama că era vorba, de fapt, despre ambalajul unui pansament hidrofil. Când a ieșit din baie, ceva a reținut-o în zona pulpei. Un cui ieșea cinci centimetri din canatul distrus al ușii. S-a aplecat pentru a vedea cât de rău se rănise, însă spre surprinderea ei și-a dat seama că își zgâriase numai pantalonii de camuflaj. A îndreptat din nou raza lanternei spre cui și atunci a înțeles de ce se așteptase să aibă o zgârietură. Pe cui erau pete de sânge. Și nu doar pe cui; s-a uitat mai atentă la podeaua întunecată și a avut impresia că pe alocuri lucea întunecat. A revenit în sufragerie, acolo unde Johnson și Dupree continuau să stea aplecați deasupra cadavrelor.

— E rănit vreunul dintre membrii familiei? Cel mai probabil la picior, deasupra gleznei sau pe gambă. Trebuie să fie o zgârietură adâncă, cu sângerare abundentă și care a trebuit să fie pansată.

Au îndepărtat câteva obiecte și au ridicat manșetele pantalonilor. La femei nu a fost cazul, purtau rochii de vară.

Au privit-o dând din cap că nu, iar ea le-a explicat:

— Furtuna a smuls fereastra și ușa de la baie. Vântul a fost atât de puternic încât a scos canatul de la locul lui și un cui a ieșit în afară cel puțin cinci centimetri. Cineva s-a zgâriat în el, cineva care apoi s-a pansat și a avut grijă să șteargă petele de sânge de pe jos, le-a spus, conducându-i în micul hol care oferea acces la dormitoare și baie.

Johnson a frecat sângele uscat cu un bețișor pe care l-a pus bine imediat, în timp ce o privea cu însuflețire pe Amaia.

— Vă dați seama cât de importantă este asta?

Amaia s-a gândit o clipă, nu era atât de sigură precum Johnson.

— Nu știu…

— Cum adică? Este ADN-ul ucigașului.

— Da, a admis ea. Probabil, dar mă întreb de ce a început brusc să facă tot soiul de chestii ciudate.

— Chestii ciudate… cum ar fi? a vrut să știe Johnson.

— Că l-a interesat mai mult punerea în scenă, atenția acordată cadavrelor, decât să șteargă orice urmă a trecerii sale pe aici, ceea ce e contrar cazurilor anterioare. Mobilierul din salon e înghesuit într-un colț pentru a face loc cadavrelor. A făcut X-ul de la FEMA pe ușă și e pentru prima dată când face așa ceva, deși și celelalte locuri ale crimelor au făcut parte din zone devastate de catastrofe.

— Trebuie să admitem că niciuna nu a fost atât de mare ca aceasta, în plus e vorba de un loc mult mai urban, a remarcat Dupree. Primul unde există vecini atât de apropiați și primul într-o locuință cu asemenea caracteristici, toate celelalte case erau unifamiliale. E foarte probabil că a vrut să aibă cât mai multă intimitate în timpul cât a comis crimele.

— Da, Bull și Charbou au avut dreptate când au zis despre ce fel de cartier va alege și probabil asta l-a obligat la mici schimbări de plan…, a spus Johnson.

Amaia s-a arătat de acord cu el și a făcut semn cu raza lanternei.

— Cred că s-a dus la baie după ce i-a omorât. Sunt urme de urină pe veceu și rezervorul e gol. Familia a umplut cada cu apă, plus o găletușă… Dar el nu avea de unde să știe asta, cred că urina nu e de la vreunul dintre membrii familiei, casa e sărăcăcioasă, e drept, dar se vede că e curată și ordonată, chiar și în mijlocul acestui haos. Cred că s-a zgâriat când a ieșit din baie; a șters sângele, e adevărat, dar poate că se grăbea și s-a mulțumit să șteargă cu ceva la repezeală, însă la fel de bine s-ar putea să nu-i fi păsat cine știe cât de mult, dar, firește, nici nu voia să lase picături de sânge peste tot, căci pe un hol învăluit în beznă, într-o casă fără curent electric, în

mijlocul catastrofei, este greu de crezut că cineva ar observa că podeaua nu strălucește la intrarea în baie.

— V-a trecut cumva prin minte ideea că ar vrea să fie prins? Dacă e așa, uitați de ea, nu cred în posibilitatea asta. Nu doar că nu vrea să-l prindem, ci ne-a scăpat printre degete, a spus Johnson.

Amaia a avut impresia că Dupree zâmbea ușor. El era cel mai însuflețit apărător al teoriei că compozitorul nu voia să fie prins, din contră, voia ca nici măcar să nu se știe de existența lui. Amaia era de acord, dar în același timp era conștientă și de influența a tot ce se petrecea în jurul lor și de efectele asupra lor, inclusiv asupra compozitorului. A explicat:

— Nu, nu o să se lase prins, numai că uraganul ăsta, orașul ăsta… Ați văzut ce fețe au făcut Bill și Bull, în timp ce veneam încoace; ăsta e Armagedonul. Și dacă niște oameni normali nu reușesc să treacă peste toată această nenorocire, atunci imaginați-vă ce se întâmplă cu cineva care exact asta căuta. Atunci când am zis că nu-i prea pasă că lasă urme, mă gândeam la faptul că el crede că a venit timpul să își desăvârșească opera. Cu siguranță pentru el nu este doar un semn, ci un soi de conferință directă cu însuși Dumnezeu. Nu va rămâne piatră peste piatră… Dacă în ultimele zile a început să se grăbească, de acum încolo nu se mai poate opri: New Orleans este o revelație pentru el. Cred că deja nu-i prea pasă ce se va mai întâmpla cu el după toate astea…

Johnson s-a concentrat din nou asupra petei de pe podea.

— Chiar dacă a curățat cea mai mare parte, tot a rămas foarte mult sânge. Având o asemenea rană, orice om normal ar căuta un medic. Credeți că am putea să anunțăm spitalele?

— S-a tratat singur. Dacă nu are atinsă vreo arteră, atunci pansamentul e suficient. În plus, ați văzut cum arată străzile. E atât nămol încât nici nu vezi pe unde calci, rănile la picioare vor fi la ordinea zilei în următoarele ore.

— Va rămâne în oraș, a spus Johnson.

— Sunt sigură că simte că are mult de lucru.

— Și eu cred la fel, a spus Dupree. Singura chestiune de care putem fi siguri este că și el va avea parte de tot atâtea

dificultăți ca și noi. Să sperăm că el va avea parte de câteva în plus. În aceste condiții, Operațiunea Năvodul este imposibilă: tocmai am vorbit prin stație cu șeful poliției, sunt cu totul depășiți de situație; toate filtrele de poliție de la ieșirile din oraș au fost anulate, e nevoie de toți polițiștii aici, în oraș. Linia 911 e sufocată de apeluri de la oameni izolați pe acoperișuri, pe balcoane, murind de cald în podurile fără ferestre ale caselor. Telefoanele mobile nu funcționează, nu există curent electric și nici apă, temperatura se apropie de treizeci de grade și canalizarea orașului e înfundată, așa că a merge prin apă e similar cu a merge prin scursori. Nu există niciun magazin de alimente deschis. Mai funcționează doar câteva telefoane fixe, iar apa continuă să crească. Au început să apară zvonuri cum că digurile încep să cedeze. Acesta este lucrul de care se tem cel mai mult: dacă digurile cedează, va fi o reacție în lanț, iar New Orleans va fi acoperit de ape. Toate autoritățile aflate acum în oraș se dau de ceasul morții pentru a intra în legătură cu Washingtonul sau cu statele vecine, ca să le trimită ajutoare. Dupree și-a dus mâna la baza nasului și a apăsat ușor, încercând să alunge durerea ușoară de cap. A zâmbit amar. Adevărul este că am sunat prin stație la sediul poliției din Districtul 8 ca să văd dacă există posibilitatea ca leșurile să fie luate de aici și duse la morgă. Dar după ce am ascultat tot ce mi-a spus șeful poliției, n-am mai îndrăznit să-i zic de cadavre. Sigilăm ușa și punem o bandă de delimitare. Nu putem face mai mult. Și deocamdată avem o viziune trunchiată asupra daunelor provocate de furtună, dar chiar și așa, după cele văzute pe drumul până aici, ne putem da seama că în următoarele ore lucrurile nu vor face altceva decât să se înrăutățească. Sunt de aceeași părere cu voi, compozitorul va rămâne în oraș.

Amaia a auzit apropiindu-se zgomotul unui motor și a mers la ușa de la intrare, exact în momentul în care Bill și Bull se întorceau după ce inspectaseră clădirea.

— A venit o barcă cu o echipă de salvare, una adevărată. Poliția statală. Am vorbit cu ei. Vecina care a auzit împușcăturile și a alertat poliția este o bătrână care locuiește

în apartamentul de alături. Are un telefon fix vechi. Singura linie de telefonie care a rezistat. Nu mai e nimeni altcineva în toată clădirea; ne-a luat destul de mult timp până să o convingem să ne deschidă ușa, iar după ce a deschis-o, ne-a mărturisit că stătuse ascunsă sub pat, și țineți cont că umblă în două cârje. Ne-a spus cam ce a spus și când a sunat la urgențe: a auzit cinci sau șase împușcături, una după alta, la un interval de patru-cinci secunde între ele și, ceea ce este și mai rău, a auzit țipetele. A spus că oricine o fi fost cel care a tras a încercat clanța de la ușa de intrare în casa ei și a stat câteva secunde în fața ușii, probabil în timp ce făcea desenul de pe ușă pentru a ne induce în eroare. Dar de văzut nu a văzut nimic. Nu a îndrăznit să se miște, iar asta i-a salvat viața. Dacă vreți să vorbiți cu ea, trebuie să o faceți acum, deoarece polițiștii vor să o ia cu ei.

În timp ce Johnson ștergea desenul de pe ușă și făcea altul nou, cu semnul portocaliu al FEMA și cu informațiile corecte, Dupree s-a apropiat de bătrânica pe care doi polițiști o scoteau pe o targă. Era palidă și tulburată. S-a aplecat spre ea pentru a-i pune aceleași întrebări pe care i le puseseră Bull și Charbou. Bătrânica i-a zâmbit și atunci Dupree a simțit că nu mai voia să o chinuie cu întrebările. Femeia a întins brațul și l-a apucat de mână.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze! Voi sunteți cei buni. Am tras o spaimă cumplită, diavolul a fost aici, dar voi sunteți bunii samariteni. Bunii samariteni! a repetat, în timp ce polițiștii coborau cu ea pe scări.

Dupree a rămas cu privirea în urma lor, până când barca s-a oprit la următoarea clădire și polițiștii au început să-și strige mesajele; s-a gândit din nou la cât de straniu se propaga sunetul pe deasupra apelor. Bull i-a întrerupt șirul gândurilor, arătându-i stația pe care o purta în mână.

— Mai multe împușcături, una după alta, în Districtul 9, adresă neprecizată, aproape de strada North Gálvez.

— Dacă mergem prin cartier, între Clairborne și autostrada Interstatală 10, putem ajunge foarte repede în North Gálvez; dacă reușim să evităm zona cu Superdome, poate avem noroc.

Charbou l-a privit ca și cum nu și-ar fi crezut urechilor.

— Ba bine că nu, hai să dăm o fugă și până în Simón Bolívar, cu o barcă cu motor plină de albicioși, ca să fim siguri că ne ciuruiesc fundul.

Dupree a vrut să spună ceva, însă Bull i-a luat-o înainte:

— Ne-am înțeles că partea de siguranță ne revine nouă, asta a fost condiția; traversăm Mid-City, apoi, dacă e tranzitabilă, strada Saint Berbard, care dă în North Gálvez. Dacă nu se poate, încercăm să coborâm pe strada Florida, sau pe o altă variantă pe care o credem sigură.

Johnson și Dupree s-au întors spre Amaia, care a conchis:

— Avem mult de muncă.

39.

OCEANETTA

New Orleans, Louisiana

Cerul era în continuare acoperit de nori. Vântul care bătuse toată dimineața se oprise, așa că acum norii întunecați din înaltul cerului se deplasau lent. În depărtare, mijeau pete de senin. Se făcea tot mai cald.

Districtul 9 se afla în partea cea mai estică a orașului. Era cuprins între Mississippi și lac; la sud-vest se învecina cu zona Saint Bernard, la un capăt, și cu canalul, la celălalt capăt. Era cel mai mare dintre cele șaptesprezece cartiere din New Orleans și acum avea un aspect cu totul dezolant. Pe strada North Gálvez, apa ajungea până la nivelul pieptului. Au văzut plafoanele câtorva mașini care pluteau duse de ape și au fost nevoiți, pe mai multe străzi, să evite cabluri căzute și copaci care pluteau în derivă, smulși din rădăcină. Chiar dacă nu aveau adresa exactă, odată ajunși în zonă s-au ghidat după zgomotul împușcăturilor. Păreau focuri de pușcă; după sunet, se trăgea undeva în exterior, iar trăgătorul lăsa un interval de două minute între împușcături.

Au văzut destul de mulți tineri care-i urmăreau cu privirea de pe pasarelele de sus ale apartamentelor și de pe acoperișul caselor. Pe durata întregului traseu, văzuseră oameni care, imediat ce observau barca lor, începeau să facă semne de la balcoane și fluturau fanioane improvizate din haine. Dupree a observat cum furia și neputința erau tot mai evidente pe chipurile polițiștilor, pe măsură ce înaintau în zonă. Transmiteau mai departe către autorități: „Oameni pe acoperișuri” sau „Oamenii cer ajutor”. De câteva ori, Charbou s-a folosit de portavoce pentru a le striga că echipele de salvare sunt pe drum, dar mai apoi a renunțat, pentru că nu mai putea să-i mintă; nu știa nimic despre echipele de salvare, nu avea cum să știe.

După ce au ajuns în Ninth Ward, strigătele de ajutor au încetat brusc. Acolo, cei doi polițiști și agenții, cu sigla FBI imprimată pe vestele lor antiglonț, aveau parte numai de priviri neîncrezătoare și de înjurături strigate în urma lor.

La intrarea pe strada Clovet, au dat peste o barcă cu trei băieți negri, care împărțeau lucruri celor izolați în case. Unul dintre băieți era în apa care-i înnegrea cămașa roșie, făcând-o să pară de sânge. Mergea de la barcă până la ferestrele caselor, chinuindu-se să păstreze bunurile uscate. Când i-au văzut, cel din apă le-a zâmbit, ceilalți i-au privit cu neîncredere.

— Hei, nu facem nimic rău.

— Ce le vinzi oamenilor? a întrebat Bill Charbou.

— Vând? Nu le vând nimic, frate, le dau gratis. Budweiser și țigări, sunt un Robin Hood al ghetoului, frate. Un Robin Hood al ghetoului, a repetat mergând spre o casă din care doi bărbați îi strigau încurajări. Crucea Roșie nu are nimic pentru voi, fraților, dar eu am.

— Ești foarte generos, a spus Charbou.

Băiatul a zâmbit. Părea fericit într-un fel și, evident, mândru de el.

— Dacă stăm după ajutoarele voastre… a spus unul dintre băieții din barcă.

— Bă, tâmpitule, sunt mai negru decât tine, a spus

Charbou, păstrându-și totuși calmul.

Băiatul a încuviințat într-o doară și, pe un ton batjocoritor, s-a prefăcut că-i dă dreptate.

— Bine, mă, fratele meu copoi.

Bull a preluat frâiele discuției.

— Ascultați, am fost anunțați că cineva trage focuri de armă, am auzit niște împușcături de la depărtare, dar nu știm exact unde este. Ați văzut ceva?

— Măi să fie! Chiar așa. Apa urcă încontinuu în cartier și pe voi vă doare-n cur; dar dacă un bătrân țicnit trage două focuri de pe acoperiș, vă prezentați aici cât ai zice pește, ba încă și cu FBI-ul după voi.

— Ascultă, șmecheraș, poate nimeri pe cineva din greșeală, pe Robin Hood, de exemplu, a spus, arătând spre băiatul cu cămașa roșie. Și atunci, ce? La cine o să apelați?

— Ai zis că e pe un acoperiș? a intervenit Bull.

— E Jim Leger, a spus cel de-al treilea băiat, care rămăsese tăcut până atunci.

— De ce nu-ți ții gura? l-a repezit celălalt.

— Nu-mi place de el, e dus cu pluta, imediat te amenință cu pușca dacă treci prin fața casei lui. Locuiește în apropiere, acolo, zise arătând spre un loc imprecis de pe strada principală.

Charbou i-a mulțumit printr-un gest și, înainte de a porni spre intersecție, s-a întors spre băieți și a întrebat:

— A rămas multă lume în case?

Același băiat i-a răspuns din nou:

— Nu știm, aici nu e chiar atât de rău, dar se zice că partea de jos a Districtului 9 a dispărut cu totul, că uraganul a luat casele pe sus; cei mai mulți dintre cei care locuiesc acolo sunt bătrâni, așa că sper să se fi adăpostit la Superdome.

Când a auzit de Superdome, lui Dupree i s-a strâns inima.

— Nimeni nu și-a imaginat că s-ar putea întâmpla așa ceva, s-a lamentat Charbou.

— Cum să nu? a spus celălalt băiat. Normal că ne-am imaginat, pentru că știm că albii au deschis ecluzele.

Bull nu s-a putut abține.

— Ce prostii debitezi?

— Ceea ce auzi: nemernicii din partea de nord sunt mai uscați ca iasca, în schimb tot centrul este inundat; albii au deschis ecluzele ca să-și salveze casele cu prețul vieților noastre. Asta spun toți oamenii de aici.

— Nu e adevărat, a intervenit Dupree. Apa crește peste tot în oraș, inclusiv în partea de nord; încă nu se știe de ce continuă să urce.

— Nu se știe? Uite că eu știu, a repetat cu obstinație băiatul. Face parte din istoria acestui oraș, imediat ce apele cresc, aruncă digurile în aer pentru a salva nenorocitul de French Quarter.

Charbou a clătinat din cap și și-a luat la revedere de la ei.

— Aveți grijă.

— Voi chiar că trebuie să aveți grijă, i-a răspuns băiatul pe un ton care putea fi foarte bine amenințător și, în același timp, bine intenționat.

Charbou a continuat să nege dând din cap și a privit-o, cu buzele strânse, pe Amaia. Ea i-a zâmbit, admirându-i răbdarea. Bull a îndreptat barca spre o stradă laterală care i-a scos din nou în North Gálvez.

Charbou s-a ridicat în picioare și, sprijinindu-se de Bull, a încercat să vadă cât mai departe. Brusc, a început să râdă și să facă semne spre un acoperiș pe care stătea liniștită o negresă, la adăpostul unei umbrele de soare cu dungi galbene și albe.

— Oceanetta! a strigat, cu mâinile făcute pâlnie în jurul gurii. *Where are you?*

Ea a salutat dând din mână.

— *Awrite!* i-a răspuns, ridicând o sticlă de Budweiser. Robin Hood al ghetoului a trecut pe aici.

— Oceanetta Charbou e mătușa lui Bill, v-am vorbit de ea. Oricât am încercat, n-am reușit să o convingem să părăsească orașul, le-a explicat Bull.

Amaia l-a privit confuză și a ridicat din umeri.

— „Unde ești?”

— E imposibil de explicat, este o formă de salut din New Orleans. Știu că nu are sens, s-a dezvinovățit el zâmbind.

•

Oceanetta Charbou nu fusese măritată niciodată și locuia în aceeași casă în care se născuseră ea și cei patru frații ai ei. Era sora mai mică a tatălui lui Bill și să tot fi avut în jur de cincizeci și cinci de ani, poate mai mult. Zveltă, emanând hotărâre și fermitate, avea o înfățișare la fel de atractivă ca nepotul ei. A aruncat de pe acoperiș două pungi cu sticluțe cu apă și batoane de ciocolată cu cereale. Apoi s-a lăsat să alunece, ca pe un tobogan, până la marginea acoperișului, de unde polițiștii au luat-o în brațe. Odată aflată în barcă, s-a prezentat pe rând tuturor, zâmbind. Era atât de calmă, încât lăsa impresia că ar mai fi putut îndura, cu același stoicism, încă un uragan.

Charbou a privit spre umbreluța de soare lăsată pe acoperiș.

— Nu știam că mansarda ta are fereastră.

— Nici nu a avut, până acum. Ai auzit vreodată de recomandarea lui Vic Schiro?

— Firește, sunt din Nola{3}, a zis Charbou.

— Eu nu, a spus Amaia.

— A fost primar în New Orleans, când ne-a lovit uraganul Betsy, în 1965… Să tot fi trecut ceva ani de când a murit, i-a explicat Dupree. Mulți locuitori au murit înecați în mansarde fără ferestre în acoperiș. Recomandarea lui Vic Schiro a fost ca toți locuitorii din New Orleans să țină la îndemână un topor în mansardă, a adăugat, aplecându-se pentru a apuca palmele Oceanettei, pe care erau vizibile bătăturile cauzate de coada securii.

— Ai făcut o gaură în acoperiș cu toporul? a întrebat Johnson, uluit.

Oceanetta nu i-a răspuns. Toată atenția ei s-a concentrat asupra lui Dupree.

— Dumneavoastră trebuie să fiți din New Orleans și cred că Betsy v-a prins aici. Ați spus „ne-a lovit”. Cred că erați mic pe atunci, a presupus ea, privindu-i chipul așa cum numai unele femei pot să privească, ghicindu-ți vârsta, cărei familii aparții și cine-ți sunt părinții. Ce nume de familie aveți?

Amaia se uita amuzată la femeie. Isteață și directă, îi amintea puțin de mătușa ei, Engrasi.

Charbou a făcut prezentările.

— Dupree, a rostit ea gânditoare. Nu vă fie cu supărare, dar sunteți cam alb pentru a fi de origine haitiană. Aici sunt mulți negri de origine haitiană, le știu numele.

Dupree a zâmbit.

— Nu am de ce să mă supăr, familia mea are ascendență creolă; numele e de origine franceză.

— Poate că da, poate că nu, mulți sclavi și-au schimbat numele după ce au fost eliberați, iar Dupree aduce mult cu haitianul Dipré. Oricum, numele dumneavoastră îmi sună cunoscut, o să-mi aduc eu aminte de ce; am o memorie formidabilă.

Dar ceea ce ar fi putut fi o glumă a avut un efect neașteptat de puternic asupra lui Dupree. Atât Amaia, cât și Oceanetta și-au dat seama că șeful ei și-a ferit ochii de privirea femeii. Oceanetta și-a îndreptat atenția spre nepotul ei, prefăcându-se supărată.

— Bănuiesc că n-ai venit pentru mine… Ce cauți aici?

— Ah, unul dintre vecinii tăi trage cu pușca, nu vrem să omoare pe cineva. Un băiat ne-a zis că e vorba despre Jim Leger.

— Oh, Doamne, țicnitul ăla! Am auzit împușcăturile. O pușcă semiautomată, nu are altă armă în casă, o ține într-o panoplie. Probabil că uraganul l-a dat peste cap.

Amaia a privit-o surprinsă.

— E prieten cu dumneavoastră?

— Nu chiar, e clientul meu, toate asigurările și le face la mine; conduc aici filiala unei firme de asigurări de nivel național.

— Știți unde locuiește?

— Da, ținem strada asta până la capăt, apoi facem dreapta.

Charbou a privit-o neîncrezător.

Nu a fost nevoie să urmeze indicațiile, pentru că detunătura unui nou foc de armă i-a condus la el. După ce au intrat pe strada lui, au oprit motorul bărcii, la o distanță sigură. Jim

Leger se sprijinea de o ferestruică rotundă de la etajul de sus. Înainte ca vreunul dintre ei să aibă timp să acționeze, Oceanetta a strigat cu mâinile pâlnie la gură:

— Hei, Jim, sunt Oceanetta Charbou, ce naiba faci?

— Bună, Oceanetta, a răspuns el politicos, mă bucur să văd că ești bine! Îmi apăr casa, n-am să permit niciodată ca nenorociții ăștia să-mi fure munca de o viață.

Oceanetta și-a dat ochii peste cap.

— Ce să-ți fure, Jim? Tu te-ai uitat în jur? Am pierdut totul, Jim, tot ceea ce faci este să sperii oamenii. Uite, a venit poliția după tine, chiar dacă, te asigur, în momentele astea au lucruri mult mai bune de făcut; nu mai face pe prostul și dă-te jos de acolo, înainte să rănești pe cineva.

Au așteptat ceva timp până când Jim a ieșit prin fereastra de la etaj. Părul alb încadra o față ridată de trecerea anilor, chiar dacă sub cămașa cu bretele mușchii păreau încă fermi. Amaia i-a dat în jur de șaizeci și cinci de ani. Părea preocupat de faptul că împușcăturile lui au făcut ca poliția să se deplaseze până la el.

O versiune mai puțin prietenoasă a lui Jason Bull i s-a adresat bărbatului.

— Domnule Leger, am fost anunțați că se aud împușcături care-i sperie pe puținii locuitori care au mai rămas aici. Ați tras cu arma, domnule?

— Mă rog, a șovăit bărbatul, da, dar numai în aer, ca să nu se apropie, să știe că sunt aici.

— Foarte bine, domnule. Dar gata, nu mai trageți. Până acum, nu ați rănit pe nimeni, dar ați fi putut să o faceți. Nu mai trageți, m-ați înțeles?

Omul a dat din cap că da și a privit-o pe Oceanetta.

— De data aceasta aveți noroc, domnișoara Charbou v-a luat apărarea, așa că nu o să vă denunțăm. Dar dacă aflu că trageți din nou, dacă mă faceți să mai vin o dată până aici, vă rețin și vă deschid proces. Ați înțeles, domnule?

— Mulțumesc, Oceanetta, a spus bărbatul, dând lent din cap în semn că înțelesese.

Ea și-a privit rugătoare nepotul.

— Nu-l putem lăsa aici, știu că aveți de lucru, nu cred eu că FBI vine până aici pentru că un bătrân nebun trage cu arma de pe acoperiș… Lăsați-ne într-un loc uscat, unde să putem să călcăm.

La rândul lui, Charbou l-a privit întrebător pe Dupree, care a fost de acord.

— Auziți, puneți-vă într-o pungă actele, medicamentele și câteva chestii indispensabile. O să vă ducem, împreună cu domnișoara Charbou, până într-un loc neinundat.

Leger a luat o expresie tristă și i s-a adresat doar femeii, ca și cum numai ei i-ar fi datorat explicații.

— Eu rămân aici, Oceanetta, nu-mi pot lăsa casa de izbelițe.

Ea a tăcut o clipă, apoi a dat din mână, lăsând să se înțeleagă că nu e nimic de făcut și l-a întrebat:

— Te descurci?

— Apa o să scadă în curând, nu e primul meu uragan. Am apă și mâncare și casa mea are fundație trainică, știi bine.

Oceanetta s-a întors spre nepotul ei.

— Haideți să mergem, îl cunosc prea bine, nici armata nu ar fi capabilă să-l scoată de acolo.

În acele momente Oceanetta nu avea de unde să știe, dar chiar armata l-a scos pe Jim Leger din casa lui, două săptămâni mai târziu. Buimac, deshidratat, înfometat, dar încă strângând arma în mâini.

În primele ore ale dimineții, cerul păruse să se afle încă sub influența furtunii, ca și cum aceasta ar fi putut izbucni din nou. Dar acum, soarele îi conferea cerului mai multă realitate, dându-le certitudinea că uraganul trecuse, dispăruse; în urma lui rămăsese oroarea strălucitoare în bătaia soarelui evidenței, fixată în realitate.

Un suspin gâtuit a trezit-o pe Amaia din gândurile ei. S-a întors spre capătul bărcii. Oceanetta Charbou plângea cu ochii măriți de groază, surpriză și furie. Își ținea mâinile la piept și privea dezolată în jur.

— Trebuia să ne asculți, mătușă, trebuia să pleci… Ești o îndărătnică, a certat-o, dar lipsit de convingere, nepotul ei.

— Am rămas ca să-i ajut pe oameni. Cine și-ar fi închipuit că dezastrul va fi atât de mare?

— Consolează-te, în următoarele săptămâni vei avea mult de muncă și mulți vor fi cei pe care să-i ajuți.

— Cei mai mulți dintre oamenii ăștia nu au asigurare, iar dacă au avut cândva, au încetat de mult timp să-și mai plătească primele. Oamenii ăștia sunt săraci, sunt în șomaj sau supraviețuiesc din pensia bunicilor. Jim e o excepție; mă întreb cum vor reuși să-și reconstruiască locuințele.

— Bănuiesc că și firma ta de asigurări va avea mult de suferit, când va începe să plătească daunele…

— Nu, bineînțeles că nu, a spus ștergându-și lacrimile și redevenind femeia stăpână pe sine. Pe ce lume trăiești? Firmele de asigurări nu falimentează niciodată. După o catastrofă, mai întâi se așteaptă certificarea daunelor, dacă zona este clasificată drept una lovită de catastrofă și câți bani alocă guvernul pentru toată tragedia. În plus, majoritatea firmelor de asigurare fac parte din American Insurance Association, care a creat depozitul de rezervă, la care contribuie toți asociații, cu un anumit procent din fiecare poliță de asigurare, tocmai pentru a putea face față unor situații ca asta.

Amaia a privit-o cu interes.

— Oceanetta, ai spus mai devreme ceva ce mă interesează, poate mă poți ajuta…

— Desigur.

— Știai că Jim Leger are o armă, că e vorba de o pușcă și că o ține într-o panoplie…

— Sunt agenta lui de asigurări, are mai multe polițe la firma noastră: de viață, de locuință, de înmormântare…

Au izbucnit în râs cu toții.

— Nu râdeți, e polița mea cea mai bine vândută. Oamenii țin tot mai mult să-și plătească ei înmormântarea și să stabilească totul în detaliu, ce muzică, ce flori… Când vine vorba despre cât costă o poliță de asigurare a locuinței, ținând cont de factorii de risc, contează cât de bine este protejată casa: detectoare de fum, alarme antifurt, zăbrele la ferestre,

uși blindate, numărul de intrări în locuință. A deține o armă contează în ambele sensuri, dar asigurarea o ia în calcul numai dacă arma este păstrată într-o panoplie. Firma mea nu le oferă asigurări celor care nu o țin în panoplie.

Amaia a aruncat o scurtă privire spre Dupree, apoi a adăugat:

— Agenții sunt obligați să-i întrebe?

— Nu doar să-i întrebe, ci să facă un raport și fotografii care să confirme declarația asiguratului.

— Așadar, știți tot ce este într-o casă…

— Dacă îi închei eu asigurarea, da.

— Știți câte persoane locuiesc în casă și ce vârstă au?

— Bineînțeles. Dacă își fac asigurare, sunt obligată să știu.

— Sau dacă au fost bolnavi, dacă au avut probleme cu legea? Ca să dau un exemplu, probleme create de copii la școală, sau vecinilor, ori încălcarea și furtul unui bun privat, cum ar fi un vehicul sau un tractor, chestii de genul acesta.

— Cele mai multe asigurări de locuințe conțin și o parte de responsabilitate civilă. În ziua de astăzi, mulți oameni au așa ceva, dar nu atât din cauza copiilor, cât a animalelor de companie; de fapt, de cele mai multe ori din cauza animalelor.

Amaia l-a privit plină de speranțe pe Dupree, care însă a negat, ușor iritat:

— Am verificat deja firmele de asigurări. Nu au coincis în niciunul dintre cazuri. Am luat în calcul și posibilitatea că un agent a trecut la o altă companie, că de-a lungul anilor a lucrat la mai multe, dar nu am găsit nimic. Toate erau persoane care nu se cunoșteau între ele, agenți locali, de cele mai multe ori, ca Oceanetta și companii diferite. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era că toți aveau proprietățile asigurate, dar asta nu e ciudat dacă ne gândim că locuiau în zone cu grad mare de risc, iar unii dintre ei chiar fuseseră afectați anterior de furtuni sau tornade, cum e cazul familiei Jones.

Amaia s-a uitat lung la Oceanetta, de parcă ar fi încercat să găsească printre trăsăturile ei, care trădau inteligență, indiciul căutat.

Femeia o privea gânditoare.

— Firește că…

— Ce? a îndemnat-o Amaia să spună mai departe.

— Dacă aceste persoane despre care vorbiți au mai fost afectate de o tornadă, să spunem, atunci e sigur că datele lor se află în baza de date de la American Insurance Association.

— Așadar, vrei să spui că asigurările vor acoperi cheltuielile de reconstrucție a acestei zone, a presupus Jason Bull.

— Până la urmă, cei mai norocoși vor fi, probabil, exact nefericiții pe care băncile îi obligă să achite, pe lângă ipotecă, una dintre asigurările alea absurde, care acoperă până și daunele provocate de lava unui vulcan, deși cel mai apropiat vulcan se află în celălalt capăt al țării. Dar chiar și așa, tot mai scot ei un as din mânecă ca să nu plătească.

— Dar în cazul acesta, lucrurile sunt clare, a spus Johnson uitându-se împrejur.

— Nu chiar, a spus ea, privindu-l cu gravitate. De unde vine toată apa asta? E limpede că a adus-o uraganul? De ce continuă să crească, dacă de la unsprezece dimineața nu mai plouă?

Johnson, care comunicase prin stație toată dimineața, i-a răspuns:

— În momentul de față, paza de coastă verifică, pe cale aeriană, starea digurilor, însă prioritatea rămâne salvarea celor aflați în situații de urgență: persoane vulnerabile, bolnavi, bătrâni și copii. Vor mai trece câteva ore până să avem un raport veridic despre ceea ce s-a întâmplat; deocamdată, nu avem altceva decât supoziții bazate pe mărturii, cele mai multe provenind de la persoane cuprinse de spaimă.

— Sper să fie așa, a răspuns sceptică Oceanetta. Asigurările nu acoperă daunele provocate de cedarea canalelor construite de oameni.

— Asta nu se poate; dacă se întâmplă să cedeze un canal, e evident că a fost din cauza uraganului, a spus Johnson.

— Evident pentru dumneavoastră, evident pentru mine, dar

nu chiar atât de evident pentru ei. În 1965, când ne-a lovit uraganul Betsy, digurile au cedat din cauza materialelor proaste cu care fuseseră construite. Ploaia din timpul nopții a făcut ca apele să crească cu șaizeci de centimetri, și acest nivel s-a păstrat ore în șir, până când, brusc, în cincisprezece minute, nivelul a mai crescut cu treizeci de centimetri și, cincisprezece minute mai târziu, cu încă treizeci de centimetri, și tot așa, până a ajuns la înălțimea asta, la jumătatea primului etaj. De la unsprezece dimineața, am stat pe acoperiș și am văzut cum treceau duse de ape proprietățile vecinilor mei, cu o forță și o viteză care se pot explica numai prin existența unui curent de apă dinspre est spre vest, sau, ceea ce înseamnă același lucru, dinspre zona învecinată cu canalul spre exteriorul cartierului. Dacă digul canalului comercial a cedat, o să ne dea exact ce ne-au dat și atunci: cuvinte frumoase. Nimic altceva.

— Sper că nu vrei să spui, ca băieții ăia, că albii au deschis ecluzele ca să salveze French Quarter.

— Albii responsabili de toată mizeria asta nu au fost nevoiți să meargă în plină furtună să dinamiteze digurile sau să deschidă ecluzele; au pregătit totul dinainte, ca pe o bombă cu ceas. După uraganul Betsy, au construit digurile cu materiale de mâna a doua. Materiale de mâna a doua pentru americani de mâna a doua.

Johnson a strâns din buze, în felul acela al lui, făcându-le să dispară sub mustața sa deasă. Nu-i plăcea deloc ce auzea, nici nu credea. Așa știa el să-și manifeste dezacordul. Își iubea țara, era o țară mare. Ceea ce insinua Oceanetta era de-a dreptul repugnant. Era obișnuit cu plângerile deținuților; de la traficanți, violatori, ucigași, până la cei acuzați de evaziune fiscală, toți aveau ceva de reproșat sistemului, guvernului, instituțiilor statului, poliției. Se obișnuise să-i audă așa cum te obișnuiești să auzi ploaia, conștient că era vorba despre un subterfugiu psihologic din partea unor lași care nu reușeau prin forțe proprii să facă ceva în viață. Însă Oceanetta îi plăcea, îi cădea bine. O femeie bună, implicată în problemele cartierului ei, inteligentă și experimentată; nu se potrivea

profilului de plângăcioasă, de infantilism care însoțea de obicei genul acela de paranoia conspirațională.

— Așadar, Oceanetta, a intervenit Amaia din nou, atrăgându-i atenția, această instituție are acces la exact aceleași informații ca firmele de asigurări…

— Se ocupă de asigurări, dar mai ales de reasigurări, creează depozite de rezervă și chiar dacă fiecare stat are propriile norme legale pentru firmele de asigurări, ea este cea care stabilește criteriile valabile în toată țara. Raza ei de acțiune e împărțită în patru zone geografice: nord-est, sud-est, vestul mijlociu și vest.

Amaia a inspirat adânc, privindu-i pe Dupree și Johnson.

— Deci, ca să-mi fie clar, atunci când cineva își face o asigurare aici, în New Orleans, casă, datele personale, ale lui și ale celor care mai locuiesc acolo, ale câinelui, toate aceste date, rapoarte, fotografii, pe lângă sediul central al firmei de asigurare, ajung…

— Ajung și la American Insurance Association, a afirmat, sigură pe ea, Oceanetta.

— De la toate firmele de asigurări din țară?

— Da.

Amaia a expirat tot aerul din plămâni, a privit în jurul ei și, în ciuda peisajului dezolant care o înconjura, pe chipul ei a apărut un zâmbet micuț, care era mult mai mare în interiorul ei, după cum o trăda strălucirea ochilor.

40.

PISICĂ ALBĂ

New Orleans, Louisiana
Luni, 29 august 2005, ora 19.00

La șapte seara, căldura acumulată de-a lungul zilei și evaporarea apei făceau ca aerul să fie irespirabil. Știrile

demne de încredere parveneau de pe frecvența pazei de coastă și chiar dacă niciuna dintre informații nu era oficială, cu toții erau de acord că paza de coastă, mai mult decât poliția din New Orleans, poliția statală sau însăși FEMA, părea a fi cea care gestiona situația cel mai bine. În urmă cu ceva mai mult de o oră, confirmaseră că digurile canalelor de pe strada 17, de pe strada London și al Canalului Industrial Navigabil cedaseră. La prima oră, zvonurile care spuneau că mareea, ajungând la râu, depășise înălțimea digului de pe strada 17, vărsându-se de cealaltă parte și astfel producând un colaps total, a fost dezmințit de pompieri. Prima ruptură s-a produs în partea inferioară, în vestul extrem al orașului New Orleans, spre interior, dinspre podul Old Hammond Highway. Mai mulți șefi de echipaje de pompieri susțineau că văzuseră cum zidul de susținere s-a prăbușit înainte ca apa să ajungă la înălțimea lui maximă. S-a format o spărtură în dig de peste o sută de metri, iar apa a pus imediat stăpânire pe zonă, ca și cum ar fi curs pe acolo dintotdeauna.

Pe Canalul Industrial lucrurile stăteau și mai rău. Cei care-l vedeau din aer vorbeau despre cinci rânduri întregi de case luate de ape.

Canalul de pe strada London a cedat și el în două locuri. În partea superioară, chiar în spatele bulevardului Robert E. Lee și în partea inferioară, aproape de podul de pe strada Mirabeau.

În timpul nopții și al dimineții au fost raportate spărturi în diguri în cel puțin cincisprezece locuri, iar avertizările și zvonurile au continuat pe parcursul întregii zile. Unele dintre străzile pe care circulaseră în miezul zilei, acum erau complet inundate, iar nivelul apei continua să crească.

În jur de șase și jumătate seara au reușit să o treacă pe Oceanetta într-o barcă a poliției statale din Louisiana, cu care s-au întâlnit la jumătatea drumului și care ducea la spitalul Charity câțiva răniți. Imediat ce s-a văzut în cealaltă barcă, Oceanetta a început să împartă din punga ei sticluțe cu apă și batoane de ciocolată. Nepotul ei a urmărit-o clătinând din cap, mândru de ea, dar și îngrijorat în același timp, știind

foarte bine că nu-i va mai rămâne nimic în pungă până să ajungă la spital. Pe când bărcile se îndreptau în direcții diferite, Oceanetta s-a întors și, în timp ce le făcea semn cu mâna, și-a amintit de ce îi suna cunoscut numele de familie Dupree. Înspăimântată de-a dreptul, a căscat larg gura și ochii și și-a strigat nepotul cât de tare a putut, iar acesta, în ciuda zgomotului motorului, a părut că a auzit-o. Bill Charbou s-a întors ca să se uite încă o dată la ea și i-a trimis bezele. Oceanetta a strâns pumnul ridicat în aer, de parcă ar fi prins din zbor toată dragostea nepotului ei, apoi, copleșită, și l-a dus la inimă; sperând să se facă înțeleasă, a mimat din buze un cuvânt. Chiar dacă bărcile se îndepărtau în viteză una de cealaltă, a avut impresia că pe chipul iubit al nepotului ei apăruse o sclipire de alertă. S-a rugat să fi fost așa.

•

Au continuat să fie pregătiți pentru orice atenționare privind focuri de armă sporadice. Au fost destul de multe, în marea lor majoritate veneau din partea celor izolați pe acoperișuri și care încercau astfel să ceară ajutor. Dupree a decis că era cazul să caute un loc unde să se odihnească în toate acele ore de așteptare care urmau. Să tot dea ture cu barca, în bătaia soarelui și la întâmplare nu însemna altceva decât să consume un combustibil care brusc devenise extrem de prețios și să piardă tot mai mult din moralul de care aveau atâta nevoie pentru orele care urmau să vină. Navigând în voia sorții, așteptând în bătaia soarelui, nu făceau altceva decât să-și risipească forțele de care aveau nevoie pe viitor și, mai ales, își pierdeau treptat din convingere. Imaginile cu casele distruse, cu mașinile plutind duse de ape, cu oamenii urcați pe acoperișuri, cerând ajutor, îi făceau să-și piardă busola, motivul pentru care se aflau acolo. Amaia, ca și cum ar fi încărcat baterie după baterie, acumula frustrare după frustrare. Tot la câteva minute verifica dacă are semnal la telefonul mobil, dar degeaba. Mânați de ideea că poate vor avea semnal în alte zone, s-au îndreptat mai întâi spre nord, apoi spre est, pentru ca, până la urmă, să se întoarcă de unde porniseră, fără să fi reușit să aibă parte de semnalul atât de

prețios. Stațiile radio continuau să funcționeze, aveau baterii de rezervă pentru câteva zile, dar undele scurte folosite de poliție și de echipajele de urgență băteau la prea mică distanță, iar faptul că navigau printre clădiri îngreuna și mai mult comunicarea și, în plus, uneori apelurile pompierilor, jandarmeriei, poliției, pazei de coastă și cele maritime făceau imposibilă orice comunicare ce ieșea din sfera celor de urgență. Johnson avea la el un laptop cu un acumulator de rezervă. După ce Amaia a renunțat să mai încerce să-i contacteze telefonic sau prin stație pe cei de la American Insurance Association, l-a rugat pe Johnson să verifice dacă serviciile de e-mail funcționau.

— Teoretic, ar trebui să funcționeze, internetul e prin satelit; dar, firește, dacă amplificatoarele de semnal de pe pământ sunt stricate, s-ar putea ca e-mailurile să nu plece. Internetul merge foarte prost, dar sunt zone în care pare să funcționeze mai bine. Scrieți-l și trimiteți-l, el va fi trimis când intrăm într-o zonă cu internet bun. Însă nu vă pot garanta că vom avea și norocul de a primi răspunsul.

Amaia a tastat un mesaj pentru șeful de la resurse umane al asociației. I l-a arătat lui Dupree ca să-l citească, înainte de a-l trimite. Cerea informații despre accesul inspectorilor de asigurări la datele despre un asigurat, apoi despre munca specifică a inspectorilor și dacă inspectorii se deplasau în zonele lovite de catastrofe naturale. O interesau cei care aveau vârsta cuprinsă între cincizeci și șaizeci de ani și aveau trei copii. După ce a scris mesajul, s-a uitat din nou în jur, dezolată. Însă ceea ce l-a făcut pe Dupree să ia o decizie a fost starea de nervozitate a lui Charbou. De când mătușa lui trecuse în barca poliției, privea în depărtare și răspundea monosilabic la comentariile celorlalți. Au trecut cu barca pe lângă cadavrul unei pisici albe. Cineva îi împodobise gâtul cu o cureluș albastră. După toate cele văzute în ziua aceea, ruina atotstăpânitoare, distrugerea, membrii familiei Sabine morți în salonul lor, cu picioarele îndreptate spre Mississippi, vederea acelei pisici albe a pus capac răbdării sale. A pufnit puternic și li s-a adresat tuturor.

— N-o să-l prindem, e imposibil, a conchis. Ne-a luat ore întregi ca să ajungem din Jefferson până aici, o distanță pe care în mod normal o parcurgi în cincisprezece minute. Compozitorul se poate afla acum în Lakeview sau în Kenner. În cât timp o să ajungem până acolo? Jumătate dintre străzile pe care se putea circula azi-dimineață, acum sunt sub ape, asta fără să mai punem la socoteală copacii prăbușiți, cablurile de curent, mașinile purtate de valuri sau molozul de sub ape.

Dupree a vorbit fără să ridice tonul, doar s-a aplecat puțin, obligându-i pe ceilalți să facă la fel, pentru ca vorbele sale să nu fie acoperite de zgomotul motorului bărcii.

— Probabil compozitorul are aceleași probleme ca noi. Ar trebui să aibă la îndemână o barcă, ceea ce mi se pare puțin probabil. Când a ajuns în Jefferson, încă se mai putea merge prin apă și sunt aproape sigur că așa a și făcut. Circumstanțele s-au schimbat pentru toți. Cred că-și va alege victimele dintre cele aflate cât mai aproape de o zonă din care să poată fugi repede, nu poate risca să se trezească pe cap cu o echipă de salvare, în timp ce ucide. Ce credeți? a întrebat, întorcându-se spre Johnson, care întinsese o hartă în mijlocul ambarcațiunii.

— Sunt de acord că situația ne-a depășit și că l-a depășit și pe el. Dacă a avut un plan, va trebui să-l regândească, oricât de greu i-ar veni, pentru că asta presupune o mare problemă; nu contează în ce parte a orașului locuiesc nefericiții care au supraviețuit uraganului, important este ca ei să corespundă modelului său. Și oricât de multe familii din Kenner ar corespunde modelului său, nu va merge până acolo. În acest moment, orașul este un bufet suedez. Instinctul de autoapărare îți dictează să stai cât mai aproape de locul în care ți se poate acorda ajutor; oricât de mult și-ar dori să ucidă, trebuie, totuși, să se supună acelorași condiții ca și noi. Și să nu uităm că e rănit. A plimbat degetul pe hartă, arătând diverse zone. Cred că se va opri în French Quarter, în Frenchemen, la limită cu Tremé, aproape de strada Canal, Magazine sau de piața Jackson. Se va folosi de aceste locuri ca punct de plecare și de întoarcere. Are nevoie de un loc bun în

care să rămână, iar dacă nu-l are deja, trebuie să și-l caute, cum facem și noi.

— Nu știu, a zis Charbou. Ăsta e un haos total, nu există curent electric, nici apă, în curând nu o să mai găsim nici carburant. După lăsarea nopții, vom fi ca în epoca de piatră. Cred că ar trebui să salvăm oameni, în loc să așteptăm cu brațele-n sân să fim înștiințați de noi împușcături.

Dupree se temuse de asta toată ziua; observase privirile furioase ale polițistului când treceau prin dreptul caselor, când vedeau bunurile locuitorilor duse de apa murdară. Observase cum a strâns din maxilare la vederea câtorva femei cu bebelușii lor în brațe, cocoțate pe podul de pe șoseaua interstatală și strigând după cineva care să le salveze de acolo. Îl observase cum fierbea de furie, mai tensionat ca niciodată, oftând deznădăjduit, mai ales după ce Oceanetta fusese luată de barca poliției.

Bull a fost cel care i-a răspuns colegului său.

— Știai foarte bine ce misiune avem, este important ceea ce facem. Sunt alți oameni care se ocupă cu salvarea, în curând vor primi ajutor.

Charbou s-a întors spre Bull și a spus, ridicând vocea:

— Ah, da? Și unde sunt? Eu nu aud altceva decât oameni țipând, strigând după ajutor, un ajutor care nu mai vine, în timp ce noi suntem chiar aici. Nu de asta m-am făcut eu polițist.

Ultimele lui cuvinte au răsunat cu greutatea unei sentințe.

Amaia stătea în fața lui și rămăsese tăcută. S-a aplecat ușor în față, a întins o mână și l-a atins pe Charbou. Pielea lui perlată de transpirație strălucea fermă și întunecată, în contrast cu paloarea ei.

A lăsat impresia că simpla atingere umană l-a dezarmat pe loc. Palmele strânse pumn s-au deschis pentru a primi mângâierea, maxilarele încleștate i s-au relaxat. Dupree a fost convins că avea să spună ceva, însă vocea i-a fost acoperită de briză; a tras câteva guri de aer și a rămas tăcut, cu ochii larg deschiși.

Amaia i-a vorbit pe un ton ferm.

— Nu poți să treci prin toate astea, nu poți supraviețui unui uragan numai pentru ca un asasin să-ți ia dreptul de a trăi, un drept câștigat prin faptul că ai luptat și ai rezistat. Cei care au supraviețuit astăzi sunt copiii furtunii. Dacă ea nu i-a ucis, atunci nimeni și nimic nu are dreptul să o facă. Nu putem să-i permitem compozitorului să facă din lupta pentru supraviețuire a acestor familii parcul său tematic despre Armagedon.

Dupree a încuviințat, știind că Amaia ieșise câștigătoare și sigur că nu prin ceea ce-i spusese. Era un fapt neîndoielnic, studiat în cele mai diverse perimetre de supraviețuire umană, de la câmpurile de luptă până la taberele de refugiați, de la infirmeriile militare până la incubatoarele cu nou-născuți din spitale; când motivele nu mai sunt îndeajuns, când misiunile nu mai au sens, când oboseala pune stăpânire pe trupuri și pe suflete, când a continua sau nu încetează să mai fie o alegere, atunci nu există forță mai copleșitoare decât puterea atingerii umane.

•

Conform orei oficiale, soarele apunea peste oraș la 19.24. Însă, în ultima jumătate de oră, lumina s-a deplasat rapid spre vest, colorând cerul în roz și indigo, oferindu-le un apus atât de minunat și de nepotrivit încât nu aveau să-l mai uite vreodată. Prevestirea lui Charbou căpăta tot mai multă formă: orașul muzicii se întorcea la epoca de piatră, pe măsură ce lumina se stingea la orizont. Trebuiau să găsească urgent un loc unde să-și petreacă noaptea. Majoritatea indicatoarelor cu numele străzilor dispăruseră și chiar dacă planul inițial fusese să ajungă pe strada Florida, până la urmă au ales o stradă care putea fi la fel de bine Dorgenois sau Rocheblave. Bull conducea barca și a apăsat claxonul. Sunetul s-a pierdut în noapte în timp ce se apropiau de o casă cu etaj, cu parterul inundat. Părea o casă rezistentă și se puteau strecura cu ușurință prin ferestrele de la etaj. Totuși, pentru mai multă siguranță, au dat ocol casei, luminând-o din lateral cu lanternele în căutarea unui semn de viață. Bull tocmai întorcea barca, când a venit avertizarea lui Johnson:

— Acolo, am văzut ceva. Cred că e cineva.

Bull a îndreptat barca și a condus-o spre locul arătat de Johnson, în timp ce toți ceilalți își țineau lanternele îndreptate într-acolo.

Ușa din spate de la parter era întredeschisă, nu mult, dar suficient încât să se vadă o mână ținând strâns tăblia.

— O văd! E o persoană prinsă acolo!

După ce au apropiat barca de zidul clădirii, Johnson și Charbou au apucat ușa de partea care ieșea din apă și au tras cu putere. Nici nu s-a clintit, era înțepenită, cu siguranță, în ceva, cel mai probabil în nămolul, pietrele și crengile aduse de ape. Dupree li s-a alăturat. Și-au unit forțele și ușa s-a deschis puțin, apoi încă puțin, până când orice o fi fost ceea ce o ținuse înțepenită a cedat și ușa s-a deschis de tot. Mâna ce strângea tăblia s-a desprins, apoi barca a dat înapoi și cadavrul a ieșit plutind din casă, iar apa l-a dus printre zidul clădirii și barcă, spre strada din spatele casei. Era un bărbat în vârstă. Amaia și-a dat seama după părul alb de pe cap și din barbă; pielea albicioasă și zbârcită de apă nu te ajuta prea mult să-i ghicești vârsta. Probabil murise în noaptea precedentă, în timpul celor mai grele ore ale furtunii; bacteriile din apă și căldura mare din timpul zilei făcuseră restul. Mai întâi au apărut picioarele străvezii ca gelatina. Era desculț, însă avea pe el niște blugi albaștri și un tricou alb, care se adunase la piept, lăsând la vedere o burtă albă, care începea să capete nuanțe albăstrii pe alocuri, din cauza putrefacției. Pe tricou scria cu litere roșii: „Cel mai bun tată din lume”.

Amaia a țipat, apoi a scos un geamăt de durere. Toți s-au întors spre ea alarmați. Își acoperise gura cu palmele, ca și cum ar fi vrut să rețină înăuntrul ei toată durerea nerostită, tot întunericul. Cu fața crispată, cu ochii plini de groază, privea deznădăjduită cum curenții slabi târau corpul afară din curte. Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să reacționeze sau măcar să aibă timp să gândească, Amaia a sărit în apă. A căzut în picioare, pe ceva moale, cu siguranță pământul din grădină, înmuiat de apă și, în timp ce colegii ei îi strigau să se întoarcă,

a înaintat cu ochii împăienjeniți de lacrimi și de apa murdară și a traversat curtea spre strada din spatele casei, în timp ce se felicita în gând pentru faptul că purta acea vestă antiglonț care plutea, în loc de vesta ei. Bull a manevrat barca încercând să o urmeze pe Amaia, dar nu a putut trece de vârfurile gardului care despărțeau cele două grădini învecinate. A dat înapoi câțiva metri și a ieșit prin lateral, în aceeași stradă ca Amaia. Charbou era gata să sară în apă, însă Dupree l-a oprit.

— Stai.

— Dar… a spus el confuz.

— Stai.

Amaia ajunsese lângă corp, îi prinsese o mână, poate aceeași cu care bărbatul se agățase de ușă până la moarte. Fusese un bărbat înalt, puternic. Chiar și așa, lipsit de viață și dus de apă, era greu de stăpânit, nu reușea să-l ducă înapoi acasă. A privit cu disperare în jur.

— Amaia, nu mai poți face nimic, e mort! a strigat Charbou din barcă.

Dar ea nu-l auzea. Cu ochii inundați de lacrimi, a citit din nou mesajul de pe tricoul bărbatului. „Să fi fost omul acesta cel mai bun tată din lume?" s-a întrebat. Vocea ei de la doisprezece ani i-a răspuns din depărtări: „E suficient să fi fost pentru cineva".

I-a desfăcut catarama curelei, a tras de ea până când a scos-o din blugi, apoi a petrecut-o din nou, dar numai prin cele două găici din față și a început să tragă de curea, târând după ea cadavrul până la un semn de circulație, de care l-a legat cu cureaua. Dacă omul acela fusese un tată bun, atunci exista un fiu care să-i plângă la mormânt. Era drept să-i ofere această șansă și să nu-l lase dus de ape. A rămas în picioare lângă cadavru, nemișcată. A încercat să spună o rugăciune. „Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru Tatăl nostru". A renunțat în momentul în care și-a dat seama că nu se putea opri din citit mesajul de pe tricou.

— Ce naiba faci acolo? a întrebat-o Charbou.

Dupree a vrut să-i răspundă, însă Johnson i-a luat-o înainte.

— Își îngroapă tatăl.

Bull și Charbou și-au întors privirile spre el.

— Tatăl lui Salazar a murit ieri-dimineață. Au anunțat-o că ar trebui să meargă să-l vadă, dacă voia să-l mai prindă în viață, exact când am plecat spre New Orleans, iar în dimineața aceasta a primit confirmarea morții lui.

— Nu-mi vine să cred! De ce nu ați trimis-o acasă? Nu vedeți în ce hal e?

— Ea a decis să rămână aici. Și nimeni nu are dreptul să o judece, cu toții luăm decizii pe care mai apoi, de-a lungul timpului, ne vine greu să le acceptăm; cu câteva minute în urmă, dumneata păreai cel învins. După părerea mea, ea se descurcă foarte bine, dar asta nu înseamnă că la un moment dat nu poate să apară un mesaj pe un tricou sau o pisică înecată care să te facă să vrei să lași totul baltă.

Charbou a acceptat reproșul și a încuviințat, fără să-și ia privirea de la Amaia.

— Și nu credeți că ar trebui să mă duc după ea?

— Ba da, a fost de acord Dupree, dar mai las-o un minut.

•

Au ales o casă destul de mare, la două străzi spre vest. După ce au strigat pentru a fi siguri că era pustie, au forțat o fereastră de la etaj și au intrat, ceea ce i-a făcut să aibă senzația ciudată de a merge din nou în picioare, ceva ce nu mai făcuseră în ultimele ore. Pe scările care duceau la parter, apa ajungea până la partea de sus a canatului ușii. Casa avea trei dormitoare în stare bună și o baie, unde apa dăduse pe dinafară din veceu și formase o baltă urât mirositoare. Johnson a închis ușa, Bill și Bull au cercetat toate ungherele și mica mansardă, fără ferestre, plină de unelte. Era foarte cald, aerul din interiorul casei era umed și mirosea a igrasie; cu toate acestea, erau mulțumiți că se puteau întinde, puteau să-și dea jos vestele, să se mai răcorească puțin. Nu s-au așezat pe paturi. A fost o înțelegere tacită. Dacă părea legal să te refugiezi în casa cuiva, altfel stăteau lucrurile cu paturile care încă păstrau urmele proprietarilor lor. Folosindu-se de perne și pernuțe, s-au întins cu toții pe jos, cu spatele sprijinit de

perete, în camera prin care intraseră, singura cu ferestrele deschise. Afară era o beznă absolută. Întuneric total, nici urmă de stele. Acum, după ce elicopterele își suspendaseră zborul, singurele zgomote veneau de la lemnul umflat de apa murdară și de la respirația celor cinci persoane aflate în camera aceea luată cu împrumut. După micul dejun de la sediul pompierilor nu mai mâncaseră nimic, în afară de câteva batoane de ciocolată. Și-au împărțit proviziile destinate acelei nopți și chiar au reușit să zâmbească, în timp ce mâncau, simțindu-se din nou plini de viață.

Johnson a vorbit cu Amaia:

— Toată ziua mi-am bătut capul de ce îmi suna atât de cunoscut locul dumneavoastră de naștere. Cândva, am făcut parte dintr-o unitate specializată în secte, înainte de a trece la criminalistică. S-a vorbit, de mai multe ori, despre acea regiunea din zona de frontieră din Pirinei, între Spania și Franța, ca un loc de referință pentru vrăjitorie. Zugarramurdi și alte locuri unde s-au celebrat întâlniri de vrăjitoare trebuie să fie destul de aproape de satul dumneavoastră… Elizondo?

Ea a încuviințat fără niciun chef.

— Da, e aproape.

— De fapt, nu în Elizondo a încercat un inchizitor al Bisericii Catolice să stabilească dacă acolo era sau nu lăcașul diavolului? a întrebat Johnson, tot mai entuziasmat.

Amaia nu a răspuns.

Johnson o privea extaziat.

— Da, a fost în Elizondo, a zis, confirmându-și singur spusele, iar inchizitorul Sfintei Inchiziții se numea ca dumneavoastră, Salazar. Salazar y Frías, a adăugat, făcându-i pe toți să se întoarcă spre Amaia și să o privească cu interes.

— Tribunalele Inchiziției erau echivalente cu cele din Salem, care judecau vrăjitoare, nu? a întrebat Charbou. Aveți vreo legătură cu acel Salazar? A fost strămoșul dumneavoastră?

Amaia a răspuns cu seriozitate.

— Mă îndoiesc. Numele meu de familie vine de la o vale și un râu aflate în apropiere de locul unde m-am născut.

— Dar ați căutat? a insistat Johnson, trecându-și degetele nervoase peste mustață. Cred că ar fi foarte interesant… Cunosc un specialist în heraldică, îi spui numele de familie și el e în stare să-ți găsească strămoși cu secole în urmă.

După ce a tot stat cu ochii pe Amaia, Dupree a intervenit:

— Johnson, aș zice că Salazar nu e prea încântată de subiect.

— Cum e posibil? s-a mirat Bull. Dacă ar fi fost vorba despre mine, mi-ar fi plăcut să aflu cât mai multe.

Johnson nu se lăsa.

— Dacă familia voastră a locuit mereu în zonă, e foarte posibil ca la un moment dat strămoșii dumneavoastră să fi fost implicați, fie ca martori, fie ca acuzați, în nenumăratele procese de vrăjitorie deschise acolo de Inchiziție. Îmi amintesc că atunci când inchizitorul Salazar a cercetat prezența diavolului în zonă, a strâns mii de declarații de denunțare sau de autodenunțare. Asta trebuie să fi însemnat cam toată populația din regiune.

— Câți locuitori are acum satul dumneavoastră? a întrebat Charbou.

— În jur de trei mii, a răspuns ea.

— E limpede, a exclamat Johnson, toți locuitorii acuzați sau acuzându-și vecinii.

— Da, a răspuns ea mâhnită.

— Pare să vă deranjeze, de ce? a întrebat-o Dupree.

Amaia nu a răspuns. Johnson a continuat:

— Domnișoară subinspectoare, vorbim despre ceva ce s-a întâmplat cu secole în urmă, dacă s-ar fi petrecut în Statele Unite, satul acela ar avea acum șase hoteluri bântuite, trei trasee pe urmele vrăjitoarelor și o duzină de magazine cu suvenire. Amintiți-vă de patroana hotelului Dauphine.

— Ce spuneți se poate datora unuia dintre următoarele două motive, a răspuns Amaia. Sau nu credeți o iotă din ceea ce spuneți, sau vă raportați mult mai firesc la aspectele magice din lumea dumneavoastră.

— Dar în Baztán nu vă raportați la fel de firesc? a vrut să știe Dupree.

— Ce e Baztán? a întrebat Bull.

Amaia a oftat.

— Baztán e valea în care se află satul meu. Cred că lumea ar fi mai bună fără toate șarlataniile astea. Poate părea interesant ca joc al imaginației, însă genul acesta de gândire, învechit și superstițios, nu aduce altceva decât suferință, stigmatizare și excludere socială.

Bull a privit-o fermecat.

— Vreți să spuneți că în Baztán încă se mai crede în vrăjitoare?

A răspuns Johnson:

— Întrebarea este alta: mai există vrăjitoare în ziua de azi în Baztán?

Mâncarea i-a făcut să simtă intensa epuizare fizică și emoțională adunată de-a lungul acelei zile. Bull s-a oferit să stea de gardă primul, lângă stația de emisie-recepție. Ceilalți au adunat câte perne au găsit și fiecare și-a căutat un colțișor pentru a dormi.

Amaia, rămasă singură în toată încăperea, s-a întins lângă fereastră. Puținul aer care venea prin fereastră îi făcea bine, dar, neliniștită, și-a întors privirea în cameră. Ura întunericul. A agățat lanterna de geam în așa fel încât raza ei să bată pe podea, fără ca lumina să o deranjeze, însă să fie destul de puternică încât să alunge fâpturile întunericului. *Gaueko.* A privit din nou pe fereastră și și-a dat seama că nu se mai gândise la ele de când era o copilă. *Gaueko,* spiritele nopții. Întunecatele. Bântuie în căutarea unui loc întunecat din sufletul tău în care să poată trăi. Și-a amintit de bătrâna care, asemenea unei fetițe, se strecurase sub pat, ascunzându-se de *gaueko.* „A venit diavolul”, zisese. S-a gândit la compozitor și a fost sigură că și el scruta bezna, undeva, în oraș. Cu deosebirea că el se înfrățise deja cu noaptea: întunericul era în el, purta spiritele *gaueko* în lăuntrul său, pentru că era unul dintre ele. A clătinat din cap, năucită de forța amintirii și de lumina pe care aceasta o arunca asupra personalității compozitorului.

— *Gaueko,* a șoptit în întuneric.

Cuvântul vechi și amenințător, rostit în limba bască, atât de departe de Baztán, a adus după el multe alte cuvinte, unele întunecate și perfide, altele dragi și tămăduitoare ca o îmbrățișare.

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt de vocea lui Dupree, care se întorsese în cameră.

— Vă simțiți mai bine?

Ea a oftat rușinată.

— Îmi pare rău, a fost o imprudență, nu mi-am dat seama.

— Nu vă faceți griji, numai că apa aia e plină de bacterii. Mizeriei din canalizările înfundate i se adaugă noroiul din lacurile de acumulare, adică un amalgam de plante moarte, microorganisme în descompunere și tot soiul de larve. Dacă aveți vreo rană, trebuie să o curățați bine, altfel se va infecta cu siguranță.

— Nu mă refeream la apă, a spus ea, încercând să zâmbească, în ciuda tristeții de pe chip.

Dupree a făcut semn că a înțeles, nici el nu voia să discute despre apă, dar Amaia îi bloca mereu accesul la ea. Era una dintre cele mai complicate persoane pe care le cunoscuse în viața lui. A încercat să fie cât mai direct.

— Părinții mei au murit în timpul uraganului Betsy. Tata era medic; mama, asistentă. S-au dus să asiste la o naștere și furtuna i-a prins în Gran Isle. I-au găsit după o săptămână, în mașină, morți.

— Îmi pare rău, a spus Amaia scrutându-l cu privirea pe Dupree. Înseamnă că uraganul vă răscolește niște amintiri cumplite.

— Eram foarte mic, aproape toate amintirile mele cu ei sunt pe baza fotografiilor. M-a crescut Nana, verișoara tatălui meu.

— Aveți frați?

Dupree și-a ferit privirea.

— Am o soră. Dar dumneavoastră? a întrebat el, mult prea repede, un detaliu care nu i-a scăpat Amaiei și a înțeles că Dupree prefera să nu mai vorbească despre familia lui.

— Am două surori, mai mari decât mine. Dar nu prea ținem

legătura. Pe mine m-a crescut o mătușă.

Dupree s-a uitat lung la ea, abținându-se cu greu să nu-i pună alte întrebări. Două surori cu care nu ține legătura, ajunsă la doisprezece ani la școală în Statele Unite, plus un tată la înmormântarea căruia nu s-a dus.

— Am văzut că v-ați rugat pentru bărbatul acela. Ați făcut foarte bine.

Ea l-a cercetat cu privirea cinci, șase, zece secunde. De parcă nu ar fi înțeles ce a spus, sau, dimpotrivă, ar analiza în profunzime consecințele spuselor lui. Apoi și-a lăsat privirea în jos și timp de încă zece secunde a privit fix la raza lanternei. Așa că atunci când a vorbit din nou, vocea ei aproape că i-a surprins pe amândoi.

— Când eram mică, spuneam „Tatăl nostru”. Știți rugăciunea?

— Da, sunt catolic. Nu practicant, dar sunt catolic.

Ea a continuat să vorbească, iar Dupree și-a dat seama că nu-l auzise, întrebarea ei nu aștepta un răspuns, făcea parte dintr-un discurs sau dintr-un raționament. Dupree s-a uitat atent la atitudinea ei. Cu spatele sprijinit de perete, cu genunchii ușor ridicați, privea în jos, concentrată la cerculeț de lumină strălucitoare pe care raza lanternei îl proiecta pe podea. Vorbea rar, cu o voce extrem de joasă și mai ascuțită decât de obicei.

— Mă rugam noapte de noapte, în toate nopțile. Repetam fiecare strofă, dar mai ales prima: „Tatăl nostru, Tatăl nostru…” Dar nu mă rugam la Dumnezeu, ci la tata. El dormea în camera alăturată, dar nu mi-a auzit niciodată rugăciunile.

A făcut o pauză. A zâmbit ușor.

— Nu mi-am dat seama niciodată, în toți anii ăștia, însă astăzi am știut, brusc, atunci când m-am rugat pentru sufletul acelui om.

Dupree o privea fascinat. Sute de întrebări îi veneau în minte, iar el se străduia să le alunge, în timp ce instinctul său analitic îi spunea să ia notițe; de ce se temea, dacă tatăl ei era în camera de alături? Se ruga de tatăl ei? Își alesese cuvintele

cu multă atenție și fiecare gest, fiecare sunet au făcut ca mărturisirea ei să aibă profunzimea unei revelații și cu fiecare cuvânt care-l izbea, era tot mai conștient că nu se înșelase deloc în privința ei și că, totodată, femeia aceea era o enigmă în sine.

— Îl chemam pe tatăl meu, eram ca orașul acesta țipând după ajutor de pe acoperișuri, a spus. Dupree și-a dat seama că Amaia reacționa la propriile mărturisiri ca și cum adevărul i s-ar fi revelat și ei pe măsură ce vorbea. Crezi că faci parte dintr-o familie și te rogi cu convingerea că tatăl tău te aude, dar a trebuit să mor pentru a mă auzi; am așteptat și am tot așteptat, până când a trebuit să mă scoată dintr-un mormânt.

A ridicat ochii spre Dupree, iar el a implorat-o din priviri să nu se oprească, să nu devină dintr-odată conștientă, văzându-l, de cât de multe îi destăinuia.

— Ani în șir am crezut că din iubire m-a scos din acel loc în care zăceam, dar de fapt l-a împins ceea ce-l împinsese și până atunci: rușinea. Rușinea l-a făcut să nu-mi dea atenție și tot rușinea l-a făcut să mă scoată de acolo, numai de ochii lumii. Numai pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost și mai rău. Eu sunt ca orașul acesta, iar atunci când el m-a salvat, de fapt pe sine s-a salvat de la rușine.

•

Dupree o privea pe Amaia. Alunecase în somn pe nesimțite. Vorbea, iar după o secundă s-a ghemuit lângă perete, sub fereastră și a adormit pe loc. Atât de repede, încât Dupree s-a întrebat în ce măsură era trează atunci când vorbea, sau dacă nu cumva era vorba despre un episod de somnambulism, provocat de stres și oboseală. Lumina lanternei reflectată din podea îi desena pe chip niște umbre sinistre, întruchipare, era convins, a întunericului care-i bântuia visele. Acul din carul cu fân, o ființă capabilă să raționeze cu cea mai mare logică din lume și, în același timp, la fel de sensibilă la domeniul invizibilului precum prințișorul din poveste. Analiza lumea din două direcții care își disputau mereu întâietatea în interiorul ei. Dupree și-a vârât mâna sub tricou, până la cicatricea de pe piept și a numărat fiecare margine aspră a

rănii. Cinci. Fusese sincer: nu-și amintea de noaptea aceea ca de noaptea morții părinților săi, ci ca de noaptea lui Samedi. Noaptea care a învăluit orașul în haos. S-a uitat la tânăra adormită, temându-se și dorindu-și, totodată, să vină momentul în care avea să o ducă la limită. Când Baronul Samedi avea să revină pentru a-și reclama împărăția de anarhie și moarte peste oraș.

41.

INIMĂ SĂLBATICĂ

Elizondo

Lui Ignacio Aldecoa nu-i plăcea satul Elizondo. Soția lui, Joxepi, spunea că, de fapt, de cât umblase prin păduri, el ajunsese să fie la fel de hirsut ca oile și câinii lui. Le spunea prietenelor ei că pentru Ignacio o plimbare prin Elizondo era similar cu a da ture într-o roată de bâlci, iar când ajungea acasă, era la fel de amețit și de dezorientat, de parcă tocmai ar fi coborât dintr-una. Lui Ignacio nu-i păsa, știa că soția lui îl iubește, că îi respecta singurătatea și tăcerile și că își vedea fericită de creșterea copiilor, în casa aceea de pe deal, despre care toate surorile lui i-au spus că e imposibil ca o femeie să accepte să se mute acolo.

Dar pentru liniștea lor, Ignacio știa că trebuie, măcar o dată pe săptămână, să meargă împreună cu soția la Elizondo. Să bea o cafea, să ia o gustare într-o patiserie, să facă mici cumpărături, să se uite la vitrine… Se opriseră de ceva vreme pe strada Santiago, în fața bisericii. Soția lui povestea cu Engrasi, o prietenă din copilărie. Fără să fie atent la conversația celor două femei, Ignacio dădea din cap din când în când, în timp ce urmărea cum se juca nepoata lui Engrasi. Era o fetiță slabă și înaltă, să tot fi avut zece – doisprezece ani. Sărea într-un șotron imaginar, folosindu-se de liniile de demarcație dintre pavelele de pe trotuarul udat de ploaia

căzută după-amiază. Din când în când, își înălța capul, se uita la mătușa ei, apoi își vedea mai departe de jocul ei tăcut și solitar. Lui Ignacio îi plăcea Amaia. Nu-i prea plăceau copiii, în afară de ai lui. I se păreau zgomotoși, neastâmpărați și pretențioși. Însă fetița aceea era altfel. I-a spus odată lui Joxepi, iar ea a comentat: „A suferit mult, biata de ea. Mama ei e dusă cu capul și chiar dacă mai are două fete, pe asta o respinge, în mod inexplicabil, de când s-a născut”.

Ignacio știa despre ce era vorba, crescuse într-o casă la munte. În creierul munților, printre animale, se mai întâmpla ca o mamă să-și respingă copilul, aparent fără motiv, îl lăsa să moară de foame, de frig sau de inimă rea. Și făcea toate astea, cruzimea ei fiind cu atât mai mare cu cât pe ceilalți copii și-i iubea nespus. El mai știa și că a reuși să crești un asemenea copil respins de mamă presupunea o muncă titanică, uneori încununată de succes, dar în cele mai multe cazuri totul se sfârșea cu moartea micuțului, care, simțindu-se respins, părea să-și asume faptul că destinul său era să moară.

Ignacio mai știa că-i plăcea Amaia pentru că semăna oarecum cu el. Liniștită și tăcută, saluta cu timiditate, apoi se retrăgea ca să se joace în tăcere, orbitând în jurul mătușii ei. Nici fetiței nu-i plăcea Elizondo. Se mișca printre mașini ca o sălbăticiune, oprindu-se pentru a ciuli urechile, dându-i impresia lui Ignacio că inima ei bătea din tresărire în tresărire.

Fetița sărea în căsuțele unui șotron imaginar. Respirația ei forma mici norișori de abur, care însoțeau tăcutele și calculatele ei salturi. Pe asfaltul ud s-au reflectat luminile galbene ale unei mașini ce se deplasa cu viteză mică. Ignacio și-a ridicat ochii spre cer. Se înserase și aproape că nu băgase de seamă din cauza lămpilor stradale aprinse de destul de mult timp. S-a uitat la ceas și văzând cât era ora, și-a dat seama din nou ce influență dezastruoasă avea iluminatul public din Elizondo asupra percepției lui temporale. A privit-o din nou pe fetiță, scăldată acum în lumina portocalie a reflectoarelor de la biserică, și imediat a simțit un semnal de alarmă. La început nu a știut exact de unde venea, însă pentru că nu degeaba ieșea zilnic la pășune cu oile, care pentru

animalele de pradă erau ceea ce sunt apetitivele gratis pentru cei care se strecoară neinvitați, își dezvoltase un instinct de apărare și protecție în care avea încredere întotdeauna. Fără să le spună nimic femeilor, a făcut un pas în spate și s-a întors, pentru a o putea vedea mai bine pe fetiță. În următoarele cinci minute nu s-a întâmplat nimic important. Ceea ce era de așteptat la o asemenea oră; tot mai puțini oameni pe stradă, tot mai multe mașini ale celor care se întorceau acasă pe autostradă, senzația că odată cu dispariția luminii naturale scădea și temperatura. Fetița săltând în șotronul ei invizibil.

Engrasi și Joxepi continuau să discute cu însuflețire. La un moment dat, Ignacio a auzit-o pe soția lui cerându-i părerea despre ceva: „Nu-i așa, Ignacio?" El a dat mecanic din cap în semn că da, fără să-și ia ochii de la fetiță. O mașină s-a oprit lângă trotuar. Picăturile de apă de pe capotă păreau mici bășicuțe provocate de nenumărate arsuri. Lumina portocalie a lămpilor stradale dădea mașinii un luciu de chihlimbar. Recunoscuse dintr-o privire mașina cu număr franțuzesc, care mai trecuse o dată, lent, cu câteva minute în urmă. În aceeași noapte, în timp ce se foia în pat fără să poată dormi, a ajuns să fie aproape sigur că atunci nu a văzut mașina a doua oară, ci a treia, că fusese surprins de viteza mică cu care circula acea mașină cu geamuri fumurii.

Amaia și-a întrerupt jocul. Instinctul ei de sălbăticiune a făcut-o să se retragă un pas și să-și vâre mâinile în buzunarele hainei. „Fetiță deșteaptă", și-a zis Ignacio, concentrându-și atenția asupra mașinii. Apropierea frontierei îi oferise de-a lungul vieții atât lucruri bune, cât și rele. În general, relațiile lui cu vecinii de peste graniță erau excelente. Cei care, la fel ca el, se născuseră la câțiva metri de hotar știau cât de abstracte erau conceptele despre frontiere. Timp de secole, bărbații și femeile din cele două părți conviețuiseră, împărtășiseră prietenie, iubiri, limbă, contrabandă, comerț ilicit, schimb de oi și de cai, încălcând mereu normele vamale impuse de frontierele oficiale. Însă una erau francezii și alta turiștii francezi. Diferența la cursul valutar dintre franc și peseta îi făcea să treacă granița pentru a face plinul la mașină,

ca să cumpere țigări, alcool, mâncare sau pur și simplu ca să se distreze, așa că prin sat începuseră să apară tot mai mulți turiști francezi, uneori atât de amețiți încât nu mai știau drumul către casă.

„Niște francezi rătăciți căutând drumul spre graniță”, i-a spus logica. „Stai să vedem…”, i-a spus instinctul. Logica îi spunea că geamul de pe partea șoferului va coborî împiedicat, pe măsură ce un om din mașină avea să acționeze manivela, pentru ca apoi să apară chipul unui turist francez buimac, jinduind după drumul spre graniță. Dar nu s-a întâmplat deloc așa, s-a deschis portiera din spate. Ignacio a făcut un pas spre stradă, ajungând în spatele soției lui. O mână albă, de femeie, a apărut la capătul unei mâneci vaporoase și i-a făcut semn fetiței să se apropie. Gestul ei era seducător și fermecător, ca al unei balerine într-o coregrafie clasică. Mâna aceea fină și albă a unduit în aer ca un șarpe. Amaia s-a îndreptat spre mașină, în timp ce Ignacio a rupt-o la fugă spre ea. Engrasi și Joxepi și-au întrerupt discuția, surprinse de reacția neașteptată a lui Ignacio, care se afla între ele și fetiță, împiedicându-le să vadă bine mașina. Mai târziu, rememorând întreaga scenă, lui Ignacio avea să i se pară că întreaga scenă s-a derulat foarte repede și foarte lent, cu repeziciune și extrem de încet, ca în vis. Așa a strigat-o pe fetiță și tot ca în vis vocea lui nu a scos altceva în afară de un soi de suspin, ca și cum cineva și-ar fi dat ultima suflare.

Însă fetița cu inimă de sălbăticiune învățase să fie mereu cu urechile ciulite. Amaia a întors capul și privirea ei a dat peste chipul îngrijorat al păstorului. A încremenit. Gâfâia împietrită de prezența amenințării și de gesturile incantatorii care o chemau în mașină. Ignacio era tot mai aproape de trotuarul imens, sau cel puțin așa i s-a părut atunci. Trebuia să se grăbească pentru că între el și fetiță era aceeași distanță ca între fetiță și mașină. Amaia continua să stea nemișcată, hipnotizată de mâna albă de vrăjitoare care o chema la ea. Ignacio a auzit în spatele său strigătele alarmate ale lui Engrasi și Joxepi, care acum vedeau bine mașina. Mai avea puțin și ajungea. A întins o mână și a atins părul Amaiei, lung

până la gluga paltonului. Aproape în același timp, un picior încălțat cu o gheată cu toc și acoperit de un pantalon închis la culoare a apărut din partea din spate a mașinii și a atins bordura. Femeia cu mâna albă își pusese gluga hainei, lăsând la vedere mai multe șuvițe de păr negru, lucind întunecat, încadrând locul unde trebuia să-i fie fața. În mintea lui Ignacio, culoarea și textura acelui păr, pe care nu apucase să-l atingă, aveau să i se întipărească în minte pentru totdeauna, și pentru el părul acela avea să rămână mereu drept păr de lup. Mâna albă a șerpuit din nou prin aer, apoi a prins-o pe Amaia de braț și a tras-o spre mașină. Ignacio nu a stat pe gânduri. A înconjurat cu brațele talia fetiței și a smucit-o spre el. Amaia a simțit cum picioarele i s-au ridicat în aer și s-a trezit plutind deasupra trotuarului. Mâna aibă care o strângea de braț a coborât pe materialul paltonului scoțând un scârțâit insuportabil, iar unghiile au continuat să apese chiar și atunci când au ajuns la palma fetiței, lăsându-i o urmă roșiatică, în timp ce Ignacio, după încă o smucitură, a reușit să o smulgă pe fetiță din ghearele femeii.

Apoi totul s-a petrecut foarte repede. Femeia a dispărut în interiorul mașinii. Portiera s-a închis. Mașina a accelerat și s-a pierdut în zare. Engrasi și Joxepi au ajuns lângă ei. Ignacio a tras adânc aer în piept. Cum o ținea strâns în brațe, simțea bătăile înnebunite ale micuței inimi de sălbăticiune. A lăsat-o jos, dar nu i-a dat drumul din îmbrățișare. A făcut un pas în spate numai atunci când Engrasi și Joxepi s-au repezit asupra ei. Nu mai conteneau cu mulțumiri și laude aduse Domnului și cu îmbrățișări date fetiței, în timp ce îi puneau întrebări. Engrasi a scos un țipăt. Fetița sângera. Ignacio s-a aplecat și a apucat mâna fetiței. Urmele de pe haină erau vizibile, ca și cum în loc de unghii ar fi zgâriat-o cu colții unei furculițe. Pe dosul palmei, dârele sângerii pe care le văzuse deja erau marcate de fâșii de piele smulsă, lăsând la vedere carnea ei rozalie și însângerată.

— Nu-i nimic, a șoptit Amaia, uitându-se pe rând la fiecare, nu mă doare aproape deloc.

Însă Ignacio era greu de înșelat, a simțit în vocea ei o urmă

de panică pe care Amaia încerca să o ascundă pentru a-i liniști. A simțit că i se rupe inima de milă pentru fetița aceea. „Nu mă doare aproape deloc”, s-a gândit, în timp ce răsufla, deși se simțea tare departe de a fi ușurat. Ar fi trebuit să fie, până la urmă, soția lui și mătușa fetiței repetau încontinuu că o salvase și poate că ar fi fost de acord cu ele, dacă nu ar fi apucat să vadă ochii acelei femei. Nu exista în ei nici cea mai mică urmă de ură, resentiment sau nebunie. Când a privit-o, hotărât să nu o scape din brațe pe fetiță, femeia a zâmbit, amuzată, arătându-și dinții mici, stricați și ascuțiți, că ai unui copil căruia încă nu i s-au schimbat dinții, sau că ai unui șobolan. A țintuit-o cu privirea până când femeia a închis portiera, iar ceea ce l-a fascinat a fost că nu a văzut la ea niciun semn de supărare sau de înfrângere. Femeia aceea era un lup și avea să revină.

42.

BAZAGRÁ

New Orleans, Louisiana
Marți, 30 august 2005, ora 05.00

Johnson a atins-o ușor pe umăr.

— Salazar, treziți-vă. Avem o alertă de împușcături. Foarte aproape de aici.

Și-a pus vesta antiglonț în timp ce a aruncat o privire prin cameră pentru a se asigura că nu uitaseră nimic.

— Cât e ceasul? Încă nu s-a făcut dimineață… a spus confuză, uitându-se la întunericul de afară, încercând să alunge ultimele urme de somn și să se trezească pe deplin.

— Puțin trecut de cinci.

— Împușcături repetate?

— Alarma a fost destul de vagă, împușcături la domiciliul unei familii în apropiere de cimitirul Saint Louis…, poate pe

strada Bienville, dar cel care a sunat nu e sigur, a zis Bull.

— Asta nu ne ajută prea mult. Bienville se întinde între cimitirul unu și cimitirul doi, și amândouă se numesc Saint Louis, s-a lamentat Charbou.

— Au spus ceva și despre persoane sechestrate, a precizat Johnson.

Amaia a sărit în barcă, s-a așezat în partea din spate, lângă Bull, care pornise deja motorul și scotea barca din curtea casei.

— Asta înseamnă că încă e cu ei, acolo? Că i-a sechestrat? a întrebat Amaia.

— Nu se știe, a recunoscut Bull. Alarma nu a venit de la urgențe, ci de la o ambarcațiune a Crucii Roșii care a trecut prin zonă, de aceea nici nu ne-au putut da adresa exactă, mulți dintre voluntari nu sunt din oraș, iar cele mai multe indicatoare de străzi au dispărut.

Amaia s-a ținut strâns de frânghia care înconjura barca. Fundul plat al bărcii pneumatice prezenta un mare avantaj, mai ales când alunecau cu viteză pe suprafața acelei ape care putea fi plină de crengi, moloz sau chiar și de mașini scufundate. Acesta era motivul principal pentru care echipele de salvare foloseau bărci pneumatice. Dar chiar și așa, exista mereu riscul ca timona sau elicea să se înțepenească în vreun obiect scufundat. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva la viteza cu care înaintau, ar fi zburat cu toții din barcă.

Au ales să meargă la cimitirul numărul unu. Dacă cel care dăduse alarma nu era din oraș, probabil că nu știa că mai exista încă un cimitir Saint Louis, în caz contrar, ar fi precizat.

După ce au intrat pe strada Bienville, reducând viteza și făcând ca zgomotul motorului să fie dintr-odată mai blând, s-au auzit brusc țipetele înspăimântătoare care i-au condus până la o casă fără etaj.

Apa urcase până peste jumătatea zidului casei, iar prin fereastra deschisă pe una dintre părțile acoperișului în două ape ieșea, pe lângă țipete, o licărire slabă, galbenă și pâlpâitoare, care putea fi dată de lumina unor lumânări. Au amarat barca, s-au ridicat cu toții în picioare pe puntea

călăfătuită și, la ordinul lui Bull, cei doi polițiști au pătruns în micuța încăpere, apoi le-au făcut semn și celorlalți să intre. Mansarda, chiar dacă avea acea ușă, nu era altceva decât spațiul dintre tavan și acoperiș. Grinzile de susținere, din lemn, nelăcuite și nici vopsite, porneau din podea. Pe margini zăceau grămezi de vată minerală galbenă, care ar fi trebuit să acopere întreaga suprafață a podului pentru a-și îndeplini funcția ei izolatoare. Foarte aproape de fereastră, un negru în vârstă, scund și plin de riduri, gâfâia asudat, țintuit la pământ de o durere intensă, cu mâna dreaptă lipită de piept. Amaia s-a gândit că fusese împușcat, o idee susținută și de prezența unei bătrâne, care ținea cu o pușcă spre scara abruptă, în timp ce profera blesteme amarnice pentru cineva aflat acolo, jos, în întuneric. Un copil, căruia Amaia i-a dat patru sau cinci ani, se ghemuise, făcându-se una cu partea de jos a acoperișului, printre asfixiantele bucăți de vată minerală izolatoare. Plângea zgomotos și neconsolat.

Imediat după ce a intrat în mansardă, Amaia a simțit cum pielea i se acoperea cu o peliculă de transpirație. Probabil că erau vreo patruzeci și cinci de grade acolo, în pod. Mirosea a mucegai, a urină și transpirație, și a încă ceva înțepător și asfixiant, un miros pe care l-a atribuit bucăților de vată izolatoare galbene. Singura lumină era dată de un căpețel de lumânare așezat într-un felinar vechi. Bătrâna îl ținea la picioarele ei, luminând scara, ceea ce făcea ca de fiecare dată când se mișca, umbra să i se proiecteze în toată mansarda, lăsându-i pe întuneric.

Charbou a mers în spatele femeii, a imobilizat-o și i-a luat pușca, mișcându-se cu blândețe, liniștitor, dar și ferm în același timp. Femeia a lăsat arma fără să se opună, dar și-a intensificat avertizările față de cel aflat la baza scării, făcându-l pe Charbou, alarmat, să îndrepte arma într-acolo.

Căldura, duhoarea, țipetele, plânsetele și suspinele se sufocau, asemenea lor, în micuța încăpere. Vata minerală deșirată era insuficientă pentru a opri căldura, dar părea să joace un rol acustic important, producând senzația că toate sunetele se îngrămădeau în mijlocul încăperii. Razele de la

lanternele polițiștilor au dansat nebunește prin mansardă, în căutare de agresori ascunși. Amaia gâfâia cu gura deschisă, încercând să scape de senzația de amețeală, să-și păstreze calmul și să nu-i pese de țipetele victimelor și de strigătele lui Bull și Charbou care îndemnau la calm.

Johnson s-a lăsat pe vine lângă bărbatul în vârstă. Avea hainele îmbibate de transpirație, atât de ude de parcă cineva ar fi aruncat o găleată de apă peste el. Fără să stea pe gânduri, dintr-un singur gest, Johnson i-a sfâșiat cămașa ca să vadă despre ce rană era vorba: nu sângera deloc, deși se vedea urma unei lovituri pe pieptul împânzit de punctulețe roșii, dintre care unele începuseră să se învinețească în jurul hematomului.

— Cred că este vorba despre un infarct, a spus, nu foarte sigur pe el.

Bătrâna, acum dezarmată, se oprise în spatele lui Charbou și, agățată de talia acestuia, continua să profereze blesteme în direcția scării învăluite în beznă; dădea impresia că încă nu se hotărâse ce să facă cu Charbou, dacă să-l țină strâns de talie sau să-l arunce pe scări în jos. Bull, aflat lângă ei, încerca să o convingă să-i dea drumul colegului său, în timp ce încerca să-i pună și întrebări despre ce se întâmplase. Dar se chinuia degeaba. Femeia continua să urle cuvinte de neînțeles, însoțindu-și țipetele isterice cu un soi de dans improvizat, lovind podeaua cu picioarele, într-un soi de du-te-vino, executând mici salturi și continuând să strige în tot acest timp și să arate cu mâna spre scară.

Dupree a mers până la ușa care dădea acum spre un cer atât de întunecat, încât părea că zorii erau posibili numai pe altă planetă. A îndreptat arma spre exterior, raza lanternei prinsă de țeavă a decupat întunericul și a tras. Detunătura s-a risipit în micuța încăpere, producând senzația sonoră a unui curent de aer, care i-a asurzit pe loc pe toți cei prezenți, obligându-i să se întoarcă spre el. S-a asigurat că toți erau atenți la el, dar nu a spus nimic; oricum, Amaia se îndoia că l-ar fi putut auzi, urechile le țiuiau ca de la presiunea atmosferică. Dupree, ducându-și un deget la buze, le-a făcut

semn să tacă; a trecut peste bărbatul întins pe jos și s-a dus până la locul unde stătea ascuns copilul. S-a lăsat pe vine, a atins ușor cu capul în acoperiș și, atent să nu-i bage raza lanternei în ochi, i-a vorbit fără să ridice vocea prea mult:

— Suntem polițiști, am venit să vă ajutăm, sunteți în siguranță. Ascultă-mă și nu mai plânge. Mai este cineva aici?

Băiatul, care amuțise brusc, a făcut semn spre scară.

— Bun, am înțeles că este cineva acolo, jos, dar aici, sus, se mai ascunde cineva?

Puștiul a dat din cap că nu, arătând din nou spre scară.

— Te-a lovit? l-a întrebat Dupree, arătând spre pieptul puștiului.

— Doar pe bunicul.

— Bine, rămâi aici, i-a cerut Dupree mergând aplecat până a putut din nou să se îndrepte de spate.

Și-a pus arma în toc și a mers la bătrână. Nu i-a vorbit. A luat-o pe după umeri și a îndepărtat-o de Charbou, apoi a obligat-o să se întoarcă cu fața spre el.

— Câți sunt?

— Le-a luat pe fete, a răspuns ea printre lacrimi.

— Cine le-a luat pe fete? a întrebat Dupree, fără să ridice deloc vocea.

Stratagema lui a dat roade. Femeia a răspuns îngrozită, dar fără să mai țipe.

— Samedi, Samedi le-a luat.

Charbou a intervenit mirat.

— Samedi?

— Baronul Samedi, *le criminel,* Samedi, a spus femeia, ridicând din nou vocea. Samedi mi-a luat fetițele.

Dupree și Bull au făcut un schimb de priviri. Amaia l-a privit întrebătoare pe Johnson: se săturase, asista de două zile la baletul acela de priviri complice și cuvinte cu subînțeles. Ce naiba însemnau toate acelea? Era evident că locul unde se aflau nu era scena pregătită de compozitor și era la fel de evident că atât Dupree, cât și Bull se așteptaseră în ultimele două zile că așa ceva să se întâmple.

— Sunt jos? Au fugit pe acolo? a întrebat-o Dupree pe

bătrână.

— Nu, au plecat și mi-au luat fetițele, dar soțul meu… a spus bătrâna făcând un semn spre bărbatul întins pe jos. A tras într-unul din diavoli, iar ei nu l-au mai luat cu ei, așa că a fugit și s-a ascuns acolo, jos. Știu că e acolo, îl aud; oricum, nu va putea merge prea departe cu rana pe care i-a provocat-o Henry al meu. Nu-i poți ucide, dar soțul meu l-a scos pe unul din luptă, a adăugat, întorcându-se orgolioasă spre bărbat. De aceea, a fost cât pe ce să-l omoare.

— Câți ani au fetele?

— Opt și zece, Ania și Bella, sunt nepoatele mele, surorile lui Jacob, a spus arătând spre locul întunecat unde se ascundea puștiul Samedi răpește doar fete. Vrea sângele virginelor. Vrea să le mănânce inima.

Bull, după obișnuitul schimb de priviri cu Dupree. A încuviințat și a arătat spre scară.

Charbou a clătinat din cap într-o parte și într-alta la auzul tâmpeniilor pe care le debita bătrâna, stupefiat că Dupree și colegul său păreau să o creadă.

— Dar ce naiba…?

— Tăceți! a ordonat ferm Dupree, concentrându-și atenția din nou asupra bătrânei.

Amaia, în timp ce se poziționa în fața femeii, l-a privit pe Dupree, surprinsă de reacția lui.

— Doamnă, câți sunt acolo, jos?

— Unul singur, Henry l-a împușcat în picior, l-au abandonat… E acolo, jos, îl aud, a repetat tremurând ca varga și arătând spre scară.

— Gândiți-vă bine, mai există vreo ieșire jos?

— Nu, am acoperit ușile și ferestrele cu scânduri și ne-am adăpostit aici. Casa e foarte veche, ieșirea asta prin acoperiș a fost gândită tocmai pentru inundații.

Dupree și-a scos arma, a lipit lanterna de ea și le-a îndreptat pe amândouă spre scară. Apa ajungea până la palierul scării, acolo unde aceasta cotea și se pierdea în întuneric. Dâra de sânge confirma spusele femeii și, după cantitatea pierdută, rănitul avea să rămână în curând fără

sânge. Acum îl auzea și Dupree. Era un pleoscăit, ca atunci când îți umpli palmele cu apă pentru a te spăla pe față, sau ca unul provocat de un om slab care merge de-a lungul unui mal acoperit de apă. Mișcările lui vălureau apa murdară ce acoperea următoarea treaptă. Dupree s-a întors spre femeie, a arătat către capătul mansardei și i-a șoptit:

— Vreau să mergi lângă soțul și nepotul dumitale și să stai acolo liniștită și tăcută. M-ai înțeles?

Femeia a încuviințat fără să scoată un cuvânt și a mers, incredibil de tăcută și de cuminte, să se așeze lângă soțul ei, care respira cu mare greutate.

Dupree le-a făcut semn Amaiei și lui Johnson să meargă lângă Charbou, care continua să clatine nedumerit din cap, în timp ce-i arunca priviri pline de reproș colegului său. Se vedea limpede că era supărat. S-a așezat pe scară acolo unde i-a indicat Johnson, fără să obiecteze atunci când Dupree și Bull au început să coboare.

Pășeau încercând să evite dâra de sânge. Mirosul metalic al sângelui era amestecat cu cel de apă murdară stătută și cu un alt miros, mai teluric, ca de mucegai și putreziciune. Înainte de a ajunge la palierul de unde scara cotea, s-au lipit amândoi de perete.

— Poliția!…

S-a auzit un pleoscăit și undele provocate de mișcare au dus apa pe dâra de sânge de pe treapta următoare.

Charbou a arătat spre cotitura scării, dându-i de înțeles lui Dupree că suspectul se afla imediat după. Nici nu putea fi altfel. Apa din sufrageria de jos depășea înălțimea unui om, așa că nu avea unde să se afle decât pe unul dintre palierele scării.

— Știm că ești acolo și că ești rănit! aruncă armele în apă, ridică mâinile și pune-le pe cap, astfel încât să fie la vedere! a strigat Bull.

S-a auzit din nou pleoscăitul picioarelor mișcându-se în apă.

— Suntem înarmați, nu există altă ieșire și știm că ești rănit; nu mai complica lucrurile, căci dacă nu avem de ales, o

să tragem, l-a avertizat Bull pe un ton ce nu lăsa loc de îndoială.

Bull s-a apropiat de cotitura scării și s-a retras imediat.

„E chiar acolo”, a spus el mimând din buze, fără sunet. „Apa îi ajunge până la genunchi”. A făcut un gest spre genunchii săi. A strâns pumnul, a întins un deget în față, apoi a ridicat degetul mare, indicându-le că nu văzuse nicio armă la suspect.

Dupree s-a întors spre ceilalți și le-a făcut semne să fie atenți. A observat că Amaia venise după el.

Acoperit de Dupree, Bull a trecut de cotitura scării, ținându-și arma îndreptată spre suspect. Imediat ce a intrat în raza lanternei, suspectul a început să se miște în cerc, ca un animal prins în cușcă, pleoscăind în spațiul palierului, nu mai mare de un metru pătrat. Își ținea capul în piept și o claie de păr slinos îi ascundea fața. Se bălăngănea dintr-o parte într-alta, ca și cum s-ar fi putut prăbuși la fiecare pas. Bull i-a luminat picioarele cu lanterna. Apa se înroșise în jurul suspectului și de fiecare dată când făcea pașii aceia sinistri, o parte dintr-un obiect alb se ițea din balta sângerie, pentru ca apoi, odată cu pasul următor, trupul să i se bălăngăne de parcă urma să cadă în genunchi. Și-a zis că măsoară vreo douăzeci de centimetri, nu apucase să vadă bine, dar putea fi vorba despre mânerul unui cuțit sau o mică macetă. Nu avea alte arme, cel puțin nu în mâinile aflate la vedere, pentru că se sprijinea cu una de perete, cu cealaltă de balustrada de lemn a scării. Bull a ridicat lanterna, încercând să vadă fața suspectului, ascunsă în continuare de capul lăsat în piept și de păr, un păr prin care pe alocuri se vedea pielea capului, din cauza șuvițelor soioase, ca ale unei oi suferind de pecingine. Și-a dat brusc seama că nu scosese niciun sunet. Nu spusese nimic, dar nici nu se văita, chiar dacă pierdea sânge, iar rana aceea, din cauza căreia abia se mai ținea pe picioare, trebuia să fie extrem de dureroasă. Profitând de următorul pas în cercul nesfârșit pe care suspectul se încăpățâna să-l traseze, Bull a pus din nou raza lanternei la picioarele lui. La următoarea rotire, suspectul a ridicat piciorul și Bull a reușit

să i-l vadă bine. Detectivul s-a împiedicat și a căzut pe trepte. Alarmat, cu arma îndreptată spre suspect, Dupree s-a repezit la Bull și l-a ajutat cu mâna liberă să se ridice, apoi au început amândoi să coboare. S-au oprit cu două trepte mai sus de suspect. Dupree îi striga să se culce la pământ, în timp ce Bull bombănea ceva, iar Amaia, aflată în spatele lor, ținea lanterna îndreptată spre suspect, reușind să lumineze mai bine întreaga zonă, ceea ce i-a ajutat să-și dea seama de statura sfrijită a suspectului, chiar dacă acesta purta o tunică lungă până la genunchi. Stătea aplecat de spate, iar gâtul părea strâns între omoplați într-un mod cu totul nenatural. Umerii înguști și pieptul ușor umflat, au făcut-o pe Amaia să fie sigură.

— E o femeie, a spus în spatele lor.

Fără să pară conștientă în vreun fel de prezența lor, ființa aceea distrusă a continuat să se rotească, aproape în jurul ei înseși, păstrându-și echilibrul cu ajutorul mâinilor lungi și osoase, cu unghii mari și puternice ca niște oscioare negre, cu care strângea balustrada, zgâriind stratul de lac. La următoarea rotire, Amaia a văzut limpede ce-l speriase pe Bull. Când femeia a făcut următorul pas în apa însângerată, au observat că partea albă pe care o confundaseră cu mânerul unui cuțit era, de fapt, tibia ei ruptă, ascuțită, ivindu-se prin piele. La fiecare pas, târa după ea masa aceea informă a piciorului și de fiecare dată când călca cu piciorul rănit, tibia spartă mai străpungea o porțiune de carne și de piele.

— Dumnezeule! a strigat Amaia îngrozită, fără să-și poată lua privirea de la rană, în timp ce se întreba cum se mai ținea femeia aceea pe picioare fără să urle de durere.

— Dar prindeți-o odată, futu-i! i-a îndemnat Charbou din spatele lor.

Dupree a coborât două trepte, a prins-o de umăr și a rotit-o ușor, făcând-o să cadă cu corpul prins între balustradă și următoarele trepte. Bull și Amaia și-au îndreptat armele spre femeie, iar Dupree a pus raza lanternei pe capul ei. Învingându-și repulsia, a întins o mână înmănușată spre fața femeii, care s-a dat instinctiv înapoi, ca și cum ar fi crezut că Dupree avea să o lovească.

— Nu vreau să-ți fac niciun rău, vreau doar să-ți văd fața, a spus Dupree.

Amaia a simțit că vocea lui era încărcată de o emoție nouă, pe care nu o mai simțise până atunci la el.

Femeia a scos un gâjâit.

— Sunt…

— A spus ceva, vrea să spună ceva, le-a atras atenția Amaia.

Au tăcut cu toții în încercarea de a auzi vocea aceea slabă.

A urmat un alt gâjâit ininteligibil. Apoi o șoaptă gâtuită:

— … nnnt moartă.

Amaia l-a privit pe Dupree peste umărul lui Bull și peste capul femeii.

— Cred că a zis… că e moartă.

•

Dupree a apucat-o de șuvițele de păr, aspre ca iuta, și le-a adunat la ceafă, mai să i le smulgă. Fața femeii era plumburie, ca și cum i-ar fi fost dată cu cenușă. Pielea îi era atât de întinsă pe oase încât te ducea cu gândul la un pergament pe punctul de a se rupe și chipul îi era atât de descărnat, încât molarii i se puteau ghici prin obraz. Avea buzele uscate și crăpate, acoperite cu o crustă ca de herpes, ochii măriți de adrenalină și de pielea subțire a pleoapelor ei fără gene. Însă cel mai rău arăta privirea ei care, în ciuda fricii, era de fapt goală, lipsită de speranță, ca a unui pește mort.

Dupree s-a lăsat într-un genunchi în fața femeii și a privit-o în ochi.

— Suuunnnt moaaaaartă, a repetat femeia.

Dupree i-a pus lanterna în ochi și a constatat că abia reacționau.

Ridicând tonul, a întrebat-o:

— Cum te cheamă? Spune-mi numele tău.

Femeia a făcut atunci o mișcare neașteptată, de parcă tocmai s-ar fi trezit sau și-ar fi dat seama de realitate. Și-a înălțat capul ca și cum ar fi tras o sperietură. Și-a scos, printre buzele uscate și vineții, limba albă, încărcată de pete ca smântână. Dinții, de culoarea plutei, abia se mai țineau în

gingiile ciopârțite.

Mișcând ușor din buze, un sunet cavernos, înecat în flegmă, i-a ieșit din gâtlej.

— Méeedora.

Dupree a inspirat mirosul de mormânt care ieșea din gura femeii și s-a dat înapoi îngrozit.

— Imposibil, nu se poate așa ceva, a spus Bull cu o voce gâfâită, îndepărtând claia de păr ce acoperea ceafa și gâtul femeii. Pielea uscată era întunecată din cauza sarcomului maroniu, dar chiar și așa tatuajul era vizibil. Numele ei tatuat pe piele cu frumoase litere alambicate. Este Médora Lirette. Doamne-Dumnezeule! a îngăimat Bull.

Femeia și-a ridicat mâna dreaptă și și-a pus degetele pe pieptul lui Dupree, care se uita uluit la ea.

— Médora, Médora Lirette, a repetat el.

Femeia i-a răspuns ca din adâncul mormântului, cu o voce abia audibilă.

— Bazagrá… Sunt moartă, și tu la fel.

Dupree s-a făcut palid, a gâfâit ca și cum nu ar fi avut aer sau de parcă s-ar fi simțit brusc foarte ostenit. Arma, și odată cu ea și lanterna, i-a alunecat din mână. Și-a dus mâna dreaptă la piept, și-a așezat palma peste ghearele osoase ale femeii. Era sigur că urma să facă un atac de cord, a dat să spună asta, dar deja nu mai putea vorbi. Fața i s-a acoperit de transpirație și a început să tremure, apoi s-a prăbușit, ca fulgerat, pe spate.

43.

ÎNTOARCERE

Florida

Brad Nelson și-a vârât degetele pe sub ochelari și și-a frecat cu putere ochii obosiți. Conducea fără oprire de ore în șir, fără

să țină cont de semnalele senzorului de oboseală al mașinii, care-l avertizase deja de cel puțin trei ori să oprească pentru a se odihni. Nu putea să facă așa ceva; în plus, nici nu simțea nevoia, se simțea minunat, doar ochii trădau efortul de a conduce pe timp de noapte.

Fusese un drum lung până să ajungă acolo, și când spunea asta nu se gândea la drumul făcut în acea noapte, ci la felul în care totul se precipitase cu opt luni în urmă, noaptea din Galveston și tot calvarul care i-a urmat, până să se simtă din nou pregătit. Galveston fusese o greșeală. Viața lui acolo, munca, influența acelui loc asupra copiilor săi, asupra relației cu soția… Atunci lumea lui s-a prăbușit după o greșeală comisă chiar de el și de atunci plătea consecințele. Fusese un drum greu, o întoarcere la începuturi, trecând prin durerosul proces de acceptare a greșelilor pe care le comisese și de a îndrepta tot ce era rău. Își pierduse atenția, fusese slab, uitase de obligația de a ține frâiele propriei vieți. Acum avea un preț de plătit.

După ce a mai parcurs două sute de mile, un sunet cristalin, ca de clopoțel, l-a atenționat să oprească pentru a se odihni. Brad Nelson s-a uitat la ceas. În mai puțin de o oră ajungea la casa soției lui, acolo unde poate că-i va găsi, pe ea și pe copii, încă dormind, sau pregătindu-se pentru a merge la muncă și la școală. Trebuia să ajungă înainte ca ei să plece de acasă. Odată ce luase decizia, nu era sigur că putea să mai aștepte până s-ar fi întors ei. Trebuia să profite de energia uriașă care-l stăpânea. A oprit semnalul sonor din bordul mașinii și a accelerat; nu se putea opri acum, pentru că una era să-ți imaginezi lucrurile la cinci sute de mile depărtare de casă și alta era să duci totul la bun sfârșit. Un zâmbet strâmb i-a apărut pe fața plină de cicatrice. Îl aștepta o misiune dificilă, dar știa că acea misiune conținea și motive de bucurie. Nu degeaba se pregătise în toate acele opt luni de zile.

44.

HAOS

Spitalul Charity, New Orleans
Marți, 30 august 2005, ora 6.37

Secția de urgențe a spitalului Charity era inundată. Răniții erau primiți la etaj, acolo unde îndepărtaseră un perete de sticlă. Își anunțaseră sosirea prin stația radio și personalul medical s-a înghesuit lângă golul din fațada spitalului, în timp ce medicul-șef de la urgențe punea cu voce tare un prim diagnostic și dădea indicații.

— Bărbat, patruzeci și patru de ani, tahicardie, durere și apăsare în piept, respiră cu dificultate, transpirație rece, amețeli, și-a pierdut cunoștința timp de șase minute, apoi și-a revenit. Pare un infarct. Este polițist, se afla în timpul serviciului, într-o misiune de eliberare a unor ostatici. Sala unu.

O duzină de mâini au sprijinit corpul neputincios al lui Dupree și l-au așezat pe o targă mobilă, în timp ce agentul, alb ca varul, strângea din dinți de durere. Johnson a coborât din barcă și l-a urmat pe Dupree, iar o altă echipă medicală era pregătită să-l primească pe bătrân.

— Bărbat, optzeci de ani, simptome similare, chiar dacă el nu a leșinat. Sala trei.

Femeia și copilul l-au urmat pe bătrân.

— Ne-ați spus prin stație că aduceți și o femeie rănită, a spus medicul-șef consultându-și fișele.

Bull a arătat spre mormanul de la capătul bărcii și doi infirmieri au urcat la bord ca să-l ajute.

— De ce ați învelit-o așa? E foarte cald, se poate sufoca.

În ultimele două zile, echipajul medical de la urgențe văzuse aproape de toate: oameni înecați, deshidratați, asfixiați de căldură, împușcați, tăiați, trupuri strivite și fracturi de toate categoriile. Dar, fără îndoială, nu se așteptau să vadă ceea ce au văzut după ce infirmierul a dat la o parte pătura de pe femeie. Un miros de mucegai a învăluit barca.

— Ce dracu'… a spus el, apoi s-a dat înapoi un pas, gata să cadă pe spate.

— E un nenorocit de cadavru, a zis impresionat celălalt infirmier.

— Nu, nu e un cadavru, e vie, le-a spus Bull, fără să aibă puterea de a-i privi în ochi. Sau aproape.

— Sau aproape, a repetat Charbou nervos.

Șeful secției de urgență a preluat comanda.

— Scoateți-o de acolo, le-a cerut. Femeie, vârstă nedeterminată, fractură deschisă la tibie și peroneu, simptome de deshidratare și inaniție extremă. Vă reamintesc că ni s-a spus că erau în misiune de salvare a unor ostatici. Vreau să vă veniți în fire și să o tratați ca pe o victimă. Haideți, am văzut lucruri și mai rele.

— Mai rău decât ăsta, nu, a șoptit o infirmieră.

•

Amaia a privit de-a lungul holului. Johnson continua să aștepte lângă ușa sălii unde i se acordau îngrijiri lui Dupree. Charbou era ocupat cu barca. Încerca să-i convingă pe șoferi să-l lase să o amareze în garajul ambulanțelor, pentru că dacă barca nu era pusă la loc sigur, exista riscul de a fi furată. Bull dispăruse din momentul în care ajunseseră la spital și numai Dumnezeu știe câtă poftă avea să vorbească cu el!

S-a uitat în jur. Sălile de așteptare fuseseră transformate în săli de prim-ajutor, paturile, tărgile mobile și scaunele cu rotile erau îngrămădite în mijlocul încăperii și de-a lungul pereților holului. Vaietele răniților și gâfâitul bolnavilor se înălțau formând norișori de vapori calzi aproape vizibili, ca o ceață subțire și pestilențială. Aerul condiționat nu funcționa și chiar dacă deschiseseră toate ferestrele, spărgând sticla celor fixe, căldura și duhoarea erau amețitoare.

Așezat pe jos, în fața recepției, l-a văzut pe puștiul pe care-l luaseră cu ei. Era singur. Ținea în mâini doi roboți de jucărie, dar nu se juca deloc cu ei. Se uita fix la un punct de pe peretele din fața lui. Și-a zis că putea să-l vadă pe Johnson și din locul unde se afla copilul, în caz că apărea vreo urgență. Făcuse rost de două sticluțe cu apă. S-a așezat lângă puști și i-

a întins o sticlă.

— Te cheamă Jacob, nu-i așa?

Băiatul a dat din cap că da.

Tocmai se întreba ce să-i mai spună pentru a-l face să vorbească, însă puștiul i-a ușurat munca, întrebând el:

— Dar pe tine?

— Mă cheamă Amaia, a spus și i-a întins mâna.

— Ce nume ciudat!

Ea a zâmbit.

— Da, cred că da, nu e un nume de pe aici, e din altă parte.

— Ce înseamnă?

— Ce înseamnă? a repetat ea, confuză.

— Jacob e un nume biblic. Bella înseamnă frumoasă în italiană și Ania era regina Lunii.

Amaia și-a spus că pentru un copil, a fi regină sau a fi zeiță însemna același lucru.

— Bella și Ania sunt surorile tale? Fetițele pe care le-au luat?

El a confirmat.

— Unde sunt părinții tăi?

— Lucrează în Baton Rouge, a spus puștiul, întristându-se ușor. O să vină în curând, așa a zis bunica, a adăugat, fără prea multă convingere.

— Înseamnă „sfârșitul”.

Jacob a privit-o descumpănit.

— Amaia înseamnă sfârșitul, finalul. Alții spun că vine de la prima mamă, mama tuturor. Începutul sau sfârșitul.

Puștiul a zâmbit.

— E tare ciudat.

— Da, bănuiesc că este.

Copilul i-a arătat cele două figurine. Erau două animale mutante, nu le-a putut identifica. Unul era galben aproape în întregime, aducea cu un iepure dolofan, celălalt semăna cu un mic dragon portocaliu, doar că nu arunca flăcări pe gură, ci prin coadă.

— Pe care-l alegi?

— Dragonul, a spus Amaia, fără să stea pe gânduri.

— E Charizard, un Pokemon de foc, zburător. Pikachu e mai tare.

A înțeles că Pikachu era celălalt și a observat că puștiul era bucuros de alegerea ei.

— Da, rămân la Charizard.

Jacob i l-a dat.

— E al tău.

Amaia a rămas surprinsă, crezuse că Jacob îi propusese să se joace, dar de fapt o lăsase să aleagă pe care-l voia drept cadou.

— Mulțumesc foarte mult, Jacob, dar nu pot accepta, a spus ținând dragonul în mână. L-a întors și a văzut că Jacob scrisese ceva dedesubt. I-a arătat copilului. E numele tău?

— Da.

— Te semnezi pe toate jucăriile?

— Da.

— De ce?

— Pentru că și Ania colecționează Pokemoni și zice mereu că ai mei sunt ai ei.

Fără să-și ia privirea de la Jacob, Amaia și-a descheiat vesta antiglonț și a căutat prin buzunare. A scos o coală împăturită, a desfăcut-o și i-a arătat copilului fotografia pe care în ziua trecută o luase de pe dușumeaua din sala de ședințe. Era detaliul în care se vedea perfect o parte din vioară și zgârietura misterioasă.

— Ce crezi despre asta?

Jacob a luat fotografia și a studiat-o, înclinând-o ușor.

— Cred că vioara asta este a unui copil pe nume Mic.

— Mic? Crezi că asta scrie acolo?

Jacob a încuviințat.

— Da, asta. Mic. E a lui Mic, a afirmat cu deplină siguranță.

Amaia a privit fotografia, surprinsă de cât de clar i se părea acum scrisul acela. Exact ca atunci când cineva îți arată unde să pui o piesă imposibilă într-un puzzle. S-a uitat din nou la copil.

— Câți ani crezi că are Mic?

Jacob s-a gândit.

— Cred că e în clasa a patra sau a cincea.

— De ce crezi asta? l-a întrebat fascinată, aproape numai din plăcerea de a-i auzi explicația.

— Pentru că scrie legat, copiii mici scriu literele separat.

— Da, tu ești mare deja, a spus Amaia zâmbind.

A întors dragonul și a constatat că într-adevăr copilul scrisese literele legat.

— Jacob, m-ai ajutat foarte mult. Mi-era greu să-l accept pe Charizard, dar acum cred că o să-mi rămână mie, sunt sigură că o să-mi poarte noroc. A împăturit fotografia, a pus-o în buzunar împreună cu Charizard și s-a uitat din nou la Jacob, care nu-și mai lua ochii de la ea. Partea proastă este că n-am nimic să-ți dau la schimb…

Copilul și-a lăsat privirea în jos, iar Amaia și-a dat seama că se uita la pistolul ei prins la centură.

— Vrei pistolul meu? l-a întrebat surprinsă.

Jacob a dat din cap că da.

— Știi că e un pistol adevărat, i-a spus pe un ton grav.

— Da.

— Atunci știi și că nu pot să ți-l dau, pentru că un copil nu are voie să umble cu pistolul.

El a încuviințat trist.

— De ce-l vrei?

— Pentru că mi-e frică, a răspuns și a început să tremure, uitându-se pe furiș.

Amaia i-a urmărit privirea, dar nu a văzut nimic ciudat acolo.

S-a întors, întrebându-se dacă să facă gestul sau nu, dar până la urmă l-a luat pe după umeri pe Jacob și l-a tras spre ea ca pe un coleg.

— Ascultă-mă, când eram de vârsta ta și mie mi-era frică. Dar va trebui să mai crești și să te faci polițist ca să poți să umbli cu pistolul.

— Te-ai făcut polițistă pentru că ți-a fost frică atunci când erai mică?

— Da, cred că da. De fapt, sunt sigură, a spus, dându-și seama că, într-un fel, chiar așa stăteau lucrurile.

— Și acum nu-ți mai este frică?

— Îmi mai este frică, dar am și ăsta, a spus făcând semn spre armă. Și asta, a adăugat zâmbind și arătând spre insignă. Toate astea mă ajută să-i urmăresc pe cei care îi sperie pe alții.

Jacob nu părea foarte convins.

— Și când îi prinzi, îi omori?

Amaia s-a gândit mult înainte de a răspunde; în alte împrejurări, ar fi spus că nu, arma nu era pentru a ucide, era pentru apărare și ar folosi-o numai pentru a evita ca oamenii răi să facă și mai mult rău. L-a privit pe copilul speriat din fața ei și a înțeles că nu era cazul să-i vândă un clișeu, care mai era și o minciună gogonată. Nu putea să-i facă asta după tot ce i se întâmplase.

— Da, îi fac praf.

Jacob a zâmbit scurt, apoi și-a lăsat din nou capul în jos, aruncând priviri furișe într-o parte.

— Dar unii nu pot fi omorâți, ca zombiul de jos. Bunicul a tras în el și nici măcar nu l-a durut, a continuat să meargă, ca un robot ușor stricat. Ce faci dacă e deja mort sau e o fantomă? a întrebat pe un ton plin de groază.

— I-ai văzut bine pe oamenii care au intrat în casa ta?

— Erau doi bărbați cu măști pe față, mai era unul ca ea și fantoma, care era șeful lor.

— Șeful era o fantomă? De ce crezi că era o fantomă?

— Pentru că nu vorbea, le spunea cu mintea ce au de făcut… Plus că fața lui…

— Cum era?

Jacob și-a lăsat capul în piept și a rămas nemișcat câteva secunde, în timp ce, avea să-și dea ea seama mai târziu, își făcea curaj. S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna, invitând-o să-l urmeze. Fără să știe prea bine de ce, a luat mâna copilului și l-a urmat. Au făcut câțiva pași, până la tejgheaua infirmeriei, și atunci ea a înțeles privirile lui furișe și motivul pentru care îi era frică. Copilul a ridicat mâna și, fără să privească într-acolo, i-a arătat o planșă cu corpul uman în ecorșeu.

— Era așa.

45.

ÎNGER PĂZITOR

Elizondo

Ignacio nu avea ceas deșteptător, niciodată nu avusese nevoie de așa ceva. A aprins veioza și a luat de pe noptieră ceasul moștenit de la tatăl său. Era cinci dimineața. A știut că atunci când avea să coboare, va mai găsi jar în șemineul din sufragerie. Toată noaptea nu pusese geană peste geană, oricât se chinuise nu reușise să-și alunge din minte întunecimea acelei priviri. În capul său se derula încontinuu aceeași succesiune de imagini: mâna albă șerpuind prin aer, vaporoasele mâneci de dantelă, părul mat și negru de lup, plus zâmbetul acela.

Era obișnuit să ia micul dejun în fiecare dimineață, așa că, deși nu-i era foame, a mâncat tot, iar când a ieșit din casă a constatat, surprins numai pe jumătate, că era pentru prima dată când soția lui încuiase ușa de la intrare. Cea mai apropiată casă se afla la trei kilometri, așa că de regulă ușa de la intrare nu se încuia niciodată. S-a uitat câteva clipe la zăvor, întrebându-se cât de mult apucase să vadă soția lui din femeia din mașină. Destul, fără îndoială, pentru a o face să încuie o ușă pe care nu o mai încuiase niciodată. A ieșit încuind ușa după el și s-a îndreptat spre staul, fluierându-și câinii, Argi și Ipar, o pereche de border collie, nelipsiții lui tovarăși de muncă.

La amiază, când s-a întors acasă, a găsit-o pe Joxepi vorbind la telefon cu Engrasi. Nu a fost nevoie să întrebe nimic, a înțeles despre ce era vorba din ceea ce spunea. În după-amiaza trecută, fuseseră împreună la sediul Jandarmeriei ca să depună o reclamație. De dimineață, locotenentul i-a sunat ca să le spună că poliția franceză

verificase și nu exista în țară nicio mașină cu numărul acela. Poate că l-au notat greșit sau au confundat o literă cu o cifră. Ignacio a negat din cap în timp ce pregătea la chiuvetă mâncarea câinilor. Nu era deloc surprins că numărul era fals, sau că locotenentul nu și-a dat deloc interesul să verifice. Nu le-a scăpat gestul batjocoritor pe care-l făcuse spre sergent, crezând că ei nu sunt atenți. Posibilitatea unei răpiri i se părea la fel de îndepărtată ca aterizarea unor extratereștri, ba chiar și-a permis să emită trei sau patru ipoteze despre stadiul de beție la care puteau ajunge turiștii într-o după-amiază de vineri și la tendința copiilor de a-și imagina lucruri și de a exagera. Nu mai conta, oricum Ignacio luase o hotărâre.

•

Din clasă, Amaia l-a văzut pe Ignacio în curtea școlii. Știa că mătușa ei va veni după ea, dar tot s-a bucurat să-l vadă. Plin de seriozitate, stătea nemișcat în ploicică de care ceilalți se adăposteau. Purta un impermeabil bleumarin și un basc negru, îmbibat și perlat de picăturile de ploaie care-l făceau să strălucească precum argintul. Lângă el, atent, Ipar. Când a sunat clopoțelul, Amaia a așteptat, așa cum făcea de obicei, să iasă mai întâi hoarda de colegi gălăgioși. Unii s-au apropiat de Ignacio, ba chiar au încercat să pună mâna pe Ipar.

— Mușcă, i-a avertizat plin de gravitate pe cei mai îndrăzneți.

Amaia a zâmbit văzându-i cum își retrăgeau mâna, acoperind-o cu cealaltă, de parcă într-adevăr Ipar avea să-i mănânce. Când Amaia a ajuns în dreptul lor, Ignacio s-a aplecat spre ea ca să-i vorbească.

— Ce-ți mai face mâna? a întrebat-o arătând spre bandajul care i-o acoperea.

— Ah, mătușa a avut grijă, a spus fetița ca și cum ar fi fost ceva lipsit de importanță.

Ignacio i-a făcut un semn câinelui, iar acesta s-a ridicat și a început să o amușine pe fetiță, dându-i ocol de mai multe ori. Apoi s-a așezat în poziția dinainte, lângă stăpânul său.

Fetița și-a întins mâna și a lăsat câinele să-i amușine bandajul.

— Amaia, ăsta este Ipar. E un border collie, cel mai bun câine ciobănesc din câți există. A ajuns la a patra generație în familia mea, așa că Ipar este stră-strănepotul primului Ipar. Mirosul și auzul lui sunt extraordinare, este mereu atent, nu-i scapă nimic și e foarte curajos. De azi înainte, Ipar va avea grijă de tine. E câinele tău.

Amaia a zâmbind cu toată fața, dar apoi zâmbetul i s-a șters treptat de pe chip.

— Mătușa…?

— Mătușa ta e de acord. O să vin cu voi câteva zile pe drumul de la școală acasă și de acasă la școală. Tu poți să te joci cu el, dar pe copii să nu-i lași. Ipar nu trebuie să aibă prieteni, Amaia, câinii de felul ăsta au doar un stăpân, iar tu vei fi stăpâna lui. Să nu te desparți de el, pentru că atât timp cât el va fi lângă tine nu ți se va întâmpla nimic rău. Ipar e în stare să se lupte cu un lup și o va face ca să te apere.

Amaia l-a măsurat din ochi pe Ipar, apoi s-a uitat din nou la Ignacio, iar el a înțeles la ce se gândea fetița. Ea nu văzuse niciodată un lup, pentru ea era doar un animal care apărea în documentare, la fel de străin ca un tigru bengalez sau un leu african. Avea nevoie de altfel de asigurări. Așa că i-a spus ceea ce trebuia să-i spună:

— Dacă se întoarce vrăjitoarea, o s-o omoare.

— Cu adevărat? a întrebat ea pe un ton care aștepta confirmarea.

— O s-o facă praf, pe cuvântul meu.

Fetița a zâmbit. Înțelesese că era ceva serios. Și-a pus mâna bandajată pe capul câinelui și i-a zis:

— Hai, Ipar.

46.

FĂRĂ PIELE

Spitalul Charity, New Orleans

Marți, 30 august 2005, dimineața

Amaia a observat că Johnson îi făcea semne de lângă ușa sălii unu, în timp ce se despărțea de un bărbat cu care stătuse de vorbă. Ținându-l în continuare pe Jacob de mână, s-a îndreptat spre Johnson.

— Se știe ceva?

Johnson s-a întors spre ușă și a făcut un gest de exasperare.

— Deocamdată nimic. Tot intră și ies oameni, dar nimeni nu zice nimic. V-am chemat pentru că vreau să vă spun câteva chestii.

Amaia s-a uitat atentă la fața lui Johnson. Era palid, în ciuda căldurii din spital. După paloarea lui ai fi zis că tocmai ieșise din iarnă. Chiar și mustața, elementul cel mai caracteristic al feței sale, de obicei stufoasă și sfidătoare, părea mai mică și mai ștearsă. Era îngrijorat pentru Dupree; ei i se părea firesc să fie așa, era limpede că se apreciau reciproc și că, dincolo de faptul că dezaproba purtarea secretoasă dintre Dupree și Bull, Johnson punea mai presus de orice devotamentul pentru șeful său.

Poate pentru a scăpa de privirea scrutătoare a Amaiei, Johnson a privit-o direct în ochi.

— L-ai văzut pe bărbatul cu care am vorbit? E Lorenzo.

Ea l-a privit descumpănită.

— Phil Lorenzo, de la Rescue Me. Îți amintești că echipa de salvare și-a stabilit baza aici, la spital? Au vorbit cu noi de aici ieri-dimineață.

— A, colegul lui Brad Nelson, și-a amintit ea brusc. Ce a zis?

— Mi-a spus multe, dar nu știu dacă ne ajută cu ceva, multe și ambigue. Pe de o parte, zice că e adevărat că Nelson a lipsit cel puțin o dată, iar cu o altă ocazie a ajuns mai târziu. De fapt, chiar l-a acoperit o dată, a zis că Nelson se afla la alt post, când de fapt el plecase. Șeful echipei nu a aflat niciodată.

Amaia l-a privit întrebătoare. Toate se potriveau perfect.

— Însă mai zice și că Nelson avea probleme cu soția, că avea multe de rezolvat în familie. E un tip care înțelege astfel de lucruri, pentru că în urmă cu zece ani a fost pe punctul de a divorța. Bea mult pe atunci. În fine, s-a văzut pe sine în Nelson, așa că s-a hotărât să-l acopere, pentru că și el la rândul lui trecuse prin momente dificile și atunci îi fusese rușine să spună care erau problemele sale reale. Mergea la Alcoolicii Anonimi, pe ascuns, și pentru asta trebuia mereu să-și găsească scuze, să mintă. Mi-a mărturisit că în vremea aceea ajunsese un mincinos profesionist, însă mai știe și că e vorba doar de o etapă pe care o depășești odată ce ești pregătit pentru asta. „Ajungi să fii mândru de lucrurile de care ți-a fost rușine”, mi-a zis. Mi-a arătat până și o medalie albastru cu auriu primită la împlinirea a zece ani de când nu a mai băut alcool.

— Deci crede că Nelson are probleme cu alcoolul?

— Fiind atât de înțelegător, se pare că i-a fost groază să-l întrebe direct, a spus Johnson resemnat.

— Bun, așadar avem un tip care-l acoperă pentru că se pune în pielea lui și crede că e alcoolic. E adevărat că nu aruncă nicio lumină nouă asupra a ceea ce știm deja, în afară de faptul că avem confirmarea că Brad Nelson avea mari probleme în familie, că știa că trebuia să le rezolve și că pentru asta a fost nevoit să lipsească de mai multe ori de la datorie. Exact când se aflau în locurile cu familii asasinate, lipsea fără ca nimeni să afle, în afară de bunul său coleg.

— Totuși, dumneavoastră nu credeți că el este compozitorul…

— Accesele de furie le văd potrivite pentru cineva care are probleme cu alcoolul. Întâlnirile Alcoolicilor Anonimi au loc deseori în spații parohiale. Amintiți-vă că Reed l-a văzut pe Brad Nelson intrând pe furiș într-o biserică, în ciuda faptului că nimeni n-ar fi zis că e credincios.

— Bun. V-am spus că am mai multe vești, a spus bătând ușor darabana pe husa laptopului pe care-l ținea lipit de șold. În continuare telefoanele mobile nu funcționează, dar sistemul informatic al spitalului pare să meargă. O asistentă mi-a

confirmat că intranetul funcționează, așadar și serviciile de e-mail, chiar dacă foarte lent. Am reușit să mă conectez cu parola ei și am văzut că am primit mai multe e-mailuri. Se mișcă greu, mi-a luat vreo douăzeci de minute ca să le pot citi. Unul e pentru dumneavoastră, a spus scoțând laptopul și arătându-i ecranul.

— De la Virgil Landis, directorul de la American Insurance Association.

Amaia a citit mesajul în timp ce Johnson ținea laptopul pe antebrațși rezuma cu voce tare conținutul mesajului.

— Vă explică cum funcționează această asociație, care sunt atribuțiile inspectorilor. Confirmă că ei au acces la toate datele celor care au polițe de asigurare. Se deplasează în zonele lovite de catastrofe pentru a constata daunele și a aproba plata asigurării, care se face din fondul comun destinat situațiilor de acest fel. Adevărul este că directorul pare cooperant, nu ne-a băgat bețe-n roate, ceea ce e extrem de rar. Singura informație pe care a omis-o este cea despre inspectorii mai în vârstă, cu trei copii. Scrie că nu poate să trimită asemenea informații într-un mesaj la care ar putea avea acces oricine.

Johnson a ridicat din umeri, lăsând să se înțeleagă din gestul său că directorul are dreptate.

Amaia și-a ridicat privirea de la laptop.

— Mă rog, nu am avansat cine știe ce; s-ar putea să mă fi înșelat asupra vârstei copiilor. Vârsta victimelor m-a făcut să mă gândesc că totul avea să se repete până în cel mai mic detaliu, dar suspectul pur și simplu nu a avut timpul necesar. Dacă în urmă cu optsprezece ani, a zis Amaia aruncând o privire spre Jacob, a făcut ce a făcut și a dispărut, atunci chiar dacă și-ar fi refăcut viața foarte repede, copiii săi nu au cum să fie altfel decât foarte mici. Jacob m-a ajutat să-mi dau seama de asta. S-ar putea să aibă un băiat în clasa a patra sau a cincea, pe nume Mic, Michael sau Michel, iar vioara să fie a lui. S-ar putea ca și un alt frate de-al lui să cânte și cred că acesta este motivul pentru care s-a întors după ea la Galveston.

— Și-a dat seama că fiul său marcase vioara și s-a gândit că asta ar putea să-l trădeze, a spus Johnson.

Amaia, gânditoare, și-a lăsat capul ușor într-o parte.

— Mai e ceva de care-mi dau seama acum. Lăsând vioara la locul asasinatelor, nu doar transformă orice încăpere într-o sală de muzică; în cazul în care copiii săi cântă la vioară, atunci transformă gestul într-o transmutație perfectă. Astfel, se confirmă faptul că toate aceste crime sunt repetiții pentru asasinarea propriei familii.

Johnson s-a gândit câteva clipe, apoi a fost de acord.

— Cred că este un raționament extraordinar. Dupree va fi încântat.

Amaia a expirat tot aerul din plămâni și a pufnit obosită.

— Nu știu, totul este atât de confuz; nu-mi dau seama dacă într-adevăr judec cu limpezime sau dacă nu cumva creierul meu încearcă să completeze golurile cu niște ipoteze absurde.

— Cred că Landis ne poate ajuta în continuare, a spus în mesaj că nu i se pare canalul de comunicare potrivit pentru a trimite asemenea informații, însă nu a zis nimic de genul că ar fi nevoie de un mandat judecătoresc și chiar v-a lăsat numărul de telefon personal. Cred că are chef de vorbă, a spus Johnson.

— Mda, numai că telefoanele mobile continuă să nu funcționeze.

Johnson s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

— Asistenta care mi-a zis de intranet mi-a mai spus și că linia de telefon fix a spitalului funcționează. Liniile de la informații și de la urgențe sunt suprasaturate, dacă ridici receptorul nu ai ton, însă ea mi-a zis că dacă introduci un cod, poți vorbi în exterior. La etajul patru sunt birourile administrației și au telefon fix, unele dintre ele sunt închise. Codul este zero, zero, unu, diez. Știți să folosiți un șperaclu? a întrebat-o dându-i pe furiș două tije de metal scurte și subțiri.

La rândul ei, Amaia i-a dat mâna lui Jacob.

— Asistenta asta e o adevărată mină de aur, sau poate că dumneavoastră i-ați picat cu tronc…

— Încă nu mi-am pierdut tot farmecul, a zis Johnson,

zâmbind ușor.

Până și mustața îi arăta acum mai puțin pleoștită.

•

S-a gândit la cât era ceasul abia după ce formase numărul. Privind pe fereastră, a constatat că la un moment dat, în timp ce stătea pe hol cu Jacob, veniseră zorii. Nu putea vedea afară, pentru că ferestrele din acel birou erau acoperite cu acel plastic alb oribil, care imita efectul acidului. S-a uitat la ceas. Era 7.40. Ținând cont de diferența de fus orar dintre New Orleans și Washington, probabil că domnul Landis se trezise deja. Dacă nu, își asuma riscul. Până la urmă, când cineva îți dă numărul telefonului personal, se așteaptă să îl suni.

Landis se trezise deja, lua micul dejun când a sunat telefonul. Amaia nu a încercat să se scuze; poate că în alte împrejurări i-ar fi propus să revină ceva mai târziu, dar nu putea risca: probabilitatea de a mai găsi vreun telefon disponibil era extrem de mică. Landis a lăsat impresia că nu-i păsa că l-a sunat la ora aia.

— Sper că v-am fost de ajutor, adevărul este că nimeni nu prea știe ce rol au inspectorii de asigurări.

— Domnule Landis, mulțumesc că ați fost atât de amabil și mi-ați dat numărul dumneavoastră personal. Înțeleg că informațiile pe care vi le-am cerut sunt destul de delicate. Deocamdată, ne interesează doar în general, nimic special, informații generale la care are acces oricine de la resurse umane, așa că ne-ar fi de mare ajutor, pentru că ne aflăm în mijlocul unei investigații extrem de importante, despre care nu vă pot spune mai multe, mă rog… a spus Amaia și a chicotit ușor, adevărul este că nu ar trebui să vă spun asta, dar bănuim că unul dintre inspectorii dumneavoastră ar putea fi implicat într-o chestiune extrem de gravă.

Johnson avusese dreptate. Landis murea de plăcere.

— Principiul meu a fost dintotdeauna să ajut poliția cu tot ce pot, cu atât mai mult cu cât acum e vorba de FBI, așa că sunt bucuros să vă fiu de ajutor.

— Sunteți foarte amabil, domnule Landis. Firește că mă bazez pe discreția dumneavoastră, pentru că voi fi obligată să

vă destăinui tot mai multe aspecte ale investigației, pe măsură ce colaborarea noastră se va intensifica și, mai ales, fiind vorba de o chestiune atât de *delicată,* a spus Amaia, subliniind ultimul cuvânt, pe care l-a lansat exact așa cum lansezi momeala la pescuit.

— Bineînțeles.

— Spuneți-mi, vă rog, toți inspectorii se deplasează în zonele unde au loc catastrofe?

— Da, v-am explicat în e-mail; trebuie să meargă la fața locului pentru a autoriza plata daunelor din fondul creat în acest scop.

— Se deplasează în toată țara?

— Departamentul de inspecție e împărțit în patru secțiuni, care împart țara, mai mult sau mai puțin, în patru mari zone. În mod normal, inspectorii se deplasează în zona lor, dar se poate întâmpla să fie chemați și în afara zonei lor, atunci când e vorba despre calamități uriașe. După cum bănuiesc că știți, în astfel de momente e primordial să acționezi imediat, așa că uneori inspectorii se deplasează în afara zonei lor obișnuite.

— În mesajul dumneavoastră, spuneați că nu merg niciodată înainte de catastrofă, chiar dacă este vorba despre una anunțată din timp, cum este acum cazul uraganului Katrina.

— Nici nu ne trece prin cap să-i facem pe inspectorii noștri să-și riște viața. Ar fi o tâmpenie absolută și, în plus, ar trebui să le mărim asigurarea de viață, a adăugat râzând.

Amaia și-a zis că era o glumă de asigurători. A râs fals.

— E destul că trebuie să meargă în zonele acelea, după catastrofe. Vă asigur că munca lor nu e deloc lipsită de riscuri, a precizat Landis.

— Un inspector are acces la informațiile private incluse într-o poliță de asigurare, informații care se fac pe proprie răspundere, corect?

— Da, falsul în declarații poate duce la pierderea dreptului de a încasa asigurarea. Asigurații sunt informați de clauza asta, atunci când le încheiem asigurarea, i-a explicat Landis.

— Am înțeles. Și au nevoie de o autorizație specială pentru

a avea acces la astfel de informații?

— Funcția lor de inspectori le dă dreptul să aibă acces la toate informațiile unei polițe de asigurare încheiată de oricare dintre asociații noștri.

Amaia a făcut o pauză în care și l-a imaginat pe Landis întinzându-se și torcând de plăcere ca o pisică.

— Bărbatul pe care-l căutăm s-ar putea să aibă între cincizeci și șaizeci de ani, a spus Amaia.

Landis a scos un mormăit, un fel de „îmmmmm", care i-a precizat Amaiei și mai bine imaginea pisicească pe care și-o făcuse despre el.

— Aici avem o problemă. Dacă e inspector, probabil că se încadrează la vârstele de care vorbiți: firma noastră pune preț pe implicare, dar și pe experiență. Funcția de inspector se obține acumulând experiență. Sunt și unii mai tineri, dar cei mai mulți sunt în categoriile astea de vârstă.

— Dacă aș încerca să fiu mai exactă, aș spune că are în jur de cincizeci și cinci de ani. Trebuie să fie căsătorit și să aibă trei copii, foarte probabil doi băieți și o fată și, mă rog, nu știu dacă aveți astfel de date, pe unul dintre băieți ar trebui să-l cheme Michael și să aibă în jur de zece ani.

— Firma noastră de asigurări asigură tocmai firmele de asigurări, așa că avem toate datele, angajații noștri sunt obligați să se asigure la noi. În plus, în urmă cu cinci sau șase ani, s-a creat o bază de date cu zilele de naștere ale angajaților și ale copiilor lor, pentru a-i putea felicita de ziua lor.

— Aveți sediu doar la Washington?

— Nu, bineînțeles că avem mai multe sedii. De fapt, la Washington sunt doar birourile administrației. Personalul nostru e împărțit în două mari centre, unul la New York, celălalt la Austin, Texas.

Nu s-a putut abține să nu calculeze. New York-ul era mai aproape de Cape May, New Jersey. Galveston, Killeen și Alvord se aflau în Texas. Brooksville era foarte aproape, în Oklahoma. Nu i-ar fi fost greu să se deplaseze de acolo până în Florida sau New Orleans… Deși toți inspectorii avea acces la aceleași informații, n-ar fi avut nimic altceva de făcut decât să

ia un avion până la o destinație unde să fie în siguranță, dar aproape de locul unde urma să se abată un uragan. Fără prea multă tragere de inimă, Amaia a mai riscat o ultimă rugăminte:

— Domnule Landis, am să vă trimit o listă cu locurile unde în ultimele șase luni au avut loc catastrofe, inclusiv New Orleans, unde tragedia e în plină desfășurare. Chiar nu știu când voi putea să vă sun din nou, dar am să încerc prin toate mijloacele. Ar fi de mare ajutor în desfășurarea investigației noastre dacă am ști care dintre inspectori au fost în acele locuri și când. De asemenea, dacă vreunul dintre ei a cerut voie să plece în concediu exact în datele când au avut loc catastrofele, sau dacă se află de două zile în concediu.

— Îhî, a răspuns Landis, luând probabil notițe.

Brusc, a fost inspirată.

— Ați putea să comparați locul de naștere a inspectorilor cu lista respectivă?

— Da.

— Cât timp credeți că o să vă ia până să aveți toate aceste date?

Landis a tăcut câteva secunde, în timp ce Amaia se ruga să fie într-un timp cât mai scurt.

— Unele date le pot avea chiar astăzi, dar cele mai multe va trebui să le caut la departamentul de resurse umane ale firmelor noastre… Hai să zicem mâine, la prânz.

Florida. 30 august 2005, ora 7.40
În apropierea locuinței familiei Nelson

Agenta Stella Tucker și-a dat seama că piciorul îi amorțise. S-a întins cât a putut, adică nu prea mult, până când a atins cu capul plafonul furgonetei, ceea ce a obligat-o să se aplece înainte, dacă voia să-și întindă picioarele de tot. Și-a întors capul spre cei cinci bărbați din echipă, exact la timp pentru a vedea cum toți, în afară de Emerson, care stătea lângă ea, pe bancheta din spate la geam, și-au întors capul prefăcându-se

că nu se uitaseră la fundul ei. Și-a dat ochii peste cap și a început să-și maseze gambele, încercând să reactiveze circulația sângelui în zonă. Nu se mai putea plânge; știind că ea va fi din nou în furgonetă pentru a supraveghea casa lui Brad Nelson, i-a făcut pe toți, măcar atât, să se dea cu deodorant; unii cu loțiune după bărbierit și apă de colonie, iar cei mai atenți, chiar au făcut și duș.

A auzit în căști vocea clară a șefului echipei SWAT, de la arme și tactici speciale.

— Tocmai s-a mișcat. Stă tot cu mâinile pe volan, dar a ridicat capul.

— Așteptați, a răspuns ea. Nu uitați că în afară de cazul că face ceva ciudat, așteptăm să intre în casă. Dacă-l capturăm acum, chiar dacă este înarmat, procurorul o să dea cu noi de pământ, nu uitați că e polițist. Așteptăm să intre în casă.

Repetase de o sută de ori, dar înțelegea și nervozitatea celor din SWAT; și ea era îngrijorată și iritată. Picioarele o dureau de la atâta stat pe vine pentru a vedea mașina prin geamul din spate al camionetei; ar mai fi putut să stea în picioare, aplecată în față, dar știa că de data aceasta ar fi fost ea însăși reținută pentru împușcarea unuia dintre troglodiții care aproape că grohăiau de fiecare dată când ea își schimba poziția, încercând să-și mai dezmorțească picioarele.

Brad Nelson stătea de o oră și șapte minute în mașină, în fața casei soției lui.

Când ajunsese, parcase hotărât în fața casei și oprise motorul imediat. În acel moment, a fost sigură că Brad va ieși din mașină și se va duce direct în casă. Chiar deschisese portiera, făcând ca luminița din interiorul mașinii să se aprindă. Însă a închis-o la loc și a rămas acolo, uitându-se fix la casă, aproape nemișcat. În ultima jumătate de oră, alternase momentele de încremenire cu perioade în care stătuse cu mâinile încrucișate pe volan și cu capul sprijinit de ele, de parcă ar fi moțăit. În urmă cu zece minute își ridicase privirea ca și cum ceva i-ar fi atras atenția, însă apoi și-a așezat din nou mâinile pe volan, de data aceasta cu degetele încrucișate, și și-a sprijinit capul pe ele.

— Omul meu de pe acoperiș spune că pare că s-ar ruga, îi spusese șeful echipei SWAT.

Informația i se păruse semnificativă. Inițiativa compozitorului de a se ruga înainte de a-și măcelări familia se potrivea cu profilul făcut plecând de la crimele lui și de la comportamentul lui Martin Lenx.

— Și-a separat mâinile și și-a lăsat capul pe spate.

A privit pe furiș prin gemulețul camionetei. Vedea perfect fațada casei în stil spaniol, cu o terasă mare pe acoperiș și un palmier în fața intrării, care obtura puțin vederea spre curtea din spatele casei. În schimb, reușea să vadă doar din lateral mașina și nu în întregime, ci doar partea din spate, ceea ce o împiedica să-l vadă pe Nelson.

— Fiți pe fază. Dacă a terminat de rugat, ar putea fi semn că se simte pregătit să acționeze.

S-a întâmplat exact cum presimțise.

— Atenție, se mișcă, i-a alertat șeful echipei SWAT. Strânge volanul cu ambele mâini, stă cu spatele drept și se uită spre casă. S-a aplecat să ia ceva din torpedou. Atenție, armă. Repet, are o armă.

— Fiți pe fază, le-a cerut Tucker din nou. Așteptați până intră în casă.

A observat cum portiera mașinii s-a deschis cu atâta violență încât a reculat, lovindu-l pe Nelson, care a rămas impasibil. Ținea arma cu ambele mâini. Ferm. Fără să-i pese că portiera mașinii rămăsese deschisă, a alergat aplecat spre zidul lateral al casei. Tucker a rămas mută de uimire; ar fi jurat că nu avea să procedeze așa. Timp de mai bine de o oră stătuse în mașină în fața casei, nehotărât și lipsit de îndrăzneală, ca și cum i-ar fi lipsit curajul. Tucker fusese sigură că Nelson va sfârși prin a porni mașina și a pleca de acolo. Vocea șefului echipei SWAT i-a răsunat în căști.

— Atenție, s-a dus prin spate. E înarmat și se îndreaptă spre ușa din spate.

Jinduind după aer curat, neviciat cu loțiune masculină, nu s-a mai putut stăpâni și a întredeschis ușor ușa din spatele camionetei. Strada cufundată în liniștea orei matinale a ajutat-

o să audă loviturile înainte de vocea șefului SWAT.

— Atenție, dărâmă ușa din spate, dă cu picioarele în ea.

— Așteptați să intre, a apucat ea să le mai ceară încă o dată.

Apoi a auzit mai multe împușcături, pe moment ar fi jurat că patru, deși după reconstituire s-a dovedit că fuseseră cinci: patru ale lui Nelson și una a agentului SWAT, strecurat în sufrageria casei și care se văzuse silit să tragă.

Spitalul Charity, New Orleans

Întorcându-se la secția urgențe, Amaia a văzut că Bull i se alăturase lui Johnson în fața ușii de la sala de operații și că micuțul Jacob dispăruse. Charbou, plin de nervi, se apropia pe hol.

— Unde este copilul? a întrebat ea.

— Stați liniștită, e cu bunica lui, i-a răspuns Johnson. Situația bătrânului e stabilă, l-au mutat la etajul trei.

— Ceva noutăți? a întrebat Amaia făcând un semn spre ușa sălii de operații.

Charbou a spus enervat la culme, țintuindu-și cu privirea colegul.

— Nu, nu știe nici dracu', dar știți de ce? Am să vă spun eu, pentru că ăștia doi, șeful dumneavoastră și

colegul meu, ne-au tras pe sfoară făcându-ne să credem că urmărim un asasin în serie.

— Nu-i așa. Îl urmărim pe compozitor, a răspuns calm, cu voce joasă, Jason Bull.

— Salazar a observat încă de la început toate șușotelile, privirile, discuțiile între patru ochi. Poți să râzi cât vrei, colega. Eu n-am văzut, deși ea mi-a atras atenția, sau dacă am văzut, nu am vrut să cred, pentru că niciodată nu mi-aș fi putut imagina așa ceva.

Bull continua să stea cu capul plecat, înghițind reproșurile. A răspuns cu voce extrem de joasă:

— N-ai înțelege.

Charbou l-a privit indignat.

— N-aș înțelege? Acum mă mai faci și tâmpit. Dacă e ceva ce nu înțeleg, atunci este de ce nu mi-ai spus. Și poți începe prin a ne explica ce naiba e chestia aia pe care am adus-o cu barca, acoperită ca o nenorocită de pasăre adormită.

— Tu ce crezi că este? a întrebat calm Bull, uitându-se în ochii lui Charbou.

Colegul său nu s-a lăsat intimidat. A făcut un pas înainte, s-a proțăpit în fața lui Bull și a răspuns:

— Mi se pare că e ceva ce nu are nume, iar dacă are, nu vreau să-l folosesc.

Bull a încuviințat.

— Exact asta este.

Charbou i-a susținut privirea timp de două secunde și a râs fals.

— Vrei să-mi spui că e un nenorocit de zombi?

— Vreau să spun doar că unele lucruri sunt exact ce par a fi. Știi bine, explicația cea mai simplă… i-a răspuns fără să-și iasă din fire.

— Ce e Samedi? a întrebat Amaia, pe un ton plin de seriozitate.

Bull a strâns din buze înainte de a răspunde.

— Nu pot răspunde la întrebarea asta. Face parte din investigația pe care o fac împreună cu agentul Dupree. Nu pot răspunde fără acordul lui.

Johnson a intervenit:

— Acordul lui? Agentul Dupree a suferit un infarct, sau n-ați văzut? Viața lui atârnă de un fir. Sunt agentul cu gradul cel mai mare, imediat după al lui, așa că eu comand aici. Vă ordon să ne informați.

— Nu-mi puteți da ordine, nu sunt agent FBI. Colaborarea mea cu agentul Dupree e de natură…

Charbou l-a prins de gât și l-a izbit de perete. Bull nici măcar nu a încercat să se apere.

— Am fost la nunta ta, sunt nașul mezinului tău și tu-mi vii mie cu chestii dintr-astea.

Johnson și Amaia l-au ținut pe Charbou, dar fără prea

multă convingere.

— Bine, a acceptat Bull, închizând ochii.

Charbou i-a dat drumul și a făcut doi pași în spate.

— Se numește Médora, Médora Lirette. A fost răpită în urmă cu zece ani, când avea șaisprezece, în timpul uraganului Casilda.

Johnson a dat afirmativ din cap.

— Continuați.

— Pe atunci, eu eram la departamentul de crime și delicte împotriva persoanelor. Médora este sora mai mică a lui Jerome Jay Lirette, un cunoscut traficant din Terrebonne, în zona mlaștinilor, la o oră de aici. Jerome începuse de foarte tânăr să vândă droguri, însă era tare isteț. Nu a fost dependent niciodată și și-a dezvoltat afacerea până a ajuns să fie un traficant de nivel mediu, cu o grămadă de oameni muncind pentru el. În numai câțiva ani a ajuns să se bucure de prestigiu, dacă așa ceva este posibil în lumea lui. Avea grijă de maică-sa și de bunică-sa și se arăta extraordinar de protector cu sora lui mai mică. În noaptea în care uraganul Casilda a lovit zona mlaștinilor, niște indivizi descriși la fel cu cei care le-au răpit pe surorile lui Jacob au năvălit în casă și au luat-o pe frumoasa Médora și pe cele două prietene care-și petreceau noaptea la ea. Toate trei erau minore.

— Médora este victima unei răpiri din urmă cu zece ani? Sunteți sigur?

— Are numele tatuat pe ceafă, un cadou de ziua de naștere din partea fratelui ei. E tot ce se mai poate recunoaște la ea. A fost o răpire, nu o sechestrare. Cei care au luat-o nu au cerut nimic la schimb, pentru că nu aveau de gând să o elibereze. Deși traficanții își rezolvă problemele ei între ei, atunci când Médora a dispărut, Lirette a depus o reclamație, dar nu în Terrebonne, unde locuia. A venit la New Orleans, s-a prezentat la sediul poliției însoțit de trei avocați, și-au spus numele și au cerut să discute cu șeful secției și cu procurorul. Mai întâi l-au trimis la mine. Jerome era răvășit. Se vedea că nu dormise de mult timp și că încurcătura, oricare ar fi fost ea, îl depășea cu totul. La început nu a scos niciun cuvânt. Era

atât de epuizat încât părea că o să leșine în orice moment. Apoi a declarat că sora lui fusese răpită, acesta este cuvântul pe care l-a folosit, nu sechestrată sau reținută. A spus răpită. A mai declarat că știa cine o răpise și că era dispus să dezvăluie numele unor traficanți de droguri din oraș, în schimbul imunității față de astfel de delicte și al colaborării poliției din New Orleans și FBI pentru rezolvarea răpirii surorii lui. Cred că vă puteți imagina ce fețe am făcut cu toții. Lirette nu a mai scos niciun cuvânt, dar avocații lui au precizat cererile sale. Au spus că domnul Lirette era conștient de gravitatea cazului, dar și de importanța dezvăluirilor pe care urma să le facă și care ar duce la descoperirea multor date despre afacerea sa: asociați, distribuitori, canalele de primire a mărfii, personalul portuar și vamal implicat. Știam că cele mai multe droguri ajungeau la destinație pe canale și mlaștini, dar șansa de a descoperi rețeaua portuară era o ofertă greu de refuzat. Aveau totul scris și erau gata să ne dea toate documentele, dacă ajungeam la o înțelegere. S-au închis în birou cu șeful, iar procurorul a avut la dispoziție cincisprezece secunde pentru a răsfoi o declarație de douăzeci de pagini. După numai zece secunde procurorul a fost de acord. S-au semnat declarațiile, ne-au dat toate documentele pe care le aveau, iar cei de la narcotice au trecut imediat la treabă. Jerome ne-a spus că în urmă cu o lună începuse să discute un posibil parteneriat cu o organizație despre care nu știa altceva sigur decât că provenea din Baton Rouge. Jerome nu de prost ajunsese până unde ajunsese. Întrebările celor din organizație l-au făcut să creadă că interesul lor nu era de a-și asigura afacerea, ci de a pune mâna pe infrastructura rețelelor sale. Așa că a rupt orice relație cu ei. După două nopți, în timp ce uraganul Casilda se abătea asupra zonei, câțiva indivizi au năvălit în casa lui, speriindu-le de moarte pe maică-sa și pe bunică-sa și răpindu-le pe sora lui și pe cele două prietene ale ei. A spus că le luase Samedi.

— Exact asta a spus și bunica lui Jacob, a zis Amaia. Copilul a vorbit despre doi indivizi cu cagule, înarmați, plus un al treilea având același aspect ca Médora, iar după ce mi-a

descris detaliat cum a avut loc atacul, l-a identificat pe șeful celor care i-au luat surorile arătându-mi o planșă anatomică în care corpul este reprezentat cu mușchi, dar fără piele.

— Pentru Dumnezeu! a protestat Charbou. E influențat de ce a spus bunică-sa, ca să nu mai spun că ți se face părul măciucă numai văzând-o pe Médora. Vorbim despre un copil de patru ani.

— Cinci, l-a corectat Amaia. E un pușți foarte inteligent și este unul dintre martorii cei mai de încredere și mai chibzuiți cu care am stat vreodată de vorbă.

— Bine, dacă ne apucăm acum să dăm credibilitate spuselor unui copil de patru ani, atunci treaba e clară.

— Cinci, cinci ani; și nu înțeleg de ce nu l-aș crede. Nu înțeleg de ce ne îndoim de spusele copiilor. Nu știu de ce Jacob trebuie să aibă parte de mai puțină credibilitate decât Jerome Lirette, cel pentru care s-a deschis un caz, a spus Amaia iritată.

Johnson a privit-o ca și cum ar fi avut un déjà vu; avusese de mai multe ori impresia că subinspectoarea vorbea despre ea însăși.

— Toată lumea din Louisiana știe cine este Samedi, a spus Charbou. Samedi este baronul Samedi, unul dintre vrăjitorii voodoo. Spiritul morții. Un spirit malefic, căruia i se atribuie cele mai cumplite nelegiuiri și a cărui reprezentare cu siguranță ați văzut-o de un milion de ori în timpul carnavalului sau de Halloween. Un schelet cu găvanele goale, cu un joben pe cap și cu un trabuc în gură. Uneori mai apare reprezentat și cu smoching sau frac… Sunt sigur că toți copiii știu despre cine e vorba. E un personaj din folclorul nostru, așa cum în Irlanda sunt spiridușii verzi. A făcut o pauză și l-a privit pe Bull. Apoi mai este și legenda lui Samedi, organizația secretă, Casa Neagră, sau Biserica Neagră, cum îi spun unii. Bănuiesc că orice polițist din Louisiana a auzit cel puțin o dată că toate cazurile nerezolvate i se pun în cârcă lui Samedi. Neputința de a clarifica unele cazuri de dispariție a condus la bănuiala că ar exista o rețea de pedofilie, de prostituție juvenilă sau cu fete foarte tinere. Dar eu cred că Samedi nu

există, a conchis Charbou. Basme pentru polițiști: o presupusă organizație criminală secretă, foarte puternică și căreia i se pot imputa crime nerezolvate. O stafie. Nicio investigație oficială nu a reușit să aducă vreo dovadă despre existența sa.

Bull, acum mult mai cooperant, a precizat:

— Eu mereu am acceptat că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în toate aceste povești. Se știe că multe rețele criminale operează din umbră ani de zile, fără ca existența lor să ajungă să fie dovedită, poate tocmai din cauza investigațiilor. Poate că Samedi avea legătură cu așa ceva, dar restul din ce se spunea despre el e o legendă, fără îndoială. Până atunci, pentru mine era doar o organizație fictivă, imaginară. Până când a apărut Jerome Lirette. Jerome ne-a spus că, în urmă cu două nopți, niște indivizi au dat buzna în casa lui, noaptea, târziu, imediat după trecerea uraganului. Exact ca în cazul de astăzi. În acel moment, în casă se aflau maică-sa, bunică-sa, sora lui, Médora și două prietene de-ale ei, plus Jerome, împreună cu doi dintre locțiitorii lui. Nu aveau curent electric și nici telefoanele nu funcționau, însă casa rezistase în fața uraganului. Au auzit o bufnitură puternică și s-au gândit că o rafală din coada uraganului a distrus ușa. Primul lucru pe care l-au făcut cei care au dat buzna în casă a fost să-i împuște în cap pe cei doi locțiitori. Apoi, însuși baronul Samedi a intrat în casă, însoțit de alte trei persoane. Jerome a spus „cu înfățișare neobișnuită”, dar a refuzat să ne ofere o descriere. Printre țipetele de groază ale mamei și bunicii, cei care-l însoțeau pe Samedi le-au înconjurat pe fete și le-au scos afară din casă, în timp ce baronul, sau bărbatul îmbrăcat precum baronul Samedi, stătea în picioare în mijlocul încăperii, încântat de haosul din jurul său, ca și cum s-ar fi amuzat nespus. Maică-sa și bunică-sa au încercat să se opună, dar au fost lovite fără milă. Bunică-sa s-a prăbușit pe jos, moartă, maică-sa s-a ales cu o claviculă și o mână rupte. Ne-a mărturisit, printre lacrimi, că el nu a făcut nimic, că a fost pur și simplu șocat de ceea ce vedea și că fusese paralizat de spaimă. Brusc, în timp ce indivizii plecau pe unde veniseră, a auzit țipetele surorii lui. Médora,

îngrozită, îi cerea să-i sară în ajutor, dar el a fost incapabil să o ajute. A spus că țipetele surorii sale i se întipăriseră în suflet. I-am făcut testul poligraf, deși știam că nu avea rost: era evident că el credea că spune adevărul. Se simțea umilit și tulburat și era evident că tot ceea ce povestea îi provoca o rușine cumplită și se simțea dezonorat, ca să nu mai spun că niciun traficant de talia lui nu ar face o asemenea farsă prin care să-i pună procurorului pe tavă jumătate din afacerile sale. Am verificat spusele lui. Cazul fusese clasat drept o răfuială între traficanți de droguri. Jerome îi spusese șerifului că niște indivizi intraseră noaptea târziu în casa lui, îi uciseseră pe prietenii săi și pe bunică-sa și o răniseră grav pe maică-sa. Nu pomenise nimic despre dispariția Médorei, nici a celorlalte două fete. Când șeriful l-a întrebat despre sora sa, Jerome i-a zis că se afla la o rudă, în Saint Bernard. La morga din Saint Gabriel, în Terrebonne, se aflau cele două cadavre ale locțiitorilor lui Jerome. Șeriful autorizase o firmă de pompe funebre să ridice cadavrul Ameliei Lirette, bunica lui Jerome. Faza este că rănile cadavrelor coincideau cu povestea lui Jerome și celelalte două fete lipseau de acasă. Ne-am dus la spital, iar declarația mamei lui Jerome a fost și mai ciudată, pentru că ea chiar ne-a spus cum arătau însoțitorii bărbatului îmbrăcat ca Samedi: doi indivizi cu cagule și trei persoane *nevii,* chiar așa a zis. Așa că, tratând cu multă suspiciune declarația lui Jerome, am început o investigație pentru răpirea Médorei Lirette și a celor două fete, despre care eram convinși că fuseseră victime colaterale. La început, am tratat cazul ca pe unul de sechestrare, bănuind că afacerile lui Jerome aveau legătură cu dispariția surorii sale. Mai ales pentru că inșii ăia din Baton Rouge, care se dovediseră extrem de doritori să facă afaceri, dispăruseră de pe fața pământului. Ancheta ne-a condus spre posibilitatea existenței unei organizații criminale care, folosindu-se de persoanele sechestrate, din familiile traficanților, înghițea traficanții de nivel mediu și mare și rețelele lor de distribuție. E o practică extinsă în Mexic, Brazilia și Columbia în rândul cartelurilor de droguri. Au început să ajungă la urechile noastre zvonuri despre Biserica

Neagră, Casa Neagră, Samedi… Dar organizația era o stafie, pur și simplu nu exista, chiar dacă în toate țările din lume și în toate polițiile posibile circulă o legendă pe seama căreia se pun cazurile inexplicabile, cum se dovedea a fi și al nostru. O fundătură. Până când un agent FBI ne-a făcut să abordăm cazul din alt punct de vedere, adică nu l-am mai tratat ca și cum nu ar avea foarte mult de-a face cu Jerome, ci cu Médora. Ați avut dreptate, a recunoscut Bull privind-o pe Amaia, eu și Dupree ne cunoaștem de mult timp.

— De zece ani, a spus ea.

El a încuviințat.

— Dupree și Carlino au fost agenții FBI trimiși să ajute la rezolvarea cazului Médorei Lirette.

Johnson a clătinat din cap.

— Nu-l știu pe agentul Carlino.

— Pentru că agentul Frank Carlino și Jerome Lirette au murit în urmă cu zece ani, în timp ce investigația era în plină desfășurare, iar agentul Dupree a fost cât pe ce să-și piardă și el viața.

47.

PETIT BON ANGE. ÎNGERAȘUL BUN

Spitalul Charity, New Orleans

Ușa s-a deschis și doi medici s-au oprit în fața lor.

— Îmi vine să cred că dumneavoastră veniți de la circul ciudățeniilor, a spus unul dintre medici.

Amaia nu a înțeles gluma, dacă o fi fost o glumă. I-a adresat glumețului o privire asasină.

— Nu vă supărați, dar ne-ați adus trei bolnavi și niciodată până acum n-am mai avut parte de atâtea ciudățenii deodată.

— Cum se simte agentul Dupree? a întrebat Johnson, înainte ca Amaia să apuce să spună ceva.

— Am vești și bune, și rele. Se pare că prietenul dumneavoastră a suferit un infarct miocardic acut, există toate simptomele infarctului, doare ca un infarct, însă vestea bună este că nu e, de fapt, un infarct. Prietenul dumneavoastră are ceea ce se numește sindromul inimii frânte sau cardiomiopatia Takotsubo. Prezintă simptome similare unui infarct, cum ar fi dureri în piept și dificultăți de respirație… Se crede că este cauzat de creșterea numărului de hormoni ai stresului, cum este adrenalina… Arterele nu se blochează, însă mușchiul cardiac este afectat și slăbește până într-acolo încât ventriculul stâng capătă o formă conică, de aici și numele sindromului, *takotsubo* fiind un soi de amforă pântecoasă și cu gâtul strâmt care se folosește în Japonia pe post de capcană pentru prinderea caracatițelor. Forma conică face ca animalul, odată intrat în capcană, să nu mai poată ieși. Inima prietenului dumneavoastră este comprimată pe jumătate, literalmente.

Johnson a privit-o copleșit pe Amaia.

— Pe jumătate… a șoptit.

Celălalt medic a intervenit:

— Când am examinat zona, am observat că are cicatrici de la o rană mai veche, formată din cinci puncte, cum ar fi cinci împunsături, însă la nivel intern ecografia nu a revelat nimic. Poate știți ce i s-a întâmplat.

Amaia s-a uitat la Johnson, dar acesta a făcut un gest negativ.

— Nu știu, tot ce știu este că în ultimele zile s-a plâns că îl doare o cicatrice veche.

— Așa este, a spus Amaia, amintindu-și de scena cu predicatorul din fața barului de striptease de pe strada Bourbon.

S-a uitat cu atenție la Bull, care s-a lăsat ușor pe spate, aproape imperceptibil, și și-a aplecat capul în jos.

— Ne-a atras atenția, a continuat medicul, asemănarea dintre rana prietenului dumneavoastră și cea a bătrânului pe care l-ați adus. Cinci puncte de apăsare intensă, fisuri, ca extremitățile unei stele-de-mare. Au tras în el cu un pistol Taser cu electroșocuri?

Au negat cu toții.

— Ați încercat să-l reanimați pe bătrân?

— Nu, mai întâi am crezut că a fost împușcat, însă apoi am văzut semnele de pe piept și nu ne-am atins de el, a spus Johnson.

Medicul și-a privit colegul și a făcut un gest de uimire.

— Mă așteptam să-mi confirmați încercarea de reanimare, asta ar fi putut justifica povestea lui. Bătrânul spune că au vrut să-i smulgă inima. Presiunea asupra pieptului în timpul unui atac este copleșitoare și ar fi putut avea o asemenea senzație cât timp ați fi încercat să-l ajutați… Astfel de leziuni le-am mai văzut numai la cei care au fost împușcați și purtau vestă antiglonț. Oricum, nu cred să existe vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat domnului Dupree.

— Trebuie să-l operați? a întrebat Johnson.

— Nu, inima își revine singură la forma originală, cu ajutorul unui tratament cu pastile, după câteva zile, săptămâni sau chiar ceva mai mult. Însă apare o dificultate în plus din cauza uraganului. Îl monitorizăm, i-am administrat aspirină și diuretice, dar are nevoie de betablocante și de inhibitori pentru enzima de conversie a angiotensinei. La farmacia spitalului nu mai există medicamentele de care are nevoie. În împrejurări normale, le-am fi putut cere de la oricare alt spital din oraș. Am trimite după ele o ambulanță și le-am avea în mai puțin de douăzeci de minute. Însă dincolo de dificultatea de a trimite acum o ambulanță, credem că farmaciile spitalelor au aceeași problemă ca farmacia noastră.

— Și ce o să faceți?

— Puținul care ne-a rămas de făcut: îl ținem sub observație, în stare de repaus, îi dăm calmante pentru dureri și cam atât, până când lucrurile vor reintra în normal acolo, afară. Pentru inima lui, să bată presupune un efort uriaș, plus o durere pe măsură, însă poate că în privința asta ne puteți ajuta. A făcut o pauză și i-a privit pe rând. Spun asta pentru că, după ce l-am informat pe prietenul dumneavoastră despre starea în care se află și despre circumstanțele actuale, domnul Dupree și-a exprimat dorința de a părăsi spitalul și a solicitat externarea

voluntară.

— Ar putea fi periculos pentru el? a întrebat Johnson.

— Foarte periculos, chiar dacă recuperarea se face fără probleme. Dacă nu urmează un tratament și face efort, starea lui s-ar putea complica prin ruperea ventriculului stâng. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, atunci am vorbi despre moarte subită.

— Înseamnă că nu-l putem lăsa să iasă din spital, a spus Bull.

Medicul a ridicat din umeri.

— Dacă ar fi fost într-o altă zi, în alte condiții, aș fi insistat până l-aș fi convins, dar vedeți ce e aici, a spus aruncând o privire în jur. Am nevoie de fiecare pat, de fiecare targă mobilă. O cardiomiopatie Takotsubo este foarte interesantă pentru un medic, dar nu acum, când funcționăm la limită. Am fost siliți să oprim aerul condiționat pentru ca generatorul să poată susține în funcțiune aparatele vitale și stăm foarte prost cu motorina. Începe să se pună problema evacuării spitalului. N-am să țin aici pe nimeni care vrea să plece din proprie voință. Încercați să-l convingeți.

— Îl putem vedea?

— Acum i se administrează medicația, veți putea după un timp, dar mai întâi avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Neurologii și psihiatrii care se ocupă de femeia pe care ați adus-o vor să vă pună câteva întrebări. Sunt uluiți pur și simplu de acest caz. Circul ciudățeniilor, a spus, privind-o împăciuitor pe Amaia.

Ea nu a râs la gluma lui.

— Eu rămân aici, a spus Johnson făcând un gest spre ușa din spatele său, dacă cumva…

— Merg eu, a spus Bull hotărât, urmându-i pe medici.

— Și eu, a zis Amaia pe un ton care nu lăsa loc de comentarii.

— Și eu, a adăugat Charbou, aruncându-le o privire plină de hotărâre.

•

— De unde ați mai scos-o și pe femeia asta? a întrebat unul dintre doctori, imediat ce i-a văzut.

Amaia i-a studiat chipul: exprima un interes profund, dar, pe lângă asta, a mai văzut și acea frenezie, ușor bolnăvicioasă, în fața a ceva extraordinar, pe care o observase la mai multe persoane în ultimele zile; în fața inevitabilității uraganului, a dezastrului copleșitor sau a freneziei de a vâna a unui atacator precum compozitorul, dar și dinaintea actelor sale pline de sălbăticie. Începuse să fie cam sătulă de acel paroxism în fața a ceea ce medicul numise „circul ciudățeniilor”. Iar din privirile psihiatrilor reieșea că se așteptau din partea lor la noi chestii nemaipomenite sau că îi credeau responsabili pentru cele deja existente. Iritată, a aruncat o privire afară printr-un geam spart. Etajul patru era ferit de mirosul pestilențial din exterior, dar nu și de căldura intensă, pentru că acolo, în afara ferestrelor distruse de furtună, toate celelalte erau închise și la fel și ușile de acces. Poate, și-a zis Amaia, pentru siguranța pacienților internați la secția de psihiatrie.

S-a lăsat o tăcere de puteai s-o atingi cu mâna, iar pe fețele colegilor ei a apărut aceeași dezaprobare, ceea ce l-a făcut pe medic să lase privirea în jos, în timp ce părea să caute un început mai bun, așa că a reînnodat discuția prezentându-se:

— Sunt doctorul Stone, șeful secției de neurologie; doctorul Matteu este șeful secției de psihiatrie, a spus întinzând mâna și arătând spre colegul său.

— Cum se simte pacienta? a întrebat Bull.

Înainte de a răspunde, medicii au făcut un scurt schimb de priviri.

— E… bine, date fiind condițiile. Are o fractură deschisă extrem de urâtă. Avem multe probleme pentru că secția de chirurgie se află la parter, care, după cum știți, este inundat. Când nivelul apei a început să crească, au fost mutate cât mai multe materiale la etajele unu și doi, dar cu toate acestea nu avem nici condițiile, nici instrumentarul necesar pentru a face operații. Se fac operații numai în cazul în care pacientul este între viață și moarte. Doctorii au făcut din nou schimb de priviri. În fine, dumneavoastră ați adus-o. Ni s-a spus de la urgențe că a fost vorba de o sechestrare sau așa ceva; bănuim că ea a fost cea sechestrată…

Amaia și Charbou s-au uitat unul la celălalt, Bull a lăsat ochii în jos. Medicul a continuat:

— Desigur că ați observat că, în ciuda gravității fracturii, nu se plângea, de fapt nu scotea niciun sunet. Asta ne-a făcut să ne gândim că putea fi în stare de șoc, unele persoane au această reacție când își dau seama de gravitatea leziunilor lor. Însă s-a dovedit că pacienta are analgezie totală. Nu dă semne fizice, nici neuronale, că ar simți durere. Credem că este vorba despre o analgezie congenitală, uneori poate fi ereditară, așa că ne-ar prinde bine să știm cum o cheamă, ca să-i căutăm rudele în registrele noastre. E o boală rară, una la un milion, caracterizată prin incapacitatea de a simți durere, chiar și când vine vorba despre rănile cele mai grave.

Bull a dat din cap că a înțeles, în timp ce Amaia și Charbou stăteau cu ochii în pământ, fără să pară impresionați.

Medicii s-au privit iarăși unul pe celălalt.

— I-au pus la loc oasele fracturate și piciorul i-a fost imobilizat cu atelă. I-am administrat niște antibiotice și rana i-a fost bandajată, nu se poate face mai mult până când nu vom putea apela la chirurgie. Dar în niciun caz nu este aceasta partea cea mai interesantă la pacienta de aici, a spus arătând spre un geam din spatele său.

Cuvintele lui au făcut ca întregul grup să meargă la geamul care despărțea sala în care se aflau de o încăpere cu pereții capitonați cu plută; lumina care pătrundea prin geam nu era destulă pentru a ilumina toată încăperea. În mijlocul ei se afla o targă mobilă, însă femeia stătea în picioare într-un colț, cu capul înclinat în față și cu fața pe jumătate ascunsă de claia ei de păr slinos și încâlcit. Amaia a observat că tunica de iută îi fusese înlocuită cu un halat de spital albastru, cu floricele albe, ceea ce o făcea să arate încă și mai straniu.

— Am făcut totul pentru a o convinge să se așeze, chiar ne-am gândit și la varianta de a o lega cu curele. Așa am și făcut cât timp i s-au acordat îngrijiri la picior, dar apoi ne-am hotărât să o dezlegăm; n-am apelat la stupefiante, pentru că asta ar fi complicat enorm comunicarea cu ea. De când am dezlegat-o, stă cuminte acolo, în colț. E într-o stare

semihipnotică, foarte asemănătoare cu somnambulismul, însă răspunde la întrebările de bază.

Celălalt medic a preluat cuvântul.

— Ne-am gândit că poate ne puteți ajuta dumneavoastră, contează orice-mi puteți spune despre ea: unde ați găsit-o, în ce condiții, cum ați găsit-o. Ni s-a spus că a fost vorba de o sechestrare… Poate ne-ați putea spune cât timp credeți că a fost sechestrată sau dacă a urmat vreodată vreun tratament.

Bull a înghițit în gol.

— Mă rog, nu a fost chiar așa…

— A spus că o cheamă Médora, dar nu știe sau nu-și amintește numele de familie. Cazul acestei femei este extraordinar. Practic meseria de psihiatru de douăzeci de ani și chiar dacă mi-am dat doctoratul cu o lucrare despre sindromul Cotard, am întâlnit asemenea cazuri numai în literatura de specialitate.

— Vreți să spuneți că e o boală? a întrebat Charbou, brusc interesat.

— Dar ce credeați că este? a răspuns zâmbind. Nu-mi spuneți, ați crezut că e un zombi.

— Ea spune… a încercat Charbou să-i explice.

— Da, știu ce spune, că e moartă, și mai știu și că asta poate fi covârșitor; să știți că și eu sunt din Louisiana. Dar vorbim exact despre sindromul Cotard, cunoscut drept delir de negare sau iluzie nihilistă: persoanele care suferă de acest sindrom cred că sunt moarte. V-a mai spus și altceva?

— Scuze, ce contează dacă sunteți sau nu din Louisiana? a întrebat Amaia.

— Înseamnă că nu-mi scapă fundalul popular al poveștii. V-am spus că mi-am dat doctorul cu o lucrare despre sindromul Cotard; am intitulat-o „Delirul negării și morții vii”.

— Credeți că zombi pot fi explicați prin sindromul Cotard? a întrebat Charbou, uitându-se chiorâș la Bull.

— Primul caz documentat a fost diagnosticat în 1880 de către doctorul francez Cotard. Pacientul a fost tot o femeie, care susținea că e moartă, credea că inima i se oprise și că organele îi intraseră în putrefacție. În alte cazuri, pur și

simplu spun că nu există și se cred spirite rătăcitoare ca sufletele osândite. În cazurile cele mai grave, pacienții experimentează halucinații olfactive, în care simt mirosul de descompunere și pot ajunge să vadă viermi devorându-le trupul. În multe cazuri ajung să fie atât de convinși de moartea lor, încât nu mai mănâncă și mor de inaniție.

— Deci este o boală psihică, a spus Amaia.

— Da, sau neurologică, ambele variante sunt documentate. O boală extrem de crudă și de înspăimântătoare, atât pentru cel care suferă de ea, cât și pentru cel care o vede.

— Care să fi fost cauzele? Sau este tot ereditară? a întrebat Amaia.

— Nu, e o boală rară; cât despre cauze, mă așteptam ca dumneavoastră să mă ajutați în privința asta. Dacă am ști unde și cum a trăit… și antecedentele familiale s-ar putea să ne ajute să stabilim dacă mai există cazuri de boli mintale în familia ei, poate afecțiuni ereditare sau aspecte de alt gen.

— Cum ar fi? a insistat Amaia.

— Toxice. Se știe că în unele cazuri documentate, delirul a putut fi provocat prin inhalare de substanțe toxice.

— Provocat sau indus? a întrebat Bull. Poate fi provocat?

— Vă referiți la zombificarea indusă? a întrebat amuzat neurologul.

— Și eu sunt din Louisiana, a răspuns Bull.

— Deocamdată nu i-am putut lua probe de sânge, pentru că a pierdut foarte mult; oricum spitalul a rămas fără sânge pentru transfuzii, iar laboratorul nu mai funcționează nici pentru cele mai simple analize. Poate că i-au fost administrate droguri, dar, chiar și așa, zombificarea indusă nu este suficient de bine documentată pentru a putea afirma așa ceva.

— Dar nici nu poate fi negată, nu-i așa?

Medicul psihiatru a intervenit:

— Există multă informație despre așa ceva, dar, din păcate, fără temei științific. Vătămările neurologice nu sunt singura explicație și cred că nu trebuie exclusă nici influența unor substanțe toxice, când vorbim despre comportamente anormale, dar totuși nu până într-acolo cum e în cazul de față.

Din punct de vedere medical, trebuie să excludem această posibilitate. Deși…

— Ce?

— Ochii ei prezintă grave leziuni abrazive, aș spune că e aproape oarbă, dar, firește, trebuie să o consulte un oftalmolog. Și mai există urme a ceea ce par a fi vechi arsuri provocate de substanțe chimice. Aș îndrăzni să spun că la un moment dat a fost dependentă de droguri, sau, dacă nu, atunci a fost supusă unui tratament îndelungat. Are urme de injecții și de vaccinuri, cicatrici de la un ulcer de piele și răni cronice din cauza imobilității.

Bull a înghițit în gol înainte de a vorbi.

— Ați spus că ați reușit să comunicați cu ea. Ce v-a spus?

Psihiatrul l-a privit lung.

— În împrejurări obișnuite, nu v-aș fi arătat, dar dumneavoastră sunteți polițiști, și eu cred că femeia aceasta a fost victima unui delict. Cred că ar trebui să vedeți asta.

Medicul a acționat manual un mecanism care a ridicat jaluzelele ce nu lăsau lumina să pătrundă în camera capitonată cu plută, apoi a pus raza unei lanterne pe pacientă. Floricelele albe ale halatului său au scânteiat în lumina puternică. Femeia nu a reacționat. Medicul s-a dus la ferestruica tăiată în peretele de sticlă care despărțea camerele și a culisat tăblița care o acoperea. A spus pe un ton explicativ:

— Am constatat că reacționează mai bine la voce decât la prezența umană. Ăsta este un soi de interfon, asemănător celui care se folosește la supravegherea bebelușilor și, din fericire, funcționează cu baterii, a spus înainte de a apăsa butonul. Médora.

Ecoul vocii în micuța încăpere închisă a reverberat în geamul care-i despărțea de ea. Persoana din colțul camerei nu a dat vreun semn că ar fi auzit ceva. A rămas nemișcată.

— Médora.

Nimic. Medicul a închis tăblița culisantă și le-a explicat:

— Negarea identității e un simptom comun într-un astfel de delir. Există dovezi despre vătămări ale zonei din creier care

se ocupă cu recunoașterea facială. În afara leziunilor fizice, viziunea ei poate fi alterată, iar asta o împiedică să recunoască fețe, ba chiar și să le identifice ca fiind omenești, a spus neurologul înainte de a deschide din nou ferestruica. Cum te simți?

Mai întâi s-a auzit gâlgâitul ca de aer aspirat, acel gâjâit de flegmă și țevăraie. Amaia a simțit cum părul i s-a electrizat pe ceafă.

Printre șuvițele de păr, i se vedeau buzele uscate și pline de bube. Aerul i-a ieșit printre buze fără ca ea să fi făcut vreo mișcare vizibilă.

— Suuuunt moaaaaartă.

Vocea putea să aparțină la fel de bine unui bărbat sau unei femei, dar fără îndoială foarte în vârstă.

— Știi unde te afli?

— Suuuunt moaaaartă, a șoptit.

— Știi ce ți s-a întâmplat?

— Moartă.

Vocea ieșind din interiorul ei printre buzele aparent nemișcate crea o senzație bolnăvicioasă și neliniștitoare.

— Unde ai fost până acum?

Corpul pacientei s-a balansat ușor când și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. A lăsat senzația că se va prăbuși, dar a continuat să rămână în picioare.

— …mormâââânt.

— Întrebați-o dacă-și amintește unde era înainte să moară, a sugerat Bull.

— Unde ai fost înainte de a sta în mormânt? a întrebat psihiatrul.

Tăcere. Apoi, brusc, un ușor scâncet, ca și cum ar fi urmat să plângă.

— Am murit.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Mormântuuuuul.

— Și după?

— Sa-me-di, a spus gâfâit, ca și cum s-ar fi înecat.

— Ce? Ați înțeles ceva? i-a întrebat medicul, întorcându-se

spre ei.

Bull s-a dus lângă el.

— Îmi dați voie?

Bărbatul l-a privit șovăitor. Bull i s-a adresat neurologului aflat în cealaltă parte a încăperii.

A fost de acord.

Vocea groasă a lui Bull a răsunat de ambele părți ale geamului despărțitor.

— Médora Lirette, a spus el.

Femeia s-a mișcat aproape imperceptibil, însă Amaia a crezut că o văzuse lăsându-și ușor capul într-o parte, ca și cum ar fi încercat să fie atentă.

— Médora Lirette. Ce ți-a făcut Samedi?

— Samediiiii… m-a omorât… și m-a scooooos din mormâââââânt.

Bull a oftat.

— Cine e Samedi?

Brusc, femeia a venit în fugă din colțul unde stătea și s-a izbit zgomotos de geam. Pielea uscată a feței sale a rămas strivită și buzele ei acoperite de bube au lăsat o urmă întunecată în locul unde pielea fină crăpase. Toți s-au dat înapoi din instinct. Amaia s-a gândit la halucinațiile olfactive. Era de parcă ar fi respirat pământul de pe o tarla cu cartofi. Îl putea simți.

— Nu ne poate vedea, i-a liniștit neurologul.

Ca și cum ar fi vrut să dezmintă spusele medicului, ochii morți ai pacientei au străbătut încăperea, întârziind asupra fiecăruia dintre cei prezenți acolo. Apoi i-a închis și a rămas nemișcată. Fără să-și miște buzele, a scos un mârâit venit din măruntaiele ei. A început să tremure.

— Îl ține pe *mon petit bon ange,* s-a auzit brusc o voce limpede, de copil.

— Cine este? a repetat Bull.

Femeia a rămas nemișcată, însă și-a deschis ochii și a măsurat cu privirea geamul care o despărțea de Bull. Apoi, fără ca pe fața ei să apară cea mai mică urmă de mișcare, a scos un sunet asemănător unui țipăt înăbușit. Din nou vocea

aceea tinerească, aproape de fetiță. Amaia era gata să jure că mai exista o femeie, prizonieră în măruntaiele acelei ființe.

— Le Grand…

48.

NANA. PROMISIUNI

Stadionul Superdome, New Orleans

După ce și-au dat seama că Seletha intrase în comă, au început o căutare disperată, într-o parte și într-alta, prin coridoarele interioare ale stadionului, încercând să ajungă în locul unde se presupunea că se află Crucea Roșie. Mulțimea de oameni din coridoare, înghesuită acolo de ploaia care acum cădea în interiorul stadionului, greutatea de a înainta printre grupuri cu scaunul cu rotile al Selethei și mersul greoi al Nanei, care se sprijinea în baston, transformaseră drumul lor într-un periplu agonizant. Bobby se oprea de fiecare dată după câțiva pași pentru a îndrepta capul mamei lui, care, după câteva momente, îi cădea iar în piept, în timp ce scotea un gâjâit de sufocare gutural.

Au dat peste o infirmerie improvizată unde li s-a confirmat că Seletha se afla în comă. Nu aveau la îndemână decât niște medicamente antitermice și ser fiziologic, dar măcar i-au oferit Selethei o targă mobilă, ceea ce a ajutat-o să respire mai ușor, pentru că stătea întinsă. Trebuia să reziste până la încetarea furtunii și abia apoi să o ducă la spitalul Charity, cel mai apropiat spital din zonă. Până atunci, nu aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Consternat, Bobby s-a uitat mai întâi la maică-sa, apoi la Nana și la medic.

— Dar trebuie să se poată face ceva…

Medicul a ridicat din umeri, a privit spre tavan și apoi s-a pierdut în furtuna care continua să smulgă bucăți din

acoperișul stadionului Superdome.

Așezați pe jos, sprijiniți de targa mobilă pe care agoniza Seletha, în acel mic dispensar, care până în ziua trecută fusese o magazie de unelte, și-au petrecut noaptea și dimineața următoare.

La amiază, la ora unu, medicul a venit la ei.

— O să o scoatem pe mama ta de aici. O să o ducem la Charity cu o plută.

Bobby i-a întins o mână Nanei pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

— E voie doar un singur însoțitor pentru fiecare bolnav, a spus medicul.

— Nu se poate așa ceva, uitați-vă la ea, a spus arătând spre Nana. Și ea este bolnavă, au operat-o de puțin timp și aproape că nu poate să meargă. Nu o pot lăsa singură aici.

Doctorul a fost neînduplecat.

— Există peste o sută de persoane care trebuie mutate, iar în barcă se pot așeza doar douăzeci și cinci. Aveți prioritate pentru că mama dumneavoastră e în stare gravă, dar mai sunt și alți oameni foarte bolnavi, în timp ce ea, a spus arătând spre Nana, se poate descurca singură.

Bobby a dat să protesteze.

— Îmi pare rău, a spus medicul pe un ton categoric. Sau mergeți acum cu mama dumneavoastră, sau așteptați să găsiți loc într-o barcă cu motor. Nu vă pot spune când va apărea așa ceva.

Bobby nu a răspuns. A expirat puternic pe nas, neputincios și supărat.

Nana l-a prins de mână.

— Bobby, dragul meu, trebuie să o duci la spital pe mama ta. Eu mă descurc.

— Deci? a întrebat medicul nerăbdător.

Bobby și-a dat jos rucsacul și l-a pus lângă Nana.

— Ține-l în poală sau o să-ți fure totul. Nu da nimănui apă, abia dacă îți ajunge ție, iar la robinet curge nămol, nu altceva.

A privit în jur cu disperare.

— Nana, vreau să rămâi aici, lângă infirmerie, să nu te

miști de aici. M-ai auzit? Am să mă întorc după tine imediat după ce o internez pe mama în spital. Vin după tine, îți promit. Dar să nu te miști de aici, altfel nu mai am cum să te găsesc.

Nana a încuviințat copleșită.

— Promite-mi, i-a cerut Bobby, în timp ce infirmierii împingeau targa mobilă pe care se afla maică-sa. Promite-mi, Nana! Spune-mi că n-o să te miști de aici.

— Îți promit, a spus ea uitându-se dezolată în jur.

49.

CIRCUL CIUDĂȚENIILOR

Spitalul Charity, New Orleans

Johnson îi aștepta, le-a făcut semn din pragul ușii. Au intrat la Dupree. În salon erau cinci tărgi mobile, toate ocupate. Dupree se afla în capătul salonului, lângă o fereastră căreia cineva, poate Katrina, îi spărsese sticla. Paloarea extremă a feței lui îl făcea să pară înghețat, senzație la care contribuiau și buzele vinețiii, dar era dezmințită de pelicula de transpirație ce-i acoperea pielea. Stătea în capul oaselor și se chinuia, fără succes, să-și pună pe el un tricou.

— Ce vrei să faci? l-a repezit Johnson, luându-i tricoul din mâini.

Epuizat, Dupree s-a lăsat să cadă pe spate. Cu toții au privit, inevitabil, spre vechea lui cicatrice de pe piept.

— Trebuie să ies de aici, a spus cu voce abia audibilă.

Amaia a mers până lângă pat. În ciuda aspectului său, hotărârea lui Dupree era evidentă.

— Mai vorbim despre asta, acum cred că ne datorați o explicație.

Dupree a închis ochii pentru câteva secunde.

— Nu e atât de simplu…

— Mi se pare firesc să nu fie, mereu ar trebui să fie greu să mințim. Nu știu ce părere au ceilalți, n-aveți decât să discutați cu fiecare în parte, dar mie trebuia să-mi spuneți că am venit pentru Samedi. Asta nu înseamnă că m-aș fi implicat mai puțin, dar măcar nu aș fi pierdut timpul crezând că-l urmărim pe compozitor.

— Nu v-am mințit, prioritatea e compozitorul.

— Nu, varianta oficială e compozitorul, a precizat Amaia, scuza pentru a fi aici. Nu-mi place să fiu manipulată. Trebuia să spuneți.

Bull a intervenit:

— Cred că v-ați dat seama deja că era greu de explicat. Știm prea bine că urmărim o umbră. Investigația s-a oprit în urmă cu zece ani, dar cazul nu a fost niciodată clasat, deci nu e un caz redeschis pentru că nu a fost închis niciodată. După moartea agentului Carlino și a lui Jerome Lirette am primit ordin să renunțăm. Însă eram convinși că lucrurile se vor repeta. Am rămas în alertă, convinși că exista posibilitatea să apară din nou odată cu uraganul, așa cum s-a întâmplat când a luat-o pe Médora Lirette.

Charbou a plescăit din limbă nemulțumit.

— Știu că e dureros, am cunoscut polițiști care și-au pierdut colegul în timpul serviciului și nu se mai poate trece peste așa ceva. Dar mi se pare o imprudență uriașă să pui în pericol întreaga operațiune pentru o răzbunare personală.

Dupree l-a țintuit cu privirea.

— Operațiunea nu s-a aflat nicio clipă în pericol, suntem foarte aproape de a-l prinde pe compozitor.

— Sunt de acord cu Charbou, a intervenit Amaia. Tot timpul am crezut că suntem aici pentru a-l prinde pe compozitor, dar, cu tot respectul, ați făcut altceva. Dacă nu e așa, atunci cum vă explicați că Tucker a ajuns să fie numită șefa operațiunii din Florida? Ea înaintează, noi batem pasul pe loc.

Johnson și-a lăsat privirea în jos și și-a acoperit mustața stufoasă cu palma. Toată lumea știa că n-o înghițea pe Tucker, dar, în același timp, era evident că avea îndoieli asupra

modului în care decurgea investigația.

Dupree i-a aruncat o privire plină de oboseală.

— Tucker habar nu are de nimic, am luat-o în echipă pentru că cred că e capabilă să-l prindă pe compozitor, dar și să-l înțeleagă pe Samedi.

A închis ochii și a rămas atât de tăcut și de nemișcat încât le-a amintit de Médora Lirette.

— E o problemă cu femeia asta, Médora Lirette. Sunteți siguri că este ea? Au trecut zece ani…

— Ea este, a afirmat Bull, iar Dupree a încuviințat. Fără nici cea mai mică îndoială.

Amaia a căutat cea mai bună modalitate de a spune ce gândea.

— Am văzut-o, pare…

— Alienată, a spus Dupree cu voce înceată.

— Când spuneți alienată, înseamnă captivă, dominată?…

Dupree a făcut semn că da.

— Asta le fac.

— Cui?

— Celor pe care îi iau.

— Am vorbit cu doctorii, ei susțin că femeia asta suferă de o boală psihică.

— E adevărat, a fost de acord Dupree.

— Dar dumneavoastră credeți că i-a provocat-o cineva, a spus Amaia. La începuturile psihiatriei se credea că oamenii care suferă de tulburări mintale au fost înstrăinați de propria lor natură.

— Da, cred că este și cazul ei, a spus Dupree cu un firicel de voce.

— Cum puteți fi atât de sigur? a întrebat Amaia, fără să-i pese de oboseala crescândă a lui Dupree.

— Pentru că nu e pentru prima dată când vedem așa ceva, a afirmat el, vorbind și despre Bull.

— Medicii vorbesc despre două surse ale bolii: una psihică și cealaltă neuronală, a insistat Amaia.

— Da, cauzată de o infirmitate mintală sau, într-o oarecare măsură, de substanțe toxice, a explicat el.

— Da, au vorbit și medicii despre așa ceva. Însă vorbim despre același lucru? a întrebat ea.

— Nu știu, dumneavoastră despre ce vorbiți? a întrebat Dupree tot mai lipsit de puteri.

— Vorbesc despre ceea ce am văzut acolo, sus: lipsa voinței proprii, diminuarea semnelor vitale, convingerea că este moartă, anularea conștiinței de sine…

— La dracu', asta este zombificare toată ziua! a spus Charbou copleșit.

— O puteți numi așa, a fost de acord Dupree, care arăta din ce în ce mai rău.

Amaia s-a apropiat și mai mult de pat și s-a aplecat asupra lui. Atunci a observat că strângea în mână un săculeț care i s-a părut a fi din piele de capră. Dupree l-a ascuns sub cearșaf.

— Nu, eu n-am să-i zic așa, pentru că nu e obligatoriu să te naști pe malurile râului Mississippi ca să fi auzit de supunere prin pierderea voinței proprii și nu mă refer la mai știu eu ce ciudățenie de virus care zboară de colo colo și învie morții, ci de un aspect mult mai cumplit și mai real: dominarea prin intermediul drogurilor, GHB, scopolamină, flakka, inclusiv cu datură, iarba diavolului. În ultimii ani, polițiștii europeni au făcut eforturi pentru a dezarticula rețele de prostituție care le țineau prizoniere pe femei și le menținеau într-un stadiu de semiconștiență, în care voința lor era total anulată. Unele femei erau conștiente de situația lor, își dădeau seama că sunt captive, însă spuneau că se simțeau mereu pe jumătate adormite, ca în vis, sau mai degrabă ca într-un coșmar din care nu se mai puteau trezi. Cele mai multe dintre ele s-au mirat când au aflat că trecuseră ani întregi de când erau în situația aceea, ani despre care nici nu știau când și cum trecuseră. În urmă cu câteva luni am prins un colecționar de femei, le ținea prizoniere și le supunea cu ajutorul unui medicament numit Rohypnol. Supunerea era absolută, ceea ce-l făcea pe individ să-și poată imagina că prizonierele lui stăteau cu el din proprie voință. Scopolamina este cunoscută ca drogul violului, dar există dovezi că a fost utilizat și pentru estorcare de bani, parole, identități…

— Nu vreau să vă contrazic, a spus Jason Bull, dar cred că trebuie să te fi născut lângă Mississippi ca să admiți că în cazul supunerii Médorei Lirette este foarte probabil să se fi folosit *poudre de mort* Pulbere de mort, tetrodotoxină, dacă preferați numele științific. De aceea, femeile din rețelele de prostituție își recuperează voința imediat ce nu li se mai administrează droguri. Cu Médora Lirette nu se va întâmpla așa, pentru că e conștientă de ceea ce-i lipsește.

— Adică ceea ce a spus că i-a furat Samedi? a întrebat Charbou.

— *Le petit bon ange.* Îngerașul bun dinlăuntrul ei. Sufletul ei.

— Mă rog, am impresia că ne îndepărtăm cam mult de subiect, a spus Charbou, căruia încă nu-i trecuse supărarea. Eu nu sunt un super agent FBI, a zis privindu-l cu maliționzitate pe colegul său, dar după umila mea părere, pare cam cusut cu ață albă să presupunem pe baza unui singur caz că acesta este un modus operandi, bazându-ne numai pe faptul că Médora a dispărut în timpul unei furtuni și, cu atât mai mult, să așteptăm ca după zece ani să se întâmple la fel.

Dupree s-a ridicat în capul oaselor, iar efortul dureros i-a umplut de transpirație fața.

— Ar trebui să-l lăsăm să se odihnească, a sugerat Johnson.

Dupree a ridicat o mână, cerând o pauză.

Bull s-a apropiat de pat și a oftat.

— Spuneți-le, vă rog, i-a zis lui Dupree.

Dupree a rămas cu privirea în gol și a început să povestească.

— În 1965, uraganul Betsy a lovit Louisiana. Stăvilarele au cedat, apele au inundat orașul, oamenii au murit înecați în podurile caselor, de aceea țin minte că primarul Vic îi sfătuise să țină un topor în mansardă. Aveam patru ani; în noaptea când s-a întâmplat totul, Nana, verișoara tatălui meu, avea în grijă, pe lângă fiica ei, șapte copii: patru fetițe din vecini, verișoara mea, sora mea și pe mine. Furtuna i-a prins pe drum pe părinții mei, în Grand Isle. Părinții acelor fetițe, ca și ai mei, munceau în Baton Rouge sau pe coastă, iar Nana făcuse

din casa ei o adevărată grădiniță de cartier. N-am închis un ochi toată noaptea, am stat în podul casei, acel pod avea o fereastră. Dimineața devreme, un grup de necunoscuți au năvălit în casă, ne-au bătut pe mine și pe Nana și au luat fetițele. Presa a scris despre întâmplare câteva luni de zile. Au fost numite „Cele șase din Tremé". Inițial, au considerat cazul ca pe unul de sechestrare, dar nu exista nicio dovadă, nicio pistă. După doi ani, l-au clasat și cazul a îngroșat lunga listă cu dispăruți în timpul uraganului Betsy.

Cu toții s-au privit între ei, ținându-și respirația, fără să știe ce să spună. Dupree a continuat:

— Eu am fost acolo. Eram foarte mic, dar știu că nu le-a luat uraganul: am văzut cine le-a luat.

Johnson a adăugat la spusele lui Dupree:

— Samedi…

Dupree nu a răspuns.

— Câți ani credeți că ar avea acum indivizii care au intrat în casă? a întrebat Johnson.

— Știm ce vreți să spuneți, a intervenit Bull. Au trecut patruzeci de ani. Treizeci între cazul familiei lui Dupree și cazul Médorei Lirette. V-am spus că ni se ordonase să arhivăm cazul, însă am continuat să stăm în alertă. Și bănuim că Samedi a mai atacat și în alte nopți. Pe 20 septembrie 1996, la un an după dispariția Médorei Lirette, Andrea Lopez, de cincisprezece ani, a dispărut dintr-un camping de rulote de lângă Gretna. Maică-sa, dependentă de crack, a declarat că a luat-o moartea. Pe 11 ianuarie 1999, un bărbat a fost reținut în comitatul Akadia, sub acuzația că ar fi fost implicat în dispariția celor două fete ale lui, una de paisprezece ani, cealaltă, de șaisprezece. Individul era un nemernic, se pare că le pusese la dispoziția prietenilor săi în schimbul unor sume de bani. Însă a insistat că un diavol însoțit de bărbați înarmați a intrat în casă și i-a luat fetele, în mijlocul nopții, în timpul unei furtuni. Mama Samanthei Oliver, din Estherhood, a reclamat dispariția acesteia în timpul unei furtuni puternice. La început, s-a crezut că este vorba despre o fugă de acasă, deși o vecină bătrână, care locuia vizavi, a spus că au fost

morții, în frunte cu însuși baronul Samedi.

— Dacă într-adevăr există un ins care fură fete, de ce ar face-o deghizat într-o fantoșă? a întrebat Charbou.

— Pentru a induce în eroare, a spus Johnson. Am lucrat doi ani la departamentul de investigare a sectelor și crimelor ritualice. Uitându-mă în urmă, îmi dau seama că experiența mea de atunci a contat mult atunci când agentul Dupree m-a ales să fac parte din această echipă, a spus gânditor. În acei ani am învățat că în optzeci la sută din cazurile de crimă în care apar aspecte mistice, magice sau satanice, nu este vorba decât de încercarea de a induce în eroare. Și le reușește aproape întotdeauna, pentru că presa e înnebunită după astfel de chestii; polițiștii nu vor altceva decât să le arhiveze și să treacă mai departe, iar martorii nu sunt credibili. Numai două din zece cazuri sunt într-adevăr crime ritualice.

Bull a făcut semn că e de acord.

— Nu-l vedem pe Samedi ca pe un individ, ci mai degrabă ca pe o organizație sectară, cu un lider, un *bokor* care-și ia această identitate pentru a-i înspăimânta și influența pe ceilalți. Nu ar fi pentru prima dată. Se știe că în Haiti, președintele țării, François Duvalier, apărea uneori în balconul palatului prezidențial deghizat în baronul Samedi, sau se plimba în jurul palatului pentru a induce în rândul populației ideea înspăimântătoare că președintele era însuși Samedi, ori că era protejatul său. În orice caz, trebuie să admitem că un martor, oricât ar fi el de încredere, nu mai poate fi luat în serios când afirmă că niște indivizi cu cagule, morți vii, și baronul morților sunt responsabili pentru dispariția unor fete. Cazurile sunt atât de absurde, de iraționale, încât poliția nici măcar nu le ia în seamă. Dacă nu am fi dat atenție dispariițiilor de fete foarte tinere, pe timp de furtună, e greu de crezut că ne-ar fi preocupat asemenea cazuri.

— Profilul victimologic al lui Scott Sherrington, a spus Amaia, făcându-l pe Dupree să încuviințeze cu satisfacție. Deci vorbiți despre posibilitatea de a exista un răpitor, sau un beneficiar, ceea ce ar complica și mai mult lucrurile.

— Un beneficiar? a întrebat Charbou.

— Un individ, sau poate o organizație, a răspuns Amaia privindu-l lung pe Dupree, care acționează la comandă pentru a oferi victime psihopaților, pedofililor sau colecționarilor de femei, cu toții dispuși să plătească pentru ele sume fabuloase. Își aleg victimele din rândul celor cu un grad ridicat de risc, fete foarte tinere care ar fi putut foarte bine să fugă de acasă. Numai că acum Médora Lirette s-a întors și ne-a spus unde se află baronul Samedi.

— De asta trebuie să mă scoateți de aici, a bălmăjit Dupree.

— Unde vreți să mergeți? a protestat Johnson. Din câte știu, vi s-a spus cât de gravă este leziunea pe care o aveți și cât de periculos este să vă mișcați.

— Mi-au mai spus și că nu au medicamente; tot ce mi-au sugerat este să stau aici, întins în pat. Nu pot ei trata ce mă doare pe mine. Trebuie să mă scoateți de aici.

Johnson l-a privit disperat, l-a apucat de mână și i-a strâns-o.

— Și unde să mergem? Pentru Dumnezeu! Situația s-a înrăutățit mult de ieri până acum: apa a continuat să urce pe timpul nopții, optzeci la sută din oraș este inundat. Spitalele nu mai au medicamente. Vin în ajutor jandarmii din toate statele vecine, dar tot nu e suficient. Oamenii iau cu asalt magazinele ca să facă rost de haine uscate, apă și mâncare pentru copii. Circulă zvonul că există câțiva țicniți care trag asupra acelor oameni. Pe scurt, acolo, afară, domnește anarhia. Orașul e un adevărat haos și dumneavoastră îmi cereți să vă scot de aici; dar unde să vă duc?

Dupree i-a făcut semn să se apropie.

— Dacă rămân aici, mor. Am nevoie de un *traiteur*. Duceți-mă la mlaștini.

Johnson s-a îndreptat de spate și l-a privit consternat, apoi s-a întors spre ceilalți și a întrebat:

— Ce înseamnă asta?

— Un *traiteur* este un tămăduitor acadian[{4}], un vraci, un vrăjitor, a explicat Bull.

Johnson s-a întors uluit spre Dupree.

— Să fiu al…, a bombănit el.

Dupree a dat din cap.

— Mergem, a șoptit el. Și o luăm cu noi pe Médora. Înainte ca Johnson să apuce să protesteze, a adăugat: E o probă și, dincolo de asta, nici ceea ce are ea nu poate fi tratat aici.

— Mergem ca să-l prindem, nu-i așa? a întrebat Amaia privindu-l pe Dupree.

El nu a răspuns.

— De asta o luăm pe Médora, pentru că dumneavoastră bănuiți unde sunt fetițele și vă bazați pe faptul că ea o să ne conducă la locul cu pricina.

Dupree a tras aer în piept și apoi a spus, privind-o pe Amaia și făcând mari eforturi pentru a vorbi:

— În urmă cu zece ani, o nebunie ne-a făcut să ajungem la un camping din zona mlaștinilor și acolo am găsit o urmă clară, o micuță agrafă de păr, pe care mama Médorei a recunoscut-o imediat. Apoi, urmele ne-au dus până la o proprietate imensă. O veche plantație, care fusese abandonată ani în șir. Când am ajuns acolo, am văzut că acum era împrejmuită cu gard, avea curent electric și peste tot erau camere de supraveghere. Nu am putut cere permis de percheziție pentru că exact în ziua aceea a dispărut Jerome Lirette, iar agentul Carlino a apărut…

Dupree a privit în altă parte, fără să încheie fraza. Bull a continuat în locul lui Dupree.

— În tot acest timp, am continuat să urmărim pista și acum știm că proprietatea aparține unei corporații cu sediul în Olanda. În registre, proprietatea apare redenumită, cu numele de Janssen Huis, dar la origini se numea Le Grand Bayou Plantation, chiar dacă acadienii au numit-o mereu doar „Le Grand”.

— Ceea ce a zis Médora când ai întrebat-o unde este Samedi, a spus Charbou sictirit.

— Credeți că există posibilitatea ca după zece ani fetele să se afle tot acolo? a întrebat Amaia.

— De ce nu? După cum am zis, proprietatea nu a fost percheziționată și suspiciunea nu apare în niciunul dintre rapoartele din epocă. Nimeni nu a spus vreodată că ar stârni

bănuieli, i-a răspuns Bull.

Charbou l-a privit în ochi.

— Eu și Bull ne-am afla în afara jurisdicției noastre.

— Sechestrarea de persoane este un delict federal, iar voi faceți parte din echipa mea ca ghizi în zonă, și cu asta basta.

— Vă ducem la un *traiteur,* căutăm proprietatea și dacă nu găsim nimic, ne întoarcem la Nola valvârtej, a zis Charbou, punând condiții.

— Nu credeam c-o să te conving, a recunoscut Bull.

— Îmi place ideea de a putea să-mi bag nasul dincolo de jurisdicția mea.

S-au întors cu toții spre Amaia.

— Salazar, ce părere aveți?

— Cum rămâne cu compozitorul? Am înaintat mult în ultimele ore. Cred că am reușit să stabilim profilul în privința vârstei copiilor. Nelson continuă să nu se potrivească cu totul profilului; am vorbit cu colegul său din echipa de salvare și într-adevăr l-a acoperit de câteva ori, dar în același timp pare să aibă un comportament dezordonat, instinctiv și confuz, ceea ce-l face să nu se potrivească deloc cu Martin Lenx sau cu compozitorul. Capătă tot mai multă greutate ipoteza că ar putea fi vorba despre un inspector de asigurări în caz de calamități. Am vorbit cu un șef de la American Insurance Association și peste câteva ore voi avea o listă destul de exactă cu numele celor care merită verificați.

— Peste câteva ore?

— Da, poate că mâine, la amiază. Important este să găsesc o rețea prin care să vorbesc cu el.

— Vă rog să-mi acordați orele rămase până atunci, a spus Dupree.

— Ce?

— Aveți dreptate. V-am luat în echipă pentru a-l prinde pe compozitor; Samedi ne-a ieșit în cale, pur și simplu, dar nu avem cum să nu mergem pe urmele lui, având capacitatea de a o face și având cunoștință de delictele sale. Nu o să vă abandonez aici și nici nu o să vă oblig să veniți cu noi, dacă nu vreți. Decizia vă aparține în totalitate. Dacă nu vreți să

veniți, atunci nu mergem nici noi. Dar vă rog să-mi acordați aceste ore, până mâine-dimineață.

— Mai am încă multe întrebări la care să răspundeți, a precizat ea.

— O să vă răspund la toate, a asigurat-o Dupree.

— Le voi pune pe toate, a adăugat ea, chiar și pe cele mai complicate. Și vreau tot adevărul, dacă am cea mai mică bănuială că-mi ascundeți ceva, nu merg nicăieri.

— De acord.

— Și vreau să ne întoarcem la Nola ca să continuăm, cât mai repede posibil, urmărirea compozitorului.

Johnson s-a schimbat la față. Le-a arătat ecranul laptopului și un e-mail pe care tocmai îl primise.

— Vești proaste.

Dupree și Amaia și-au întors privirea spre el.

— Tucker l-a reținut pe Nelson în Orlando. Era așteptat în casa soției lui, agenții noștri o ocupaseră. S-a întors din călătorie, a parcat în fața casei și a rămas în mașină, făcându-și curaj timp de o oră. Apoi, ca și cum ar fi înnebunit brusc, a țâșnit spre casă cu pistolul în mână, a dărâmat cu picioarele ușa din spatele casei și a năvălit înăuntru trăgând focuri de armă. Un agent SWAT, aflat în sufragerie, a fost rănit, însă a reușit să riposteze, împușcându-l în piept pe Nelson, care acum e la spital, în stare gravă. Se află în comă indusă.

Dezamăgită, Amaia l-a privit pe Dupree.

— Deci Tucker habar nu are de nimic, nu?

50.

MARIE-FRANCE

Elizondo

Inspectoarea Marie-France Renaud și-a privit colegul și a pufnit, stăpânindu-se cu greu să nu-l tragă afară din mașină. Ludovic era un băiat bun, tânăr, frumușel, un geniu al computerelor; de fapt, se aflau acolo datorită lui, sau, mai exact, obsesiei lui informatice. Ludovic reprezenta unul dintre acele cazuri în care studiile universitare sunt pe primul plan față de orice alt aspect al vieții, iar sfârșitul facultății înseamnă apariția unui specialist de înaltă clasă, dar care încă are caș la gură când vine vorba despre alte aspecte ale vieții. Tocmai își luase permisul de conducere și cerea cheile mașinii așa cum un labrador își cere dreptul la plimbare. Pentru inspectoarea Renaud, care era mai aproape de șaizeci de ani decât de cincizeci, abilitățile informatice o făceau să-și scoată pălăria în fața oricui și, într-un fel, se simțea măgulită că putea să umble toată ziua, de colo până colo, împreună cu tânărul ei coleg subinspector, cu care se mândrea în fața colegilor ei, chiar dacă în particular o enerva. Fără îndoială, cel mai enervant era modul său de a „desconduce” și, chiar dacă Marie-France își promitea de fiecare dată că nu o să-l mai lase – n-avea decât să practice în timpul lui liber –, mereu sfârșea prin a-l lăsa să conducă. Ea condusese de la Biarritz până aproape de graniță, iar când a ajuns la liniștitele șosele din Țara Bascilor, partea franceză, frumusețea bucolică a locurilor o făcuse să reducă viteza și, totodată, rezistența ei la a-l lăsa să conducă. Veniseră până acolo foarte încet, dar suportabil, numai că acum trecuseră cinci minute de când el încerca să parcheze mașina într-o piață paralelă cu râul Baztán, în Elizondo. Deși făcuse eforturi să se concentreze la

frumusețea satului, în care ceața primăvăratică făcea loc soarelui de la jumătatea dimineții, a pufnit, pierzându-și răbdarea când a auzit pentru a doua oară că spatele mașinii se lovea de ceva.

— Te rog! a spus ieșind din mașină, fără ca Ludovic să aibă timp să o oprească.

Și-a verificat însemnările din agendă și numerele caselor. Casa era foarte frumoasă. Exact așa cum i-ar fi plăcut și ei să aibă una. Intrarea în curte se făcea pe sub o arcadă, apoi urma un spațiu cu două bănci construite din aceeași piatră ca fațada, iar ferestrele de la etaj erau împodobite cu jardiniere de care atârnau petunii proaspete, de un roz viu. Ușa întunecată era din două piese, iar de o parte și de cealaltă atârnau vechile inele destinate a lega caii de ele.

— Vorbesc eu, a spus ea înainte de a bate la ușă.

De fapt, nu era altceva decât un soi de joc între ei: firește că era imposibil să-l faci să tacă pe insul acela plin de sine, însă ei îi plăcea să se amuze făcând pe șefa, ca să vadă cât o suportă.

— Cum vreți, șefa, dar nu uitați că vorbesc și scriu corect în spaniolă, italiană și portugheză.

— Dar nu știi să conduci, a șoptit ea, cu malițiozitate, în timp ce bătea în ușă. În plus, doamna vorbește franceza.

Le-a deschis o femeie de vârstă medie, slabă și elegantă. Purta pantaloni, o bluză pe gât și avea părul prins în coc. Marie-France a zâmbit; exact așa și-o imaginase după voce, când o sunase în după-amiaza trecută. Și-a amintit întreaga discuție.

— Engrasi Salazar?

— Da, eu sunt, a răspuns.

— Sunt inspectoarea Marie-France Renaud, de la poliția națională franceză. Am fi bucuroși să putem vorbi cu dumneavoastră despre o reclamație cu privire la o presupusă încercare de sechestrare, în care a fost implicată o mașină cu număr francez.

— Cu drag. Ați găsit mașina?

Marie-France a continuat fără să-i răspundă la întrebare.

— Din reclamație rezultă că au existat încă doi martori, pe lângă dumneavoastră.

— Da, în acel moment mai erau cu noi niște prieteni.

— Credeți că ar fi posibil să stăm de vorbă și cu ei, să zicem mâine, pe la unsprezece dimineața? Am putea să ne întâlnim cu toții la dumneavoastră acasă? La acea oră fetița va fi la școală, corect?

Au căzut de acord să se întâlnească.

•

Femeia s-a dat într-o parte pentru a le face loc să intre, însă imediat a apărut un border collie care și-a arătat colții.

— Stați liniștiți, e Ipar, își face datoria, se liniștește imediat.

Într-adevăr, după câteva secunde, câinele s-a dat la o parte. Înăuntrul casei era cald și mirosea a lemn. Marie-France a observat, nu fără oarecare invidie, cele două fotolii cu urechi, așezate în fața șemineului, în care ardea un foc sănătos. Lângă masă, stăteau în picioare două persoane. Și-a spus că erau cam de vârsta lui Engrasi. Femeia, Joxepi, scundă, energică, cu părul scurt. Bărbatul, Ignacio, înalt, ciolănos și puternic, cu o atitudine rezervată și bănuitoare.

— Ați găsit mașina? De asta ați venit? a întrebat nerăbdătoare Joxepi.

Inspectoarea a făcut un gest imprecis, ceva între o afirmație și o ridicare din umeri. Părul lins, cu cărare într-o parte, i s-a unduit pe umeri.

— Mai întâi, eu și subinspectorul Bélanger am vrea să auzim din nou versiunea dumneavoastră asupra faptelor. Dacă nu mă înșel, cel care a văzut cel mai bine ați fost dumneavoastră, domnule Aldecoa, a spus uitându-se la Ignacio.

— M-am tot gândit, a spus el, cu o atitudine care i-a confirmat inspectoarei Renaud prima impresie despre el. M-am tot gândit și m-am tot gândit și sunt sigur că mașina a trecut de două ori în sus și în jos, pe strada Santiago, înainte de a se opri. Îmi amintesc că m-am gândit că o fi vorba despre un turist francez rătăcit, în căutarea graniței.

— Ce s-a întâmplat după ce mașina s-a oprit?

— Direcția era spre Franța. Mă așteptam să coboare geamul pe partea dreaptă și să întrebe dacă mergeau în direcția bună. Dar s-a deschis portiera din spate. Fără să se dea jos, i s-au adresat fetiței, care se juca pe trotuar. Nu am auzit deloc vocile lor, dar, chiar dacă portiera mașinii îmi bloca în parte vederea, am apucat să văd mâneca unei bluze albe și vaporoase, ca de dantelă și o mână de femeie. Îi făcea semne fetiței să se apropie. Amaia e o fetiță prudentă, dar a cedat insistențelor și a început să se apropie de mașină. Atunci am strigat-o ca să-i atrag atenția și fetița a încremenit. De atunci încolo, totul s-a petrecut foarte repede, eu am luat-o la fugă spre fetiță, iar femeia a apucat să scoată un picior din mașină și să o prindă pe Amaia de braț. Când am ajuns lângă fetiță, a trebuit să o smulg efectiv din ghearele femeii. Uitați, a spus cerându-le să privească spre jacheta pusă de Engrasi pe masă și pe care încă se mai vedeau urmele lăsate de unghiile femeii în materialul hainei. Încă se mai văd zgârieturile de pe mânecă. Apoi femeia a intrat din nou în mașină și au plecat valvârtej.

— Ați apucat să o vedeți bine? a întrebat inspectoarea.

— Da, deși aș fi preferat să nu, a spus în timp ce în minte îi revenea rânjetul de lup al acelei femei. Am descris-o în declarația de la poliție.

— Da, o avem și noi și tocmai asta ne-a atras atenția… a zis Belanger, părând gata să se lanseze într-unul dintre discursurile sale interminabile, însă soția lui Ignacio l-a întrerupt exasperată.

— Dar ați găsit mașina sau nu?

Subinspectorul a pufnit supărat.

— Numărul pe care ni l-ați dat este al unei mașini care a fost furată în Bordeaux, cu două zile înainte, ceea ce coincide cu alte cazuri. Imediat ne-a atras atenția, pentru că mereu apar numere cu o cifră schimbată, bănuim că fac asta tocmai pentru a nu atrage atenția. Mașinile furate trec imediat pe lista celor de la antiterorism, dar ceea ce ne-a uimit cu adevărat a fost maniera în care s-a încercat răpirea.

Engrasi și-a dus mâinile la gură, copleșită.

— Deci e sigur că au încercat să o răpească și nu a fost vorba despre altceva?

Renaud a încuviințat.

— Suntem siguri pentru că spusele domnului Aldecoa coincid cuvânt cu cuvânt cu alte patru cazuri de răpire de fetițe minore, petrecute în ultimii cinci ani, toate prepubere, mai mult sau mai puțin de vârsta Amaiei.

— Cum e posibil? Patru fetițe și noi n-am auzit nimic…, s-a mirat Ignacio.

Subinspectorul Bélanger le-a arătat patru fotografii cu fetițe blonde, cu părul lung, care semănau foarte mult între ele și chiar s-ar fi putut spune că aduceau ușor și cu Amaia. Nu fuseseră alese la întâmplare.

— Trei dintre fetițe au dispărut în regiuni diferite din Franța, iar a patra, în Belgia.

— Și ce s-a întâmplat? Sper că au fost găsite, a spus Engrasi plină de neliniște.

Inspectoarea Renaud și-a mușcat buzele înainte de a răspunde, făcând ca în jurul gurii să-i apară ridurile care o trădau ca fumătoare înrăită.

— Din nefericire, nu.

— Dar cine este? Cine le ia? Cine e femeia aceea? a întrebat Engrasi.

— Credem că nu acționează singură, e evident că mai există cel puțin o persoană, șoferul. Dar bănuim că face parte dintr-un grup organizat.

Soția lui Aldecoa i-a măsurat din cap până în picioare.

— Dar de ce ar vrea un grup niște fetițe? Nu știu, te poți gândi la o femeie care mereu și-a dorit să fie mamă și nu a putut, așa că o apucă, știți, cu capul… a încercat să explice Joxepi.

Ludovic a simțit că sosise momentul să iasă în evidență.

— Credem că ar putea fi vorba despre un grup organizat, dar nu știm exact în ce scop, poate fi vorba de prostituție, de secte…

— Secte? a întrebat Ignacio surprins.

— Așa s-ar zice, după vârsta fetițelor și după zvonurile care

ne-au ajuns la urechi despre apariția de astfel de grupuri în diverse zone ale Franței. Deocamdată membrii lor par cuminți, dar în unele cazuri grupurile au fost asociate cu practici care țin de vrăjitorie, sacrificii de animale…

— Sataniști? a întrebat Ignacio.

— Hmmmm, a spus Ludovic, mai degrabă practici vrăjitorești ancestrale, puteri supranaturale indefinite, mă rog, în vremurile noastre se poate merge de la extratereștri până la diavol.

Engrasi l-a privit interesată.

— Și credeți că această sectă s-a stabilit în zona noastră?

— Încă nu știm dacă este o sectă, s-a grăbit să clarifice inspectoarea Renaud, aruncându-i o privire plină de reproș colegului ei mai tânăr.

— Dar ar putea fi, a continuat acesta ca și cum nu ar fi înțeles nimic din privirea inspectoarei. Încă din vremurile de demult, toată această zonă de ambele părți ale Pirineilor a fost considerată magică. Zugarramurdi, vrăjitoria, procesele Inchiziției.

— Și ce urmează să faceți? Jandarmeria de aici nici nu ne-a băgat în seamă, a spus Engrasi.

— O să vă ținem la curent, firește. Vă rugăm, personal, să aveți grijă maximă de fetiță. În fiecare dintre cazuri fetițele au fost răpite de pe trotuar. Nu credem că o să mai revină.

Ignacio a clătinat din cap, exprimându-și dezacordul. Cei doi polițiști habar nu aveau ce văzuse el sub gluga care acoperea fața lupului. Engrasi l-a privit tulburată și, poate pentru a-și oferi puțină liniște, a întrebat:

— De ce sunteți atât de siguri că nu vor reveni? Nu au revenit în niciunul dintre cazurile de răpire nereușită?

— Nu a fost niciun caz de răpire nereușită. Niciuna dintre fetițe nu a reușit să scape. Știm asta de la martorii care le-au văzut urcând în mașină și dispărând fără urmă.

51.

KREWE. ECHIPAJ

Periferia New Orleans
Marți, 30 august 2005, la amiază

Soarele strălucea cu putere încălzind apa care se evapora, făcând atmosfera umedă și apăsătoare și provocând scânteieri la suprafața valurilor mâloase, care acum acopereau, într-o măsură mai mare sau mai mică, toate străzile. Lângă Bull, care manevra barca cu motor, l-au așezat pe Dupree la pupă, partea care se zguduie cel mai puțin, ca să nu fie expus la mișcări bruște. Nu apucaseră să se îndepărteze de fereastra spitalului pe unde se îmbarcaseră că el era deja palid și transpirat din cauza efortului. A înghițit, cu o gură de apă, două calmante date de Johnson și a închis ochii. Amaia și Johnson s-au așezat într-o parte, iar Charbou, în față. Médora, învelită în întregime într-un cearșaf, ocupa prora. Duhoarea pe care o emana se simțea și de acolo, imediat ce barca prindea viteză, dar măcar nu era chiar lângă ei. Chiar și așa, prezența ei era destul de neliniștitoare, mai ales pentru cearșaful care o acoperea și părea mai degrabă un giulgiu, creând senzația că au la bord un cadavru.

— Poate că ar trebui să o dezvelim puțin, e foarte cald, a spus Johnson.

— Nici vorbă, a spus ferm Charbou. E mai bine așa.

— Mai bine pentru cine? a întrebat Bull.

— Mai bine pentru mine, a spus necruțător Charbou. Mai bine pentru toți. Vă jur că dacă mai trebuie să o și văd, o să-mi explodeze capul!

Nimeni nu a mai comentat.

Amaia se simțea mult prea descumpănită pentru a discuta în contradictoriu. Încă se mai gândea la veștile primite din Florida. Prinderea lui Nelson, mișcarea de șah-mat făcută de Tucker și strategia aplicată de Dupree pentru a-i convinge că ideea de a merge la mlaștini era una bună. Bull era de partea lui, iar în privința lui Johnson jucase pe cartea loialității,

știind că-l va urma orbește, chiar și în iad. Dar cu adevărat incredibil era faptul că după ce Dupree își expusese argumentele, ea și Charbou căzuseră de acord cu el.

Bineînțeles că asta se întâmplase înainte de a ști că Tucker rezolvase cazul. Acum, confuzia din lumea exterioară și cea din mintea ei erau aproape la fel, chiar dacă după puțin timp dimensiunea dezastrului din jur i-a alungat nedumeririle, iar lumina și frumusețea acelei zile i s-au părut extrem de nepotrivite în comparație cu haosul, făcând ca mintea ei să se blocheze din când în când dinaintea absurdului copleșitor. Străbătând străzile inundate, văzând exodul miilor de oameni care se îndreptau spre centru, duhoarea, căldura, scâncetele copiilor sfâșiind liniștea unui oraș distrus, care de trei zile se tânguia din mormântul său de ape fără ca nimeni să-l bage în seamă. „Așa eram și eu, ca orașul acesta”, și-a zis Amaia în gând.

Încercând să iasă din New Orleans pierduseră cel puțin două ore, pentru că Bill și Bull nu reușeau să se pună de acord asupra itinerarului; până la urmă, au ales una dintre rutele cele mai riscante: să traverseze Mississippi spre Westbank, vizavi de Gretna, apoi să urce pe canalul paralel cu strada Destrehan, după care să continue pe canalul care-i ducea din nou la Mississippi, până la aeroportul pușcașilor marini din Callender Field. Luptând încontinuu cu senzația că mergeau înapoi în loc să avanseze, pierduseră mai bine de două ore cu o călătorie care ar fi trebuit să dureze cel mult o oră, iar partea proastă era că peste alte două ore avea să se însereze. Johnson obținuse ajutorul pușcașilor marini și aveau promisiunea că la debarcader îi va aștepta o mașină de teren, cu o remorcă pentru barca cu motor. Odată intrați în apele liniștite ale canalului, după ce părăsiseră râul Mississippi, Dupree a deschis ochii și și-a ridicat capul. I-a privit pe rând pe toți membrii echipajului său postapocaliptic și a zâmbit.

— Ăsta da *krewe,* a spus.

— Cred și eu, domnule căpitan, i-a răspuns Bill Charbou.

Bull, convins că Amaia nu înțelesese gluma, i-a explicat:

— *Krewe* este echipajul unui car de carnaval, iar căpitanul e

nebunul care-l conduce.

Amaia l-a privit lung pe Dupree.

El s-a uitat la ea cu interes, nu uitase că-i datora niște explicații.

— Ce vreți să știți? a întrebat Dupree.

Johnson a intervenit:

— Cred că acum ar trebui să vă odihniți, nu e bine să faceți eforturi.

Dupree a dat din mână ca și cum nu ar fi avut chiar atâta importanță.

— Mă simt bine, a spus, deși paloarea și transpirația de pe fața lui spuneau exact contrariul.

— Sunt multe lucruri pe care vreau să le aflu. Ce este Bazagrá? l-a întrebat Amaia, pândindu-i reacțiile. Cred că asta a spus Médora înainte de…, în fine, de atacul dumneavoastră.

Dupree a închis ochii în timp ce dădea afirmativ din cap. Era, fără îndoială, un subiect delicat pentru el, dar Johnson a reacționat mult mai violent, țintuind-o cu privirea de parcă ea ar fi vorbit de funie în casa spânzuratului.

Nu s-a lăsat intimidată. L-a privit pe Dupree până când acesta a răspuns.

— Unii zic că e un cuvânt fără sens, cu scopul de a crea confuzie în mintea celui care-l aude.

— Dar alții?

— Că e un blestem. O invocație către un demon. Bazagrá, Bazagré, Bazagreá, derivate din Belzebut, Baalzebut sau Baal, vechiul zeu din Canaan și Fenicia, care a reușit să se strecoare în religia evreilor prin Cartea Judecătorilor.

Amaia a continuat ca și cum ar fi fost vorba de un interogatoriu și de parcă n-ar fi ținut cont că Dupree tocmai îi spusese că fusese blestemat.

— Ce sunt semnele de pe pieptul dumneavoastră, identice cu cele ale bunicului lui Jacob?

— Mi le-a făcut cel care le-a luat pe sora și pe verișoara mea, când am încercat să mă opun, atunci, în noaptea cu uraganul Betsy. Nana are aceleași semne pe piept.

Singurul zgomot care se auzea era cel scos de motor și

Amaia și-a dat seama că era singura care se uita țintă la Dupree; ceilalți stăteau cu privirea la orizont, acolo unde cele două maluri se întrețeseau cu apele râului, evitau să se uite la valurile pe care pluteau bunuri, animale înecate și haine impermeabile, despre care preferau să nu știe dacă încă mai erau îmbrăcate de proprietarii lor.

— Bine, a spus ea. Dar mai e ceva ce țin să-mi explicați, pentru că trebuie neapărat să înțeleg. Pot să înțeleg stoparea unei anchete asupra morții unui traficant de droguri; de multe ori cei care comit crima nu sunt cei care o comandă. Ceea ce nu pot nicicum să înțeleg este faptul că FBI a oprit o investigație despre moartea unui agent de-al lor.

Dupree s-a ridicat puțin, sprijinindu-se în antebrațul drept. Semnele durerii i-au apărut pe față.

— Nu are foarte mare legătură cu faptul că a murit, ci mai ales cu modul în care a murit, a răspuns el gâfâind.

— M-am gândit la varianta asta, a mărturisit ea. Și tot ce mi-a venit în minte este că în momentul morții făcea ceva ilegal, iar FBI, închizând cazul, a evitat un scandal imens, probabil.

Bull nu s-a mai putut stăpâni și a intervenit.

— Nimic mai paralel cu realitatea. Agentul Carlino a murit la datorie, iar Jerome Lirette a murit și el, într-un fel, făcându-și datoria de frate.

Dupree a ridicat o mână pentru a-l opri pe Bull, care se simțea tot mai indignat.

— Când m-am alăturat echipei de investigatori, am observat imediat similitudinile dintre mărturiile lui Jerome și ale mamei sale și propria mea experiență cu dispariția surorii și a verișoarei mele și a celorlalte fete. Jerome era disperat de încăpățânarea polițiștilor de a vedea dispariția Médorei ca pe o sechestrare pusă la cale de alți traficanți de droguri pentru a pune presiune pe el. Cu toate acestea, deși știam cu cine ne confruntăm și în ce direcție trebuia să investigăm, în zilele următoare nu am reușit să aflăm nimic despre locul în care s-ar fi putut afla Médora, până când nu i-am găsit agrafa de păr, în campingul acela de lângă lac.

Dupree a făcut o pauză, timp în care a respirat rar. Bull i-a dus ideea mai departe.

— „Mlaștina are ochi” nu se referă doar la animalele sălbatice care o populează. Mulți acadieni locuiesc în campinguri, în locuințe lacustre sau chiar în bărcile lor. Și totuși, nimeni nu știa nimic, iar asta ne-a pus pe gânduri. Oamenii mlaștinilor au un al șaselea simț, depun mereu reclamații la biroul șerifului în care sunt denunțați străini, vânători sau hoți de toate clasele. Dar se mai plâng și de prezențe care scapă oricăror explicații raționale.

— Cum adică? a întrebat Charbou.

— Tu știi că înainte să ajung la omucideri am făcut parte din echipa de poliție a șerifului din Terrebonne. Oamenii de acolo sunt superstițioși, iar cei din mlaștini, cu atât mai mult. Viața în mlaștini îți conferă o altă viziune asupra lumii și nu e nici prima și nici ultima dată când în biroul șerifului cineva declară că l-a văzut pe *rougarou* sau chiar că i-ar fi văzut la treabă pe *lutins*. De asta spun că ne-a mirat foarte tare faptul că nimeni nu văzuse și nu auzise nimic.

— *Rougarou? Lutins?* a întrebat Johnson.

— *Rougarou* sau *loup-garou* este monstrul mlaștinilor, echivalentul omului-lup. *Lutins* e ceva mai greu de explicat: se zice că ar fi un soi de spirite mai nesăbuite, ca spiridușii, apoi mai sunt și *fifolets,* luminile mlaștinilor, probabil un soi de foc rătăcitor, dar, conform tradiției acadiene, sunt spirite malefice, fantasme ale morților duși pe ape spre *bayous*.

— Și poliția din Terrebonne ține cont de asemenea reclamații? a întrebat Johnson mirat. Din experiența mea de pe vremea când anchetam secte știu că autoritățile sunt destul de sceptice în această privință.

— Vă asigur că dacă ați trăi acolo o vreme nu vi s-ar mai părea atât de ridicol. Mlaștinile sunt vii. Dacă lucrezi ca polițist în proximitatea unui grup etnic cum ar fi romii, nativii americani sau acadienii, ești obligat să le înveți și să le înțelegi obiceiurile, altfel n-ai nicio șansă. În plus, nu mai este un secret pentru nimeni faptul că în sudul Louisianei se practică voodoo.

— Voodoo ca vrăjitorie? a întrebat sceptică Amaia.

Bull a privit-o ușor stingherit. I-a răspuns pe un ton foarte serios:

— Voodoo ca religie majoritară în țări precum Togo sau Benin și religie oficială în Haiti, în versiunea caraibiană, dezvoltată pe baza credințelor sclavilor aduși din Africa și a fuziunii cu creștinismul și variante ale lui, cum ar fi: santería, candomblé, umbanda. Și, da, a spus privindu-l pe Johnson, se ține cont de apeluri și reclamații despre orice activitate suspectă, pentru că atunci când o credință e adânc înrădăcinată cultural trebuie să accepți că tot ce se întâmplă în zonă are legătură cu acea credință. Ceremonii în care au loc sacrificii de animale, întâlniri nocturne, jefuiri de morminte, furturi de oase mortuare…

— Bine, a zis Johnson, ridicând, copleșit, o mână.

— Jerome a călcat strâmb, a continuat Dupree. Sora lui dispăruse de mai bine de o săptămână, iar noi băteam pasul pe loc. Nimeni nu văzuse nimic sau, și mai grav, dacă cineva văzuse ceva, așa cum bănuiam noi, avea să tacă mâlc. Așa că, Jerome, fără să ne informeze, a oferit o recompensă de douăzeci de mii de dolari pentru orice informație despre Samedi. În mlaștini lucrurile nu merg ca în restul lumii: nu a dat un anunț la ziarul local, nici nu a apelat la postul de radio din circumscripție. Douăzeci de mii de dolari înseamnă o mică avere, așa că tot ce a trebuit să facă a fost să dea de știre că va plăti suma aceea și vestea s-a dus din gură în gură. Trecuseră mai multe ore de când încercam să dăm de el, dar fără niciun rezultat. În jurul prânzului, ne-am dus la el acasă. Maică-sa a deschis ușa ținând în mâini o pușcă, era foarte agitată și speriată, dar era explicabil după tot ce trăise în ultimele zile. Ne-a spus că fiul ei nu era acasă; că deși știa că în acea zi va fi externată, nu venise după ea la spital, ceea ce însemna, fără îndoială, că păție ceva rău. Am fost de acord cu ea: oricine îl cunoștea cât de cât pe Jerome Lirette, știa că își adora familia. Și că nu și-ar abandona niciodată mama, cu atât mai mult cu cât tocmai își pierduse bunica și sora. L-am sunat pe șerif ca să organizeze o echipă de căutare care să meargă în zona

mlaștinilor, însă imediat ne-a sunat un anonim care ne-a spus unde putem găsi trupul lui Jerome. Niște coordonate și o indicație despre un *bayou* din mlaștină pe care ar fi putut să ni le dea numai un acadian din zonă. N-am apucat să închidem bine telefonul că a sunat mama lui Jerome, înnebunită de grijă, și ne-a spus ceva despre un mesaj lăsat de fiul său pentru noi. Ne-am gândit că era vorba despre o glumă proastă, sau despre un șmecher care, atras de posibilitatea de a câștiga cele douăzeci de mii de dolari, o sunase pe maică-sa dându-i informații false. Dar, chiar și așa, am decis să ne împărțim pe echipe. Eu, împreună cu șeriful, cu detectivul Bull și câțiva polițiști ne-am deplasat la locul unde, conform apelului anonim, trebuia să găsim trupul lui Lirette. Carlino a mers acasă la mama lui Jerome, ca să stea de vorbă cu ea.

— A fost o capcană, a presupus Charbou.

— Nu, nu a fost, și asta e partea cea mai aberantă a cazului, Jerome chiar ne lăsase un mesaj acasă la maică-sa. Am găsit corpul lui Lirette acolo unde ni se spusese. Decapitat. L-au țintuit de un copac într-o zonă lugubră, înconjurată de vegetație plutitoare. Era despuiat și, cum atârna acolo, de copac, dădea senzația că merge fără cap peste plaurul verde și încețoșat întins ca un covor la picioarele sale.

— Și Carlino… a spus Johnson.

Dupree a oftat, dând afară tot aerul din plămâni.

— Când am ajuns, agentul Carlino zăcea la pământ pe veranda lui Lirette, însângerat, cu o gaură în piept, încă trăia. La doi metri de el, așezat cu grijă pe ultima treaptă, se afla capul lui Jerome. M-am aplecat spre colegul meu care încerca din răsputeri să-mi spună ceva. Sângele care-i curgea din gură făcea ca vorbele lui să fie de neînțeles. Am încercat să-l conving să nu mai vorbească, dar el voia cu disperare să-mi spună ceva. Mi-am lipit urechea de gura lui și atunci am auzit: „Lirette e viu”. M-am gândit că voia să afle ce se întâmplase cu Jerome, deși mi se părea cam ciudat, ținând cont de faptul că, din locul în care se afla, Carlino putea să vadă forte bine capul tânărului. Mi-am zis că șocul împușcăturii îl făcea să delireze, așa că i-am zis: „Îmi pare rău, prietene, nu a reușit.

Lirette a murit”. Carlino a negat tușind sânge. „Nu, nu, e viu”, a spus întinzând o mână spre capul de pe ultima treaptă. Tăietura era zimțată, strâmbă, ca și cum capul ar fi fost smuls, nu tăiat, senzație amplificată de tendoanele, nervii și fâșiile de piele care atârnau la baza gâtului. Arăta exact cum te aștepți să arate un cap separat de trunchi. Alb albăstrui, cenușiu pe alocuri. Din gura întredeschisă ieșea limba albă și umflată. Avea ochii închiși și dispăruse orice asemănare cu semețul Lirette. Dar chiar și așa, era el, fără îndoială. Atunci Lirette a deschis ochii și m-a privit. Și-a retras limba în gură și a întredeschis buzele, ca și cum ar fi vrut să vorbească. Dupree a făcut o pauză, atent la reacția Amaiei, care nu părea deloc bulversată de ce auzea și l-a îndemnat să continue. M-am uitat la el cu gura căscată, înnebunit de acea imagine și de țipetele mamei lui care răzbăteau din casă. Palma colegului meu a căzut peste a mea, obligându-mă să-i dau atenție din nou. M-am aplecat iarăși asupra lui Carlino ca să înțeleg ce bâiguia. „Mi-a smuls inima. Mi-a luat-o Samedi”. Temător, m-am uitat la gaura din pieptul lui. M-am gândit că trebuie să fi fost împușcat de la mică distanță, cu o pușcă. Probabil atunci mi-am dat seama că nu existau urme de arsură de la împușcătură, deși ar fi trebuit să fie, ținând cont de rana pe care o avea. Dar era doar o gaură adâncă, cu margini neregulate, care se adânceau de fiecare dată când respira. Mi-am folosit cămașa pentru a-i acoperi rana, în timp ce el îmi cerea din nou să îl ascult. „Dacă vrei să-l prinzi, o să-ți smulgă inima și ție”, mi-a zis. Carlino a murit când a ajuns la spital, dar a fost conștient pe tot parcursul drumului. L-am dus mai întâi la Houma, apoi cu elicopterul la Baton Rouge. Am fost lângă el tot timpul drumului, adică vreo douăzeci de minute. A deschis ochii de câteva ori și avea privirea cuiva cu un pas în groapă. I-am vorbit încontinuu și l-am ținut de mână. Și-a pierdut cunoștința chiar înainte de aterizare. Imediat ce l-au conectat la aparate, medicul și-a dat seama că era mort: nu avea puls, nici tensiune arterială, nimic. Însă Carlino era un agent tânăr, avea numai treizeci și patru de ani, așa că medicul nu a renunțat. A folosit defibrilatorul cardiac, dar fără rezultat și

atunci s-a hotărât să-i pună electrozii direct pe mușchiul cardiac. I-au deschis pieptul și au constatat uluiți că agentul Carlino nu avea inimă. Raportul medical consemnează că inima îi fusese smulsă prin gaura pe care o avea sub coaste.

— Așa ceva este imposibil, a spus Charbou.

Bull a explicat:

— Studiile antropologice despre sacrificiile din cultura clasică mayașă, în America Centrală, descriu un ceremonial care constă în scoaterea inimii unui om viu printr-o gaură făcută cu mâinile sub coaste, ceremonie intitulată „extragerea inimii pulsânde".

— Cred că Charbou nu a vrut să spună că nu crede că ar exista un asemenea gen de crimă, sacrificiu sau ceremonial, cum vreți să-i spuneți, ci că i se pare imposibil ca omul să mai trăiască după, cu atât mai puțin un timp atât de îndelungat, a sărit Johnson în ajutorul lui Charbou.

— Asta nu e tot, a spus Dupree mâhnit și cu o jumătate de voce din care răzbătea oboseala. Trupul agentului a continuat să aibă semne de viață și activitate cerebrală încă patruzeci și opt de ore. Iar patru zile mai târziu, legistul a trebuit să oprească autopsia pentru că unele organe încă dădeau semne de viață, așa cum făcuse și capul despărțit de trup al lui Jerome Lirette. Amândoi au fost incinerați. Am prezentat un raport, alături de cel al șerifului din Terrebonne și de cel înaintat de secția omucideri a poliției din New Orleans, prin persoana detectivului Jason Bull. Mama lui Lirette a făcut și ea o declarație. Drept urmare, a fost închisă mult timp într-un spital de psihiatrie. Am văzut-o zilele trecute într-un balcon de pe strada Bourbon, dar n-am recunoscut-o pe loc. Mi-a spus ceva din care nu prea reiese că s-ar simți mult mai bine… a spus privindu-l pe Bull. La patru ore după ce predasem raportul, am fost chemat în biroul superiorilor mei, care mi-au cerut să elimin din raport orice aspect care scăpa logicii criminalistice. Ceea ce am și făcut.

Amaia s-a uitat în zare. Știa și ea destul de multe despre versiuni în care se elimina ceea ce nu era logic.

52.

TRAITEUR. TĂMĂDUITOR

Mlaștinile

Mlaștina a înghițit lumina imediat ce au pătruns pe teritoriul ei. Chiar dacă nu mai fusese niciodată într-o mlaștină, senzația că arborii furau lumina cerului ca să o trimită spre rădăcini era identică cu senzația pe care Amaia o trăise de mii de ori în pădurile din Baztán. Povestea lui Dupree o transportase înapoi în timp, până într-o noapte și într-o pădure pe care credea că le uitase. Și-a amintit de frumusețea și de teama simțite atunci și un fior i-a străbătut șira spinării.

Lăsaseră mașina la marginea unui sat pustiu, undeva pe lângă Houma, și acum se aflau din nou în barca cu motor. Médora, nemișcată la proră, părând steagul prevestitor de moarte al unui vapor de pirați, călătorise acolo chiar și în timpul drumului făcut cu mașina, pentru că Charbou se jurase că mai bine stă pe capotă decât să se înghesuie alături de ea, în mașină. Dupree avea din nou febră. În ciuda canicule din timpul zilei, i-a simțit pielea arzând atunci când l-au ajutat să-și reia locul în barcă. Ațipea din când în când, uneori își înălța capul ca să-i dea indicații lui Bull cu privire la direcția ce trebuia urmată, deși nu-i puteau fi de mare ajutor pe acel teritoriu din care dispăruseră aproape toate punctele de reper. Au văzut mai multe case lacustre, păreau abandonate, unele erau pe jumătate scufundate, lăsate într-o rână, iar apa pătrundea în interiorul lor prin spărturile provocate de uragan. Au observat cel puțin trei bărci care navigau la distanță și în două rânduri au dat peste locuitori care-și mutau bunurile în bărci burdușite cu lucruri și care i-au asigurat că merg în direcția bună, dar Johnson și Charbou au făcut un schimb de priviri din care reieșea clar că nu credeau o iotă.

Mai era o oră până la apus și soarele continua să strălucească puternic, dar când au pătruns în zonele mai umbroase ale mlaștinii cu toții au început să se teamă că noaptea avea să-i prindă pe drum. Amaia a simțit din nou un fior care a făcut-o să se întrebe dacă nu cumva avea și ea febră.

Bill Charbou tocmai le propusese să se întoarcă în zona populată, când au văzut campingul.

Era cel mai ciudat loc pe care Amaia îl văzuse vreodată. Erau trei case destul de mari, construite pe ostroave plutitoare ancorate sau amarate cu lanțuri de copaci uriași. Acum, acoperișurile lor atingeau coroana copacilor în umbra cărora se adăposteau când apele erau la nivelul normal. Cel puțin o duzină de ambarcațiuni pescărești erau amarate la cheiul improvizat, iar ghirlandele cu beculețe care se întindeau de la proră la pupă erau primele pe care le vedeau în ultimele zile. Zgomotul unui generator s-a amestecat cu murmurul oamenilor care-i salutau făcându-le cu mâna. Amaia a fost convinsă că a auzit până și ritmurile unei muzici vesele, întreținută cu voci de copii și adulți. S-a simțit bucuroasă, fericită de-a dreptul, exact ca o fetiță rătăcită care găsește o căsuță luminată în mijlocul pădurii.

— *Howsyamammaaneem?* li s-a strigat de pe verandele caselor plutitoare.

Bill și Bull, zâmbitori, au ridicat deodată degetul mare.

— *Howsyamammaaneem?* au repetat ei provocând o adevărată hărmălaie de bun venit.

— Mama și ei? a întrebat Amaia neînțelegând, molipsindu-se de la zâmbetul lor.

— Da, da, domnișoară subinspectoare, Louisiana se declară stat matriarhal.

Au amarat barca de balustrada verandei uneia dintre case și o mulțime de mâini s-au întins spre ei ca să-i ajute să debarce.

Amaia a reconstituit șirul gândurilor care o făcuse să și-l imagineze pe tămăduitor ca pe un soi de șaman exotic și strident, ca animatorul principal al unui carnaval din sud. Împodobit cu pene, în haine țipătoare, cu o jachetă strâmtă, tivită cu scoici, paiete și mărgeanuri, plus o mască, între

africană și caraibiană, pentru a se înfrunta de la egal la egal cu spiritele.

Tămăduitorul era un bărbat cu piele aurie, slab și ușor adus de spate, de parcă ar fi petrecut mult timp aplecat ușor în față sau ca și cum s-ar fi temut să nu fie prea înalt dacă s-ar fi îndreptat de spate. Purta pantaloni largi, suflecați până deasupra gleznelor groase și osoase și o pereche de șlapi din plastic în care abia-i încăpeau picioarele mari. Mai avea pe el un tricou cu New Orleans Pelicans, destul de uzat și decolorat. Părul cam lung făcea să-i iasă în evidență multele șuvițe cărunte. A urcat în barcă, fără să dea voie nimănui să-i miște pe pacienți. A dezvelit-o pe Médora și a studiat-o fără să dea vreun semn de teamă sau repulsie. Cel mult de milă. În privința lui Dupree, nu a stat deloc pe gânduri. A aruncat o privire și le-a făcut semn unor bărbați să-l ia din barcă. Șase pescari l-au cărat în casă pe Dupree, în timp ce Johnson se ținea după tămăduitor pentru a-i spune ce spuseseră medicii și că Dupree insistase să fie adus acolo. Brusc, tămăduitorul s-a întors spre Johnson, luându-l prin surprindere și s-a oprit în fața lui.

— Mulțumesc, i-a spus.

Tonul fusese atât de sincer încât Johnson nu a mai putut adăuga nimic, a înclinat doar ușor din cap, ca și cum i-ar fi recunoscut superioritatea. În încăperea care ocupa tot parterul, erau cel puțin douăzeci și cinci de oameni. Bărbați și femei, pescuitori de creveți și locuitori ai mlaștinii, dar prezența lor nu părea să-l incomodeze pe tămăduitor. Acesta se comporta ca și cum ar fi fost singur cu pacientul: nu privea pe nimeni, nu vorbea cu nimeni, nu a întrebat nimic, nici nu a cerut nimic, se afla acolo numai și numai pentru Dupree.

Vocea tămăduitorului era suavă, masculină și dulce, totodată. Amaia s-a gândit că i-ar plăcea să-l audă râzând. Bărbatul s-a aplecat și a luat dintre degetele chircite ale lui Dupree săculețul din piele de capră pe care Amaia îl văzuse la spital. Tămăduitorul l-a examinat atent și l-a pus pe grijă pe pernă, lângă agent.

— Știți ce e ăla? a întrebat-o Amaia pe o femeie din

apropierea ei.

— E un *gris-gris,* a venit imediat răspunsul femeii.

Amaia a privit-o surprinsă, în parte din cauza răspunsului, în parte pentru că nici nu se așteptase să-i răspundă.

— E o amuletă voodoo. Cineva care ține mult la el a făcut-o pentru că știa că se află în pericol; dacă nu ar fi avut-o, ar fi fost mort deja.

Amaia a simțit o ușoară amețeală și a fost convinsă că are febră. Febra sau atmosfera supranaturală a locului, adăugate orelor de stat în soare, o făceau să amețească. A simțit o arsură în burtă și s-a întrebat ce ar putea fi, dând la o parte varianta menstruației. A simțit o nouă împunsătură și durerea s-a extins până la interiorul coapsei. Își simțea șalele slăbite. Dar nu a dat pentru multă atenție, s-a silit să fie atentă la individul acela ciudat.

Tămăduitorul s-a dus la căpătâiul priciului pe care zăcea întins Dupree. A îngenuncheat pe podea, și-a pus palmele pe pieptul agentului, a lăsat ușor capul în jos și a început să susure rugăciuni, sau descântece, sau vrăji. Amaia nu ar fi știut să spună de ce, dar și-a dat seama că bărbatul acela nu făcea paradă de puterile sale, era un războinic blând, un prinț înțelept.

S-a mișcat în jurul priciului, la picioare, din nou la cap și de fiecare dată a reluat sau inițiat ritualul cu puteri și încredere reînnoite, punându-și palmele pe Dupree ca și cum ar fi depozitat acolo un tezaur, o ofrandă sau o pătură care să-l apere de suferință. S-a ridicat în picioare și i-a privit pe cei prezenți.

Dupree zăcea cu ochii închiși și cu mâinile lungite de-a lungul corpului. Nu mai transpira, părea că doarme liniștit.

— Acum e rândul lui, eu l-am tămăduit, de acum trebuie să se tămăduiască el.

— Doarme? a zis Bull, pe un ton jumătate interogativ, jumătate afirmativ.

— Nu, a răspuns tămăduitorul și, fără să dea alte explicații, le-a făcut semn pescuitorilor să o aducă pe Médora.

•

Când au înlăturat cearșaful care o acoperea pe Médora, niciunul dintre cei prezenți nu a dat dovadă de milostenia tămăduitorului. Mirosul de mormânt s-a întins treptat, făcându-i pe cei mai mulți să-și astupe gura și nasul cu palmele, sau cu gulerul ridicat al cămășilor, în timp ce scoteau exclamații de oroare și de teamă. Unii au început să-și facă cruce, alții să sărute amulete sau iconițe cu sfinți – fiecare, după credința lui.

Médora, în picioare în mijlocul încăperii, nu a părut să fie conștientă și de altceva în afara luminii. Când tămăduitorul a dezvelit-o, Médora și-a lăsat capul în jos, încercând să-și ferească privirea de lumina slabă din cameră, dată de cele câteva becuri care atârnau de tavan și pâlpâiau, ca și cum ar fi fost gata să se stingă la fiecare poticneală a generatorului. Claia de păr i-a acoperit fața cu pielea uscată și întinsă.

— Cine te-a adus în halul acesta? a întrebat-o bărbatul cu blândețe în glas.

Femeia nu a răspuns, a scos doar un sâsâit ușor, ca un firicel de apă.

Tămăduitorul a ridicat mâinile și le-a pus pe umerii scheletici, ale căror oase înțepau nepotrivitul halat cu floricele.

Când a simțit mâinile bărbatului, Médora a tresărit și a făcut doi pași în spate, îngrozindu-i pe cei aflați în imediata ei apropiere. Tămăduitorul a mers lângă ea și s-a oprit dinaintea ei, apoi, fără să o mai atingă, mișcându-și doar buzele, și-a început incantațiile.

Femeia a început să se clatine înainte și înapoi, ca și cum un val mic i-ar fi străbătut corpul pornind de la tălpi, ajungând tot mai sus, la genunchi, la șolduri, la umeri și la gât, în timp ce ea continua să sâsâie.

— Sssssss, ssssss, sssss.

Amaia a privit-o vrăjită, niciodată nu și-ar fi putut imagina că un corp atât de maltratat, uscat și anchilozat ar putea să se legene așa.

— Ssssss, ssss, ssss.

Exista ceva hipnotic în sunetul acela pe care-l scotea, un

sunet conținând note atât atractive, cât și avertizoare, ca un semnal de pericol.

Se legăna înainte și înapoi, foarte lent.

— Sssssss, sssssss, ssssss.

Ca un bâzâit sau un sâsâit.

Brațele i se bălăngăneau de-a lungul trupului ca niște crengi uscate, moarte, la fel și capul, care i se clătina ca o limbă de clopot, cu fața acoperită de părul slinos.

— Sssss, ssss, ssss, sâsâia Médora.

— E șarpele, a spus femeia cu care Amaia vorbise puțin mai devreme.

Da, exact asta era; cum de nu-și dăduse seama? Sâsâia și se mișca precum o reptilă, și nu una oarecare, ci ca un șarpe. Brusc, avertismentul pe care-l simțise a pus stăpânire pe ea, făcând-o să intre în alertă și să vadă că lumina casei din mijlocul pădurii era, de fapt, un portal spre infern. A simțit atât de puternic, încât i-a venit să dea fuga la tămăduitor și să-l atenționeze. Femeia de lângă ea a reținut-o, prinzând-o de încheietură cu o mână puternică, de pescuitoare.

Tămăduitorul a făcut un pas spre Médora și, continuând să spună incantațiile, a prins-o brusc în brațe, ca pe o fetiță, iar Médora și-a lăsat capul pe pieptul lui. Nu a forțat-o, nu a strâns-o. A îmbrățișat-o cu un gest intim și filial, de protecție sinceră, de iubire adevărată. Médora s-a prăbușit în brațele lui, ca și cum ar fi lăsat-o toate puterile. Brațele i-au căzut de-a lungul corpului, genunchii i s-au îndoit, picioarele i-au cedat, iar capul i-a căzut pe spate și toți au putut vedea pe fața ei urmele nemiloase ale morții.

Tămăduitorul a ținut-o să nu cadă și a întins-o pe jos, cerând să fie acoperită cu o pătură.

Johnson, Amaia și cei doi detectivi din New Orleans s-au apropiat de tămăduitor.

— Prietenul vostru se va face bine, a spus făcând un gest spre Dupree, care zăcea nemișcat. Pe ea nu o pot tămădui.

Amaia l-a privit stupefiată. Ce văzuse până la urmă?

Ca și cum tămăduitorul i-ar fi auzit întrebarea, i-a adresat ei explicațiile.

— Cardiomiopatia Takotsubo se mai numește și sindromul inimii frânte și exact asta are prietenul vostru. Avea inima strânsă de teamă și de nesiguranță, trădată. Cât despre femeia asta, nu o pot vindeca pentru că locul răului ei nu este în ea.

Bull și Johnson dădeau din cap de parcă ar fi înțeles ceva.

— Nu înțeleg, a spus Charbou.

— Nu poate tămădui ce nu are, a spus Amaia. *Son petit bon ange,* sufletul ei, despre care a spus că i l-a furat Samedi.

— Dar chiar se poate așa ceva? l-a întrebat Charbou pe tămăduitor.

Amaia și-a dat seama că, într-un fel, și detectivul recunoștea autoritatea tămăduitorului. Până atunci, atitudinea lui Charbou fusese cât se poate de sceptică, însă acum își dădea seama că ar putea exista și alte răspunsuri.

Tămăduitorul a răspuns:

— Ea crede că se poate, iar asta e suficient. Poate că nu i l-a furat, dar sigur i-l ține captiv. Între timp, ea este sclava lui, iar locul ocupat de *le bon ange* este acum o tobă, o cutie de rezonanță pentru alți vizitatori. Ca o casă părăsită, în care poate intra oricine.

— Dar am văzut că i-ați făcut ce i-ați făcut, a spus privind-o pe femeia adormită pe jos, și dați-mi voie să spun că parcă acum arată chiar mai bine, a adăugat Charbou făcându-i pe toți să zâmbească.

— E o tămăduire temporară. Lupul va reveni…

Amaia l-a privit alarmată de cuvintele lui. Și-a dat seama că bărbatul simțise interesul ei crescând.

Tămăduitorul a privit-o intrigat.

— Medicii au spus că suferă de sindromul Cotard, a spus Amaia.

— Sunt de acord, a zis tămăduitorul.

— Deci și dumneavoastră credeți că e așa din cauza unei boli mintale? a întrebat Charbou, dornic să își alunge neliniștile. Întotdeauna…, în fine, înțelegeți ce vreau să spun, sunt din New Orleans, am auzit mereu de voodoo, de zombie, de blesteme și păpuși înțepate pentru a provoca durere și boli, dar întotdeauna am crezut că astea sunt șmecherii

cinematografice… Nu m-am gândit că… și, firește, n-am crezut niciodată.

— Exact despre asta este vorba, de a crede sau de a nu crede. Cel care i-a făcut asta este un *bokor,* un vrăjitor rău, cineva care se folosește de spirite pentru a face rău și a domina. Toată impostura din jurul voodoo-lui conține și o parte adevărată, da, e religia spiritelor. Chiar asta înseamnă voodoo: spiritul care vorbește. Și când vorbești cu spiritele, poți alege să vorbești cu cele bune sau cu cele rele. Médora suferă de o boală mintală care o face să se comporte și să simtă ca și cum ar fi moartă, nu-mi pot închipui o suferință mai mare, dar ceea ce trebuie ea să-și vindece e sufletul, nu creierul. Médora e bolnavă pentru că e o credincioasă. Ritualul de zombificare are loc atunci când *bokor* reușește să-și convingă victima că e moartă, că i-a furat sufletul și că a revenit la viață numai datorită lui, așadar îi aparține cu totul.

— Dupree a spus că o veți ajuta pe Médora, a insistat Amaia.

— Pot să vă ajut pe dumneavoastră, dacă vreți, a spus arătând spre burta ei, însă noi, tămăduitorii, avem niște limite, așa că nu v-ar face rău un antibiotic. Cereți-i lui Annabel, a spus făcând semn spre femeia cu care Amaia vorbise mai devreme. Apa de aici e plină de bacterii și femeile din mlaștini suferă frecvent de cistită.

Amaia a simțit cum sfârșeala din șalele ei se extindea de-a lungul coloanei vertebrale și înțepăturile tot mai intense se uniseră acum nevoii urgente de a urina, semn clar că avea o infecție a vezicii. A strâns din dinți ca să facă față ușoarei amețeli.

— Dacă dumneavoastră nu o ajutați, nici ea nu ne va putea ajuta pe noi. Avem nevoie de ea, trebuie să reușim să comunicăm cumva cu ea, viețile a doua fetițe depind de ceea ce ne poate spune.

— Nu cred că va spune mai mult decât a spus deja.

— Dar nu a spus nimic, a intervenit Charbou.

Tămăduitorul a zâmbit.

— Poate că nu în limba dumneavoastră, dar vă asigur că

cine a fost acolo, a spus arătând spre corpul Médorei, a vorbit.

53.

STELLA TUCKER

Florida

Agenta Stella Tucker s-a privit în oglindă în timp ce-și săpunea mâinile. Cu părul scurt o nimerise. Îl putea avea mereu aranjat ca pentru revistă. Pielea arăta hidratată, chiar dacă încordarea și efortul din ultimele ore își puseseră amprenta sub forma unor cearcăne întunecate. A încercat un zâmbet și chipul i s-a luminat imediat. Hainele îi erau în regulă, deși, dacă ar fi avut de ales, și-ar fi schimbat cămașa. Uscându-și mâinile cu un prosop de hârtie, și-a zis că asta era și gata, nu mai avea timp să se întoarcă la hotel și nu putea să-l facă să aștepte pe un senator. Apelul telefonic primit de la Quantico, din partea șefului Wilson, o făcuse să piardă un timp prețios, dar a fost plăcut să audă cum o felicita și îi recunoștea munca, deși era conștientă că Wilson și Verdon o considerau o viperă. Nu-i păsa. Dupree dispăruse în New Orleans, echipa lui era înfrântă, așa că Stella Tucker nu avea să mai lucreze la ordinele lui. După conducerea cu succes a propriei echipe, nimeni nu ar mai îndrăzni să-i bage bețe-n roate. Câteva semnale sonore stridente au anunțat-o că primise SMS-ul pe care-l aștepta de la Emerson. Senatorul ajunsese de la Washington. Tocmai intra în clădire. Secretarul său sunase cu o oră înainte. Senatorul se grăbea și îi ceruse să se întâlnească în sala VIP a spitalului unde era internat Brad Nelson. În privința asta, lucrurile nu puteau merge mai bine. Cu douăzeci de minute mai devreme, medicii o informaseră că Nelson avea să-și recapete cunoștința; chiar dacă era încă în stare de șoc și intubat și, deci, nu putea fi interogat, medicii se arătau optimiști în privința recuperării lui. În mod miraculos,

împușcăturile agentului SWAT nu îi atinseseră nicio zonă vitală. Doctorul spusese ceva despre o vertebră distrusă, ceea ce însemna, probabil, că Nelson nu va mai putea merge sau că se va deplasa cu multă greutate, dar Tucker știa că moartea lui i-ar fi răpit din meritele acțiunii sale extraordinare; să mergi pe coridoarele justiției cu un asasin în serie avea să fie o reclamă fantastică. Și-a întins mâna dreaptă spre chipul său din oglindă și a exersat o înclinare din cap respectuoasă, dar nu servilă. Profesionistă. Nici nepăsătoare, nici impresionată. Tucker era agenta care condusese operațiunea ce salvase familia unui senator al Statelor Unite, însă fusese vorba și de munca ei, de obligația ei. Trebuia să găsească tonul potrivit între profesionalismul rece și modestia eroului care să nu o împiedice să accepte binemeritata recunoștință din partea senatorului.

54.

A FERMENTA

Elizondo

Era un gest care-l liniștea și se obișnuise cu el atât de mult încât îl făcea până și în somn, în mod aproape inconștient, și care-i alunga neliniștile și îl ajuta să doarmă. Juan a simțit golul de lângă el, a întins brațul spre locul din care căldura dispărea treptat. A deschis ochii. Rosario plecase.

Ea nu era în casă, a știut imediat ce s-a trezit. Cu toate acestea, a străbătut una câte una toate camerele, desculț, simțind cum frigul îl cuprindea începând de la picioare. A revenit în dormitor și s-a așezat pe marginea patului, uitându-se la locul gol unde ar fi trebuit să se afle soția lui. S-a aplecat spre noptiera lui, a deschis sertarul și a căutat sub stratul de perechi de ciorapi. De pe fundul sertarului a luat un plic mare, galben și l-a pus lângă el, pe pat. Și-a trecut degetele

tremurătoare peste literele cu care cineva scrisese cu cerneală albastră numele fiicei lui. A oftat copleșit.

De când Amaia locuia cu mătușa Engrasi, Rosario nu mai mergea peste noapte în camera fetițelor. Nici nu mai ieșise din casă în timpul nopții de doisprezece ani, atunci când fusese însărcinată ultima dată.

Ani de nesomn, de veghe a somnului ei. Și-a amintit de prima dată când s-a trezit și a observat că ea nu era lângă el. Spaima inițială când și-a dat seama că nu mai revenea după ce trecuse un timp rezonabil pentru cineva care a mers la baie, posibilitatea să fi amețit, un leșin, amenințarea continuă la orice sarcină a unui avort spontan. Îndoielile care-l cuprindeau după ce o căuta mai întâi prin toată casa, cu sufletul sfâșiat, apoi, după ce-și punea o haină peste pijama, o căuta și la laborator, dar degeaba. Apoi urma așteptarea în sufragerie, când îngrijorat, când suspicios, cu privirea pe telefon, chinuindu-se să aștepte încă cincisprezece minute înainte de a suna la poliție. Iar când auzea cheia răsucindu-se în ușă, de fiecare dată ceda impulsului de a se întoarce repede în pat, să se prefacă mai întâi că doarme, apoi că se trezește când ea se culca lângă el și trupul ei aducea în așternuturi frigul străzii.

— Unde-ai fost? Ești bine? îndrăznea să o întrebe cu voce tremurătoare.

Ea răspundea cu seninătate:

— Stai liniștit, sunt bine, nu aveam somn și m-am dus să beau un pahar cu lapte.

După asta, Juan nu mai reușea să adoarmă. Rosario se trezea cel puțin o dată la zece zile, ieșea din casă în plină noapte. Se întorcea înainte de venirea zorilor, înghețată, dar senină și se băga în pat, prefăcându-se că fusese tot timpul acolo.

De mii de ori s-a gândit să stea de vorbă cu ea, de mii de ori s-a întrebat cum ar fi mai bine să înceapă discuția. În fiecare noapte când ea pleca de acasă, el o aștepta stând pe întuneric în sufragerie și își imagina discuția dintre ei când el avea să o surprindă întorcându-se acasă pe furiș, înaintea

zorilor. Atunci nu ar mai fi avut de ales, s-ar fi văzut obligată să-i explice, să-i spună de unde venea, cu cine fusese, de ce plecase de lângă el în miezul nopții, singură și însărcinată. Până când auzea cheia învârtindu-se în ușă. Și-o închipuia pe Rosario ținând strâns mănunchiul de chei pentru ca clinchetul lor să nu răsune în casa învăluită în liniște. Ușorul foșnet al izolatorului de ușă, pus de-a lungul întregului canat, ca să nu intre aerul rece de afară. Felul în care ținea clanța ca să nu scoată niciun zgomot când ușa se închidea. Pașii ușori, evitând fiecare treaptă care scârțâia. Tocmai acea grijă a ei, acea nevoie de a se furișa, grija de a nu fi descoperită îl făcea să se întoarcă în pat cu câteva clipe înainte ca ea să intre. S-a convins singur că tăcerea ei ținea de pudoare, că grija ei de a nu fi descoperită însemna că regretă și că-i e rușine. Prima noapte a creat un precedent, pentru că după ce ea a revenit și s-a întins în pat, el a așteptat până când respirația i s-a liniștit și trupul i s-a făcut tot mai cald, iar când a fost sigur că ea adormise, s-a ridicat într-un cot și s-a uitat la ea și atunci nu a simțit altceva decât bucuria că era lângă el, că se întorsese. Chiar dacă în fiecare noapte în care ieșise din casă, până în ziua când a născut, și-a propus să o aștepte plin de reproșuri, acuze, bănuieli și întrebări, acea primă noapte, deși el încă nu știa, fusese decisivă pentru a nu-i spune nimic, niciodată.

Și ce să-i fi spus? Ce să-i fi reproșat el, dacă atunci când o vedea dormind alături de el încă se mai întreba ce făcea o femeie ca ea lângă un nenorocit ca el, dacă încă nu-i venea să creadă că-l alesese pe el, că încă mai erau împreună? Engrasi spunea că e un struț, că-și ascundea capul în nisip pentru a nu vedea problemele. Dar Juan se simțea ca un rățoi, un rățoi îndrăgostit de o lebădă, care înțelegea că destinul îi oferise ciudatul noroc al unei iubiri de neatins pentru alții, privilegiul de a fi alături de o femeie extraordinară. Lângă ea se simțea invincibil, dar nu uita niciodată că în fond nu era altceva decât un rățoi mic și mototol lângă o lebădă maiestuoasă, un bărbat simplu, lipsit de cultură și de maniere, lângă o regină. Cum să o ia el la rost, cum să o oblige?

A doua oară când ea a ieșit, a fost atât de îngrijorat încât în

zilele următoare abia s-a putut gândi la altceva. Unde mergea soția lui, cu paltonul peste cămașa de noapte și cu pantofii în mână? Unde putea merge o femeie însărcinată, în miezul nopții, într-un sat unde totul se închidea după ora nouă? Suspiciunile l-au înnebunit. Nu mai putea dormi nopțile, ziua era iritat, tot ce mânca se prefăcea în cauciuc atunci când înghițea și în fiere atunci când vomita. După a treia noapte în care Rosario a ieșit din casă, Juan s-a hotărât să meargă la doctor.

Când a fost însărcinată cu Flora și cu Rosaura, totul a mers bine, însă acum l-a speriat ceea ce i-a spus doctorul Hidalgo:

— Sarcina asta e mai deosebită, așa că lucrurile pot fi extrem de dificile pentru ea.

— Îi este pusă în pericol sănătatea?

— Nu, l-a liniștit doctorul, stă bine cu sănătatea, doar că se gândește prea mult la dietă; în plus, merge foarte mult pe jos, nu a prea luat în greutate, ceea ce ar putea fi dăunător unei sarcini ca a ei. Pentru că e un caz aparte, îi fac de două ori mai multe controale, ultimele analize au ieșit perfect, însă o sarcină ca a ei, cu destule particularități, înseamnă o adevărată provocare nu doar pentru corpul femeii, ci și pentru sufletul și mintea ei. Dar nu-ți face griji, Rosario e o mamă bună și o să facă față situației.

Într-o noapte, după ce ea se întorsese și corpul începea să i se încălzească sub așternuturi, el a îndrăznit să șoptească în beznă:

— Sunt soțul tău și te iubesc. Indiferent unde mergi, aș putea veni cu tine.

Rosario nu a răspuns imediat. A întârziat cu răspunsul atât de mult încât a crezut că adormise sau că se simțea atât de rușinată încât nu avea puterea de a-i răspunde. Apoi, brusc, cu voce limpede și fermă, ea a spus:

— Niciodată.

Nu a mai reușit să adoarmă, a stat cu ochii în tavan și s-a tot gândit la cuvântul acela, la ce însemna el și la amenințarea implicită pe care o conținea. Rosario a ieșit noaptea, aproape în fiecare săptămână din ultimele trei luni de sarcină. Juan nu

a mai întrebat-o nimic. Apoi a născut și lumea s-a prăbușit, iar el s-a considerat singurul vinovat, pentru că, odată cu Amaia, s-a mai născut o fetiță identică cu ea, dar pe care Rosario a făcut-o să doarmă pentru totdeauna. Deși s-a forțat să creadă că acea nenorocire fusese un accident sau, cum a zis doctorul Hidalgo, o criză de depresie posptartum, care avea să dispară treptat, ca un vis urât, totuși se întâmplase ca de multe ori în lunile posterioare nașterii Amaiei să-și găsească soția lângă pătuțul fetiței. S-a îndemnat să creadă că era vorba despre instinctul de protecție, cel care-i face pe atâția părinți să se ridice noaptea din pat ca să verifice dacă copilul lor respiră. Dar pe chipul ei, în privirea ei era ceva ce nu avea nimic de-a face cu grijă, cu protecția, ci cu nesomnul și cu anxietatea în fața misiunii care o aștepta. O privea dezolat și, chiar dacă știa că nu avea să ajute la nimic, îi șoptea cuvinte încurajatoare, asigurând-o că fetița va fi bine și că nu o să i se întâmple nimic rău. Își trecea un braț în jurul umerilor ei și o convingea să se întoarcă în pat, dar numai până în noaptea următoare.

Până la urmă s-a conformat, spunându-și noapte de noapte că ea nu avea să meargă mai departe. Stând în capul oaselor în pat, aștepta de fiecare dată când ea se ridică și mergea la Amaia ca să-i șoptească vorbe întunecate, se îndemna să creadă că fetița dormea și nu auzea nimic, până în momentul în care toate acele amenințări au prins viață în bezna cumplită a acelei nopți în care a trebuit să-și scoată fiica din casă pentru totdeauna.

•

Juan era genul de om conștient de limitele sale. Un om simplu, cu gânduri clare și ordonate, care țineau de munca lui, de întreținerea familiei, de responsabilitate și de împlinirea datoriei, și așa fusese de mic. Însă existau lucruri care-l depășeau, cu care nu se descurca. Pe Juan îl depășeau cuvintele, îi venea greu să numească totul și nu înțelegea de ce fiecare obiect trebuia să poarte un nume. Pentru că el era dintre cei care cred că lucrurile există numai atunci când le numești, că existau nenorociri care nu se vor petrece în viața

și în casa lui dacă nu le va numi. I-a reproșat violent lui Engrasi că-i spusese că obiectivul lui Rosario fusese să o omoare pe Amaia din ziua în care o născuse. A negat dând automat din cap, pentru a alunga acel gând insuportabil de îngrozitor. A oftat adânc, temător și mâhnit, a luat plicul galben care zăcea lângă el pe pat și l-a deschis, dând la vedere marginea de plastic, neagră, a unei radiografii. A scos filmul din plic și s-a uitat la imagine. Pe micuțul craniu al fetiței se vedeau două îngrozitoare contuzii albe ce indicau locul impactului, înconjurate de pete cenușii până acolo unde cursese sângele. A închis ochii, a început să plângă, a aruncat radiografia pe pat și s-a ridicat hotărât în picioare.

*

Așa cum făcuse și cu doisprezece ani în urmă, s-a rugat ca ea să fie pe undeva, prin casă, să nu se fi întors încă în pat pentru că alunecase pe scări, sau pentru că se simțea amețită ori indispusă. Chinuit de gândul că prefera ca ea să-și fi rupt vreun os, să fie rănită sau invalidă, prăbușită în laborator, orice, numai să nu fi început din nou să iasă. A verificat iarăși fiecare ungher al casei, știind prea bine că nu avea să o găsească. A luat cheile de la laborator și și-a pus un palton peste pijama. A ieșit în ceața întunecată a satului căzut în somn, deranjat doar de vuietul râului. A mers la laborator; a văzut de afară că era învăluit în beznă, dar chiar și așa tot a deschis ușa și a cercetat interiorul. Nu era acolo. Disperat, și-a sprijinit o clipă capul de canatul ușii, știind că nu putea face mai mult.

S-a oprit din plâns, tulburat de limpezimea unui gând. Asta trebuia să facă. Era hotărât; dar chiar și așa, atunci când a venit momentul să vorbească, vocea i-a sunat joasă și spartă de îngrijorare.

— Rosario, a șoptit tremurând, Rosario o s-o omoare pe fetița noastră.

Și-a dus palmele la gură, surprins de duritatea cuvintelor, gândindu-se că încă le-ar mai putea reține pentru a nu da viață acelei orori. Copleșit de inevitabilul situației, brațele i-au căzut de-a lungul corpului și a scos un geamăt furios și

cumplit, care nici măcar nu i s-a părut omenesc. Și-a dat seama că mereu avusese dreptate, că mereu se gândise la acea atrocitate și că refuzase să accepte să vorbească despre ea, știind că, odată ce o va numi, va deveni, în sfârșit, conștient de întreaga ei cruzime cumplită. A plecat de la laborator fără să-i mai pese că nu încuiase ușa și a alergat pe pavajul ud de la ceața ce venea dinspre râu, până la casa surorii lui.

55.

ENGRASI

Elizondo

Ipar și-a ridicat urechile și a privit-o pe Engrasi cu o expresie care ei i s-a părut a fi pe jumătate de neliniște, pe jumătate de resemnare. Se urcase din nou în pat, chiar dacă Engrasi îi pregătise un culcuș pe jos, chiar lângă patul Amaiei. Fetița îmbrățișase câinele cu o mână pierdută în părul abundent de pe gâtul lui. Engrasi știa prea bine că Amaia îl chema în pat imediat ce ea se întorcea cu spatele. Zâmbind îngăduitoare, și-a dus un deget la buze ca să-i arate să nu facă niciun zgomot. Ipar a suspinat și s-a întins din nou, ca și cum ar fi înțeles-o. Engrasi s-a sprijinit de canatul ușii și s-a uitat fermecată la fetița adormită. Era învăluită în lumina slabă a unei lămpi de veghe, pe care o lăsa aprinsă ca să poată dormi, sau, mai degrabă, ca atunci când se trezea speriată în mijlocul nopții, conștientă de prezența cuiva lângă patul ei, să poată recunoaște imediat locul în care se afla și să se liniștească. Părul de aur al Amaiei, răsfirat pe pernă, capta razele de lumină între bucle. Avea un păr frumos, până mai jos de umeri, și Engrasi era hotărâtă să nu o tundă până când fetița nu avea să i-o ceară. Cosițele acelea blonde și dese, diferite de cele din familia ei sau de propriul păr, s-a gândit ducându-și o mână la cap. Precum cel al mamei sale, Juanita, bunica

Amaiei. Părul acela care o diferența de surorile ei și pe care Rosario i-l împletise, pentru ca mai apoi să i-l taie cu foarfeca, atât de neregulat încât îi dăduse un aspect umilitor și neîngrijit, gest ce ar fi trebuit să-i atragă atenția încă de pe atunci. Engrasi se gândea adeseori la toate acelea, la zilele premergătoare nopții în care fetița era cât pe ce să fie ucisă de propria mamă. Modul în care violența se strânsese în jurul ei, hainele cu care o obliga să se îmbrace, mâncarea pe care o obliga să o mănânce, felul în care i-a pocit părul, ca și cum ar fi distrus un semn distinctiv, un drapel. Engrasi a clătinat negativ din cap, gândindu-se de câte ori tăcerea noastră ne face părtași la oroare, atunci când știm de ea, dar nu mișcăm un deget.

— *Gabon,* Ipar, a spus închizând ușa camerei, sigură, cel puțin, că Amaia se simțea la adăpost.

Engrasi fusese neliniștită toată ziua. După vizita polițiștilor francezi, Joxepi o avertizase:

— Engrasi, să nu o lași singură nicio clipă. Du-te peste tot cu fetița. Nu o lăsa să meargă la ușa de la intrare fără Ipar, pentru că dacă într-adevăr sunt atât de periculoși cum a spus inspectoarea franceză…

Ignacio, tăcut ca de obicei, a clătinat din cap în semn că nu era de acord.

— Engrasi, Ipar e gata să moară pentru a o apăra pe Amaia, însă dorința care-i stăpânește pe oamenii aceia nu se va împiedica de un câine.

Engrasi a încuviințat, copleșită. Avea dreptate.

— De o vreme încoace, mă tot gândesc să o trimit pe Amaia să studieze altundeva. Adevărul este că ea însăși mi-a propus. E foarte isteață și îi întrece cu mult pe ceilalți elevi. Cu câteva luni în urmă, un profesor i-a vorbit despre un internat din Pamplona. Ține de o școală foarte bună, se predă în engleză și ar sta acolo toată săptămâna. Există elevi care merg acasă numai în vacanță. Dacă va fi cazul, pot să mă duc să o văd la fiecare sfârșit de săptămână.

— Dacă ar fi copilul meu, nici nu aș mai sta pe gânduri, mai ales după ce ni s-a spus.

S-a tot gândit, zile în șir, și nu neapărat pentru faza cu mașina franceză, ci pentru că nu-i mai ieșea din minte ceea ce-i spusese Rosario ultima dată.

„Dacă e ceva ce-am învățat din ziua în care s-a născut fetița asta, atunci este faptul că fiecare avem un destin, Engrasi, așa că ea și-l va împlini, așa cum mi-l voi împlini și eu”.

A coborât scara și a ajuns în salon. A mai aruncat câteva lemne în foc și s-a dus la bufet. Folosind cheia pe care o purta la gât, a deschis un sertar, a scos un săculeț din mătase neagră și l-a dus pe masă. S-a așezat și a desfăcut nodul care lega strâns setul de cărți. Un pachet de cărți de Tarot din Marsilia la care s-a uitat cu destulă suspiciune, ca la un medicament obligatoriu și amar, conștientă de gravitatea gestului pe care urma să-l facă.

A amestecat cărțile lent, fără să-și ia ochii de la ele. A pus cărțile pe masă, le-a tăiat în două și le-a amestecat din nou. Engrasi nu alegea niciodată cărțile din pachetul de joc. Erau niște cărți vechi, îndelung folosite și le cunoștea atât de bine încât, chiar întinse cu cu fața în jos pe masă, era capabilă să-și dea seama ce cărți sunt după urmele de pe spatele lor și după îndoiturile de la colțuri. Când își dădea ei în cărți, folosea metoda țigănească, în care interpretarea cărților se face folosindu-le pe cele zece din partea superioară a setului. Le-a întins, așezându-le în formă de cruce celtică. A întors-o pe prima, cea care, în cazul de față, o reprezenta pe Amaia. Era cartea cunoscută sub numele de „cartea stelelor”. O sacagiță, frumoasă, goală, varsă apa înțelepciunii sale într-un râu care se pierde la orizont, sub un cer senin și înstelat. Engrasi a zâmbit. Era fetița ei. Cartea care reprezenta cel mai bine tinerețea, frumusețea, strălucirea sufletului. Limpezimea unei minți echilibrate care-i va permite să discearnă adevărul și să vadă clar ceea ce altora le este ascuns. Era vorba despre un viitor strălucit, de noroc, de zâmbete, de un cer care va fi îndurător cu ea. A luat următoarea carte, a întors-o, chiar dacă știa ce carte era, înainte de a vedea găvanele morții tăind capetele soldaților pe un câmp de luptă. A refuzat să o plaseze la locul ei, în cruce peste cea a stelelor, ca și cum, de fapt, ar

fi acoperit-o cu ea pe fetița care dormea la etaj. A ținut cartea în aer fără să o atingă de cealaltă. Parca, cea mai temută carte din set, nu simboliza întotdeauna moartea. De multe ori, ca în cazul de față, însemna ceva ce nu poate fi evitat, vorbea despre precipitare, despre un destin imposibil de evitat. Despre un pericol mare și despre posibilitatea de a-l evita urgent.

Observa neliniștită găvanele scheletului, de parcă din întunecimea lor ar fi putut extrage vreun răspuns, când a auzit bătăi puternice în ușă. Tresărind, a scăpat cartea din mână, care a căzut peste cealaltă, acoperind cerul înstelat și o mare parte din părul lung al frumoasei sacagițe. Bătăile s-au auzit din nou. Nerăbdătoare. Engrasi s-a ridicat în picioare, a lăsat setul de cărți pe masă și a mișcat cartea cu moartea, îndepărtând-o de fetița stelelor. S-a oprit în dosul ușii, neliniștită.

— Cine e?

— Engrasi, sunt eu, Juan. Deschide, te rog.

Engrasi a deschis ușa și s-a trezit în fața fratelui ei, care avea chipul răvășit și acoperit de lacrimi.

— Engrasi, unde-i fetița? a întrebat-o speriat.

— Amaia e bine, e sus, doarme. Știi ce oră este? l-a întrebat ea, încercând să dea sens la toată tărășenia.

— Trebuie să o văd, o s-o omoare, a spus el, îndepărtând-o pe sora lui din cale, dând buzna în casă și repezindu-se să urce scara.

Engrasi a alergat după el, încercând să-l oprească.

— Juan, nu… Nu deschide…

L-a ajuns exact în momentul în care învârtea mânerul ca să deschidă ușa. Botul ascuțit al lui Ipar a apărut prin deschizătură, dar dinții lui nu au apucat să prindă mâna lui Juan, însă i-au umplut-o de bale.

Juan s-a întors spre sora lui, palid și speriat, în timp ce încerca să îngaime:

— Ce…?

— E Ipar, i-a răspuns Engrasi cu multă seriozitate. E paznicul Amaiei. Hai mai bine să mergem jos. Trebuie să

vorbim.

A rămas nemișcat câteva secunde, uitându-se hipnotizat la ușa în spatele căreia dormea fetița lui, simțind prezența tăcută, dar la pândă, a câinelui.

— O să semnez toate hârtiile necesare pentru ca Amaia să meargă la școala aia. Trebuie să o ducem din sat imediat.

Engrasi nu mai văzuse niciodată atâta hotărâre la fratele ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Rosario a început iar să iasă noaptea, așa cum făcea înainte ca Amaia să se nască. A început iar, Engrasi. Dacă nu facem ceva, o s-o omoare, a spus izbucnind în plâns. Rosario o să-mi omoare fetița.

56.

INFECȚIE

Mlaștinile
Marți, 30 august 2005, seara

Febra nu era mare, dar frisoanele îi scuturau tot trupul. Amaia a crezut că moare de durere simțind intensa arsură din vintre, atunci când s-a dus să urineze. Transpirată și ametită, a cedat și a urmat sfatul tămăduitorului, în timp ce-și blestema ghinionul. Din fericire, Annabel avea o bună rezervă de antibiotice în doză unică pentru infecția urinară.

— E extrem de eficient, peste douăzeci și patru de ore toate astea o să ți se pară un vis urât. Știu din experiență. Apele astea și bacteriile din ele… a spus în timp ce dilua conținutul unui pliculeț într-un pahar cu apă.

I l-a întins Amaiei, care l-a băut pe nerăsuflate, ascultând sfatul femeii de a mai și mânca.

Pescuitorii improvizaseră câteva mese așezând scânduri pe capre de lemn, pe frigidere, pe lăzi frigorifice și pe tot soiul de alte piese de mobilier. Împrejur, o duzină de scaune pliabile,

toate diferite. Și chiar dacă-i jurase lui Annabel că din cauza febrei și a durerii nu se va putea atinge de mâncare, mirosul apetisant de friptură, care venea dinspre aragazul portabil, i-a făcut imediat poftă de mâncare.

— Ce miroase atât de bine?

Annabel a zâmbit. Era o femeie masivă și puternică, cu câteva kilograme în plus, avea părul până la umeri și, ca să nu-i vină în față, îl purta cu cărare pe mijloc și prins în coadă. O pieptănătură infantilă pentru ditamai femeia, care n-avea niciun fel de complexe când venea vorba să poarte o fustă scurtă, albastru deschis, peste niște colanți.

— Soțul și copiii gătesc *jambalaya* cu creveți și jambon.

— N-am mâncat niciodată așa ceva, dar miroase minunat, a mărturisit Amaia.

S-a apropiat de cratița în care se prăjeau niște legume tocate, ușor înroșite. Johnson voia să afle rețeta de la bărbatul care amesteca lent cu o paletă de lemn.

Annabel a împărțit doze de bere celor prezenți. Amaia, care ar fi băut una și cu ochii, a refuzat totuși, pentru ca antibioticul să-și facă efectul, conștientă de moleșeala care-i cuprinsese picioarele și spatele.

— Când eram mică, mama făcea asta în zilele de sărbătoare, a spus Annabel, referindu-se la mâncare. Poate părea deplasat să vorbim despre sărbătoare, dar chiar avem motive de bucurie. Deși mulți dintre noi ne-am pierdut casele, am reușit totuși să salvăm bărcile, adică singura noastră sursă de a ne câștiga traiul. Familiile noastre sunt bine, copiii la adăpost, așa că, știți, *laissez les bons temps rouler*.

— Da, așa este, aveți dreptate, fără îndoială, important este ca toată lumea să fie bine. Ați reușit să comunicați cu toate celelalte familii?

— Da, cele mai multe familii sunt de pescuitori și bărcile se bazează pe o stație radio puternică, e destul de important. Acesta este modul nostru obișnuit de a comunica între noi, pentru că aici, în mlaștini, telefoanele mobile nu au semnal prea bun, dar ne descurcăm cu stația radio. Astăzi am reușit să vorbesc până și cu un văr de-al meu din Maine și l-am liniștit,

că era tare îngrijorat.

Amaia a privit-o cu multă atenție.

— Cum se poate așa ceva? O stație poate transmite la numai câteva mile.

— Evident, firește că nu prin radio, sau, mai bine zis, nu doar prin radio, i-a explicat Annabel. Mai întâi vorbim prin stație cu o ambarcațiune care se află într-o zonă cu semnal mai bun, de exemplu la verișoara mea, în Cocodrie, îi dăm numărul de telefon la care vrem să sunăm, ea îl formează, pune telefonul lângă stație și așa putem vorbi cu persoana de la celălalt capăt al liniei. E o șmecherie la care apelează multă lume de pe aici, credeți-mă. Singura parte proastă este că apelurile pot fi ascultate de toate stațiile aflate pe frecvență; te poate asculta oricine din zona asta.

Johnson și Amaia au făcut un schimb de priviri.

— Ați auzit? i-a întrebat pe Johnson și pe Charbou, uimită de găselnița de a comunica.

Johnson i s-a adresat lui Clive, soțul Annabelei.

— Puteți să-mi arătați cum se face? Nici nu vă imaginați cât este de important pentru noi să reușim să comunicăm în momentele astea.

— M-am înțeles cu verișoara mea să ne auzim la unsprezece noaptea. O să încercăm atunci. *Jambalaya* e gata. Trebuie mâncată imediat ce o iei de pe foc, ca să nu mai zic că gașca asta pare cam lihnită, a spus făcând un semn în spatele ei.

Johnson s-a întors și a văzut că în jurul mesei improvizate așteptau pescuitorii și copiii lor, toți cu boluri și linguri în mâini.

*

După ce a terminat de mâncat, Amaia i-a luat locul lui Bull lângă patul lui Dupree, iar Johnson și Charbou au mers cu Clive și Annabel la barca lor.

— Nu s-a trezit, dar nu a mai făcut febră și arată mult mai bine, a spus Bull.

Amaia s-a așezat pe jos, lângă prici și a privit pe fereastră la întunericul care se lăsase peste mlaștini, bezna aceea în care

locuitorii din *bayou* spuneau că văd pe acei *fifolets* plutind ca duhurile la suprafața întunecată a apei, sau pe micii *lutins,* spiridușii care profitau de somnul oamenilor, cailor și câinilor pentru a le tăia părul. A ascultat cu atenție sunetele nopții. Pe fundal, se auzeau zgomotele comesenilor din casa alăturată și a fost din nou uimită de capacitatea oamenilor de a-și relua viața de la zero. Dar a mai auzit și scârțâitul funiilor întinse cu care erau amarate casele între ele. I s-a părut că aude un murmur, apoi și-a dat seama că era vorba despre șopotitul cuiva care se ruga. Abia atunci a observat că Médora nu se mai afla în încăpere. S-a apropiat de fereastră și l-a văzut pe tămăduitor, așezat pe veranda din spatele casei, lângă mormanul care era Médora, murmurând incantații cu palmele așezate peste ale ei.

— Ce e un *gaueko?*

Vocea lui Dupree a făcut-o să tresară în întuneric.

— Oh, ce m-ați speriat! Vă simțiți mai bine?

— Da, mult mai bine, i-a răspuns Dupree. Poate că încă nu era sută la sută recuperat, dar vocea lui își recăpătase timbrul și forța obișnuite. Ce este un *gaueko?* a repetat. V-am auzit spunând asta ieri-noapte, în timp ce vă uitați pe fereastră la bezna din New Orleans.

Amaia și-a reluat locul dinainte, lângă el, în semiîntuneric. A scos un oftat care însemna că cedase.

— *Gaueko,* cei ai nopții, a spus. În locul meu de baștină, abundă legendele despre creaturi magice de toate soiurile, însă există două mari clase: cele ale luminii și cele ale întunericului. Din *gaueko* fac parte toate ființele întunericului, cele care bântuie prin păduri, pe străzi, făpturi făcute din întuneric, din moarte, din singurătate și care caută un ungher întunecat prin care să se strecoare în corpul omului. Legenda spune că pot umbla peste tot, dar numai până în zori, pentru că imediat ce apare lumina noii zile, trebuie să se ascundă în grote sau sub pietre. Legenda este atât de răspândită, încât multe dintre casele din zona mea sunt împodobite cu ciulini, *eguzki-lore,* adică florile-Soare. Conform legendei, zeița Mari le-a dăruit oamenilor această floare pentru a-și proteja casele

de *gaueko.* Pentru că imită aspectul soarelui, spiritele nopții nu intră în casele care au aceste flori. Mătușa mea a avut mereu o floare la ușa casei, pentru orice eventualitate.

— Știu la ce vă referiți, i-a răspuns el din beznă. În credința voodoo există un demon, numit Kalfou, care se așază pe pieptul victimei, în timp ce aceasta doarme, și o imobilizează, lăsând-o să fie conștientă de coșmarul pe care-l trăiește, dar fără să-i permită să se elibereze. Când eram mic, mătușa mea, Nana, mă obliga să dorm cu ferestrele închise, chiar dacă erau patruzeci de grade afară.

— Reținusem că ați spus că sunteți catolic… a zis Amaia.

— Mama a fost catolică. După moartea părinților mei, m-a crescut Nana. Ea a insistat să continui să fiu educat în spiritul creștinismului și chiar mă însoțea uneori la slujba de duminică. Însă ea practică voodoo. Poate vi se pare ciudat.

— Nu, nici vorbă. Mătușa Engrasi își dă în cărți de Tarot, chiar dacă a absolvit facultatea de psihologie la Sorbona, în Paris. Așa că…

— Dar dumneata?

— Eu nu cred în chestiile astea. Respect orice credință, un investigator bun trebuie să o facă, dar nimic mai mult.

— Bănuiesc că nu a fost mereu așa, a presupus Dupree.

— După cum ați spus dumneavoastră, locul de baștină are asupra noastră o influență de neegalat, iar când vii dintr-un loc ca Baztán îți cont de legendele astea la fel de firesc precum cei de aici, din mlaștini. Ieri, în timp ce contemplam New Orleansul învăluit în întuneric, mi-am amintit de legenda asta și m-am gândit că, într-un fel, oricât ar veni zorii, făpturile nopții puseseră stăpânire pe oraș. Ce s-a întâmplat mai apoi nu a făcut decât să-mi confirme intuiția. New Orleans se află sub vraja perpetuă a nopții lui Samedi, exact ca în poveștile în care un vrăjitor rău pune stăpânire pe un oraș întreg și pe toți locuitorii săi.

— E o legendă frumoasă și interesantă. Dar atunci, lângă acoperișul prăbușit al casei familiei Allen, când v-am întrebat despre aceste legende, dumneavoastră mi-ați spus că habar nu aveți de ele, că nu le știți, că nu vă amintiți…

— E adevărat, în parte. Aparțin de un loc și de un timp care nu mai are nimic de-a face cu viața mea, care nu mai contează pentru mine. Doar că, în ultimele zile, odată cu crimele compozitorului, cu reapariția lui Samedi, legendele acelea mi-au revenit în minte cu forțe proaspete, ca și cum s-ar fi stabilit niște conexiuni, chiar dacă știu că așa ceva e imposibil, între aceste legende, între amintirile din copilăria mea și ceea ce se întâmplă aici. Sunt, fără îndoială, într-o pasă proastă care mă scoate din fire.

Dupree a tăcut câteva secunde înainte de a răspunde.

— Cel mai bun lucru la toate legendele astea este că, pe lângă anunțarea pericolului, întotdeauna există și modalitatea de a te proteja de rău sau de a lupta împotriva lui. Mereu există o floare solară pentru a lupta împotriva acelor *gaueko,* care, în ciuda puterii lor, nu sunt invulnerabili.

Amaia a tăcut, în lume nu exista *eguzki-lore* capabil să oprească acel rău.

— Sunt doar niște povești…, a răspuns ea, într-un târziu.

— Într-o zi, când Johnson ne-a vorbit despre locul dumneavoastră de baștină, i-am cerut să-mi spună mai multe. Mi-a zis ceva despre o zeiță a fecundității văzută drept figură centrală a naturii, despre un stăpân al pădurii, despre o specie de sirene care trăiesc în apele râurilor și au picioare de rață.

Amaia a oftat.

— Da, dar sigur nu v-a spus că zeița aceea feminină mai este considerată și regina vrăjitoarelor, că bietele femei care i-au adus ofrande pentru a rămâne însărcinate sau pentru o recoltă îmbelșugată au fost acuzate, umplute de rușine și torturate pentru credințele lor. Cel mai mic și mai incredibil semn, cum ar fi priceperea la plante medicinale, moșitul vecinelor însărcinate, hotărârea de a nu te mărita și de a trăi singură, sau vorbitul cu animalele era suficient pentru a fi considerată vrăjitoare.

L-a auzit pe Dupree plescăind în întuneric.

— Dar asta nu s-a întâmplat numai în Pirinei; în toată Europa, în toată lumea, inclusiv în lumea nouă am avut rația noastră de isterie vrăjitorească: să nu uităm de Salem și de

procesele lui. Dar dumneavoastră ce v-au făcut? Pentru că nici nu mai vreți să auziți măcar de locul acela.

Amaia a rămas tăcută în beznă, uitându-se spre locul unde stătea Dupree, de parcă l-ar fi putut vedea.

— Nu mă aflu aici din întâmplare, nu-i așa?

— Credeți în întâmplare? a întrebat Dupree în loc de răspuns.

Ea nu i-a răspuns.

Atunci el i-a adresat o nouă întrebare:

— Credeți că oamenii, chiar dacă îi separă un ocean și mii de kilometri, sunt chiar atât de diferiți unii față de alții?

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că dorințele, temerile și ambițiile oamenilor din toată lumea sunt aceleași. Istoria umanității este istoria spaimelor omului. Și atunci clar că apar mituri identice pentru a defini aceste spaime, pentru a le numi sau pentru a încerca să le controleze. Cred în nebunii. Cred în modul natural prin care mintea noastră stabilește instinctiv conexiuni, poate nu foarte logice, însă cu siguranță practice pentru a supraviețui. Cred în acest gen de investigație care are mai mult de a face cu a simți visceral, decât cu niște baze de date reale. Dumneata ai numit-o „variabile latente”. Variabilele care nu se observă direct, ci care sunt induse de alte variabile, care într-adevăr se văd. Exact așa cum pentru dumneata variabilele latente indică faptul că acest criminal, compozitorul, a mai comis crime și înainte, și că acele crime erau niște repetiții, variabile care ne-au condus la Martin Lenx. Exact așa cum pentru Scott Sherrington au indicat faptul că în zonă exista un atacator, chiar dacă toate datele reale vorbeau numai despre niște tinere fugite dintr-o zonă moartă. Exact așa cum tot ce se întâmplă aici face să vă apară în minte variabile latente legate de conceptele pe care le utilizați, poate sub alt aspect, dar care nu vă lasă să nu vă gândiți că există o legătură.

— Nu mi-a fost de mare folos în privința compozitorului.

El a oftat în întuneric.

— Nu vă bateți capul cu asta. Mai bine încercați să dormiți.

Mâine-dimineață, la prima oră, plecăm spre Le Grand, sau ce o mai fi rămas din locul acela; iar dacă vreodată a fost nevoie de capacitatea de a observa variabile ascunse, atunci ziua de mâine va fi un exemplu.

Descurajarea a răzbătut din vocea ei:

— Eram atât de convinsă… încât acum, când mă văd obligată să recunosc această orbire, această rătăcire, mă simt nesigură, mă face să mă întreb dacă nu cumva greșisem încă de la început. Poate că nu sunt instrumentul de care aveți nevoie.

Charbou a intrat, precedat de raza lanternei lui.

— Salazar, Johnson vă roagă să veniți, e important.

L-a urmat pe Bill pe lângă mlaștina care mărginea casele, iar apoi, sărind din barcă în barcă, a ajuns la Clive și Annabel. Lumina cabinei de comandă a făcut-o să mijească ochii.

— Salazar, i s-a adresat Johnson imediat ce a văzut-o, verișoara lui Annabel a reușit, din golf, să sune la Nola, am intrat în legătură cu secția de urgențe, tocmai vorbim cu coordonatorul Bernard Antée, bănuiesc că vi-l amintiți, cel de la centrul Marina Tower.

Amaia a făcut semn că da.

Johnson a apăsat butonul microfonului și a vorbit:

— Bernard, lângă mine se află subinspectoarea Salazar. Sunteți atât de amabil încât să repetați ce ne-ați spus?

Vocea metalică și ușor spartă din pricina distanței s-a auzit în difuzoarele din cabină.

— Bună, domnișoară subinspectoare, mă bucur să aud că sunteți bine. În urmă cu numai două ore, o echipă de la Garda Națională din Texas a dat peste o casă din apropiere de piața Jackson, în care au găsit o familie formată din șase membri, toți morți prin împușcare. Imediat ce i-au găsit, ne-au sunat ca să anunțe poliția, iar când am auzit despre ce e vorba, m-am gândit imediat la voi.

Amaia a căscat gura și a tras aer cu disperare, copleșită. S-a întors spre Johnson, care încuviința expectativ dând din cap, în timp ce Charbou o privea uluit.

Agitată, și-a umezit buzele în timp ce încerca să-și pună

ordine în gândurile și întrebările care-i dădeau buzna în minte.

— Domnule comandant Antée, cred că este vital să putem sta de vorbă cu echipa care i-a găsit.

— Mă tem că va fi imposibil. Dacă vor intra din nou în legătură cu noi, o să fac tot ce pot pentru a vă pune în contact, însă merg din casă în casă pentru a-i salva pe oameni. Mai multe corpuri ale armatei au ajuns astăzi în oraș și se știe deja că mâine-dimineață, la prima oră, va începe evacuarea totală și obligatorie a orașului. Vor pleca autobuze și camioane înspre toate statele învecinate, iar după ce fiecare casă va fi verificată, toate echipele de salvare au primit ordin de a facilita evacuarea. Însă așa cum v-am spus, văzând cât de mare este coincidența cu datele pe care ni le-ați dat, am încercat să aflu cât mai multe. Sper să vă fiu de ajutor.

Amaia a pufnit. Tot e mai bine decât nimic. A apăsat butonul microfonului și a zis:

— Ce ați aflat?

— Două femei, o fată, un bărbat și doi băieți adolescenți. Una dintre femei era în vârstă. Toți împușcați în cap. Toate corpurile aliniate cu capul în aceeași direcție, dar nu mi-au spus în care… Lângă bărbatul adult au găsit un revolver.

— Au spus cumva că locuința se poate să fi fost verificată înainte?

— Da, chiar da, însă le-a atras atenția că marcajul era cel al echipei lor, deși erau siguri că nimeni din divizia lor nu trecuse mai devreme pe acolo.

— La fel ca în Jefferson, a șoptit Johnson.

Amaia și-a mușcat buzele înainte de a întreba. Chiar dacă știa că era destul de puțin probabil ca vreunul din echipă să fi observat așa ceva, totuși simțea nevoia să întrebe:

— Domnule comandant, vă amintiți dacă au pomenit ceva despre o vioară aflată la locul crimelor?

— Nu, nu au zis nimic despre așa ceva.

— Acum urmează întrebarea cea mai importantă, domnule comandant. V-au spus de cât timp erau morți?

— În privința asta pot să vă ajut, a spus el, însuflețit de

ideea că se putea face util. În echipă se află și un medic. Când au sunat, au spus că erau morți de cel mult două-trei ore.

Amaia i-a privit pe Johnson și pe Charbou, copleșită de ceea ce auzise. A ridicat microfonul și a apăsat din nou butonul.

— Domnule comandant Antée, știți ce măsuri s-au luat la scena crimei?

— Locuința a fost sigilată ca loc al crimelor. N-are rost să vă mai spun că nu s-au prelevat niciun fel de probe criminalistice, nici cadavrele nu au fost mutate, însă locul e sigilat, asta fiind tot ce se poate face deocamdată.

— Mulțumesc, domnule comandant. Ne-ați fost de foarte mare ajutor.

Înainte de a închide cu totul, i-a mulțumit verișoarei Paula, din Cocodrie, apoi s-a întors spre ușa cabinei și l-a văzut pe Dupree, care auzise toată convorbirea.

I s-a adresat direct lui:

— Trebuie să ne întoarcem, trebuie să văd familia aia…

El a privit-o cântărind cererea ei.

— Pescuitorii fac ultimele pregătiri, înainte de venirea zorilor plecăm la Le Grand, ca să le căutăm pe surorile lui Jacob. Dacă există vreo posibilitate de a le mai găsi, acum e momentul, căci pe măsură ce vor trece orele, va fi tot mai greu. Nu am ajuns la timp pentru a o salva pe Médora, dar știm că le țin o vreme, înainte de a le face să dispară pentru totdeauna. Nu pot pleca acum, știind că și ele pot sfârși ca Médora Lirette. O să le căutăm. Apoi, indiferent de rezultat, ne întoarcem la New Orleans.

— Dar… a încercat ea să protesteze.

Înțelegea ce voia Dupree, însă răsturnarea de situație demonstra că acum compozitorul se afla la New Orleans, că ea avea dreptate. Se simțea ca un copoi care a amușinat o urmă și nu-l mai interesează nimic altceva decât prada pe care o caută.

Dupree știa asta, așa că i-a zis:

— El nu o să plece nicăieri, deocamdată. Dacă e isteț, și este, va ieși din oraș amestecat printre refugiați, atunci când

armata va începe evacuarea totală. Ați auzit ce a spus Antée, evacuarea va începe cu bolnavii și cu răniții. Compozitorul va reuși să urce într-un autobuz abia peste câteva zile. Am nevoie de dumneavoastră aici, a spus întorcându-se spre ușă și ieșind pe puntea de comandă.

— Domnule agent Dupree, l-a reținut ea.

— Da?

— Ați avut dreptate. Tucker habar nu are de nimic.

El a zâmbit în întuneric.

57.

BRICIUL LUI OCCAM

Florida

Tucker aștepta deja de ceva vreme. Începea să se simtă agitată și de cel puțin două ori s-a întrebat dacă e mai bine să aștepte în încăpere, așezată pe canapeaua tare, din imitație de piele, sau în picioare, la ușă. A mers până la masa pe care cineva pusese apă, cafea și biscuiți dulci și sărați. S-a hotărât să se întoarcă la locul ei pentru a nu părea nesigură în ochii lui Emerson, cel care nu se mișcase de la locul său de când venise și se prefăcea că răsfoiește o revistă, dar de fapt îi studia fiecare mișcare. Dumnezeu îi era martor că îl suporta tot mai greu pe individul ăla. Tocmai se așezase și ea când un bărbat, probabil secretarul, a deschis ușa și apoi a făcut doi pași în spate, ca să intre Rosenblant. Senatorul republican de Florida, Stephen Rosenblant, era un bărbat impresionant. Înalt și cu ceva kilograme în plus, avea pielea feței aspră și bronzată, așa cum au toți cei cărora le place viața în aer liber și stau prea mult la soare. În schimb, era îmbrăcat elegant, cu un costum maroniu, croit impecabil, ce-i scotea și mai mult în evidență pielea bronzată în exces. Părul des, scurt și pieptănat pe spate îi era dat cu gel, ceva ce Tucker nu mai văzuse de ani

buni la un bărbat. A recunoscut mirosul cleios al briantinei.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, a spus intrând valvârtej. A durat mai mult decât crezusem inițial. Doctorii mi-au dat voie să-l văd pe ginerele meu.

Tucker i-a zâmbit în timp ce-i strângea mâna și se gândea să-l certe mai târziu pe Emerson pentru că permisese așa ceva. Ar fi trebuit ca ei să vorbească primii cu deținutul, imediat ce ar fi fost deconectat de la aparate. Pe de altă parte, s-a gândit și la gardianul care-l păzea pe Nelson și și-a dat seama că nimeni nu ar fi îndrăznit să se opună dorinței unui senator de Florida.

Mai târziu, derulând în minte conversația, avea să se certe singură pentru că nu-i atrăsese atenția faptul că senatorul spusese „ginerele meu”.

Senatorul a luat loc pe canapea, fără să-i facă semn și ei să se așeze. Bărbatul care-l însoțea i-a întins un dosar cu coperte maro și senatorul l-a luat cu mâinile lui mari.

— Deci dumneata ești agenta Stella Tucker, de la FBI, cea care a condus operațiunea de salvare a fiicei mele și a nepoților mei și l-ați băgat în spital pe ginerele meu.

Ea a încuviințat cu fermitate, ținându-și mâinile la spate, conștientă de supărarea lui Emerson că nu fusese pomenit deloc.

— Spuneți-mi, agentă Stella Tucker, credeți că sunt tâmpit?

Tucker l-a privit descumpănită, simțind cum zâmbetul pe care-l exersase îi îngheață pe buze, iar Emerson era brusc numai ochi și urechi, fără să mai pară atât de supărat.

— Bineînțeles că nu, domnule, a reușit ea să îngaime.

— Am întrebat doar, altfel cum ați fi putut crede că nu am făcut cercetări ca să văd cine e Brad Nelson, după ce fiica mea s-a îndrăgostit de el? Un om fără chip, fără identitate, scăpat ca prin minune dintr-un incendiu și fiica unui senator. Normal că am făcut investigații; și știți ce am aflat? Nu numai că era curat, dar era și un om bun, care trecuse peste nenorociri de care puțini oameni au parte în viață. Încă de atunci am avut o relație excelentă cu el. Nu vă imaginați că nu știu că este un bărbat dur, un sălbatic, dacă vreți. Dar și eu sunt așa și respect

genul acesta de oameni, cu condiția să fie capabili de a se controla și de a-și canaliza forțele pentru a face ceva bun. Și ani în șir, exact așa a făcut. Apoi s-a întâmplat ceva… poate că din pricina slujbei sale, sau că pur și simplu a sfârșit prin a-și da arama pe față… Ginerele meu a greșit față de fiică-mea, iar ea este la fel de curajoasă ca mine. L-a făcut să plătească scump, ceea ce mi se pare corect. Însă îl apreciez pe Nelson, așa cum și el mă apreciază pe mine. Când a văzut că viața lui se duce de râpă, a venit la mine ca la un tată și mi-a cerut ajutorul. Și știu că de atunci tot încearcă să-și repare greșeala. De opt luni de zile stă departe de familie, urmează ședințe de terapie pentru controlul reacțiilor de furie. A stat în deșert cu șamani, psihologi și psihiatri, care l-au supus la tot soiul de terapii pentru a-l învăța să-și controleze furia aia nestăpânită. De fiecare dată când a fost în diverse locuri din țară, iar dumneavoastră ați crezut că făcea asta pentru a asasina familii întregi, a spus arătând cu mâna spre dosar, el făcea, de fapt, terapie cu grupurile de sprijin care se reunesc din când în când și se retrag în scop terapeutic în deșertul din Texas. Știu pentru că eu plătesc pentru terapie, de aceea sunt la curent și cu progresele făcute de Brad în tot acest timp.

Tucker rămăsese cu gura deschisă; a închis-o imediat ce și-a dat seama, apoi și-a umezit buzele, încercând să gândească rapid.

— Domnule senator, sunteți un om foarte generos și e de apreciat că sunteți atât de bun la inimă, dar trebuie să țineți cont de faptul că Brad Nelson a dat buzna înarmat în casa fiicei și a nepoților dumneavoastră. A dărâmat ușa, domnule. Am urmat cursuri de tragere cu arma. Arma ținută în față, cu ambele mâini, cu piedica trasă, a spus, însoțindu-și cuvintele de gesturi ilustratoare. Vă asigur că ginerele dumneavoastră avea de gând să-și împuște familia, a și tras asupra unui polițist aflat în casă. Nimeni cu intenții bune nu intră așa în casă.

Poate că reacția lui Rosenblant a fost cea care a jignit-o cel mai tare pe Tucker. Senatorul s-a uitat la secretarul său cu o expresie de parcă ar fi vrut să-i spună că nu-și poate imagina

atâta prostie. Apoi s-a întors spre ea, a aruncat pe masă dosarul cu coperte de carton și i-a vorbit ca unui copil căruia trebuie să-i explici poanta unui banc.

— A văzut că unul dintre oamenii dumneavoastră, îmbrăcat în negru, pândea de pe acoperiș. S-a gândit că e vorba despre hoți sau asasini care voiau să-i atace familia. Nu e niciun secret faptul că dușmanii libertății îi urăsc pe senatorii din țara asta. Toată lumea știe că familia mea locuiește aici. Brad Nelson este un polițist extraordinar și are dreptul de a purta armă. A intrat înarmat în *casa lui,* își apăra *familia lui,* a spus senatorul ridicându-se în picioare și părăsind încăperea.

Agenta Tucker a simțit cum îi cade cerul în cap. O amețeală puternică i-a întunecat mintea. A făcut doi pași în spate și s-a prăbușit în fotoliul de piele sintetică, dar chiar și așa a mai apucat să audă și vă vadă câteva lucruri: secretarul senatorului s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— Pregătiți-vă de o plângere.

Iar Emerson a ieșit în urma lor, spunând:

— Încă de la început m-am opus acelei operațiuni…

58.

CHINUL AȘTEPTĂRII

Spitalul Charity, New Orleans

Martin și-a trecut limba peste buzele uscate și a simțit că-i apăruse un herpes la colțul gurii. Reușea, în sfârșit, să gândească limpede. S-a întrebat câte ore o fi avut febră înainte de a-și reveni. Căldura și umezeala din New Orleans semănau de multe ori cu senzația de sfârșeală și cu starea febrilă. Era simplu să pună slăbiciunea fizică și amețeala pe seama drumului făcut prin apă, iar satisfacției bruște stârnite de trimiterea unei întregi familii direct la ceruri, pentru totdeauna, îi urma o senzație de disconfort, de misiune neîndeplinită până la capăt și știa că va fi mulțumit cu

adevărat numai atunci când avea să-și salveze adevărata lui familie. A presupus că de asta se și simțea atât de rău, pentru că timpul se scurgea, pentru că în sinea lui știa că toate acele familii ucise nu reprezentau altceva decât repetiții generale, însă nu erau familia lui. Făcea munca altora în vreme ce casa și familia lui se duceau de râpă.

Mai întâi venise febra, dar își dăduse seama abia după ce-l luase cu frig. Se afla în plină misiune, ocupat cu familia aceea de pe strada Chartres, colț cu Jackson. Un fior i-a zguduit tot trupul, atât de violent încât l-a surprins. A început să tremure. Ridicându-și manșeta pantalonilor, a descoperit motivul. Pansamentul era îmbibat și lipicios. O supurație gălbuie curgea printre fașe, ca și cum acolo creștea o legiune de microbi. Carnea din jurul rănii era tare și caldă, cu o îngrijorătoare nuanță violacee și atât de inflamată încât fașa se încrustase în carne ca un siliciu murdar. Nu-și amintea prea bine cum ajunsese la spitalul Charity, pentru că descoperirea motivului pentru care se simțea rău l-a făcut să se simtă și mai amețit, și mai slăbit. Își amintea că mersese printre oameni adunați în Piața Jackson, pe fâșia îngustă ce rămăsese uscată, apoi a apărut o barcă a Crucii Roșii și a urmat senzația că visează atunci când l-au băgat în spital pe fereastră.

Stătea de ore întregi pe jos, cu spatele sprijinit de perete. La început acceptase scaunul pe care i-l cedase tânărul ce-și însoțea mama muribundă care zăcea pe o targă mobilă, între scaunele de pe coridor. Însă după două minute s-a simțit atât de toropit și de amețit, încât s-a văzut nevoit să se întindă pe jos, sprijinit de perete și protejat de targa mobilă a bătrânei, cu care împărțea suportul pentru perfuzii. Martin a deschis ochii și s-a uitat la punga cu ser fiziologic, plină ceva mai mult de jumătate. Îi făcuseră vaccinul antitetanos, îi dăduseră antibiotice, iar acum se afla la a doua perfuzie. Și-a dus la frunte mâna liberă. Părea să nu mai aibă febră. Se simțea mult mai bine, dar încă era slăbit, avea nevoie de odihnă pentru a-și recupera forțele. A atins cu degetele pielea care ieșea prin pansament. Încă era fierbinte, dar, chiar dacă continua să fie roșie, nu mai era atât de inflamată.

A privit în jur. Tânărul care-i cedase locul plângea cu capul în mâini. Maică-sa tocmai murise, iar Martin și-a spus că probabil fusese grav bolnavă și zăcuse mulți ani la pat: mâna care atârna moale de pe pat era numai piele și os. Medicul îi spunea tânărului că trebuie să o ia imediat pe maică-sa. Aveau nevoie de targa mobilă pentru alți pacienți. Au pus suportul de perfuzii în spatele unui scaun și au luat-o pe bătrână. L-a privit pe tânăr cum mergea în urma ei și a bănuit că n-o să-l lase să intre acolo unde o duceau. Martin și-a zis că tânărul acela era un fiu bun, s-a întrebat dacă și ea o fi fost o mamă bună și, brusc, s-a trezit gândindu-se la mama lui și la cum o trimisese la ceruri. A spus o rugăciune scurtă pentru sufletul ei.

59.

NANA. ABANDONUL *SFINȚILOR*

Stadionul Superdome, New Orleans

Nana s-a trezit din nou. Nu știa dacă trecuseră câteva minute sau câteva ore. Se simțea prea obosită și ametită pentru a deschide fermoarul și a căuta în poșeta din rucsac cesulețul aurit, ascuns acolo la insistențele lui Bobby. De fiecare dată când se trezea, o peliculă de transpirație îi lucea pe piele, deshidratând-o și mai mult. Nu-i păsa, simțea cămașa lipită de spate și broboanele de sudoare prelingându-i-se pe piept și pe burtă, sub plasticul rucsacului pe care-l ținea strâns lipit de corp. A blestemat nevoia de a urina, o nevoie care o chinuia de ceasuri întregi și simțea că nu va mai putea rezista mult. A privit în jur și chiar dacă părea imposibil, ar fi jurat că erau mai mulți oameni. A tras o gură de aer viciat și murdar, cu miros de urină și transpirație și impregnat de răsuflarea a mii de oameni. O supăra sfârșeala care o învăluia și i-a trecut prin minte să mănânce jumătatea de baton cu cereale și

ciocolată pe care o păstrase în rucsac. Greața i-a intensificat nevoia de a urina. Îi promisese lui Bobby că-l așteaptă acolo, dar trecuse deja o zi și o noapte și se făcuse dimineață din nou, fără ca el să apară. Dacă nu ieșea cât mai repede de acolo, avea să facă pe ea, ceea ce ar fi fost groaznic. În ciuda duhorii din jur, încă mai simțea izul de amoniac al urinei uscate pe fustă, ceea ce o făcea să transpire din nou. Și-a luat bastonul, a pus o mână pe umărul bărbatului de lângă ea și l-a întrebat:

— Mă ajutați să mă ridic? Vă rog.

Mai întâi s-a gândit, biată naivă, să ajungă la baia cea mai apropiată. Nu i-ar fi păsat în ce condiții ar fi găsit-o. Chiar de-ar fi trebuit să facă pe jos, ar fi putut, cu condiția să fie un loc ferit de priviri. S-a gândit la cum circumstanțele ne obligă să facem ceea ce, în urmă cu douăzeci și patru de ore, am fi jurat că nu am face niciodată. Nana era o femeie crescută după vechile uzanțe, una care încă mai roșea când se dezbrăca în fața medicului. Să se lase pe vine și să-și facă nevoile în public era ceva de neimaginat pentru ea. I-a luat mai bine de jumătate de oră până să ajungă să vadă ușa băii și încă de la depărtare a văzut pe jos o băltoacă pestilențială, ce se extindea continuu sub miile de pași. De câteva ori a simțit cum vârful de cauciuc al bastonului i-a alunecat pe suprafața murdară, dar, neavând de ales, a continuat să înainteze, dusă de mulțime, spre ieșire. La poarta stadionului, grupurile care intrau se ciocneau de grupurile care ieșeau, făcând ca mulțimea să se blocheze pentru câteva momente, până când unii începeau să înainteze într-o direcție sau alta. Nana a simțit aerul pe față. Era cald, umed și duhnea. Dar l-a preferat aerului închis și viciat din interiorul stadionului. Era tot mai aproape de poartă. Exact atunci, cineva a împins-o într-o parte și în alta. Bastonul cu vârf de cauciuc i-a alunecat și Nana a căzut în față, în genunchi, reușind să amortizeze căzătura cu palmele, care au izbit solul cu atâta putere încât s-a auzit. Durerea din rotule a urcat până la șold, făcând-o să-i vină să urle de durere. Însă, cuprinsă de panică, văzându-se prăbușită pe jos, Nana nu a ținut cont de durere. Se simțea o piticanie.

Depășită cu totul. S-a gândit că acela-i va fi sfârșitul, că va muri în mijlocul mulțimii. Gambele ei au suportat câteva lovituri, înainte ca o femeie, care apoi s-a pierdut în mulțime, să o prindă de subsuori și să o salte, destul de dureros, în picioare, înainte ca oamenii să o strivească. Nana a continuat să meargă, azvârlită dintr-o parte într-alta. Își pierduse bastonul. Durerea din picioare devenise insuportabilă, iar împunsăturile din șold erau un adevărat chin, dar a continuat să înainteze, târâtă de acea maree umană, până când stadionul a vomitat-o pe esplanada principală. Și-a dat seama că nu mai erau chiar atât de mulți oameni în jur. Ajunsese afară.

Soarele ardea cu putere pe cer. Nana mergea atât de împiedicat încât, la fiecare pas, se clătina, gata să cadă în orice clipă. A ajuns până la balustrada care înconjura accesul la stadion și și-a îndreptat privirile spre orașul ei. A simțit cum i se rupe inima. Ore în șir auzise poveștile celor care veneau din oraș, dar nici în cel mai negru coșmar nu și-ar fi putut imagina un spectacol mai dantesc. Bătrâni asemenea ei, cu ochii pustii, așteptau grupați de-a lungul balustradei. Femei mergând spre stadion și târând după ele copii care nu se mai opreau din plâns, persoane întinse pe pământ, pe jumătate dezbrăcate, murdare. Stadionul era înconjurat de apă, mirosul era pestilențial și muștele se hrăneau cu balele apărute la colțul gurii bătrânilor lăsați în voia sorții. Nana a înțeles că era pierdută în centrul orașului său. Umbla greu fără baston, iar înăuntru nu se mai putea întoarce. Știa foarte bine, și mai știa și că de acum Bobby nu mai avea cum să o găsească. Era singură. A privit în jur și a observat că întreg spațiul verde din jurul stadionului se transformase într-o uriașă latrină. Oamenii se lăsau pe vine, își făceau nevoile ca animalele, unii lângă alții. Îngrozită, înnebunită de durere și conștientă că nu mai putea rezista mult, a călcat pe ceea ce fusese cândva gazon. Pantofii i s-au înfundat în pământul îmbibat cu fecale și urină. S-a apropiat de perete, încercând să nu calce în mizerie și, plângând, și-a ridicat fusta, s-a aplecat puțin și a urinat, în timp ce camioanele armatei năvăleau în zona de acces pe stadion, iar soldații săreau pe rând din ele.

60.

MANGROVĂ NEAGRĂ

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Au părăsit campamentul înainte de venirea zorilor și navigau prin mlaștini de mai mult de o oră. Era frig, ceea ce părea imposibil după căldura din ziua anterioară și după noaptea cu peste douăzeci și șase de grade. Umiditatea din aer se lipea de piele ca o peliculă de transpirație rece. Pe măsură ce soarele era tot mai puternic, ceața care acoperea mlaștinile începuse să se ridice. Chipul palid și răvășit al lui Dupree trăda multă suferință, dar, ca o compensație, acțiunile sale erau mânate de o voință și o forță ce păreau să izvorască din același loc ca durerea. Îi dădea indicații la ureche lui Bull, care manevra barca ajutat de doi pescari. Amaia, Johnson și Charbou stăteau la capătul bărcii, înveliți în pelerinele de plastic primite de la pescuitori. În față, arătarea neagră care era Médora zăcea la proră, supravegheată de tămăduitor, care insistase să îi însoțească. Au navigat de-a lungul malurilor care încetul cu încetul prindeau iar formă, după ce fuseseră distruse de furtună și acoperite de apele care crescuseră în urmă cu două zile. Șirurile de cabane ridicate pe maluri erau, în cel mai bun caz, distruse, lăsate într-o rână, de parcă o mână atotputernică le-ar fi strâmbat sau împins în față, înclinate ca niște curteni în fața Maiestății Sale, *bayou.* Se vedeau copaci plutind în derivă, iar alții, pe jumătate smulși din rădăcini, tăiau calea apelor în mijlocul vegetației. Pe canalele cu apă mâloasă, au observat catargele mai multor bărci de pescari ce fuseseră înghițite de apă, ducând cu ele în adâncuri singurul mod de a-și câștiga viața al proprietarilor lor.

Încă de la prima oră a dimineții, soarele a început să

încălzească, iar stalagmitele de ceață au fost înlocuite, aproape imediat, de nori de țânțari bâzâitori ce se roteau deasupra apei. Au pătruns într-un *bayou,* atât de des încât era întunecat, în ciuda luminii zilei însorite. Coroanele înalte, până la care apele nu vor ajunge niciodată, mărgineau traseul, închipuind un soi de tunel vegetal. Pescarii le-au atras atenția asupra movilițelor rugoase din care ieșeau ochii bulbucați cu care caimanii îi observau din apă. Clive și-a îndreptat țeava puștii spre coroanele arborilor.

— Fiți atenți în sus: șerpii se refugiază în copaci atunci când apele cresc, iar apoi se aruncă adeseori asupra victimelor.

Ascultători, au privit în sus, conștienți că puțina lor experiență în mlaștini îi făcea să facă cu greu diferența între un șarpe și o creangă, sau una dintre lianele întunecate care atârnau peste tot. Curenții din *bayou* s-au simțit tot mai puțin, pe măsură ce au pătruns într-o zonă cu apă mai puțin adâncă. Bull a oprit motorul și a ridicat elicea. În fața lor se întindea un hățiș de copaci, nu foarte înalți, dar suficient de deși încât să întunece și mai mult spațiul dintre ei. Rădăcinile aeriene ieșeau din apă formând o încâlcitură noduroasă, de parcă ar fi fost oase, asemănătoare cu o mangrovă, doar că în întregime neagră. Amaia a observat o mișcare în desișul întunecat și și-a îndreptat arma într-acolo. Un mistreț și șase pui s-au apropiat, curioși, de mal. Unul dintre pescari a ridicat arma, dar Dupree s-a uitat la el dezaprobator.

— Nici să nu vă gândiți, ultimul lucru pe care-l vrem este să atragem atenția asupra noastră.

Bărbatul a plescăit din limbă nemulțumit.

— Dacă există ceva care-l caracterizează pe un bun acadian, atunci este faptul că poate mânca orice, cu atât mai mult cu cât, vedeți și dumneavoastră, mâncarea va fi puțină în următoarea perioadă. Un mistreț înseamnă pentru familia mea mâncare pentru câteva săptămâni, ceea ce nu e puțin, s-a plâns bărbatul.

— Poate la întoarcere, a zis Dupree împăciuitor.

La proră, făptura întunecată a morții s-a mișcat ușor.

Tunica i-a alunecat de-a lungul spatelui, lăsând la vedere figura scheletică. Atelele de la picior și fașa cu care tămăduitorul i le fixase și mai bine, plus pansamentul legat de cei de la spital au atras puțina lumină din mlaștini, făcând ca pansamentele să strălucească de parcă ar fi avut lumină proprie. Médora s-a aplecat în față și și-a întins mâinile osoase peste proră. Dupree a ridicat o mână, cerându-le tuturor să aștepte, deși gestul a fost redundant. Toți își țineau deja răsuflarea, uimiți de anomalia pe care o presupunea simpla ei existență. Ascultau copleșiți zgomotul pe care-l scotea de fiecare dată când se mișca, un soi de șuierat al apei țâșnind dintr-o țeavă spartă, urmat apoi de un gâlgâit îngreunat de flegmă. Médora și-a trecut piciorul fracturat peste bordul masiv al ambarcațiunii și s-a lăsat să cadă în apă, provocând un clipocit zgomotos. Dupree și-a lăsat mâna în jos și le-a făcut semn să o urmeze. Poate că picioarele dure și subțiri ale mistreților erau potrivite acelui teren, însă cele ale oamenilor se împiedicau continuu de crengile ieșite din apă. Alunecau pe suprafața rotundă și noduroasă, iar hăurile dintre rădăcinile încâlcite erau atât de mari încât piciorul se scufunda până la șold. Médora mergea în față, urmată de tămăduitor. În ciuda faptului că nu-și putea îndoi piciorul fracturat, ceea ce o făcea să se clatine periculos la fiecare pas, înainta totuși mai repede decât toți ceilalți. Amaia l-a privit pe Dupree și s-a gândit la ce-i spusese acesta în noaptea trecută; era evident că trebuia să pună la bătaie toate variabilele posibile, s-a gândit ea, întrucât a o urma pe Médora prin acel hățiș semăna mai degrabă cu urmărirea unui zombi printr-un osuar nesfârșit, care amenința să-i înghită în orice moment.

Mirosea intens a lemn putred, a mucegai și a apă stătută, colcăind de vietăți. Încerca să nu se gândească la șerpi, la caimanii ce puteau pândi ascunși în mangrova neagră. Chiar dacă își pusese mănușile, a evitat să atingă scoarța copacilor pe care mișunau furnici de foc și omizi veninoase. Își dădea seama foarte bine că locurile acelea semănau mai degrabă cu infernul și că probabilitatea de a supraviețui era foarte mică pentru cineva care nu se născuse în mlaștini. Era atât de

atentă unde călca și să nu o piardă din vedere pe Médora, încât pierduse cu totul orice noțiune de direcție, timp și distanță. De fiecare dată când își înălța capul, vedea în față o porțiune identică cu aceea pe care tocmai o străbătuse. A privit în urmă de mai multe ori, îngrijorată pentru Dupree, care rămăsese puțin în spate, cu unul dintre pescari. De fiecare dată, Dupree i-a făcut semn să-și vadă de drum. Amaia începuse să se întrebe dacă fusese o idee bună să se lase călăuziți de o femeie aproape oarbă și dacă vor reuși să mai iasă vreodată de acolo. Ca și cum destinul ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, lumina puternică a soarelui dimineții a strălucit peste o pajiște ce s-a deschis brusc în fața lor. Médora s-a oprit la marginea hățișului, ca și cum ar fi căutat un reper. S-au oprit cu toții și s-au uitat la ea, în timp ce-și trăgeau sufletul. Amaia a inspirat aerul proaspăt și curat, care i-a amintit de o altă pajiște, din alte timpuri. Și-a alungat amintirile și și-a concentrat atenția la femeia care a ieșit cu greutate din hățișul noduros pentru a se înfunda până la genunchi în pajiștea aceea falsă, care se întindea pe o distanță de cel puțin două mile.

Printre firele verde smarald ce acopereau pajiștea, răsăreau flori roșii, mirositoare, care mai întâi li s-au părut un soi de specie rară de orhidee stelată, până când și-au dat seama că erau crini-de-baltă, floarea emblemă a orașului New Orleans.

Cu toții înaintau greoi, chiar și Médora. Dupree mergea acum alături de tămăduitor și își vorbeau cu o voce atât de joasă încât era imposibil să auzi ce-și spuneau. Apa era călduță și respingătoare la contactul cu pielea, ca o substanță seroasă și organică. Atunci a auzit primul tunet. Puternic, limpede, foarte aproape.

„Vine”.

Amaia s-a uitat la cer. Ceața se ridicase puțin, vizibilitatea la nivelului solului era maximă, însă o pătură deasă de nori joși și deșirați plutea la mică înălțime. Cum îi ziceau ei unui astfel de cer? Mirosul dulceag și atrăgător al florilor se împrăștia și se înălța în jurul lor ca un chenar, iar încărcătura de ozon a furtunii ce se apropia părea să îl facă și mai

amețitor. Pe măsură ce înaintau, terenul cobora ușor spre o zonă unde apa prin care trebuiau să înainteze nu mai era atât de adâncă. Pâcla deasă împiedica privirea și făcea ca soarele din spatele ei să-i confere o strălucire stranie, dureroasă pentru ochi. Un alt tunet a sfâșiat aerul, răsunând una, două, trei secunde.

„Vine Doamna”.

Cum îi ziceau? „Din ceață închegată”, s-a gândit și imediat a și spus:

— Din ceață închegată.

A auzit voci răstite în urma ei și s-a întors. Dupree a făcut repede câțiva pași și s-a postat în fața Médorei, obligând-o să se oprească. Femeia a înțepenit surprinsă. Nu l-a privit pe Dupree, însă s-a uitat într-o parte și într-alta, lent, ca și cum ar fi fost numai pe jumătate conștientă de locul în care se afla. Confuză, aflată în imposibilitatea de a mai înainta, s-a îmbrățișat singură și a început să se legene înainte și înapoi.

Acum auzea limpede. Bull discuta cu pescarii. A aruncat o privire spre Dupree, iar el a îndemnat-o să meargă să vadă despre ce era vorba.

Pescarii se opriseră ceva mai în spate.

— Nu mai mergem și gata, a spus hotărât cel mai în vârstă dintre ei.

— Dar de ce? Nu înțeleg ce v-a apucat acum, s-a plâns Bull.

— Nu mergem mai departe pentru că e periculos, le-a explicat pescarul.

Johnson, care se apropiase de ei și-i măsura cu privirea, a zis:

— Nu mă luați cu așa ceva. Sunteți niște bărbați duri, acadieni adevărați, crescuți în mlaștini, pescari. Știați că vrem să dăm de Le Grand. Ce s-a întâmplat?

Clive a privit cu jind în urmă la drumul parcurs, timp în care celălalt a răspuns:

— Tunetele…

— Tunetele? Vă temeți de furtună? a întrebat Johnson, nevenindu-i să creadă.

Cel mai vârstnic a părut jignit.

— Nu înțelegeți, e vorba despre tunete, tunetele astea nu sunt obișnuite. Uitați-vă la cer.

Cu toții au privit spre cer, mijind ochii din cauza luminii puternice.

— Vedeți vreun nor negru? Vedeți vreun nor din care să se reverse ploaia? a întrebat pescarul uitându-se la tămăduitor.

— Furtuna e încă departe, a intervenit Bull, fără să-i lase timp să răspundă.

— Nu, e chiar deasupra noastră. N-ați auzit tunetele? Ultimul a cutremurat pământul, a insistat pescarul.

— Bine, e deasupra noastră, a acceptat Bull. Și ce?

— E de rău augur, a răspuns Clive pe un ton grav. Toată lumea știe asta, a adăugat, privindu-l în față pe tămăduitor.

Bull i-a privit șocat.

— Tunetele sunt de rău augur?

— Aceste tunete, a spus omul ridicând pușca spre cer. Cerul e senin, nu există niciun nor de ploaie, nici cel mai mic semn. Dacă tună când cerul e așa, atunci e de rău.

— Când apar asemenea semne, e mai bine să te oprești, a spus celălalt pescar.

— De ce? a întrebat Bull, pe un ton ușor ironic. Ce se poate întâmpla?

Pescarii au făcut un schimb de priviri înainte de a răspunde.

— Se spune că dacă umbli prin mlaștini și auzi un tunet pe vreme senină, trebuie să te întorci. Spiritele mlaștinilor țin sfat; dacă le deranjezi aventurându-te pe teritoriul lor, te vor cufunda într-un somn de cel puțin o sută de ani.

— Rip van Winkle, a spus Dupree, făcându-i pe toți să se uite spre el. Povestirea scrisă de Washington Irving.

— Vedeți? a spus Johnson. E o poveste, atât.

— Însă e la fel de adevărat, a continuat Dupree, că Irving a scris povestirea după ce s-a documentat asupra vechilor credințe și legende din munți. Aceeași teamă primind nume diferite, în zone diferite, a spus privind-o pe Amaia, însă ea își pierduse privirea în zare, ca și cum ar fi ascultat ceva din depărtare, fără să fie atentă la discuția celor prezenți.

Își amintea alte tunete.

— Tunetele sunt semnul clar că nu trebuie să mergem mai departe, a conchis pescarul. Credeam că știți unde mergeți, dar, când colo, ne călăuzește un zombie…

— E o femeie bolnavă, a intervenit tămăduitorul, victima unei răpiri, captivă zece ani și cel mai rău este că e captivă în continuare. Nu a ales ea să fie așa. Puțin respect, vă rog.

Pescarii și-au lăsat privirile în jos, dar nu s-au mișcat de la locurile lor.

Tămăduitorul s-a întors și a mers până lângă Médora.

Dupree i-a măsurat cu privirea pe pescari, a plescăit nemulțumit și li s-a adresat ca și cum și-ar fi pierdut răbdarea:

— Nu contează, plecați, dacă asta vreți, așteptați-ne la barcă. Nu mai putem pierde timpul, viața unor fetițe depinde de cât de repede ne mișcăm.

— Nici vorbă, a intervenit Charbou, care nu scosese un cuvânt până atunci. Dacă-i lăsăm pe ăștia doi mototoli speriați să se ducă la barcă, în clipa când va tuna din nou vor fugi mâncând pământul și ne lasă cu buzele umflate.

Dupree i-a privit întrebător pe cei doi pescari, dar amândoi și-au ferit privirea.

— Îmi pare rău, prieteni, dar trebuie să continuați, nu mai puteți da înapoi, a spus Bull, punând capăt discuției.

— Suntem arestați sau ce? a întrebat Clive.

— Nu, a răspuns Charbou. Dar dacă insistați să rămâneți aici, vă leg cu cătușele de copacii ăștia plini de furnici de foc și atunci nu aveți decât să așteptați până ne întoarcem.

Au început să înainteze, cu chiu, cu vai.

Pajiștea se sfârșea brusc, mărginită de arbuști stufoși, care formau o barieră naturală, de două ori mai înaltă decât un stat de om. Încă un tunet a răsunat deasupra lor, exact în momentul când au ajuns la gardul viu. Pescarii s-au uitat îngroziți unul la celălalt. Médora s-a strecurat printre ghimpii care i-au zgâriat pielea, iar toți ceilalți au urmat-o. După câțiva pași, s-au trezit în fața unui gard de sârmă care împrejmuia ceea ce părea să fie o proprietate imensă.

— Aveți în față fosta plantație Le Grand Bayou, a murmurat

Dupree.

Mereu în urma Médorei, au dat ocol proprietății. Bull i-a făcut semn lui Dupree, atrăgându-i atenția asupra locurilor unde se aflau camere de supraveghere, dar după ce le-a văzut mai de aproape și-a dat seama că mai toate păreau nefuncționale din cauza furtunii. Erau acoperite de licheni și de buruieni, iar unele zăceau într-o poziție total nefirească pentru rolul lor de a supraveghea. Gardul era spart în mai multe locuri, poarta principală atârna scoasă din balamale, cele două bucăți ale ei erau susținute cu un lanț gros, de care era prins un lacăt ce părea destul de nou. Oriunde te-ai fi uitat în jur, existau semne că întreaga zonă fusese sub ape până în urmă cu câteva ore. Médora a trecut de poartă și s-a strecurat printre arbuștii care flancau intrarea principală. A găsit o spărtură în gardul de sârmă, suficient de mare încât să poți trece târâș prin ea. Firava Médora s-a întins în noroi și, târându-și piciorul fracturat, a trecut de cealaltă parte. Pe teritoriul proprietății, apa ajungea până la genunchi, însă toate semnele indicau că nivelul apei fusese mult mai mare; chiar dacă scăzuse în ultimele ore, apa băltea încă pe terenul care forma o depresiune naturală, iar Amaia a fost sigură că terenul acela, în alte vremuri, fusese folosit pentru plantații specifice solului umed. Se putea spune că *bayou* își ceruse drepturile asupra terenului care-i purta numele, iar Amaia și-a imaginat că el fusese probabil stăpânul primitiv al locului, până să vină omul să-l domesticească. Suprafața apei era nemișcată, întunecată și amenințătoare, ca o uriașă oglindă neagră. În depărtare, se vedeau cel puțin cinci acareturi care înconjurau clădirea principală. Prima construcție era fără etaj, dreptunghiulară, semănând cu grajdurile vechi și era burdușită cu canistre metalice și de plastic, de diferite mărimi și culori. Nu era nimeni acolo.

Pe măsură ce înaintau, senzația că proprietatea fusese abandonată în grabă căpăta tot mai multă forță. Nu se mai vedea nicio altă mașină, în afară de un Jeep cu capota ridicată. După ce s-au apropiat, au observat că motorul era acoperit cu noroi. Dar chiar și așa, au dat ocol, cu mare

atenție, acareturilor, mergând de-a lungul gardului, acolo unde arbuștii înalți îi apărau de eventualele priviri ale cuiva din casă. Bill și Bull au luat-o într-acolo, târându-l după ei pe unul dintre pescari, iar Johnson și Amaia l-au dus cu ei spre grajduri pe al doilea pescar. Ceilalți din grup i-au așteptat până s-au întors. Nu găsiseră nicio urmă de prezență umană. La capătul proprietății era o gheretă, probabil pentru paznici. Médora a luat-o într-acolo, urmată de Amaia, tămăduitor și Dupree. Drumul era un chin. La fiecare pas, cizmele li se afundau în nămolul de sub apă. Amaia încerca să scape de senzația că cineva, sau ceva, o trăgea în adâncuri, o forță de aspirație imensă care își cerea drepturile, o ofrandă cuvenită mlaștinii. A încercat să se calmeze, în timp ce un alt tunet a făcut ca aerul să vibreze în jur, ca de la undele unei explozii.

„Vine Doamna”, i-a răsunat corul grecesc în cap.

Au ajuns la o clădire ciudată care, văzută din apropiere, părea să fi fost abandonată de mult timp. Pe pereții clădirii, lipsiți de ferestre, se putea vedea că apele ajunseseră până aproape de acoperiș.

Un alt tunet a străbătut aerul și a început să plouă cu picături mari ce se revărsau din cerul care continua să fie la fel de strălucitor și cețos ca până atunci. Ploaia era călduță și în mai puțin de treizeci de secunde i-a udat pe toți până la piele.

„Vine”.

61.

FATALITATE

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani, s-a pierdut în pădure timp de șaisprezece ore. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri, în direcția nord, de poteca de la care se abătuse. De câte ori era întrebată, răspundea că nu-și mai

amintea mare lucru. Dar era capabilă să vorbească detaliat despre fiecare dintre emoțiile și senzațiile, sentimentele și temerile pe care le simțise cât timp a stat în pădure. Mai întâi panica, atunci când și-a dat seama că se rătăcise. Apelul la bunul-simț care-i spunea că avea să regăsească poteca. Apoi a trebuit să admită că se pierduse, exact ca personajul principal dintr-una dintre poveștile întunecate ale fraților Grimm. Își amintea cu claritate de tunet, sfâșierea cerului cenușiu, învăluit în ceață lăptoasă, pe care nu se vedea nici urmă de norii negri, aducători de ploaie, pe care orice amator de drumeții știa să-i identifice și să se teamă de ei. Își amintea copacul, furtuna, acea prezență, casa și bărbatul.

Era o dimineață răcoroasă, de sfârșit de iarnă. Ar fi putut fi una ca oricare alta, dar nu a fost așa. Pe coastele dealurilor împădurite, ceața deasă curgea ca apa înspumată dintr-o cadă. Mașinile parcate una după alta la marginea șoselei, la locul de întâlnire, nu departe de poligonul de tragere. Bucuria drumeților, ca și cum de la ultima lor întâlnire nu s-ar fi scurs doar o săptămână, ci mult mai mult timp. Primii kilometri străbătuți în tăcere, sunetul bocancilor pe pământul tare al potecii. Încă se mai vedeau urmele bălților de la ultima ploaie și, pe alocuri, erau acoperite cu aurul stins al frunzelor, care cădeau pe neașteptate, ca niște confetti, asupra drumeților.

Umblatul pe dealuri avea ceva de liturghie, mereu la fel și totuși mereu altfel, ceea ce o făcea să se simtă ca și cum ar fi fost pe pilot automat, să viseze și să se odihnească mai bine decât oriunde. În diminețile umede și reci din copilărie, de hainele ei de lână se prindeau picături de ploaie și atârnau acolo, ca și cum hainele i-ar fi fost împodobite cu perle strălucitoare. În prima oră, drumeții abia dacă schimbau câteva vorbe. Erau concentrați la fiecare pas, să găsească ritmul potrivit, să respire pe nas aerul rece din Baztán, care se transforma în abur când îl expirau prin fular. Ceea ce îi oferea ocazia de a merge și atât. În față, auzind pașii celor din urma ei, sau rămânând în spate, lăsându-i să se îndepărteze suficient de mult încât să aibă senzația că e singură. Mereu la fel și niciodată același, nu și-ar fi imaginat vreodată că îi va plăcea

atât de mult și nici că într-o zi, care era astăzi, va trebui să-și ia rămas-bun de la el. Pădurea o legăna, o adormea la sânul ei alungându-i temerile, neliniștea constantă, rușinea și, mai ales, gândul de care nu reușea să scape nici ziua, nici noaptea și care o lăsa în pace numai acolo, se retrăgea în împărăția lui întunecată, făcând-o să se simtă liberă, stăpână, patroană trufașă și servitoare umilă a frumuseții pădurii.

Ar fi putut fi o dimineață ca oricare alta, însă a fost ultima. Urma să plece și îi părea rău numai după pădure și după Ipar. Mătușa ei avea să o viziteze, dar la pădurea ei nu avea să se mai întoarcă mult timp și să-l ia cu ea pe Ipar era imposibil. De fiecare dată când se gândea la asta, ochii i se umpleau de lacrimi. Se oprea, îngenunchea și îmbrățișa câinele, cufundându-și năsucul în blana deasă de pe gâtul lui. Iar el, ca și cum ar fi presimțit că trebuiau să se despartă, se lăsa îmbrățișat precum cel mai bun prieten și îi lingea lacrimile de pe față. A făcut multe fotografii cu Ipar: lăsându-se îmbrățișat, alături de ea, mergând în față pentru a explora poteca pe unde urmau să treacă, privind-o fascinat, ca un țicnit, cu limba scoasă de-un cot și cu ochii plini zâmbet; sau, cum îi plăcea cel mai mult: împietrit, foarte liniștit, ascultând cu atenție sunetele ce răzbăteau din partea întunecată a pădurii și îl făceau să mârâie, avertizând pe oricine să nu se apropie. Amaia a lăsat grupul să se depărteze de ea, pentru a-și închipui mai ușor că nu era nimeni pe potecă. După câțiva pași, o strălucire albă i-a atras atenția. O primulă atât de pală încât părea că moare de frig, poate prima din acel an, s-a gândit fetița, simțindu-se privilegiată, ca și cum pădurea ar fi vrut să-i facă un cadou special în ziua despărțirii. Ipar, atras de curiozitatea ei, a amușinat floarea, făcând-o pe fetiță să râdă, dar numai până când a observat că Ipar rupsese floarea cu botul lui.

— Bestie ce ești!

A îngenuncheat, l-a dat la o parte pe Ipar și a încercat să îndrepte floarea în veșteda ei coroană de frunze. Dar a fost degeaba, floricica fragilă era desprinsă cu totul de tulpină. A ținut-o între degete, uitându-se la Ipar cu un amestec de

supărare și indulgență, până când a văzut copacul. Rotund și maiestuos, trunchiul său strălucea de umezeala dimineții ca o rochie de mătase pe șoldurile unei doamne impunătoare.

Amaia și-a ridicat privirea pentru a verifica dacă încă mai vedea grupul din locul în care se afla. A părăsit poteca și s-a văzut nevoită să ocolească o grămadă de crengi de fag căzute și un zid de ferigi, care păzeau, ca niște santinele, accesul la cărarea spre copacul maiestuos. Era magnific într-un fel primitiv, natural, străvechi. Amaia l-a privit copleșită de măreția lui, de strălucirea frunzelor ca de jad, ce păreau scăldate de rouă, asemenea trunchiului. A contemplat fermecată cum umbra și liniștea de sub crengile lui creau o zonă protectoare unde aerul era nemișcat, dulce și prăfos. Rădăcinile ieșeau din pământ, mari și unduitoare ca formele unei femei, se prelungeau la picioarele fetiței într-o țesătură rezistentă și armonioasă ce înconjura copacul ca o mandală impecabil desenată. Mânată de un impuls, s-a aplecat și a pus între rădăcini floarea pe care încă o mai ținea în palmă. A rămas acolo, așteptând ca autoritatea protectoare a femeii-copac să o legene timp de… Nu va ști niciodată cât timp a stat acolo, uitându-se vrăjită la copac. Însă își amintea că un tunet a făcut-o să-și dea seama că se întâmpla ceva ciudat. Ochii o dureau de la lumina strălucitoare ce răzbătea printre frunze și a auzit mârâiturile câinelui ei ca de la mare depărtare. Încercând să se desprindă din contemplarea fermecătoarei Doamne, și-a lăsat capul în jos și atunci a simțit cum amețeala punea stăpânire pe ea. S-a așezat pe jos și, cu genunchii ridicați, s-a uitat fix la sol, printre picioare, până când a simțit că amețeala trecuse. Și-a înălțat încet capul și l-a văzut pe Ipar lătrând furios spre desiș. Făcea câțiva pași în față, apoi se retrăgea până lângă ea, pentru ca apoi să se îndrepte din nou spre desiș, în semicerc, ca și cum fâpturile care-i pândeau din adâncul pădurii i-ar fi înconjurat. Amaia s-a dat înapoi câțiva pași, până a ieșit de sub coroana copacului și a privit spre cer. Ea și mătușa îl numeau „din ceață închegată”. Un cer cenușiu, cu nori la înălțime medie, care îmbibau aerul de umezeală și te împiedicau să vezi soarele. A mijit ochii și a auzit un nou

tunet. A aruncat o privire în jur și atunci și-a dat seama cât de mult se îndepărtase de potecă. Chiar dacă ar fi fost gata să jure că intrase în pădure numai vreo zece – doisprezece metri, totuși, din locul în care se afla nu reușea să vadă poteca. L-a chemat pe Ipar lângă ea și s-a îndreptat spre cărare, încercând să meargă pe unde venise, dar cărarea dispăruse. S-a întors la copacul-femeie și a încercat să meargă cu spatele, în timp ce-și ținea privirea fixată asupra locului care o atrăsese. S-a îndepărtat până când abia se mai zărea, dar nu a reușit să găsească poteca. Speriată, a revenit la copac.

— Unde e, Ipar? l-a întrebat pe câine.

Însă Ipar își concentra toată atenția la înaintarea a ceea ce mișuna în adâncul pădurii. O privea scurt, ca să vadă unde este, apoi, lătrând furios, se mișca înainte și înapoi.

Încă un tunet a răsunat ca o bombă, făcând să vibreze pământul de sub picioarele ei. Amaia și-a înălțat privirea, dar nu a văzut altceva decât mantia aceea de pâclă din înalt care nu te lăsa să vezi cerul.

•

Colegii ei de drumeție și-au dat seama de absența ei la zece dimineața, când s-au oprit pentru gustare. Șefului de grup, Javier Atienza, i-a luat vreo opt minute pentru a sta de vorbă cu cei cincizeci de oameni de care răspundea, dintre care cei mai mulți erau părinți cu copii și făceau parte cu toții din organizația Aranza, o comunitate de iubitori de drumeții. Locuiau aproape toți în Pamplona, orașul din apropiere, chiar dacă, la fiecare sfârșit de săptămână, foloseau drept punct de plecare micuța localitate Elizondo, de unde o porneau pe dealuri, conduși de un alpinist care, după ce în tinerețea lui făcuse vreo trei-patru vârfuri de opt mii de metri, acum își dedica viața încercării de a crește interesul tinerilor pentru drumeții.

Atienza și-a trecut mâna aspră peste fața ridată și a înjurat cu voce tare, frustrat de faptul că nu fusese mai atent. De obicei era atent, mai ales că Amaia era singura fetiță care venea cu ei neînsoțită. Mătușa ei, pe care o cunoștea de pe vremea când amândoi erau tineri, i-o dăduse în grijă, pentru

că operațiile recente la genunchi o împiedicau să mai urce. I-a mărturisit că se simțea vinovată pentru că o tot bătuse la cap pe fetiță să iasă din casă și tocmai acum, când se hotărâse, ea nu putea să o însoțească. Atienza a liniștit-o, i-a promis că va sta cu ochii pe ea, că fetița o să se simtă bine, avea să descopere locuri de o frumusețe extraordinară și să-și facă prieteni. Javier și-a zis că nimerise două din trei. Tăcută și solitară, totuși se vedea pe ea că se simțea bine, cu aparatul foto mereu la gât, fotografia fluturi, ciuperci, flori… Bucuria ei era evidentă, dar ezita să-și facă prieteni. Evita compania celorlalți și mergea cu câțiva metri mai în față sau mai în spate. În timpul primelor drumeții, unii s-au arătat curioși în privința ei, câteva fetițe au încercat să intre în vorbă cu ea, unii părinți au invitat-o să stea cu ei când se opreau ca să mănânce. Dar Amaia căuta un copac mai retras, se sprijinea cu spatele de el, scotea din rucsac sandvișul pregătit de mătușa ei și-l mânca stând cu privirea pe coroanele copacilor. El îi dădea pace, știa că există nenumărate modalități de a te apropia de pădure, iar unii, privilegiații, o făceau așa, în tăcere, ca și cum s-ar fi împărtășit, ca și cum ar fi auzit o voce care, în ciuda hățișurilor, le șoptea niște cuvinte numai de ei înțelese. Era convins că, odată cu trecerea anilor, Amaia avea să ajungă una dintre acele persoane, demne de toată admirația, care preferă să facă drumeții singure și în relația lor solitară cu pădurea își găsesc un soi de fericire indescriptibilă ce se reflectă pe chipurile lor când se întorc acasă, strălucind de lumină, de parcă ar fi avut parte de o minune.

Cineva și-a amintit că ultima dată când o văzuse fusese în jur de nouă dimineața. Nu puteau fi siguri, pentru că Amaia obișnuia să rămână în urmă pentru a fotografia orice îi atrăgea atenția din ambele laturi ale potecii. Știind asta prea bine, Atienza își tot întorcea capul după ea, până când o vedea venind în fugă, ținând aparatul de fotografiat ca să nu se lovească cu el și alăturându-se din nou grupului. Era destul de sigur că o văzuse reintegrându-se grupului cel puțin o dată. Înainte de prânz, o echipă condusă de tatăl ei a pornit să o

caute. I-au strigat numele pe pășuni și în adâncul pădurii, au scotocit pâraiele și cascadele, grotele și scorburile copacilor, stânile și cabanele, foișoarele vânătorilor, râpele… Singurele răspunsuri au venit din partea tunetelor răsunând din cerul acela ciudat de alb. Apoi s-a lăsat seara, iar Juan Salazar a fost cuprins de indignare când voluntarii s-au retras, oarecum mulțumiți că aveau un motiv să o facă. O fetiță e o fetiță, dar aceea era o fetiță ciudată, fiica familiei Salazar, cea care nu vorbea cu nimeni și nu avea prieteni. În plus, tunetele căzând dintr-un cer fără nori erau de rău augur. Semn evident că stăpâna furtunilor se întorcea la Baztán.

Juan Salazar le-a mulțumit că îl ajutaseră să-și caute fiica. Bărbații au murmurat câteva cuvinte de regret și de îmbărbătare, apoi s-au întors la casele lor, rușinați, fără îndoială. Salazar a continuat căutarea, împreună cu vreo șase vânători, câțiva ciobani, polițiștii din Elizondo și Javier Atienza, care, chinuit de vină și palid ca un mort, refuzase să mai bea sau să mai mănânce până când aveau să o găsească pe fetiță. La opt seara, întunericul era deplin. Atunci a izbucnit furtuna.

•

Ipar mai avusese parte de alte furtuni. Nu-l speria zgomotul tunetelor, nici lumina fulgerelor, însă îl îngrijora ce se ascundea în adâncul pădurii. Ploaia înghețată cădea peste Amaia. Fetița s-a ghemuit tremurând sub gluga gecii îmbibate de ploaie. Apa curgea, ca printr-un jgheab, pe mâna învinețită de frig, înfundată în blana de pe gâtul lui Ipar. Nu se zărea nimic, în afara momentelor în care fulgerele brăzdau cerul, iluminând bezna. Atunci, ca și cum ar fi căpătat puteri noi, Amaia își relua mersul pe cărarea întipărită în minte în acele străfulgerări de lumină. Ipar simțea că fetița era foarte obosită. Uneori, ca acum, se dădea bătută și se așeza pe jos ca să se odihnească și atunci el se apropia, ca să-i țină cald, simțind cum temperatura corpului îi scădea și inima îi bătea mai rar. Amaia închidea ochii, îl îmbrățișa, se sprijinea de gâtul lui și aținea, dar numai câteva secunde, după care se trezea speriată și agitată. Ipar știa că nu era bine să doarmă în

ploaie, dar când se porneau din nou la drum, fetița alegea direcția greșită, oricât de mult încercase el să o ghideze ca pe o oaie rătăcită, și alegea de fiecare dată să se îndrepte spre nord, de parcă ar fi ascultat de făptura întunecată ce se ascundea în adâncul pădurii și care, pe nesimțite, continua să-i ghideze Amaiei pașii. Ipar nu prea avea ce să facă în afară de a rămâne alături de ea, ciulind urechile la mișcările din desișuri, mârâind și lătrând din când în când, pentru a-l avertiza pe cel care le dădea târcoale că nu se poate apropia, cel puțin nu atât timp cât el, Ipar, era acolo.

62.

LE GRAND BAYOU

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Dând ocol proprietății, au găsit intrarea. Ușa era larg deschisă, dar, spre deosebire de celelalte acareturi, aceasta era sprijinită cu o creangă. Imediat ce au trecut pragul, Médora s-a ghemuit lângă perete, ca un șoricel. Ca și cum ar fi fost hărțuită de amintiri, privea îngrozită pereții decorați ai casei. Capetele împăiate de pume, mistreți, caimani și crocodili zăceau pe suporturile lor de la jumătatea peretelui până aproape de tavan, acolo unde se vedeau urmele lăsate de ape. Părul animalelor era mâncat de molii și mat de la scurgerea timpului și chiar dacă arșița din ultimele zile îl uscase, părea să stea lipit de capetele animalelor, plin de lut și mizerie, făcându-le să pară răpciugoase și bolnave într-un mod respingător. Existau două mese mari, înconjurate de bănci răsturnate. Numai tăbliile se ițeau din apă, dar și ele erau acoperite de nămol. Linia apei era acum exact sub cele șase ferestre pătate cu noroi. În comparație cu lumina strălucitoare de afară, încăperea părea întunecată. Geamurile rezistaseră ca

prin minune, chiar dacă erau atât de pline de noroi încât lumina abia trecea prin ele. La jumătatea încăperii se vedeau grinzile care susțineau tavanul; cealaltă jumătate era ocupată de o supantă la care ducea o scară cu două rampe. Ușa din capul scărilor era deschisă; de acolo le-a ajuns la urechi, în ciuda răpăitului ploii pe acoperiș, sunetul inconfundabil al unei melodii fluierate. Aproape imediat, fără ca ei să apuce să-și revină din surpriză, în capul scărilor a apărut un bărbat. Era gol de la brâu în sus, mergea cu spatele și tot așa a început să coboare scara, târând ceva ce părea a fi o prelată care se lovea sec de fiecare treaptă. Cu armele îndreptate spre el, toți așteptau semnalul lui Dupree. Médora a început să urle, țipătul ei a fost ca al unui animal prins în capcană, în timp ce se mișca spasmodic, de parcă ar fi vrut să scape sau ar fi fost în agonie. Omul de pe scări s-a oprit din fluierat, s-a întors spre ei și a lăsat din mâini capetele prelatei, dezvelind astfel cadavrul unei tinere cu părul lung și negru, împletit în codițe, care a continuat să alunece pe scară din inerție, cu capul bufnind la fiecare treaptă; părea că, într-un fel, îl urmărea pe sechestratorul ei. Acesta a încercat, în primul moment, să urce spre supantă, însă cadavrul alunecând pe trepte îi bara drumul. Jason Bull și unul dintre pescari au tras, dar amândoi au greșit ținta. Bărbatul se mișca extrem de rapid; și-a scos arma prinsă la cureaua pantalonilor și a tras de mai multe ori, nimerind animalele moarte în urmă cu decenii și făcând ca părul lor mat să zboare închipuind un arc de cerc, odată cu rumegușul și talașul ce cădeau ca o ninsoare peste Médora. Bărbatul s-a repezit pe trepte în jos, dar înainte de a ajunge la rampa de jos a scării, pe podest, Charbou l-a interceptat aruncându-se asupra lui; balustrada s-a rupt și amândoi au căzut la un metru de apă. Au început să se lupte corp la corp, printre țipetele celorlalți, care încercau să țintească spre bărbat, cerându-i să se predea. S-au auzit mai multe împușcături, amortizate de apa mâloasă, apoi bărbatul a rămas nemișcat peste Charbou, care l-a împins la o parte și apoi s-a îndepărtat de zona în care sângele începea să coloreze apa întunecată.

Médora încetase să mai țipe. S-au întors spre ea și au observat că tămăduitorul îi acoperise capul cu jacheta lui. Părea că asta o liniștea. Stătea nemișcată, lipită de perete, susținându-se cu greu pe picioarele osoase. Semăna cu o pasăre mare, râioasă și jumulită, acoperită cu o glugă. Dar se calmase. Se clătina înainte și înapoi, scoțând sâsâitul acela de țeavă spartă. Pansamentul era murdar și o pată maronie marca locul rănii deschise.

— O, Dumnezeule! a exclamat tămăduitorul.

A alergat spre ea și a reușit să o prindă exact în momentul în care picioarele au lăsat-o. Stând în genunchi în apă, tămăduitorul și-a trecut un braț în jurul umerilor scheletici ai Médorei, chinuindu-se să-i țină capul deasupra nămolului. Cu cealaltă mână încerca să oprească hemoragia, care, ca o pată de cerneală roșie, se extindea pe țesătura udă a acelei absurde cămăși de noapte înflorate. Tămăduitorul dădea din cap neputincios în fața unei asemenea nedreptăți, privindu-i chipul devorat de moarte, un chip pe care chiar atunci, la sfârșit, o minunată, chiar dacă stinsă, lumină a început să strălucească în ochii muribunzi ai acelei copile căreia i se furase viața. Médora nu țipa, nu striga, dar și-a mișcat buzele ca și cum ar fi încercat să spună ceva. Răpăitul ploii pe acoperiș l-a obligat pe tămăduitor să-și apropie urechea de buzele ei ca să o audă. Trupul i-a alunecat din brațe, iar abdomenul Médorei s-a scufundat în apa murdară. Dupree și Bull au îngenuncheat lângă tămăduitor, ajutându-l să susțină la suprafața apei capul și bietele oase ale tinerei. Tămăduitorul i-a pus o mână pe frunte și cealaltă pe piept, rostind încontinuu incantații. S-a aplecat din nou, aproape că și-a lipit fața de gura înspăimântătoare a fetei în încercarea de a auzi ce spunea. A continuat să se roage pentru ea, chiar și după ce puțina lumină din ochii ei se stinsese pentru totdeauna.

Dupree i-a ajutat să o întindă pe una dintre mese, fără să-și ia ochii de la scară. Corpul fetei se oprise aproape la începutul scărilor; unul dintre picioare îi alunecase într-o parte făcând ca trupul să se răsucească și să rămână înțepenit între cei doi

stâlpi ai balustradei.

Bull a șoptit:

— Dacă ar mai fi cineva acolo, sus, cred că ar fi apărut deja.

— Cu condiția să fie înarmat, a precizat Charbou.

S-au înțeles din priviri și au urcat scara, unul după altul, trecând în viteză pe deasupra cadavrului fetei. Când au ajuns pe palierul de sus, s-au postat de o parte și de cealaltă a ușii. Cu armele în față, s-au uitat pe rând în cameră, apoi au intrat. Bull a ieșit imediat.

— Liber. E un tânăr mort și… Dupree, mai sunt câteva fetițe aici, sus. Ar fi mai bine ca ei să nu urce, a spus făcând un gest care i-a cuprins pe pescari și pe tămăduitor.

Erau cinci victime, toate fete. Amaia și-a zis că aveau între doisprezece și șaisprezece ani. Trecuseră ore de când apa începuse să scadă și chiar dacă încă se mai vedeau urmele ei aproape de tavan, totul în jur se uscase. Totuși, hainele și părul lor păstrau acel aspect scorțos a ceva ce se usucă după ce a fost îmbibat cu apă, ca un cearșaf pus la uscat și smuls de furtună de pe sfoară, un cearșaf care mai apoi se usucă și pare ca de carton aruncat în praf, printre pietre. Căldura era asfixiantă; intrând în încăpere, au avut impresia că intră într-un cuptor. Umiditatea din mlaștini și de la parter dispăruse cu totul, înlocuită de o dogoare ca de foc, uscată și devoratoare. La intrare și în mijloc, camera era destul de înaltă încât un om de statura lui Bull sau Charbou să poată sta drept; în rest, tavanul urma forma acoperișului, obligându-i să se aplece și chiar să se lase pe vine. Risipite prin cameră, se vedeau vreo șase saltele rupte pe alocuri din care se ițea umplutura de paie, o masă mare căreia îi lipsea un picior și o lampă cu petrol, aprinsă, ce atârna lângă ușă, prinsă într-un cârlig. Nu exista nicio fereastră și nicio altă sursă de lumină. Și-au îndreptat lanternele spre corpuri.

Jason Bull s-a apropiat de un perete și s-a sprijinit de el.

— Vă simțiți bine? i-a șoptit Amaia trecând pe lângă el.

Bull și-a lăsat privirea în jos.

— Nu. Cum să mă simt bine? Cinci fetițe.

Dupree l-a privit.

— Șase, cu cea de pe scară; o ducea undeva, probabil că începuseră să curețe locul, a spus, arătând spre cadavrul tânărului ce zăcea lângă ușă. Alunecase de-a lungul peretelui, până ce rămăsese așezat în fund și era evident că murise de puține ore. S-au certat din cine știe ce motiv, probabil pe tema fetelor moarte. Cred că l-a omorât individul de afară.

Charbou a cercetat cu privirea fiecare cadavru.

— Există vreo modalitate de a afla dacă printre ele se află surorile lui Jacob? Le putem identifica după vreun semn distinctiv?

Johnson a scos un soi de mârâit din care se înțelegea că nu se simțea în apele lui.

— Sunt surorile și fiicele cuiva. Ce mai contează? Sunt moarte de mai bine de patruzeci și opt de ore. Nu pot ști exact de câte. Probabil că s-au asfixiat de căldură. Nu le-au lăsat nici mâncare, nici apă, a spus privind roată în jur. Temperatura a fost extrem de ridicată după trecerea furtunii, ceea ce a accelerat descompunerea cadavrelor, iar asta îngreunează stabilirea exactă a orei morții.

— Din noaptea uraganului Katrina, a spus Dupree. S-a aplecat asupra cadavrului și l-a privit pe Johnson. Dați-vă la o parte.

Johnson a făcut un pas în spate și Dupree a întors cadavrul cu fața în sus. Avea în jur de treisprezece ani. Pielea întunecată; părul negru și creț îi ajungea până la umeri. Purta un tricou roz cu dungi roșii, lipit de sânii ce începuseră să se rotunjească. În ochii ei nu mai rămăsese nici măcar o umbră de viață; un văl albicios îi acoperise cu cruzime. Cu grijă, Dupree și-a pus palmele una peste alta peste abdomenul fetei și a apăsat ca și cum i-ar fi făcut un masaj cardiac. Gura fetiței s-a întredeschis și s-a auzit un soi de suspin, iar printre buze i-a ieșit o peliculă de spumă alb cu roz.

Bull și Charbou și-au acoperit nasul și gura încercând să scape de duhoare.

— S-au înecat aici, a spus Dupree.

Charbou și-a lăsat o mână pe umărul lui Johnson. Tonul

său a sunat surprinzător de dur în comparație cu gestul.

— N-am vrut să spun că victimele astea nu contează, dar, cum nu există o modalitate de a ști exact de când zac aici, m-am gândit că măcar în cazul surorilor lui Jacob știm că au fost răpite de la Nola în noaptea uraganului Katrina. Din câte știu, am ajuns aici pe urmele lor și mi-ar plăcea să am măcar o dovadă că ele sunt în continuare în viață.

Johnson s-a ridicat și l-a privit plin de tristețe.

— Aveți dreptate. Jacob mi-a spus că Ania era pedepsită pentru că-și vopsise părul în casa unei prietene, fără acordul părinților. Își făcuse niște șuvițe blonde. Toate aceste fetițe, inclusiv cea de pe scară, au părul negru.

— Mulțumesc, i-a spus Charbou.

Johnson a făcut un gest prin care aproape că-și cerea scuze pentru ce urma să spună.

— Nu știu de câte fetițe s-a debarasat deja omul care fluiera.

Amaia mersese în capătul încăperii, înaintase pe vine pentru a ajunge până în zona în care tavanul cobora de tot. A contemplat de acolo întreaga scenă. Saltelele, îmbibate cu apă, nu se mișcaseră foarte mult de la locul lor de lângă perete, pe când trupurile fetelor erau îndreptate în toate direcțiile. Nu erau una lângă alta, așa cum se presupune că ar fi stat dacă le-ar fi fost teamă, și cu siguranță că le fusese. A revenit în mijlocul camerei și a atins cu mâna urma de pe perete a nivelului maxim la care ajunsese apa.

— S-au urcat pe masă, a spus Amaia, ridicând colțul mesei pentru a o menține în poziție dreaptă. Trebuie să se fi simțit îngrozite când apa a început să pătrundă în încăpere. Bezna le învăluia. Nu există niciun fel de combustibil pentru lampă, așa că probabil a adus-o bărbatul care fluiera. Au stat aici, pe masă, simțind cum furtuna zgâlțâia casă, pe întuneric, simțind cum apa le ajunge la glezne, la șolduri, la piept. Îngrozite. Ținute prizoniere de un om și zguduite de furtună.

„Vine”.

— Pentru o fetiță, e greu de știut care dintre cei doi vrea să-ți facă rău și care vrea să te salveze.

63.

PĂDUREA ȘI STĂPÂNUL EI

Elizondo

Ipar mergea alături de fetiță. Ea tăcea de ceva vreme, ceea ce era ciudat, pentru că de obicei vorbea mereu cu el. Simțea că e obosită, epuizată după felul în care tremura și după bătăile inimii care scăzuseră odată cu temperatura.

Ultima dată când se opriseră pentru a se odihni, Ipar se lipise de ea pentru a-i ține cald, în timp ce fetița se sprijinise de el, fără a mai avea puterea de a-l îmbrățișa. Rămăsese așa mult timp, ațipind și trezindu-se la fiecare tunet, dar numai pentru a cădea din nou în letargia aceea periculoasă. Ipar a lătrat până când ea s-a trezit și apoi a împins-o cu botul pentru a o face să se ridice în picioare. Un evantai de raze a iluminat cerul arătându-le o potecă ce șerpuia alături de ei.

— Hai, Ipar, a șoptit Amaia cu un firicel de voce.

Au început să coboare costișa printre pâlcurile de arbuști ce înconjurau pădurea. Ipar a întrezărit din nou prezența ascunsă care-i însoțise tot drumul. Mergea înaintea lor, se făcea una cu bezna ca să-i aștepte. Imediat ce au început să meargă, emisarul acela s-a pus și el în mișcare.

Atunci Ipar a auzit un șuierat venind din adâncul pădurii de nepătruns. A ciulit urechile și a ascultat din nou, pentru a fi sigur. Îi chema. Fetița se chinuia să înainteze, dar era epuizată și Ipar o împingea cu botul, ghidând-o prin întuneric, spre adâncul pădurii.

Dacă până atunci crezuseră că era beznă, că nu vedeau nimic, frunzișul des le-a arătat că se înșelaseră. Cu fiecare pas, pădurea se făcea tot mai deasă, înghițind până și lumina fulgerelor care brăzdau cerul, însă, în același timp, copacii atât de apropiați unii de alții încât ploaia abia străbătea prin frunziș le-au oferit și un soi de veșmânt, ba chiar, împiedicând

vântul să bată, le-au oferit senzația că în desiș era ceva mai cald. Deocamdată, emisarul se oprise la liziera pădurii, ca un neavenit la porțile palatului. Ipar a găsit câteva locuri ceva mai uscate și mai primitoare, ca un covor de frunze și mușchi. A călăuzit-o pe fetiță într-acolo, iar ea, ca și cum ar fi ajuns acasă, s-a prăbușit pe patul pădurii. Ipar s-a așezat lângă ea, în întuneric. Și atunci a simțit cu limpezime. A fost surprins că nu-i simțise mirosul mai devreme, dar în aer pluteau atâtea mirosuri de pădure, de ciuperci, de fructe sălbatice, de pământ, de frunziș. Toate mirosurile pădurii se combinau armonios în mirosul acela. *Basajaun.* Cu siguranță fusese acolo tot timpul, pentru că l-a intuit ca și cum și l-ar fi amintit, o figură respectată și îndepărtată, care se contopea cu timpul. Ipar era un câine ciobănesc, fiu de câini ciobănești, așa că intuia oarecum că mai avusese de-a face cu el și mai înainte. Nu avea cum să știe dacă îl cunoscuse el însuși sau, ca atâtea alte lucruri pe care le știa și le simțea, îi fusese transmis prin genele unei stirpe de câini ciobănești mândri.

*

Basajaun era cu ei în pădure și era liniștit, spre deosebire de herald, care mirosea a foame și a anxietate. Se mișca lent, într-un mod maiestuos care se datora și mărimii sale, dar, mai ales, naturii sale. Răsuflarea lui era profundă și cavernoasă, caldă, ca sufletul său. Ipar a știut asta într-un mod instinctiv, visceral. Era convins că-i mai auzise cândva fluierăturile ce conțineau mesajul implicit că putea sta liniștit, că stăpânul pădurii veghea asupra tuturor.

Ipar s-a liniștit pentru prima dată de când se îndepărtaseră de potecă, simțind cum pădurea îl îndemna să respire liniștit printre arborii săi, însă nu se putea încrede pe deplin: fetița se simțea rău. Amaia se culcase pe un vraf de frunze uscate, lângă un fag uriaș. Ipar, lipit de ea, încerca să-i țină cald, dar, mai ales, să o facă să-i simtă prezența, pentru că simțea cum fetița se agita în somn, cuprinsă de o groază care nu o lăsa să se odihnească.

Fetița visa. Plângea în somn.

Ipar i-a amușinat fruntea fierbinte, nu avea nevoie să o

atingă pentru a percepe fierbințeala bolnăvicioasă emanată de trupul ei, în vreme ce ea continua să fie cuprinsă de un coșmar în care încerca să-și îndepărteze ceva de pe față.

— Sunt doar o fetiță, a murmurat prin somn.

Amaia era numai pe jumătate adormită. Își dădea seama că visa, însă asta nu o consola deloc; când nu dormea, era pierdută și cumva a intuit că avea să moară din nou și nu voia, nu voia să moară, și asta o întrista.

Nu voia să moară, dar furtuna o speria atât de tare…

„Doamna e aici", au răsunat vocile din capul ei.

„Mi-e frică", le-a răspuns.

„Doamna sosește", i-au răspuns nemiloase lămâile.

„Mă sperie", a spus ea pe un ton rugător.

64.

CÂND ÎȚI DAI SEAMA CINE

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Treisprezece ani mai târziu, într-o încăpere dintr-o cabană de vânătoare, gândul fetiței și vocea femeii s-au contopit.

— Pentru o fetiță e greu să-și dea seama cine vrea să o salveze când lumea întreagă pare să îi fie potrivnică.

Bull o privea tăcut, fără să înțeleagă prea bine ce voia să zică. În schimb, Charbou se uita la ea cu un amestec de fascinație și extaz născut din cea mai sinceră admirație și dintr-o uluire totală. Johnson a dat să spună ceva, însă Dupree l-a oprit.

— Au stat pe masă, încercând să respire cu capul deasupra apei, până când piciorul mesei a cedat și a plutit până în partea cea mai joasă a tavanului, a spus arătând într-acolo. Fetițele au căzut în apă, unele peste altele, îngrozite. Au rezistat până când le-au lăsat puterile, apoi s-au înecat prinse

între tavanul de lemn și apa care inunda totul. Când apa a început să scadă, corpurile au coborât odată cu ea, vlăguite și terminate.

Bull a intervenit, de parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să rupă vraja de a o asculta.

— Bănuiesc că a fost un accident, nimeni nu se deranjează să sechestreze atâtea fetițe pentru ca apoi să le lase să se înece. Le ascundeau aici numai pentru o vreme, probabil așa au făcut cu Médora și cu celelalte fete, urmând ca, după câteva zile, să le mute în siguranță în alt loc. Toată proprietatea asta arată ca un depozit imens de produse chimice. Ceea ce nu este foarte ciudat, până la urmă compania care deține proprietatea este una farmaceutică. Nu mai există nimic altceva pe întreaga proprietate, în afară de această cabană de vânătoare, care să indice faptul că ar mai fi sechestrat și alte fetițe sau persoane adulte.

— Dacă ne gândim la Médora, aproape că se poate spune că au avut noroc, a zis Charbou.

Amaia s-a uitat cu tristețe la fetițe.

— Până la urmă, furtuna nu voia altceva decât să le scape de ceva mult mai rău, însă Doamna nu-și controlează forța. Așa e ea.

Johnson a ridicat o mână cerând să se facă liniște și și-a înclinat puțin capul pentru a asculta mai bine. Zgomotul unei bărci cu motor s-a strecurat printre scândurile pereților.

— La naiba! Se întoarce partenerul lui.

Încă de la început, fuseseră de acord că bărbatul care fluiera târând cadavrul pe scară trebuia să aibă undeva cel puțin un partener. Ajunseseră la concluzia că exista un singur partener; dacă ar fi fost doi sau mai mulți, atunci unul ar fi rămas cu el pentru a-l ajuta să scoată cadavrele. Dar era obligatoriu să mai fie cineva, aveau nevoie de un mijloc de transport pentru a muta cadavrele de acolo. Zgomotul bărcii apropiindu-se de cabană i-a făcut să fie convinși că nu se înșelaseră, cel puțin în parte.

S-au năpustit pe scară în jos, rugându-se în gând ca nu cumva pescarii, luați de val, să se fi hotărât să acționeze pe cont propriu. Clive era în cabană, lângă tămăduitor, care o veghea pe Médora, însă celălalt pescar dispăruse.

— Unde e prietenul dumneavoastră? a întrebat Bull.

— Când ne-ați spus că partenerul putea să se întoarcă oricând, colegul meu s-a hotărât să se ascundă printre arbuștii de afară ca să-l aștepte. Ca să nu ne ia prin surprindere, ca ăsta, a spus arătând spre cadavrul care plutea lângă primele trepte ale scării.

S-au uitat alarmați unii la alții. Bull și Charbou s-au repezit la ușa de la intrare, în timp ce Dupree, Johnson și Amaia au alergat spre una dintre ferestrele laterale. Zgomotul unei împușcături a străbătut ploaia, ca și cum s-ar fi luat la întrecere cu tunetele acelui cer ciudat de strălucitor. Johnson deschisese deja fereastra și a apucat să vadă cum glonțul l-a lovit pe unul dintre cei doi bărbați din barca cu motor, făcându-l să cadă în apă. Era evident că fuseseră luați prin surprindere.

— Mama mă-sii, a exclamat Johnson.

Celălalt bărbat din barcă a lăsat timona, a luat o pușcă și a tras, fără să țintească prea bine, spre ușa de la intrarea în cabană. Johnson s-a gândit că ori încă nu-și dădea seama de unde venise glonțul, ori îi văzuse deja pe Bill și pe Charbou. Individul a avut timp să mai țintească o dată, înainte ca pescarul să-l împuște în abdomen. Și-a dus mâinile la burtă și a căzut în față. A scăpat arma în apă și a rămas întins pe puntea bărcii, care a continuat să avanseze încet, până când s-a lovit de peretele cabanei. Johnson și Amaia s-au repezit la tribord, în timp ce Bull și Charbou urcau la babord, strigându-i individului să ridice mâinile sus. Ceea ce nu a făcut, dar era de înțeles. Omul își concentra toate forțele în a striga ca din gură de șarpe, în timp ce încerca să-și țină mațele la locul lor. Johnson observase Winchester-ul 243 pe care-l avea Clive, însă colegul său mai în vârstă avea un 300, cu care într-adevăr putea să vâneze mistreți, după cum demonstra gaura din burta insului din barcă. Țipetele individului s-au amestecat cu cele

ale pescarilor, care începuseră să se jeluiască deodată.

— Aduceți-l înăuntru, a ordonat Dupree, apoi s-a întors înspre pescarul ascuns printre arbuști și i-a strigat: Iar dumneata ieși de acolo și lasă trasul cu pușca și urlatul, că ai speriat toți mistreții din mlaștini!

Au tras barca de-a lungul zidului lateral al cabanei până la intrarea principală. Atunci și-au dat seama că bărbatul încetase să se mai vaite.

L-au așezat pe bărbatul din barcă pe cealaltă masă, aproape de cadavrul Médorei. Charbou a improvizat un pansament ocluziv din câteva cârpe unsuroase găsite în barcă. A făcut o treabă destul de bună, reușind să țină mațele omului la locul lor și să oprească hemoragia, însă insul, în vârstă de vreo patruzeci de ani, își pierduse cunoștința.

Tămăduitorul i-a aruncat o privire scurtă și a dat din cap în sens negativ.

— Pot să mă rog pentru sufletul lui, trupul nu mai are leac. Pierde sânge, va muri într-o oră, poate și mai puțin; și va muri în chinuri, a spus, întorcându-se spre rămășițele pământești ale Médorei.

— Tămăduitorule, i-a spus Dupree pe un ton rugător, apoi l-a apucat de braț și l-a condus la năsălia improvizată pentru Médora. A arătat spre individul de pe masă și a continuat: S-ar putea ca omul acesta să fie singurul care poate să ne spună unde se află fetițele, fetițe răpite din casa lor, ca Médora, copile care vor sfârși ca ea dacă nu reușesc să-i opresc pe monștrii ăștia. I-am urmărit toată viața; când au răpit-o pe Médora a fost cât pe ce să-i prindem, am fost atât de aproape încât l-au omorât pe fratele ei și pe colegul meu, care a trecut prin chinuri inimaginabile. În tot acest timp am văzut cum zeci de adolescente dispăreau de acasă și nimeni nu se interesa de ele, de soarta lor, iar acum suntem și mai aproape de a pune mâna pe ei. Sunt șase acolo, sus, nu știu câte or mai fi în alte locuri, însă știu că dacă noi nu facem ceva, nimeni nu va face.

— Cum e posibil? a zis, dar întrebarea nu era retorică; chiar voia să știe.

Dupree l-a privit descumpănit. Amaia a fost cea care i-a răspuns.

— Veniți cu mine.

— Ce?

— Veniți sus cu mine, a spus ea arătând cu mâna spre camera de sus.

Dupree a oprit-o.

— Salazar, nu știu dacă e o idee bună…

— Merg, a spus tămăduitorul adresându-i-se lui Dupree. Cred că amica dumneavoastră vrea să-mi arate ceva mai mult decât niște cadavre.

Tămăduitorul a urmat-o pe Amaia în sus pe scară, iar Dupree a urcat și el.

•

Lampa continua să ardă. Se precipitaseră cu toții când auziseră barca și nimeni nu-și mai bătuse capul să o stingă. Împrăștia o lumină roșiatică, insuficientă, care colora blând camera asfixiantă, creând senzația stranie că intraseră într-o încăpere cu păpuși adormite. Toate cadavrele zăceau pe o parte, cu capul căzut între brațele întinse în față, în afară de cadavrul pe care Dupree îl întorsese cu fața în sus pentru a constata moartea prin înec. Părul le ascundea mare parte din față și era lipsit de strălucire și aspru, ca al animalelor expuse la parter.

Amaia a luminat cu lanterna fiecare corp, unul câte unul.

— Căutăm un diavol și cel mai mare șiretlic al său este să ne facă să credem că ceea ce avem în fața ochilor nu este ceea ce pare a fi. Genul acesta de prădător e capabil să-și exercite munca lui macabră timp de ani în șir, cu mare discreție, ascunzând urmele sale sau ale cadavrelor de victime, făcând într-așa fel încât să pară că e vorba despre dispariții, accidente, sinucideri sau că au fugit de acasă, alegându-și victime cu un grad înalt de risc, persoane a căror dispariție poate să treacă neobservată, sau să nu i se acorde importanță, din cauza situației lor de oameni ai nimănui, excluși social. Negrese adolescente, frumoase, puternice și sărace. Genul de fată care ar fi norocoasă dacă ar avea o familie care să se

ocupe de ea, genul de fată de care nimeni nu se miră că fuge de acasă, fuge pentru că nu vrea să meargă la școală sau pentru că părinții nu o lasă să iasă cu băieți și să se întoarcă târziu acasă. Adolescente care poate că nu s-au înțeles bine cu mama lor, ori s-au certat frecvent cu tatăl lor, așa că, într-un fel, deja erau ca și plecate. Fete neascultătoare, care-și vopsesc părul fără să ceară voie și sunt pedepsite zilnic, care se poartă urât și insuportabil. Tot satul, tot cartierul știe situația lor. Uneori merg singure pe stradă, se despart de grup pentru că le place să fie singure… Genul de fată care poate să dispară în timpul unui uragan, luată de ape, sau într-o pădure, când e furtună. Genul care îngroașă numărul victimelor totale, privite cu milă, dar fără interes real și fără ca autoritățile să sape puțin mai adânc pentru a vedea ce s-a întâmplat de fapt. De ce ar face-o? Oricum, acele fete ar fi sfârșit prin a fugi de acasă, prin a dispărea. Omul nostru răpește numai scursurile societății. Acest tip de monstru nu are de gând să se lase prins, este capabil să joace perfect toată viața rolul său de cetățean onorabil, nu-și dorește faimă, știe care-i este locul în lume. Este un diavol la vânat de suflete, pe care nu numai că le prinde, dar le mai și închide într-o cabană, ca pe niște trofee după o partidă de vânătoare, iar asta e numai începutul a ceea ce le așteaptă… Vă imaginați câți dispăruți vor apărea pe listele oficiale, după ce se vor evalua daunele omenești produse de această catastrofă devastatoare pentru noi toți? Zeci, sute? Dacă vă gândiți puțin, veți vedea că e scenariul perfect pentru a face pe cineva să dispară. Așa și-a clădit imperiul și așa va continua să acționeze, ca un vampir la adăpostul întunericului.

Amaia a făcut o pauză și s-a uitat fix la Dupree. Repetase cuvânt cu cuvânt discursul său despre profilul victimologic și asasinii oculți ai lui Scott Sherrington. A adăugat, drept încheiere:

— Satisfacția și puterea lui provin, ca în cazul diavolului, din a ne face să credem că nu există.

Cât timp ascultase, tămăduitorul trecuse prin fața fiecărei fetițe, iar acum se apropiase de Amaia atât de mult încât ar fi

putut să o atingă. S-a aplecat în față și i-a luat una dintre mâini. Dupree se retrăsese până la pragul ușii; Amaia i-a observat înfățișarea tăcută și, din cine știe ce motiv, a cuprins-o o rușine cumplită. A făcut un pas înapoi, gata să cedeze impulsului de a-și retrage mâna, de parcă presimțea că tămăduitorul avea acum acces la ceva extrem de intim, la ceva ce nu putea fi împărtășit. Însă bărbatul îi strângea mâna cu putere, cu o putere surprinzătoare la cineva atât de slab. Strângând-o de mână, a făcut un pas spre ea, pentru a scurta din nou distanța dintre ei și, ca și cum ar fi folosit o pătură mare și grea, a acoperit cu palmele sale palma Amaiei. Adevărul a țâșnit ca un șuvoi.

— Odată m-a salvat o furtună.

65.

IPAR. NORD

Elizondo

Fetița ardea de la febră și dormea delirând sub un fag. Câinele ei, care-o iubea nespus, stătea lângă ea și îi lingea de pe față lacrimile, pe care ea părea să vrea să și le șteargă cu mâna.

Amaia a inspirat mirosul mineral și primar de făină. Praful fin i-a pătruns pe căile respiratorii, lipindu-se de nări și obligând-o, chiar dacă ceva îi spunea că nu era bine, să respire mai adânc. A deschis gura și făina în care zăcea îngropată i-a pătruns în gât, amestecându-se cu salivă și înecând-o cu o masă păstoasă care i-a produs spasme. „Nu vreau să mor, sunt doar o fetiță”, încerca să spună. Însă cu fiecare cuvânt nu reușea altceva decât să-i permită acelei mase păstoase să o înece și mai tare, cu o cruzime amplificată de faptul că o omorau tocmai rugămințile ei de a fi lăsată în viață. A auzit un tunet și apoi muzica lui Berlioz a însoțit-o în moarte,

împreună cu dangătele lugubre ale clopotelor. Când era convinsă că-i sosise sfârșitul, a simțit cum două palme umede și calde îi îndepărtau făina de pe față. Atunci a reușit să deschidă ochii… Rosario i-a zâmbit.

— Se va întâmpla astăzi, curviștină mică. Mama te va mânca la noapte.

A urlat îngrozită și țipătul a alungat coșmarul, iar fetița s-a trezit învăluită în întunericul pădurii. Mult timp a crezut că e moartă, pentru că nu vedea nimic, nu auzea altceva în afară de țipetele ei afonice din cauza frigului și febrei, scoase de o voce care îi era străină.

Lătratul lui Ipar a adus-o înapoi, la realitate. Se rătăcise, era în pădure, avea să moară. Avea să fie mâncată.

Ținându-se de copac, s-a ridicat în picioare și, ca un orb, înainte de a face primul pas, și-a cufundat mâna în părul de pe gâtul lui Ipar.

— Haide, Ipar, i-a zis cu vocea aceea necunoscută.

Câinele a rămas pe loc. Nemișcat.

Amaia a îngenuncheat lângă el, l-a îmbrățișat rugându-l:

— Haide, Ipar, să mergem, te rog.

Și-a strecurat din nou degetele în părul lui lung și a făcut un pas în față. De data aceasta, Ipar nu a mai opus rezistență. A mers alături de stăpâna lui, dar și-a întors capul de mai multe ori, ca și cum ar fi încercat să-i spună stăpânului pădurii că nu putea face mai mult.

Amaia nu vedea nimic. La un moment dat, a închis ochii strâns pentru a verifica dacă avea să vadă ceva atunci când îi deschidea. Ipar o călăuzea. Avea grijă să nu se ciocnească de copacii pe lângă care treceau și a căror prezență o resimțea ca fiind prietenoasă, însă se împiedica mereu de rădăcini, de pietre și de denivelările solului. A căzut în genunchi. Ipar i-a sărit în față, amortizând căzătura și evitând ca fetița să cadă direct pe pământ, însă șocul căzăturii resimțit în mușchi și senzația arzătoare din genunchi au făcut-o să plângă de durere și de frică. I-a trebuit destul timp până să se ridice din nou în picioare, iar după ce a reușit, fiecare pas era un chin, ca și cum ar fi avut pietre încrustate în rotule. De câteva ori a avut

senzația că aude râul, însă nu a putut fi sigură din cauza ploii zgomotoase care continua să cadă peste coroanele copacilor. Nu avea de ales, trebuia să continue.

Brusc, s-a simțit lipsită de orice adăpost, a simțit cum temperatura scădea cu câteva grade în jurul ei, a regretat prezența arborilor, ca și cum ar fi renunțat la singurul culcuș pe care l-ar fi putut avea acolo. Însă și-a dat seama că ieșise din pădure abia atunci când ploaia a izbit-o peste față. În timp ce trecea liziera, a avut impresia, timp de câteva secunde, că a auzit un fluierat. Ipar s-a oprit, de parcă ar fi auzit chemarea stăpânului său. Au așteptat câteva secunde, apoi fetița și-a zis că fusese doar șuieratul vântului printre frunzele copacilor. Un fulger a brăzdat cerul iluminând bezna. Orbită de lumină, a întrezărit în fața ei o potecă ce urma coasta dealului. Și încă ceva. Amaia a țipat. Era cineva acolo. Ipar a început să latre nebunește și s-a smuls dintre mâinile ei. S-a trezit singură, orbită de fulger și cu imaginea, gravată pe retină, a acelei figuri întunecate pe care apucase să o vadă în timpul acelei secunde cât fulgerul luminase noaptea. Cineva se afla acolo, și nu era bun, era sigură de asta, iar siguranța ei se datora îndoielnicului privilegiu de a fi trăit toată viața condamnată la moarte. Tremurând de febră și de frică, l-a strigat pe Ipar. Când nu-l avea lângă ea, frica ei creștea până la panică. Câinele făcuse câțiva pași pe potecă și a continuat să latre timp de câteva secunde, care i s-au părut eterne. A tăcut brusc și imediat l-a simțit lângă ea. S-a lăsat pe vine lângă el. Oricine ar fi fost acolo, dispăruse.

— Nu mă lăsa, Ipar, nu mă lăsa, a spus plângând alinată, în timp ce-și strecura din nou degetele înspăimântate în părul câinelui.

Înainte de a porni din nou la drum a încercat să-și dea seama dacă mai era cineva acolo. Dar ploaia o împiedica să audă altceva în afară de ecoul bătăilor inimii sale, care-i răsunau în urechi ca niște lovituri de bici. Ipar a mai mârâit de câteva ori, dar Ignacio o învățase să facă diferența între mârâiturile de alertă și cele de trufie, atunci când câinele era sigur că îndepărtase pericolul. Poteca se îngusta tot mai mult

pe măsură ce înclinația dealului creștea, până când i-a fost imposibil să mai meargă dreaptă, fără să cadă în față. Bănuia prăpastia de lângă ea și s-a felicitat pentru bocancii de munte, pentru că dacă ar fi avut alte încălțări, i-ar fi fost imposibil să coboare pe acolo. S-a ghemuit lângă Ipar și a înaintat ținându-se cu o mână de gâtul câinelui, iar cu cealaltă gata să se prindă de orice ar fi apucat, un arbust, o piatră, fiind sigură că dacă ar fi căzut, nimeni și nimic nu i-ar mai fi putut opri rostogolirea la vale. Pielea de pe genunchi se jupuise sub pantaloni și formase o crustă subțire, care se rupea, dureros, de fiecare dată când îndoia picioarele. Au coborât așa un timp, până când Amaia nu a mai putut, s-a oprit să se odihnească, și-a înălțat privirea și atunci a văzut lumina.

Era o casă. O casă în mijlocul pădurii. O casă luminată. În mintea cuprinsă de febră a fetiței, asta însemna: oameni, un telefon de la care putea să o sune pe mătușa ei, un șemineu. Era sigură că nici măcar nu clipise de când văzuse casă, temându-se ca nu cumva imaginea ei să dispară. Până și Ipar s-a însuflețit presimțind prezența umană. Pe măsură ce coborau dealul și se apropiau de casă, a observat că era plină de lumini; înconjurau întreaga proprietate, erau risipite prin grădină, luminau fațada, intrarea principală și aleea de la intrare, pe care se vedeau parcate mai multe mașini. Imaginea aceea părea ireală după atâta ploaie, întuneric, frig, răni, febră și suferință. A simțit o euforie fără margini, apoi, imediat, o senzație de ridicol: fusese atât de proastă încât să se rătăcească, iar cu câteva minute în urmă se împăcase cu gândul că avea să moară în pădure, când, de fapt, se aflase la mai puțin de un kilometru de casa aceea.

Amaia a pășit pe aleea de beton zgrunțuros și s-a simțit de parcă ar fi călcat pe o plajă atunci când refluxul vrea să te ducă în larg. A făcut câțiva pași poticniți pe suprafața dură a aleii și s-a forțat să-și stăpânească plânsul ce-i strângea gâtlejul, ca un cocoloș pe care nu-l putea înghiți.

Brusc, ploaia s-a oprit. Ca și cum cineva din ceruri ar fi închis robinetul care umplea oceanele de pe pământ. Ploaia a stat și a fost ca o prevestire. Ipar s-a oprit și la fel a făcut și

Amaia. Au stat așa câteva secunde, ascultând picăturile căzând printre frunze, susurul molcom al sutelor de pârâiașe și izvoare ce se formau în valea Baztán atunci când ploua. Apa prelingându-se prin crăpăturile betonului spre marginile aleii. Amaia a oftat și i s-a părut ciudat să-și audă răsuflarea, ca și cum ar fi fost surdă în tot timpul cât stătuse în bătaia ploii. Un șuierat prelung a străbătut aerul, speriind-o. S-a întors, încercând să vadă cine fluierase. Se auzise atât de aproape, încât avusese senzația că se afla în spatele ei.

— Ce e, Ipar? a încercat să-l ațâțe pe câine.

Însă Ipar nu era agitat deloc. Luase postura aceea care-i plăcea atât de mult: atent, semeț pe cele patru picioare, cu urechile ascuțite îndreptate spre locul în care privea vigilent. Oricine și orice ar fi fost, pe Ipar nu-l speria.

Fetița și-a șters picăturile de ploaie care-i periau genele și s-a îndreptat spre casă.

Erau mult mai multe mașini decât crezuse atunci când văzuse cabana de la depărtare. Se vedea că nu toți erau de-ai casei, pentru că parcaseră care cum apucase, așa cum faci când te duci la o petrecere. Mașinile mari și strălucitoare, risipite de o parte și de cealaltă a aleii, adunaseră pe capotă mii de picături, ca bășicuțele apărute în urma unei arsuri. Amaia s-a oprit lângă una, încercând să-și dea seama de ce o neliniștea atât de mult. Brusc, a simțit că amețește, lumea a început să se învârtă cu ea și a trebuit să se sprijine de mașină ca să nu cadă. A atins perlele de apă, transformându-le într-un șuvoi micuț care s-a prelins pe capotă spre pământ.

A tresărit auzind un alt șuierat puternic. Venise din spatele ei, era sigură. S-a întors atât de repede încât amețeala a cuprins-o din nou, obligând-o să se țină de Ipar și de mașină. Nu era nimeni. Tremurând din cap până în picioare, s-a agățat de câine cum a putut și a luat-o la fugă spre ușa de la intrarea în casă.

Ușa de lemn masiv era lipsită de orice ornamente și de inel de ciocănit. Era luminată de sus și flancată de două ghivece mari din care se înălțau doi copăcei cu frunze roșii. La intrare ducea o potecă din dale de piatră, printre care se vedea iarba

tăiată recent. Amaia a ajuns la ușă și i-a dat drumul lui Ipar pentru a apăsa butonul soneriei. Brusc, a cuprins-o nehotărârea la gândul că nu știa ce să spună. Ce se spune atunci când ajungi la o casă, după ce te-ai rătăcit în pădure?

Nu a fost nevoie să se gândească prea mult. În mod cu totul neașteptat, ușa s-a deschis și Amaia a făcut trei sau patru pași înapoi, iar o rază de lumină aurie a desenat pe pământ un triunghi perfect.

Un bărbat tânăr o privea din prag. Purta pantaloni negri și o cămașă albă, cu mânecile suflecate. Lumina aurie din interior îi învăluia părul castaniu, tuns cu un breton prea lung, pe care l-a îndepărtat cu mâna stângă. Nu a părut deloc surprins să o vadă, de parcă toată acea petrecere s-ar fi dat în cinstea ei. A zâmbit cald și senzual, în timp ce o îndemna din priviri să vorbească.

— M-am rătăcit, a reușit ea să îngaime, simțindu-se tot mai neliniștită. Febra îi creștea constant și se simțea tot mai amețită. Dar amețeala mai avea legătură și cu tânărul acela. Trebuie să o sun pe mătușa mea.

Zâmbetul tânărului s-a făcut și mai blând.

— Cum te cheamă?

Mulți ani mai târziu, Amaia avea să învețe că aceea era modalitatea prin care un bărbat afla numele unei femei și că întrebarea aceea, împreună cu răspunsul la ea, însemnau mult mai mult decât o întrebare și un răspuns.

— Amaia Salazar Iturzueta, a spus ea mecanic, ca un papagal, apoi s-a simțit ridicolă și obrajii i s-au îmbujorat de rușine.

— Amaia, a repetat el.

Amaia avea doisprezece ani. Îi plăceau băieții. Îi plăcuse de vreo doi-trei, încă din fragedă copilărie până în prezent, dar nu știa ce e aceea senzualitate, agitația de sub piele, accelerarea bruscă a bătăilor inimii pe care le-a simțit când el i-a rostit numele. A ridicat o mână și și-a atins, instinctiv, părul rece, aspru, încâlcit. S-a trezit întrebându-se cum i-or fi arătând hainele, dar nu și-a putut lua ochii de la zâmbetul acela. Buzele lui erau cărnoase, dar pline de masculinitate.

Dinții albi, perfecți, ochii căprui-deschis sau verzi. Dar ceea ce o vrăjea cel mai mult era atitudinea lui relaxată și frivolă.

Atunci și-a dat seama ce era. Nu se alarmase deloc. Se comporta ca și cum ar fi fost firesc ca o fetiță să bată la ușa lui în plină noapte, udă leoarcă, cuprinsă de febră, rănită și plină de vânătăi. Iar ceea ce a spus el în continuare a convins-o definitiv că, într-un fel, o aștepta, că mereu o așteptase.

— Nu mi te-am imaginat așa, a spus, surprins și încântat.

Amaia a ridicat din umeri, descumpănită, simțind cum o sfârșeală tot mai mare punea stăpânire pe ea. Nu înțelegea nimic. O cunoștea? Și-o imaginase? Hățișul gândurilor era amplificat de starea febrilă. Și-a dat seama, brusc, că Ipar începuse să mârâie în felul acela gutural și zgomotos, care însemna un avertisment clar.

Un fulger a străLucit în depărtare, luminând conturul dealului.

— Vrei să intri? a întrebat-o el, continuând să zâmbească.

Mârâiturile lui Ipar erau tot mai puternice. Amaia și-a luat ochii de la tânăr pentru câteva clipe și s-a uitat la câinele ei. Ipar nu se mișcase de lângă ea. Părul ud, atârnându-i de o parte și de alta, îl făcea să pară un berbec, iar în zona gâtului îi era încâlcit de la cum se ținuse ea de el. Își păstra echilibrul pe trei dintre picioare, unul dintre cele din față și-l ținea puțin ridicat. Își ținea capul plecat și nu-și lua privirea de la intrarea în casă. Își ținea între picioare coada lungă și stufoasă, ca de vulpoi, iar părul de pe spate i se ridicase. Un mârâit feroce, chiar dacă ținut în frâu, izvora continuu din el.

— Amaia, i-a spus tânărul pe nume.

I-a plăcut cum i-a pronunțat numele, ca și cum nimeni până atunci nu știuse cum să i-l pronunțe. Ca și cum, rostit de el, numele ei de fetiță devenea cel al femeii care avea să fie cândva, al iubitei…

Și-a ridicat privirea. L-a văzut din nou, plin de senzualitate și de atenție, cu zâmbetul său fermecător.

Atunci a observat că mai era cineva lângă el. Lumina aurie care-l învăluia pe tânăr o împiedica pe Amaia să-i vadă pe cei care-l însoțeau.

„Normal că sunt mai mulți, toate mașinile acelea… Probabil că dau o petrecere”.

A vrut să facă un pas în față, însă Ipar i-a tăiat calea, mârâind tot mai des.

„Ce e cu tine, Ipar?” s-a întrebat în gând.

Una dintre fluierăturile acelea intense a străbătut iarăși aerul. Un fulger a scăpărat în apropiere, cu zgomotul său de tablă și cupru, apoi, imediat, a răsunat un tunet făcând să vibreze pământul, oasele lor, dinții lor.

Amaia a făcut doi pași în spate, exact când ploaia a început din nou să cadă.

— Amaia, a chemat-o din nou tânărul.

Continua să zâmbească, însă vocea îi suna acum altfel. Începea să-și piardă răbdarea?

Fascinată de zâmbetul lui, a continuat să-l privească, în timp ce picăturile mari ale ploii tot mai dese îi deformau trăsăturile. Voia să meargă cu el. Se simțea rău, îi era frig. Îi plăcea vocea lui. Ploaia era rece ca gheața.

„Vine Doamna”, s-a gândit.

Ipar îi blocase drumul cu totul și nu o lăsa să facă niciun pas în față.

S-a auzit iarăși un fluierat asurzitor.

Tânărul fermecător i s-a adresat din nou:

— Amaia. A afișat încă o dată zâmbetul acela. Vrei să intri?

Se pregătea să spună că da, da, voia să intre; ce altceva să facă? Ce se aștepta Ipar să facă? Ce știa el, câine prost, de nevoile unei fetițe?

A mai răsunat un tunet.

„Vine”, s-a gândit.

Atunci, tânărul fermecător s-a dat la o parte și una dintre persoanele din umbră a făcut un pas în față, ajungând în bătaia luminii aurii.

Amaia a deschis gura, uluită și a început să tremure, dar nu de frig, ci de o groază infinită.

— Nuuu! a țipat din tot sufletul. Nu, nu!

Striga la persoana care încuviința din prag, zâmbind.

— Nu! a urlat din nou, făcând un pas în spate și apoi încă

unul, și încă unul.

Acum se adunaseră la intrare mai mulți oameni, care o priveau cu condescendență, amuzați, răbdători, în timp ce ea urla și se retrăgea tot mai mult. Un tunet cumplit a zguduit pământul, iar cerul s-a umplut de zeci de fulgere. Acum fluierăturile păreau să se audă din toate părțile.

„Doamna e aici", a înțeles ea brusc.

Oamenii care așteptaseră înăuntru, la adăpost, au părut să-și piardă brusc răbdarea și au ieșit în ploaie, îndreptându-se spre Amaia.

Amaia nici nu mai putea să strige. Mută, îngrozită, a mai făcut un pas în spate, s-a împiedicat de una dintre dalele de piatră, s-a împleticit gata să cadă, exact în momentul în care o lumină orbitoare a cuprins aleea și pe toți cei prezenți, în timp ce răsuna un tunet infernal. Amaia a închis ochii și a simțit trăsnetul abătându-se asupra ei.

66.

DULCEAȚA DIN DEBARA

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Tămăduitorul, înainte de a-și pune palmele pe bărbatul inconștient, l-a privit pe Dupree.

— Eu nu mint, nu pot să fac asta, e pactul meu cu Dumnezeu, așa că, dacă nu se poate fără minciună, atunci va trebui să o faceți dumneavoastră.

— Nicio problemă, a acceptat agentul, însuflețindu-se brusc.

Tămăduitorul a închis ochii și a început să-și treacă palmele mai întâi peste capul bărbatului, apoi peste abdomen. A ridicat bandajul îmbibat, improvizat de Charbou, și și-a vârât mâna dreaptă în rană, mișcând-o lent, apoi a închis ochii și a început să murmure incantații. După ce i-a deschis, s-a uitat la

Dupree și a dat din cap în semn că da.

Agentul s-a aplecat asupra rănitului, l-a prins de bărbie și l-a scuturat ușor.

— Trezește-te!

Individul a deschis ochii și l-a privit confuz, în timp ce-și ducea mâinile la abdomen.

— Stai liniștit, i-a cerut agentul, prinzându-l de mâini. Omul acesta este un tămăduitor din mlaștini, îți vrea binele. Cum te numești?

— Dominic, a șoptit rănitul.

Johnson și-a dat jos jacheta, a împăturit-o în trei și a pus-o sub capul rănitului.

Bărbatul a tras aer în piept, nedumerit.

— Nu mă doare, a spus uluit.

— Dar te va durea din nou, dacă îl superi pe tămăduitor.

— Nu, a spus bărbatul pe un ton rugător. Vă implor…

— Bine, Dominic. Mai este cineva aici, mai trebuie să vină cineva?

— Nu.

— Foarte bine. Unde sunt fetițele?

— Sunt moarte. Dar nu noi le-am omorât, a spus gâfâind, s-au înecat când a urcat nivelul apei… în timpul furtunii.

— Mai lipsesc niște fetițe, cele luate din Nola, în prima noapte după uragan, a precizat Dupree.

Individul a închis ochii strângându-i cu putere. Când i-a redeschis, lacrimi mari au început să-i curgă pe obraji.

— Nu trebuia să mă bag în așa ceva, Len m-a convins. Mulți bani… Când au ajuns aici, au găsit fetițele moarte, Len s-a enervat foarte tare, li s-a cerut să curețe locul… și de-asta a apelat la mine. Știam ce învârtea Len și l-am rugat de mai multe ori să mă bage și pe mine în afacere. E vorba de mulți bani, dar și de tipi periculoși…

— Te referi la Samedi?

Rănitul a încuviințat.

— L-ai văzut vreodată? Știi cine este? a întrebat Dupree, plin de speranță.

Individul a negat, făcând o strâmbătură ce s-ar fi vrut un

zâmbet.

— Habar nu aveți, nu-i așa? E Samedi, a spus ca și cum ar fi vorbit despre un zeu.

— Unde sunt fetițele din Nola?

Bărbatul a închis ochii și a oftat, clătinând din cap.

— Nu pot să vă spun.

— Ai deja destule probleme. Fă-ți un bine, ajută-ne și noi o să te ajutăm la rândul nostru.

— Nu înțelegeți, o să mă omoare.

— Dumneata nu înțelegi. Îți spun cu toată sinceritatea. Ai o rană foarte urâtă, a zis arătând spre abdomen și ridicându-i capul pentru ca individul să poată vedea rana. Suntem la mulți kilometri de cel mai apropiat spital; dacă nu te ajutăm, vei muri în câteva ore, iar eu n-am să te duc de aici atât timp cât mai sper că fetițele se află aici, într-un loc de pe proprietatea asta imensă. Am să scotocesc fiecare depozit, fiecare butoi, chiar dacă îmi va lua mai multe zile, dar vom pleca de aici numai după ce o să le găsesc, vii sau moarte.

Dominic și-a strâns buzele, privindu-și, ca hipnotizat, abdomenul.

Dupree l-a privit pe tămăduitor și a făcut un semn afirmativ, iar tămăduitorul și-a mișcat ușor o mână. Dominic a urlat de durere, iar pe față i-au apărut broboane strălucitoare de transpirație.

— Ajută-ne și te scoatem de aici.

— Ceea ce ei le fac trădătorilor e de mii de ori mai rău decât moartea.

Dupree s-a făcut palid, și-a dus instinctiv mâna la piept, simțind cum rana veche îi ardea sub haine. Inima a început să-i bată sacadat. A încercat să se liniștească.

— O să-ți oferim protecție.

— Protecție? Ce protecție? Len mi-a zis că Samedi are acoliți în cadrul poliției.

Bull și Dupree s-au privit îngrijorați. Nu se gândiseră niciodată la o astfel de posibilitate.

Dupree și-a scos legitimația și i-a arătat-o lui Dominic.

— Nu suntem polițiști, suntem de la FBI. O să faci parte din

programul de protecție a martorilor. O viață nouă, o identitate nouă, departe de aici, în afara oricărui pericol.

Dominic rămăsese cu ochii la legitimație și părea să evalueze propunerea. Dupree i-a făcut iar semn tămăduitorului, care abia a schițat un gest, însă a fost suficient pentru ca Dominic să urle din nou de durere.

— Probabil că au fost aduse ieri, sau alaltăieri, cel mai devreme, iar fetițele din camera de sus au murit încă din timpul furtunii. Unde sunt fetițele din Nola?

Tămăduitorul și-a mișcat mâinile și alinarea s-a văzut imediat pe chipul lui Dominic.

— O să mă duceți de aici și o să-mi dați o identitate nouă…

— Ai cuvântul meu.

Dominic a închis ochii.

— Sunt în casă.

— Am scotocit casa și nu e nimeni acolo, i-a spus Johnson lui Dupree. Casa arată la fel ca pe vremea plantațiilor.

— Debaraua din bucătărie are fund dublu, a șoptit Dominic.

Johnson și Charbou, urmați de pescari, s-au îndreptat spre ieșire.

— Luați barca, le-a sugerat Bull.

Dupree îl privea atent pe Dominic: era un bărbat alb, cam de o vârstă cu el, și se făcea tot mai palid, iar privirea pierdută exprima tot mai evident semnele celor care se află cu un picior în groapă.

— Samedi a venit aici? A văzut ce au pățit fetițele?

— Nu, el nu vine aici.

— Cine e individul mort din camera de sus?

— Pitt, fratele lui Vince, el trebuia să aibă grijă de fetițe. A spus că nu a avut timp să le salveze, însă Len s-a enervat cumplit și i-a tras un glonț.

— Și ăsta? l-a întrebat Dupree, arătând spre cadavrul care plutea pe scară, cu fața în jos.

— Este… a fost Vince, prieten cu mine.

— Cum a mai putut prietenul tău să fluiere nepăsător, după ce a văzut cum Len i-a împușcat fratele?

— Nu se înțelegeau bine, a explicat Dominic.

— Deci individul de afară trebuie să fie Len…

Dominic, tot mai slăbit, a schițat un gest afirmativ.

Dupree s-a aplecat și mai mult și a văzut balta de sânge ce apăruse pe masă și curgea pe marginile tăbliei cu puțin ieșite din apă.

— Len și Vince le-au adus aici pe fetițe, trebuia să așteptăm momentul în care le-am fi putut muta în siguranță. Acum drumurile sunt burdușite de polițiști, de soldați, au apărut până și pușcașii marini…

— Cine hotărăște cum se face mutarea? a întrebat Bull.

— Când e momentul propice, ei îl anunță pe Len.

— Cum intră în contact cu el?

— Len are un telefon special, îl poartă mereu la el. Nu poate suna. Ei sună întotdeauna.

Amaia a ieșit din cabană mergând prin apă. Cadavrul lui Len, pe jumătate scufundat, plutea la câțiva metri de ușa de la intrare. I-a scotocit buzunarele până a găsit telefonul. L-a scos din buzunarul vestei lui și s-a uitat dezolată la șuvoiul de apă murdară care curgea din el.

A revenit înăuntru, încercând fără succes să-l pornească.

— E mort, a spus.

Dupree a pufnit nemulțumit.

— Nu mai comunicau și altfel? a întrebat Bull.

— Nu știu, a răspuns Dominic.

Din când în când, nu mai avea putere nici pentru a vorbi.

— Ai spus că Samedi nu a venit aici, dar știi cumva dacă Len l-a anunțat despre ce s-a întâmplat cu fetițele? l-a întrebat Dupree.

— Da, Len i-a spus că am pierdut marfa și că l-a ucis pe Pitt pentru că din vina lui s-a întâmplat așa ceva.

Tămăduitorul, care până atunci nu scosese o vorbă, a repetat mâhnit:

— Marfa…

S-a auzit motorul bărcii, iar Amaia s-a dus la fereastră.

— Le aduc pe fetițe, a spus pe un ton triumfător.

Dupree se așeză pe puținul spațiu rămas pe masă, la

picioarele lui Dominic. Părea pe punctul de a leșina.

— La fix, a spus întristat tămăduitorul și și-a scos de sub bandaj mâinile pline de sânge. Domnul Dominic tocmai a murit.

•

A fost suficientă o privire dură din partea tămăduitorului pentru ca pescarii să nu mai protesteze împotriva deciziei lui Dupree de a lua cu ei înapoi cadavrul Médorei.

Amintirea celor șase fetițe moarte, lăsate acolo, cântărea mult mai mult decât subțirelul corp al Médorei, pe care-l înveliseră în husa uneia dintre saltelele umplute cu paie din camera de sus.

Surorile lui Jacob nu scoseseră un cuvânt de când fuseseră salvate din grota săpată în spatele debaralei din casă. Nu răspunseseră când Johnson și Dupree le întrebaseră dacă mai văzuseră vreo fetiță, sau dacă-și aminteau ceva din ce le spuseseră cei care le răpiseră. Ținându-se de mână, se mulțumiseră să nege sau să încuviințeze dând din cap. Cea mică avea în jur de opt-nouă ani; cea mare, vreo doisprezece. Erau foarte frumoase: micuța, ceva mai vioaie; cea mare, ușor melancolică. Erau extrem de speriate.

Odată așezate în barcă, Amaia a observat că micuțele nu-și puteau lua ochii de la corpul Médorei, învelit în husă. Amaia și-a schimbat locul, așezându-se între cadavru și fetițe.

— Ania este regina Lunii, iar în italiană, Bella înseamnă frumoasă, a spus spre mirarea fetițelor.

Și-a deschis vesta antiglonț și și-a vârât o mână într-unul din buzunare, ridicându-și puțin tricoul, conștientă că reușise să capteze și atenția lui Charbou. A scos micuțul dragon portocaliu și l-a arătat micuțelor.

— Jacob m-a trimis să vă salvez.

— Oh! au exclamat amândouă văzând jucăria.

Ania i l-a smuls din mâini și l-a întors ca să vadă dacă se afla acolo numele fratelui ei.

Au început să râdă și să plângă totodată, în timp ce s-au năpustit asupra ei, îmbrățișând-o, mai să o dărâme, în timp ce Amaia făcea eforturi să nu se prăbușească toate trei peste

cadavrul Médorei. Cu toții au privit-o uluiți de reacția fetițelor.

— Unde e Jacob? Cum se simt bunicii noștri? au întrebat micuțele în cor.

— Toți sunt bine.

— Dar bunicul?…

— L-am dus la spital și o să se facă bine. Sunt cu toții acolo, împreună, și o să vă ducem la ei imediat ce va fi posibil, le-a liniștit Amaia. Jacob ne-a spus că părinții voștri lucrează în Baton Rouge.

Fetițele au dat din cap că da.

— Știm numărul lor de telefon de la serviciu, a spus cea mai mare, Bella.

— Deocamdată e foarte greu să suni pe cineva, dar o să facem noi cumva.

Dupree nu-și lua ochii de la Amaia, sugerându-i din privire să le pună întrebări cât mai repede.

Amaia s-a uitat la fetițe.

— Vreau să știu dacă oamenii ăia v-au făcut rău, dacă v-au dat ceva pastile…

— Ne-au speriat, a răspuns Ania.

— Da, asta e normal. Cred că ați fost foarte curajoase, pentru că oamenii ăia sperie pe multă lume. I-am văzut pe câțiva dintre ei, unul destul de bătrân, gras, altul blond, unul chel și încă pe unul foarte înalt. Patru. Au mai fost și alții?

— Nu.

— Ați mai văzut și alte fetițe?

Surorile lui Jacob au făcut un schimb de priviri. Ania era gata să încuviințeze, când Bella a zis:

— Nu, nu mai era nimeni.

După ce au fost aduse de Johnson și Charbou, le-a atras atenția că părul lung al amândurora era curat și strălucitor, de parcă s-ar fi pieptănat recent, cu câteva codițe subțiri, care plecau din vârful capului și coborau pe deasupra restului de păr neîmpletit.

— Voi v-ați aranjat părul?

— Nu, au spus foarte încet, aplecându-se în față, de parcă

ar fi vrut să nu le mai audă nimeni.

Amaia le-a imitat, în timp ce încerca să-și dea seama cine le pieptănase așa, pentru că nu-i venea să creadă că vreunul dintre acei bădărani ar fi depus atâta efort.

— *Lutins* ne-au împletit părul în timp ce dormeam, a spus Bella.

— Lor le place să împletească părul în codițe, a zis Ania cu multă convingere.

Amaia a tras aer adânc în piept, încercând să găsească o modalitate de a aborda subiectul acela.

— *Lutins* au stat acolo, cu voi? I-ați văzut?

Au negat.

— Noi suntem prea mari, ei pot fi văzuți numai de copilași, dar i-am auzit cum râdeau și ne-au împletit codițele, a asigurat-o Ania, aranjându-și părul.

— V-au spus ceva? a întrebat Amaia, prudentă.

— Ei nu vorbesc, doar râd și se joacă. Nu știi ce sunt *lutins?* a întrebat-o, de parcă ar fi fost ciudat să nu știe.

— Ba da, știu ce sunt, unde m-am născut eu li se spune *mairu,* sufletele copiilor morți nebotezați.

— Ai văzut vreunul când erai mică? a vrut să știe Bella.

Lui Charbou, așezat într-o parte a bărcii, nu-i scăpa niciun cuvânt din conversație.

— Nu știu sigur, a răspuns gânditoare Amaia. Când eram foarte mică, cel mai mult îmi plăcea să merg la bunica mea, Juanita, care avea o casă uriașă, dar nu folosea decât parterul și primul etaj. Îmi amintesc că uneori mai era acolo o altă fetiță, de vârsta mea. Mă aștepta în capul scărilor care duceau la mansardă și mergeam acolo să ne jucăm împreună. Mai târziu, am uitat de ea. Însă după ce m-am făcut mai mare, într-o zi mi-am amintit de ea și i-am spus mătușii mele despre fetița aceea care mă aștepta ca să ne jucăm în casa bunicii. Mi-a spus că acolo nu au fost niciodată alte fetițe, în afară de mine și surorile mele.

— Și îți vorbea?

— Nu-mi amintesc să fi vorbit, dar știu că râdea mult. Nu voia altceva decât să se joace, a spus, și amintirea a făcut-o să

zâmbească.

— Era un *lutin,* au concluzionat fetițele.

Amaia i-a zâmbit lui Charbou, care, privind-o topit, a întins o mână și i-a luat de pe față un firicel de iarbă. O scurtă atingere, doar o secundă, dar efectul ei asupra amândurora a fost atât de evident, încât fetițele au chicotit răutăcioase.

— Aveai ceva… a încercat el să se scuze, stingherit.

Amaia și-a plecat capul și fetițele s-au repezit din nou la ea, șoptindu-i la ureche.

— Tânărul ăsta este iubitul tău?

— Nu, a răspuns Amaia, convinsă că și el o auzea.

— Să știi că vrea să fie iubitul tău, a asigurat-o cea mai mică, apoi s-a uitat la Charbou, zâmbind și dând din cap cu convingere.

Râsetele fetelor au cuprins barca și s-au risipit pe deasupra apelor agitate ale mlaștinilor.

Johnson l-a privit pe Dupree, care zâmbea ascultându-le, și a făcut un gest de aprobare. Avusese rezervele lui față de comportamentul subinspectoarei cu tânărul Andrews, însă trebuia să admită că empatiza cu victimele într-un mod surprinzător și ciudat. Frumoasa piele a bestiei. S-a gândit mult la asta și la cum ea îl făcea să se gândească la așa ceva.

67.

CHARIZARD

Mlaștinile

Amaia a sărit din barcă imediat ce-au ajuns la camping. Ania a oprit-o și i-a întins dragonul portocaliu.

— Jacob a vrut să fie al tău, ca să-ți poarte noroc.

Nu a comentat. Strângându-l pe Charizard în palmă, le-a îmbrățișat pe cele două fetițe. La unu și cincisprezece minute au aruncat ancora, iar bărbații care-i așteptau la debarcader au amarat barca. Le-au lăsat pe fetițe în grija tămăduitorului,

cel care pe drumul de întoarcere nu scosese niciun cuvânt și nu-și luase ochii de la acel morman țeapăn care era cadavrul Médorei. Amaia s-a îndepărtat de grup și, sărind din barcă în barcă, a ajuns la cea a lui Annabel. Spera ca Landis să nu-și fi pierdut interesul arătat în timpul primei lor convorbiri.

— Am înțeles că trebuia să vorbești cu el înainte de amiază, i-a spus Annabel, făcând-o pe Amaia să se simtă și mai agitată. Paula așteaptă de vreo două ore.

Amaia a luat microfonul de la Annabel.

— Dă-i drumul, Paula.

Landis a răspuns la primul apel, exact când Johnson a urcat în barcă, sprijinindu-l pe Dupree. Prinsese puțină culoare în obraji, însă părea foarte obosit și aspectul său continua să fie al unui om bolnav.

— Agentă Salazar, am informațiile pe care mi le-ați cerut, a răsunat vocea lui Landis la boxele din cabină.

— Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnule Landis.

— Nici nu se pune problema de mulțumiri, nu ai în fiecare zi ocazia de a investiga alături de o echipă de la FBI; adevărul este că m-am simțit foarte bine, agentă Salazar.

Amaia s-a pregătit să-și ia notițe, fără să-i precizeze lui Landis că se înșela asupra funcției ei. Până la urmă, era o agentă, chiar dacă pe termen limitat…

— După cum v-am spus ieri, toți inspectorii de asigurări se duc în locurile unde s-au petrecut catastrofe, dar nu există niciunul care să fi fost în toate locurile de pe lista dumneavoastră, iar unii, numai în două. Dar asta e normal. De multe ori, cei din Texas verifică daunele făcute de tornade, așa cum cei din New York se ocupă cu daunele provocate de fenomenele de pe coasta din est. Sunt familiarizați cu daunele pe care le provoacă aceste fenomene meteorologice.

— Ce puteți să-mi spuneți despre copii? a întrebat Amaia, direct la subiect.

— Nouă dintre inspectori au trei sau mai mulți copii. Doi dintre aceștia au copii cu numele Michael, unul are douăzeci și cinci de ani, iar celălalt a murit la doi ani, în accident de mașină. A fost o tragedie teribilă, un accident absurd…

— Dar despre vacanțe…? l-a întrerupt Amaia, grăbindu-l.

— În privința vacanțelor, în acest moment, trei dintre inspectorii noștri, două femei și un bărbat, sunt în vacanță. Nu există niciun inspector a cărui vacanță să fi coincis cu mai mult de una sau două dintre datele pe care mi le-ați spus ieri.

— Ce puteți să-mi spuneți despre inspectorul care se află astăzi în vacanță?

632

— Mai că l-aș șterge de pe listă, și-a dat cu părerea Landis, care într-adevăr părea să trăiască din plin faptul că fusese implicat într-o investigație. E vorba despre cel mai tânăr inspector de-al nostru, are treizeci și doi de ani, proaspăt căsătorit, e în luna de miere în Hawai.

Amaia s-a văzut silită să-i dea dreptate lui Landis.

— Am verificat și locurile de naștere, a continuat el entuziast. Niciunul dintre inspectorii noștri nu e din locurile afectate de catastrofe pe care dumneavoastră le-ați menționat.

Amaia a oftat. Mâzgălea fără sens pe foaia carnețelului.

Cum adică? Fusese convinsă că va găsi ceva în direcția aceea, undeva făcuse o primă conexiune. „Ceea ce omida numește sfârșit, oamenii numesc fluture”, și-a zis. „Unde, cum și de ce s-a hotărât omida noastră să termine cu viața ei anterioară și să se schimbe din nou?”

— E adevărat că unul dintre ei are a doua reședință în Galveston.

Amaia i-a aruncat lui Dupree o privire plină de speranță și și-a concentrat toată atenția la Landis.

— Mai spuneți-mi despre el.

— Îl cheamă Robert Davis, un om bun, de încredere, foarte serios. Lucrează de mulți ani la noi. Nu suntem noi cei mai buni prieteni, dar obișnuim să stăm de vorbă… Numai la vârstă se potrivește profilului căutat de dumneavoastră, în rest, la nimic. Nu știam că mai are o casă… Informația aceasta am aflat-o dintr-o plângere despre daune la casa lui, care, firește, e asigurată la firma noastră.

— Ce fel de daune?

— Vandalism. Dar plângerea nu a fost rezolvată, pentru asta trebuie să fie însoțită de o reclamație, ceea ce, din câte știu, Davis nu a depus.

633

— Deci Robert Davis nu se află în vacanță acum, corect?

— Nu, v-am spus că nu se potrivește. Este unul dintre cei mai buni inspectori de-ai noștri, aparține de biroul central din Texas, în Austin, acolo unde și locuiește, și nu pleacă niciodată în concediu, cel mult își ia câteva zile pentru probleme personale. Ultima dată și-a luat câteva pentru a avea grijă de soția lui, așa că el nu a fost la nicio inspecție a daunelor provocate de catastrofele de pe lista dumneavoastră.

— Soția lui este bolnavă?

— Nu, doar că trebuie să aibă grijă. Are o sarcină cu risc crescut din cauza vârstei, înțelegeți?

— Mai are copii?

— Da, și nici aici nu se potrivește cu profilul. Are doi, un băiat și o fată, a spus lungind mult ultimul cuvânt pentru a căuta informațiile. Thomas, de doisprezece ani, și Michelle, de nouă.

— Ați spus Michelle?

Amaia și-a notat „Mic” sub mâzgălitura care începuse să prindă forma unei inimi. A ridicat foaia pentru ca Johnson și Dupree să poată citi ce-și notase.

— Oh, nu mi-am dat seama, a îngăimat Landis descumpănit. Ce prost sunt, căutam un băiat.

Amaia a zâmbit neîncrezătoare în fața perspectivei care i se deschidea.

— Știți cumva dacă fata cântă la vioară?

— Amândoi cântă. Copiii angajaților ne colindă de Crăciun, iar angajații noștri pun colindul pe Facebook și o trimit de la sediu la sediu pentru a ne ura sărbători fericite.

Amaia a tras aer în piept, încercând să se liniștească.

— Știți în ce lună e soția lui?

— Hmmmm… nu, dar cred că trebuie să nască în curând, pentru că văd aici că el și-a luat câteva zile libere motivând că

soția lui urmează să nască.

Pixul cu care scria i-a scăpat din mână și a căzut pe puntea șalupei, printre aparate.

Landis și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău că nu am observat mai devreme, când m-ați întrebat despre vacanțe, dar în cadrul firmei noastre, când cineva își ia zile libere pentru că urmează să i se nască un copil, acele zile nu sunt considerate de concediu, așa că nu apar pe lista generală.

Amaia nu a răspuns. Nu putea. Mintea ei funcționa cu o mie de kilometri pe oră, punea informațiile cap la cap, o dată și încă o dată. Pe punctul de a naște, asta însemna o sarcină de vreo patruzeci de săptămâni. Dacă era o sarcină cu risc ridicat, exista posibilitatea să fi fost programată pentru o naștere prematură. Presupunând că și-au dat seama de sarcină în prima lună când femeii nu i-a venit ciclul, asta însemna în urmă cu opt luni, adică exact la data când au început crimele și exact în locul unde Davis avea cea de-a doua casă. S-a întors spre Johnson și Dupree copleșită de importanța pe care le-ar fi putut avea toate acele informații.

Johnson a ridicat patru degete de la fiecare mână și a silabisit:

— Opt-luni.

Amaia și-a dus mâna la stomac. Avea acolo un gol care nu putea fi umplut cu niciun fel de mâncare. Amețeala de pe marginea prăpastiei. Piesa din puzzle.

Mai trăise senzația aceea, dar, ca de fiecare dată, o lua pe nepregătite, într-un moment neașteptat, când era pregătită să facă față la mult mai multe pentru a o găsi… Pac. O turnură norocoasă, o sumă de întâmplări. „Vei primi toate răspunsurile, dacă vei ști să pui toate întrebările”, îi repeta mătușa ei. Și, brusc, răspunsul era acolo. Ascuns la vedere.

Vestea noii sarcini, cercul se închide iarăși, din nou trei copii, aceleași greșeli, aceleași păcate.

— Ați spus că lucrează de mulți ani în cadrul companiei. De câți anume?

— O secundă, a spus Landis în timp ce verifica.

Șaptesprezece ani și jumătate.

Amaia a zâmbit cu gura până la urechi și s-a uitat la colegii ei, care dădeau din cap, încuviințând.

Pronosticul ei despre cum era noua viață a lui Lenx fusese cât se poate de exact.

Trecuseră optsprezece ani de când Martin Lenx își ucisese familia, într-o casă de la periferia din Madison. După șase luni a găsit un loc de muncă în Texas, la firma American Insurance Association: o slujbă nouă, un oraș nou, o familie nouă.

— O cunoașteți personal pe doamna Davis?

— Am văzut-o de câteva ori la petrecerile de Crăciun pe care firma le dă pentru familiile angajaților.

— Se poate spune că doamna Davis este o femeie atrăgătoare?

— Hmmmm, a îngăimat Landis.

Din cele două convorbiri, Amaia învățase deja că acesta era modul lui Landis de a-și începe răspunsul, atunci când i se punea o întrebare stingheritoare.

— Cred că este, în felul ei. E o femeie subțirică, arată bine pentru vârsta ei, nu are prea multe riduri…

— Trebuie să știu dacă este frumoasă, sau dacă a fost cândva…

— Nu, vă rog să mă înțelegeți, nu vreau să zic că e o femeie urâtă, doar că… nu mi se pare atrăgătoare, poate și din cauză că e destul de timidă.

„Nenorocitul”, s-a gândit Amaia, „a repetat tiparul pas cu pas”.

Și-a dus din nou o mână tremurătoare la stomac pentru a-și stăpâni amețeala care amenința să o tragă în abis. Respirația i se accelerase și, dacă nu reușea să și-o controleze, putea să intre în hiperventilație în orice clipă.

— Domnule Landis, aveți acces la înștiințarea despre daunele de la casa din Galveston, înștiințare la care Davis a renunțat până la urmă?

— O clipă, a spus, apoi, în ciuda distanței și a comunicației telefonice și prin stația radio, s-a auzit, timp de câteva secunde, cum tasta. Am găsit-o.

— Grădina a suferit daune?

— De unde știți? Aici scrie: distrugere intenționată a unei zone cu flori tropicale.

Deci cum îl descrisese Landis? „Un om bun, de încredere, foarte serios”. Genul de vecin corect, dar înțelegător, care își retrage plângerea contra unui minor când își dă seama că e vorba doar despre un băiat care are probleme de adaptare la noua lui casă. Genul de vecin bun care-i oferă, dezinteresat, ajutor băiatului cel mare, după ce au avut loc crimele. „La naiba! A plătit din buzunarul său până și pe cei de la firma de curățenie. A insistat să fie alături de Joseph când acesta a intrat în casă”. Își putea imagina groaza tânărului când a văzut vioara.

— Landis, acum urmează ceva foarte important. Davis și-a luat câteva zile libere pentru probleme personale; coincide vreuna cu datele pe care vi le-am spus?

Landis a verificat datele vreo cinci secunde.

— Dumnezeule! Toate coincid!

*

Amaia a părăsit puntea, a urcat pe marginea șalupei și, ținându-se de balustradă, a încercat să recupereze căldura trupului pe care o pierduse din cauza tensiunii nervoase. Încă înainte de amiază, temperatura ajunsese la treizeci de grade, dar chiar și așa, un fior rece i-a străbătut șira spinării. Mâinile îi tremurau ușor, însă golul din stomac începea să se umple cu certitudini, pe măsură ce trecea în revistă, iarăși și iarăși, toate informațiile pe care le aveau.

Johnson a urmat-o, dar Dupree a rămas în cabină câteva secunde, pentru a mai arunca o privire la foaia pe care Amaia își luase notițe. Scrisese câteva informații și schițase o inimă. Era interesant, pentru că atunci când cineva desenează o inimă, de obicei unește două arcuri de cerc într-un punct comun. Însă Amaia desenase o inimă cu ventriculele neregulate și apexul rotunjit. Dupree a împăturit foaia și a luat-o.

Johnson stătea lângă Amaia, așa că Dupree s-a așezat de cealaltă parte a ei. Soarele amiezii scânteia pe suprafața

încreștită a apei, ce vălurea ușor mișcată de *bayou* și de refluxul mareei ciclonului care se întorcea în golf. Amaia s-a întrebat câte cadavre ducea apa către adâncimile golfului Mexic. Câți dispăruți vor fi considerați morți când se vor publica listele oficiale? Zeci? Sute? Câți dintre ei avuseseră parte de o soartă nefastă în timpul uraganului? câți dintre ei fuseseră asasinați sub alibiul oferit de furtună? Și câți vor fi victimele a ceva mult mai rău?

— Trebuie să ne întoarcem, a spus Amaia, fără să se adreseze nici unuia în particular.

— Domnule agent Johnson, căutați-i, vă rog, pe detectivii Bull și Charbou, trebuie să ne reunim cu toții.

În timp ce Johnson sărea din barcă în barcă, Dupree a privit-o lung pe Amaia. După ce încheiase convorbirea cu Landis, sunase scurt la un alt număr pe care tot acesta i-l pusese la dispoziție. Era vorba despre ginecologul care o monitoriza pe doamna Davis, pe baza asigurării medicale oferite de firma la care muncea soțul ei.

Doctorul Steve Owen s-a dovedit inabordabil. I-a dat înainte cu secretul dintre medic și pacient, ca și cum de asta ar fi depins viața lui. Dar chiar și din tăcerile și răspunsurile lui evazive au reușit să extragă câteva informații.

— Să nu credeți că nu vreau să colaborez, am mai făcut-o și în alte dăți când mi s-a cerut ajutorul, dar nu-mi dau seama ce fel de investigație poate fi asta, în care mi se cere să dezvălui informații despre starea unui pacient. Dacă ați putea să-mi spuneți despre ce delict e vorba…

Amaia a zâmbit amar, în timp ce-și zicea în gând: „Cum să nu, domnule doctor, bănuiesc că soțul pacientei dumneavoastră este un asasin în serie, că în urmă cu optsprezece ani și-a ucis toată familia, pentru că membrii ei l-au dezamăgit, așa că a decis să-i trimită direct în ceruri. De când a aflat că actuala lui soție așteaptă un al treilea copil, a început să omoare din nou, ca și cum ar repeta o punere în scenă în vederea premierei, ucigând familii întregi, peste tot în țară, și cred că o să le tragă câte un glonț în cap, în cazul în care copilul care urmează să se nască va fi băiat”.

— Bine, haideți să încercăm altfel, i-a propus Amaia, fără să se dea bătută. Dacă eu aș avea în jur de patruzeci și cinci de ani, câți are doamna Davis, iar dumneavoastră ați urmări situația sarcinii mele, bănuiesc că mi-ați face tot soiul de controale prenatale pentru a asigura sănătatea mea și a fătului, nu-i așa?

— Aceasta ar fi procedura obișnuită.

— Amniocenteza se face în săptămâna a șaisprezecea, presupun că i-ați făcut-o doamnei Davis.

— Presupuneți bine.

— Și mai presupun că rezultatele acelei proceduri au fost favorabile, din moment ce sarcina a fost păstrată.

— De data aceasta ați exagerat cu presupunerile: unele perechi decid să păstreze sarcina, chiar dacă amniocenteza relevă faptul că fătul prezintă anomalii. Chestii care țin de credințe religioase sau alte lucruri de genul acesta.

— Domnule doctor Owen, cred că dumneavoastră, care sunteți un om atât de integru și aveți atâta grijă de sănătatea pacienților, nu ați fi supus-o pe doamna Davis unui control în care există riscul de a provoca un avort, dacă ați fi fost convins că nu avea nicio intenție de a renunța la sarcină, nici în cel mai rău dintre cazuri.

Deși răspunsul lui nu a dovedit asta, totuși, din tonul pe care a vorbit, a reieșit că doctorul Owen se mai înmuiase puțin:

— Datoria mea este de a veghea asupra sănătății mamei și a fătului, și exact asta am făcut în acest caz, așa cum am făcut cu toate pacientele mele.

— Au vrut să afle sexul copilului? a întrebat Amaia cu jumătate de gură.

Probabil că l-a luat pe nepregătite, pentru că i-a răspuns:

— Nu, doamna Davis nu a vrut să știe, consideră că o asemenea surpriză trebuie lăsată pentru momentul nașterii. Nu cred că am spus mare lucru dezvăluindu-vă această informație, a adăugat doctorul în apărarea sa.

Și totuși, revelase mai mult decât credea el. Spusese că „trebuie lăsată”, nu că „a trebuit lăsată”, de unde se putea

deduce că doamna Davis încă nu născuse.

Amaia a continuat ca și cum nu ar fi auzit nimic.

— Dar sexul copilului se poate determina când se face amniocenteza, nu-i așa?

— Așa este.

— Domnul Davis a vrut să știe?

— Nu pot să vă răspund, e o chestiune privată.

— Bine, haideți să facem așa: dumneavoastră nu-mi spuneți, dar eu pot continua să presupun, corect? Eu cred că domnul Davis a fost foarte îngrijorat în privința sarcinii, încă de la începutul ei. E adevărat?

— La asta pot să vă răspund, pentru că nu e nimic neobișnuit. Soția lui are deja o vârstă, mă înțelegeți, la care e riscant să faci copii. E normal ca soțul să se teamă de posibilitatea unui avort spontan.

„Mai degrabă să și-l dorească", s-a gândit Amaia. „Voia Domnului îndepărtând de la el cupa aceea plină cu amar".

— Cred că domnul Davis s-a prefăcut că nu-i pasă, atunci când soția lui a refuzat să afle rezultatele, în afară de cele care revelau dezvoltarea sănătoasă a fătului. Dar mai cred și că el v-a întrebat mai târziu, între patru ochi, iar dumneavoastră i-ați spus ce sex are copilul.

— Atât tatăl, cât și mama sunt considerați părinți cu drepturi egale în fața legii, atât în ceea ce privește obligațiile, cât și drepturile asupra copilului lor, a spus prudent doctorul.

— Presupun că sexul unui copil nu ar trebui să aibă prea mare importanță pentru un tată, care deja are un băiat și o fată, însă iată că pentru el a avut. Așa că presupun că nu a fost foarte fericit când a aflat că va mai avea un băiat. Sunt sigură că vi s-a părut ciudat, pentru că având deja un băiat și o fată, normal ar fi fost să nu-i pese dacă următorul copil va fi băiat sau fată. Reacția domnului Davis cred că vi s-a părut cu atât mai ciudată, cu cât venea din partea cuiva care se arătase atât de interesat de evoluția sarcinii.

Doctorul Steve Owen a oftat destul de tare, încât să-l audă cu toții.

— Dacă vă ajută cu ceva, pot să vă spun că aveți multă

intuiție și presupuneți foarte bine. Nu mi-ar plăcea să fiu soțul dumneavoastră.

După ce a încheiat convorbirea, când se pregătea să-i întindă microfonul lui Annabel, o voce feminină s-a auzit la stația radio.

— Doamna subinspectoare. Doamna subinspectoare Salazar, sunt Paula Thibodaux.

Amaia s-a uitat surprinsă la Annabel, care a încurajat-o să răspundă.

— Te ascult, Paula.

— Poate că o să vi se pară o tâmpenie, știți că, vrând-nevrând, v-am ascultat…

— Desigur, Paula, îți mulțumesc mult. Vrei să-mi spui ceva?

— Da, faza este că, auzindu-l pe doctorul ăla, mi-am amintit că nici soția vărului nostru Tim nu a vrut să afle sexul copilului când a fost însărcinată cu nepoata noastră. Ne-a fost cam rușine să ne ducem la spital fără un cadou potrivit, neștiind dacă era băiat sau fată. Am rezolvat problema sunând la florăria spitalului, acolo unde se află o listă cu băieții și fetele născute în ziua respectivă și cu numărul salonului în care se află, tot ce trebuie să știi este numele mamei. I-am dus hăinuțe, brățări, jucării de pluș și flori, toate roz… Cumnata noastră încă se mai întreabă cum am știut, a spus râzând. Dacă vreți, pot încerca.

— Desigur, Paula, a spus Amaia zâmbind. E vorba despre Seton Family Hospital.

După câteva secunde de așteptare, Amaia a auzit tonul apelului și o voce care a răspuns.

— Bună ziua, aș vrea să trimit două buchete de trandafiri unei paciente care a născut astăzi și niște baloane, vă rog, dar nu știu nici salonul și nici dacă e băiat sau fată.

— Cum se numește pacienta?

— Doamna Davis, Natalie Davis, știu că urma să nască astăzi.

— Da, înțeleg, draga mea, numai că v-ați cam grăbit, prietena dumneavoastră este programată pentru poimâine.

Dar, dacă vreți, puteți să plătiți florile și i le trimitem imediat ce naște.

— Nu e nevoie, fiind vorba despre poimâine, am să trec pe la spital ca să le aleg personal. Așa o să văd și ce baloane aleg, plus o felicitare frumoasă, a răspuns Paula.

— Cum doriți, noi vă așteptăm pentru orice aveți nevoie, a spus florăreasa sub formă de salut, iar Paula a încheiat convorbirea.

— Ce credeți?

— Că ai fost genială, Paula.

68.

S-A LĂSAT DEJA NOAPTEA ÎN BAZTÁN?

Mlaștinile

Dupree a privit-o din nou pe Amaia, care continua să se agațe de balustrada șalupei, de parcă de acolo i-ar fi izvorât toate gândurile. S-a apropiat de ea, a întins mâinile și a despăturit hârtia pe care ea desenase o inimă.

— Frumos desen.

— Am învățat să o desenez așa când aveam doisprezece ani. M-a învățat un doctor.

— Inima mea e ceva mai comprimată în centru, exact ca acele capcane japoneze pentru caracatițe.

— Takotsubo, a spus ea.

Dupree a zâmbit, privind-o în felul acela care la început o neliniștise pe Amaia. De data aceasta nu s-a mai întâmplat la fel.

— Spuneți-mi, dacă ar fi să alegeți un singur aspect, o singură trăsătură definitorie din acele vremuri, care ar fi?

A răspuns fără să stea pe gânduri.

— Noaptea… Dupree era sigur că pauza pe care a făcut-o Amaia a fost pentru ea însăși, ca să proceseze răspunsul. Ziua era insuportabilă, însă când noaptea se lăsa în Baztán…

— Acum e noapte în Baztán, Salazar?

— Mereu e noapte…

Dupree a zâmbit trist, dar înțelegător.

— Vă este frică, Salazar.

Ea a deschis gura, a vrut să răspundă, dar n-a știut ce.

— De aceea lăsați o lumină aprinsă când mergeți la culcare.

N-a răspuns.

— Vă este teamă, dar așa, între beznă și lumină, vă așteptați inamicul. Vă este teamă, dar îl așteptați, iar asta vă transformă în cineva extraordinar de curajos.

Amaia a lăsat ochii în jos, însă Dupree a prins-o ușor de bărbie, obligând-o să-l privească.

— Am știut de prima dată când v-am văzut. Erați o tânără studentă care participa la conferința aceea de la Loyola. V-am recunoscut când v-am revăzut la Quantico. Sunteți o investigatoare înnăscută. Mai trebuie numai să vă țineți în frâu mândria asta, nu mult, doar puțin, pentru că trebuie să vă lăsați mânată de instinct, altfel nu veți fi altceva decât o polițistă ca oricare alta. Și ascultați-vă inima. Astfel veți ajunge una dintre cele mai mari investigatoare pe care am avut norocul să le cunosc vreodată. Ascultați-vă inima, pentru că asta este ceea ce avem în comun Scott Sherrington, dumneata și eu. Fiecăruia dintre noi trei ni s-a oprit inima, fiecare dintre noi am revenit la viață din niște motive. Toți trei am murit pentru a învăța să ne întoarcem din infern. Avantajul nostru este nu doar că știm drumul și ieșirea, ci că am învățat să-i distingem pe cei care merg pe drumul acela.

— Blestemat privilegiu, a murmurat ea.

— Vreau să vă rog ceva. Există cineva în Nola, se numește Nana… e ca o mamă pentru mine. Locuiește în Tremé, știu că întreg cartierul a fost devastat, dar mi-a spus că se va refugia la Superdome.

— Nu știu dacă s-a ținut vreo evidență, dar am să întreb, a răspuns ea.

El a făcut semn că e de acord, conștient că-i cerea ceva imposibil, însă simțise nevoia să o facă.

— Iar acum dați-mi voie să vă povestesc ceva, înainte de a ne întoarce. Mai târziu va trebui să spun o altă versiune, pentru ceilalți. O să vă obișnuiți cu asta, va trebui să faceți așa de multe ori de-a lungul carierei dumneavoastră. Va trebui să vă obișnuiți să ascundeți adevărul, dacă este nevoie, pentru că nu poți face nimic împotriva prostiei și ignoranței și nu toți văd ceea ce vedeți dumneavoastră. Mințiți, dacă nu aveți de ales, mințiți pentru a vă salva pielea, pentru a lupta pentru justiție și adevăr, dar vreau să-mi promiteți că mereu veți fi conștientă că mințiți, că veți ști care este adevărul și că niciodată nu vă veți minți pe dumneavoastră, nici pe mine, a

zis Dupree. Am să vă povestesc ceva. Ceva ce știu că dumneavoastră veți înțelege.

— Mai întâi, răspundeți-mi la asta: suntem prieteni?

— Sunt gata să pariez pe viața mea, a spus, în timp ce i-a luat mâna și i-a pus în palmă un pachețel cenușiu.

Amaia a zâmbit.

69.

VRĂJITOARE

Elizondo

Când Amaia Salazar avea doisprezece ani, s-a pierdut în pădure și a rătăcit acolo timp de șaisprezece ore. Un păstor, Julián Andía, a găsit-o în mijlocul unei pășuni și ani în șir a povestit, oricui dorea să-l asculte, că trecea pe acolo când un trăsnet a aruncat-o la picioarele sale pe fetița lui Salazar. Au găsit-o în zorii zilei, la treizeci de kilometri în direcția nord de poteca de la care se abătuse. Învăluită în ploaia deasă, cu hainele înnegrite de fum și pârlite pe alocuri, ca ale unei vrăjitoare medievale scoase dintre flăcările rugului, contrastând cu pielea albă, curată și rece, de parcă ar fi ieșit dintre ghețuri. Își pierduse o gheată, avea hainele zdrențuite, dar uscate, în ciuda faptului că umblase prin ploaie ore în șir. Fetița aceea apăruse călărind un fulger, exact ca zeița Mari[5]. La început, Julián strigase, însă nu pentru a-i chema pe ceilalți, ci de spaimă, pur și simplu. Nu a îndrăznit să o atingă, pentru că auzise de la alții că dacă atingi pe cineva lovit de trăsnet, electricitatea trece în tine și te poate ucide. Cel mai bine era să zgâlțâi cu o bâtă corpul celui fulgerat, sau, în orice caz, cu ceva de lemn, pentru a-l descărca de electricitate, după care puteai să-l atingi. Însă polițistul care a ajuns primul pe pășune, alarmat de țipetele păstorului, i-a zis că astea erau prostii și că electricitatea se descărcase prin picioarele fetiței și de asta îi lipsea o gheată, iar cealaltă era ferfeniță. A

îngenuncheat lângă ea, i-a luat pulsul și a constatat că nu avea deloc. Trăsnetul oprise inima fetiței. Polițistul acela și colegul său au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a o menține în viață pe Amaia și de a-l liniști pe tatăl ei, care imediat ce a văzut-o s-a aruncat asupra ei, strigând lucruri de neînțeles: „Nu erau vise”, „Aveai dreptate și nu erau vise”, „Nu erau simple coșmaruri”.

Păstorul a crezut că fetița visase, un vis premonitoriu, că e lovită de un fulger și că tatăl ei, firește, nu o băgase în seamă. Cine ar putea să-i reproșeze ceva? Dar asta nu însemna că nu rămânea la fel de misterios faptul că visele fetiței se împliniseră, fără a mai ține socoteală că fusese aruncată acolo de un fulger. El fusese martor. Când i-au scos hainele zdrențuite, au observat că avea pe piept un desen foarte ciudat, un fulger roșu, ca și cum vrăjitoarea furtunilor ar fi tatuat-o cu foc. Apoi se mai punea și întrebarea cum de era atât de rece dacă o lovise trăsnetul, sau cum de avea hainele și pielea uscate, deși umblase prin ploaie o zi întreagă, în care ploaia nu se oprise nicio clipă, sau, și mai ciudat, faza cu câinele ei, care avea să apară câteva ore mai târziu. Despre toate acestea, Julián avea părerile sale, pe care nu le împărtășea tuturor, însă unora, da, celor de încredere, cărora le spusese că mai demult vrăjitoarele urcau până la grota zeiței Mari pentru a-i aduce ofrande și a-i cere favoruri ca să aibă parte de ceea ce Dumnezeu le interzicea, de a lucra împotriva firii. Și toată lumea știa că grota aceea era complet uscată. Dar, dacă era să o spună pe aia dreaptă, Domnul să-l ierte! prefera să fie ud până la piele decât să-i datoreze favoruri vrăjitoarei aceleia. Mereu i se păruse ciudată fetița aia a familiei Salazar, chiar dacă, se jura Julián că o spunea fără niciun fel de răutate, cu astfel de făpturi e preferabil să te înțelegi bine, nu rău. După cum spunea defuncta lui bunică, iar ea chiar știa multe despre astea, nu trebuie să crezi că există și nici nu trebuie să spui că nu există.

•

Amaia zăcea pe o targă mobilă. Avea trunchiul acoperit cu un cearșaf subțire, iar pielea, în afară de cea de pe genunchi și

de pe mâini, zgâriată și plină de vânătăi, îi era la fel de palidă ca și cum ar fi fost moartă și tot sângele i-ar fi curs din corp. O asistentă stătea lângă ea, cu ochii pe monitor, în timp ce o altă asistentă îi verifica, tot la câteva minute, pupilele.

Engrasi și Juan Salazar se țineau strâns de mână și-l ascultau pe medic, în timp ce o priveau pe Amaia prin panoul de sticlă de la secția ATI.

— O să-i facem și alte analize după ce își va recăpăta cunoștința, însă din informațiile de până acum putem spune că nu există leziuni majore.

— De ce nu s-a trezit deja? a întrebat Engrasi.

— E un efort uriaș pentru organismul ei, iar dacă ne gândim că a mai și stat atâtea ore în ploaia rece, singură, rătăcită, în beznă, e normal să fie epuizată. Oboseala o va ține câteva zile. Când suntem expuși unui pericol extrem, creierul își pune întreaga mașinărie în funcțiune și unicul lui scop este supraviețuirea, deci de asta este complet extenuată.

— E adevărat că inima i s-a oprit? a întrebat Engrasi.

— Da, i s-a oprit pentru un timp, nu putem estima cât de lung. Trăsnetul descarcă o mare cantitate de curent electric într-o milisecundă, iar la zece la sută dintre persoanele lovite de un fulger se produce un șoc cardio-respirator. Noroc că polițiștii aflați la fața locului au știut cum să o resusciteze.

Engrasi și-a acoperit gura cu palma. Cuvântul acela, *resusciteze,* o speria într-un mod cum nu mai simțise vreodată. Pentru că dacă au resuscitat-o, înseamnă că Amaia fusese moartă. Copila ei fusese moartă, nu conta dacă pentru câteva minute sau câteva secunde. Copila ei fusese moartă, iar ea, știind prea bine că era în pericol, nu se pricepuse să o protejeze. Ignacio și Joxepi avuseseră dreptate, ar fi trebuit să o ducă de acolo, să o ducă departe, cât mai departe, într-un loc unde valea aceea blestemată să nu o mai poată ajunge. Medicul continua să vorbească, așa că i-a dat atenție din nou.

— Este foarte tânără și puternică și să sperăm că nu va rămâne cu sechele, dar vreau să vă avertizez că uneori, după câteva zile, pot apărea convulsii, leșinuri și, de cele mai multe ori, amnezie. Cei mai mulți dintre cei loviți de trăsnet nu-și

mai amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte de accident.

— Dar ce e cu desenul ăla ciudat de pe piept? a întrebat Juan copleșit.

— Este o arsură. A avut mult noroc, pentru că nu mai are și alte arsuri; aerul din jurul unui trăsnet se încălzește atât de tare încât apa se poate evapora, ceea ce explică hainele ferfeniță și faptul că era complet uscată atunci când au găsit-o. Deși pare un tatuaj, este… cum să spun, o arsură ciudată, care s-a produs dinăuntru spre în afară, atunci când electricitatea a străbătut suprafața corpului fetiței, obligând celulele roșii din capilare să iasă la suprafața pielii, producând astfel acest tatuaj ciudat, care se numește semnul Lichtenberg. O să-i dispară cu timpul.

— Putem intra? a întrebat Engrasi, privind geamul care o despărțea de Amaia.

— Da, dar numai câte unul, pe rând.

— Du-te tu, i-a spus ea lui Juan.

•

Când și-a revenit în simțiri, l-a văzut pe tatăl ei lângă patul de spital. Chipul palid, părul lipit de frunte, udat de ploaie. Dunga roșie de pe pleoape de la atâta plâns. Când ea a deschis ochii, s-a aplecat protector asupra ei, cu fața răvășită de îngrijorare, dar și cu o ușoară expresie de ușurare. Gestul lui i-a provocat un val de tandrețe și a fost cât pe ce să se înece de emoție.

— Am văzut un copac, tată, era special. Apoi n-am mai găsit drumul…

— Nu mai vorbi, draga mea. Odihnește-te.

Ochii limpezi și albaștri ai Amaiei străluceau de lacrimile reținute cu greu.

— Era cineva în pădure. Ipar nu l-a lăsat să se apropie…

Juan a simțit un fior pe spate, în timp ce-și imagina pericolele prin care trecuse fetița lui.

— Gata, a trecut, inimioara mea. Ai scăpat și o să te faci bine.

— Mi-era foarte frig și am văzut o casă…

— Ai ajuns la o casă? a întrebat Juan, surprins.

— Era acolo un bărbat… foarte frumos… Și mai erau și alți oameni…

Pe Juan l-a luat cu frig, în timp ce presimțirea întunecată care-l însoțise toată ziua punea stăpânire pe inima lui. Nu-i plăcea deloc ce auzea.

— Erau… răi. Voiam să intru pentru că mi-era frig, dar Ipar nu m-a lăsat.

Fetița a făcut ochii mari, ca și cum, brusc, și-ar fi amintit ceva.

— Unde-i Ipar, tată?

Juan și-a lăsat ușor capul într-o parte. Mama mă-sii! Ar fi vrut să nu vorbească despre asta cu fiica lui.

— Draga mea, Ipar a ținut mult la tine, a fost un câine bun și te-a păzit până la capăt.

Lacrimile reținute până atunci i-au curs șuvoi pe obraji. Amaia a scos un „nu” gâtuit și a izbucnit în plâns cu atâta durere și suferință cum Juan nu mai văzuse vreodată. Fetița lui, care mereu plângea în tăcere, acum plângea și suspina din toată inima, atât de zgomotos încât asistentele au venit în fugă, alarmate de apariția bruscă pe monitor a unor vârfuri de unde electrice.

— Ce i-ați făcut? l-a întrebat cu duritate una dintre ele, împingându-l la picioarele patului.

— Dumnezeule, nu i-am făcut nimic! a răspuns el jignit. Câinele ei… a murit, a încercat Juan să le explice.

— Nu puteați găsi un moment mai potrivit ca să-i spuneți? Acum trebuie protejată, omule!

A spus „omule” ca pe o insultă. Însă ceea ce l-a durut cel mai tare a fost că femeia aceea îi amintea că el era tatăl, că trebuia să-și protejeze fetița.

— Trebuie să plecați acum, a spus cealaltă asistentă, pe un ton ceva mai blând.

— Lăsați-mă să-mi iau măcar la revedere de la ea, le-a rugat el.

Asistenta a fost de acord și Juan s-a mutat din nou la marginea patului, mai aproape de fetiță.

Amaia plângea în continuare, însă acum fără zgomot, un șuvoi de lacrimi îi izvora din ochii strâns închiși și acoperiți cu mâna în care nu avea perfuzii.

— Draga mea… trebuie să plec, i-a șoptit Juan.

Amaia a deschis ochii. Nu exista nici urmă de reproș în privirea ei. Și-a ridicat mâna liberă, cerându-i tăcut o îmbrățișare. Ea îl iubea, mereu îl iubise. Avea să-i spună…

— Tată, mama era acolo, cu bărbatul acela. Mă așteptau, ca să mă…

Juan s-a îndreptat de spate, smulgându-se din îmbrățișarea fiicei lui. Ochii larg deschiși, inima înnebunită de presimțiri întunecate, îndoliate. S-a aplecat din nou asupra fetiței și i-a șoptit la ureche:

— Amaia, să nu spui nimănui. Fă-o pentru mine, dacă ții la mine. Nu spune nimic.

Toată iubirea pe care o simțea și o simțise mereu pentru el i-a apăsat pieptul, aproape dureros. Cuvintele destinate a-i spune cât de mult îl iubea au murit înăuntrul ei și au rămas ca o amintire dureroasă, lipite de corzile sale vocale. A încuviințat, incapabilă să scoată vreun sunet, și tăcerea ei s-a transformat în ultimul secret păstrat pentru tatăl ei și în motivul pentru care a încetat să-l mai iubească.

Juan a simțit pe față atingerea ușoară a obrazului fetiței lui, în timp ce dădea din cap că e de acord.

Când s-a ridicat în picioare, Amaia încetase să mai plângă.

L-a privit în ochi. Juan și-a dat seama că tocmai vedea chipul serios și plin de certitudine pe care Amaia urma să-l aibă la maturitate. Copleșit de rușine, și-a ferit ochii și s-a îndreptat spre ușă.

— Adio, draga mea.

Amaia a răspuns după trei secunde. Și Juan a înțeles că răspunsul ei era pentru totdeauna.

— Adio, tată.

•

Engrasi aștepta de cealaltă parte a peretelui de sticlă și, chiar dacă nu auzise niciun cuvânt, văzuse toate gesturile făcute de fratele și de nepoțica ei. Juan, cu capul plecat, s-a

oprit lângă ea. Plângea. Fără să se uite la el, Engrasi l-a întrebat:

— A plâns pentru Ipar?

— Da.

— Sper că nu i-ai spus…

— Nu, normal că nu, a răspuns el iritat, și nici tu să nu-i spui vreodată.

Engrasi s-a întors spre el furioasă. Juan și-a lăsat din nou privirea în pământ.

— Ce om ar putea să-i spună unei fetițe că cineva i-a despicat câinele și l-a prins în cuie de un copac de la marginea pădurii?

Juan nu a răspuns. A izbucnit din nou în plâns. Engrasi și-a mutat privirea de la el, scârbită.

— Am să o mut pe Amaia din Elizondo, cât mai repede.

— Da, a zis Juan.

— Nu ai înțeles. Imediat ce va fi externată. Amaia nu se mai întoarce în Elizondo.

Juan a încuviințat.

— Du-o undeva departe, cred că Pamplona nu e destul de departe… Du-o, îți dau bani… dar să nu-mi spui niciodată unde e, pentru că sunt slab, Engrasi, și dacă aș ști…

70.

VIOARA LUI MIC

Mlaștinile
Miercuri, 31 august 2005

Johnson a revenit însoțit de Bull și Charbou. Dupree nu s-a lăsat rugat.

— E al nostru. Compozitorul este Martin Lenx, care în prezent trece drept Robert Davis. Este inspector pentru evaluarea daunelor în caz de catastrofă la firma American

Insurance Association. S-a angajat acolo la șase luni după ce și-a ucis prima familie, în Madison. Prin intermediul polițelor de asigurare a avut acces la toate informațiile despre familii, numărul de membri, câți locuiesc în casă, ce vârstă au, ce arme dețin la domiciliu, ce accidente au avut, bolile de care suferă, probleme cu poliția pentru tot felul de delicte minore. Cunoștea din surse directe și judeca comportamentul familiilor și, cazurile în speță, le și condamna. Locuiește în Texas, cu noua lui familie, dar, în urmă cu opt luni, atunci când soția i-a spus că e însărcinată cu al treilea copil, se afla în casa lui din Galveston, aflată lângă cea a familiei Andrews.

— Nemernicul de bun samaritean, a șoptit Charbou privind-o pe Amaia.

Dupree a continuat:

— Are un băiat și o fată, pe care o cheamă Michelle și cântă la vioară. A folosit vioara pentru a transforma salonul familiei Andrews într-o sală de muzică. Salazar a avut dreptate. Aceea a fost prima crimă sub noua identitate, un act impulsiv, irațional, riscant. În momentul în care a aflat că va avea al treilea copil, a simțit că întreaga lume îi cade în cap, vedea cum se repetă din nou, pas cu pas, povestea lui anterioară, așa că din punctul său de vedere a fost firesc să lichideze familia Andrews numai pentru că aveau un copil mai neascultător, care-și supăra uneori părinții și care îi distrusese grădina.

— Ce tâmpit! a spus Charbou, nereușind să se abțină de la comentarii.

— A plătit din banii lui curățenia casei pentru a fi sigur că totul era în regulă. E ușor să ne imaginăm ce i-a trecut prin cap atunci când Joseph Andrews a spus că va chema poliția. Dacă la asta mai adăugăm și faptul că fiică-sa probabil i-a spus că nu-și găsește vioara pe care e scris numele ei…

— A intrat în casă și a luat vioara, înainte de revenirea celor de la criminalistică, a spus Johnson.

— De ce nu a făcut asta mai devreme? A riscat foarte mult folosindu-se de vioara fiicei lui, a spus Bull.

— Asta a fost greșeala lui, s-a grăbit, și-a pierdut mințile când a aflat că urma să mai aibă un copil și că povestea vieții

lui trecute urma să se repete. Și-a ucis vecinii, o greșeală de începător când vorbim de ucigași în serie, a cedat unui impuls irezistibil care-i duce la pierzanie pe mulți de teapa lui. Aria lui Canter, v-a fost prezentată de Emerson, teoria ariei geografice în care acționează ucigașii în serie, vă amintiți?

— Soția lui urmează să nască peste două zile, în Texas. Eu și Salazar credem că va pierde timpul prin Nola, înainte de a se întoarce acasă pentru a-și ucide familia.

— Trebuie să ne întoarcem imediat, aici am terminat ce aveam de făcut, a spus Johnson.

Dupree și-a mutat privirea pentru o secundă, apoi a continuat:

— Charbou, Salazar și dumneata vă întoarceți la New Orleans, îl căutați pe Martin Lenx și îl urmăriți până în Texas, până la el acasă, dacă este nevoie, important este să-l arestați. Eu cu detectivul Bull rămânem aici, mai avem chestiuni de rezolvat.

Amaia a observat că Bull stătuse tot timpul cu privirea în pământ. Era clar că se înțelesese cu Dupree.

Johnson i-a privit pe Amaia și pe Bull, apoi a spus:

— Cu tot respectul, domnule agent Dupree, Salazar este un agent pe termen limitat, iar Charbou nici măcar nu este agent FBI. Nu vă supărați, a adăugat adresându-i-se lui Bill.

— Adevărul nu supără.

— Salazar e la fel de bună precum cel mai bun agent cu care ați lucrat, iar Charbou, mă rog, a zis făcându-i polițistului cu ochiul, e din Nola și o să vă apere pielea în orașul acela, pe care-l cunoaște mai bine decât oricine.

Johnson a vrut să comenteze, însă Dupree nu i-a dat timp:

— Nu v-aș fi de mare ajutor. Nu mai departe de ieri, eram pe jumătate mort, iar drumul de astăzi până la Le Grand m-a slăbit din nou. Tare mă tem că tămăduitorul încă mai are de lucru cu mine. Bull rămâne ca să mă ajute în cazul Samedi, au avut loc sechestrări, au fost victime, împușcături… în camera aia de sus sunt șase fetițe moarte, plus cei trei tipi cu mațele afară. O să revenim în oraș cu surorile lui Jacob, dar numai atunci când vom putea parcurge drumul în siguranță. Ar fi o

imprudență să le ducem acum la New Orleans, dar nici nu o să le las aici, în niciun caz. Mai mult, tămăduitorul vrea să organizeze o ceremonie pentru Médora, un ritual ca pentru sfântul maslu. Un soi de slujbă ca să poată muri în pace și sufletul ei să-și găsească drumul la cer. Atât Bull, cât și eu credem că trebuie să fim aici; până la urmă, noi i-am cunoscut familia și suntem, într-o măsură, responsabili pentru ceea ce i s-a întâmplat din cauză că nu am reușit să o salvăm atunci.

— E groaznic ceea ce i s-a întâmplat, fără îndoială, a spus Charbou. Dar nu sunteți vinovați voi și nici nu se mai poate face nimic pentru ea.

— Nu e atât de simplu să mori, a spus Dupree, privindu-l în ochi pe Charbou. Cu atât mai puțin pentru cineva ca Médora, care aproape întreaga ei viață s-a crezut moartă. Frank Carlino și Jerome Lirette au avut nevoie de multe ore până să moară, după ce li s-a făcut ce li s-a făcut, în ciuda faptului că unuia i-au smuls inima, iar pe celălalt l-au decapitat.

— Vreți să spuneți că unii mai rămân printre noi după ce au murit…

— Vreau să spun că unii nu pleacă atât de ușor, mai ales dacă sunt convinși că cineva are o metodă de a-i aduce înapoi, sau de a nu-i lăsa să plece. A muri, precum a te naște, nu este atât de simplu, poți să mori singur, dar e mai bine să fii ajutat, dacă există cineva care să te aștepte de ambele margini ale drumului.

Dupree le-a aruncat o privire care nu lăsa loc de interpretări, apoi a continuat:

— Eu și Bull rămânem aici. Pregătiți-vă să plecați imediat. Întrebări?

71.

ADEVĂRUL ȘI DREPTATEA

Mlaștinile

Bull și Dupree au privit din mlaștini în urma bărcii care se îndepărta cu colegii lor. Înainte să pornească pe drumul de întoarcere, sunaseră în câteva locuri pentru a se asigura că o să-i aștepte cineva lângă Houma, cu un vehicul potrivit și pentru a primi din nou autorizația de a se folosi de baza navală. Ca să intri în oraș părea să fie la fel de complicat cum fusese pentru a ieși din el. După ce coada de spumă lăsată de barcă s-a risipit, Bull a scos din buzunar un telefon mobil și i l-a dat lui Dupree.

— Am pus cartela în telefonul meu, *et voilà,* a zis în timp ce deschidea telefonul și ecranul se umplea de simboluri pâlpâitoare.

— Bine, a spus Dupree, taciturn.

— Știu, dar ce facem acum? Dacă stăm aici și așteptăm, s-ar putea să aflăm de unde sună, numai că Samedi, fie el un individ sau o organizație, îl cunoștea pe Len. Se așteaptă să audă vocea lui atunci când vor suna, pentru că de sunat, vor suna, cu siguranță. Imediat ce vor bănui ceva ciudat, vor opri orice comunicație. Nu avem instrumentele necesare pentru localizarea telefonică și, la cum merg lucrurile, mă îndoiesc să găsim în tot statul vreun sediu de poliție care să ni le împrumute.

— Nu mi-am propus să încerc să aflu locația din care sună.

Bull a așteptat răbdător.

— Când vor suna, Dominic o să le spună ce s-a întâmplat.

— Dar…

— Samedi nu-l cunoștea pe Dominic, nici Dominic pe Samedi, omul lor de legătură era Len. Acesta s-a enervat pentru că netotul de Pitt le-a lăsat pe fetițe să se înece și l-a împușcat. Chiar el, Len, i-a spus lui Samedi că pierduseră marfa din vina lui Pitt și că-l omorâse pentru asta. Presupun că a primit acordul de a-și lua un nou coleg… Pe care nu l-au văzut niciodată. Și întâmplarea face ca toți cei care-l cunoșteau să fie morți.

— Dominic.

— Mai apoi s-au întâmplat următoarele: Vince, fratele lui Pitt, s-a supărat pe Len pentru că i-a omorât fratele și s-au luat

la ceartă. Doi tipi iuți la mânie, mereu cu degetul pe trăgaci, așa că amândoi au sfârșit morți. Iar acum eu, adică Dominic, sunt singurul supraviețuitor, așa că am răspuns la telefon, știind că Len urma să fie sunat. Sunt un tip de încredere, eficient. Am curățat locul singur și datorită mie Le Grand arată din nou impecabil. Tot ce aștept acum este să îmi spuneți ce am de făcut în continuare.

— N-o să vă creadă atât de ușor, numai pentru că le spuneți.

— Nu, tocmai de aceea, mâine ne întoarcem la Le Grand. Facem niște fotografii care să ateste toată povestea și le trimitem lor, apoi facem cam tot ceea ce ar fi făcut Dominic, în eventualitatea că se gândesc totuși să dea o raită pe acolo, sau că trimit pe cineva să verifice.

— Bine, a spus Bull, fără prea multă convingere, dar unde ne vor duce toate manevrele astea? Doar nu credeți că o organizație criminală își dezvăluie hățișurile primului nenorocit care răspunde la telefon.

— Bineînțeles că nu. În toți acești ani, m-am gândit mult la Samedi și știu că nu vom reuși să înțelegem cum gândește dacă nu ne apropiem de măruntaiele organizației. Și nu vom avea acces la așa ceva dacă nu facem parte, sau, mai bine zis, dacă ei nu cred că facem parte din hățiș. Trebuie să-l facem pe Samedi să creadă că facem parte din Samedi. Ați auzit ce a spus Dominic: au oameni în cadrul poliției. De altfel, așa se și explică faptul că au reușit să acționeze din umbră timp de atâția ani. Au alimentat legenda aceea cu supranaturalul, cu voodoo și Samedi, a zis Dupree și a expirat pe nas tot aerul din plămâni. Trebuie lucrați din interior, numai că nici dumneata și nici eu nu vom primi niciodată permisiunea de a face așa ceva.

— Dar nici ei nu vor veni să se întâlnească cu Dominic numai de dragul întâlnirii, a zis Bull.

— Nu uita de fetițe. Samedi știe că fetițele din Nola sunt în viață, i-a spus Len. Îi vor cere lui Dominic să le ducă undeva, așa cum era planificat.

— Dar dacă trimit pe cineva după ele?

— Există riscul, da.

— Să zicem că acceptă și stabilesc un loc unde să predăm fetițele. Dacă planul ar fi fost să întindem o capcană celui care vine să le ia, atunci foarte bine, numai că dumneavoastră vorbiți despre infiltrare. Ce i-ar opri să vă tragă un glonț în cap dacă apăreți acolo fără fetițe? De ce s-ar încrede în cineva care vine cu mâinile goale?

Dupree l-a privit în tăcere câteva secunde, apoi i-a răspuns:

— Ai dreptate, Bull, de-asta am să le dau fetițele.

72.

ZIUA A PATRA

New Orleans, Louisiana
Joi, 1 septembrie 2005

Întoarcerea în oraș a fost mai ușoară decât plecarea din el, însă mult mai întortocheată. Au ajuns prin Westbank, traversând Mississippi pe lângă Bywater; acum trebuiau să meargă pe jos spre est, dacă voiau să ajungă la Piața Jackson, numai că traseul, uneori pe viaducte, alteori cu apa până la gât, devenea tot mai complicat. La întoarcere, impresiile au fost ca atunci când te trezești dintr-un coșmar și adormi la loc, dar numai pentru a-ți da seama că e și mai rău.

Diferența uriașă între orașul pe care Amaia îl lăsase și cel pe care-l regăsise la întoarcerea din mlaștini era dată de deznădejde.

În prima zi după trecerea uraganului Katrina, oamenii fuseseră în stare de șoc. Uluirea din priviri, exclamațiile de mirare în fața distrugerilor, senzația de neputință în fața forței brute a naturii… În timpul acelei nopți, nivelul apei a urcat, așa că a urmat o nouă zi de coșmar, în care stupoarea în fața a ceea ce se întâmpla a crescut într-un soi de buclă, în care încă mai era loc pentru extraordinar. Catastrofa era în plină

desfășurare, așa cum era și expectativa a ceea ce se putea întâmpla.

În ziua a treia nu s-a întâmplat nimic din ce nu se întâmplase deja. Apele atinseseră ceea ce părea că va fi nivelul maxim, chiar dacă, firește, oricând mai putea ceda un alt dig, dar asta nu ar fi schimbat prea mult lucrurile. Deja se întâmplase tot ce se putea întâmpla. Optzeci la sută din cele aproape cinci sute de mile pătrate de uscat din New Orleans zăceau acum sub ape. Nu exista curent electric, nici apă curentă; nu exista niciun magazin deschis și nici aer condiționat, într-un oraș în care temperaturile urcau în timpul zilei până la treizeci și trei de grade și nu scădeau peste noapte mai jos de douăzeci și opt de grade. În cartiere întregi, nivelul cel mai înalt al apei ajungea până la etajul întâi, iar cel mai scăzut, până la genunchi.

Această zi, a treia, a fost a deznădejdii. Bătrâni și copii leșinau în bătaia soarelui, pe pasarelele înalte ale autostrăzilor, după trei zile în care nu mâncaseră nimic și nu băuseră nicio picătură de apă. Ajutoarele nu soseau, chiar dacă din puținele vești care circulau din gură în gură, și care proveneau, din câte se zicea, de la cei puțini care aveau un aparat de radio cu baterii, reieșea că ajutoarele sunt pe drum. După ziua petrecută în mlaștini, orașul li s-a părut foarte schimbat. În a patra zi a dispărut orice urmă de judecată limpede.

Deznădejdea inițială se transformase într-un soi de deznădejde văicăreață, care încă nu accepta să se abandoneze pradă morții, dar, într-un fel, așa ceva era de așteptat.

Amaia, Johnson și Charbou mergeau pe un viaduct. Era cinci după-amiaza, însă soarele continua să ardă cu aceeași putere ca în miezul zilei, iar sub împărăția lui de lumină și bucurie, orașul duhnea a fecale, a nămol și a moarte. Ceea ce le venea greu să accepte era că la numai câteva mile distanță, zborurile internaționale continuau să aibă loc cu punctualitate, că prezentatorii de la știrile de seară tocmai se machiau, că existau oameni care făceau duș și alții care făceau dragoste.

În depărtare se înălțau coloane de fum de la numeroasele incendii, care, conform palavragiilor de serviciu, fuseseră provocate intenționat, însă, conform logicii, erau provocate de ruperea conductelor de gaz cauzată de mișcarea fundației caselor distruse de uragan. În noua succesiune a sunetelor, foșnetul brizei calde care mătura suprafața apelor era întrerupt, din când în când, de răsunetul uneia sau mai multor împușcături. Se vorbea despre oameni înarmați care-și păzeau proprietățile ca să nu fie prădați. Însă se mai spunea și că, de fapt, era vorba despre grupuri de indivizi înarmați care patrulau prin oraș și se considerau cu de la sine putere noua forță de ordine și care judecau și executau extrem de sumar, împușcând de cele mai multe ori oameni absolut nevinovați. Însă toate acestea erau zvonuri, nimeni și nimic nu putea confirma că acele povești erau reale, sau erau rodul imaginației ori al fricii.

Dar în acea a patra zi, nenumăraților cetățeni care înfruntaseră împreună nenorocirile din prima și a doua zi s-au împărțit în ultimele ore, ca o celulă cancerigenă, în două jumătăți amenințătoare: cei care își pierduseră speranța și cei care, pe lângă faptul că și ei își pierduseră speranța, erau de-a dreptul furioși.

Cei din prima jumătate se înghesuiau pe poduri, în grupuri tăcute, pradă unei încremeniri vegetative cu scopul de a-și conserva energia. Când Amaia și colegii ei au trecut prin dreptul grupurilor, abia dacă au catadicsit să se uite la ei. Întrebările și rugămințile de dimineață dispăruseră, nimeni nu se mai obosea să ceară apă, haine uscate sau medicamente de prim-ajutor. Nimeni nu mai avea nimic. Un bărbat care stătea cu urechea lipită de un aparat de radio cu bateriile pe sfârșite le-a spus:

— Mâine vine președintele, au zis la radio.

— Au mai zis și ieri, și alaltăieri, a comentat o femeie de lângă el.

— Tot repetă că ajutoarele sunt pe drum, a adăugat bărbatul, pe un ton din care reieșea că nu spunea altceva decât ce auzea la radio.

— Înseamnă că n-au nimerit drumul și au trimis ajutoarele în Canada, pentru că au trecut patru zile de la uragan și la noi nu a ajuns nimeni cu ajutoare.

Unii își înălțau capul când treceau prin dreptul lor, îi avertizau că nu aveau unde să meargă, că drumul acela era înfundat și că, asemenea celor mai multe drumuri din New Orleans după trecerea Katrinei, nu ducea nicăieri.

Cei din a doua jumătate se caracterizau prin zarva pe care o făceau. Când au trecut prin dreptul lor, au țipat, vărsându-și năduful și furia:

— Unde sunt ajutoarele? strigau văzându-le însemnele de polițiști.

— Ne-ați lăsat să murim aici, dar n-o să vă fie ușor, încă trăim! a țipat o femeie, în uralele grupului.

— Frate, i-au zis lui Charbou. Unde mergi? Rămâi aici, cu noi. Uită-te în jur. Vezi vreo față albă?

— N-o să trimită niciun ajutor. Draga noastră țară a găsit modalitatea de a ne extermina! a răcnit un bărbat.

Charbou a privit-o pe Amaia și i-a zis:

— Au dreptate. Niște teroriști aruncă în aer World Trade Center și imediat toată țara se mobilizează. Dar dacă un oraș întreg, plin cu negri, dispare sub ape, cui îi pasă? Vă puteți imagina că după patru zile de la căderea turnurilor ajutoarele încă nu ar fi sosit?

Amaia a dat din cap că e de acord.

— De neimaginat.

Mai exista și un alt grup, cu tot mai puțini reprezentanți, dar asta nu înseamnă că nu era la fel de surprinzător. Un soi de drumeți temerari. Printre ei puteau fi văzute femei cu bebeluși în brațe. Bărbați slinoși împingând cărucioare de cumpărături burdușite cu tot soiul de obiecte. Bătrâni la bustul gol mergând împleticit și cărând pungi cu vechile lor fotografii de nuntă. Cu toții mergeau târșâit și se opreau numai pentru a-și pune mâna streașină la ochi ca să privească în zare, înainte de a-și relua peregrinarea lor neobișnuită, fără destinație, ca damnații din infernul lui Dante, obligați să meargă zi după zi, fără să ajungă vreodată undeva.

•

Străbătuseră o porțiune de drum cu apa până la brâu, înainte de a ajunge la o zonă pietonală din care se putea trece pe pasarela de pe autostrada interstatală. S-au oprit câteva minute pentru a-și goli ghetele de nămol și pentru a-și usca armele, înainte de a porni din nou la drum. Johnson și Charbou mergeau, cu rândul, în față. Uneori, Charbou îi arăta lui Johnson o zonă sau o clădire și îi explica de ce e importantă pentru oraș, sau de ce îi plăcea lui în mod deosebit. Amaia mergea la câțiva pași în urmă și îi asculta pe cei doi bărbați. Charbou a făcut un semn spre sud. Johnson s-a întors ca să se uite, s-a împleticit într-o parte și a căzut la pământ. Amaia s-a oprit confuză, întrebându-se dacă Johnson amețise sau se împiedicase. După o jumătate de secundă, au auzit ecoul împușcăturii. O îmbrâncitură a culcat-o la pământ, în timp ce o nouă împușcătură brăzda aerul de deasupra capetelor lor.

— Trag în noi! a strigat Charbou, în timp ce se târa pe burtă pentru a ajunge la Johnson.

S-a lăsat pe vine lângă agent, l-a prins de subsuori și l-a târât spre contrafortul pasarelei, unde se adăpostise Amaia.

— Cred că trag în noi din clădirea aceea, a spus ea, arătând undeva, peste capul lui Charbou. Nu te mișca până nu-ți zic eu.

— Grăbește-te, a strigat el, în timp ce încerca să-l protejeze cu trupul său pe Johnson.

Stând într-un genunchi, Amaia a ridicat arma peste zidul de susținere și i-a strigat lui Charbou să se miște, după care a tras în direcția clădirii, golind un încărcător întreg, fără să țintească în vreun punct anume, ci numai pentru a-și acoperi colegii.

Charbou a căzut ca un sac lângă ea, cu Johnson sprijinit de el. Agentul era leoarcă de transpirație și respira pe nas, cu buzele strânse, încercând să-și revină după șocul împușcăturii.

Amaia a cercetat rana: era la umărul stâng, chiar la marginea vestei antiglonț. Brațul i se strâmbase într-un mod nefiresc, care a făcut-o să presupună că avea ceva oase și

tendoane vătămate. Și-a deschis rucsacul, a golit conținutul pe jos și a luat un tricou din bumbac cu care i-a astupat rana, apoi i-a verificat spatele lui Johnson, căutând, fără succes, locul prin care ieșise glonțul.

— Nu e nimic grav, Johnson. Glonțul a rămas înăuntru, îl simt prin piele. Cred că v-a fracturat osul, dar nu sângerați foarte tare. O să scăpați din asta, prietene.

Agentul Johnson nu a răspuns, însă a privit în jur, la podul pustiu, cu cele două capete cufundate sub apă, conștient de situația lui.

Dându-și seama la ce se gândea agentul, Amaia s-a enervat.

— Nici să nu vă gândiți, Johnson. O să vă ducem de aici, mă auziți?

Charbou s-a ridicat puțin, încercând să-și dea seama de unde veneau împușcăturile. S-a așezat din nou la adăpost.

— Cred că au încetat. Cu siguranță nu se așteptau să le răspundem, a zis și a scos din husă stația radio, pentru a cere ajutor. Atenție, cod trei. Sunt detectivul Bill Charbou, avem un ofițer rănit, repet, cod trei. Suntem pe pasarela de la autostrada interstatală, deasupra de Elysian colț cu strada Tonti.

Răspunsul a venit imediat.

— Aici centrala.

O altă intervenție radio a întrerupt-o pe prima.

— Detectiv Charbou? Vocea a șovăit puțin, apoi a continuat: Ofițerul rănit este detectivul Bull?

— Nu, este agentul Johnson de la FBI. L-au împușcat în umăr.

Timp de câteva secunde nu s-a mai auzit nimic prin stația radio, după care a venit și răspunsul de la centrală:

— Vă trimitem ajutoare imediat.

Au ajuns în mai puțin de zece minute. O șalupă a poliției din New Orleans a amarat lângă pod, exact în locul prin care urcaseră și ei. Părea că răspunsul rapid al poliției îl liniștise întrucâtva pe Johnson. Agentul se ridicase în picioare, se sprijinea de parapet și, chiar dacă se vedea cât de mult suferă, își recăpătase culoarea în obraji. După ce i-au acordat primul

ajutor, a insistat să stea de vorbă cu ei.

— Trebuie să mergeți mai departe, a spus, uitând de formalități și privind-o în ochi pe Amaia. Un agent FBI rănit în timpul serviciului are niște avantaje. Au primit ordine să mă ducă la baza militară de lângă lac. După ce starea mea de sănătate va fi stabilă, mă vor evacua împreună cu alți agenți răniți și cu puținele familii care au mai rămas. Nu are sens să pierdeți timpul pentru a veni cu mine până în cealaltă parte a orașului, nu acum, când sunteți atât de aproape.

Amaia a făcut semn că este de acord. Nici ea nu își dorea să renunțe acum.

Paramedicii l-au luat în grija lor, i-au pansat rana și i-au prins cu o fașă ortopedică, petrecută după gât, brațul care-i atârna într-un fel care-ți dădea fiori. Imediat ce paramedicii l-au lăsat în pace, Johnson i-a făcut Amaiei semn să se apropie.

— Așa e drept, a spus, încercând să zâmbească. Dumneata i-ai luat urma, e trofeul dumitale, ia-l. Dar ține cont de faptul că vei fi singură. Dacă raportezi despre asta, nu le va păsa că dumneata o să-l găsești, că-l vei urmări până-l vei prinde. Se pot întâmpla două lucruri: să binevoiască să te asculte, cerându-ți detalii, probe și proceduri, și până vei ajunge în Texas, Lenx va fi dispărut deja; sau, nici măcar să nu te bage în seamă, sau să o facă mult prea târziu, după ce Lenx își va fi văzut de ale lui. În ambele cazuri, Lenx câștigă. Însă îți pot garanta ceva: imediat ce presa va mirosi cum stau lucrurile, vei fi îndepărtată atât de repede încât vei crede că te-a lovit trăsnetul. FBI e plin de agenți precum Tucker.

Ea a făcut semn că a înțeles.

— Și încă ceva.

— Dupree, a spus ea. Nu se va întoarce, nu-i așa?

— Nu, a recunoscut Johnson cu mâhnire. Dar știe el ce face.

Când paramedicii au ridicat targa mobilă ca să-l urce în șalupă, Johnson i-a repetat:

— Nu uita. Raportează numai după ce ai încheiat toată treaba.

*

Charbou i-a convins pe polițiști să-i ducă cu șalupa până la marginea Cartierului Francez. De acolo au ajuns într-o clipită la Piața Jackson, apoi pe strada Chartres. Au urcat la etaj ca să caute apartamentul cu pricina. După cum le spusese directorul Centrului de Urgențe, nu fuseseră luate cine știe ce măsuri, în afară de a întinde la locul crimei bine-cunoscuta bandă de delimitare, de a lipi două benzi de hârtie cu data și ora, pe lângă uzualul X portocaliu care îi avertiza, pe cei suferinzi de anosmie, că în apartament se află șase cadavre. Charbou a tăiat cu un briceag benzile de hârtie, încercând să le distrugă cât mai puțin. A făcut un pas în spate, a privit-o pe Amaia, care a încuviințat, a tras aer în piept, în timp ce trăgea de gulerul tricoului pentru a-și acoperi nasul și gura. Soarele apropiindu-se de apus colora cerul în trandafiriu și indigo, însă lumina lui nu era suficientă în apartamentul cu toate obloanele închise. Amaia s-a întrebat dacă tot așa erau și când au găsit cadavrele, sau le-o fi închis medicul, ca măsură de precauție, pentru a împiedica să intre căldura mare de afară și insectele. În orice caz, efortul său a fost în van. Încă înainte de a le vedea, Amaia a auzit sinistrul bâzâit al mușteloor pe deasupra cadavrelor. O muscă femelă poate să depună cinci sau șase loturi fiecare cuprinzând între șaptezeci și cinci și o sută de ouă. Durata de eclozare a ouălor este cuprinsă între două și douăzeci și patru de ore. La temperaturile acelea atât de ridicate, vor ajunge pupe în patru zile.

A luminat cu lanterna cadavrele, în timp ce lupta împotriva impulsului de a da din mâini, pentru a alunga mușteleo care i se așezau pe brațe, cu picioruşele lor pline de… S-a uitat spre ușă cu jind, dorind să iasă de acolo și a fost cât pe ce să cedeze nevoii de a fugi. Să nu mai respire moarte, să nu mai vadă moarte, să nu mai simtă moarte. Reușind să se stăpânească, a rămas la picioarele cadavrelor, și-a plecat capul și s-a rugat pentru sufletele lor. Niciodată nu mai făcuse așa ceva la locul unei crime. Și-a dat seama că, într-un fel, ținea de faptul că preluase comanda, că acum răspundea pentru ele într-un mod la care nici măcar nu se gândise vreodată. Acum, da, s-a rugat. Și așa avea să facă tot restul vieții, de fiecare

dată când se va afla la locul unei crime, în fața cuiva căruia îi datora respect, pe care trebuia să-l asculte și să și-l apropie, să se înfrățească cu victima, să-i fie slujitor.

După ce s-a rugat, a inspirat adânc prin țesătura tricoului, după care s-a liniștit și a lăsat duhoarea să-i inunde nările. Acum era ceva mai suportabilă. Dar, chiar și așa, nu și-a descoperit chipul cu totul. Nu se putea concentra dacă muștele îi atingeau fața.

Capetele cadavrelor erau îndreptate spre nord, fără îndoială. Erau așezate ordonat și, ca la celelalte asasinate, ucigașul le tăiase materialele cu care le legase și le luase cu el. Dar fusese mult mai puțin atent. Sau poate că vreunul dintre membrii familiei îi opusese rezistență, chiar legat fiind, pentru că se vedeau clar urmele la încheieturile mâinilor și la glezne la cel puțin două dintre cadavre. Pistolul zăcea pe dușumea, lângă mâna dreaptă a tatălui, primul dintre cei executați. Apoi bunica, soția, cei doi adolescenți și un prepuber. Sprijinită de perete, în dreptul capului soției, o vioară. Amaia și-a scos telefonul, încărcat în camping, și a constatat că nu avea acoperire. Indicându-i lui Charbou cum să țină lanterna, a făcut câteva fotografii.

•

Piața Jackson clocotea de oameni. Trecând pe lângă catedrală, au văzut ușa deschisă. Lumina împrăștiată de lumânările de la altar era singura din interior, dar destul de puternică pentru a scânteia pe obiectele aurite și pentru a vedea de la intrare drapelele Castiliei, Spaniei, Angliei și Franței, fluturând în rândul din față, chiar și înaintea celui al Statelor Unite, aducând astfel un omagiu, în strictă ordine cronologică, celor care îi civilizaseră.

— Vrei să intri? a întrebat-o Charbou, observând cu cât interes se uita în interior.

Ea s-a simțit, brusc, stingherită.

— Nu, de ce aș vrea?

— Nu știu, a îngăimat el. Am văzut că te-ai rugat în apartamentul acelei familii.

— Travis, a precizat ea.

— Ce?

— Familia Travis… Nu știu de ce m-am rugat, probabil că are legătură cu toate astea. Cred că e o modalitate de a mă împăca cu ei, de a-mi lua rămas-bun de la familia Travis, pentru ca începând de acum încolo să nu mai fie altceva decât cadavre. Urme, piste, indicii, pupe și larve.

— Nu am vrut să râd de tine, mi se pare în regulă să te rogi pentru ei, și nu o zic la mișto, eu chiar ar trebui să intru în biserică și să aduc mulțumiri Domnului. Glonțul care l-a lovit astăzi pe Johnson era pentru mine.

Amaia s-a oprit brusc și l-a privit surprinsă.

— Vrei să spui că exact atunci el s-a întors și l-au nimerit pe el…

— Spun pentru că asta cred, așa cum mai cred și că aceia care trăgeau asupra noastră erau polițiști.

Amaia a rămas cu gura căscată. L-a luat de braț, l-a condus spre trepte și s-au așezat.

— Când am trecut pe lângă ei, băieții ăia ne-au spus, îți amintești? Au spus că sunt patrule de justițiari care împușcă negri.

— Crezi că au tras asupra ta pentru că ești negru?

— Băieții ăia nu mințeau. Am mai auzit asta și ascultând pe alte frecvențe, de unde scurte, și e adevărat. Au mai avut loc împușcături și pe alte poduri sau pasarele. De fiecare dată, cei vizați au fost negri neînarmați.

— Mă rog, nu zic că nu ar fi așa. În oraș domnește anarhia, dar mergeai între mine și Johnson, ar fi putut să împuște din greșeală pe oricare dintre noi.

— S-a întâmplat ceva ciudat când am sunat prin stație. Înainte de a răspunde centrala, a răspuns altcineva, cineva care ne cunoaște destul de bine încât să se fi gândit că Bull fusese cel împușcat.

— Vrei să spui că există posibilitatea ca mai știu eu cine să vrea să vă elimine?

— Nu știu, Bull mi-a spus că Dominic a vorbit despre polițiști corupți, vânduți lui Samedi, și nu era vorba despre polițiști de rând, ci despre ofițeri cu funcții de răspundere.

Amaia și-a ridicat privirea spre cer. Era puțin trecut de ora șapte seara, iar lumina scădea treptat.

— Suntem foarte aproape de hotel, iar Cartierul Francez a scăpat aproape neatins. Crezi că o fi deschis cel mai vechi bordel din oraș?

La 7.20, când au ajuns pe strada Dauphine, cerul era bleumarin. Obloanele verzi ale hotelului cu numele împrumutat de la stradă erau închise și steagurile de pe fațadă dispăruseră.

Amaia s-a apropiat de ușa de la intrare și a încercat să privească înăuntru printre fantele scândurilor. Ușa s-a deschis brusc și în prag a apărut una dintre cele două surori care erau proprietare. Fără să scoată un cuvânt, s-a repezit la Amaia și a îmbrățișat-o cu putere.

— Oh, slavă Domnului! Mă bucur că sunteți bine. Unde sunt ceilalți? Mi-am făcut griji văzând că nu vă mai întoarceți.

— Sunt bine, cât se poate în asemenea condiții, a reușit să spună Amaia, în timp ce proprietara îi dădea drumul, pentru a-l îmbrățișa la fel de strâns pe Charbou.

— Intrați, le-a spus într-un final, trebuie să închid, oamenii sunt disperați, sunt în stare să omoare numai pentru a intra aici, a adăugat trăgându-i înăuntru și încuind ușa.

— A mai rămas cineva în hotel?

— Da, cei mai mulți nu au unde să meargă, casele lor sunt pline cu apă. Altora le e frică să iasă de aici, circulă povești cumplite despre ce se întâmplă prin oraș. Plus că au mai apărut tot soiul de prieteni și de cunoscuți care nu au unde să se ducă. A trebuit să închiriez camerele colegilor tăi, dar pe a ta am păstrat-o, am fost sigură că o să te întorci, a spus zâmbind.

— Putem să rămânem aici peste noapte?

— Bineînțeles, sunteți în continuare oaspetele meu.

— Doar pentru o noapte.

— Puteți sta cât poftiți. Nu prea mai este mâncare, dar eu și surorile mele nu ne lăsăm, rezistăm până la capăt. Astăzi au zis la radio că autoritățile sunt îngrijorate de nivelul lacului Pontchartrain. Dacă s-ar revărsa, ar inunda și centrul orașului.

În plus, le-ar lua luni în șir să dreneze apa și să repare digurile. Se vorbește despre o ordonanță dată de guvern pentru a muta toți locuitorii din oraș. Cică vor veni soldați care vor umbla din casă în casă.

— Da. Am auzit și noi așa ceva.

— Dar vă spun ceva: o să aștept aici până când vor veni soldații, apoi încui totul și gata, dar nu-mi abandonez hotelul nici cu un minut mai repede. Asta este munca noastră, casa noastră, n-am de gând să o las de izbeliște, pentru ca orice descreierat să-i dea foc, să distrugă tot ce avem.

Amaia și Charbou au privit-o fără să spună nimic.

Proprietara a zâmbit din nou.

— Vai, ce proastă sunt! Eu tot dau din gură, iar voi cred că sunteți rupți de oboseală. Vă conduc, a spus luând o lumânare aprinsă de pe tejgheaua recepției. Singurul neajuns este că va trebui să dormiți în aceeași cameră, nu mai am niciuna liberă, a spus întorcându-se spre Amaia și făcându-i cu ochiul.

I-a condus la etaj și a deschis ușa camerei. A intrat prima și a ridicat lumânarea pentru ca ei să vadă cât de cât. După ce dormiseră în campingul pescarilor, în casa abandonată a unui necunoscut sau sprijiniți de pereții spitalului Charity, după ce văzuseră atâtea case distruse și mobilier inundat, după ce simțiseră mirosul de igrasie ce începea să se formeze, camera hotelului Dauphine părea scoasă dintr-un vis despre perfecțiune și ordine. Patul mare și alb, mobilierul crem, ca de vanilie, oglinzile, așternutul curat. Nu i-a venit să creadă cât de repede se obișnuise mintea ei cu mizeria.

— Deja v-am spus că nu mai avem mâncare, așa că micul dejun nu este inclus, tot ce pot să vă dau e o lumânare și o cutie de chibrituri, în cazul că se stinge, deși nu cred că asta v-ar deranja prea tare, a spus intrând în baie și luminând-o.

Amaia a mers după ea și a zâmbit, în timp ce proprietara le explica:

— Înainte de sosirea furtunii, sora mea, Grace, a avut ideea de a umple cu apă toate căzile. Folosiți-o cu cap, e pentru tot ce aveți nevoie: de spălat, de băut… E rece, dar măcar prosoapele sunt curate.

*

Să-și dea jos hainele pe care le purtase de când începuse uraganul a fost ca și cum și-ar fi dat jos un strat de piele. A lăsat pe masă fotografia îndoită pe care o luase cu ea și a zâmbit văzând micul dragon portocaliu primit în dar de la Jacob. S-a uitat în oglindă la corpul ei gol. Avea urme de la cum se bronzase pe brațe și pe gât. Și-a atins abdomenul, binecuvântând-o pe Annabel că-i dăduse niște antibiotice atât de eficiente, care, pur și simplu, spulberaseră infecția. A pus în chiuvetă o jumătate de găleată de apă. A luat săpunul cu miros de liliac și l-a dus la nas, bucurându-se de mirosul lui, pe care, în împrejurări normale, nici nu l-ar fi remarcat. S-a spălat îndelung, observând vânătăile și zgârieturile de care nu fusese conștientă până în acel moment. Și-a spălat și părul, folosind încă o jumătate de găleată cu apă pentru a și-l clăti. Senzația era atât de plăcută, încât nici măcar nu s-a șters, și-a luat direct lenjerie intimă curată și un tricou de bumbac. Trecuse ceva vreme de când nu se mai simțise atât de bine.

— Rândul tău, i-a spus lui Charbou, făcându-i loc.

El a intrat în baie și a lăsat ușa întredeschisă, ca să iasă puțină lumină.

Întinsă în pat, cu fereastra larg deschisă, l-a auzit pe Charbou punând apă în chiuvetă. Și l-a imaginat mirosind parfumul săpunului, așa cum făcuse ea. De afară a intrat o adiere caldă, odată cu ecoul îndepărtat al unui saxofon. Asta a făcut-o să zâmbească. Cineva repeta un solo. S-a ridicat din pat, a mers la fereastră și a ascultat, în timp ce se gândea: „Există două categorii de oameni care nu vor părăsi niciodată New Orleans: muzicienii și stafiile”.

S-a întors și l-a văzut pe Charbou în oglindă. Cu trupul gol, ud și înspumat cu săpunul de liliac. Era puternic și frumos ca o statuie. Și el o contempla în oglindă. Nemișcat, liniștit, plin de seriozitate. Dintr-o mișcare, Amaia și-a scos tricoul peste cap. Fără să-și ia ochii de la imaginea lui Charbou în oglindă, s-a îndreptat goală spre el.

•

Trecuse mult timp de când nu o mai visase, de când nu mai

venise la ea în somn. I-a simțit prezența lângă pat, stătea și se uita la ea. Atrasă, contrariată și fascinată totodată de forța micuței Amaia, care-i întorcea spatele sfidător, ca și cum prin gestul acesta i-ar fi spus „nu mă tem de tine”. Deși amândouă știau că se temea. S-a aplecat și mai mult asupra fetiței și a deschis gura pentru ca ea să-i simtă respirația pe piele.

„De ce nu te-am mâncat în toate nopțile astea? Crezi că sunt nebună?”

S-a trezit speriată, în întuneric, ca și cum ar fi simțit o mișcare. A deschis ochii în beznă și a tras o înjurătură pentru că uitase să-și lase lanterna aprinsă în baie. A pipăit pe noptieră până când a găsit-o, a aprins-o și i-a lipit raza de pătură, ca să nu-l trezească pe Charbou.

El dormea adânc. L-a privit câteva secunde, până când a perceput din nou, la fereastră, mișcarea care o trezise. A stins lanterna și s-a dat jos din pat. Draperiile grele de la fereastra vecinului lor erau date în lături. Prin ferestrele mari, de la dușumea până în tavan, larg deschise, a putut vedea, în lumina aurie din interior, o încăpere împodobită fastuos. Un bătrân în halat citea la lumina unui candelabru cu opt brațe. În spatele său, cotoarele aurite ale cărților scânteiau în lumina lumânărilor, împrăștiindu-și strălucirea peste toată biblioteca ale cărei rafturi ajungeau până la tavan. Amaia l-a privit captivată de senzația de irealitate și de frumusețe pe care o transmitea.

— Salazar, a spus Charbou din întuneric. Întoarce-te în patul meu.

— Patul „tău”? a întrebat ea râzând.

— Eu sunt în pat și tu, nu. E patul meu. Vino aici.

— Cu condiția să nu-mi mai spui Salazar, mă simt de parcă aș vorbi cu un polițist.

— Și ce sunt?

— Un amant, i-a răspuns ea. Sau nu?

— Vino în patul meu și vei vedea.

73.

GRIS-GRIS. TALISMAN

New Orleans, Louisiana
Vineri, 2 septembrie 2005

Zorii au venit puțin după șase și jumătate, oră la care temperatura deja ajunsese la douăzeci și nouă de grade. În timp ce Amaia se îmbrăca, Charbou o privea întins în pat și a observat că purta pandantivul din piele de capră pe care-l văzuse la Dupree.

— Înseamnă că ține mult la tine dacă ți-a dat talismanul care i-a salvat viața.

Amaia a strâns săculețul între degete și a simțit prin pielea subțire conținutul lui grunjos.

— Ce crezi că e înăuntru? a întrebat în timp ce făcea să crănțăne ce era în săculeț.

— Semințe, boabe de cafea, tămâie, pământ de pe morminte, oase umane măcinate, a spus Charbou zâmbind, știi tu, chestii tipice din Louisiana, lucruri pe care le pun cei care te iubesc. Depinde pentru ce e destinat.

— Destinat?

— Nu e totuna dacă intenția este de a apăra sau de a face rău. Dar în privința ăstuia, cred că poți fi liniștită, și-a dovedit deja puterea de excelentă pavăză a funcțiilor cardiace.

— Dacă talismanul acesta a protejat inima lui Dupree, ce crezi că i s-ar fi întâmplat, dacă nu l-ar fi avut?

— Asta mă întreb și eu, a răspuns el dând din umeri.

Amaia a strâns din buze, s-a mai uitat o dată la săculeț și l-a ascuns sub tricou.

— Nu cred în talismane.

— Și atunci de ce-l porți?

— Din același motiv pentru care am luat dragonul primit de la Jacob, cred în puterea credinței, în puterea credinței celorlalți. În numele credințelor puternice s-au ridicat și s-au prăbușit imperii. Într-un fel, individul pe care-l urmărim este un om cu credințe puternice. Credințe puternice clădite pe un

fundament psihopatie… Dar puternice, până la urmă.

Charbou a privit-o gânditor.

— Ești foarte inteligentă, subinspectoare Salazar.

— Deci sunt din nou subinspectoarea Salazar? Credeam că toate complimentele aduse inteligenței mele făceau parte din „metoda Charbou”.

El și-a dus teatral o mână la inimă, prefăcându-se jignit.

— Metoda Charbou? Crezi că asta fac? Că am o tactică?

— Proprietara hotelului te-a ghicit din prima zi. Te-a numit „iubitul tuturor”.

— Poate că așa o fi fost atunci, dar acum cred că surorile lui Jacob sunt mai aproape de adevăr. Am auzit ce ți-au spus.

A prins-o de talie și a observat imaginea trupurilor lor lipite.

— Nu crezi că facem o pereche frumoasă?

Ea nu a răspuns.

— Vorbesc sincer, îți spun ce gândesc. Dar cred că tu știi deja asta, pari dotată cu o putere stranie de a desluși ce gândesc și ce vor face ceilalți.

— Nu e nicio putere.

A zâmbit amintindu-și cuvintele lui Dupree despre ceea ce o făcea diferită.

— Atunci de unde știi că omul nostru încă e în Nola? De unde știi că nu a șters-o deja?

Amaia s-a așezat pe pat și a rămas pe gânduri.

— Fiindcă pentru el momentele alese sunt la fel de importante precum acțiunile. A așteptat opt luni, de când a aflat vestea că soția lui va mai naște un copil. O vreme a sperat că un avort spontan va face ca destinul său să nu se repete, că norocul îi va surâde, că soarta nu-i va mai fi potrivnică și că Dumnezeu se va milostivi de el. Și-a făcut antrenamentul ucigând familii despre care considera că merită la fel de mult să fie salvate ca propria familie. Dar nu se va grăbi, pentru că, din cine știe ce motive, pentru el este important să se îndeplinească fiecare dintre condiții, toate semnele; dacă nu ar fi așa, atunci el s-ar simți ca și cum ar comite o crimă ca oricare alta.

— Dar ce comite el, dacă nu crime?

— E un psihopat, din punctul său de vedere, familia lui este un experiment ratat, o să-l arunce la gunoi și o s-o ia de la capăt, cu sufletul împăcat. Un psihopat cum scrie la carte, numai că el mai are și ceva în care crede cu putere, iar asta îl transformă în fanatic. De aceea, niciodată nu trebuie subestimată puterea credinței celorlalți. Cel mai probabil este că Lenx se află încă în oraș: orașul acesta este un bufet suedez pentru orice asasin, cu mii de case afectate de uragan. E ușor să găsească un profil asemănător familiei sale și să continue să se antreneze, să repete. Timpul i se scurge printre degete și vine momentul adevărului; presupun că, într-un fel, propria familie îl face să fie agitat. O să piardă timpul cât mai mult posibil, pentru că nu vrea să fie acolo când se va naște copilul. Când se va duce, va fi pentru a-și încheia misiunea. Urmând întregul ritual. Pentru familia lui nu are nevoie de o tornadă sau de un uragan, pentru că el va face într-așa fel încât din templul acela să nu mai rămână piatră peste piatră.

S-a ridicat în picioare, și-a încheiat nasturii la pantaloni și a spus pe un ton schimbat:

— Apoi va dispărea din nou, așa cum a făcut și în urmă cu optsprezece ani.

— O să fii cu adevărat groaznică.

Amaia a zâmbit.

— De ce spui asta?

— Pentru că sunt convins că vei ajunge o polițistă foarte bună, unul dintre isteții ăștia care știu cum să se pună cu ticniții. Lumea o să te adore, însă colegii tăi te vor urî. O polițistă a naibii de respectată.

— Nu voi fi niciodată așa ceva, a spus ea, aruncând cu o pernă în Charbou.

— De parcă ar fi după tine, a răspuns el.

•

În timp ce-i conduceau spre ieșire, proprietarele hotelului nu au încetat de a strecura priviri furișe spre Charbou și de a-i face cu ochiul Amaiei. Și-au luat la revedere de la proprietare și au pornit pe jos, în direcția est. Voiau să ajungă la

Superdome înainte ca arșița să devină insuportabilă. Pe frecvențele oficiale au auzit că de-a lungul nopții Crucea Roșie, serviciile de urgențe federale, departamentul de asistență socială și armata mutaseră în jur de douăzeci și trei de mii de persoane, de pe stadionul Superdome pe stadionul Astrodome, din Texas. Autobuzele aveau să continue toată dimineața să transporte persoane de pe Superdome. Era ziua în care președintele avea să sosească în oraș. Iar primul camion cu ajutoare din afara statului, conținând apă, alimente și medicamente, avea să sosească aproape în același timp.

74.

NANA. SĂ ACCEPȚI SFÂRȘITUL

În preajma stadionului Superdome din New Orleans

Nana a ascultat vacarmul miilor de voci din jurul ei. Suna ca bâzâitul unui stup agitat, când mai puternic, când mai scăzut, ca susurul unui val care se îndepărtează. Numai țiuitul metalic al megafoanelor rupea cadența vuietului bolnăvicios al acelor suflete. A deschis ochii în razele puternice ale soarelui, care urca pe cer cu repeziciune și ochii i-au lăcrimat de la atâta lumină. Nu pusese geană peste geană toată noaptea, șezuse pe beton, sprijinită cu spatele de balustrada metalică. Avea dureri cumplite în tot trupul, vii, ascuțite, ca și cum o gânganie feroce ar fi mușcat-o de genunchi, de șolduri, de glezne, de spate, provocându-i chinuri intense, violente și care durau minute în șir la cea mai mică mișcare. Numai stând absolut nemișcată reușea să scape de împunsăturile dureroase, așa că a încercat să-și controleze respirația și să stea liniștită. Toată noaptea, urmărise cum oamenii, îndemnați de soldați cu megafoane, stăteau la coadă și urcau în autobuzele ce plecau de pe esplanadă. Bărbați și femei de toate vârstele, târându-și

bunurile în saci de gunoi colorați, pe care dormeau copii răpuși de oboseală, sau în pungi transparente de plastic, prin care se vedea conținutul sărăcăcios. Soldații, ca niște câini ciobănești având grijă de turma de oi, îi dirijau pe oameni, obligându-i să-și ducă bunurile într-o parte sau într-alta. Încercărilor de proteste le răspundeau cu brutalitate, iar oamenii, ca oile la stână, se supuneau. Dar Nana nu voia să plece, nu-și dorea altceva decât să meargă acasă. Oricât de inconfortabil ar fi fost acolo, putea să suporte câteva zile, până când curentul electric avea să revină; ar curăța nămolul și ar goli casa de apă. În toate acele zile auzise nenumărate povești despre cum uraganul afectase orașul, în fiecare cartier. Însă Tremé era un cartier bine clădit, cu case solide care făcuseră deja față altor furtuni. Nu, nu avea să plece, va sta acolo până când autoritățile îi vor spune că se poate întoarce acasă. Epuizată, incapabilă de a se ridica în picioare, tocmai înghițise ultimele două calmante care-i mai rămăseseră; i se lipiseră de cerul gurii, apoi s-au descompus treptat, împrăștiindu-și gustul lor amar; nu era în stare să le înghită, într-atât de inflamată îi era gura din cauza setei, iar limba uscată abia și-o mai putea mișca.

Un tânăr îmbrăcat într-o salopetă cu însemnele Crucii Roșii s-a apropiat de ea.

— Doamnă, sunteți singură?

Când a încercat să răspundă, în loc de cuvinte i-au ieșit lacrimi. Plângea ca proasta. Așa cum făcuse la răstimpuri de-a lungul nopții. Nici acum nu s-a simțit mai bine. Chiar dacă mintea ei analiza situația pe toate fețele și instinctul de supraviețuire îi rămăsese la fel de puternic ca de obicei, era atât de obosită încât nu mai putea reacționa. S-a certat în gând pentru a mia oară pentru că părea o bătrână senilă, lipsită de puteri, incapabilă să-și găsească cuvintele. Tânărul i-a întins o sticlă cu apă și, cum ea nu a luat-o, a deschis puțin capacul și i-a lăsat-o în poală, apoi a trecut mai departe, ca să împartă apă și altora. Când a reușit să-și stăpânească plânsul, a luat sticla și a băut cu atenție, puțin câte puțin. Imediat s-a simțit mai bine. La naiba, era deshidratată și nici măcar nu-și

dăduse seama! A băut toată apa din sticlă, a lăsat-o jos, apoi, ținându-se de balustradă, s-a ridicat încet în picioare.

Durerea a fost cumplită, a simțit că e pe punctul de a leșina și s-a ținut cu toate puterile ca să nu cadă. Dacă ar cădea, s-ar face praf, era sigură, și ar muri ca o țestoasă bătrână în bătaia soarelui, cu carapacea în jos.

A stat mai bine de o oră sprijinită de balustradă, înainte de a se hotărî să străbată esplanada plină de oameni, până în locul unde se formau cozile. Poate că acolo cineva i-ar putea spune una, alta. Pas cu pas, împleticindu-se ca și cum un cutremur ar fi zguduit pământul, cu ochii mijiți din cauza soarelui, a înaintat rugându-se ca nu cumva să o împingă cineva, nici măcar un pic. Durerile o chinuiau îngrozitor. A strâns din dinți și a continuat să meargă, cu privirea încețoșată de amețeala și de greața provocate de durere.

— Nana! a strigat-o cineva.

A continuat să meargă din inerție, nu mai putea face altceva.

— Nana, sunt eu.

Atunci s-a oprit și a întredeschis ochii răniți de lumina soarelui și de plânset.

Bobby a îmbrățișat-o și a susținut-o, în timp ce ea s-a făcut moale ca o cârpă în brațele lui.

— Of, Nana, îmi pare rău, nu am putut veni mai repede. Nana, mama…, Seletha a murit ieri. Habar nu am unde au s-o ducă și când o voi putea înmormânta. Te-am căutat pe stadion și apoi m-am gândit că poate te-au evacuat cu vreun autobuz.

Nana, cu vocea gâtuită de plâns și oboseală, aspră și de nerecunoscut, a spus:

— Hai să mergem acasă, Bobby.

Bobby a privit-o mâhnit.

— Ce casă, Nana? Apa de pe străzile din Tremé a ajuns până la primul etaj. Cartierul e distrus, a spus cu un nod în gât.

— Apa o să scadă. Mereu a scăzut după furtuni, a încercat ea să-l convingă.

— Nana, digurile au cedat. Apa va sta pe străzi mult și

bine. Nici măcar nu poți ajunge acolo; doar cu barca.

Nana l-a privit dezolată, dar tot nu s-a dat bătută, încă mai căuta în privirea lui un semn cât de mic de încurajare. Nu-și putea imagina casa ei acoperită de ape, bucătăria inundată, albumul cu tăieturi din ziar lăsat pe masă…

— Nana, s-a terminat, trebuie să plecăm.

— Dar poate că furtuna o să mi le redea…

— Furtunile nu îți dau nimic, Nana, ele distrug totul.

Nana a izbucnit din nou în lacrimi și și-a afundat fața în pieptul tânărului. El a îmbrățișat-o tandru și a condus-o, consolând-o, spre locul unde mii de persoane stăteau la cozi pentru a urca în autobuzele care urmau să le ducă departe de casele lor, pe unii, pentru totdeauna.

•

Esplanada care înconjura Superdome era un viespar de tânguieli și văicăreli. Amaia a aruncat o privire în jur și și-a văzut gestul multiplicat în mii de priviri. Oameni blocați, ca ea, în bătaia soarelui. Cu hainele ude și murdare, cu privirea pustie, căutând ceva, fără să știe prea bine ce.

Din cauza căldurii sufocante și a soarelui tot mai puternic, trupurile duhneau, la fel și calabalâcul lor ud, pe jumătate putred. Chiar și hainele ei puteau. Amaia a simțit cum țesătura lor devenea scorțoasă, pe măsură ce se uscau. Senzația plăcută dată de pielea curată și de hainele uscate s-a risipit imediat ce a simțit mirosul călduț de urină, care băltea peste tot în jurul stadionului și în care era imposibil să nu calci. Temătoare, Amaia și-a amintit durerea intensă când urinase, durere ce iradiase la rinichi, și sfârșeala care o cuprinsese, și care încă persista, ca o amintire a infecției, pe partea interioară a coapsei. Brusc, din zumzetul mulțimii s-au înălțat câteva strigăte care i-au alungat gândurile. Oamenii așteptau de ore în șir în bătaia soarelui și pe durata întregii dimineții plecaseră spre Baton Rouge doar șase autobuze. Mii de persoane așteptau să se îmbarce pentru orice direcție. Președintele a ținut un discurs în Piața Jackson, din care primarul a ascultat doar jumătate, apoi a plecat, reproșându-i că ține discursuri în timp ce oamenii mureau, literalmente, de

foame și de sete.

•

Pe la șase seara au sosit zece autobuze și oamenii au început să se îmbulzească. S-a ridicat în picioare și a încercat să avanseze, strivindu-i pe cei înghesuiți lângă gardul ridicat de soldați. Mai multe persoane au început să se certe pentru locul lor la coadă. Soldații din jurul autobuzelor le țineau sub observație, gata să intervină, cu armele în poziție defensivă, în timp ce alți soldați făceau ordine cu gesturi brutale și lipsite de orice empatie.

Amaia începuse să-și piardă speranța.

— Nu ieșim de aici nici peste câteva zile, a zis, observând miile de oameni care așteptau, curgerea lentă a autobuzelor, în mod evident insuficiente, furia absolut de înțeles a celor care așteptau și controlul riguros la care soldații îi supuneau pe toți cei care urcau în autobuze.

Charbou a privit în zare, ca și cum, brusc, ar fi recunoscut pe cineva. Un polițist în uniformă stătea de vorbă cu niște soldați.

— Acolo e un polițist pe care-l știu. Stai aici, i-a spus și a luat-o la fugă spre cealaltă parte a esplanadei, fără a-i da timp să răspundă.

Charbou s-a întors foarte repede, a luat-o de mână și a dus-o în cealaltă zonă de acces.

— Autobuzele astea pleacă spre Houston, i-a explicat el, practic mută refugiații de la Superdome la Astrodome în Houston. Prietenul meu mi-a spus să mergem prin spate. Teoretic, soldații îi îmbarcă mai întâi pe cei mai vulnerabili: bolnavi, bătrâni, familii cu copii. Când autobuzul va fi aproape plin, o să-ți facă rost de un loc. Poate o să strige la tine când își vor da seama că nu ai stat la rând. Taci din gură, lasă capul în jos și urcă fără să îi bagi în seamă.

Amaia s-a oprit brusc și și-a retras mâna din mâna lui. Din inerție, el a mai făcut doi pași. S-a oprit, a făcut o față supărată și a revenit lângă ea.

— Dar tu? l-a întrebat Amaia, deși cunoștea deja răspunsul; îl avusese sub ochii ei pe parcursul întregii dimineți când s-au

chinuit să ajungă la Superdome.

Charbou sărise în ajutorul unui bărbat care se chinuia să traverseze strada prin apă și purta doi copii în brațe, în timp ce un al treilea se ținea de cureaua pantalonilor săi. Apoi au văzut o femeie împiedicându-se și căzând pe brânci în apă. Când Charbou a ridicat-o, chipul femeii i-a amintit Amaiei de Oceanetta. Și-a dat seama că aceeași senzație o avusese și detectivul.

— Sunt sigur că e bine, este o femeie curajoasă și plină de resurse, a spus referindu-se la mătușa lui.

El a încuviințat cu gravitate, însă Amaia i-a observat și expresia de furie abia reținută, dimpreună cu toate celelalte sentimente pe care catastrofa i le stârnea.

Charbou și-a rotit privirea peste haosul din jurul lor, apoi s-a întors spre ea.

— Nu pot pleca, Amaia.

— Dar…

— Va fi complicat să urci chiar și numai tu în autobuz, amândoi ar fi aproape imposibil.

— Știu că nu e din cauza asta, a spus ea.

— Nu, a recunoscut el, nu e doar din cauza asta. Am jurat să apăr orașul acesta, iar acum au apărut justițiari care trag asupra oamenilor, sunt sute de oameni care continuă să fie izolați… Există bărbați care se înjunghie între ei chiar aici, pe stadion. Au fost împușcați oameni care treceau pe podul Dazinger și pe cel de pe Canalul Industrial. Nola se duce de râpă. Dacă urc în autobuzul ăla, o să mă simt ca un șobolan părăsind vaporul.

Amaia a ridicat o mână și i-a acoperit gura.

El i-a sărutat degetele înainte de a-i lua palma între palmele sale.

— Trebuie să rămân aici, acesta este locul meu, sunt un polițist din New Orleans, nu-mi pot lăsa casa pe mâinile unor indivizi care se poartă cu concetățenii mei ca și cum aceștia ar fi niște delincvenți. Iar tu nu mai poți pierde timpul. Ca să-l prinzi, trebuie să i-o iei înainte. N-avem de unde ști dacă e chiar așa, dar trebuie să încercăm. Du-te și pune mâna pe

prada ta.

— Ca și cum aș fi un copoi? a glumit ea.

— Polițista mea genială.

Au ajuns la partea din spate a autobuzului, acolo unde-i aștepta polițistul, care le-a făcut semn să se apropie.

Doi soldați înarmați păzeau ușa din față a autobuzului, în timp ce alți doi alegeau care dintre persoanele de la coadă aveau întâietate. Unul s-a apropiat de Bobby și Nana. Văzând că tânărul o sprijinea pe bătrână, i s-a adresat lui:

— E mama ta?

Bobby a dat din cap că da.

— Urcați în autobuz.

Un cor de proteste s-a înălțat în jur, dar soldatul nu a ținut cont de ele, a continuat să selecteze pasagerii.

Bobby a înaintat purtând-o pe Nana pe sus. Lângă autobuz, un alt soldat le-a arătat un morman format din calabalâcul pe care oamenii îl târâseră după ei prin oraș, zile întregi. În pungile de plastic transparente, Amaia a văzut fotografii, cu ramele încă intacte, jucării de pluș și din alte materiale, ceva ce semăna cu o rochie de mireasă și șiraguri de mărgele prinse de un costum de carnaval, galben, specific șefului de *krewe*.

Amaia a simțit un fior înghețat străbătându-i șira spinării, în timp ce își ținea strâns închiși ochii, în încercarea de a-și șterge scânteierea de imagini alb-negru care-i adusese aminte de vechile fotografii cu deținuții evrei din ghetoul din Cracovia și grămezile de haine abandonate pe jos la ordinul naziștilor.

— Doar o mică pungă de persoană, repeta soldatul. Luați-vă documentele, medicamentele, numai ceea ce este necesar. În Houston veți primi tot ceea ce aveți nevoie.

Bobby și-a deschis micul rucsac și soldatul l-a verificat rapid, apoi i-a făcut semn cu capul că poate să urce în autobuz.

Amaia s-a întors spre Charbou.

— Pistolul. Nu pot să le arăt legitimația, Lenx ar putea fi printre cei care așteaptă, sau chiar printre cei care au urcat deja în autobuz. Și chiar dacă nu ar fi aici, dacă le arăt că sunt

agent FBI, o să am probleme mai apoi în a explica de ce nu am cerut ajutor sau de ce nu am folosit aparatura din dotarea armatei pentru a intra în legătură cu Quantico. Nu pot risca să-mi ia arma.

— Nu ți-o va lua nimeni, a spus el pe un ton grav.

— De ce ești atât de sigur? Controlează pe toată lumea.

— Uită-te la el, a zis Charbou, vorbim despre un tinerel care face pe soldatul. Nu știe prea bine dacă se află în Statele Unite sau în Afganistan, pentru el totul este la fel. Se poartă cu oamenii ăștia care au pierdut totul ca și cum ar fi niște gunoaie, iar el ar fi mopul guvernului trimis să facă curățenie. Și acum uită-te la tine, ești albă, frumoasă, ai distincție, iar el trebuie să te urce într-un autobuz plin de negri.

Ea a negat dând din cap îngrozită.

— Ce tot vorbești?

— Fă ceea ce trebuie să faci, a continuat el pe același ton extrem de serios, dar nu-l lăsa să îți ia arma.

Amaia a privit din nou șirul de oameni. O femeie se îndrepta spre autobuz sprijinită de cei doi fii ai ei adolescenți. Plângea plină de mâhnire.

Unul dintre soldați i s-a adresat:

— De ce plângeți, doamnă? Vă salvăm.

Femeia și-a înălțat capul. L-a privit în ochi și l-a întrebat:

— Chiar crezi asta?

•

La unsprezece noaptea, unul dintre soldați i-a făcut un semn polițistului, care la rândul său i-a făcut semn Amaiei să urce în autobuz. Charbou a prins-o de talie și a sărutat-o pe gură.

— Nu lăsa să-ți scape prada, polițista mea genială.

Îmbrățișându-l strâns, Amaia i-a întors sărutul. Apoi, fără să-l privească, s-a smuls din îmbrățișare și s-a grăbit spre scara autobuzului. Avea bani, carduri, legitimația, toate bine ascunse, dar, exact așa cum prevăzuse, soldatul i-a observat arma prinsă la cureaua pantalonilor.

— Domnișoară, nu puteți urca în autobuz înarmată.

— Am permis de port-armă, a spus ea cu voce joasă, pentru

a nu atrage atenția.

— Nu contează, regulile sunt reguli. Trebuie să o lăsați aici.

Amaia a închis ochi, s-a simțit cea mai nenorocită ființă de pe fața pământului, apoi l-a privit pe soldat și i-a șoptit rugător:

— Ascultă-mă, sunt singură, au încercat să mă violeze de două ori, ar fi reușit dacă nu aveam asta. Nu mă poți trimite cu autobuzul total lipsită de apărare, a spus arătând spre chipurile răvășite ale celor din autobuz, care-și sprijineau fruntea de geam.

Soldatul i-a urmărit privirea și după două secunde, care ei i s-au părut eterne, a lăsat-o să treacă. Amaia a urcat și s-a așezat pe singurul loc liber dinspre culoar. A încercat să-l vadă pe Charbou în mulțimea de afară și a reușit exact când autobuzul a pornit. El i-a făcut semn cu mâna și a ținut-o ridicată până când autobuzul s-a pierdut în zare.

Femeia de pe scaunul din față a scos din buzunar o fotografie și a ținut-o ridicată ca să o poată vedea și tânărul care o însoțea. În fotografie apărea o adolescentă cu ochi negri și părul lung, creț; lângă ea, o fetiță o privea fermecată. Zâmbeau. Bătrâna a sărutat fotografia și a început să plângă.

— O să fie bine, Nana, a încercat tânărul să o liniștească, ești cu mine și voi avea grijă de tine până când ne vom putea întoarce.

— Promite-mi, i-a cerut bătrâna.

— Îți promit, Nana, ne vom întoarce.

Amaia a închis ochii.

•

Au urmat șase ore de drum cu autobuzul până la Houston, plus aproape încă două ore pentru coborârea pe stadionul Astrodome. Douăzeci de minute pentru a găsi un taxi pentru a ajunge la o firmă de închiriat mașini, alte trei ore până la Austin și o oră pentru a găsi casa familiei lui Robert Davis, conform adresei pe care i-o dăduse Landis. Puțin înainte de amiază, a ajuns în fața unei case frumoase, cu etaj, dintr-o zonă rezidențială. Amaia a străbătut grădina care despărțea poarta de la intrare de casă. A observat o pată de ulei de

motor pe aleea care ducea la garaj. Era evident că obișnuiau să lase mașina acolo, iar acum nu se vedea nicio mașină. O vecină cu un cărucior pentru copii s-a apropiat și a studiat-o din cap până în picioare. Pe drum, într-o benzinărie, Amaia se spălase și își prinsese în coadă părul blond. Tricoul mai arăta cum arăta, în schimb pantalonii erau scorțoși. Dar iată că, deși ea ar fi preferat un Mustang, Lexusul închiriat în Houston conta acum la impresie.

— Nu-s acasă.

— Oh, am venit să o văd pe doamna Davis. I-am promis lui Natalie că o să trec pe la ea înainte să nască… Am bătut drum lung până aici, mă gândeam să-i fac o surpriză.

Așa era cel mai bine, să dea informații pe care le putea ști numai un apropiat și, totodată, să explice indirect înfățișarea ei nu tocmai prezentabilă.

Vecina a înghițit nada. A luat bebelușul în brațe, a lăsat cărucior ul pe verandă și a venit zâmbitoare până la gardul care despărțea grădinile. Amaia s-a bucurat că vecina nu se putea apropia mai mult. Pantalonii ei puteau de-a dreptul.

— Ah, păi am să vă dau vești bune. Doamna Davis e la maternitate, alaltăieri a intrat în travaliu.

Amaia a zâmbit surprinsă și a calculat că trebuie să se fi întâmplat la puțin timp după convorbirea ei cu ginecologul.

— Oh, Dumnezeule! Eu știam că se va interna în după-amiaza asta pentru naștere programată.

Vecina a zâmbit, dând din cap că așa era, în timp ce se convingea tot mai mult că fata era de încredere.

— Asta este, se pare că natura a avut și ea planurile ei. Mai greu e cu primul, dar la următorii merge mult mai repede. Și Jeremy al meu a venit cu o săptămână mai repede; nu-i așa, dragul meu? a spus sărutând copilul.

— Înțeleg. Știți cumva cu cine au rămas Thomas și Michelle? Din câte știu, domnul Davis e plecat în călătorie, a încercat Amaia marea cu degetul.

Era aproape convinsă că o vecină atât de atentă știa dacă soțul se întorsese sau nu.

— Da, așa este, da, cu slujba asta a lui e mereu pe drumuri,

noroc că micuții au rămas cu Catherine, mama lui Natalie. A venit să locuiască la ei ca să-i ajute cu bebelușul. I-am văzut de dimineață când au plecat spre spital, sunt pur și simplu încântați de ce urmează.

— Nici nu-i de mirare, un nou-născut acum e un adevărat dar, a spus îndreptându-se spre mașină, fără a înceta să-i zâmbească vecinei. Știți cumva dacă este fetiță sau băiat? Așa o să pot să aleg baloanele potrivite, a adăugat cu seriozitate.

— Băiat, dar pe ei oricum nu i-a interesat ce va fi, important este să fie sănătos, în fine, au deja un băiat și o fetiță…

— Urma să nască la Seton Family, dacă bine-mi amintesc.

— Da.

Înainte de a porni motorul, și-a scos capul pe geamul mașinii.

— Dacă apare Robert, nu-i spuneți nimic, vă rog. Mi-ar plăcea să le fac surpriza la spital.

Zâmbind încântată, vecina i-a făcut semn că e de acord.

I-a luat aproape o oră până să ajungă la spital. Nu se gândise la faptul că nașterea ar putea fi programată mai repede și se ruga din tot sufletul ca Lenx să nu fi aflat vestea. S-a dus direct la recepție.

— Aș vrea să o văd pe doamna Natalie Davis, avea programată nașterea pentru astăzi, dar, din câte am înțeles, i s-a rupt apa cu vreo patruzeci și opt de ore mai devreme.

Angajata spitalului a tastat datele.

— Doamna Davis și bebelușul ei au fost externați deja.

— Imposibil, vin de la ei de acasă și mi-au zis că mama ei și cu ceilalți doi copii vin să o vadă.

— O clipă, a spus angajata, apoi a sunat la maternitate.

După ce a închis, a dat din cap afirmativ:

— Aveți dreptate, familia ei a venit la ea, dar deja au plecat cu toții, a fost externată în urmă cu o oră.

Amaia a luat-o la fugă spre ieșirea din spital.

75.

NEATENȚIE

Elizondo
Vineri, 2 septembrie 2005

Engrasi a ieșit din capelă. Fusese o greșeală că venise. Bineînțeles că nici Rosario și nici nimeni altcineva nu ar fi putut-o împiedica să-și vadă fratele pentru ultima dată. Dar după o vreme, în care a suportat cu greu să o vadă pe Rosario cum își juca rolul de văduvă neconsolată, și după ce Flora și Rosaura au mers lângă ea, s-a hotărât să plece.

— *Ama* aproape că nu mai poate, suferă cumplit, să nu-i iei nimic în nume de rău, mătușă, i-a spus Ros imediat ce a văzut-o.

— Ce vreți să spuneți? Știți doar că eu n-am prea multe de împărțit cu mama voastră.

— Ufff, mătușă, mai bine să afli acum, de la noi, înainte să-ți spună altcineva, a zis Rosaura și a izbucnit în plâns.

Flora a intervenit:

— *Ama* nu ți-a trecut numele în anunțul funerar. Asta a vrut să-ți spună Ros.

Engrasi a observat că Rosario s-a mișcat pe scaunul său din primul rând, pentru a o putea vedea când s-a dus la panoul principal al capelei, acolo unde erau dispuse anunțurile funerare.

Într-adevăr, numele său, singura soră a lui Juan, nu apărea printre numele membrilor familiei, deși fuseseră incluși și verișori de gradul doi sau alte rude și mai îndepărtate.

— Te rugăm să nu i-o iei în nume de rău, mătușă. Știi cum e ea, și mai ales acum, după moartea lui *aita,* e și mai ciudată. A afectat-o mai mult decât ne gândeam, a încercat Flora să justifice gestul mamei sale.

— Mătușă, știu că ai toate motivele să fii supărată, a zis Ros îmbrățișând-o. Și aș fi de acord să o certi în orice altă zi, dar nu astăzi, te rugăm să nu-i zici nimic astăzi. *Aita* a fost iubit de oamenii din Elizondo și nu am vrea ca ei să rămână cu

amintirea asta despre el.

— Stați liniștite, le-a zis, apoi s-a îndreptat spre ieșire, făcându-le pe nepoatele ei să răsufle ușurate și să rămână super-mulțumite.

Nu avea stomac să mai sta acolo. Avea să se întoarcă mai târziu, după ce tot circul acela se va fi încheiat.

S-a pornit spre casă, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea mai rău.

Cât de proastă fusese! Atunci când Amaia îi spusese că nu va veni, crezuse că nepoata ei luase o decizie greșită. Nu-i spusese nimic, bineînțeles. De ani buni, Engrasi iubea fără să judece, și iubirea ei era în primul și în primul rând pentru Amaia. Dar în sinea ei, se temuse ca nu cumva să vină o zi în care să-i pară rău că nu-și luase rămas-bun de la tatăl ei, o zi în care ar fi fost prea târziu, când lucrurile nu ar mai fi putut fi îndreptate. Însă acum își dădea seama că greșit ar fi fost dacă ar fi venit. Nu doar numele ei lipsea dintre cele ale rudelor de sânge, ci și cel al Amaiei. Ca un mort, ca o stafie a vremurilor trecute, al cărei nume a fost șters din toate memoriile, de parcă nu ar fi existat niciodată. A trecut podul și s-a oprit în locul unde Amaia obișnuia să se oprească, exact acolo unde era scris numele lui: Muniartea. O adiere dulce și călduță de început de septembrie a venit dinspre râu zburlindu-i o șuviță de păr.

Nimeni nu ar trebui să moară vara, nu într-o zi atât de frumoasă. Iarna din Baztán era atât de impunătoare, plină de caracter! Să mori iarna părea ceva scos dintr-un film. A luat-o spre fosta Strada Soarelui, care în ziua aceea chiar își merita numele. A închis în urma ei ușa casei și, fără a avea puterea de a mai face vreun pas, s-a așezat pe scară și a izbucnit în plâns.

Își iubise fratele. De multe ori nu fusese de acord cu el, ba chiar se enervase pe el, dar asta i se întâmpla frecvent cu persoanele la care ținea foarte mult. Toți cei care l-au cunoscut pe Juan ar spune că a fost un om bun, o persoană de treabă. Normal că niciunul din cei care spuneau așa nu știa tot ceea ce ea știa. Uneori, nu e suficient să fii bun, trebuie să fii

drept, iar fratelui ei îi lipsise curajul de a face dreptate. Permisese ca înclinația lui spre bunătate să se transforme într-un soi de infecție care-l transformase într-un preacuvios placid și, în parte, ipocrit, care a evitat orice confruntare în favoarea unei stabilități simulate.

Juan nu scăpase basma curată: în ultimii ani, tăcerea Amaiei îl făcuse să sufere. Fetița lui iubită, cea care-l iubise cel mai mult, cea care încă de mică stătea ore în șir în laboratorul de patiserie privindu-l cum muncea, cea care dansa valsul împăratului cocoțată pe pantofii lui, cea care îi desena inimi roșii, arcuite, așa cum desenează fetițele care-l iubesc pe *aita,* așa cum nu le mai desenează, după ce un fulger le oprește inima pentru o clipă. Nu fusese mereu așa: imediat după plecarea ei, Amaia i-a trimis frecvent scrisori copilăroase, pline de inimioare și de „te iubesc", scrisori pe care Engrasi i le dădea lui Juan ca să le citească, apoi le păstra la ea acasă, ca nu cumva să ajungă pe mâinile lui Rosario. Mai târziu, în adolescență, dar mai ales după ce Amaia a început studiile superioare, scrisorile s-au rărit, până când n-au mai sosit deloc. În urmă cu doi ani, Amaia se întorsese din Statele Unite și se angajase la poliția din Pamplona. De atunci nu revenise niciodată în Baztán și nici nu-și revăzuse tatăl. Ultimele zile fuseseră cele mai grele. Prăbușit pe patul de spital, fratele ei mai găsea puterea de a o întreba:

— Amaia n-o să vină, nu-i așa?

Îi fusese atât de milă de el văzându-l devorat, îmbătrânit, slăbit de boală, încât a fost cât pe ce să-l mintă, să-i toarne o născocire pioasă. Însă Engrasi mereu se mândrise cu faptul că ea nu-și va minți niciodată fratele. Uneori, chiar cu prețul lacrimilor, dar tot îi spusese adevărul. Engrasi credea că el avea nevoie de asta, pentru că adeseori oamenii buni, cum era fratele ei, sunt predispuși să fie înșelați, să își spună lor înșile minciuni nevinovate care să le permită să ducă o viață ce uneori devine insuportabilă pentru ei. Dar Engrasi nu venise pe lume ca să fie îngerul lui păzitor. Încă de când erau mici, ea se chinuise să-și țină fratele conectat la partea reală a lumii, așa că de ce ar fi făcut altfel acum, când se apropia

sfârșitul?

— Amaia nu o să vină, i-a spus.

El a strâns din buze.

— Știe că…?

— Da, știe.

— Îi transmiți un mesaj din partea mea?

— Juan… a protestat ea.

— Spune-i că am iubit-o mereu și că o rog să mă ierte.

— Juan, iubirea unui tată pentru fiica lui nu are ce căuta într-un mesaj postum…

— O să-i spui?

— O să-i spun, dar nu pentru tine, ci pentru ea. Iar în privința iertării, nu o să insist prea mult. Amaia a încercat toată viața să te ierte, își dorește asta din tot sufletul și, o vreme, chiar a crezut că a reușit…, numai că a ierta, ca și a uita, nu sunt acte voluntare, Juan. Poți pleca departe, poți încerca să nu te mai gândești, să te prefaci că nimic nu s-a întâmplat sau să-ți vezi pur și simplu de viața ta; însă fetița asta este o supraviețuitoare, iar forța care a ținut-o în viață nu admite altceva decât adevărul.

Stătuse cu el din când în când, și-au amintit de copilărie, de cântece, de povești de familie… până când și-a pierdut cunoștința. Apoi, în ultimele lui ore, Engrasi nu s-a mișcat de lângă el, împiedicând pe oricine să-l vadă murind.

A sunat telefonul și Engrasi, părăsindu-și locul de pe scară, s-a dus să răspundă. Era Ignacio.

— Engrasi, ai fost la capelă? Mi-a zis o femeie că te-a văzut, dar că ai plecat imediat ce ai sosit.

— Da, cumnata mea nu m-a trecut în anunțul familiei, și nici pe Amaia.

— Ce om rău poate fi…

— Da, mă rog, asta nu-i o noutate. Am preferat să plec ca să nu-i fac hatârul de a mă vedea tristă, și nu dintr-un singur motiv, ci din două, ca și cum nu mi-ar fi fost de ajuns că mi-am pierdut fratele. O să trec din nou pe acolo, mai târziu. L-am rugat pe administrator să mă sune după ce pleacă.

— Dacă ai stat atât de puțin, înseamnă că nu ai apucat să

vezi cine mai era acolo…

— Adevărul este că nu prea…

— Erau niște femei, dar nu din satul nostru, venite cu Rosario, la început chiar m-am gândit că poate sunt surorile ei din San Sebastián…

— Nu, nu mai vorbește cu ele de mulți ani.

— Da, știu, tu mi-ai spus, tocmai de aceea m-am uitat mai bine și…

— Și?

— Engrasi, era *lupul*. Femeia care în urmă cu treisprezece ani a încercat să o răpească pe Amaia.

Engrasi s-a gândit mult înainte de a răspunde. A-l întreba pe Ignacio dacă era sigur ar fi fost curată jignire. Vorbea puțin, iar atunci când o făcea nu era de dragul vorbelor și fiecare dintre frazele lui putea fi încrustată în piatră. Cu toate acestea, Engrasi și-a luat inima în dinți și l-a întrebat:

— Ignacio, ești sigur?

— La fel de sigur cum sunt că există un Dumnezeu.

— A trecut mult timp de atunci…

— Treisprezece ani, însă arată la fel, Engrasi. Și când spun asta nu vreau să zic că s-a păstrat bine; oricine ar spune că au trecut numai câteva ore de la ziua aceea.

Engrasi a tăcut câteva secunde, timp în care a încercat să-și ordoneze gândurile.

— Ignacio, eu te cred, a spus ea înainte de a continua, dar toate astea trebuie să aibă o explicație, nu crezi? Poate că o fi fiica acelei femei, de exemplu.

— Ăsta a fost și primul meu gând, imediat ce am văzut-o. Așa că m-am dus la Rosario ca să-i spun condoleanțe, numai pentru a o vedea mai bine pe femeia aceea. M-a recunoscut, așa cum am recunoscut-o și eu pe ea.

— Ți-a spus ceva?

— Nu, dar mi-a zâmbit. Engrasi, dinții ăia mi-au rămas gravați cu foc în memorie. Dinți de copil, ca atunci când cei noi întârzie să apară și dinții de lapte se tocesc și se ascut într-atât încât par de șobolan.

•

Administratorul a sunat-o la zece și i-a spus că plecaseră toți. A așteptat până la zece și jumătate, timp în care și-a făcut un termos de cafea ca să-l ia cu ea. Nu avea de gând să doarmă. Conform tradiției din familia ei, morții nu trebuiau lăsați singuri în prima noapte.

O datină veche de secole. Engrasi se considera o femeie modernă, însă păstra un loc în sufletul ei pentru astfel de credințe, care spuneau că sufletul nu iese din trup imediat. Că moartea era un proces lent, în care mai întâi scăpai cârma vaporului, adică moartea era evidentă, însă apoi urmau ceasuri nefaste, grele și posomorâte, până să fie sufletul capabil să se desprindă de învelișul său, ca un fluture fragil și bezmetic, care tocmai a ieșit din carapacea crisalidei. Nu degeaba exista în toate religiile o rugăciune sau un ritual prin care se cere protecție pe durata întregului proces. „Acum și în ceasul morții noastre". Nu te naști într-o clipă, nu mori într-o clipă. Sosirea și plecarea presupuneau o procedură care trebuia respectată. Iar ea, precum miile de femei dinaintea ei, avea să-și vegheze morții.

„Trebuie făcut ceea ce trebuie făcut", și-a spus, dându-și curaj înainte de a ieși din casă.

•

Juan mort aproape că nu mai era Juan. Într-un costum în care nu-l mai văzuse niciodată, cu fața atât de serioasă, avea un aer gânditor și mohorât, care nu i se potrivea deloc. Numai pe buze a găsit o urmă din zâmbetul drag și sincer, de copil, pe care mereu îl adorase la el.

A auzit un zgomot în spatele ei, ca o rafală de vânt.

Rosario.

S-a întors încet și a văzut-o. Îndoliată din cap până-n picioare, era imaginea întruchipată a eleganței. Se oprise aproape de ușile batante, care încă mai oscilau. Prin acel du-te vino al ușilor, Engrasi a întrezărit chipurile întunecate ce o însoțeau. Nu erau nepoatele ei.

Rosario zâmbea într-un mod total deplasat, dat fiind că se aflau într-o capelă și că mortul din sicriu era soțul ei.

— Deci, așa, a zis. Unde e?

Engrasi a inspirat adânc un aer mirosind a flori de înmormântare. S-a întrebat dacă nu cumva o fi fost de la vreun odorizant special. De ce locurile alea miroseau mereu la fel?

— Unde e cine?

— Știi bine cine, i-a răspuns calmă Rosario.

Engrasi a găsit putere pentru a zâmbi.

— Chiar te așteptai să o găsești aici pe Amaia?

— Știu că este aici; cum să nu-și ia copilița rămas-bun de la al său *aitatxo*?

Engrasi a privit-o lung, în timp ce mintea ei calibra totul și dădea importanța cuvenită fiecărui gest, acțiune, cuvânt.

— Nu a venit, Rosario, nici nu va veni. Și îți dau cuvântul meu de onoare că voi trăi mai mult decât tine, numai pentru a o ține la distanță de tine, pentru a mă asigura că atunci când va reveni pe meleagurile astea, o va face pentru a participa la înmormântarea ta.

Un rânjet de ură a apărut pe fața ei, iar Engrasi a întrevăzut chipul pe care Rosario urma să-l aibă peste câțiva ani, când nebunia urma să pună cu totul stăpânire pe ea. Dar deocamdată nu, deocamdată era vorba despre ură curată.

Engrasi ar fi putut jura că Rosario a gâfâit puțin, ca un animal, înainte de a răspunde:

— Nu-mi da idei, Engrasi, n-ar fi prima dată când spintecăm câinele ei de pază.

Engrasi a simțit cum o lasă genunchii și s-a sprijinit de sicriul fratelui ei.

— Târfă ce ești! i-a răspuns, tremurând de furie și de frică. Eu nu sunt un câine, dacă te apropii de mine sau de fetița mea, îți retez capul. Jur pe amintirea fratelui meu, care a luat cu el toată bunătatea noastră. Eu nu sunt Juan, am coaie și resurse psihice cu asupra de măsură pentru a nu avea probleme de conștiință din cauza morții tale. O să te omor, Rosario, și-am să dorm liniștită.

Chiar dacă trupul ei tremura ca o frunză în vânt, chiar dacă părea că se ține pe picioare numai datorită sicriului fratelui ei, cuvintele i-au țâșnit pline de un curaj și o forță suficient de

puternice pentru a fi luate în serios.

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Rosario. A dat ușor din mâini și din cap, ca și cum ar fi avut un tic nervos. S-a întors și a împins ușile batante. Umbrele care o așteptau în întuneric s-au adunat în jurul ei.

Un urlet sălbatic a brăzdat aerul. Apoi nimic. Puțin curent de aer, ca o adiere, apoi pustiul, după ce ușa de la intrare s-a închis.

Engrasi a expirat tot aerul din plămâni, apoi a inspirat adânc și s-a întors spre fratele ei, în timp ce încerca să-și stăpânească tremuratul.

— Juan, nu știu dacă ți-am zis vreodată, dar soția ta este o adevărată vrăjitoare.

76.

BALOANE METALIZATE

Austin, Texas
Sâmbătă, 3 septembrie 2005

Martin Lenx, cunoscut în ultimii ani drept Robert Davis, a parcat mașina în fața casei familiei sale, exact așa cum în urmă cu câteva zile făcuse Brad Nelson, în Florida. La fel ca acesta, a contemplat fațada casei. Dar, spre deosebire de Nelson, nu avea nici cea mai mică îndoială. Nu avea nicio reținere, nu se temea că va fi respins. Se simțea doar puțin obosit. Autobuzul cu care plecase din New Orleans făcuse o veșnicie până să ajungă la Baton Rouge, acolo unde i-a fost destul de greu să găsească o mașină de închiriat, pentru a merge la Austin. Și-ar fi dorit să intre în casă, să facă un duș, să doarmă zece ore. Dar nu putea. Plănuise totul, fiecare pas, fiecare moment, cuvintele… Întoarcerea, nașterea, revenirea acasă de la spital. Toți în salon. Poate că o s-o roage pe Michelle să cânte puțin la vioară… numai că nașterea mai

devreme a noului vlăstar precipitase totul, de parcă însuși Dumnezeu l-ar fi grăbit. S-a aplecat în față și s-a sprijinit de volan, cum făcuse Nelson. De asemenea, a încercat să se roage.

Nu a reușit.

În fața garajului a văzut parcată mașina soției lui și pata de ulei care se zărea exact sub portbagaj. Degeaba îi repetase de un milion de ori să nu o mai lase acolo, să o bage în garaj. În ultimii ani, Natalie ajunsese să fie tare delăsătoare. Martin nu acceptase așa ceva, îi spusese de nenumărate ori cum trebuie să facă lucrurile, pentru Dumnezeu! Aveau trei locuri de parcat în garaj! În ce limbă trebuia să-i vorbească? Iar sarcina nu i-a îmbunătățit cu nimic comportamentul.

Pe vremuri, ea s-ar fi deranjat măcar să mute mașina, știind că el revine din călătorie. Totuși, putea spune în apărarea ei că astăzi nu se aștepta ca el să revină acasă. Când a reușit să vorbească cu ea la spital, prefăcându-se supărat că nu putuse să fie lângă ea și extrem de bucuros pentru bebeluș, îi promisese că va ajunge a doua zi.

Martin a clătinat din cap și, uitându-se la mașina soției lui, a zâmbit sardonic.

Astăzi o mișcase puțin de pe locul în care obișnuia să o lase, ca să facă loc pentru mașina de teren a soacrei lui, mașină care aproape că ajungea pe trotuar cu roțile din spate. În curând, în loc de una, aveau să fie două pete de ulei. Razele soarelui au iscat scântei albastre din baloanele metalizate ce atârnau la geamul din spate al mașinii soacrei lui.

„E băiat”, a reușit Martin să citească textul imprimat pe burțile umflate ale babanelor. Avea un nou copil, dar asta, în loc să-l facă fericit, îi semnala doar faptul că Dumnezeu îl punea din nou la încercare. Martin Lenx s-a aplecat în față și a deschis valijoara din fața scaunului din dreapta. A luat vechiul său pistol, apoi, ridicându-se de fund ca să-și poată întinde picioarele, l-a prins la cureaua pantalonilor, între cămașă și jacheta subțire, „puțin șifonată”, și-a zis el nemulțumit. Și-a șters ochelarii cu o batistă de in pe care apoi a împăturit-o și a pus-o la loc în buzunar. Și-a trecut mâna prin părul scurt,

până la ceafă și a ieșit din mașină.

Trecând de ușa de la intrarea principală, a făcut un mic gest de consimțământ. A cotit-o spre partea laterală a casei și a ajuns la ușa de la bucătărie. Avea cheile în mână, dar nu a fost nevoie să descuie, Thomas sau Michelle o lăsaseră, ca de obicei, deschisă. A pufnit pe nas, dând din cap scârbit.

A închis ușa cu grijă și s-a asigurat că trăsese zăvorul. Nu putea risca să se trezească cu vecina pe cap.

A simțit mirosul de bebeluș încă din bucătărie. Prezența lui l-a minunat, era ca un semn al unei întâmplări extraordinare, a unei minuni. Mirosea a făptură micuță și nou sosită în viață. În alte dăți, acel miros fusese însoțit de promisiunea unei recompense, ca un curcubeu anunțând voința Domnului de a-i acorda ocazii nenumărate, de a binecuvânta noua viață. Din momentul în care a știut că urma să se nască, acel copil a fost vestitorul sfârșitului, semnul divin pe care-l așteptase pentru a-și smulge de pe ochi bandajul care-l împiedica să vadă. Disperat, ajunsese să se întrebe dacă mereu va fi așa, dacă nu cumva trăia sub efectul unui blestem care-l târa o dată și încă o dată spre acel abis al greșelilor și eșecurilor în care familia lui se prăbușea, fără ca el, biată victimă a circumstanțelor, să poată face altceva în afară de a se ruga pentru sufletele lor. Însă Dumnezeu închidea uși, dar deschidea ferestre, așa că în curând avea să vadă totul limpede. Va lua viața de la capăt, din nou, iar de data aceasta totul va fi mai bine.

Familia lui stătea de vorbă în salon. Discutau în șoaptă. Susurau. Poate că bebelușul dormea. Și-a scos pistolul, a coborât mâna până a simțit patul acestuia pe coapsă și a traversat holul. Canapeaua în formă de U, cu spătarul spre ușă, permitea să se vadă în prim plan capetele lui Thomas și Michelle. Se așezaseră de o parte și de cealaltă a soacrei lui. Natalie stătea în fața lor. Se uita fermecată la bebeluș și nici măcar nu și-a ridicat privirea când el a ridicat arma și i-a lipit țeava de capul soacrei lui. Așa stăteau lucrurile, ea trebuia să moară prima.

A auzit zgomotul scos de piedica trasă.

— Martin Lenx, mâinile sus, sunt agent FBI, ești arestat, a

spus Amaia din spatele său, cu arma îndreptată spre capul bărbatului.

Martin s-a strâmbat, contrariat.

Catherine, Michelle și Thomas au țâșnit în picioare și au trecut de cealaltă parte a canapelei, lângă Natalie și bebeluș. O priveau îngroziți. Bebelușul a început să plângă. L-a urmat Catherine. Soția tremura, însă băiatul o îngrijora de-a dreptul. Stătea în picioare, nemișcat și privea fix la tatăl său.

A auzit vocea gâtuită a fetiței.

— Tată, ce se întâmplă?

Martin i-a privit și și-a permis până și să zâmbească.

— Nu-i nimic, îngerașul meu.

Amaia clocotea pe dinăuntru. „Nu-l lăsa să vorbească cu ei”.

— Gura și faceți ce vă spun, Lenx!

— Vă înșelați. Eu sunt Robert Davis, nu știu pe nimeni cu numele…

— Gura!

Femeile gemeau speriate, plânsul fetiței s-a amestecat cu cel al bebelușului.

„Liniștește-i pe ostatici. Acum!”

— Ghemuiți-vă și stați acolo nemișcați, imediat o să se sfârșească totul, a zis.

Au ascultat cu toții, în afară de adolescent.

„Păstrează-ți calmul”, și-a zis, „nu mai e mult”.

— Martin Lenx, lasă arma jos și ridică mâinile, nu o să repet.

Martin nu a lăsat arma, însă a început să-și ridice încet brațele, în timp ce se întorcea lent.

„Nu, nu, ceva nu e în regulă”. Martin se mișca și nu trebuia să facă asta, se întorcea spre ea, voia să o vadă. Martin avea cincizeci și cinci de ani, dar se păstrase bine, era zvelt și atletic. Se întreba ce șanse avea, voia să afle câți polițiști erau.

— Nu mișca! i-a strigat ținând arma cu ambele mâini.

Atingerea, mereu liniștitoare, a pistolului nu a fost suficientă de data aceasta. Cele nouă sute de grame ale Glockului cu care se antrenase de mii de ori atârnau acum

mult mai greu. Simțea picăturile de transpirație curgându-i de la subsuori și între sâni.

Martin era un specialist în factori de risc, un analist al probabilităților. Nu își bătuse joc de justiție timp de optsprezece ani pentru că era un tont, un indolent sau un netot. Nu mai erau alți polițiști; dacă ar fi fost, ar fi intervenit deja. Era numai ea, singură, și după voce și-a zis că trebuie să fie foarte tânără, cu siguranță lipsită de experiență, îi simțea mirosul de transpirație din cauza stresului și mai mirosea a ceva, mult mai înțepător și mai pestilențial… S-a întrebat a ce.

Amaia intuise că adolescentul le va face probleme, reieșea limpede din atitudinea lui. Continua să stea în picioare, sfidător, se uita la tatăl său ca la un dușman și Amaia și-a dat seama că nu se înțelegeau bine de mult timp. Adolescenții au un radar cu care detectează psihopatiile paterne, un radar care funcționează la băieți imediat ce trec de prima copilărie, un radar fundamentat pe adorație, candoare și iubirea necondiționată specifică copilăriei. Se vorbește mult despre dragostea părinților pentru copiii lor, dar nimeni nu iubește așa cum iubesc copiii, de aceea nimeni nu judecă așa cum judecă un adolescent.

— E adevărat ce spune? Vrei să ne omori, tată? a întrebat băiatul cu gravitate.

„Tată” a sunat ca o insultă.

Mișcările imperceptibile ale lui Lenx o obligau să își schimbe poziția; dacă nu rămânea în spatele lui, nu putea să-i răsucească brațele pentru a-i pune cătușele.

„Să-i pui cătușele? Dar încă este înarmat, nu a aruncat revolverul”.

— Martin Lenx, aruncă arma, te avertizez pentru ultima dată.

— Tată… a spus băiatul.

— Taci, Thomas, i-a zis Lenx, întorcându-se ușor spre el.

— Nu tac, i-a răspuns băiatul și a făcut un pas spre tatăl său.

— Thomas, te rog! l-a implorat maică-sa speriată.

Dar băiatul a mai făcut un pas în față, iar sora lui și bunică-

sa și-au întins brațele spre el, ca niște vrejuri de vie, încercând să-l oprească.

— De asta intrai noaptea în camera lui Michelle?

— Taci, i-a strigat Lenx și s-a întors cu totul spre el.

Acum numai canapeaua se mai afla între cei doi.

— Venea în camera ta? a întrebat soția, privind-o pe fetiță.

Pe fața ei a apărut brusc o expresie nouă care, pentru o clipă, a făcut-o să aibă o anumită frumusețe, iar Amaia a remarcat asemănarea cu fiul ei.

Fetița plângea, dar a dat din cap că da, în timp ce a zis:

— Mă speria…

Privirea soției s-a umplut de repulsie; cea a băiatului, de violență.

— Pentru Dumnezeu! a exclamat Lenx indignat. Este fiica mea, nu m-aș atinge de ea niciodată. Sunteți mai perverși decât credeam, dacă vă trece prin cap așa ceva.

Și-a lăsat brațele în jos și a observat arma, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama că era acolo.

— Lenx, mâinile sus, acum! i-a strigat Amaia, pregătită să tragă.

Însă Lenx îl privea pe fiul său adolescent, de parcă ar fi fost numai ei doi în încăpere.

— Nu, nu o atingeai, a spus Thomas, dar ne-ai omorî pe toți fără să clipești, știu asta de mult timp.

— Taci!

— Ți-ai făcut antrenamentul cu familia Andrews, de asta a dispărut vioara lui Mic…

— Taci! Thomas, taci!

— Nu ne iubești, a spus Thomas cu simplitate, ca și cum ar fi vorbit despre ceva de la sine înțeles.

„Nu mă iubești”, a spus o fetiță în mintea Amaiei.

— Taci! i-a strigat din nou Lenx, tot mai furios.

„Taci!”, i-a spus mama ei, venind spre ea.

— Nu ne-ai iubit niciodată, a spus Thomas.

„Niciodată nu m-ai iubit”, a spus Amaia la nouă ani.

— Nu v-am iubit?

„O să-și omoare fiul, o să-l împuște, la fel cum ea a vrut să

te omoare pe tine”.

— Lasă arma jos! a strigat Amaia, mișcându-se într-o parte, pentru ca Lenx să vadă că-l amenință cu arma.

Martin Lenx a auzit-o și a fost de parcă vocea ei l-ar fi readus la realitate. S-a întors și a tras.

Glonțul a lovit-o pe Amaia în piept, iar impactul i-a golit plămânii de aer. A căzut pe spate. Cu o jumătate a corpului în salon, cu cealaltă jumătate pe hol. Amețită, dar conștientă, a auzit țipetele lor. Bebelușul plângea. Și în tot acest timp, Amaia se minuna că nu o durea nimic, doar că simțea că se sufocă. A deschis gura și a inspirat adânc, ca să umple vidul care creștea în ea. Și atunci a ajuns și durerea. Intensă, uriașă. Mortală. A gâfâit îngrozită și și-a înălțat capul ca să încerce să vadă. O pată mică, nu mai mare decât o monedă, îi apăruse pe piept în locul unde se afla, era absolut sigură, apexul inimii ei.

„E șocul împușcăturii, e șocul, ai citit de mii de ori despre asta, nu te mai gândi la glonțul din tine”.

A încercat să-și ducă o mână la piept și a observat că încă strângea arma. S-a gândit că instructorul ei s-ar fi simțit mândru de ea.

„Strânge arma ca și cum ar vrea să ți-o fure”, îi spusese Salvador, când o învățase să tragă, în Pamplona. Și-a zis că era ciudat la ce se gândesc oamenii înainte de a muri. A ridicat cealaltă mână și a dus-o instinctiv spre locul unde o lovise glonțul, gândindu-se la vesta antiglonț pe care fusese obligată să o lase în New Orleans, înainte de a urca în autobuz. Aproape că-l auzea pe instructor spunându-i: „Nu există pe lumea asta nicio armură care să facă față gloanțelor; numai iscusința polițistului, nu vesta, îl va scăpa de glonț”.

Auzea strigătele lor ca de la mare depărtare. Nu vedea nimic de canapea, dar auzea strigătele de ajutor ale băiatului. Gâfâind, s-a ridicat într-un cot. Și-a ținut respirația, pentru că fiecare gură de aer îi provoca o durere atât de intensă, încât îi împăienjenea privirea, ca și cum ar fi fost gata să leșine. Și nu avea voie să leșine, era cea de-a doua regulă când ești împușcat. Fără să lase arma, a început să se târască spre interiorul salonului, cedând impulsului de a privi locul unde

se afla când fusese împușcată. Nu se vedeau urme de sânge. Glonțul rămăsese înăuntru. A avut viziunea plumbului cuibărit lângă inima ei, țesutul distrus și venele sparte.

„Nu mai face asta. E șocul împușcăturii”.

Inima ei înnebunită, de sălbăticiune, îi bubuia în urechi.

„Dacă intri în panică, o să faci tahicardie, apoi fibrilație, iar apoi…”

A încercat să-și ducă o mână la rană. A apăsat și durerea a străbătut-o dintr-o parte în cealaltă, trasând în mintea ei traiectoria glonțului, însă imediat durerea a fost mai suportabilă.

„Îmi pare rău, domnule instructor, va trebui să țin arma numai cu o mână, dar vă promit că vor trebui să mă omoare ca să mi-o ia”, și-a zis în gând și asta a făcut-o să se simtă mai bine.

S-a târât pe coate și genunchi, incitată de țipetele băiatului, de plânsetul nou-născutului, de țipetele femeilor. Și-a dat seama că abia mai vedea. Adrenalina secretată de creierul ei pentru a o menține în viață îi producea un soi de orbire parțială, ca și cum s-ar fi uitat printr-un vechi ochean. Salonul, scăldat în lumina unei zile însorite din Texas, se transformase în tunelul întunecat despre care vorbesc cei care au supraviețuit unei împușcături.

Mai avea puțin până la canapea. Trebuia să se ridice în picioare, dar și-a dat seama că nu putea renunța la a-și apăsa pieptul cu mâna. Folosindu-se de armă ca de un piolet, și-a pus brațul pe cotiera canapelei și a reușit să se împingă suficient de mult încât să se ridice în genunchi. Și-a înălțat capul și imediat și-a dat seama că nu fusese o idee bună. Un văl de transpirație i-a acoperit pielea și greața care a apucat-o era cât pe ce să o facă să cadă. S-a ținut cât de strâns a putut, simțind, totodată, că nu va fi capabilă să se ridice în picioare. A încercat să înainteze în genunchi, mult aplecată în față, ca și cum s-ar fi îndoit din cauza unor spasme, sprijinindu-se de canapea, clătinându-se ametită, luptând cu nevoia de a trage cât mai mult aer în piept, aer vital, dar în același timp un aer care o ucidea, făcând-o să scâncească de durere și să-i

îngreuneze încercările de a întrezări ceva prin pâcla febrilă.

Lenx stătea deasupra fiului său. Așezat călare peste el, încerca să-l țintească cu arma, pe care băiatul, luptându-se din greu, reușea să o îndepărteze de el. Maică-sa și sora lui țipau isteric. I s-a părut că aude soneria de la intrare, chiar și niște bătăi în ușă… Și-a ațintit pistolul spre Lenx. În condiții normale, ar fi tras. Și-a dat seama că nu avea suficientă precizie și că nu putea risca să nimerească vreun alt membru al familiei. S-a aplecat ușor, încercând să țintească cât mai precis, însă era atât de slăbită, încât a căzut în față, lângă Lenx, care continua să se lupte cu fiul său. Bebelușul plângea. Amaia și-a luat mâna de pe piept și s-a sprijinit pe ea. O cuprinsese o amețeală nemaipomenită. A simțit că-i vine să vomite. Incapabilă să țină arma ridicată, a coborât-o până a atins gamba lui Martin Lenx și a tras.

Martin Lenx a urlat și s-a rotit asemenea unui animal ca să se uite spre locul în care osul explodase. S-a prăbușit pe o parte, lăsând la vedere bucățele din osul spart și tendoanele albe, deschizându-se ca o floare, țâșnind prin țesătura pantalonilor lui bine călcați. Revolverul i-a căzut din mână.

„Lasă arma pe mai târziu, acum pune-i cătușele”.

S-a aruncat asupra lui, călare peste el, i-a răsucit brațele cu furie și i-a pus cătușele. Apoi, a pipăit dușumeaua până a dat peste arma la care Thomas se uita siderat. Și-a pus revolverul la curea și i-a făcut un semn negativ băiatului. Apoi, leoarcă de sudoare și copleșită, s-a lăsat să cadă lângă Lenx. Ceilalți membrii ai familiei fugiseră din salon și, ca de la depărtare, îi auzea cum strigau chemând poliția. Lenx, tăcut, încătușat, stătea nemișcat, cu fața în jos și o privea scârbit. Cu aerul acela al lui de superioritate morală, pe care nu-l pierduse nici acum, când zăcea la pământ, pătat de sângele scurs din pieptul Amaiei.

— Pentru Dumnezeu, puți a urină, a spus Lenx, recunoscând izul înțepător de amoniac pe care ceva mai devreme nu reușise să-l identifice.

S-a uitat la el gâfâind amețită; simțea că leșină.

— Tâmpitule, a reușit să îngaime.

Nu a leșinat.

Era adevărat, puțea. A ridicat mâna de pe rană. Era de rău augur. Sângele era negru, ca în bătaia razelor de lună sau ca al unui cadavru. Dar în ultimele minute reușise să respire ceva mai bine. A căutat urma lăsată de glonț, și-a sfâșiat puțin tricoul, a pipăit și a simțit ceva. Și-a smuls de la gât săculețul din păr de capră, spart și îmbibat cu acel lichid negru și duhnitor. L-a dus la nas și l-a mirosit. Emana un iz respingător de putrefacție și moarte. Glonțul, mat, plumburiu, zăcea în mijlocul săculețului, ca o piatră prețioasă în mijlocul unei bălți de petrol. Neîncrezătoare, și-a verificat pieptul, palpând locul dureros și învinețit. Scăpase nevătămată.

S-a întors spre Lenx și i-a privit chipul, surprinsă de cât de bine intuise. Aceeași tunsoare, același costum anost, aceeași curățenie din urmă cu optsprezece ani; nu-și schimbase nici măcar modelul ochelarilor, care îi atârnau acum de o ureche. Un om cu obiceiuri. Obiceiuri proaste.

I-a zis:

— Martin Lenx, ești arestat pentru că ți-ai ucis mama, soția și copiii, în Madison, în urmă cu optsprezece ani, pentru uciderea familiei Andrews, în Galveston, în urmă cu opt luni și ești suspect de uciderea acel puțin încă șase familii, în diverse locuri din țară și pentru încercarea de a-ți asasina familia astăzi, în Austin, Texas. Ai dreptul… a continuat ea să-i turuie drepturile, în timp ce mai mulți polițiști din Austin intrau în salon.

77.

UN OM NORMAL

Edificiul J. Edgar Hoover, sediul FBI.
Washington, D.C.
Vineri, 16 septembrie 2005

Amaia semna un vraf de declarații, așezată pe un scaun din biroul directorului Jim Wilson, care în ziua aceea, pentru a-i face concurență lui Verdon, purta un costum bleumarin. Proastă alegere, nu aveai ce compara. Verdon, sprijinit de pervazul ferestrei ce da spre strada Pennsylvania, avea aerul unui căpitan de pușcași marini, la un milion de ani distanță de insipidul director Wilson.

Amaia a mai semnat o duzină de documente, apoi a lăsat ușurată pixul din mână și a aruncat o privire spre bagajul ei de lângă ușa de la intrare.

— Sunteți sigură că nu vreți să rămâneți? a întrebat directorul, observând că Amaia se uita la bagaje.

— Sunt sigură, a spus ea întinzându-i documentele.

— Mă văd nevoit să insist, FBI ar trebui să reconsidere situația dumneavoastră.

— Tata a murit când Katrina s-a abătut asupra orașului New Orleans, a spus, fără nicio explicație.

Era pentru prima dată când spunea asta cu voce tare, poate de aceea a avut greutate și suficientă încărcătură emoțională încât să-l tempereze pe director.

Wilson și-a dat seama că Dupree îi dăduse vestea. A măsurat-o din priviri. Fără îndoială, informația aceea îl ajuta să pună lucrurile cap la cap. Toată presiunea, plus vestea aceea…

— Înțeleg. Poate mai încolo…

Amaia a făcut un gest ambiguu.

— Știți că oricum va trebui să colaborați cu psihiatrii legiști care studiază profilul lui Lenx. Să ai la îndemână un asemenea individ și să fie și viu, e mană cerească pentru studierea comportamentului criminal.

— Bineînțeles.

Wilson a verificat fiecare semnătură din josul paginii. Din interiorul FBI-ului, operațiunea fusese considerată destul de confuză, dar pentru restul lumii apăruse fără fisură și culminase cu arestarea unui periculos ucigaș în serie, care în ultimii optsprezece ani fusese în capul listei cu cei mai căutați oameni de către FBI și, în plus, fusese arestat de către o agentă

legitimată pe termen limitat, aleasă de Aloisius Dupree ca să facă parte din echipa lui de elită.

Cel mai dificil, fără îndoială, fusese să discute despre întoarcerea ei în Spania. Au încercat să o convingă și cu frumosul, și cu urâtul de cât de important era să fie prezentată presei drept o agentă FBI.

Până la urmă, au cedat în fața îndărătniciei ei. În schimb, acceptase să apară la conferința de presă, alături de Verdon, directorul departamentului de criminalistică și de Johnson, care, deși umărul îi era aproape vindecat, continua să poarte fașa ortopedică trecută pe după gât, ceea ce îi dădea un aer romantic de erou. În costum, cu însemnele FBI la vedere, era imaginea vie a eficienței. În scurtul ei CV, care începea de la doisprezece ani, fuseseră incluse notele ei excelente și menționate toate colegiile nord-americane prestigioase unde învățase, Universitatea Loyola, studiile academice și impecabila formare și dedicație de când depusese jurământul de loialitate la FBI, fără să se precizeze că asta se întâmplase abia cu două săptămâni în urmă.

La televizorul din spatele ei se transmitea, în buclă, conferința de presă. Imaginile din prim-plan cu Amaia și Johnson alternau cu o fotografie din arhiva oficială a agentului Dupree.

În timpul ultimelor zile, „exterminatorul de familii”, așa cum îl numise presa, fusese capul de afiș al știrilor. Fotografii vechi, în alb-negru, cu casa lui din Madison, în care își ucisese prima familie, cu optsprezece ani în urmă, alternau cu imagini cu casa lui din Austin. Doamna Davis, ascunzându-și fața, în timp ce încerca să intre în propria casă, și tânărul Thomas privind direct la cameră. Fotografii de sus cu orașul New Orleans și altele făcute în diferite zone ale țării unde avuseseră loc dezastre naturale și care susțineau că reprezintă ferma familiei Jones, sau casa familiei Miller, deși nu era așa. A zâmbit văzându-l pe Clayton Gray expunându-și teoria cu mireasa plouată, în timp ce arăta fotografiile cu familia Lenx pozând în studioul său și cu Martin Lenx singur, cu acel straniu zâmbet de Gioconda. Grey a vorbit și despre pasiunea

lui pentru gestică, menționând și că o agentă FBI îl lăudase pentru asta, și că acum, dacă tot se pensiona, se va înscrie la universitate pentru a studia limbajul nonverbal. Mai apărea și micuțul Albert care povestea cum scăpase cu viață de două ori într-o zi: mai întâi scăpase cu bine de trecerea uraganului, apoi de Lenx, când ajunsese la ferma familiei Jones. Se părea că tatăl lui Albert nu avea nimic împotrivă ca televiziunea să-i împuie capul copilului. Plata înainte. Încă purta un bandaj la picior. Amaia s-a întrebat dacă chiar mai avea nevoie de el.

Știrile se deschideau cu Martin Lenx și știa că mai multe programe specializate încercau să obțină date pentru a face documentare despre cazul Lenx, care ajunsese să fascineze toată țara. Toată lumea. Nepăsarea cu care scăpase de prima lui familie și modul dement în care repetase pas cu pas întreaga lui viață anterioară. Fiecare informație, fiecare nouă descoperire despre anodina și extraordinara viață a lui Lenx erau studiate de cohorte de experți din televiziuni, care analizau totul, de la privirea lui până la ce îmbrăcăminte purta. Amaia a râs din toată inima când un grafolog a afirmat că din semnătura lui Robert Davis reieșea clar că e un bărbat dominator și violent. Totul era măsurat, totul era analizat. Până și soțiile lui semănau între ele. A avut același număr de copii, născuți în aceeași ordine. Casa din Austin nu era atât de impunătoare precum cea din Madison, moștenită de la părinții săi, dar avea un aer clasic, o arhitectură frumoasă, care amintea de fosta lui casă. Mai întâi fusese un angajat insipid la o firmă de credite, apoi un angajat insipid la o companie de asigurări. Discret. Formal. Cumpătat. Tăcut, dar politicos și educat. În fața camerelor, colegii săi repetau uluiți aceleași clișee: „Părea un om absolut normal! Nu-mi vine să cred!”

Dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenția era, fără îndoială, faptul că Lenx nu-și schimbase deloc înfățișarea. Purta același păr tuns foarte scurt, cu briciul. Același gen de costum, curat, dar nu foarte scump. Aceleași cravate anoste și același model de rame de ochelari, de baga, gândindu-se, probabil, că îi confereau aerul de respectabilitate după care tânjise mereu. Mergea cu regularitate la biserică, era un membru activ al

congregației și își cumpărase de două ori același model de mașină. Ascuns în plină lumină. Un om normal.

Directorul Wilson a închis televizorul și i-a spus:

— Bine, agentă Salazar, o să vă tot vedeți la televizor, în următoarele luni vă vor menționa întruna. Agenta care l-a prins pe cel mai discret asasin din istoria recentă a poliției. Puteți fi mândră.

— Mulțumesc, domnule, dar mi-am făcut datoria și atât.

— Nu fiți modestă, nu vi se potrivește deloc. În plus, chiar dacă tonul meu pare să spună altceva, să știți că vă felicit cu sinceritate. Numele dumneavoastră va intra în rândul celor mai buni agenți FBI; ați fost împușcată în plin, ați capturat un ucigaș de familii și toate astea, sub conducerea mea, a adăugat zâmbind.

Amaia a tras aer în piept, încă o mai durea puțin dacă inspira adânc, și a dat din cap că era de acord.

— Am aflat de dumneavoastră după ce ați scris raportul acela ingenios despre cazul compozitorului și i-am spus lui Dupree: „Măiestria nu justifică impertinența”.

— Nu am vrut să fiu impertinentă, a spus ea.

— Nu trebuie să vă justificați, așa sunteți. Dar, fără îndoială, ați avut cel mai bun maestru. Ce ne puteți spune despre agentul Dupree?

Amaia a tăcut câteva secunde pentru a-și pune ordine în gânduri. Era important, pentru că deja dăduse cel puțin o duzină de declarații în această privință, atât scrise, cât și verbale, și era sigură că avea să mai dea încă o duzină, dacă nu mai multe.

— Ultima dată când l-am văzut a fost exact înainte ca agentul Johnson, detectivul Charbou și cu mine să ne întoarcem la New Orleans, la ordinele lui, pentru că fuseserăm anunțați de la urgențe că fusese comisă o crimă ce semăna cu modul de a opera al lui Martin Lenx, numit de către investigatori „compozitorul”. Agentul Dupree era în perioada de convalescență după o leziune cardiacă, iar detectivul Bull a rămas cu el. Cu câteva ore mai devreme, găsiserăm casa în care erau ținute captive fetițele. O cabană de pescari

părăginită, care s-a scufundat după ce am ieșit din ea. Fetițele nu erau acolo, dar indiciile găsite ne-au dus la un suspect, Dominic Darrel. Credem că era un intermediar. Și cel mai probabil fetițele fuseseră duse la Baton Rouge, pentru a fi predate. Poate că Dupree, după ce noi am plecat spre New Orleans, i-a cerut lui Bull să urmeze pista aceea.

Wilson a privit-o pe Amaia făcând gestul de a depăna lâna.

— Da, da, da, știu, știu, asta ați spus și în raport și exact asta a declarat și Johnson. Nu avem declarația detectivului Charbou, a continuat directorul Wilson, pentru că încă n-am reușit să dăm de el. Lucrurile continuă să fie complicate la New Orleans, nu există linii de comunicare stabile, se vorbește despre mii de morți și dispăruți, dar îmi închipui că, dacă am reuși să vorbim cu el, ar spune aceleași lucruri.

Amaia și-a lăsat ochii în jos pentru o secundă, încercând să-și alunge din minte imaginea lui Charbou când i-a spus că el era cel vânat.

— Dupree a suferit un atac de cord din cauze nespecificate, bineînțeles: nu există niciun raport medical, sau vreo modalitate de a-i identifica pe cei care l-au tratat. Spitalul Charity a fost evacuat și a fost declarat în stare de ruină. Dar, deși a fost internat în spital și avea misiunea de a-l prinde pe compozitor, ați decis să mergeți în mlaștini, după ce un copil, Jacob Emerit, a citit directorul din raport, i-a auzit pe răpitori vorbind despre locul de acolo.

— A fost decizia lui Dupree, a precizat Amaia.

Johnson a ridicat mâna bună, cerând voie să explice.

— Spitalul funcționa pe avarii. Mai aveau combustibil pentru generator numai pentru cincisprezece ore. Blocul operator nu mai funcționa, nu mai aveau medicamente, în afară de câteva calmante. Agenta Tucker tocmai anunțase că-l prinsese pe Brad Nelson în Florida, crezând că e compozitorul. Deci cazul nostru se încheiase și ne aflam prinși într-un oraș din epoca de piatră. Dupree s-a gândit că putem rezolva cazul în care ne văzuserăm prinși fără voia noastră, era un imperativ.

— Da, a răsunat vocea lui Verdon, de care aproape că

uitaseră și care continua să stea lângă fereastră. Fără îndoială că uraganul Katrina și situația catastrofală din New Orleans s-a transformat pentru dumneavoastră în cel mai bun alibi, scuze, am zis alibi?, am vrut să spun justificare.

S-a apropiat de masă lent, lăsând deliberat ca tăcerea să atârne asupra lor, până când a ajuns lângă Wilson.

— Agentul Dupree continuă să fie dispărut, aveți vreo explicație pentru asta?

— Mă rog, a îngăimat Amaia. Nu are rost să vă spunem cât de complicată este în aceste momente situația de acolo. Era să murim când am plecat din New Orleans, iar când ne-am întors, agentul Johnson a fost împușcat. Noi am plecat cu singura ambarcațiune pe care o aveam la îndemână, iar agentul Dupree se simțea foarte rău când l-am lăsat în grija detectivului Bull și a acelui tămăduitor din mlaștini, despre care pot spune că era cel mai apropiat de ideea de medic din tot ce am găsit pe acolo.

— Dupree v-a spus că se va întoarce la New Orleans după ce se va simți mai bine, a presupus directorul departamentului de criminalistică.

— Mai ales când ar fi fost în siguranță, a intervenit Johnson, și, cu tot respectul, cred că acel moment încă nu a venit. Dumneavoastră chiar nu aveți idee despre ce se întâmplă acolo. Orașul e într-o stare tot mai rea cu fiecare oră care trece, condițiile sunt mizerabile. Soldații îi evacuează pe locuitori și continuă să apară cadavrele celor care au murit înecați în propriile case, în timpul uraganului, când apa a urcat, sau a celor care au murit de sete pe podurile de pe autostrada interstatală. Nu există apă, nici alimente, temperaturile trec de treizeci și cinci de grade, iar lunetiștii trag asupra oricui le vine cheful, a spus arătând spre brațul bandajat. Locul acela nu mai pare un oraș, ci un infern.

— Exact ce spuneam, a precizat Verdon, un alibi perfect.

Pufnetul de iritare al lui Johnson s-a auzit în tot biroul. Totuși, un agent rănit în misiune putea să-și permită anumite libertăți.

Verdon s-a uitat în altă parte. Wilson i-a continuat ideea:

— Aceeași „justificare” de care v-ați folosit ca să nu intrați în contact cu noi, ca să nu cereți întăriri, ca să nu raportați despre noile supoziții…

Amaia se cam săturase: făceau iarăși aceleași jocuțe dialectice, care le plăceau atât de mult, numai că și ea avea în spate experiența a sute de interogatorii. Nu înțelegeau ce voiau cu asta. Doar ei fuseseră cei mai interesați să prezinte o „versiune oficială”.

— Insinuați că nu am procedat corect din punct de vedere legal? Pentru că dacă asta…

— Cu tot respectul, domnilor directori, a intervenit Johnson, nu existau probe, nu exista nimic… Nu aveam analize detaliate, nu aveam cu ce să comparăm, nu existau rapoarte ale medicului legist și nici balistice, nu au fost comparate trăsăturile fizice, vocea sau scrisul, nu aveam martori și nici nu aveam parte de vreun suport criminalistic sau de medicină legală. Cadavrele de la ultimele crime încă putrezesc la locul faptei, fără să fi fost înregistrate de către cineva până acum. Aparatura tehnică pe care am avut-o la îndemână a fost cea folosită de agenta Tucker pentru a-l aresta pe Nelson, după care am pierdut orice legătură cu ea. Amintiți-vă că, oficial, în acel moment, compozitorul era arestat. Subinspectoarea Salazar a ajuns la Lenx urmându-și instinctul de investigatoare, mergând pe urmele lui. V-a spus deja că a fost sigură că era el numai după ce a ajuns acasă la el și i-a cunoscut familia, până atunci nu a avut nimic concret despre care să raporteze. Și exact când stătea de vorbă cu soția și cu copiii, Lenx s-a întors din călătorie, decis să-i ucidă. Prezența ei acolo a fost providențială, pentru că altfel, Lenx ar mai fi și astăzi fantoma din ultimii optsprezece ani.

Pe chipurile lui Wilson și Verdon se vedea clar că nu înghițeau povestea.

— Am reușit să-i localizăm și să stăm de vorbă cu familia Emerit, cu bunicii lui Jacob Emerit, a spus observând reacțiile lui Johnson și Amaia. Doamna ne-a povestit că baronul Samedi i-a răpit nepoatele, că soțul ei a tras într-un zombie, că l-au rănit încercând să-i scoată inima din piept și că unul

dintre agenții care au venit să-i salveze a suferit un infarct când a văzut fața acelui zombie.

Johnson a rămas nemișcat, însă Amaia a ridicat din sprâncene în semn de răspuns.

— Bineînțeles că n-au auzit niciodată de o organizație criminală numită Samedi, a spus Wilson.

Amaia și-a țuguiat buzele și a clătinat negativ din cap.

Directorul Verdon a deschis un dosar cu coperte de carton care era pe masă și le-a dat Amaiei și lui Johnson câte o copie.

— E raportul pe care l-am primit de la biroul șerifului din Baton Rouge, Louisiana.

Amaia și Johnson au început să citească, în timp ce Verdon le explica:

— Ieri-noapte, detectivul Jason Bull, de la poliția din New Orleans, a solicitat ajutor în timpul unui schimb de focuri de armă la periferia orașului. Detectivul a declarat apoi că ajunsese acolo pe urmele unui individ suspect de a fi fost implicat în răpirea fetițelor Bella și Ania Emerit, după ce uraganul Katrina se abătuse asupra orașului New Orleans. Nu era deloc sigur, până când, în mod aproape providențial, în timp ce-l urmărea, a asistat la momentul în care minorele au fost predate unui grup armat, care a deschis focul imediat ce detectivul s-a legitimat. Jason Bull crede că a rănit pe cel puțin unul dintre ei, dar atât suspectul Dominic Darrel, cât și ceilalți au fugit de la fața locului. Fetițele sunt bine, în acest moment se află într-un spital, sub observație, până vor sosi părinții lor ca să le ia acasă.

— Agentul Dupree era cu detectivul Bull? a întrebat Johnson.

Verdon și-a lăsat capul pe un umăr și l-a privit lung. A expirat pe nas tot aerul înainte de a răspunde.

— Nu, nici vorbă. Detectivul a declarat că agentul Dupree a rămas în grija unui tămăduitor din mlaștini, pentru că era prea slăbit pentru a putea călători. Șeriful din Terrebonne tocmai ne-a confirmat că locuința lacustră în care se presupune că s-ar fi aflat Dupree a dispărut cu totul, a fost înghițită de ape. Șeriful crede că s-a scufundat încă din timpul

uraganului Katrina, dar, firește, asta nu e atât de ușor de știut. Nu au găsit niciun corp înăuntru, dar, după cum știm, mareea ciclonică a târât în golf tone de apă și nămol.

Amaia a oftat.

— Nu știu ce să zic. Sper ca agentul Dupree să fie bine și să-l găsiți cât mai repede…

— Firește, a spus Wilson.

— Am încheiat? a întrebat ea.

S-au ridicat în picioare pentru a-și lua la revedere și și-au dat mâna. Înainte de a ieși în urma lui Johnson, Verdon a privit-o în ochi.

— Măiestrie sau impertinență?

Ea a zâmbit binevoitoare înainte de a răspunde:

— O nebunie.

Cei doi bărbați au rămas tăcuți după ce ușa s-a închis. Energia femeii continua să plutească în aer ca o vrajă.

Wilson a oftat melancolic, apoi, ca pentru a-și alunga slăbiciunea, s-a grăbit să spună:

— Ar fi continuat să ne facă probleme… Poate că e mai bine că pleacă.

Verdon l-a măsurat din cap până-n picioare.

— Vorbești serios? Optsprezece ani, Wilson. Optsprezece ani, a spus, referindu-se la timpul cât le luase ca să-l prindă pe Lenx.

Wilson și-a mușcat buzele, regretând ceea ce spusese.

— Nu, bineînțeles că nu, ar fi fost mai bine să rămână. E impertinentă și iscusită, dar cu timpul am fi îmblânzit-o noi.

— Așa cum l-am îmblânzit și pe Dupree, nu?

EPILOG

Pamplona
Noiembrie 2005

Amaia a văzut numărul necunoscut de pe ecranul telefonului ei. Totuși, a răspuns.

Vocea lui Dupree a ajuns până la ea din cealaltă parte a oceanului.

— Salazar, s-a lăsat deja noaptea în Baztán?

Amaia a zâmbit înainte de a răspunde.

Am început să scriu romanul acesta în 16 aprilie 2017, în camera mea, cu numărul 105, din hotelul Dauphine, din New Orleans, și l-am terminat în data de 16 iulie 2019, în același loc.

GLOSAR

Aita: Tată.

Aitatxo: Tătic.

Awrite!: Intraductibil, sau, cel puțin, fără sens. Răspunsul la salut în New Orleans.

Basajaun: Stăpânul pădurii, în limba bască. Creatură antropomorfică în mitologia din Țara Bascilor și Navarra, în general binevoitoare, care veghează asupra echilibrului dintre om și natură. Porecla dată asasinului din *El guardian invisible,* primul volum din *Trilogia Baztán.*

Bayou: De la *choctaw bayuk,* care înseamnă „izvor", „curgere". Termen geografic care în Louisiana înseamnă un loc cu apă curgătoare în interiorul unei zone mlăștinoase.

Bazagrá sau Bazagreá: Numele unui demon voodoo, derivat din Baal și Belzebut. Apare la vechii sumerieni, iar în Vechiul Testament apare sub numele de Baal. Cuvânt utilizat pentru a invoca un blestem.

Bihotz: Inimă, în limba bască.

Bitxito: Neastâmpărat, obrăznicătură, dar folosit cu afecțiune (în limba bască).

Bokor: Unul dintre gradele unui preot voodoo. Un preot uns bokor poate practica *lukumi* (șarpe), magia neagră. Cealaltă variantă este *conga* (curcubeu), magia albă. Același vrăjitor poate fi inițiat în ambele, „să lucreze cu ambele mâini".

Crawfish boil: Ceaun folosit pentru a fierbe raci, o practică obișnuită în familie sau cu prietenii, în grădină sau chiar pe stradă.

Eguzki-lore: Armurariu, floare folosită drept talisman în mitologia bască. Datorită asemănării ei cu soarele i s-au conferit calități protectoare împotriva făpturilor nopții și, mai ales, împotriva vrăjitoarelor și vrăjilor acestora. Se pune la ușa casei și a grajdului, pentru apărare.

Fifolet: Foc rătăcitor, flăcări albastre legendare care plutesc deasupra apelor în mlaștinile din Louisiana. Conform

tradiției, sunt spiritele celor morți în mlaștini.

Gabon: „Noapte bună”, în limba bască.

Gaueko: Făpturile nopții, în limba bască. Desemnează creaturile întunecate, ale răului, de la vrăjitoare la spiriduși, suflete rătăcitoare și demoni, precum *inguma,* o creatură care apare în diverse culturi, cea mai veche apariție a ei fiind în vechiul Sumer. Vezi *Legado en los huesos,* al doilea volum din *Trilogia Baztán.*

Gris-gris: Talisman voodoo.

Howsyamammaaneem: Literal: „Ce fac mama și ai tăi?”. Salut obișnuit în Louisiana, în special în New Orleans, între prieteni, prin care se întreabă mai întâi despre mamă, apoi despre ceilalți membri ai familiei.

Ipar: Nord, în limba bască.

Itxusuria: Coridorul sufletelor, în limba bască. Spațiul dintre zidul casei și linia trasată pe pământ de apa care curge de pe streașină. Prin tradiție, acela este spațiul în care erau îngropați copiii morți nebotezați, cărora li se refuza un mormânt în cimitir. Vezi *Legado eu los huesos,* al doilea volum din *Trilogia Baztán.*

Jambalaya: Mâncare tradițională din Louisiana, făcută din legume prăjite, creveți și jambon; aceasta este doar una dintre variante, se pot folosi și alte ingrediente.

Krewe: Echipaj, dar, în cazul de față, toți cei prezenți într-un car alegoric în timpul carnavalului Mardi Gras, din Louisiana, condus întotdeauna de un nebun de la care primesc ordine.

Laissez les bons temps rouler: Frază specifică orașului New Orleans, ajunsă o adevărată lemă: „Bucură-te de vremurile bune”.

Loas: În practicile voodoo, un *loa* este un spirit mediator între oameni și entitatea supranaturală cunoscută drept Mawu sau Bondye, o entitate inaccesibilă oamenilor. *Loas* sunt cei care au contact atât cu oamenii, cât și cu zeul suprem.

Lutin: Spirite năstrușnice, în general copii morți fără să fie botezați. Chiar dacă acțiunile lor pot fi percepute la orice vârstă, totuși pot fi văzute numai de către copiii sub doi

ani. E o credință adânc înrădăcinată în rândul acadienilor din mlaștini. Li se atribuie diverse năstrușnicii, mai ales plăcerea lor de a împleti în codițe părul oamenilor, în timp ce aceștia dorm, sau coama cailor, ori părul câinilor.

Mairu: Necreștin, nebotezat, în limba bască. Fantome ale copiilor îngropați în *itxusuria,* în general protectoare ale căminului. Oasele lor sunt extrem de importante în ritualuri vrăjitorești pentru puterea lor magică și narcotică.

Maitia: Dragă, iubită, în limba bască.

Maudit: Blestemat, în limba bască.

Rougarou: Creatură legendară din cultura acadiană. Trăiește în mlaștini și seamănă mult cu omul-lup.

Santos: Sfinții, Saints este numele echipei de fotbal american din New Orleans, iar Superdome este stadionul ei.

Shot gun: Casă des întâlnită în Louisiana, mai ales în New Orleans, lungă și îngustă ca traiectoria glonțului.

Traiteur: Tămăduitor, vrăjitor acadian care practică magia albă. Vindecă prin intermediul incantațiilor și cu ajutorul mâinilor. Tămăduitorii, fie bărbați, fie femei, sunt considerați sfinți și profund spirituali.

Ttuku-ttuku: Vorbărie goală, pălăvrăgeală, în Elizondo, Baztán.

Zirimiri: În limba bască, ploaie ușoară și neîntreruptă, aproape invizibilă cu ochiul liber, specifică zonei de cornișă de pe toată coasta cantabrică.

Toate citatele din presă din acest roman sunt reale și au fost extrase din articolul „Amintindu-ne de uraganul Betsy, coșmarul din New Orleans”, scris de jurnalistul Mike Scott, în *The Time-Picayune,* în 31 mai 2017.

Apelurile de urgență reproduse în carte sunt extrase din apelurile reale primite la serviciul de urgențe 911, în timpul uraganului Katrina.

virtual-project.eu

violin

{1} Toate cuvintele scrise cu litere cursive care necesită explicații pentru înțelegerea deplină apar în glosarul de la finalul cărții (n.ed.).

{2} Numele unui demon voodoo (n.tr.).

{3} Apelativ familiar pentru New Orleans, format din inițialele orașului, NO, și abrevierea pentru statul Louisiana, LA (n.red.).

{4} Acadienii sunt un grup etnic din Louisiana, Statele Unite (n.tr.).

{5} Divinitate feminină din mitologia Țării Bascilor (n.tr.).